

HẮC HUYỀN

TRONG
SINH
TIÊU
ĐẠO
ĐẠO

Mục lục

[Chương 1: Thư Sinh Mù](#)

[Chương 2: Tinh Lại](#)

[Chương 3: Vũ Kỹ](#)

[Chương 4: Phương Thuốc Bí Truyền](#)

[Chương 5: Tu Chân Giả](#)

[Chương 6: Cửu Hương Trùng](#)

[Chương 7: Xú Thảo](#)

[Chương 8: Trùng Vũ](#)

[Chương 9: Tiểu Vương Gia](#)

[Chương 10: Người Cán Thay Ta](#)

[Chương 11: Khảo Thí Tiên](#)

[Chương 12: Thành Thanh Thủy](#)

[Chương 13: Người Còn Chưa Phải Là Vua](#)

[Chương 14: Thiên Cơ Tỏa](#)

[Chương 15: Điem Quận Chúa](#)

[Chương 16: Khôi Lỗi Thuật](#)

[Chương 17: Một Viên Linh Thạch](#)

[Chương 18: Tiên Gia Đại Khảo](#)

[Chương 19: Một Hoa Trăm Có](#)

[Chương 20: Nhập Vân Cốc](#)

[Chương 21: Mộc Nhân Thạch](#)

[Chương 22: Tranh Giành Đồ Đệ](#)

[Chương 23: Văn Đoạt Vô Lấy](#)

[Chương 24: Sư Huỳnh Đại Xuyên](#)

[Chương 25: Tụ Lô Thành Đào](#)

[Chương 26: Tiểu Thúc](#)

[Chương 27: Linh Thạch Đối Sư Tỷ](#)

[Chương 28: Nhiệm Vụ Ngoại Môn](#)

[Chương 29: Thay Xà Đối Cột](#)

[Chương 30: Hình Phạt Ba Trăm Roi](#)

[Chương 31: Kiểm Xuất Ra Kinh Động Mọi Người](#)

[Chương 32: Mộc Nhân Khôi Lỗi](#)

[Chương 33: Một Cánh Cửa Ngăn Cản](#)

[Chương 34: Dùng Mạng Đền Mạng](#)

[Chương 35: Thuận Buồm Xuôi Gió](#)

[Chương 36: Quý Vật Đáng Sợ](#)

[Chương 37: Đã Từng Là Thiên Tài](#)

[Chương 38: Câu Linh Trận](#)

[Chương 39: Hai Loại Tài Liệu](#)

[Chương 40: Miễn Cường Lấy Cứ](#)

[Chương 41: Hộc Tinh Lưu Ly \(*\)](#)

[Chương 42: Nạp Hồn Thuật](#)

[Chương 43: Kinh Biến Nhập Vân Cốc](#)

[Chương 44: Chấp Pháp Trương Lão](#)

[Chương 45: Bạt Sinh Linh Diễm](#)

[Chương 46: Đại Phế Bối Cục](#)

[Chương 47: Di Chuyển](#)

[Chương 48: Thương Vân Tông](#)

[Chương 49: Nhiệm Vụ Tông Môn](#)

[Chương 50: Nghề Sư Tỷ](#)

[Chương 51: Phong Thảo Viên](#)

[Chương 52: Nghĩ Triều](#)

[Chương 53: Kiến Chúa Tiên Đến](#)

[Chương 54: Minh Loa Nghi](#)

[Chương 55: Năng Lực Của Chúc Long](#)

[Chương 56: Vương Nhiệm Trở Về](#)

[Chương 57: Tông Môn Di Động](#)

[Chương 58: Quy Tổ](#)

[Chương 59: Ban Thường Bị Đoạt](#)

[Chương 60: Tái Trữ Đồ](#)

[Chương 61: Lời Nói Và Việc Làm Như Một](#)

[Chương 62: Cửu Khúc Đan Văn](#)

[Chương 63: Thiên Lao Phong Cầu](#)

[Chương 64: Cát Thệt Dẫn Kiến](#)

[Chương 65: Bách Diện Ngự Kiếm](#)

[Chương 66: Đan Các Thủ Đồ](#)

[Chương 67: Ba Trăm Đứa Trẻ](#)

[Chương 68: Tâm Vững Như Đá](#)

[Chương 69: Ẩn Thân Phù](#)

[Chương 70: Thiên Lao Xương Trắng](#)

[Chương 71: Linh Căn Tác Dụng](#)

[Chương 72: Huỳnh Muội Gặp Lại](#)

[Chương 73: Song Thân Từ Mẫu Pháp Khí](#)

[Chương 74: Thanh Châu Minh Ngọc](#)

[Chương 75: Địa Hóa Quật](#)

[Chương 76: Thiên Cơ Khôi Lỗi](#)

[Chương 77: Ké Bản Hàn](#)

[Chương 78: Một Khối Gỗ Mục](#)

[Chương 79: Phượng Minh Kiếm Pháp](#)

[Chương 80: Đảo Thiên Công](#)

[Chương 81: Tam Thời Quyết Định](#)

[Chương 82: Đan Văn Cùng Độc Văn](#)

[Chương 83: Thái Hằng Hành Trình](#)

[Chương 84: Rèn Luyện Bất Đầu](#)

[Chương 85: Thanh Hoa Mãng](#)

[Chương 86: Ta Có Một Con Ngỗng](#)

[Chương 87: Hoa Nhị Thảo](#)

[Chương 88: Dọa Vợ Mật Đê Từ](#)

[Chương 89: Hạp Cốc Sát Cơ](#)

[Chương 90: Ngự Kiếm Quyết](#)

[Chương 91: Rừng Trúc Cây Năm](#)

[Chương 92: Giả Tượng](#)

[Chương 93: Thân Phận Nghịch Chuyển](#)

[Chương 94: Chiến Lợi Phẩm](#)

[Chương 95: Ác Quỷ Ngân Năm](#)

[Chương 96: Thương Cổ Quý Ngữ](#)

[Chương 97: Hoàng Thạch Linh](#)

[Chương 98: Thạch Linh Phường Thị](#)

[Chương 99: Mời](#)

[Chương 100: Ngân Tinh Hồ](#)

[Chương 101: Đẳng Chất Phu Thê](#)

[Chương 102: Hòa Thương Ăn Thịt Người](#)

[Chương 103: Giới Ba](#)

[Chương 104: Bị Ăn Tư Vị](#)

[Chương 105: Không Có Tư Cách Luân Hồi](#)

[Chương 106: Cứu U Hân Khí](#)

[Chương 107: Bạch Ngọc Mất Tích](#)

[Chương 108: Hồi Ưc Lạ Lẫm](#)

[Chương 109: Phần Cuối Trí Nhớ](#)

[Chương 110: Mê Vụ Lâm](#)

[Chương 111: Mãng Lân Chu](#)

[Chương 112: Kiếm Trận Diệt Yêu](#)

[Chương 113: Tà Thuật](#)

[Chương 114: Tru Tà Lệnh](#)

[Chương 115: Giao Dịch](#)

[Chương 116: Chiêu Hôn Hoa Nữ](#)

[Chương 117: Quý Vật Tồn Tại](#)

[Chương 118: Suy Đoán Kinh Khủng](#)

[Chương 119: Tuyệt Mạch Đan](#)

[Chương 120: Hư Đỉnh Chi Pháp](#)

[Chương 121: Tiên Phủ Vệ](#)

[Chương 122: Nghịch Thế Kết Quả](#)

[Chương 123: Uy Hiệp Quy Tổ](#)

[Chương 124: Trở Về Thiên Lao](#)

[Chương 125: Ve Sâu Thoát Xác](#)

[Chương 126: Trúc Cơ Đan](#)

[Chương 127: Nam Uyên Bắc Nhai](#)

[Chương 128: Nguyệt Trung Tiên](#)

[Chương 129: Cực Phẩm Pháp Khí](#)

[Chương 130: Nạp Kiếm Vào Bụng](#)

[Chương 131: Phương Quan Thụy Liên](#)

[Chương 132: Tính Toán](#)

[Chương 133: Người Quá Non Rời](#)

[Chương 134: Lưu Viêm Đình](#)

[Chương 135: Tiên Giai Trúc Cơ Kỳ](#)

[Chương 136: Quan Vân Đài](#)

[Chương 137: Văn Đấu \(1\)](#)

[Chương 138: Văn Đấu \(2\)](#)

[Chương 139: Văn Đấu \(3\)](#)

[Chương 140: Võ Đấu \(1\)](#)

[Chương 141: Võ Đấu \(2\)](#)

[Chương 142: Võ Đấu \(3\)](#)

[Chương 143: Võ Đấu \(4\)](#)

[Chương 144: Võ Đấu \(5\)](#)

[Chương 145: Võ Đấu \(6\)](#)

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thư Sinh Mù

Rống!!!

Trong hư vô, một con rồng khổng lồ trên đầu mọc sừng đỏ, toàn thân bốc cháy hừng hực đang gầm thét dữ tợn. Xung quanh con rồng tạo thành những đợt gợn sóng liên tục tràn ra bốn phía, dường như là muốn phá hủy toàn bộ vùng không gian tối tăm này, nó giống như vừa gầm thét vừa kêu gọi.

"Đừng kêu nữa....đừng kêu nữa!"

Trên hàng ghế ngồi phía cuối trong thư viện Vĩnh Hằng có một thiếu niên đang gục xuống bàn ngủ say thì miệng bỗng phát ra những âm thanh mơ hồ mà nỉ non rồi đột nhiên đứng bật dậy hét lớn một tiếng. Cuối cùng từ trong cơn ác mộng giật mình tỉnh giấc, đôi mắt trở nên đờ đẫn.

Trên bục giảng, một lão tiên sinh trên tay cầm cây thước đang trợn mắt nhìn hắn, trầm giọng trách cứ: "Tên nhà nghèo Bạch Dịch vô dụng, không biết phép tắc này... Nếu người còn mê ngủ thì ngày mai không cần tới đây nữa."

Thiếu niên cúi đầu xuống rồi vội vàng dụi dụi con mắt, nhìn như là hắn đang rất hổ thẹn nhưng trên thực tế thì hắn đang vội vàng lật sách vở để xem thầy giảng tới đâu rồi.

Thiếu niên ngủ gật ở trên giảng đường chính là Bạch Dịch, năm nay mười sáu tuổi, nhà ở phố Đông trấn Vĩnh An ngõ Bồ Y. Trời sinh Bạch Dịch mắc bệnh về mắt, đôi mắt hắn đờ đẫn, nhìn những thứ xung quanh vô

cùng khó khăn, chỉ khi đưa mắt dán vào trong sách vở thì may ra hẳn mới có thể lơ mờ nhìn thấy chữ viết trong đó.

Khi lão tiên sinh tức giận là lại bắt đầu nói thao thao bất tuyệt về tứ thư ngũ kinh, đám con nhà giàu ngồi trong thư phòng nhân cơ hội này mà cười thầm trong bụng.

"Nhà đã nghèo nhất vùng vậy mà còn ngủ gật trong thư viện, rõ ràng là tên mù này không có tim với phổi mà."

"Hẳn đã lớn như thế mà còn bắt muội muội đọc sách giúp hẳn, ta thấy đừng gọi hẳn là tên mù nữa mà thay vào đó gọi là tên mù tịt là được rồi."

"Gia bần bất dung

Mộng lý thành long

Vô công vi sĩ

Bạch gia hoàng trùng."

*Dịch nghĩa:

"Nhà nghèo mặt xấu

Mơ mộng hóa rồng

Xấu hổ vô cùng

Châu chấu họ Bạch."

"Thơ hay, thơ hay... Ha ha ha ha!"

Một tên học trò mở miệng làm thơ lập tức làm cho những người xung quanh cười ầm lên, lông mày của lão tiên sinh cũng dựng lên nhưng bản

thân người thiếu niên bị đem ra làm trò cười thì lại làm thính, hẳn vẫn nghiêm túc chăm chú nhìn sách vở.

Không phải là vì Bạch Dịch buồn ngủ, mỗi ngày hẳn đều thức dậy rất sớm nhưng cái tật xấu hay ngủ gật này dường như cũng là một triệu chứng của căn bệnh về mắt mà hẳn mắc phải. Nó đã gắn bó với hẳn nhiều năm rồi, cho dù là khi đang đi trên đường thì hẳn cũng có thể đột nhiên ngã quỵ rồi ngủ thật say, khi Bạch Dịch chìm vào giấc ngủ đều mơ thấy một con rồng toàn thân đang bốc cháy quay về phía hẳn mà gầm thét.

Cho dù là cơn ác mộng kỳ lạ hay căn bệnh mắt phiền phức cũng không thể cản trở quyết tâm muốn đến trường đi học của Bạch Dịch.

Đúng như những gì mà những người kia đang chế giễu, mắt của hẳn bị tật rất nặng, có thể coi như là một phế nhân. Nếu như hẳn không thể thi đỗ công danh thì lúc đó phải làm phế nhân cả đời.

Bạch Dịch không muốn làm phế nhân cả đời vì hẳn sợ phụ lòng kỳ vọng của muội muội, hẳn sợ không thể mang đến cho muội muội một cuộc sống hạnh phúc, càng sợ hơn nữa là sẽ liên lụy đến muội muội suốt đời.

Thư viện Vĩnh Đăng được xây ở phố Tây trấn Vĩnh An, những người có thể học ở trong thư viện Vĩnh Đăng đều là những kẻ giàu có, còn những người dân bình thường thì không có khả năng đi học ở nơi xa hoa này.

Mặc dù Bạch Dịch là một học sinh của thư viện Vĩnh Đăng nhưng cũng không phải quanh năm hẳn đều học ở nơi này mà chỉ là khi gần đến thi Hương một hai tháng thì hẳn mới bước vào ngôi trường đất đỏ này để học. Thời gian còn lại hẳn đều tự học ở nhà, chỉ dựa vào những đồng tiền ít ỏi của muội muội hẳn kiếm ra thì không đủ để hẳn học quanh năm ở đây.

Dù mỗi năm chỉ có một hai tháng học ở thư viện Vĩnh Đăng nhưng Bạch Dịch cũng đã rất thấy thỏa mãn rồi. Miễn là chăm chỉ học ở trường hai tháng thì thi Hương năm nay hẳn có thể nắm chắc vị trí cao trong tam giáp.

Lần thi Hương trước nếu không phải bởi vì thị lực của hắn cực kém mà nhìn lầm một chữ trong đề thi thì năm ngoái hắn đã là cử nhân rồi.

Buổi trưa, tiết học cũng đã kết thúc, tất cả các học sinh đều rời khỏi thư viện, chỉ có Bạch Dịch là ra về sau cùng. Hắn đi được vài bước rồi lại dừng lại, thỉnh thoảng hắn vẫn phải dò xét con đường phía trước để chắc chắn rằng bản thân không đụng vào cổng của thư viện hoặc vấp phải tảng đá nào đó.

Bên ngoài thư viện, vài tên học sinh ăn mặc xa hoa nhìn thấy dáng vẻ của Bạch Dịch chật vật như vậy thì vây quanh lại một chỗ cười ha ha.

"Thư sinh mù, ở phía trước có một hố phân, người nên cẩn thận một chút. Nếu không cả người toàn phân chó thì muội muội người cũng bị người làm cho bốc mùi đó, ha ha ha."

Nghe được những lời giễu cợt của người khác, bước chân của Bạch Dịch chột ngừng lại một lát rồi mò mẫm bước qua bậc cửa của thư viện. Lần này động tác của hắn có chút vụng về khiến cho những người khác cười như điên.

Ở trong mắt mấy tên nhà giàu thì địa vị của người nghèo là cực thấp và người nghèo khổ như Bạch Dịch cũng bị những tên giàu có kia giễu cợt đến thành thói quen nhưng bóng lưng gầy gò kia vẫn đứng thẳng tắp, chưa từng khom lưng cúi người bao giờ.

"Muội muội của hắn có phải cũng ngu ngốc hay không?! Ra sức kiếm tiền cho tên phế nhân này đi học, mắt của hắn cũng giống như kẻ mù thì làm sao có thể làm quan. Thế mà hắn lại để một tiểu mỹ nhân cả ngày bên ba ở bên ngoài như thế thì thật là lãng phí, chi bằng về làm thiếp cho ta, ít nhất thì cũng không cần chịu đựng đi theo cái tên kẻ mù tịt kia."

Một tên nhà giàu mặc bộ cẩm bào màu xanh đậm liếc nhìn bóng lưng của Bạch Dịch mà hừ một tiếng, vẻ mặt khinh thường nói.

Tên này nhìn khoảng chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt to như mặt ngựa, nhìn rất dữ tợn. Mấy tên nhà giàu bên cạnh hẳn dường như xem tên mặt ngựa này là thủ lĩnh nên lập tức hòa theo.

"Đúng vậy, muội muội của hắn là Bạch Ngọc. Ở trấn Vĩnh An của chúng ta nổi danh là tiểu mỹ nhân, mười lăm tuổi đã trở mã xinh đẹp như một đóa hoa, dáng người nhỏ nhắn, chặc chặc... Thực sự là mê người mà."

"Người như ngọc, da như tuyết... Nếu như có thể đưa về nhà để vui đùa thì chẳng phải là rất sung sướng sao, hắc hắc, chi bằng Hàn thiếu gia mua nha đầu kia đi rồi từ từ mà hưởng thụ."

Nhắc tới muội muội Bạch Ngọc của Bạch Dịch thì mấy tên nhà giàu này trong lòng lại thầm nở một nụ cười quái dị, tên mặt ngựa kia còn khoa trương mà mở miệng nói rằng: "Chỉ cần hắn bán, ta liền mua! Bản thiếu gia có thể thiếu thứ gì đó nhưng bạc thì không hề thiếu, người hỏi hắn xem muội muội hắn đáng giá bao nhiêu tiền."

Tên mặt ngựa mở miệng nói lời ngông cuồng, lập tức khiến những kẻ khác tôn sùng nghênh đón, sau đó có kẻ lập tức quay về phía Bạch Dịch trên đũa rằng: "Này! Thư sinh mù, muội muội của người đáng giá bao nhiêu tiền, chỉ cần người ra giá thì Hàn thiếu gia của chúng ta sẽ lập tức mua ngay."

"Có cơ hội phát tài thì không nên bỏ qua, nếu có thể bán hơn mấy trăm lượng bạc cũng đủ để cho người sống cả đời rồi."

Một đám nhà giàu chuyên gia cười nhạo nói móc người khác, Bạch Dịch coi như là chó đánh rắm thôi, không phải hắn không để ý mà chẳng qua là khi mấy tên điên loạn hay cuồng ngôn này nói xấu muội muội của hắn lại đâm trúng vào nỗi đau của hắn, khiến trong lòng hắn cảm thấy xót xa.

Trước kia nhà họ Bạch làm nghề săn bắt nhưng sau khi cha mẹ qua đời thì chỉ còn lại có hai huynh muội Bạch Dịch nương tựa lẫn nhau. Khi đó

Bạch Dịch mới tròn mười tuổi, tuy tuổi còn nhỏ nhưng hai huynh muội không thể làm gì khác ngoài việc đi săn để kiếm sống, bọn họ buộc lòng phải chuyển nơi ở từ núi hoang nằm ở ngoài trấn mà đến sinh sống ở trấn Vĩnh An. Hai huynh muội dựa vào một vài đồng tiền ít ỏi do cha mẹ để lại để thuê một nơi đơn sơ để ở, sống nương tựa lẫn nhau.

Muội muội Bạch Ngọc so với Bạch Dịch thì nhỏ hơn một tuổi nhưng vô cùng giỏi giang và cần cù. Dù thấy tuổi tác của Bạch Ngọc còn nhỏ, nàng ấy là một thợ thủ công có tay nghề và đã làm công nhiều năm trong con hẻm Bồ Y. Bạch Ngọc dựa vào tay nghề thêu thùa của mình mà một mình chống đỡ cái gia đình nghèo khó mà ấm áp này. Nếu muội muội không làm công để kiếm tiền thì Bạch Dịch cũng không có cơ hội học ở thư viện Vĩnh Đăng.

Khi vừa nghe thấy đối phương đang ô miệt muội muội của mình thì Bạch Dịch đột nhiên xoay đầu lại, lạnh lùng nhìn thẳng vào mấy tên nhà giàu đang đứng trước cổng thư viện, con người đen nhánh mơ hồ tản ra, không có chút tiêu cự nào, tựa như bầu trời đầy sao không có cách nào tụ hợp lại, không nhìn ra một chút vui buồn nào trong đó, nó lộ ra sự lạnh lẽo thấu xương giống như là ánh mắt của người đã chết.

Mấy tên con nhà giàu đột nhiên cảm thấy buốt sống lưng khi bị Bạch Dịch nhìn chăm chăm vào người như vậy, gương mặt đang cười ha hả thì lập tức cứng lại, cả người đều lạnh buốt.

Ai có thể cảm thấy dễ chịu khi có cảm giác giống như là mình đang bị một người chết nhìn chăm chăm chứ!

Bạch Dịch lạnh lùng liếc nhìn từng người nhưng lại không thể thấy rõ vẻ mặt của bọn họ, trong mắt hắn thì mấy tên nhà giàu này hay mấy cái đường viền cũng chẳng khác nhau là mấy, chẳng qua là đối với giọng nói của tên mặt ngựa cầm đầu kia thì hắn vẫn có thể nhận ra được.

Người này tên là Hàn Phong, là cậu ấm của một gia đình giàu có, ngày thường không chịu học hành cũng như không có nghề nghiệp gì, thái độ của hắn đối với những người xung quanh rất ngang ngược và hỗn xược, là người lớn lối nhất ở trấn Vĩnh An.

Ở bên ngoài cửa thư viện, dưới cái nắng chói chang của ánh mặt trời, Bạch Dịch thu hồi ánh mắt lại, vụng về mở cây dù gỗ được làm bằng vải bạt đơn giản ra rồi quay người dần dần đi xa.

Bạch Dịch sợ ánh sáng, nếu như là ở nơi có chút ánh sáng mờ ảo thì mắt của hắn có thể thấy rõ hơn một chút nhưng nếu ở nơi có ánh nắng mặt trời chiếu xuống thì hắn gần như không thể nhìn thấy cái gì cả. Vì vậy một cây dù gỗ cổ xưa được mài đến nhẵn bóng là dấu hiệu của thư sinh mù.

Chờ Bạch Dịch đi xa, mấy tên con nhà giàu mới khôi phục lại tinh thần rồi mở miệng mắng: "Tên mù kia, người nhìn cái gì thế hả?! Còn nhìn nữa thì ta sẽ móc hai tròng mắt của ngươi ra để ngươi thật sự trở thành kẻ mù đấy."

"Đúng là khuôn mặt không biết xấu hổ, chỉ vì ngươi là một phế nhân mà liên lụy đến cả đời của mọi người, không bằng ngươi chết đi còn tốt hơn."

"Thi cử nhân? Tốt nhất ngươi nên thi làm quý đầu to đi, ngay cả đường đi mà cũng không thấy rõ mà còn muốn làm quan, ta khinh!"

Bị ánh mắt lạnh như băng của Bạch Dịch hù dọa, mấy tên con nhà giàu đều chửi ầm lên, một người trong đám nở một nụ cười tà ác trên gương mặt hướng về phía tên mặt ngựa thấp giọng nói: "Hàn thiếu gia, không phải là thiếu gia đối với mọi người của hắn đã sớm thèm muốn nhiều lần rồi sao?! Lần này có thể có một cơ hội, thời gian thi cử nhân chỉ còn có hai tháng nữa thôi, chỉ cần thiếu gia thu tiền thuê nhà ở ngõ Bồ Y sớm hơn một chút, tiếp đó tăng tiền thuê lên gấp mấy lần thì....hắc hắc...."

Hàn Phong vừa nghe thấy thế thì giữa hai hàng lông mày của hắn lộ ra một chút tà ý, cười quái dị rồi gật đầu nói: "Ý kiến hay! Toàn bộ những thứ nằm trong ngõ Bối Y đều thuộc sở hữu của nhà họ Hàn ta, ta muốn thu tiền thuê nhà cao bao nhiêu thì ta thu bấy nhiêu, hai huynh muội bọn họ không chịu ngoan ngoãn nghe theo thì chỉ có nước lưu lạc đầu đường, không có nơi để ở. Ta xem tên mù người làm thế nào để tham gia kỳ thi Hương sắp tới."

Nói xong, Hàn Phong hung hăng bóp chặt miệng ngọc bội đeo bên hông, trong bụng nổi lên ý đồ xấu xa, thấp giọng quát: "Bạch Ngọc là đồ chơi của ta, bản thiếu gia nhất định phải lấy cho bằng được."

Bên ngoài thư viện Vĩnh Đăng cách chỗ học đường của thánh nhân chỉ vài bước, mấy tên con nhà giàu cởi bỏ lớp áo học sinh bên ngoài ra, chuẩn bị thực hiện âm mưu hèn hạ của bọn chúng.

Về đến nhà Bạch Dịch chỉ uống một chút cháo loãng rồi lại chui vào phòng bắt đầu học. Phía bên ngoài cửa phát ra vài tiếng bước chân nhẹ nhàng.

"Ca ca, muội có mua bánh bơ này, ca mau tới ném thử đi."

Một dáng người nhỏ nhắn xinh xắn nhẹ nhàng đi tới. Bạch Ngọc - người cũng như tên, dáng dấp nhẵn bóng như ngọc lại hết sức xinh đẹp, nước da giống như quả đào chín vô cùng mịn màng. Tuy chỉ mới mười lăm tuổi nhưng cũng đã trở mã thành mỹ nhân duyên dáng yêu kiều, dù cho quần áo trên người là vải thô rất đơn giản nhưng cũng khó mà che giấu được dáng người nhu mỹ này.

"Ta mới vừa ăn xong, Ngọc nhi đang trong giai đoạn phát triển cơ thể cho nên muội hãy ăn đi." Bạch Dịch để quyển sách xuống để lộ ra nụ cười dịu dàng, tuy rằng mắt hắn không nhìn thấy rõ bóng dáng của muội muội

nhưng hẳn lại cảm thấy được rằng nó vô cùng ấm áp. Muội ấy là người thân duy nhất của hẳn ở trên đời này.

"Bánh này muội đặc biệt mua cho ca, kỳ thi Hương cũng đã sắp tới rồi, ca nhất định phải bồi bổ cho cơ thể của mình. Nếu như ca thi đỗ cử nhân thì muội chính là muội muội của cử nhân rồi!"

Nói xong thì nàng lập tức liên tưởng đến dáng vẻ lúc đó, mong ước nhỏ nhỏ của nàng. Ca ca là tất cả của nàng, từ đầu đến cuối Bạch Ngọc vẫn cố chấp cho rằng ca ca của mình sau này chắc chắn có thể trở thành một đại nhân vật.

Không thuyết phục muội muội nên Bạch Dịch đành phải nhẹ nhàng cắn một cái bánh bơ xốp giòn nhưng không kịp chờ bánh bơ ngọt thấm vào cổ họng thì căn phòng cũ nát bỗng nhiên bị người đập ra, bên ngoài vang lên âm thanh không có chút thiện ý nào.

"Bạch gia, nộp thuế đi."

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tỉnh Lại

Thấy có người xông vào trong viện, Bạch Ngọc cả kinh, nàng vội bước ra phòng ngoài, Bạch Dịch cũng nhanh chân theo sau.

Ở sân có hơn mười người tiến vào, người cầm đầu chính là Hàn Phong, bên cạnh hắn còn có mấy tên đệ tử con nhà giàu thích xem náo nhiệt. Đứng sau lưng đám con nhà giàu này là bảy tám tên nô bộc cường tráng, bộ dạng hung dữ.

Hàn gia đúng là thế gia ở trấn Vĩnh An, gia sản đồ sộ, ở trấn Vĩnh An không có ai dám trêu vào. Toàn bộ đất đai ở hẻm Bối Y này cũng thuộc về họ. Hàng năm, mọi người sống trong hẻm đều phải nộp thuế, những người nghèo không cách nào mua nổi gia nghiệp ở chốn này.

Bạch Ngọc đã từng làm công cho Hàn gia nên mới nhìn là nhận ra những đệ tử trước mặt, lại trông thấy có cả Hàn Phong, nàng liền lạnh lùng hỏi.

“Tiền thuê đất vẫn nộp vào cuối năm, bây giờ còn đang là giữa năm, người tới thu tiền là sao?”

“Cuối năm thu tiền?” Hàn Phong nhìn chăm chăm vào thiếu nữ trước mặt với ánh mắt tham lam, hắn nở nụ cười xấu xa. “Ta muốn thu lúc nào là việc của ta. Năm nay là giữa năm, sang năm có thể sẽ là đầu năm. Không những thu thuế đất cao lên gấp trăm lần, các người muốn làm ăn buôn bán ở chỗ này đều sẽ phải nộp thêm mỗi năm mười lượng bạc.”

Hàn Phong ác độc đáp. Hắn tính tiền thuế tăng nhiều như thế, hai huynh muội Bạch gia tất nhiên là nhận ra đối phương tới không có ý gì tốt.

“Người định ra giá trên trời sao!” Bạch Ngọc xiết chặt đôi bàn tay nhỏ, nổi giận đùng đùng, hai gò má nàng đỏ ửng.

“Hẻm Bối Y là gia sản của nhà ta, thu bao nhiêu tiền thuê đất không đến lượt các người xen vào. Các người nếu không ở nổi thì nên sớm chuyển ra khỏi trấn Vĩnh An này.” Hàn Phong nhe răng cười, tiếp tục nói. “Tuy nhiên, ta xem các người cũng là người lương thiện, thấy hai huynh muội các người đều đáng thương, chỉ cần người theo ta về phủ, chịu làm thị thiếp của ta trong một năm, sau này Bạch gia các người không cần phải nộp tiền thuê đất nữa.”

Nghe lời Hàn Phong nói, đám con nhà giàu đi theo đua nhau cười lớn, tiếng cười như những mũi dao găm vào tim hai huynh muội. Từ nhỏ, Bạch Ngọc đã ra ngoài làm công, tuổi nhỏ nhưng cũng va chạm nhiều, dụng ý của đối phương thế nào nàng tất nhiên là nhìn ra. Tên Hàn Phong này muốn thừa dịp ca ca nàng gặp khó, kỳ thi cuối năm sắp tới mà đến để vơ vét tài sản.

Phòng ốc ở hẻm Bối Y này đa phần đã cũ, giá thuê thuộc loại rẻ ở trấn Vĩnh An. Giờ đối phương đòi tăng giá, hai huynh muội không cách nào nộp đủ. Nếu phải ra ngoài, lưu lạc đầu đường xó chợ, huynh của nàng liệu có thể tham gia thi hương được nữa không? Thân thể ca ca của nàng vốn gầy yếu, chỉ sợ không chịu nổi vài ngày là sẽ phát bệnh.

Mím bờ môi đã trắng bệch, Bạch Ngọc không giấu nổi nét hoảng sợ trên mặt. Nàng không sợ bản thân phải chịu khổ, chỉ lo cho ca ca bỏ lỡ mất kỳ thi hương vào cuối năm. Học tập đỗ đạt là con đường thoát nghèo duy nhất hiện giờ của hai huynh muội.

Bạch Dịch đứng ở cửa ra vào, trong mắt dần dâng lên một luồng hàn ý lạnh lẽo. Thân ảnh Hàn Phong và thái độ ngang ngược của hắn khiến Bạch Dịch uất nghẹn, hận không thể ngay lập tức giết chết đối phương.

Xoạt!...

Tiếng kim loại va chạm vang lên đánh thức tâm trí Bạch Dịch. Trong ánh mắt mơ hồ của hắn hiện lên hình ảnh bàn tay của tiểu muội đang nắm chặt một thanh đao bổ củi, nói cương quyết.

“Hàn Phong, người ngươi muốn là ta phải không? Tốt, ta sẽ rạch gương mặt lành lặn này ra!”

Roẹt!

Từng dòng máu nóng như mưa phun ra, bắn cả lên trán Bạch Dịch. Thanh đao rạch lên mặt tiểu muội hắn một đường chạy từ trán kéo xuống tới tận khoe miệng, làm biến dạng khuôn mặt trở nên dữ tợn vô cùng.

Trong sự bất lực đến cùng cực, Bạch Ngọc đã tìm ra cách xóa bỏ tà niệm của Hàn Phong để bảo trụ gia đình và cuộc sống nghèo khó của hai huynh muội. Nàng ngây thơ nghĩ rằng, chỉ cần biến mình thành một người xấu xí, Hàn Phong sẽ không làm khó Bạch gia nữa.

“Ngọc nhi!...”

Bạch Dịch hoảng hốt hô lên, lão đảo đờ lấy tiểu muội. Vết rạch trên khuôn mặt như đang khắc sâu vào trái tim hắn.

“Nha đầu ngốc, ngươi đã làm gì thế này!”

“Ca ca, muội rạch mặt mình rồi, hắn sẽ không còn có để tăng tiền thuê đất nữa...”

Bạch Ngọc ném thanh đao bổ củi sang một bên, khó khăn nói, sau đó ngã gục vào ngực anh mình. Vết rách trên mặt không ngừng chảy máu nhưng khoe miệng nàng lại hiện lên một nụ cười như được giải thoát.

Hàn Phong chứng kiến Bạch Ngọc thà rạch mặt mình chứ không chịu làm thị thiếp cho mình thì thẹn quá hóa giận, hung hăng hét lớn.

“Người dám rạch mặt, tiền thuê đất, thuê nhà của các người cũng không giảm dù chỉ một phần! Lúc trước là mười lượng bạc, bây giờ sẽ tăng lên một trăm lượng. Các người không đóng nổi thì rút đi cho ta!”

Bạch Dịch đang ôm tiểu muội vào lòng, thân thể hấn run lên. Hấn không sợ hãi mà đang phẫn nộ tới cực điểm, giống như dã thú bị thương sẵn sàng chết vì một đòn phản công cuối cùng. Hàn Phong khinh người quá đáng khiến hấn không nhịn được nữa.

“Aaaa.....!”

Hàn Phong đang chửi rủa chợt nghe thấy tiếng thét. Tiếng thét chứa đầy giận dữ, uất hận không còn chút nào giống với biểu hiện thường ngày của tên thư sinh mù nữa, mà giống tiếng thét của con mãnh thú đang lao tới, cắn vào tai hấn.

Tức giận dễ khiến con người ta đánh mất đi lý trí của mình và gây ra những hậu quả không sao cứu vãn được.

“Người dám cắn ta? A..., đau quá!”

Hàn Phong rú lên, âm thanh vang khắp khoảnh sân và những nhà xung quanh. Hàng xóm láng giềng nghe thấy thì nhao nhao chạy đến, nhưng lúc tận mắt chứng kiến hoàn cảnh của nhà họ Bạch thì đều giữ thái độ trầm mặc.

Hẻm Bỗ Y là của Hàn gia, trừ phi họ không còn muốn ở lại chỗ này, nếu không, chẳng ai muốn gây chuyện với Hàn Phong.

“Lỗ tai ta còn đắt hơn tính mạng của người đó! Người dám cắn ta? Tiến lên, đánh chết hấn cho ta! Đánh chết hấn!” Hàn Phong vừa lấy tay bịt tai,

vừa giận dữ quát lên. Đám ác bộc đứng sau hăn lập tức nhào tới, chân đá tay đấm không lưu tình chút nào.

“Người dám cắn tai ta, tiểu muội của người phải bồi thường. Nàng rạch mặt nhưng thân thể vẫn còn nguyên. Mau đem Bạch Ngọc đi gán nợ cho ta!” Hai mắt Hàn Phong lộ ra một tia ngoan độc, hăn hét lớn.

Nghe hăn phân phó, hai ác bộc nhắc bổng Bạch Ngọc lên, mặc cho nàng giãy giụa cách nào cũng không thoát ra được, chỉ biết gào thét, nước mắt tuôn rơi.

Sự việc phát sinh ngoài dự tính, hai huynh muội nhà họ Bạch vốn đã khổ cực, giờ càng lâm vào hiểm cảnh nhưng dân chúng đứng quanh không có ai dám lên tiếng.

Chỉ vì muốn đổi lấy nửa năm tiền thuế mà tiểu muội phải mang vết sẹo lớn trên mặt, bây giờ lại sắp bị mang đi, kết quả thế nào không cần nói mọi người cũng biết. Trong hoàn cảnh này, có lẽ biện pháp tốt nhất mà Bạch Ngọc có thể làm là rời bỏ thế gian này.

“Người thật vô dụng! Thật vô dụng! Bạch Dịch, người chỉ là một tên phế nhân!”

Bị hành hung, bị chèn ép, Bạch Dịch lại chỉ biết gào thét trong lòng. Hai mắt không nhìn thấy, đứng giữa bảy tám tráng hán mà không thể đánh trả làm hăn vô cùng thống khổ. Trong lúc đó, từng nắm đấm vẫn như mưa giáng xuống thân ảnh gầy yếu của hăn. Hàng xóm trong hẻm Bồ Y không đành lòng nhìn, tất cả đều quay mặt đi chỗ khác.

Bị vây giữa đám người, thiếu niên mù vẫn cố gắng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh băng nhìn xuyên qua màn mưa đấm đá nhìn về phía Hàn Phong.

“Sức mạnh... nếu ta có đủ sức mạnh thì đã có thể bảo vệ được cho muội muội rồi! Nếu có thể biến thành một thanh đao, chỉ cần chém chết đối

phương rời thịt nát xương tan cũng cam lòng!”

Trong lòng Bạch Dịch không ngừng gào thét. Hắn ước mình có được sức mạnh, có lực lượng đủ để bảo vệ cho tiểu muội. Thân ảnh gầy gò của hắn dần bất động giống như một người chết, nhưng sau một hơi lạnh thấu xương, từ thân ảnh ấy bỗng phát tán ra khí tức khiến trái tim đám ác bọ đập dồn dập. Bọn chúng nhất loạt dừng lại, vẻ chần chừ hiện rõ trong mắt.

Mọi đau đớn trên thân thể dường như tan biến, trước mặt Bạch Dịch mà một mảng tối đen, cảm giác khó chịu trong ngực như cô đặc lại như băng cứng. Bên trong ấy như có một cái gì đó đang thức tỉnh. Bên tai Bạch Dịch vang lên tiếng rỗng ngâm rung chuyển cả đất trời.

Rống!!!...

Tiếng rỗng ngâm kinh thiên động địa làm đôi tai Bạch Dịch như muốn điếc nhưng những người khác lại không hề nhận thấy.

Lần đầu tiên tỉnh lại, Bạch Dịch đã nghe được tiếng rỗng ngâm, cũng là lần đầu tiên hắn hiểu rõ những âm thanh đã kêu gọi hắn suốt mười sáu năm, lời kêu gọi khiến tâm thần hắn chấn động nhưng lại hết sức quen thuộc.

Tỉnh lại... Tiên chủ!

Theo tiếng gọi bao la này, trong đầu Bạch Dịch như có một tòa núi lớn đập vào khiến hắn đau đớn như muốn ngất đi.

“Cái đó... là gì? Ai đang nói với ta?”

Bạch Dịch cúi đầu, khuôn mặt hắn khiến cho người khác sợ hãi. Hắn muốn nói mà không thốt lên lời, hô hấp càng khó khăn hơn. Trong đôi mắt mờ dần, đồng tử bắt đầu xảy ra biến hóa kỳ lạ, dần dần ngưng tụ lại. Ở sâu bên trong linh hồn hắn, có một khối tiên hồn bất diệt từ từ thức tỉnh.

Màn đêm hắc ám trước mắt Bạch Dịch dần thấy được ánh sáng, cảnh sắc xung quanh như đang xoay vòng, đảo lộn trước mắt hắn, đồng thời hiện ra tràng cảnh mười sáu năm về trước.

Không còn là con hẻm Bồ Y quen thuộc nữa, thay vào đó là cảnh tượng đổ nát trên đỉnh Thường Dương Sơn.

Bên trong hung trận Thái Cổ trên đỉnh núi, một nam tử tóc bạc trắng đứng sững, dưới chân hắn là một cốt long (bộ xương rồng) đã không còn huyết nhục. Xung quanh bộ xương rồng có vô số thi thể của những con thú lớn, tiên huyết rơi xuống như mưa. Không gian gần đó vì trận chiến mà hình thành rất nhiều vết rách.

Xa xa, năm vị cường giả tán tiên đại biểu cho lực lượng đỉnh phong của nhân giới đang trọng thương cùng phát ra công kích trí mạng hướng tới vị nam tử đang đứng cạnh bộ xương rồng.

Nơi này chính là chiến trường giao tranh giữa các tán tiên, cũng là nơi Tiêu Dao Tiên Quân – Bạch Diệt tử trận...

Ầm ầm....

Hình ảnh hiện lên phía xa theo tiếng sấm vang lên mà dần biến mất. Bạch Dịch thấy đau nhức trong đầu dần bớt, ký ức của vạn năm cũ trong nháy mắt xông vào trí não hắn. Bao nhiêu gian nguy, bao nhiêu tiêu dao, bao nhiêu nguy cơ đều hiện lên rõ ràng, dồn dập. Ký ức như đóa hoa sen năm màu nở rộ, cuối cùng mở ra, bao phủ không gian trong một màu đỏ thẫm.

Trên không trung trấn Vĩnh An, giữa ban ngày mà mây đen giăng kín, sấm sét ầm vang.

Giữa lúc hiện tượng lạ thường này diễn ra, thiếu niên Bạch Dịch nhẹ nhàng đứng dậy trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Đôi đồng tử mờ

đục đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt sắc bén lạnh lùng có thể so với ánh đao sắc lẹm.

“Mười sáu năm rồi, cuối cùng cũng tỉnh lại sao...”

Cảm nhận được sự thay đổi trong thần hồn, thiếu niên Bạch Dịch hướng ánh mắt về phía tiểu muội đang bị đám ác bộc giữ chặt, lạnh giọng quát.

“Buông ra!”

Âm thanh nhàn nhạt mang theo hàn ý ngút trời, như muốn vang tới tận địa ngục âm u.

Mười sáu năm trước, nhân thế chỉ biết Tiêu Dao Tiên Quân vẫn lạc trên đỉnh Thường Dương Sơn mà không biết vị cường giả tối cường trước lúc thần hồn bị tán biến đã vứt bỏ mọi lực lượng bảo vệ một đám tàn hồn né qua Lục đạo Luân Hồi, trọng sinh trên thân thể một đứa trẻ vừa mới ra đời, ngủ say trong đó.

Ngày hôm nay, cường giả tuyệt thế từng chân đạp cự long, lực chiến bát hoang vốn ngủ say rốt cuộc đã tỉnh giấc!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Vũ Kỹ

Chuyện cũ xảy ra đã vạn năm, giờ nhớ lại thì bên trong thân thể của thiếu niên mù xuất hiện chính là linh hồn của người đã tu luyện cả vạn năm, một đại tán tiên từng là cường giả đứng trên đỉnh nhân gian.

Nay thần hồn đã tan vỡ chỉ còn lại tàn hồn vô cùng suy yếu, sau khi trọng sinh trong hình hài một đứa trẻ là Bạch Dịch thì liền ngủ say. Đồng tử mắt vì thế mà đục ngầu không nhìn thấy ánh sáng như những người mù. Bên trong thân thể, thần trí Bạch Dịch vẫn sinh trưởng bình thường. Hôm nay, tai nạn xảy ra đã đánh thức thần hồn của hắn.

Bạch Dịch liếc ánh mắt lạnh như băng nhìn thiếu nữ sắp bị mang ra ngoài cửa. Trong ánh mắt ấy chợt hiện ra một tia nhu hòa đầy yêu thương. Đám nô bộc con nhà giàu vừa nãy còn cao ngạo, nhìn thấy ánh mắt ấy thì thân thể run lên, dần buông tay.

“Người nói thả thì thả sao?” Hàn Phong bịt tai, giơ chân quát. “Người dám cắn mất tai ta, ta sẽ bắt mọi người phải bồi thường. Người còn dám đứng lên hả? Ta sẽ khiến người cả đời này không thể đứng dậy nổi nữa. Các người, đánh chết hắn cho ta!”

Hàn Phong nổi trận lôi đình. Hắn là đại thiếu gia của nhà họ Hàn, hoành hành ở trấn Vĩnh An này đã hơn hai mươi năm nhưng chưa từng ném mùi đau khổ như thế này. Đừng nói là một cái tai, ngay cả đầu ngón tay cũng chưa có ai dám đụng vào người hắn. Vừa rồi hắn thấy Bạch Dịch bị đám nô bộc lao vào đánh đấm tưởng đã ngắt đi, nay thấy đối phương lại đứng lên được, sát tâm càng nổi rõ trong lòng hắn.

Giết người là phạm vào luật pháp ở Đại Phổ Quốc, nhưng giết người nghèo lại là một chuyện khác. Hàn gia có tiền, hơn nữa lúc trước Hàn Phong đúng là đã bị Bạch Dịch cắn đứt một tai. Hàn gia chỉ cần bỏ ra vài trăm lượng bạc thì chuyện to sẽ hóa thành nhỏ, chuyện nhỏ trở thành không có gì.

Thấy vị thiếu gia của mình lên tiếng, bảy tám ác bộc liền lao tới. Đám đệ tử con nhà giàu thì đứng xem, căn bản không hề để ý tới sự sống chết của người nhà Bạch gia.

Mắt thấy đám ác bộc lao tới, Bạch Dịch thờ dài trong lòng. Ánh mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, khước miệng nhếch thành một nụ cười khổ.

Hắn từng là Tiêu Dao Tiên Quân, là cường giả tán tiên mạnh nhất trên thế gian. Tu chân giới có ai là không e sợ, không kính trọng hắn? Thế mà hôm nay, mấy tên ác bộc phạm nhân này lại dám ra tay với hắn!

Tuy hiện giờ hắn đã không còn như xưa, trọng sinh trong thân thể một kẻ yếu ớt như Bạch Dịch nhưng thần hồn đã thức tỉnh, đối phó với mấy tên ác bộc không phải là việc khó.

Ánh mắt lạnh lẽo, Bạch Dịch nhẹ giơ chân trái đập mạnh, chân phải lui về sau, mũi chân hướng ra phía trước, cánh tay hóa thành chưởng đánh từ dưới lên cao hướng về một tên nô bộc đang vung nắm đấm lao tới.

Bốp!

Một chưởng xuất ra nhìn như không có bao nhiêu khí lực lại vừa đúng chạm vào phía trên cổ tay đối phương. Tên nô bộc dính chưởng, cả cánh tay chột nhừc mỗi vô cùng, lực lượng xuất ra còn chưa được một phần. Hô hấp của hắn trở nên dồn dập, vội vàng quát lên một tiếng rồi trở lui về sau.

Một chưởng vừa rời của Bạch Dịch đúng là không có bao nhiêu khí lực, nhưng hắn lại nhắm chính xác vào huyết đạo trên cổ tay của đối phương.

Chỗ đó là huyết thần môn, bị đánh vào thì cánh tay không chỉ nhức mỏi mà khí mạch cũng bị ngăn trở khiến người hô hấp không thông, vô cùng uể oải.

Tên ác bộc đầu tiên vừa ra tay đã bị đánh lui làm đám ác bộc còn lại trở nên nghi hoặc. Bọn chúng xem ra Bạch Dịch chỉ vừa giơ tay lên mà thôi, chẳng lẽ tên thư sinh mù này còn biết tà thuật?

“Tay ta mỏi quá!”

Bị đánh trúng huyết đạo, tên ác bộc đầu tiên vừa bị đánh vung cánh tay còn lại lên, khó khăn cất tiếng, ánh mắt trở nên do dự.

“Nhìn cái gì? Hãn chỉ là một tên mù lòa, các người lên hết cho ta!”

Hàn Phong thấy đám thủ hạ ngậy ra, then quá hóa giận quát to. Đám nô bộc bất đắc dĩ lại lao lên phía trước, vây chặt lấy Bạch Dịch. Quyền cước vung lên, ra tay không hề lưu tình. Chỉ khác là bây giờ, thân thể tên thư sinh mù trước mặt lại vô cùng linh hoạt, di chuyển xen giữa đám nô bộc, liên tiếp xuất chiêu. Mỗi chiêu đánh ra là một tên nô bộc kêu thảm, chật vật lui lại.

Không bao lâu sau, đám nô bộc có người ôm bụng, có người xoa lưng, cả đám không ngừng hít vào từng ngụm khí lạnh, ánh mắt mở lớn không tin nổi. Bạch Dịch vẫn đứng vững tại chỗ, lộ ra nụ cười lạnh, hướng ánh mắt vào cái tai đã bị mất của Hàn Phong.

Đám nô bộc bị đánh lui nằm ngoài dự đoán của mấy tên đệ tử con nhà giàu có. Hàng xóm láng giềng đứng quanh càng không thể tưởng tượng ra nổi.

Bình thường Bạch Dịch gần như không bước ra khỏi nhà mình, suốt ngày chỉ chăm chỉ học hành. Hai mắt bị mù, người bình thường nào cũng có thể mang hãn ra mà đánh đập, dọa nạt. Sao bỗng nhiên bảy tám tráng hán xông vào lại vẫn không phải là đối thủ của hãn?

“Vũ kỹ! Tiểu tử này biết vũ kỹ!”

Đứng cạnh Hàn Phong, có một tên đệ tử thất kinh hô lên. Trong nhà hãn có người học võ, hãn đã từng thấy người này thi triển ra chút quyền cước bình thường. Trong trận chiến, bốn năm người vây lại cũng không đụng được vào người này. Nhớ lại chuyện ấy, hãn mới cho rằng Bạch Dịch cũng biết võ công.

Kỳ thực Bạch Dịch chưa từng học võ, càng không biết đạo thuật huyền ảo cao thâm gì. Thứ hãn vừa thi triển chỉ là một ít kỹ xảo cực kỳ chính xác, dùng bản thân phát ra lực đánh tới huyết đạo của đối phương, đả thương đối thủ mà thôi. Loại kỹ xảo này phải là người có hiểu biết rất rõ về huyết vị trên cơ thể người, lại phải có kinh nghiệm mới phân biệt được, ra tay là trúng không hề sai lệch.

Thần hồn trong người hãn đã thức tỉnh, nhưng thân thể gầy yếu của phạm nhân thì vẫn vậy. Hai mắt nhờ có thần hồn khôi phục mà trở lại bình thường nhưng hãn chưa từng tu luyện võ kỹ, càng không có linh lực để thi triển thuật pháp. Hãn đành phải dùng cách này để đối phó với đám nô bộc. Tuy vậy, hiệu quả đạt được cũng không kém võ kỹ bình thường bao nhiêu.

Nghe thấy đối phương có thể biết võ công, Hàn Phong sửng người. Hãn không nghĩ tên thư sinh mù trước mặt lại biết võ. Hàn Phong đứng ngây ra trong lúc Bạch Dịch đang từng bước tiến lại gần hãn, đưa song chỉ tấn công vào mi tâm đối phương.

Hai ngón tay này của Bạch Dịch nhắm vào huyết vị bên trên hai hàng lông mày của đối phương. Một khi đánh trúng, người ngoài nhìn vào không phát hiện thấy có gì thay đổi nhưng sau vài ngày sẽ biến thành mù hãn.

“A!...”

Hàn Phong hét to, lăn một vòng né tránh song chỉ của đối phương, sau đó đứng dậy bỏ chạy. Vừa chạy vừa quay đầu mắng. “Tiểu tử mù người hầy

chờ đấy. Bản thiếu gia đi cầm máu, ngày mai sẽ tính sổ với người. Người dám cản đứt tai ta, đừng hy vọng có thể sống được.”

Hàn Phong vừa chạy, đám đệ tử đứng xem vội chạy theo. Đám nô bộc lú díu kéo nhau chuẩn thẳng, trước khi đi không dám liếc nhìn Bạch Dịch thêm lần nào như vừa nhìn thấy quỷ. Hàng xóm xung quanh vang lên tiếng bàn tán không ngớt.

“Thư sinh nhà họ Bạch sao lại biết võ công vậy? Bảy tám tráng hán cũng không phải đối thủ của cậu ta, thật không thể tin được.”

“Ta xem ra, nhất định là thần tiên thấy hai an hem Bạch gia mạng khổ mà hiển linh tương trợ.”

“Đụng vào Hàn gia, sớm muộn gì hai người cũng chuốc lấy phiền toái. Cuộc sống sau này của hai an hem khó mà yên ổn...”

Không để ý tiếng nghị luận của láng giềng, Bạch Dịch đi tới cửa, cúi người ôm lấy muội muội. Ngực hần bị nước mắt của muội muội hần thấm ướt.

“Ca..., muội sợ...”.

Bạch Ngọc nước nở, hai mắt đầm lệ nói. Vết sẹo trên mặt không ngừng chảy máu. Bình thường nàng vốn là người nghị lực, tự lập nhưng chưa trải qua tình cảnh hiểm ác như thế này bao giờ. Tinh thần nàng bị chấn động không nhỏ.

Ôm muội muội dúi vào trong căn phòng gián dị, Bạch Dịch nhẹ nhàng an ủi. Lúc tâm tình muội muội đã nhẹ bớt, hần mới trầm giọng bảo.

“Từ nay về sau, chỉ cần ta không chết, sẽ không ai có thể làm hại muội!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phương Thuốc Bí Truyền

Về đến nhà, Bạch Dịch dùng vải trắng sạch sẽ lau miệng vết thương trên mặt của muội muội, sau đó băng bó cẩn thận. Trong nhà không có thuốc nên vừa băng xong lớp vải bên trong đã bắt đầu lộ vết máu thấm ra ngoài.

Vải bình thường không thể cầm máu, lại không có thuốc trị vết thương nên miệng vết thương trên mặt Bạch Ngọc bắt đầu có dấu hiệu thối rữa. Dầu có cẩn thận giữ gìn, sợ rằng khó tránh để lại vết sẹo lớn trên mặt.

Bạch Dịch cau mày. Nếu là trước kia, hẳn chỉ tiện tay luyện chế một viên đan dược là có thể giúp vết thương của Bạch Ngọc khỏi hẳn, gương mặt trở lại bình thường. Hiện giờ hẳn chỉ là một phàm nhân, hiện giờ chỉ có thể giữ cho vết thương không chuyển nặng, sau này tiến vào tu chân giới, sẽ lại luyện chế đan dược trị thương cho muội muội mình sau.

Hắn không lo lắng chuyện có thể phục hồi như cũ cho muội muội hay không. Điều hắn lo lắng hiện giờ là nếu không có thuốc trị, em hắn sẽ phải chịu đựng nhiều đau khổ.

Trí nhớ của vạn năm trước đã thức tỉnh, cách nghĩ của hắn đương nhiên đã khác với một thiếu niên bị mù mới mười sáu tuổi là Bạch Dịch lúc trước. Hắn bị mù hai mắt, sau khi cha mẹ mất đi, mọi việc đều do một tay muội muội hắn lo lắng. Sau khi đến trấn Vĩnh An này, Bạch Ngọc ra ngoài làm công cả ngày, dùng số tiền ít ỏi ấy để chèo chống cuộc sống của hai anh em.

Đã từng là một tán tiên đứng trên đỉnh tu chân giới, hắn vốn không dễ động dung, càng không dễ để tâm tình biến hóa. Nhưng hiện giờ trong lòng

Bạch Dịch, Bạch Ngọc là em của hắn. Những ân tình hắn nhận từ muội muội sẽ khiến hắn cả đời không quên.

“Ta đi mua ít thuốc trị thương. Ngọc nhi ở nhà chờ nhé.”

Bạch Dịch lấy ra ít tiền tiết kiệm mà hai huynh muội nhìn ăn nhìn mặc đành dùm được, nhẹ bảo.

“Ca à, đó là tiền để ca tham gia kỳ thi hương cuối năm. Ca không được làm vậy, muội không sao đâu.”

Bạch Ngọc nằm trên giường gạch thô sơ, thấy ca mình lấy tiền tích lũy khó nhọc định đi mua thuốc thì vội ngăn cản, sau đó như sợ Bạch Dịch không tin, nàng vội mỉm cười thật tươi nói.

“Muội không đau thật mà!”

Gương mặt tươi cười mạnh mẽ của Bạch Ngọc, cùng câu nói ấy làm tâm tình Bạch Dịch chấn động. Hắn ngược mắt nhìn em mình, hồi lâu không nói gì. Trong ánh mắt vốn thuộc về cường giả chỉ biết lạnh lùng nhìn người khác hiện lên những tia tình cảm phức tạp.

Tiêu dao ơi là tiêu dao!

Bạch Dịch tự giễu trong lòng. “Ta là Tiêu Dao Tiên Quân, trải qua vạn năm tu luyện thành tiên, vô tình vô dục, trải khắp thế gian mà đạo lớn không thành. Chẳng lẽ ta đã sai sao?”

Đạo của ta, rốt cuộc sai ở đâu?

Từng là một tuyệt thế cường giả, lúc này, hắn không khỏi rơi vào trầm mặc, một lúc lâu không tìm ra đáp án cho những câu hỏi ấy.

Tại Thường Dương Sơn, hắn bị thần hồn câu diệt, vứt bỏ cái gọi là Tiêu Dao Tiên Quân, vứt bỏ lực lượng, tránh thoát luân hồi mới được trùng sinh

như bây giờ. Câu hỏi ấy rất có thể sẽ quanh quẩn tâm trí hẳn cả vạn năm, khiến đạo của hẳn không thể đại thành.

Sau một hồi lâu, Bạch Dịch bật cười lớn. Đã trùng sinh rồi, dù không vào lục đạo luân hồi, bây giờ sống ở kiếp khác. Tên hẳn trước là Bạch Diệc, kiếp này gọi là Bạch Dịch. Chỉ khác một chữ mà lại chênh lệch lớn đến như vậy ư!

Được rồi. Cũng chỉ là một cái tên. Nghĩ đơn giản như vậy cũng tốt. Kiếp này, hãy cứ gọi ta là Bạch Dịch đi!

Thôi trầm ngâm suy tư, hẳn thôi không nghĩ đến những chuyện trước kia nữa. Quan trọng là bây giờ, hẳn phải tìm cách trị thương cho muội muội của hẳn, để muội muội hẳn không phải chịu thống khổ nữa.

“Còn hai tháng mới tới hội thi hương, Ngọc nhi không cần quá lo lắng. Tới lúc đó ca sẽ có cách. Miệng vết thương của muội nếu cứ để như vậy sẽ khiến muội trở thành một người quái dị mất thôi.”

Bạch Ngọc nghe thấy hẳn hù dọa như vậy thì không lên tiếng ngăn cản nữa nhưng vẻ mặt lo lắng thì vẫn còn, đôi lông mày cau lên.

Thấy bộ dạng của muội muội mình như vậy, Bạch Dịch không khỏi mỉm cười nói.

“Không cần phải lo lắng như vậy. Trước tiên phải cầm máu lại cho muội đã. Sau này ca sẽ điều chế đan dược chữa vết sẹo trên mặt cho muội, chắc chắn không để lại dấu vết gì đâu.”

“Thật vậy sao?” Bạch Ngọc nghe xong liền cao hứng, nhưng vẫn nghi ngờ hỏi. “Ca không phải thầy thuốc, sao biết cách luyện dược?”

Bạch Dịch khẽ giật mình, mỉm cười. “Tiểu quý! Ca đọc nhiều sách như vậy, có xem qua một ít sách về y thuật. Y thuật so với một số thầy lang

bình thường chắc cũng không kém bao nhiêu. Yên tâm đi, ca đã lừa gạt muội bao giờ chưa.”

“Vâng, ca là tốt nhất!”

Bạch Ngọc đã yên tâm hơn, nhoẻn miệng nở nụ cười đáng yêu, khuôn mặt như đóa hoa nở rộ.

“Muội nằm nghỉ đi, ca ra ngoài một lúc sẽ quay về.” Đắp mảnh chăn mỏng lên người muội muội xong, Bạch Dịch mới quay người đi ra cửa.

“Ca!” Thấy Bạch Dịch sắp đi ra ngoài cửa, Bạch Ngọc như nhớ nhớ ra điều gì đó vội hô lên. “Ca đi nhanh kẻo trời sắp tối lại không thấy đường. Ngày mai ca lại đi bôi thuốc nhé.”

Bàn tay đang đẩy cửa của Bạch Dịch chợt dừng lại. Hắn quay đầu bảo. “Lúc trước bị đám người nhà họ Hàn ăn hiếp xong, con mắt ca đã tốt hơn trước nhiều rồi. Xem ra, trong họa còn có phúc.”

“Đôi mắt ca đã nhìn được rồi sao!” Bạch Ngọc mở lớn hai mắt, không dám tin. Nàng kinh ngạc một hồi, sau đó duỗi ba ngón tay nhĩ nhắm trắng ngần ra hỏi với vẻ không mấy tin tưởng.

“Đây là mấy ngón?”

Cánh cửa cách chiếc giường chừng hai trượng, trong phòng tuy có đốt đèn nhưng nếu là trước kia, với khoảng cách này Bạch Dịch không thể nào nhìn rõ. Hôm nay hắn chỉ cười hặc hặc đáp.

“Ba con trùng nhỏ!”

“Ca thực sự nhìn thấy rồi sao! Tốt quá rồi!”

Trên giường gạch thô sơ, Bạch Ngọc vui mừng hoa tay múa chân hét lên. Bao nhiêu ủy khuất ban ngày phải chịu, ngay cả vết sẹo phải nhận trên mặt

bỗng trở nên thật đáng giá. Chỉ cần mắt ca ca nàng có thể nhìn lại được, dầu có chuyện gì nàng cũng nguyện ý.

Lúc ra khỏi nhà, trời đã chạng vạng tối. Bạch Dịch đi trên đường, trong lòng suy tư về những điều xảy ra trong ngày.

Tên Hàn Phong sống an nhàn từ nhỏ, đã quen sung sướng trở nên hư hỏng. Hôm nay bị căn mất một tai, hẳn quyết không dễ dàng bỏ qua cho hai anh em. Lần này hẳn không mang theo nhiều người, Bạch Dịch có thể dễ dàng bức lui. Lần sau nếu đối phương kéo tới vài chục người, trong bộ dạng thân thể thế này, hẳn không chắc có thể ngăn cản được. Song quyền nan địch tứ thủ. Xem ra, muốn thoát khỏi kiếp nạn này, chỉ có cách đem muội muội hẳn rời khỏi trấn Vĩnh An.

Tránh chỗ khó tìm chỗ an lành là đạo lý người thường cũng hiểu được, huống chi là Bạch Dịch bây giờ. Hẳn dù là tán tiên trùng sinh, tu vi không còn, nhưng với tâm trí của người đã từng đứng trên đỉnh tu chân giới, hẳn biết mình không thể vội vàng cuồng ngạo. Nhất thời phải tìm cách để tránh cơn phong ba này. Chỉ cần hẳn tu luyện ra linh khí, trở thành một tu chân giả. Đám người phàm của Hàn gia liền không đáng nhắc tới.

Quyết định như vậy rồi, Bạch Dịch không suy nghĩ thêm nữa. Hẳn đi vào một hiệu thuốc trong thị trấn. Phương thuốc hẳn đưa ra khiến chương quỳ ghen họng nhìn trân trối.

“Khách quan, là ai kê đơn thuốc này vậy?”

Vị chương quỳ dụi mắt, giật mình hỏi.

“Mấy vị thuốc này có thể chữa tả ly, có vị chữa thuận khí, tráng dương, còn có vị chữa cả an thai,... Tất cả bỏ vào trong một đơn thuốc như vậy, ăn vào khó tránh khỏi độc hại. Người muốn dùng nó cho kẻ thù uống sao?”

“Ta có nói là dùng để uống sao?”, Bạch Dịch vừa buồn cười vừa bảo, “ta dùng vào việc khác.”

Phương thuốc của tán tiên, người thường sao có thể biết được diệu dụng. Bạch Dịch tự nhủ như vậy. Thần y bình thường cũng khó có được kinh nghiệm và những lý giải về dược như hần.

“Phương thuốc này còn có hiệu quả trị liệu gì?” Chưởng quầy thuốc ngạc nhiên hỏi lại. “Ta làm nghề y nhiều năm, cho tới giờ chưa từng nghe qua phương thuốc nào như thế này. Người lấy nó từ đâu?”

Chưởng quầy hết sức tò mò, từ ánh mắt là có thể nhận ra vị này rất muốn tìm hiểu chân tướng của phương thuốc này. Bạch Dịch với tay lấy thuốc, trả tiền rồi lại cười. Hần chỉ để lại một câu.

“Là phương thuốc bí mật của tổ tiên, không thể truyền cho người ngoài.”

Chưởng quầy cười khố. Đúng lúc ấy, bên ngoài tiệm thuốc vang lên nhiều tiếng người hô ngựa hí, náo loạn cả một góc đường. Sau đó có một đội vệ binh mặc giáp da tiến vào.

Nhìn trang phục của đám vệ binh này không giống của biên quân, cũng không phải quân nhân của trấn Vĩnh An này. Da của áo giáp đều do da thú tốt chế thành. Lông mày mỗi người ẩn hiện sát khí như quân đội tinh nhuệ của Đại Phổ Quốc.

“Ai là chưởng quầy của tiệm thuốc này, ai là chủ tọa?” Một viên sĩ quan vác cương đao lạnh giọng quát hỏi.

Vừa thấy vệ binh xông tới, chưởng quầy liền khẽ run rẩy, biết là đã xảy ra chuyện. Vị này vội ôm quyền khom người nói.

“Tiểu lão nhân chính là chưởng quầy thuốc.” Nói xong, chỉ tay qua một bên, hướng một người nói tiếp. “Hần chính là tọa đường tiên sinh. Không

biết binh gia có điều gì phân phó?”

“Chúng ta là hộ vệ của Cảnh vương phủ, không phải binh gia.”

Viên sĩ quan mang nét mặt lo lắng, quét mắt nhìn ra cửa thấy Bạch Dịch lại tưởng là học đồ của tiệm thuốc, hần lạnh giọng quát.

“Mang những thuốc tốt nhất của tiệm đi theo chúng ta tới cứu tiểu vương gia. Nếu chậm trễ, ba người các người khó mà toàn mạng.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tu Chân Giả

Vĩnh An trấn nằm ở huyện Thanh Thủy, mà huyện Thanh Thủy là thái ấp của Cảnh vương, vậy nên tiểu vương gia mà đám hộ vệ Vương phủ nhắc tới chính là Cảnh vương thế tử.

Biết người xảy ra chuyện là tiểu vương gia, chưởng quản tiệm thuốc lương cống chân tay, chỉ có vị tọa đường tiên sinh là giữ được thần thái bình tĩnh, vội hỏi.

“Hộ vệ đại nhân, không biết tiểu vương gia mắc bệnh hiểm nghèo gì? Tiệm thuốc chúng ta có rất nhiều dược liệu, một lúc không thể mang hết đi được. Người nói qua về bệnh trạng của tiểu vương gia đi, chúng ta sẽ mang thuốc phù hợp theo.”

Đầu lĩnh hộ vệ tuy rất nóng lòng, nhưng nhìn dãy tủ thuốc cao tới trần nhà thì đành miễn cưỡng lắc đầu, đáp ngắn gọn.

“Lúc tham gia săn bắn trong núi, không biết tiểu vương gia bị con quái trùng gì đốt, sau đó bắt đầu sưng lên, mừng mủ thối rữa, rồi hôn mê bất tỉnh. Trấn Vĩnh An của các người cách địa điểm săn bắn gần nhất nên chúng ta mới chạy tới nơi này. Được rồi, mau chuẩn bị thuốc, cánh tay phải tiểu vương gia đã thối rữa, nếu không cứu kịp sợ là khó bảo toàn tính mạng. Lúc ấy Cảnh vương tức giận thì không ai trong chúng ta sống được.”

Tọa đường tiên sinh nghe giải thích xong thì sắc mặt tái nhợt.

Hắn làm nghề y nhiều năm, không sợ những bệnh hiểm nghèo, chỉ sợ trúng phải kỳ độc thể này. Bởi vì độc vật trên đời quá nhiều, trừ phi là

người quanh năm chuyên tâm nghiên cứu độc vật nếu không, lang trung bình thường không thể phân biệt được nhiều.

Trong những loại độc vật, nhưng loài ít gặp như rắn, côn trùng, chuột, kiến là khó khăn nhất. Những độc vật kia chủ yếu tồn tại nơi rừng sâu núi thẳm, người bình thường rất ít gặp được. Độc tính những loại ấy lại cao, nếu bị cắn thì rất khó mà cứu được.

Trần Vĩnh An thuộc huyện Thanh Thủy, mà toàn bộ huyện này đều là thái ấp của Cảnh vương. Theo lời thủ lĩnh hộ vệ nói, tiểu vương gia mà có chuyện, chưởng quầy, tọa đường tiên sinh cũng khó sống.

Thầm nhủ mình không may mắn, tọa đường tiên sinh chỉ biết than thở trong lòng. Từ đâu xảy ra chuyện tiểu vương gia săn bắn vị trúng độc có liên quan gì tới lão đâu. Mà trần Vĩnh An lại cách nơi săn bắn gần nhất, thế có khác gì ngồi ở nhà mà họa tự dưng từ trên trời rơi xuống?

Vẻ mặt đau khổ, tọa đường tiên sinh vẫn mang một tia hy vọng hỏi.

“Đại nhân, tiểu vương gia bị loại trùng nào cắn? Lúc hôn mê thế nào?”

“Không ai biết là loại độc trùng gì. Sau khi bị cắn không tới một phút là tiểu vương gia đã bất tỉnh rồi.” Thủ lĩnh hộ vệ lạnh lùng đáp.

Nghe câu trả lời, hy vọng cuối cùng của tọa đường tiên sinh đã tan biến. Không tới một phút đã hôn mê chứng tỏ loại độc này cực mạnh, độc vật cắn tiểu vương gia cũng không phải loại thường. Chưa có ai nhìn thấy hình dáng loại độc trùng này, hôm nay, xem ra hai người khó thoát khỏi cái chết rồi.

Biết rõ tiểu vương gia không có cách nào cứu được nhưng hẳn không thể ngồi yên chờ chết. Còn nước còn tát, hẳn tìm mọi loại thuốc có thể giải độc, chữa ngoại thương mang ra.

Bạch Dịch vẫn đứng ở cửa ra vào, đám quân lính chặn lối khiến hắn muốn ra cũng không ra được, miệng lẩm bẩm mình bị nhìn lầm trở thành học đồ, sợ là không tránh được liên quan.

Biết vậy nhưng thần sắc hắn không đổi. Tọa đường tiên sinh không giải được độc với hắn chỉ là chuyện nhỏ. Một phàm nhân bình thường sao có thể so với tán Tiên đã sống vạn năm. Đừng nói là mấy thứ trùng độc của thế gian, dù là vô số yêu thú trong tu chân giới đi nữa, chỉ cần tu vi đầy đủ hắn đều có thể giải trừ.

Nhìn bộ dáng nơm nớp lo sợ của chưởng quản và tọa đường tiên sinh, Bạch Dịch suy nghĩ một chút, sau đó nở nụ cười.

Nếu có thể gặp được thể tử của Cảnh vương, xem ra huynh muội bọn hắn cũng không cần phải khăn gói đi khỏi trấn Vĩnh An nữa rồi.

Không bao lâu sau, chưởng quầy và tọa đường tiên sinh đã thu thập được hai bao lớn dược liệu. Vẻ mặt buồn rười rượi, hai người mang theo hai bao dược liệu này đi theo đám hộ vệ. Lúc đi tới cửa mới phát hiện người thiếu niên bốc thuốc lúc trước vẫn còn đứng đó, đang bị mấy tên hộ vệ cầm đao trông coi. Chưởng quầy thuốc không đành lòng, nói với thủ lĩnh.

“Đại nhân, vị tiểu ca này là khách nhân tới bốc thuốc, người xem...”

Hộ vệ thủ lĩnh khoát tay, hai hộ vệ trông giữ Bạch Dịch liền lui ra.

Ra khỏi tiệm thuốc, vị chưởng quầy ngược nhìn căn nhà mình, lắc đầu than thở không khác nào đang bị người giải đi tra tấn. Nhưng hắn còn chưa đi xa, người thiếu niên bốc thuốc vừa rồi đã chạy tới báo.

“Chưởng quầy, tại hạ có thể đi cùng người không? Ta cũng muốn mở mang kiến thức về loại độc này.”

Nghe thấy vậy, vị chưởng quầy sững người một lúc, vội đáp.

“Được chứ. Nếu người có thể nhìn ra loại độc tiểu vương gia mắc phải, chúng ta tất có thâm tạ.”

Bạch Dịch mỉm cười, đi sau lưng vị chưởng quầy tiệm thuốc đi tới một khách sạn lớn nhất ở trấn Vĩnh An này.

Vương phủ của Cảnh vương không ở trong trấn Vĩnh An này mà được xây dựng cách thành Thanh Thủy trăm dặm. Khách sạn này là nơi ở tạm của tiểu vương gia.

Khách sạn to như thế mà không còn một chỗ trống. Trong đại sảnh, chủ tiệm khách sạn mặt đã tái nhợt, cảm giác như kiến bò trên chảo nóng đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại hướng ra ngoài quan sát. Lúc thấy đám hộ vệ mang đại phu tới thì vội dẫn mọi người vào trong một đình viện yên tĩnh.

Bạch Dịch đi theo đám người, bước chân vững vàng không nhanh không chậm, thần thái nhẹ nhõm khác hoàn toàn thái độ của mấy vị chưởng quầy. Hắn vẫn mặc quần áo bằng vải thô màu xanh, y phục vì giặt nhiều mà chuyển sang màu trắng, vạt áo còn có mấy miếng vá. Người mới nhìn còn tưởng hắn là một tên học đồ tiệm thuốc hay người giúp việc vặt nào đó.

Đi vào trong viện, đám hộ vệ giữ ngoài cửa, thủ lĩnh hộ vệ dẫn chưởng quầy và tọa đường tiên sinh vào trong. Bạch Dịch cũng đi vào theo.

Vừa bước vào phòng, một mùi thơm nhàn nhạt vội đập vào mặt. Mùi hương không giống mùi son phấn mà có vị mặn hoa mai rất cổ quái. Lòng mà Bạch Dịch nhăn lại khi trông thấy một lão nhân tuổi khoảng thất tuần đang đứng trong phòng.

Trên giường có một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi. Bình thường hẳn là một thiếu niên anh tuấn, nhưng giờ hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt đỏ ửng đã hôn mê bất tỉnh. Lão nhân kia đứng cạnh giường, mũi ửng, hốc mắt trũng sâu lộ ra vẻ già nua.

“Phí lão!”

Thủ lĩnh hộ vệ nhìn thấy lão nhân thì vui mừng nói.

“Có ngài tới nữa thì tiểu vương gia có thể cứu được rồi.”

“Tiểu vương gia bị loại độc nào cắn, các người không có ai nhìn thấy sao?”

Lão giả họ Phí không để ý tới thái độ của vị thủ lĩnh hộ vệ, trầm giọng hỏi, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

“Không có ai nhìn thấy.” Thủ lĩnh hộ vệ cung kính đáp. “Lúc ấy chúng ta đang theo tiểu vương gia đuổi theo một con báo cái. Đang đuổi thì vương gia hô to một tiếng rồi ngã ngựa. Lúc chúng ta tới xem thì đầu vai vương gia đã bắt đầu thối rữa, không tới nửa canh giờ sau thì tràn ra cánh tay phải. Hiện giờ...”

Tên hộ vệ này lo lắng nói, mắt vẫn chăm chú quan sát vị tiểu vương gia nằm trên giường.

Hộ vệ có trách nhiệm bảo vệ an nguy của tiểu vương gia. Lúc này xảy ra biến cố, những hộ vệ đi theo khó mà thoát tội. Nếu tiểu vương gia chết, bọn hắn khó giữ được mạng.

“Miệng vết thương đã hoàn toàn thối rữa, lão phu cũng không có cách nào nhìn ra tiểu vương gia bị trúng loại độc gì. Hơn nữa loại độc này vô cùng cổ quái, ăn vào thịt không sâu nhưng đã lan ra tất cả các đại kinh mạch. Nếu có thể khử trừ độc lực, điều dưỡng một thời gian là có thể khỏi hẳn. Nếu không thể trừ độc, độc lực theo kinh mạch chạy vào tim phổi thì không thể cứu được.”

Lão giả mũi ửng trầm giọng nói. Thủ lĩnh hộ vệ nghe xong thì tái mặt. Hắn vẫn tưởng có lão giả này tới thì mạng tiểu vương gia sẽ được cứu,

không ngờ lão cũng thúc thủ vô sách.

Chưởng quầy thuốc và vị tọa đường tiên sinh đứng ở cửa vào nơm nớp lo sợ. Bạch Dịch nhìn thoáng qua lão giả, sau đó chuyển hướng sang vị tiểu vương gia đang nằm trên giường.

Lão giả ấy xuất hiện có chút ngoài ý muốn của Bạch Dịch. Vì trên người đối phương có một cỗ khí tức kỳ dị nhàn nhạt dao động. Khí tức này chỉ có trên những người tu chân, gọi là Linh khí.

Lão giả mũi ửng này chính là một tu chân giả!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cửu Hương Trùng

Hiện giờ Bạch Dịch không còn tu vi như trước nhưng nhân lực vẫn còn, đối với Linh khí hãn vẫn rất quen thuộc, để nhận ra đâu là phạm nhân, đâu là tu chân giả không phải việc khó. Có điều vị Phí lão kia có tu vi thực sự quá thấp, chỉ là cấp thấp nhất của Luyện Khí kỳ.

Tu chân có thể gọi là tu Tiên.

Con đường tu Tiên chia làm bảy đại cảnh giới. Từ thấp đến cao là Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Hợp Thể và Đại Thừa. Tu luyện tới Đại Thừa mới có thể nghênh tiếp tiên kiếp, vượt qua nó sẽ trở thành Chân Tiên, phi thăng Tiên giới. Nếu thất bại sẽ trở thành Tán Tiên lưu lại chốn nhân gian.

Mỗi đại cảnh giới lại chia ra ba cấp là tiên – trung và hậu kỳ. Cảnh giới tăng lên, pháp lực tu vi cũng tăng theo, thọ nguyên được kéo dài hơn gấp nhiều lần. Người bình thường bước chân vào Luyện Khí kỳ đã có thể sống tới trăm tuổi. Nếu đột phá Trúc Cơ, thọ nguyên sẽ gia tăng tới hai trăm năm.

Lão giả mũi ửng trong lòng là một tu chân giả, đối với Bạch Dịch cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Hiện giờ tu chân giới đang hưng thịnh, có rất nhiều môn phái tu chân lớn nhỏ đều thiết lập ngoại môn tại Phạm nhân giới, chiêu nạp những đệ tử phạm nhân có thiên phú. Những phạm nhân bình thường vẫn gọi họ là Tiên gia, cúi đầu quỳ bái.

Ở Đại Phổ quốc, quốc lực hưng thịnh hay không có liên quan mật thiết tới cảnh nội của tu chân giới. Có nhiều tu chân giả trở thành cung phụng

cho hoàng tộc, vì hoàng tộc xuất lực. Tại Thanh Châu, nếu có phát sinh chiến tranh giữa hai nước thì ngoài trừ so đấu giữa binh hùng tướng mạnh ra, còn phải xem tu chân giả của hai nước này mạnh yếu thế nào.

Hiện giờ tu chân giới ít xuất hiện trong mắt dân chúng nhưng vẫn cùng tồn tại với tầng lớp hoàng gia. Tu chân giả vốn có địa vị cao cao tại thượng, ở nhân gian cũng không phải là cái gì đó quá bí ẩn, phần lớn mọi người đều biết tới sự tồn tại của họ.

“Phí lão, hai người này là chưởng quầy và tiên sinh tới từ tiệm thuốc lớn nhất trấn Vĩnh An. Ta để bọn chúng mang theo tất cả dược liệu có tác dụng giải độc đi, nên chẳng ta cứ để cho bọn chúng xem qua thương thế của tiểu vương gia?” Thủ lĩnh hộ vệ nhớ tới hai người ở quầy thuốc, vội vàng nói với Phí lão.

“Lão phu còn không nhìn ra vương gia trúng độc gì, hai người họ là phạm nhân sao có thể nhận ra được.” Phí lão thở dài, bất đắc dĩ đáp. “Thôi được rồi, hai người các người mau qua xem đi.”

Thấy đối phương gọi mình là phạm nhân, chưởng quầy và vị tọa đường tiên sinh đã biết đối phương chính là một tu chân giả rồi. Chỉ có tu chân giả mới đặt mình ra ngoài lớp phạm nhân bình thường. Hai người run rẩy tiến lại gần tiểu vương gia, vén chăn lên xem xét.

Lúc vừa tới, hai người vẫn còn có chút hy vọng nhỏ nhoi. Hiện giờ Phí lão là một tu chân giả còn thúc thủ vô sách, không có cách thì phạm nhân như bọn họ làm gì còn hy vọng. Hiện giờ nhìn tiểu vương gia một lần, chắc cũng là lần cuối trước khi về Tây Thiên (toi mạng).

Xem bệnh cho người khác lại nhìn ra cái chết của bản thân mình. Việc này chắc chắn là hiếm gặp từ trước tới giờ.

Bạch Dịch đi theo sau hai người, lúc chăn trên người tiểu vương gia được vén lên, trong phòng tràn ngập mùi ám hương làm gay mũi không che

lấp hết được mùi thối rữa trên thân thể vị tiểu vương gia này phát ra.

Đầu vai và cánh tay phải của tiểu vương gia đã hoàn toàn thối rữa, bọc mủ mọc chen chúc, xen với huyết nhục màu đỏ thẫm. Giữa chỗ vết thương thối rữa là một vùng màu tím đen, mới nhìn đã khiến người ta sợ hãi. Vị chưởng quầy và tọa đường tiên sinh vừa nhìn thấy đã lắc đầu. Loại độc này đừng nói là có cách chữa, hai người này còn chưa từng nhìn qua nữa kìa.

“Cửu Hương Trùng?”

Vào lúc chưởng quầy và tọa đường tiên sinh đang ở bờ vực tuyệt vọng, phía sau họ lại phát lên mấy tiếng gọi quái trùng từ người thanh niên bước sau.

Câu nói của Bạch Dịch khiến hai mắt Phí lão và tên thủ lĩnh hộ vệ sáng lên, vẻ mặt khó tin. Hai vị chưởng quầy và tiên sinh ở tiệm thuốc cũng vội vàng kêu . “Tiểu ca nhi, người nhận ra loại độc trùng này?”

“Tiểu tử, lão phu chính là cung phụng ở Cảnh vương phủ. Nếu người có thể nhận ra loại độc này, cứu sống được tiểu vương gia, lão phu sẽ thiếu người một điểm nhân tình.” Phí lão không còn để ý thân phận tu chân giả cao quý, trầm giọng quát.

Nhân tình của một tu chân giả không dễ mà có được. Đối với thường nhân, chỉ vẫn biết là tu chân giả, không biết cấp bậc thế nào đều là thân phận cao quý, một mối nhân tình của họ lại càng giống như một lá bùa hộ mệnh. Hơn nữa, một khi cứu sống tiểu vương gia, Cảnh vương lẽ nào lại không báo đáp? Thiếu niên mặc trên người y phục nghèo nàn, cuộc sống nhất định khổ cực. Nếu có thể cứu được tiểu vương gia, tương lai sau này nhất định vô cùng sáng lạn.

Bạch Dịch cười nhạt, hần từ tốn nói.

“Khi còn nhỏ, ta vẫn thường săn bắn mà sống qua ngày, cuộc sống gắn với núi rừng nên vô tình biết được Cửu Hương kỳ trùng này. Nếu bị trùng này cắn, bệnh trạng sẽ giống hết nhu tiểu vương gia đây, toàn thân thối rữa, miệng vết thương tỏa ra một mùi thơm đặc biệt.”

Thấy Bạch Dịch nói đầu đuôi kỹ càng, chưởng quầy thuốc vội hỏi.

“Tiểu ca, độc của loại trùng này có giải được không?”

Lão vốn tưởng mình sắp mất mạng, giờ thấy một tia hy vọng khiến trái tim hẫng nhảy loạn, không chịu nổi nữa. Nếu Bạch Dịch nói không chữa được, chắc lão tắt thở tại chỗ.

Bạch Dịch khẽ lắc đầu, chưa đáp thì hai mắt vị chưởng quầy này đã trắng dã.

“Độc của loại Cửu Hương trùng này không cần chữa, chỉ cần loại bỏ con trùng thì độc lực sẽ theo đó mà tiêu tán, sau đó dùng ít thuốc trị thương là không bao lâu sau sẽ khỏi.”

Hắn dứt lời, chưởng quầy thuốc như người chết đuối vớ được cọc. Phí lão động lòng, quát khê.

“Người nói gì? Con Cửu Hương trùng kia còn đang ở trong cơ thể tiểu vương gia?”

Bạch Dịch gật đầu.

Phí lão cúi đầu, trầm ngâm, sau đó cau mày nói.

“Tiểu hữu, người đã biết về loại kỳ trùng này, vậy có biết làm sao để trục xuất nó ra khỏi cơ thể tiểu vương gia không? Nếu người có biện pháp cứu sống tiểu vương gia, Cảnh vương phủ tất có thâm tạ.”

Phí lão cúi thấp người nói.

Đường đường là một vị cung phụng của Cảnh vương phủ, là một tu chân giả nhưng lão không thể không thay đổi cách xưng hô với Bạch Dịch từ tiểu tử sang tiểu hữu.

“Nếu mấy người hộ vệ nhớ rõ địa điểm tiểu vương gia ngã ngựa, và thời gian khoái mã chạy đi cấp báo thì có lẽ có thể cứu được.” Bạch Dịch bình thản đáp.

Hộ vệ thống lĩnh nghe xong, hy vọng tràn ngập.

“Phương vị chính xác thì không nhớ rõ, nhưng sai cách không quá nửa dặm. Khoái mã đã có sẵn ngoài cửa rồi.”

“Không cần dùng khoái mã, Lão phu sẽ dùng pháp khí bay đi.” Vị Phí lão thở ra một hơi, bước vài bước ra nội viện, tay áo phất lên, trước mặt liền xuất hiện một con thuyền mộc.

Thuyền mộc dài hơn một trượng, hai đầu thon nhọn, đoạn giữa đủ chỗ cho bốn năm người.

Loại thuyền này là một loại pháp khí phi hành, có thể dùng để di chuyển trong cự ly ngắn, tốc độ nhanh hơn vài phần so với khoái mã. Lúc trước, Phí lão ở cách thành Thanh Thủy hơn một trăm dặm mà có thể chạy tới đây trong nửa canh giờ chính là nhờ vào pháp khí phi hành này.

Lấy ra pháp khí, Phí lão bước lên trước, hộ vệ thống lĩnh nhảy lên theo. Hẳn sợ mình không nhớ rõ địa điểm nên lôi thêm hai tên hộ vệ nữa cùng đi. Chỉ có Bạch Dịch là vẫn đứng trong nội viện, bộ dáng như không có ý định đi đâu cả.

“Thời gian cấp bách, mau lên đây.” Thống lĩnh hộ vệ lo lắng quát.

“Tại hạ cần về nhà trước đã. Tiểu muội ta bị thương, ta phải mang thuốc trị thương về nhà cho nàng trước.” Nói xong, hắn giơ gói thuốc trong tay

lên.

Vừa dứt lời, sắc mặt Phí lão chợt trầm xuống, tên thống lĩnh hộ vệ càng không chịu nổi, quát lớn.

“Muội muội người chỉ là một phàm nhân, việc này liên quan tới tiểu vương gia, người không biết ai quan trọng hơn sao?”

Nghe mấy lời ấy, thần sắc Bạch Dịch đang bình thản chợt lộ ra một tia lạnh lùng, nhàn nhạt nói.

“Đương nhiên là tiểu muội ta quan trọng hơn.”

“Người!”

Tên thủ lĩnh hộ vệ tức muốn sùi bọt mép, muốn nhảy xuống thuyền động thủ một phen. Khi hẩn nhìn thấy đồng tử của vị thiếu niên lấp đầy những ngôi sao đen kịt thì một nỗi sợ hãi từ tận sâu trong lòng hiện lên như gặp phải đại địch.

Không riêng gì tên thủ lĩnh hộ vệ, Phí lão cũng nhận ra một tia khác thường này. Tên thiếu niên mộc mạc trước mặt sinh ra một cỗ áp lực không lý giải được, rất giống với những cường giả bên trong tông môn kia.

“Được, lão phu sẽ chờ ở đây. Hy vọng tiểu hữu đi nhanh rồi sớm quay lại.”

Sau một lúc suy nghĩ, Phí lão bước xuống khỏi con thuyền. Hiện giờ lão cần người nên không tiện đôi co với đối phương. Giữa ánh mắt ngây ngốc của đám người, Bạch Dịch mỉm cười, quay người rời đi.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Xú Thảo

Trở về nhà trong hẻm Bối Y, Bạch Dịch mua một ít thảo dược, sắc thuốc rồi đợi tới lúc thích hợp nhẹ nhàng thoa lên mặt Bạch Ngọc.

Lúc mới bôi thuốc, Bạch Ngọc đau tới nhăn chặt lông mày. Không lâu sau, cảm giác nóng rát biến mất, thay vào đó là cảm giác mát lạnh.

“Ca ơi, đây là thuốc gì? Muội không còn thấy đau nữa.” Bạch Ngọc ngồi dậy, nháy mắt, tò mò hỏi.

“Một loại thuốc không có tên từ sách cổ, nhưng hiệu quả xem ra không tệ.” Bạch Dịch nhẹ gật đầu, nói dối tiểu muội. “Lúc đi bốc thuốc, ta gặp người bị độc trùng cắn hấp hối. Ta định ra ngoài, hy vọng tìm được một ít khu trùng dị thảo xem có cứu sống được người ấy hay không.”

“Ca muốn cứu người sao?” Bạch Ngọc nghi ngờ hỏi. “Ca cẩn thận, không nên gây ra phiền toái nhé.”

Vỗ nhẹ đầu tiểu muội, Bạch Dịch cười bảo. “Y thuật của ca không phải muội mới vừa thử qua hay sao? Cứ yên tâm, ta sẽ biết chừng mực”.

“Vâng. Đêm rồi, ca đi coi chừng kéo lạnh, và trở về sớm.”

Sau khi nghe Bạch Ngọc dặn dò, Bạch Dịch rời khỏi nhà. Hắn đi vào khách điếm, vừa bước qua cửa đã thấy cả đám hộ vệ, chưởng quầy và tọa đường tiên sinh đang ngóng cổ nhìn ra ngoài, vẻ sốt ruột chờ đợi.

Thấy Bạch Dịch quay lại, mọi người mới thở phào. Vị chưởng quầy thuốc vỗ ngực, tự nhủ lần này trở về phải chế ngay mấy liều thuốc an thần mà uống vào. Tối hôm nay, tim lão muốn ngừng đập mấy lần rồi.

Phí lão trông thấy Bạch Dịch, không nói không rằng lấy ra thuyền mộc, mang theo đám người bay thẳng lên trời, hướng ngoài trấn phóng đi.

Trên không trung vùng núi, theo chỉ dẫn của bọn hộ vệ, con thuyền bay về phía một vùng núi, tốc độ rất nhanh. Bạch Dịch đứng trên thuyền mộc, thần sắc bình tĩnh.

Phí lão vừa khống chế thuyền mộc, vừa nghi hoặc trong lòng. Dưới chân lão đúng là pháp khí của Tu chân giả, người thường không có tư cách cưỡi nó. Người thiếu niên này sao có thể giữ được bình tĩnh như vậy? Vừa không thềm để ý tới tốc độ cực nhanh của con thuyền, cũng không biểu hiện ra chút hiếu kỳ nào.

Nghi hoặc là thế, nhưng điều Phí lão quan tâm nhất là có thể chữa trị cho tiểu vương gia hay không. Cảnh vương có ba con gái, chỉ có một tiểu vương gia này thôi. Nếu tiểu vương gia xảy ra chuyện, hẳn không biết nói năng với Cảnh vương thế nào.

“Đến rồi! Ở gần khu vực này.”

Ở trên thuyền mộc, thống lĩnh hộ vệ quan sát địa thế dưới chân, mở miệng nói. Thuyền mộc chậm rãi hạ thấp xuống.

Chỗ này là một khe núi, cỏ cây chen nhau. Xung quanh có nhiều cây cổ thụ, khung cảnh hoang vu vắng vẻ khác thường. Dưới ánh trăng, thi thoảng hiện lên thân ảnh các loài dã thú.

“Tiểu hữu (anh bạn nhỏ), giải được mà người tìm rốt cuộc là cái gì? Có đặc điểm khác biệt nào?” Phí lão thu thuyền mộc lại, hỏi Bạch Dịch.

“Xú thảo.” Bạch Dịch nhìn xung quanh đáp. “Đấy là một loại cỏ dại độc nhất vô nhị. Áp vào chop mũi sẽ ngửi thấy mùi thối. Chỉ cần tìm được loại Xú thảo này, tiểu vương gia có thể được cứu.”

“Xú thảo?” Phí lão khẽ giật mình. Hắn tu luyện đã nhiều năm nhưng chưa từng nghe qua loại Xú thảo này.

“Làm gì có loại cỏ nào có mùi thối! Tiểu tử, ngươi không đùa cợt chúng ta đấy chứ?” Thủ lĩnh hộ vệ nghe tên Xú thảo thì cả giận nói. “Nếu không cứu được tiểu vương gia, ngươi cũng đừng hòng sống.”

Tên thủ lĩnh hộ vệ bị hành động đòi về nhà lo cho muội muội lúc trước của Bạch Dịch làm cho tức giận. Lúc này, vừa nghe thấy cái tên khác thường của loại cây cỏ kia, cơn giận liền quay trở lại. Sự sống chết của tiểu vương gia chính là sự sống chết của đám hộ vệ bọn hắn. Mà hắn thấy mình sắp chết tới nơi rồi, đối phương còn muốn lừa gạt bằng mấy thứ cây cỏ Xú thảo ấy? Làm gì có thứ cây cỏ có mùi thối?

“Tìm đi.” Phí lão quát khẽ, sau đó bắt đầu tìm kiếm. Đám hộ vệ cũng không nhiều lời, chia nhau tản ra tìm.

Nửa đêm, bên trong khe núi, đám người tìm đi tìm lại khiến đám dã thú, tiểu trùng sợ hãi chạy trốn. Phí lão vừa tìm kiếm vừa than thầm trong lòng. “Phí Trọng ta đường đường là một tu chân giả, là đệ tử ngoại môn của Thương Vân Tông, hôm nay lại phải nhờ tới sự giúp đỡ của một phàm nhân! Tuổi tác ta đã lớn, nếu không thể tu luyện tới Luyện Khí hậu kỳ, sẽ không có tư cách chính thức tiến vào sơn môn của Thương Vân Tông. Hơn nữa, ngoại môn có quy định, đệ tử ngoại môn trước bảy mươi tuổi không tu luyện tới Luyện Khí hậu kỳ thì sẽ bị xóa tên khỏi tông môn. Thiên phú ta không tốt, trong cơ thể lại không có Linh căn, ở trong Vương phủ thành thơi suốt quãng đời còn lại cũng tốt. Chỉ hy vọng thiếu niên kia có phương pháp giải quyết bệnh tình của tiểu vương gia...”

“Tìm được rồi! Tìm được rồi!!!”

Vào lúc Phí lão còn đang âm thầm thở dài, thủ lĩnh hộ vệ bỗng cao giọng hô to, trong tay giơ lên một bó cỏ dại đang chạy vội tới, kéo theo một mùi tanh hôi.

“Cái này... Nhiều như vậy sao?” Phí lão nghi hoặc, nhìn về thiếu niên cách đó không xa hỏi.

Bạch Dịch nhìn thoáng qua, lạnh nhạt đáp. “Đám cỏ dính phân dã thú, tuy có thối nhưng không phải là Xú thảo.”

Thủ lĩnh hộ vệ tiu nghỉu, ném đám cỏ dại đi, cố để không nôn ra rồi lại tiếp tục tìm kiếm.

Hơn một canh giờ sau, từ dưới một gốc cây đại thụ, Bạch Dịch rút lên một thân cỏ dại xanh mơn mớn, đặt lên đầu mũi người người, khóe miệng nở nụ cười vui vẻ nói.

“Tìm được rồi, chính nó đây.”

Nghe vậy, Phí lão và đám hộ vệ xung quanh vội xúm tới. Phí lão nhìn cây cỏ dại giống như những loại cỏ dại khác, lo lắng hỏi.

“Cần bao nhiêu cây mới có thể dẫn dụ kỳ trùng đi ra khỏi cơ thể tiểu vương gia?”

“Một gốc là đủ.” Bạch Dịch đáp.

“Tốt! Chúng ta quay trở lại trấn Vĩnh An.” Dứt lời, Phí lão lấy ra Pháp khí, chờ đám người bay như gió quay về khách điếm.

Trong khách điếm, theo lời Bạch Dịch, tiểu vương gia được di chuyển ra ngoài sân rộng. Mọi người đứng vây quanh, chăm chú nhìn Bạch Dịch, muốn xem thiếu niên này làm sao dẫn dụ kỳ trùng ra ngoài.

“Các vị nên rời khỏi chỗ này, đám hộ vệ thì canh gác bên ngoài, không thể nói to. Lúc kỳ trùng bị dẫn dụ ra ngoài, nếu kinh động nó thì tính mạng tiểu vương gia khó mà giữ được.”

Đứng trong nội viện, Bạch Dịch nghiêm túc nói. Phí lão gật đầu đồng ý, gọi bọn hộ vệ rời khỏi nội viện ra canh gác bên ngoài. Chương quỳ thuốc và tọa đường tiên sinh cũng biết ý mà rút đi, thần sắc tò mà không dứt.

“Phí lão, xin ông cũng tạm lánh. Trong sân không thể có mặt người lạ.” Bạch Dịch nhìn lão, trầm giọng bảo.” Cửu Hương Trùng nếu bị kinh động, đừng nói tiểu vương gia, tại hạ cũng sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng.”

Nghe xong, Phí lão cả kinh, sau đó nhẹ gật đầu rời khỏi nội viện rồi đóng cửa lại.

Đợi trong sân không còn ai, Bạch Dịch thở sâu, tập trung tư tưởng, hết sức cẩn thận lấy Xú thảo đặt lên cổ tay tiểu vương gia, cách miệng vết thương ba tấc.

Bạch Dịch cẩn thận như vậy là vì kỳ trùng trong cơ thể tiểu vương gia không phải loại trùng bình thường. Cửu Hương Trùng là yêu thú cấp một rất hiếm gặp.

Yêu thú là sinh linh đã thoát khỏi cuộc sống dã thú bình thường, sống trong thâm sơn, bình thường rất ít khi xuất hiện. Thực lực bọn chúng cường hãn, có thể thu nạp linh khí trong thiên địa để tu luyện. Cấp bậc càng cao, thần trí cũng tăng theo. Một ít đạt tới cấp bậc yêu thú thì thần trí không thua kém nhân loại. Nếu tu luyện tới cùng, chúng có thể hóa thân thành người, cùng sống với nhân loại.

Yêu thú có mười cấp bậc. Cấp một là thấp nhất, tất nhiên cấp mười là cao nhất. Cửu Hương Trùng là yêu thú cấp một ít người biết tới. Loại yêu thú này thực lực không cao, bình thường không chủ động tấn công nhân

loại. Nhưng khi bị quấy nhiễu, chúng sẽ chui vào cơ thể người, dùng chất độc giết chết người đó rồi mới bay ra ngoài.

Xú thảo là đồ ăn yêu thích của Cửu Hương Trùng. Không phải Bạch Dịch muốn thi triển kỳ thuật gì. Chỉ là hiện tại hắn không có tu vi, sợ kinh động tới Cửu Hương Trùng, khiến nó cắn cho một cái thì rất phiền toái.

Lấy Xú thảo đặt gần cổ tay tiểu vương gia một thời gian không lâu, từ miệng vết thương thối rữa có một bong bóng máu bỗng vỡ tan, lớp thịt thối chậm rãi chuyển động. Một bóng đen cỡ ngón tay từ từ xuất hiện.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Trùng Vũ

Sự thay đổi trong vết thương của tiểu vương gia, ngoài Bạch Dịch thì không có ai thấy được. Lúc bóng đen vừa xuất hiện, tay Bạch Dịch cũng di chuyển theo. Hắc dùng tốc độ thật chậm, di chuyển từ cổ tay tới vai tiểu vương gia.

Tiểu vương gia bị thối rữa đã quá nửa người, nhưng đây chỉ là vấn đề ngoài da. Vị trí của Cửu Hương Trùng nằm ở trong kinh mạch.

Chỗ cổ tay tiểu vương gia bị tụ huyết đã chuyển màu tím đen. Bạch Dịch dựa vào đây để xác định vị trí của Cửu Hương Trùng, đưa Xú thảo di chuyển dần tới đầu vai. Để dẫn xuất Cửu Hương Trùng ra ngoài, hắc phải tự cắn vào một điểm trên kinh mạch.

Dẫn kỳ trùng xuất ra một chỗ khác, vết thương để lại chỉ là vết thương nhỏ. Bạch Dịch sợ làm kinh động tới con kỳ trùng này, khiến nó nổi điên công kích nên chỉ dám làm thật chậm.

Xú thảo lơ lửng bên ngoài cách da tiểu vương gia khoảng ba tấc. Mất một phút để hắc di chuyển Xú thảo từ cổ tay tới đầu vai. Trong thời gian này, Bạch Dịch tập trung tinh thần, cánh tay không dám run rẩy, mồ hôi túa ra đầy trán. Tới lúc từ miệng vết thương trên người tiểu vương gia bò ra một con bọ cánh cứng màu đỏ thẫm thì hắc mới cẩn thận đứng lên.

Cửu Hương Trùng thấy vậy, vội tung cánh bay theo nhánh Xú thảo.

Dưới bầu trời đêm, Bạch Dịch nâng nhánh cỏ, thân hình chậm rãi xoay tròn như đang nhảy múa. Trong con người đen nhánh ánh lên vô số vì sao.

Quái trùng màu đỏ bay theo, sau một lúc thì đưa chân túm lấy ngọn cỏ.

Chờ Cửu Hương Trùng bám lấy thân cây rồi, Bạch Dịch nhẹ nhàng buông tay. Lúc này hẳn xoay tròn là để dẫn dụ Cửu Hương Trùng nhảy múa theo. Hiện giờ hẳn đã dừng rồi, nhưng Cửu Hương Trùng thì vẫn tiếp tục lay động, xoay xoay vài vòng mới nhắm hướng thâm sơn phía xa mà bay đi.

Lúc Cửu Hương Trùng khuất bóng, Bạch Dịch mới thở ra nhẹ nhõm. Sự thực là hẳn vừa trải qua hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm. Nếu không phải hẳn hiểu rõ về loại kỳ trùng này, hơi chút kinh động tới nó là nó sẽ tấn công người ngay.

Vì có kinh nghiệm của vạn năm tu chân, nên dù chỉ có thân thể của một phàm nhân hẳn vẫn dám dẫn động Cửu Hương Trùng ra ngoài mà không hao tổn lông tóc gì. Hiện giờ hẳn nghèo rớt, nhưng những kinh nghiệm tu chân này là tài sản quý giá còn hơn tài phú.

Kỳ trùng đi rồi, Bạch Dịch gọi Phí lão tới. Đám hộ vệ cũng vội vã lao vào theo.

Lúc này, sắc mặt tiểu vương gia không còn đỏ ửng. Dưới vết thương thối rữa, kinh mạch nhô lên đã bình phục. Tuy miệng vết thương còn chưa lành, khiến người ngoài nhìn thấy mà giật mình nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da, dùng thuốc tốt, điều dưỡng một thời gian là ổn.

“Tiểu hữu (anh bạn nhỏ tuổi) quả nhiên là kỳ nhân!”

Thấy vết thương của tiểu vương gia chuyển biến tốt, Phí lão vui mừng quá đỗi, cao giọng nói. “Hôm nay, Phí Trọng ta thiếu người một đoạn ân tình. Sau này, nếu tiểu hữu có chuyện gì khó xử, có thể tới Cảnh vương phủ trong thành Thanh Thủy để tìm ta. Chỉ cần là việc trong khả năng, lão phu quyết không từ chối.”

Nói xong, Phí lão lấy từ trong ngực áo ra một viên đan dược tinh xảo, nhét vào miệng tiểu vương gia, sau đó quay ra quát chưởng quỳ thuốc và tọa đường tiên sinh.

“Nhanh lấy thuốc trị thương tốt nhất xử lý miệng vết thương cho tiểu vương gia.”

“Vâng...vâng...”

Chưởng quỳ và tọa đường tiên sinh chợt tỉnh, hoa chân múa tay lôi ra mấy bao lớn chứa thuốc. Lần này bọn họ mang theo gần hết thảo dược tốt nhất, giờ là cần lúc mang ra dùng.

Độc trùng đi rồi, việc xử lý miệng vết thương chỉ là chuyện nhỏ. Hai người quả thực không nói chơi, chỉ sau một thời gian ngắn đã vệ sinh xử lý miệng vết thương cẩn thận, sau đó băng bó vết thương lại.

Tới lúc băng bó xong rồi, Bạch Dịch cảm thấy khó mà vui vẻ được. Vị tiểu vương gia anh tuần mười phần giờ đã bị hai người này cuốn thành cái bánh chưng, nửa người trên bị quấn kín vải trắng.

“Tiểu vương gia không còn gì phải lo nữa, tại hạ xin cáo từ.” Bạch Dịch chấp tay, ôm quyền nói với Phí lão. “Mong Phí lão giữ lời, tại hạ có chuyện khó xử, ngày mai sẽ tới.”

Dứt lời, Bạch Dịch cười lớn xong quay người rời đi. Chờ hẳn đi tới cửa, Phí lão mới kịp phản ứng. Tiểu tử này kêu lão phải trả phần nhân tình này ngay ngày mai. Lão vội hỏi. “Tiểu hữu hiện đang ở đâu?”

“Tại hạ Bạch Dịch, ở trong hẻm Bồ Y.”

Từ ngoài cửa sân vọng vào mấy lời, thêm một lần khiến Phí lão sửng người. Hẳn không nghĩ người thiếu niên này lại dùng phần nhân tình của

một tu chân giả sớm như vậy. Phải chăng, ở trấn Vĩnh An này hẳn đang gặp đại họa gì?

Hắn chỉ là một phàm nhân ở trong trấn mà thôi, có thể gặp chuyện lớn gì chứ? Nếu giữ lại phần nhân tình này, không chừng sau này sẽ có diệu dụng. Tên thống lĩnh hộ vệ cũng lộ vẻ tiếc nuối. Nếu Phí lão thiếu hẳn một món nợ nhân tình, không tới lúc gặp hoặc sát thân hẳn sẽ không bao giờ dùng đến.

Về đến nhà, Bạch Ngọc đã ngủ. Bạch Dịch giữ nguyên y phục nằm bên cạnh, chẳng bao lâu sau cũng chìm vào giấc ngủ.

Từ lúc thần hồn thức tỉnh, hắn trải qua chuyện với tên hư hỏng Hàn thiếu gia, lại phải khu xử kỳ trùng gặp nhiều khó khăn khiến hắn rất mỏi mệt. Thân thể của phàm nhân không thể so sánh được với tu chân giả. Bạch Dịch chỉ có thể giữ gìn sức khỏe. Còn chuyện ngày mai sẽ dùng tới món nợ nhân tình của Phí lão, hắn lại chẳng hề để ý. Đừng nói là nhân tình của một tu chân giả cấp thấp, hắn đã từng là Tiêu Dao Tiên Quân, hắn không để ý tới nhân tình của bất kỳ kẻ nào.

Ngày thứ hai, mặt trời vừa ló, Bạch Dịch đã tỉnh lại. Hắn nhìn muội muội còn đang ngủ say, mỉm cười sau đó đi ra khỏi phòng.

Buổi sáng se lạnh, nhưng trong gió đã chút hơi ấm. Nhìn ánh mặt trời đang lên, Bạch Dịch hít vào một hơi thật sâu.

Hắn không vào Lục đạo Luân Hồi nên không bị mất đi trí nhớ của kiếp trước, sinh linh trước kia của hắn tất nhiên không bị chuyển thế. Lúc trước, hắn bỏ luân hồi không phải vì hắn sợ chết, mà vì hắn còn có rất nhiều thù hận và chấp niệm cần phải giải quyết.

Trong mắt hắn lóe lên hàn ý khiến người khác không rét mà run. Ánh sáng mặt trời bao phủ quanh hắn. Hắn trầm giọng tự nhủ.

“Thất Quân Cửu Vực, cầm đầu Tiêu Dao, ta đã trở về rồi... Ngày tàn của ngũ tiên các người sắp đến!”

Mặt trời chậm chậm lên cao hơn, thân ảnh trong hẻm Bồ Y lạnh lùng như băng tuyết vạn năm, có cảm giác toàn bộ mặt trời cũng không thể hòa tan. Trong đó có hận ý, hận ý vì cừu hận sát thân.

Hồi lâu sau, sát cơ trong tâm Bạch Dịch mới dần nhạt đi. Tuy hãn đã trùng sinh nhưng khoảng cách tới lúc báo thù vẫn còn rất xa. Lúc hãn vẫn lạc tại Thường Dương Sơn, cừu gia của hãn không phải người thường mà là năm vị trong Thất đại Tán tiên.

Ở nhân giới, mỗi phiến đại lục đều gọi là một vực. Trong chín phiến đại lục đã biết thì có bảy vực tồn tại cường giả Tán tiên, xưng là Thất đại Tán tiên. Tiêu Dao Tiên Quân chính là Tán tiên mạnh nhất ở Thanh Không vực. Tu chân giới có Thất đại Tán tiên, trừ hãn thì còn sáu vị, trong đó có năm vị là cừu địch của Tiêu Dao Tiên Quân.

Quãng đường còn quá xa, Bạch Dịch không vội. Nếu trùng sinh, thứ hãn có nhiều chính là thời gian, càng cần có thêm kiên nhẫn nên để cho mấy tên hèn hạ kia sống lâu thêm một chút.

Hận ý tản đi rồi, Bạch Dịch bắt đầu tìm kiếm trong sân. Hãn lật qua lật lại một ít cỏ khô và tạp vật. Cuối cùng, hãn tìm được trong góc một cây táo đã khô héo.

Cây táo cao hơn thân người chỉ còn lại thân khô, lung lay sắp đổ. Trên một cánh khô có treo một cái kén như kén nhộng. Lúc Bạch Dịch tìm được cái kén này, hãn rất cao hứng, cẩn thận từng li từng tý tháo cái kén xuống, nâng nịu trong tay.

“Lúc ta tỉnh lại, người đã hóa thành ấu thể. Mười sáu năm nay đã làm khó người rồi.” Bưng cái kén quái dị khô héo, Bạch Dịch nhẹ giọng nỉ non.

“Chúc Long, chờ người phá kén thành Long, giữa trời đất này, ta và người lại bước lên tới đỉnh phong.”

Ngủ say bên trong cái kén quái dị chính là Cự Long mà Bạch Dịch thấy trong mộng, là thứ khiến hãn thét dài, có năng lực đối chiến với Tán tiên đỉnh giai, có được huyết mạch Chân Long, dị chủng Hồng Hoang gọi là Chúc Long!

Linh thú bản mạng tương liên với thần hồn của chủ nhân. Lúc Tiêu Dao Tiên Quân trùng sinh thì Chúc Long chết trận tại Thường Dương Sơn cũng trùng sinh theo. Chỉ điều, con yêu Vương khiến Tán Tiên cũng phải kiêng kỵ này lại nằm trong một cái kén, mới chỉ là một ấu thể.

Bạch Dịch không lo lắng về thực lực của Chúc Long, mà hãn quý trọng nó như một huynh đệ tình nghĩa vạn năm. Lúc hãn trùng sinh, bản tính hoang dã trước kia đã chuyển biến.

Có thể sống, còn quý quá hơn thần thông thiên!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tiểu Vương Gia

Thu cái kén vào trong ngực, tinh thần Bạch Dịch trở nên thoải mái.

Ở kiếp trước, Chúc Long đi theo hãn cả đời. Lúc còn là phàm nhân, cái kén này đã theo hãn. Tới lúc ấu long nở ra vẫn cùng hãn đi trên con đường tu chân dài đằng đẵng.

Cùng tu luyện một chỗ, cùng đối địch, cùng hãn đi vào hiểm cảnh, cùng ngao du thiên địa. Cùng hưng phấn lúc tiến giai, cảm nhận sức mạnh với niềm vui sướng. Đối với Tiêu dao Tiên Quân, Chúc Long không chỉ là một Linh thú đi theo chủ nhân của mình mà giống như huynh đệ sinh tử bình thường.

Hôm nay, Chúc Long vẫn còn trong hình hài một cái kén ngủ say, nhưng chỉ cần có đầy đủ linh khí là nó có thể phá kén mà ra.

Huynh đệ của mình trùng sinh, làm sao Bạch Dịch không vui mừng cho được. Bạch Ngọc tỉnh lại không thấy ca ca thì vội đi tìm. Nàng thấy Bạch Dịch đứng trong sân, vỗ ngực bảo.

“Ca ca mau đi đọc sách, ta sẽ chuẩn bị điểm tâm.”

Đọc sách?

Bạch Dịch lắc đầu cười khổ, bất đắc dĩ đáp lại.

“Được, ca đi đọc sách, nhất định lấy danh vị trạng nguyên về cho Ngọc nhi.”

Ăn điểm tâm xong, Bạch Ngọc vội vã ra ngoài đi làm công. Trong phòng, Bạch Dịch nhẹ để quyển sách xuống, ngồi xếp bằng trên cái giường thô sơ, hai tay kết thành một cái thủ ấn kỳ quái, hô hấp trở nên trầm trọng kéo dài.

Lúc vận chuyển công pháp tu chân, Bạch Dịch không cần có danh sư chỉ bảo. Hãn từng là cường giả Tán tiên, đối với bảy đại cảnh giới tu chân đã thuộc như cháo chấy. Đừng nghĩ hãn hiện chỉ là một phàm nhân, chỉ cần cho hãn mấy ngày, trong người ngưng tụ ra một đám Linh khí là có thể đạt tới cảnh giới nhập môn của tu chân giả - Luyện Khí sơ kỳ.

Bạch Dịch nào còn tâm tư thi cử khảo thí? Hãn là tiên, dù cho hãn cái chức hoàng đế hãn cũng thấy thật vô vị.

Bạch Dịch lặng yên vận chuyển công pháp trong phòng. Khí tức trong cơ thể chậm rãi chảy xuôi theo một quỹ tích đặc biệt. Linh khí trôi nổi trong không khí xung quanh hãn bị hấp thụ, xuyên qua cơ thể gầy gò của hãn mà dung nhập vào Tử Phủ trong Đan Điền.

Thời điểm Bạch Dịch bắt đầu tu luyện công pháp tu chân, một đội quân chừng trăm người, có hộ vệ khiêng một cỗ kiệu tiến vào con hẻm Bồ Y.

Đám quân lính mặc giáp da, cầm Cương Dao trong tay, biểu hiện uy vũ bất phàm. Đám phàm nhân trong ngõ chen nhau nhìn ngó, cuối cùng kinh ngạc mở lớn mắt khi thấy đội người ngựa dừng trước cửa Bạch gia.

“Tiểu vương gia, chính là nhà này. Đây chính là nhà của họ Bạch trong hẻm Bồ Y này.” Thủ lĩnh đội hộ vệ cung kính nói với người trong cỗ kiệu.

Xoạt!

Màn kiệu vén lên, một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi từ trong đó lộ đầu ra, tò mò đánh giá cánh cửa gỗ mục nát của Bạch gia, hô lớn.

“Mau đưa ta xuống. Cái tên lang băm băng bó cho ta thành một cái bánh chưng làm ta không nhúc nhích được rồi.”

Trong kiệu, thiếu niên bị quấn vải gần hết nửa thân trên, động tác vụng về, cứng nhắc như một góc bánh trưng chính là vị tiểu vương gia họ.

Được người đỡ ra khỏi cỗ kiệu, thiếu niên cất cao giọng nói.

“Ta là cao nhân, học võ từ năm bảy tuổi, khổ luyện tám năm nay, thiếu chút nữa bị con trùng nhỏ cắn cho mà chết. Thật sự quá mất mặt! Nếu không phải tiểu nhi của Bạch gia ra tay, Cảnh vương có thể đã tuyệt hậu rồi. Hôm nay ta nhất định phải tự mình cảm ơn vị huynh đệ kia.”

Nói xong, đám hộ vệ xúm lại khiêng thiếu niên tiến vào Bạch gia. Sau đó, Phí lão cũng từ trong kiệu bước ra, vuốt chòm râu trắng xám, thần sắc thoải mái theo sau.

Hôm nay, miệng vết thương của Tiểu vương gia tuy còn chưa khỏi hẳn nhưng đã tỉnh lại. Vừa nghe chuyện tối qua mình bị đại nạn thì mừng rỡ, nhất quyết tự mình đi gặp vị ân công đã giúp mình trừ khử trùng độc.

Tiểu vương gia là cao nhân, tập võ từ nhỏ chứ không thích đọc sách. Cảnh vương có ba người con gái, nên Tiểu vương gia được coi như bảo bối, tính tình hiếu động trời sinh. Cảnh vương phải mời rất nhiều cao thủ võ công không tầm thường đến dạy hẳn võ nghệ, làm hẳn mười lăm tuổi nhưng có bản lĩnh không tầm thường. Cũng vì được các cao nhân dạy bảo nên tính tình hào sảng, không câu nệ giống thái tử, rất khác với người trong võ lâm.

Phí lão đến đây cũng vì lời hứa hẹn, không nghĩ Tiểu vương gia la lên đòi đi theo, lúc ấy mới mang Tiểu vương gia đi cùng tới Bạch gia.

Tiếng âm ỉ ngoài viện nổi lên là Bạch Dịch nghe thấy ngay. Hiện giờ hẳn không có tu vi nhưng nhĩ lực lại hết sức linh mãnh. Hẳn thu lại công pháp.

Bạch Dịch không muốn biểu hiện quá mức kinh khủng trước mặt vị Phì lão này, càng muốn để lộ ra thân phận chân chính của mình. Nếu để cừu gia biết được thì chúng sẽ dễ dàng giết chết hắn chỉ với một ngón tay. Huống chi, nếu hắn nhận mình là Tiêu Dao Tiên Quân, sợ rằng người khác sẽ bảo hắn là một tên điên.

Tiểu vương gia đi vào trong nội viện, đánh giá cảnh vật đơn sơ của nhà Bạch gia này, sau đó đẩy cửa bước vào.

“Người là Bạch Dịch?”

Vừa vào nhà, Tiểu vương gia thấy một thiếu niên đang ngồi trên giường gạch thô, cất tiếng hỏi thăm với giọng kinh ngạc. Tuổi của đối phương chỉ hơn hắn chừng một hai tuổi, điều này nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Chính là tại hạ.” Bạch Dịch mỉm cười, gật đầu đáp.

“Ân công, cao nhân xin được cúi đầu!” Nói xong, Tiểu vương gia quỳ một chân trên mặt đất, thi lễ bái tạ.

Thấy Tiểu vương gia quỳ lạy, Bạch Dịch chỉ cười cười ngồi trên giường gạch, nhưng thống lĩnh hộ vệ lại vội vã ngăn cản.

“Thế tử, ngài là kim chi ngọc diệp, sao thế thế cúi lạy một người bình dân?”

“Người nhiều lời ngu dốt!” Tiểu vương gia cả giận bảo. “Không có hắn, ta đã chết rồi. Ca Nhân ta không hiểu Tứ Thư Ngũ Kinh hay sao? Lời Thánh nhân thật chí lý, lại biết rõ ơn cứu mạng khác nào ân tái tạo, ta bái lạy thì có gì không được. Mau đỡ ta đứng dậy, người cũng nên bái tạ.”

Thủ lĩnh hộ vệ đỡ Tiểu vương gia đứng dậy xong, vẻ mặt đau khổ nhưng cũng cúi người lạy Bạch Dịch mấy cái.

Phí lão đi tới, thấy Bạch Dịch thì cười lớn.

“Tiểu hữu, nhờ có người tương trợ nên Tiểu vương gia mới có thể bình yên vô sự. Hôm nay lão phu tới để tạ ơn!”

Nói tới hai từ cuối, Phí lão cố ý nhấn mạnh, rõ là muốn bảo: Tiểu tử, lão phu đến rồi, người có phiền toái gì hãy mau nói ra.

“Phí lão cùng Tiểu vương gia đại giá quang lâm, tại hạ hết sức vinh hạnh. Trong nhà không có rượu ngon, chỉ có thể dùng trà tiếp đãi rồi.”

Bạch Dịch hào phóng nói, không đề cập gì tới vấn đề của mình. Hắn cầm lấy ấm nước đã chuẩn bị sẵn, ngâm vào đó một ít trà xanh.

“Nghe nói loại kỳ trùng này gọi là Cửu Hương Trùng, bọn hắn chưa từng trông thấy. Bạch Dịch, người may nói xem quái trùng này bộ dạng thế nào, nó có cánh sao? Nó ta lớn bao nhiêu?”

Tiểu vương gia ngồi cạnh bàn, tò mò hỏi Bạch Dịch, thái độ tự nhiên.

Thấy tính tình tên Tiểu vương gia này như vậy, Bạch Dịch có phần ngạc nhiên. Hắn không nghĩ vị thế tử của Cảnh vương này, tương lai sẽ trở thành Vương hầu mà lại có thể hào phóng không câu nệ như thế.

“Cửu Hương Trùng tên là Cửu Hương, ưa thích Xú thảo. Nó là một loại bọ cánh cứng...”

Bạch Dịch bật cười lớn, bắt đầu nói về bộ dáng, tập tính của Cửu Hương Trùng. Tiểu vương gia nghe rồi tấm tắc bảo kỳ lạ. Không lâu sau hai người đã trở nên thân thuộc, xưng hô huynh đệ như bạn cũ quen biết nhiều năm.

Lúc mới bắt đầu, Phí lão còn có chút hứng thú với Cửu Hương Trùng, tới lúc hai thiếu niên chuyển qua nói chuyện trời đất thì lão không còn thấy thú vị nữa. Trong lòng thực chỉ muốn tranh thủ thời gian bảo Bạch Dịch nói ra

phiền toái trong lòng, giải quyết xong để lão còn rời trấn Vĩnh An trở lại Vương phủ. Chỉ là không tiện quấy rầy hứng thú của Tiểu vương gia nên đành buồn bực uống trà chờ đợi.

Loảng xoảng!!!

Cửa lớn trước sân đột nhiên bị người đá bay, từ bên ngoài vang lên tiếng hét.

“Bạch Dịch, tiểu tử mù người dám cản tai Hàn Phong ta, hôm nay lão tử không phể người sẽ không rời đi!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Người Cản Thay Ta

Hôm nay Hàn Phong đến Bạch Gia, hãn mang theo bốn mươi năm người, phần lớn trong số đó là người hầu của nhà hãn, còn lại là vài tên hồ băng cầu hữu.

Hôm qua bị Bạch Dịch dọa chạy khiến Hàn Phong vừa tức vừa giận, từ lâu đã sinh ra sát tâm, hãn liền chuẩn bị thật tốt năm trăm lượng bạc thông đồng với quan phủ, lần này đến đây, mục đích chính là đánh chết đối phương.

Biết chút võ nghệ thì đã sao, chỉ cần mình đem theo đủ nhiều người thì sao phải sợ một tên mù lòa? Ngày hôm qua bảy tám người chưa phải là đối thủ, hôm nay bốn mươi năm người không lẽ không đánh chết nổi một tên thư sinh?

Mang theo ý quyết giết, thiếu niên hư hỏng Hàn gia một chân đạp nát cửa sân Bạch gia, đem theo một đám nô bộc hung dữ phăm phăm xông vào, gất giọng mắng to. Vừa mắng dứt lời, vị Đại thiếu gia Hàn gia này bỗng thấy ngạc nhiên.

Chỉ thấy trong sân Bạch gia có một nhóm người chỉnh tề mặc áo giáp sắt, trong tay là những lưỡi dao sắc bén tạo thành hàng ngũ, những người này im hơi lặng tiếng mà yên tĩnh đứng ở trong sân, bên ngoài vốn không nhận ra điều đó.

Nhìn dưới tay mình cầm cây gậy, lại nhìn xem những đại hán trước mắt cầm trong tay cương đao, khắp người Hàn Phong bắt đầu trở nên run rẩy. Đầu óc trở nên mơ mơ màng màng, hãn nghĩ thế nào cũng không thông,

nhà Bạch gia nghèo rất mừng tơi như vậy làm sao đột nhiên trong sân có nhiều vệ binh đến thế?

Trong phòng, Tiểu Vương gia nghe thấy bên ngoài vắng tiếng tiếng nhục mạ, khuôn mặt lập tức trầm xuống. Không đợi Bạch Dịch đứng dậy hẳn liền xông ra ngoài trước, nâng tà áo vải trên người, ngẩng mặt lên mắng: “Tên khốn khiếp nào gây hỗn ở đây! Dám phế đi ân công của ta, lão tử ta sẽ phế người trước!”

Tiểu vương gia mười lăm tuổi, đang là tuổi vỡ giọng nên giọng nói có hơi lạnh lạnh, phối hợp với áo vải trắng trên người thì thật giống Cương thi. Giọng nói rất bình thường mà đã khiến cho Hàn Phong sợ tới mức khẽ run rẩy.

Đợi Hàn Phong dụi hai mắt xong thì Bạch Dịch mới từ trong phòng xông ra, chợt có một tiếng kêu kì quái vang lên: “A, yêu..., yêu quái!”

“Người dám nói bản thể tử là yêu quái...” Tiểu vương gia Cao Nhân lúc này mới tức giận mà trầm giọng nói: “Dám nhục mạ Cảnh vương thế tử, ta xem như tiểu tử người chán sống rồi. Người đâu, mau đánh hẳn, đánh hẳn chết cho đáng đời!”

Cao Nhân bình tĩnh phân phó một tiếng đã làm cho Hàn Phong sợ tới mức hồn phiêu phách tán. Nhà Hàn gia giàu có, tại trấn Vĩnh An có thể ăn nói ngang ngược, thế nhưng khi gặp phải Cảnh Vương Thế Tử thì Hàn gia nhà hẳn chẳng đáng để mang ra so sánh. Bình thường, Hàn Phong đánh giết người nghèo thì chỉ cần xử lý với quan lại một lần là đủ. Tiểu Vương gia giết người, quan phủ cũng không dám hỏi tới nửa chữ.

Ở huyện Thanh Thủy, giống như trấn Vĩnh An nhưng loại thị trấn này lại nhỏ hơn đến mười tòa nhà, toàn bộ huyện Thanh Thủy đều là thái ấp của Cảnh Vương, một cái Hàn gia nhỏ bé thật sự quá tầm thường.

Được tiểu vương gia phân phó, ánh mắt đăm hộ vệ của Vương phủ lập tức lộ rõ hung quang, đem vây quanh những người vừa xông vào trong viện, tên thống lĩnh hộ vệ đi đến trước mặt Hàn Phong, quan sát một lượt rồi nhắc chân lên đá trực tiếp vào bụng của hắn, Hàn thiếu gia đau đến mức kêu thảm rồi ngã sấp xuống mặt đất.

Tên thống lĩnh hộ vệ có thể kìm nén cỗ tà hỏa như vậy là rất lâu rồi. Đêm hôm qua, đang trong lúc hắn vì tìm kiếm Xú Thảo mà phải cầm trên tay phân dã thú và nước tiểu thì không nói, hôm nay lại bất đắc dĩ lại phải đặc biệt bái lạy một tên thư sinh bình dân, nhưng hắn dù sao cũng là thống lĩnh hộ vệ của Cảnh Vương. Có tổng cộng ba thống lĩnh, tất cả đều có võ nghệ phi phàm. Hắn là thống lĩnh đặc biệt phụ trách bảo vệ Tiểu Vương gia, địa vị thân phận cao, ở huyện Thanh Thủy có thể ngang ngược, ít khi phải chịu qua loại oán khí này.

Một bụng lửa giận rốt cuộc cũng đã có nơi để trút. Thống lĩnh hộ vệ cười lạnh rồi đánh một chưởng, tự mình đánh người cho đến khi Hàn Phong bầm dập mặt mũi, liên tục kêu thảm thiết, cũng không biết đã gây mấy cái xương.

Trong sân Bạch gia liên tiếp vang lên những tiếng kêu thảm thiết, những tên nô bộc hung ác người Hàn gia sau khi nghe được thì lập tức kinh hồn bạt vía. Bọn họ không nghĩ cái tên Tiểu Vương gia đột nhiên xuất hiện kia lại là người nhà của Bạch Dịch, lại được một đám hộ vệ hung thần ác sát vây quanh khiến bọn họ đến thở mạnh cũng không dám.

Cho đến khi tiếng rên của Hàn Phong càng ngày càng yếu, tên thống lĩnh hộ vệ mới dừng tay lại, boang... một tiếng, rút Cương đao bên hông ra, liền vung đao định chém.

Dám liều lĩnh xúc phạm tiểu vương gia, đó chính là tử tội. Nếu như Tiểu Vương gia nói phải đánh chết thì thống lĩnh hộ vệ cũng sẽ không nể tình.

“A...A!”

Hàn Phong bị đánh thành đầu heo, lúc này từ trong khe mắt nhìn thấy đối phương muốn chém chết hắn thì sợ tới mức nước tiểu cũng phải đi ra, bất chấp toàn thân đau nhức kịch liệt, vừa bò vừa lăn mà hướng ra bên cạnh bỏ trốn. Hắn bò đến dưới chân Cao Nhân mà kêu rên: “Xin Tiểu vương gia tha mạng! Tiểu nhân có mắt như mù, cầu xin Tiểu vương gia tha mạng!”

Một cước đá văng tên Hàn Phong đầu heo, Tiểu Vương gia lạnh giọng hỏi: “Ân oán giữa ân công của ta và người vốn đã kết thúc, lại còn dám mang nhiều người tới Bạch gia như vậy trả thù, giờ người chính là kẻ thù.”

Hàn Phong vốn đã sững sờ, sau đó mới nhận thấy ân công trong lời nói của Tiểu vương gia là ai. Lúc trước hắn có vạ miệng chửi mắng Thế tử, nhưng là vô tình, khóc lóc van xin một hồi vẫn có thể thoát chết, nhưng nếu Bạch Dịch lại chính là ân công của Tiểu Vương gia thì Hàn Phong hẳn chết chắc.

“Cái này... cái này...” Hàn Phong nói quanh co một lúc.

“Nói!” Tiểu Vương gia phân nộ quát.

“Ai!” Hàn Phong khẽ run rẩy, gấp gáp nói: “Tiểu nhân nhất thời hồ đồ, không tôn trọng muội muội Bạch Ngọc và Bạch Dịch, mới lấy tiền thuê nhà cao lên để đến cưỡng bức huynh muội bọn họ, nhưng ta không cướp đi muội muội của hắn, lại còn bị Bạch Dịch cắn mất nửa lỗ tai, người xem!”

Hàn Phong vội vàng cởi bỏ miếng vải trắng trên lỗ tai hắn ra, lộ ra lỗ tai chỉ còn một nửa, thế nhưng tiểu vương gia Cao Nhân lại muốn chơi đùa hắn nên bảo: “Người lừa gạt con gái nhà lành đã là hành động bỉ ổi, nếu Bạch huynh cắn mất tai phải của người, thì ta đây sẽ cắn nốt tai trái của người, hặc hặc!”

Nói xong, Tiêu Vương gia nhe hàm răng trắng ra, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Hàn Phong dính đầy máu thì nướng mày, nói với thống lĩnh hộ lĩnh: “Ta đau răng. Người sẽ cắn thay ta.”

Sao lại là ta?

Đáy lòng thống lĩnh hộ vệ kêu rên, bảo hăn chém người, hăn tuyệt đối thống khoái, thế nhưng bảo hăn cắn người, hăn không thể làm được.

Vẻ mặt đau khổ ngời xồm trước mặt Hàn Phong, thống lĩnh hộ vệ nhìn lỗ tai của đối phương ú nhuộm đầy máu, một trận buồn nôn, bỗng nhiên nhanh trí khê động, quay đầu trút lấy hơi lạnh nói: “Thế tử, thuộc hạ cũng đau răng, để ta tìm cho ngài một người có răng miệng tốt”.

Nói xong, thống lĩnh hộ vệ vội vàng chọn lấy một tên hộ vệ to cao nhưng lại rất tham ăn, người này nhất định thống khoái, đi đến rặc rặc một cái, cắn vào lỗ tai khác của Hàn Phong một cái, trong miệng vẫn còn nhai nhai, mùi vị dường như không tốt nên hăn liền nhổ ra ngoài.

Mất toàn bộ hai lỗ tai, lúc này Hàn Phong ngay cả kêu cũng không dám kêu, cổ nén đau nhức kịch liệt. Phía sau hăn là đám nô bộc hung ác cũng đang sợ tới mặt cắt không còn một giọt máu. Bạch Dịch thấy thế thì không khỏi cảm thấy buồn cười một lúc.

“Ca!”

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng thét kinh hãi, thân ảnh của Bạch Ngọc lão đảo chạy vào, nhìn trong nhà kéo đến nhiều như vậy khiến nữ hài nhi tưởng rằng Hàn gia lại đến sinh sự, khuôn mặt trắng bệch mà bảo vệ ngay trước người ca ca, thân thể nho nhỏ lại nhè nhẹ run, cũng không chịu lui về phía sau nửa bước.

“Người chính là Bạch Ngọc?”

Cao Nhân nhìn thấy Bạch Ngọc đứng phía sau thì hơi sững sờ, nữ hài nhi trước mặt gần bằng tuổi hắn, lớn lên không những thanh lệ thoát tục, điểm điểm thấy chính là tính tình ngang ngược không chịu khuất phục, chẳng qua là trên mặt người kia vụn vụn rất nhiều vết sẹo, lộ ra làm người ta hết sức sợ hãi.

Tính cách Cao Nhân hào phóng, đã coi Bạch Dịch là huynh đệ, lúc này nhìn thấy hững hờ vết thương trên khuôn mặt muội muội của Bạch Dịch, ngay lập tức hung hăng mà nhìn thẳng vào Hàn Phong, phần nộ quát: “Bạch Ngọc tổn thương, có phải người làm hay không, tên bại hoại này? Người đâu, tới chém chết hắn cho ta!”

Tiểu Vương gia vừa hạ lệnh, thống lĩnh hộ liên liền nâng đao lập tức xông lên, cái này là việc sở trường của hắn, không cần người khác phải đụng tay.

“Tiểu vương gia tha mạng!” Lúc này Hàn Phong đã sớm tuyệt vọng, khóc thét lên: “Đó là nàng tự rạch đấy, không phải ta làm!”

“Không phải là người làm?” Tiểu Vương gia nhíu mày, phân phó nói: “Vậy thì vẫn cứ tiếp tục đánh, đánh đến khi sắp chết, người chỉ có thể lăn thì lăn sau mới không dám đến đây gây sự, lúc đó ta sẽ róc thịt người!”

“Ta sắp chết rồi, trời ơi!” Hàn Phong vừa nói xong một câu, lại ngênh đón một trận tay đấm chân đá, hôm nay hắn muốn quét ngang Bạch gia nhưng không thể, giữ lại chút khẩu khí con trai đã là vô cùng may mắn rồi.

Kéo tiểu muội muội đến bên người, Bạch Dịch mỉm cười với Cao Nhân rồi chấp tay nói: “Việc vặt của Bạch gia đã làm Tiểu Vương gia phí tâm.” Sau đó hướng sang Phí lão vẫn thủy chung đứng ở một bên: “Đa tạ Phí lão.”

Bạch Dịch nói lời cảm tạ khiến cho Phí lão khó hiểu một hồi. Chuyện phiền phức này hộ vệ Vương phủ có thể giải quyết đơn giản, xem ra hắn

thật sự không đáng để nhắc tới, nếu như Bạch Dịch nói những lời cảm tạ này, cũng tức là nói hẳn đã dùng tới phần nhân tình nợ Phí lão rồi.

Món nợ nhân tình của một Tu chân giả, trả như vậy là quá đơn giản, thật sự là lãng phí. Phí lão nhẹ gật đầu rồi không nói gì nữa.

Sau đó gọi cha mẹ Hàn Phong đến đánh cho hấp hối, trong lòng người Hàn gia mới cảm thấy run sợ mà đưa thiếu gia của bọn họ ra ngoài. Lúc này đừng nói là Thiếu gia, ngay cả Lão gia cũng không dám đến Bạch gia nữa. Có Tiểu Vương gia là chỗ dựa, còn ai dám tìm đến cái chết?

Sau khi đám người của Hàn gia cuốn gói ra về, Cao nhân cảm thấy vô cùng sáng khoái, bởi vì dùng một chân đá Hàn Phong nên có chút đau đớn, lúc này mới cảm thấy không muốn từ biệt.

Lúc đang muốn rời đi, Tiểu vương gia lại nhớ tới cái gì đó, hẹn nhau nói: “Bạch huynh, hai tháng sau, Tiên gia ở thành Thanh Thủy mở kỳ thi cuối năm, kiến thức hiện tại của Bạch huynh mà nói chắc hẳn sẽ có cơ hội báii nhập tiên môn, đến lúc đó huynh cần phải sớm đi đến thành Thanh Thủy, đệ sẽ đưa huynh đi du ngoạn một lần, sau đó hai ta cùng nhau tham gia Tiên khảo!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Khảo Thí Tiên

Khảo thí Tiên?

Nghe tiểu vương gia mời, Bạch Dịch thấy hơi khó hiểu. Cao Nhân thấy hần như thế thì thao thao bất tuyệt giảng giải...

“Khảo thí Tiên chính là kỳ thi cuối năm của tông môn tu chân, cùng loại với thi Hương. Chỉ cần có thể trả lời bài thi của Tiên gia là có thể bá nhập vào Tông môn, trở thành Tiên gia chính thức như Phí lão. Mười tuổi ta đã tham gia khảo thí rồi nhưng chưa có lần nào đậu. Lần này mà còn không vào được tông môn, cha ta chắc tức chết mất.”

Nói tới đây, tiểu vương gia thè lưỡi chọc cho Bạch Ngọc cười khanh khách không ngừng.

“Thiên tư của tiểu vương gia không tệ, chỉ là ham chơi mà thôi.” Phí lão đứng bên, nghĩ một chút rồi nói tiếp. “Kỳ thi cuối năm của Tiên gia ở thành Thanh Thủy tại tông môn là do lão phu lập.”

Phí lão không muốn mắc nợ nhân tình của Bạch Dịch nên tiện đây mới giảng giải cẩn thận về quy củ khảo thí cho hần.

“Chỗ khảo thí ấy đều là một số những vấn đề quái dị nhằm khảo hạch ngộ tính của phàm nhân. Chỉ có những người có ngộ tính cao nhất mới có tư cách trở thành đệ tử ngoại môn của tông môn, tu tập công pháp tu chân, hơn nữa cũng chỉ nhận những người từ ba mươi tuổi trở xuống tham gia.”

“Đề khảo thí hành năm đều khác nhau, phàm nhân có thể trả lời cũng không có mấy. Nếu có thể trả lời mà bá nhập làm đệ tử ngoại môn thì cũng mới chỉ là vừa vịn sờ tới cánh cửa tu chân, đứng ở bên ngoài mà thôi. Tu vi đạt tới một trình độ nhất định mới có thể trở thành đệ tử nội môn, trở thành đệ tử chính thức.”

Nói đến đây, Phí lão thốn thức. “Đệ tử nội môn mới là Tiên gia, như lão phu đây cũng chỉ thuộc về đám tu sĩ vô vi mà thôi”

Nghe Phí lão giảng giải, Bạch Dịch hiểu được khảo hạch Tiên gia đúng là cái gì. Thì ra các môn phái tu chân bày ra mấy loại khảo thí cốt để kiểm tra ngộ tính của phàm nhân, sau khi thu làm đệ tử ngoại môn mới truyền cho công pháp tu chân.

Tiểu vương gia không thích đọc sách, càng chán ghét kỳ thi cuối năm. Tiếc là cha hẳn lại hết sức coi trọng kỳ thi Tiên khảo này. Lúc trước đã từng nói, nếu năm nay Thế tử còn không đậu thì sẽ cấm túc một năm.

Lúc Phí lão giảng giải, tiểu vương gia cũng chăm chú lắng nghe. Lúc hẳn nghe tới điều kiện trở thành đệ tử nội môn thì tò mò hỏi. “Phí lão, đệ tử đạt tới trình độ nào mới được tiến vào nội môn?”

“Phải đạt tới Luyện khí hậu kỳ.” Phí lão ngưng trọng nói. “Chỉ có đạt tới tu vi đó thì mới có tư cách trở thành đệ tử nội môn.”

“Luyện khí hậu kỳ?” Tiểu vương gia gào lên. “Phí lão mới đạt tới cảnh giới Luyện khí trung kỳ, muốn ta tu luyện tới hậu kỳ thì biết tới lúc nào? Lúc đó cả ngày tu luyện, có sẵn bản thể nào? Chờ tới lúc râu tóc đều trắng cả, cưỡi ngựa không được nữa thì chẳng phải là uổng phí những gì tốt đẹp của cuộc sống hay sao!”

Tiểu vương gia kêu lên như vậy khiến Bạch Ngọc bật cười, cất giọng thanh thúy. “Ca ta gian khổ học tập mười năm, chỉ vì một kỳ thi Hương

cuối năm mà thôi. Người có cơ hội thành Tiên mà còn phàn nàn, kêu ca, thật là không tốt.”

“Hắc hắc....” Tiểu vương gia nghe Bạch Dịch dạy bảo thì không thèm để ý chút nào. “Ta sinh ra đã thích lang thang, không muốn bị ước thúc. Nếu thật muốn thì đã thành Tiên gia, cả ngày tu luyện, nào còn biết tới niềm vui sướng, tự tại khi săn bắn.”

“Hừ!”

Phí lão nghe xong thì buồn bực hừ một tiếng, rồi dạy dỗ. “Thế tử đừng tưởng Tiên gia và Phật môn giống nhau, mỗi ngày đều là ăn chay với niệm tụng kinh kệ. Đạo gia tu Tiên chính là đạo trường sinh. Tu chân giả nếu thành công, không những thọ nguyên được tăng lên, mà còn có rất nhiều bản lĩnh phi thiên độn địa. Cái trò săn bắn nho nhỏ có coi là gì. Chỉ cần người có thể trở thành tu chân giả, thứ người săn đều là kỳ yêu dị thú, đấy mới thật là tiêu dao!”

Phí lão dạy dỗ, tiểu vương gia không dám phản bác lại, chỉ có thể thành thật lắng nghe như một tên đệ tử, nhưng vẫn vụng trộm làm mặt quỷ với Bạch Ngọc.

Phí lão giảng giải như vậy kỳ thực cũng là để cho Bạch Dịch nghe, dùng những kinh nghiệm ấy trả lại cái nhân tình cho Bạch Dịch, thường nhân bình thường không ai được biết.

Đối với hầu hết mọi người, đám người tu chân vô cùng bí ẩn. Nhưng Bạch Dịch đã từng là Tán Tiên thì những gì hắn nghe thấy chẳng có chi thú vị. Giảng về Luyện khí kỳ cho một vị Tán Tiên thật chẳng khác nói về màn thầu, bánh bao ven đường với một vị hoàng đế.

Bạch Dịch làm ra bộ không kiên nhẫn, cũng là nghiêm túc nghe một hồi mới hỏi.

“Không biết tông môn của Phí lão ở chỗ nào?”

“Chính là Thương Vân Tông, là một trong ba đại tông môn của Phổ Quốc.”

Biên cương của đại Phổ Quốc kéo dài mấy chục vạn dặm, loại địa phương như huyện Thanh Thủy này có cả trăm chốn. Huyện Thanh Thủy này thuộc về Thanh châu. Danh tự của ba đại tông môn mọi người đều biết, theo thứ tự là Thương Vân Tông, Thất Sát Môn và Hàn Ngọc Tông.

Phí lão tự hào nói rồi nhẹ gật đầu trước khi rời đi. Sau đó, tiểu vương gia cũng cáo từ, kéo theo đám hộ vệ rời khỏi. Sân trong nhà Bạch gia lại trở nên thanh tịnh.

“Thương Vân Tông?”

Đứng trong sân, Bạch Dịch nhìn chân trời phía xa xa, thần thái hơi khác lạ, lẩm bẫm. “Thì ra, nơi này là Thanh châu...”

Thanh châu là một trong ba nơi tạo thành Thanh Không đại lục. Nơi này là nơi Tiêu Dao Tiên Quan thống ngự, thuộc Thanh Không vực, mà Thanh Không vực nằm trong Thanh châu, là cố hương kiếp trước của Bạch Dịch.

Biết mặt đất dưới chân là Thanh châu, trong lòng Bạch Dịch không khỏi sinh ra một cảm giác hoài niệm. Lúc nghĩ về Thương Vân Tông, hoài niệm ấy trở thành một cảm giác bất đắc dĩ.

Hắn trùng sinh lần này cứ như đã được sắp đặt. Chẳng những trùng sinh đúng tại cố hương Thanh châu của kiếp trước, lại gặp đúng Thương Vân Tông năm xưa hắn tùy ý mà lập nên.

Nhân sinh thật khéo trêu người!

Chẳng lẽ sau này mình sẽ gia nhập cái tông môn chính mình thành lập năm xưa?

Bạch Dịch đã sớm quên cái Thương Vân Tông này rồi. Đó là chuyện của vài ngàn năm trước, vì Luyện khí mà hắn mới lập một chỗ động phủ tạm thời.

Năm đó, Tiêu Dao Tiên Quân ngẫu nhiên phát hiện một địa hỏa mạch kỳ dị mười phần. Trong mỗi lửa còn tồn tại một cái hồn Hỏa Long, lúc ấy mới dùng tạm chỗ đó để làm động phủ Luyện khí. Vì hình dạng mỗi lửa luyện khí rất giống đám mây nên mới dùng làm tên, xưng là Thương Vân Hỏa mạch.

Sau đó, Tiêu Dao Tiên Quân ra khỏi Thanh châu, mang động phủ giao cho đệ tử thứ hai. Người đệ tử này lấy Thương Vân làm tên, tại Hỏa mạch lập thành Thương Vân Tông.

Kỳ thực, sư tổ khai sáng Thương Vân Tông là đệ tử thứ hai của Bạch Dịch, còn hắn chính là sư tôn của vị tổ sư này mà thôi.

Cũng là bất đắc dĩ mà Bạch Dịch định tham gia kỳ thi của Tiên gia cuối năm tại thành Thanh Thủy, sau đó tiến vào Thương Vân Tông. Dụng ý của hắn không phải vào đây để học tập công pháp, vì hắn đã từng là một Tán Tiên, căn bản không cần đi học mấy đạo thuật của tông môn, thứ hắn cần chính là Linh khí.

Tu chân giả tu luyện không thể tách rời khỏi Linh khí của thiên địa. Linh khí trong không khí rất nhỏ, không đủ để cho tu chân giả thu nạp. Vì vậy, việc sản xuất Linh thạch liền trở thành một loại tài nguyên quý giá cho việc tu luyện của đám tu chân.

Linh mạch không những có thể sản xuất ra Linh thạch mà còn tỏa ra Linh khí nồng đậm để cho tu chân giả thu nạp. Chỉ có tu luyện tại gần Linh mạch thì tu vi mới tăng tiến nhanh chóng, tốc độ tiến giai mới cao.

Cả Thanh châu, Linh mạch to nhỏ sớm đã bị các tông môn chia nhau chiếm cứ, người thường muốn tìm một chỗ Linh mạch để tu luyện không dễ. Vì vậy, tiến vào Thương Vân Tông là lựa chọn tốt nhất của Bạch Dịch lúc này.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thành Thanh Thủy

Tin tức về “tiên gia đại khảo” [1] khiến cho Bạch Ngọc hết sức tò mò. Lúc làm việc, ngẫu nhiên nàng biết được địa điểm diễn ra cuộc thi là ở thành Thanh Thủy cách đây hơn trăm dặm. Những người nghèo khổ như Bạch gia cơ bản sẽ không tới tham gia.

Chưa nói đường xá xa xôi, cần phải thuê xe ngựa, cho dù đến được thành Thanh Thủy thì những người nghèo cũng không có tiền thuê trọ.

- Ca, hay là chúng ta tham gia thi Hương?

Bạch Ngọc cân nhắc giữa việc thành tiên và làm cử nhân, lo lắng nói:

- Người phàm mấy ai có thể trở thành tiên? Số chúng ta cũng không tốt như vậy. Tiểu vương gia có tiên nhân chỉ dẫn đã lâu mà công không đỡ, huống chi là dân chúng nghèo khổ.

Thứ Bạch Ngọc chờ mong là ca ca mình có thể thi đỗ cử nhân, tương lai làm một vị quan nho nhỏ, vậy là huynh muội hai người không phải lo cơm áo, không bị người bắt nạt nữa.

Bạch Ngọc tin tưởng ca ca một cách mù quáng. Nàng luôn cho rằng sau này ca ca nhất định có thể trở thành một nhân vật lớn, mà tiêu chuẩn của nhân vật lớn chính là một vị quan to như Huyện lão gia. Nhân vật chỉ có trong truyền thuyết như tiên gia đã không tồn tại trong suy nghĩ của nàng từ lâu rồi.

Cô bé cũng không biết, ca ca của nàng không phải nhân vật lớn mà là một nhân vật rất rất lớn, một “Nhân giới đỉnh phong” [2] mà tất cả cường giả trong thiên hạ đều phải kính ngưỡng!

Nhìn bộ dáng lo lắng của muội muội, Bạch Dịch nhẹ nhàng cười:

- Nha đầu ngốc, nếu ta vượt qua được “Tiên gia đại khảo”, vậy thì muội chính là muội muội của một người tu chân rồi. Giống như lão Phí vậy, là người mà ngay cả Cảnh vương cũng phải nhường ba phần. Mạnh hơn cử nhân nhiều!

Thấy Bạch Ngọc vẫn chu cái miệng nhỏ như trước, có chút không đồng ý, bất đắc dĩ hẳn lại phải trấn an:

- Ngọc nhi yên tâm, ta đã từng nghiên cứu qua một bộ bí kíp cổ xưa, bên trong có rất nhiều cảm ngộ về trời đất, mong là sẽ có tác dụng trong kỳ “Tiên gia đại khảo” này. Cho dù là bỏ lỡ thi Hương, năm sau chúng ta còn có thể thi lại mà, phải không?

- Ca nói lời phải giữ lời đó! Năm nay bỏ qua kỳ thi Hương, năm sau nhất định không thể bỏ qua nữa!

Bạch Ngọc thấy tâm ý ca ca đã quyết, đành phải đáp ứng, không lâu sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại nở một nụ cười, nói:

- Ca ca của Ngọc nhi là đệ nhất thiên hạ, nhất định có thể thi đỗ “Tiên gia đại khảo”, trở thành người tu chân bay cao lội sâu, đến lúc đó ca phải đưa muội bay lên mây đó nha!

Cô bé tuổi còn nhỏ, bị ước mơ của mình chi phối, tưởng tượng cảnh ngao du giữa trời đất, lập tức khoa tay múa chân giả như đang bay.

Bỗng nhiên, Bạch Ngọc cả kinh kêu lên:

- A, muội phải đi làm đây! Vừa rồi nghe thấy trong ngõ ồn ào nên mới vội vã trở về. Nhà thím Trương còn vài tấm áo choàng chưa vá xong.

Nói xong cô vội vàng mở cửa định chạy đi, lại bị Bạch Dịch kéo lại.

- Ngọc nhi, từ hôm nay trở đi, muội không cần đi làm nữa.

Bạch Dịch ngăn cản muội muội mình.

- Không làm sao được?

Bạch Ngọc khó hiểu nói:

- Còn hai tháng nữa mới đến “Tiên gia đại khảo”, muội phải kiếm chút tiền để đi đường mới được. Hơn nữa túi gạo trong nhà cũng đã chạm đáy rồi!

Nhìn muội muội tuổi còn nhỏ đã phải bôn ba bốn phía kiếm tiền, Bạch Dịch rất cảm động. Khẽ vuốt ve mái tóc cô, nhẹ nhàng nói:

- Nếu mắt ta đã khỏi, vậy thì tất nhiên sẽ không để cho Ngọc nhi chịu khổ. Về phần ngân lượng, lập tức sẽ có người đưa tới ngay thôi.

- Có người đưa tiền cho chúng ta?

Mắt Bạch Ngọc tròn xoe, vẻ mặt không thể nào tin được.

Còn không đợi nàng hỏi thêm, bên ngoài viện đã có hai vị khách tới.

- Cho hỏi một chút, tiểu ca nhi nhà họ Bạch có phải là ở chỗ này không?

Ngoài cửa truyền đến tiếng hỏi thăm, khiến cho Bạch Ngọc cả kinh, Bạch Dịch thì giống như đã sớm biết trước, vẫn bình thường đẩy cửa đi ra.

Hai vị khách kia chính là chương quỳ của tiệm thuốc và Tọa đường tiên sinh. Hôm qua, hai người này đã trải qua hiểm cảnh nhưng vẫn còn sống

sốt, rút cuộc không ném nã đi lung tung. Nếu không phải Bạch Dịch dẫn kỳ trùng tới nơi khác, bọn họ đã phải chôn cùng Tiểu vương gia rồi. Hai người mang ơn hãn, hôm nay đến đây chính là để tạ ơn.

Vừa thấy quả nhiên là thiếu niên ngày hôm qua, chương quỳ lập tức cười lớn đi đến, nói:

- Tiểu ca nhi thật sự là kỳ nhân, nếu không phải có người, hai chúng ta đã toi rồi!

- Đúng vậy, đúng vậy, may mà có tiểu ca nhi. Người đã cứu hai cái mạng già của chúng ta. Đây là một chút lòng thành của chương quỳ chúng ta, tiểu ca nhi đừng nên từ chối.

Tọa đường tiên sinh nói xong bèn lấy ra một trăm lượng bạc đặt lên bàn, suýt nữa khiến Bạch Ngọc nhìn đến choáng váng.

Số bạc này đủ để những người nghèo khổ sống nửa đời rồi. Bạch Ngọc đã lớn như vậy nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa thấy nhiều tiền như vậy, đưa tay bụm lấy miệng nhỏ, đôi mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tối hôm trước thuận tay cứu được chương quỳ thuốc và Tọa đường tiên sinh, Bạch Dịch đoán rằng đối phương sẽ không keo kiệt, quả nhiên hôm nay đã đến đây nói lời cảm ơn. Hãn bèn vờ vịt khách khí một phen rồi mới cầm lấy.

Đợi khi chương quỳ và Tọa đường tiên sinh đi khỏi, Bạch Ngọc giống như con mèo nhỏ tham ăn, nắm lấy một nắm đồng bạc nhỏ nhìn trái ngó phải. Cô bé vẫn luôn sống trong cảnh nghèo khó, nhìn thấy nhiều tiền như vậy vẫn còn không dám tin.

Dặn muội muội cất kỹ ngân lượng, Bạch Dịch coi đây là số tiền mua bán lời đầu tiên. Số bạc này đủ cho hai huynh muội sống một thời gian rất dài.

Đã có tiền, Bạch Ngọc cũng nghe lời ca ca mình, không đi làm nữa mà ở trong nhà bắt đầu vận chuyển khí tức dựa theo phương thức kỳ lạ mà ca ca hướng dẫn.

Theo như lời Bạch Dịch, đây là một loại phương pháp để vận hành khí tức, lấy từ một cuốn sách mà hắn đã từng xem qua. Có thể cơ thể khoẻ mạnh, khí huyết đầy đủ.

Ca ca mà đã nói, Bạch Ngọc lập tức tin tưởng trăm phần, vì vậy cả ngày đều vận chuyển cái phương pháp kỳ lạ này này. Từ sau khi nàng tập luyện thì cảm thấy tinh thần sáng khoái, tinh lực lại càng thêm dồi dào.

Cô bé cũng không biết, thứ nàng tập luyện chính là công pháp Luyện Khí sơ kỳ.

Sau khi Bạch Dịch tỉnh lại lập tức cực kỳ thiên vị cô em gái đã chăm sóc mình hơn mười năm này, sao có thể để cho nàng làm người phạm được? Tất nhiên sẽ tìm mọi cách giúp nàng cùng bước lên con đường tu chân với hắn.

Mặc dù đây là công pháp Luyện Khí sơ kỳ, nhưng nếu thực sự muốn đạt đến cảnh giới Luyện Khí sơ kỳ, người phạm bình thường cần phải tu luyện một khoảng thời gian rất dài. Lần này không phải Bạch Dịch muốn mọi người trở thành người tu chân ngay lập tức mà là một cách chỉ điểm sau lưng. Hắn muốn Bạch Ngọc có thể thông qua kỳ kiểm tra của Thương Vân tông, hai huynh muội cùng tiến vào môn phái tu chân.

“Tiên gia đại khảo” nói toạc ra chính là một loại thủ đoạn tìm kiếm đệ tử trẻ tuổi trong số những người phạm của các môn phái tu chân. Phương pháp dùng bài thi để kiểm tra này chính là đưa ra một vài vấn đề về công pháp của Luyện Khí kỳ, sau đó để cho mọi người viết ra cảm ngộ của chính mình, xem ai có đáp án gần đúng nhất thì chứng tỏ người này có thể dễ

dàng lĩnh ngộ được công pháp của Luyện Khí kỳ, do đó có thể tu luyện dễ dàng hơn những người khác.

Bạch Dịch đã sớm nhìn rõ chân tướng kỳ kiểm tra này của Thương Vân tông, vì thế bây giờ mới quyết định truyền thụ cho muội muội công pháp của Luyện Khí kỳ, chỉ cần có thể tu luyện một khoảng thời gian, có chút cảm ngộ về nó thì nàng sẽ có cơ hội lớn được vào Thương Vân tông.

Hơn một tháng sau, Bạch Dịch mang theo muội muội ra khỏi hẻm Bối Y, thuê một chiếc xe ngựa chạy tới thành Thanh Thủy. Rời khỏi trấn Vĩnh An, nơi hai huynh muội sinh sống một thời gian dài, bước lên một cuộc hành trình kỳ lạ hơn nhiều.

Đi hai ngày đường, rút cuộc họ cũng đã tới thành Thanh Thủy.

Lần đầu tiên Bạch Ngọc đi xa nhà, nhìn cái gì cũng cảm thấy rất mới lạ. Thành Thanh Thủy phải lớn gấp bảy tám lần trấn Vĩnh An, cực kỳ hùng vĩ, cô bé chạy lăng xăng khắp nơi, hết nhìn đông lại ngó tây, gần như không nhìn thấy bóng dáng.

Vệ đường thì có kẹo hồ lô, bên cầu thì có người làm xiếc, làm ảo thuật,... Rất nhiều thứ mới lạ chưa từng xuất hiện ở trấn Vĩnh An, khiến cho Bạch Ngọc vui mừng mãi không thôi.

Thấy muội muội vui vẻ như thế, Bạch Dịch cũng chỉ cười mà không nói gì. Mỗi khi Bạch Ngọc muốn ăn gì chơi gì, hẳn đều mua cho nàng không chút do dự. Thiếu nữ sống nghèo khổ nhiều năm, cũng đến lúc được nếm thử mùi vị của hạnh phúc rồi.

Trên đường du ngoạn, Bạch Dịch hỏi thăm được vị trí của Cảnh vương phủ, vì thế lập tức dẫn muội muội đi vào một toà phủ đệ khổng lồ gần đó.

Cảnh vương phủ xây dựng ở chính giữa thành Thanh Thủy, chiếm diện tích khá lớn. Qua bức tường phủ cao cao, có thể nhìn thấy rất nhiều nóc

đình đài lầu các và hòn non bộ nhô lên cao ngất, toát ra vẻ u nhã không tầm thường, tuyệt không phải là thế gia bình thường có thể so sánh.

Đã đến thành Thanh Thủy, tất phải đến phủ Cảnh vương một chuyến. Bạch Dịch đã tính toán qua về “Tiên gia đại khảo”, thế nhưng hẳn lại không biết thời gian và địa điểm chính xác. Nếu có một người quen có hoàn cảnh khá giả thì cũng sẽ giúp hẳn nghe ngóng lung tung một chút.

Vừa tới gần Cảnh vương phủ, còn chưa kịp đến trước cửa, bỗng nhiên phố đối diện có vài con khoái mã vọt tới. Rõ ràng bọn họ không quan tâm đến người đi đường, vẫn cứ lao đi rất nhanh. Thốt ngựa đỏ thẫm đi đầu kia lại càng phóng nhanh như chớp dật, cuốn theo đầy bụi đất.

Người trên đường rất đông, ngựa phóng rầm rập như vậy khiến dân chúng sợ hãi né tránh. Đoàn người kia chẳng những không để ý mà lại còn cất tiếng cười to, cực kỳ ngạo mạn.

Thấy đoàn người chạy tới, Bạch Dịch tiện tay kéo muội muội sang mé đường. Dám phóng ngựa nhanh ở thành Thanh Thủy nhanh như thế, nhất định không phải dân chúng bình thường.

Vừa mới kéo Bạch Ngọc đến, bỗng nhiên mọi người xung quanh đều cất tiếng hét lên. Hoá ra ở giữa đường có một đứa bé bốn năm tuổi không biết là con cái nhà ai đang chơi đùa. Nó căn bản là không phát hiện ra thốt ngựa đang lao tới phía trước.

Mọi người đều hét lên, không kịp ngăn cản kỵ sĩ trên đường. Thốt ngựa đỏ thẫm cầm đầu cũng không có ý dừng lại mà là ngược lại, tốc độ còn nhanh hơn vài phần, sắp tông mạnh vào đứa bé kia.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Người Còn Chưa Phải Là Vua

Phi ngựa trên đường và xuyết chút nữa va phải một đứa trẻ, trong đám người đang hoảng hốt, Bạch Dịch bỗng nhiên cảm thấy tay trống không, thân ảnh của Bạch Ngọc đã nhào ra, tiểu nữ này đương nhiên muốn ôm lấy đứa trẻ chạy đi.

Tuấn mã lao quá nhanh, Bạch Ngọc không muốn đứa trẻ cứ như vậy mà vong mạng nên mới xông tới, nhưng nàng không có cách nào kìm hãm tốc độ của tuấn mã, vừa mới lao đến gần đứa trẻ thì con Tảo Hồng mã(ngựa táo đỏ, đây là tên một giống ngựa) kia đã đến rồi nên nàng căn bản không thể cứu được nó.

Vốn dĩ có lòng tốt nhưng Bạch Ngọc cũng không thể ngờ rằng mình như vậy mà rơi vào nguy hiểm, nàng là một tiểu nữ mới mười lăm tuổi, thân thể yếu đuối, sao có thể chống đỡ được sức mạnh của tuấn mã đang phi tới, nếu như va phải thì Bạch Ngọc cũng khó tránh khỏi liên lụy đến tính mạng.

Chỉ mới kịp ôm đứa trẻ vào thì đỉnh đầu của Bạch Ngọc đã bị thân thể của tuấn mã trùm lên, khi kiện mã(ngựa khỏe) sắp đè vào hai thân ảnh yếu đuối thì bỗng nhiên con Tảo Hồng mã rên rỉ kêu lên, dĩ nhiên nó lộn một vòng rồi bay qua đầu Bạch Ngọc.

Việc kỳ lạ diễn ra quá nhanh, những người xung quanh căn bản không kịp nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy được bên cạnh nữ tử và đứa trẻ kia xuất hiện thêm một thiếu niên mảnh khảnh.

Bạch Dịch đã phát hiện ra bị tuột mất muội muội trong tay, cũng đã đi đến, nhưng lúc Bạch Ngọc vừa mới ôm đứa trẻ thì Bạch Dịch đã nhanh

chóng bước lên trước muội muội mình đá một cước chuẩn xác không tí sai sót nào vào kiện mã đang giương vó kia.

Lúc vó ngựa trước vừa kiệt lực, vó ngựa sau còn chưa lên, Bạch Dịch đã đem toàn bộ linh khí còn lại truyền vào chân, trực tiếp đá gãy xương chân trước của kiện mã, mới khiến cho con Tảo Hồng mã này lướt qua muội muội và đưa trẻ kia.

Dùng lực chuẩn xác, dựa vào kinh nghiệm, kinh nghiệm khiến kẻ khác phải giương mắt nhìn và không dám nói gì, loại lực đạo chèn ép này tuyệt đối không phải người có võ công tầm thường có thể làm được, cho dù là chân tu cấp thấp cũng không thể làm được.

Trong thời gian hơn một tháng ở trấn Vĩnh An, Bạch Dịch ngoại trừ dạy muội muội tu luyện ra thì bản thân hẳn đã thành công đạt đến cảnh giới của luyện khí sơ kỳ, trong cơ thể đã sinh ra một chút linh khí, dựa vào chút linh khí này, mới có thể trong thời gian ngắn đã khiến bản thân trở nên uyển chuyển nhạy bén.

Chỉ là uyển chuyển nhạy bén mà thôi, loại linh khí yếu ớt này, ngoại trừ thôi thúc pháp khí cấp thấp nhất ra thì dường như chẳng có tác dụng gì, có điều cũng nhờ vận dụng vào chút linh khí này Bạch Dịch mới có thể nhanh chóng chạy tới gần, nếu không thì trên đường nhiều người như vậy cộng với thân thể hẳn không được khỏe mạnh thì rất khó có thể cản được tuấn mã cứu muội muội.

Tảo Hồng mã gào thét rồi đụng trúng gốc cổ thụ bên đường, khoái mã bị vỡ đầu chảy máu, giãy giụa mấy lần rồi mới im, không ngoài dự đoán, dĩ nhiên người ngồi trên ngựa không hề tổn hại một sợi tóc, vẫn vững vàng đứng ở lề đường.

Lúc này những kị sĩ (người ngồi trên ngựa) khác cũng nhanh chóng xuống ngựa, dồn dập chạy đến gần người ngồi trên ngựa kia, quỳ xuống đất

thi hành đại lễ.

Người cười ngựa kia khoảng trên dưới 20 tuổi, thân mặc cẩm bào hoa văn màu xanh biếc, áo choàng thêu sợi vàng, xem ra là người đại phú quý tuyệt đối không phải hạng tầm thường, chỉ có điều khí sắc âm trầm, có chút u ám.

Sau khi Bạch Dịch thấy rõ bào phục của đối phương, hẳn khẽ nhíu mày, những sợi vàng trên cẩm bào của đối phương mơ hồ phác họa ra một đường hình kim long(rồng vàng).

Hoàng tộc!

Người trong thiên hạ, có thể dùng kim long làm dấu chỉ có thể là hoàng gia, thanh niên xa lạ trước mắt kia rất rõ ràng chính là người thuộc hoàng tộc Đại Phổ, hơn nữa dám đấu đá lung tung trên địa bàn của Cảnh vương thì lai lịch của đối phương tuyệt đối không nhỏ.

"Hãn huyết bảo mã kia vừa mới cưới chưa được một ngày đã không còn nữa rồi, thật là mất hứng." Thanh niên mặc áo lam kia thâm trầm nhìn Bạch Dịch nói: "Là người làm vương chân bảo mã, dám to gan xông tới chỗ bốn cung, xem ra người chán sống rồi"

Một câu bốn cung liền đoán ra được thân phận, vị thanh niên này rõ ràng là hoàng tử Đại Phổ.

Đối phương là hoàng tử Đại Phổ thì Bạch Dịch cũng đoán được nhưng điều khiến hẳn không ngờ tới là trong cơ thể người này dường như cũng có một luồng linh khí được luyện thành.

Bạch Dịch thôi nhíu mày, hẳn lạnh nhạt nói: "Thân là hoàng tộc Đại Phổ lại phóng ngựa hành hung trên đường, lẽ nào đây là đạo trị quốc của hoàng tộc sao?"

"Ha, bốn cung chỉ là cười ngựa du ngoạn, đâu ra hành hung như người nói, người đừng có ngậm máu phun người, haizz, bây giờ ngựa của ta đã bị người đụng chết, bách tính cũng không tổn hại một sợi tóc nào."

Hoàng tử cười lạnh một tiếng rồi nhấc chân đá vào ngựa chết nói: "Bốn cung tha cho người tội xông tới, nhưng con ngựa chết này người phải bồi thường đủ, cũng không nhiều, chỉ vạn lượng bạc thôi."

Vạn lượng bạc trắng đối với bách tính mà nói là con số trên trời, xem thiếu niên một thân ăn vận y phục đạo sinh đơn giản kia làm sao đủ khả năng có được vạn lượng bạc.

Bạch Ngọc lúc này ôm đứa trẻ trả về cho cha mẹ, không kịp nghe lời cảm ơn của vợ chồng nhà đó, vội vàng chạy đến chỗ ca ca, vừa nghe phải bồi thường vạn lượng bạc, gương mặt nhỏ bé liền bị dọa đến trắng bệch.

Hoàng tử nhìn Bạch Dịch đầy vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng: "Nhìn người như vậy xem ra cũng chẳng cầm nổi nhiều tiền, thôi vậy, bốn cung đại nhân đại lượng, không thèm tính toán với người, ngựa không còn nữa thì người đến làm ngựa, đưa bốn cung vào trong Cảnh vương phủ, coi như là xong."

Làm ngựa?

Bạch Dịch suýt chút nữa thì phì cười, nếu như là trước đây, Đại Phò hoàng tử mà dám để cho Tiêu Dao tiên quân như hăn làm ngựa thì không chừng cả cái Đại Phò này sẽ bị hăn san bằng.

Nhưng trước kia là trước kia, còn bây giờ Bạch Dịch dù đã tu thành luyện khí sơ kỳ, nhưng hăn vẫn là một tu sĩ cấp thấp, hăn không thèm để tâm đến hoàng tử luyện khí hậu kỳ trước mặt mà là bận tâm đến nam nhân vẫn ngồi trên ngựa phía sau hoàng tử.

Nam nhân ngồi trên ngựa kia khoảng 30 tuổi, mái tóc dài màu xám kỳ dị, diện mạo thập phần âm nhu, linh khí trong cơ thể đạt đến đại cảnh giới thứ hai của chân tu, Trúc Cơ kỳ!

Đối mặt với hoàng tử Đại Phổ và người chân tu Trúc Cơ, thần thái của Bạch Dịch vẫn cứ tự nhiên ung dung, không có chút nào sợ hãi, hiên ngang nói: "Thánh nhân đã dạy, Nghịch Thần Ngô Quốc, Tử Gian Vi Trung, Trữ Quy Điền Dã, Bất Vi Khuyển Mã(*) Các hạ không phải là minh quân kỳ tài, thì ta làm sao có thể làm trâu ngựa cho người."

(*) Nghĩa 4 câu thơ này là: kẻ gian thần hại nước, người trung thành có chết cũng phải can ngăn, thà về quê làm ruộng còn hơn làm thân chó ngựa. Ý chỉ tấm lòng khảng khái của chính nhân quân tử giữ vững khí tiết, thà chịu bần hàn còn hơn chịu nhục.

"Người nói bốn cung là hôn quân?" Sắc mặt của hoàng tử càng trở nên âm trầm, phẫn nộ.

"Người còn chưa phải là quân(**) Trong lòng Bạch Dịch vui sướng, thoáng nét cười trào phúng, thấy hoàng tử sắp phát tiết liền chuyển đề tài nói: "Muốn để ta công người đi thì cũng không hẳn là không có cơ hội, ngày hôm nay chúng ta đánh cược đi, chỉ cần người thắng thì sẽ được toại nguyện."

(**) Ở trên hoàng tử nói hôn quân, hôn quân là chỉ vị vua ngu tối, không biết việc trị quốc, bên dưới Bạch Dịch nói người còn chưa phải là quân ý nói khác đối phương mới chỉ là hoàng tử còn chưa được lên ngôi vua thì làm sao được phép tự nhận mình là vua để mà làm hôn quân.

Bị đối phương chê cười một trận, hoàng tử vốn đã rất phẫn nộ, lúc này nghe thấy đánh cược, nhất thời cười khẩy nói: "Được, người muốn cược cái gì?"

Nhìn về phía con ngựa chết bên lề đường, Bạch Dịch nói: "Chính là cước về xương ngựa, con ngựa kia rốt cuộc đã bị bẻ gãy bao nhiêu đoạn xương cốt?"

Vừa nghe thấy đánh cước, dân chúng xung quanh đã trở nên hào hứng, bắt đầu bàn luận mồm năm miệng mười, người vây xem càng lúc càng đông.

"Đánh cước thế nào đây?" Hoàng tử hỏi.

"Ta cước con ngựa này chỉ bị gãy một đoạn xương." Trong đầu Bạch Dịch sớm đã có định liệu nói. "Nếu như không đúng thì coi như người thắng."

"Được" Hoàng tử cười gằn, phân phó nói: "Người đâu, róc xương ngựa."

Việc róc xương ngựa ở bên đường có thể coi là sự tình mới mẻ, đến ngay cả trong Cảnh vương phủ cũng nghe đến chuyện này, tiểu vương gia Cao Nhân cũng cao hứng đi ra ngoài, nhưng sau khi hẩn nhìn thấy hoàng tử thì rụt cổ lại, vội vàng lẫn trốn vào trong đoàn người.

"Không cần nữa"

Lúc này, người từ đầu đến cuối vẫn không hề xuống ngựa, nam nhân tóc xám, ánh mắt lạnh lẽo kia mới mở miệng. Kẻ này sớm đã để ý Bạch Dịch nhưng lại không phát hiện ra được điểm khác thường bèn không nhin được mà nói: "Đích thực là chỉ bị gãy một cái xương, người thắng rồi, hoàng tử còn có việc quan trọng, không cần thiết ở đây lãng phí thời gian nữa, chúng ta vào phủ thôi."

Dứt lời, nam tử tóc xám thúc ngựa đi, ung dung vào như thể Cảnh vương phủ là chốn không người.

"Hừ, coi như người gặp may" Hoàng tử lạnh lẽo hừ một tiếng, đối với lời nói của nam tử tóc xám kia cũng thập phần tín nhiệm, hẳn không róc xương nữa mà dẫn người đi vào Cảnh vương phủ.

Một trận phong ba xem như đã ngừng lại, nhưng Bạch Dịch cũng không vì thế mà ung dung trở lại, trên người hoàng tử và người tóc xám kia mơ hồ lộ ra vẻ cổ quái, không giống với những người tu chân bình thường, nhưng rốt cuộc không giống ở chỗ nào thì những người có tu vi thấp kém như Bạch Dịch bây giờ không thể nào biết được.

"Bạch huynh, Bạch huynh!"

Không còn gì náo nhiệt để xem, đoàn người cũng dần dần tản đi, tiểu vương gia Cao Nhân mới lăm lét đi tới, thân thiết kéo lấy Bạch Dịch nói: "Đợi huynh hơn một tháng trời cuối cùng huynh cũng đến"

"Tiểu vương gia, hoàng tử đến vương phủ có chuyện gì vậy?" Bạch Dịch thấy hoàng tử rất kỳ lạ nên không khỏi dò hỏi.

"Đừng nhắc tới nữa" Nói đến hoàng tử, Cao Nhân chột cúi đầu, phần nộ nói: "Tên khốn đó tới là để cướp bảo bối của nhà ta"

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thiên Cơ Tỏa

Cao Nhân mang Bạch Dịch và Bạch Ngọc theo cửa hông vào Vương phủ, vừa đi vừa nói lại ý đồ tới của Hoàng tử.

“Cái tên Tam hoàng tử khốn nạn của Đại Phổ quốc là đệ tử nội môn của Thất Sát Môn, một trong ba đại tông môn của Phổ quốc. Đại Phổ quốc có ba vị hoàng tử, trong đó chỉ có vị tam hoàng tử này báii nhập vào tông môn tu chân. Nghe nói thiên tư rất tốt nên Hoàng đế rất sủng ái, không lâu sau muốn lập làm Thái tử.”

Mang hai huynh muội Bạch Dịch tới phòng khách, tiểu vương gia lại giận dữ nói tiếp. “Người nói xem, hãn tương lai sẽ là Thái tử của Phổ quốc, mấy năm nay đã năm lần bảy lượt tới Cảnh vương phủ, yêu cầu cha ta phải cho hãn một kiện bảo bối, thật là quá khinh người!”

Cao Nhân vỗ mạnh xuống mặt bàn, cả giận bảo. “Đợi ta trở thành tu chân giả, tu vi tăng tiến, ta xem hãn còn dám tới Cảnh vương phủ giương oai hay không?”

Nghe tiểu vương gia nói, Bạch Ngọc không hiểu rõ lắm. Nàng không biết vì sao vị Tam hoàng tử kia lại muốn tới lấy đồ của một tiểu vương gia nên nghiêng nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi. “Người là tiểu vương gia, hãn là Tam hoàng tử, hai người các người không phải là huynh đệ sao? Sao hãn lại tới nhà người muốn đoạt lấy bảo bối?”

“Huynh đệ?” Cao Nhân thở dài đáp. “Tại hoàng gia, vì ngôi vị hoàng đế thân huynh đệ cũng có thể tương tàn, hưởng chi, ta chỉ là tiểu vương gia tại Cảnh Vương phủ, trong mắt hãn nào có là gì.”

“Đồ vật của đường huynh đệ mà cũng muốn lấy, tên Tam hoàng tử này thật chẳng tốt đẹp gì.” Bạch Ngọc thấy bộ dáng ủ rũ của tiểu vương gia thì nói mấy lời bênh vực, an ủi hẳn.

“Còn không phải sao? Hẳn là cái đồ khốn nạn, bại hoại, tiểu nhân hèn hạ!” Cao Nhân như gặp được tri kỷ, xả ra một tràng nguyên rủa.

Thấy muội muội bày ra bộ dáng như có chung kẻ thù với tiểu vương gia, Bạch Dịch hơi buồn cười. Hẳn hỏi. “Bảo bối đó là gì? Chẳng lẽ là thứ mà hoàng tộc Đại Phổ cũng không chiếm được?”

Nhân tình trong hoàng gia Bạch Dịch đã biết, hẳn muốn hỏi, là hỏi về bảo bối mà Cao Nhân nhắc tới.

“Đó là thứ lúc cha ta còn trẻ, ngẫu nhiên lấy được từ trong một động cổ.”

Nhắc tới bảo bối của nhà mình, Cao Nhân cũng không khách khí mà giảng giải kỹ càng cho huynh muội Bạch Dịch biết. “Bảo bối ấy gọi là Thiên Cơ Tỏa, là một cơ quan tinh xảo được khóa lại. Nghe nói, chỉ cần bỏ được Thiên Cơ Tỏa ra, có thể lấy được pháp thuật thần kỳ bị khóa ở bên trong. Cha ta nghiên cứu nhiều năm mà không sao mở khóa được. Phí lão cũng bó tay, sau đó giao cho Tam tử trông nom.”

Thiên Cơ Tỏa?

Bạch Dịch lần đầu nghe tới thứ này. Tuy hẳn tung hoành nhân gian nhiều năm nhưng vẫn có rất nhiều sự tình kỳ bí mà hẳn chưa từng biết. Thiên hạ quá lớn, cường giả Tán tiên không biết cũng không phải là chuyện kỳ quái.

“Lần này người cũng không cho hẳn, để hẳn đi mà thành công cốc đi.” Bạch Ngọc hiến kế nói.

“Lần này có thể sẽ phiền toái...”, Cao Nhân làm ra bộ mặt đau khổ, “Vừa rồi ta hỏi qua một tên hạ nhân, biết lần này Tam hoàng tử mang theo

một vị Chấp sự trong tông môn, là vị nam nhân tóc màu tro vừa rồi. Nếu tu vi người này cao hơn Phí lão, sợ rằng nhà ta không giữ được Thiên Cơ Tỏa.”

Tiểu vương gia lo lắng nói, chợt nảy ra một ý, bảo. “Chúng ta đi trước xem tình hình thế nào. Nếu thật không bảo vệ được Thiên Cơ Tỏa, ta sẽ bảo Tam tử mang nó ném đi để hãn không thể nào có được.”

Kéo theo Bạch Dịch, Cao Nhân vội đứng dậy rời đi. Nơi này là nhà hãn, hãn quá quen thuộc nên muốn nghe lén chút chuyện không phải việc khó.

Ba người tới đại sảnh gần đó, Cao Nhân rón rén đi vào phía sau đại sảnh, thò đầu qua một cánh cửa, ngó nghiêng quan sát. Nơi này vắng vẻ vô cùng, lại quan sát được một nửa đại sảnh. Chỉ cần không làm ra động tĩnh nào, gần như sẽ không sợ người khác phát hiện ra.

Bạch Dịch thấy bất đắc dĩ trong lòng. Hãn từng là Tán Tiên, giờ lại làm mấy trò buồn cười này cùng một đứa trẻ, thế có khác nào một đứa trẻ chưa lớn...

Trong đại sảnh, Cảnh vương tươi cười, bày ra vẻ mặt khẩn khoản, đứng đối diện với Tam hoàng tử nói. “Điện hạ tới thăm, tiểu vương không tiếp đón từ xa, xin được thứ tội, thứ tội!”

“Bốn cung không phải tới đây lần đầu tiên, Vương thúc cần gì khách sáo.”

Quất bào phục xuống, Tam hoàng tử không khách khí ngồi trên ghế chủ vị, tự nhiên nói. “Bốn cung tới đây lần này vẫn là vì chuyện Thiên Cơ Tỏa, không biết có phải Quận chúa lại mang Thiên Cơ Tỏa đi chơi nhiều ngày chưa về?”

Mấy lần trước Tam hoàng tử tới đòi Thiên Cơ Tỏa, Cảnh vương đều dùng cách này để chống chế, cự tuyệt. Lần này hãn chủ động nói như vậy,

nam tử tóc xám đứng bên cạnh liền tiếp lời. “Đi chơi trong tiết thanh minh cũng không sao, chỉ cần nàng không xa ngoài trăm dặm, bản chấp sự có thể dễ dàng tìm ra.”

Phí lão cũng có mặt trong đại sảnh, đứng sau lưng Cảnh vương. Lão phát hiện năm tử tóc xám có tu vi Trúc Cơ, gương mặt già nua càng thêm trắng xám.

Nếu chỉ có Tam hoàng tử tới, có Phí lão là đối phương không dám làm ầu. Nhưng lần này Tam hoàng tử mang theo một cường giả Trúc Cơ cảnh thì phiền toái rồi.

Cảnh vương tuy không phải tu chân giả, nhưng thứ Thiên Cơ Tỏa năm giữ là thuật pháp cao thâm, tương đương với tài phú khổng lồ cỡ nào, sao có thể dùng vàng bạc thông thường so đo, hãn càn không bao giờ tự ý nguyện dân lên cho người khác.

Bị Tam hoàng tử châm chọc, nhất thời không biết nói gì, Cảnh vương vội đưa ánh mắt về phía Phí lão.

Bước lên vài bước, Phí lão ôm quyền nói. “Điện hạ, quận chúa của chúng ta...”

Phí lão vừa mở miệng, nam tử tóc xám bỗng trầm sắc mặt, quát lớn. “Ta đang nói chuyện, loại tạp chủng Luyện Khí kỳ cũng dám xen vào? Người là ai, mau cút xuống xước cho ta.”

Mở miệng là nhục mà không chút lưu tình, bầu không khí trong đại sảnh bỗng như ngưng đọng. Gương mặt Phí lão co lại không còn huyết sắc. Đối mặt với cường giả Trúc Cơ, lão không dám có nửa điểm láo xược, dẫu bị chửi cũng phải nhẫn nhịn.

Lão chỉ là một đệ tử ngoại môn của Thương Vân Tông, người ta là Chấp sự của Thất Sát Môn, dù là tu vi hay địa vị thân phận đều chênh lệch nhau

quá xa.

Luyện Khí và Trúc Cơ tuy chỉ chênh lệch một cảnh giới, nhưng thực lực thì cách xa nhau vạn dặm. Cường giả Luyện Khí kỳ đứng trước mặt tu sĩ Trúc Cơ cảnh thì giống một đứa trẻ ba tuổi đứng trước một đại hán, không thể so sánh được.

Phí lão nén giận, mặt không còn huyết sắc. Cảnh vương thấy vậy thì phát lạnh trong lòng. Hẳn biết hôm nay nhà mình không giữ được bảo bối rồi, đành giảng hòa.

“Tiểu nữ nhà ta còn trong nhà, chưa có ra ngoài. Thiên Cơ Tỏa ở tại hậu trạch (nhà sau), Điện hạ chẳng mấy khi tới chơi, cần gì vội vã nhất thời. Người đâu, bày tiệc chiêu đãi.”

Sai người bày tiệc, Cảnh vương muốn nhân đó mà kéo dài chút thời gian. Tiệc rượu xong rồi, cũng đành hai tay mà dâng bảo bối lên cho người ta.

Cam Nhân ở bên ngoài nghe được, mạch máu giật giật, muốn lao ra đánh cho tên hèn hạ kia một trận mà sợ Phí lão mắng là ngu ngốc, lại cũng chẳng làm được gì nên nghiêng răng nghiêng lợi dắt hai huynh muội Bạch Dịch rời đi, tới hậu trạch Vương phủ.

Cao Nhân nổi giận đùng đùng phía trước, Bạch Dịch đi sau lại vô cùng nhàn nhã, như đang dạo chơi trong Cảnh vương phủ, thậm chí không biết Thiên Cơ Tỏa kia là cái gì mà làm cho tu sĩ Trúc Cơ cũng thấy hứng thú. Xem ra, thuật pháp cất giấu trong ấy hẳn phải là một loại thuật pháp ít thấy. Nếu không, pháp thuật thông thường hoàn toàn có thể học được trong tông môn, cần gì phải mất công tới Cảnh vương phủ này.

Ở tu chân giới, thuật pháp là thủ đoạn mà tu chân giả dùng để hộ thân hoặc công kích đối phương, chủng loại đa dạng. Các đại tông môn đều có cho mình ít nhiều thuật pháp độc môn bí mật. Bạch Dịch tuy từng là Tán

tiên cũng không thể biết hết thuật pháp trong thiên hạ. Vì vậy, hần bắt đầu sinh ra hiệu kỳ với cái gọi là Thiên Cơ Tỏa này.

Đi qua một đoạn hành lang dài, trước mắt xuất hiện một hồ nước. Mặt nước sóng lăn tăn, trong nước cá bơi tung tăng. Đối diện hồ nước là một tòa nhà tĩnh mịch, xung quanh trồng đầy trúc xanh, trên tường viện quần đầy dây leo giống như một nơi thế ngoại đào nguyên.

“Tam tỷ, tam tỷ...”

Vừa tới nơi, Cam Nhân đã lớn tiếng hô.

Chỗ này là nơi ở của Tam tỷ Cao Nhân, quận chúa Cao Điềm. Bình thường, Thiên Cơ Tỏa đều do Cao Điềm trông nom. Cao Nhân đã quyết, muốn mang Thiên Cơ Tỏa vất đi chứ không để cho vị Tam hoàng tử kia có được.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Điềm Quận Chúa

Cảnh vương Cao Túc Dục có ba người con gái, hai tỷ tỷ của Cao Nhân đều đã xuất giá, trong nhà chỉ còn lại tam tỷ Cao Điềm.

Quận chúa năm nay mười sáu tuổi cực kì thông minh, ba tuổi đã biết nói, bảy tuổi đã biết làm thơ. So về tuổi tác thì chỉ lớn hơn Cao Nhân một tuổi nhưng về học thức thì cao hơn gấp mười lần. Hơn nữa, Cao Điềm có dung mạo xinh đẹp ngọt ngào, được xưng tụng mỹ nhân một đời và vinh dự được làm Điềm quận chúa trong thành Thanh Thủy

Bởi vì Cao Điềm thập phần thông minh, mấy năm qua Cảnh Vương đã giao Thiên Cơ Tỏa cho nàng đảm nhiệm, thử xem con gái mình có thể giải quyết những phiền phức cơ quan trong đó.

Đi vào chỗ ở của tỷ tỷ, Cao Nhân hỗn hà hỗn hển quát lớn. Mấy cô tỷ nữ vừa thấy bộ dạng của tiểu thiếu gia đều lấp ló chệch miệng cười trộm.

Thế tử Cao Nhân tính tình là vậy, người trong nhà càng tùy tiện hơn.

"Thế tử, người lại thế nào?"

Lời nói nhỏ nhẹ phát ra từ bên trong, một Thiếu nữ dáng người uyển chuyển đi ra. Trên người là bộ hà sắc Thúy Yên, bên hông che một lớp vải lụa mỏng. Bên trong làn váy hoa văn tơ vàng Thái Phượng là những bước chân thiếu nữ nhẹ nhàng như nháy múa. Mười ngón tay thon dài cùng làn da trắng nõn nà, quả nhiên người cũng như tên Điềm quận chúa lớn lên thập phần ngọt ngào, giống như một loại cây tự nhiên đã nổi trên mặt nước Phù Dung.

"Tỷ!"

Cao Nhân chạy vội đến, tức giận quát: "Tên Cao Mông khốn nạn kia lại tới kiếm chuyện, hắn còn mang cả Thất Sát Môn Tu Chân giả đến, Phí lão bị hấn mắng như xối máu chó vào đầu. Nhà của ta mà kiện người có mà chết, người đem Thiên Cơ Tỏa cho ta, ta đem ném xuống hầm phân. Nhìn Cao Mông, hắn còn thế nào tìm."

Nghe những lời Cao Nhân mắng to Tam hoàng tử là thằng khốn nạn, Cao Điềm kinh hãi mắt nhìn huynh muội Bạch Dịch sau lưng Cao Nhân.

Mắng thái tử Đại Phổ tương lai, việc này ai mà nghe được ắc gặp tai họa lớn. Hôm nay lại có người ngoài ở đây, Cao Điềm đem lòng lo lắng.

Chứng kiến thần thái khác thường của tỷ tỷ, lúc này Cao Nhân mới nhớ liền nói: "Tỷ, vị này chính là hảo huynh đệ của ta Bạch Dịch. Nếu không phải lần trước hấn cứu ta thì đệ đệ của người đã bị Cửu Hương Trùng cắn chết rồi, vị nữ nhi kia là Bạch Ngọc muội muội của Bạch huynh."

"Hóa ra là Bạch công tử, Bạch cô nương, Cao Điềm hữu lễ."

Biết là ân công của đệ đệ, Cao Điềm mới yên lòng. Nàng không tỏ ra nửa vẻ quận chúa, mà là thập phần bình dị gần gũi.

"Quận chúa hữu lễ."

Bạch Dịch ôm quyền hoàn lễ nói: "huynh muội chúng tôi mới tới thành Thanh Thủy, đã quấy rầy quận chúa rồi."

Sau khi bái kiến, Bạch Dịch lại bị mời vào khuê các của quận chúa, Cao Nhân cấp bách nói: "Tỷ, mau đưa Thiên Cơ Tỏa đây, lão phụ đang ở phòng bày tiệc, đám kia Bạch Nhãn Lang ăn xong rượu, sẽ yêu cầu Thiên Cơ Tỏa."

"Người ném đi, Tam hoàng tử có thể buông tha Cảnh vương phủ của chúng ta hả?" Cao Điền lông mày nhíu chặt, lo lắng nói: "Nếu như nhà của ta không bảo vệ được dị bảo này chỉ là để khiến cho Tam hoàng tử vui. Nếu không ném đi, thì phải rước lấy một phen phiền toái."

Cao Điền lo lắng, không phải là không có đạo lý. Nếu như Tam hoàng tử mời tới tông môn cao thủ, thì nhất định phải có. Thật là tức điên vì cái tên Cao Mông, hẳn thân là Tam hoàng tử chưa hẳn dám động đến Cảnh vương phủ, có thể do Thất Sát Môn Chấp sẽ không xảy ra nhiều cố kỵ.

Điền quận chúa lông mày càng chặt, tiếp theo phân tích nói: "Đại Phổ Quốc có ba cảnh nội tông môn, Thương Vân Tông cùng Thất Sát Môn từ trước đến nay không hợp. Phí lão là đệ tử ngoại môn của Thương Vân, người Tam hoàng tử mời tới lại là người Thất Sát Môn. Một khi không nộp Thiên Cơ Tỏa ra chúng ta thân là Hoàng tộc, Thất Sát Môn Tu Chân giả chưa hẳn không dám giết, có thể Phí lão sẽ gặp nguy hiểm."

"Vậy làm sao bây giờ? Đem Thiên Cơ Tỏa cho hẳn, ta không cam lòng a, ài." Tiểu vương gia nghe nói Phí lão sẽ có nguy hiểm, mặt liền buồn bã. Phí lão dạy bảo hẳn đã nhiều năm, lại là người Vương Phủ cung phụng, hẳn cũng không đành lòng để cho Phí lão hãm sâu hiểm địa.

Nhìn thấy hai tỷ muội đang khó xử, Bạch Dịch mỉm cười, nói: "Không biết quận chúa có thể hay không bỏ những thứ yêu thích, để tại hạ thử một phen Thiên Cơ Tỏa huyền diệu. Thêm một người, có lẽ sẽ nhiều thêm cơ hội cởi bỏ Thiên Cơ Tỏa."

"Đúng vậy!" Tiểu vương gia đồng ý mà hô: "Chúng ta bốn người cùng nhau nghiên cứu một phen, nói không chừng là có thể cởi bỏ được Thiên Cơ Tỏa. Đến lúc đó cho tên Cao Mông cái xác không đi về, để cho hẳn một phen mừng hụt."

Điền quận chúa cười khở lắc đầu, ôn nhu nói: "Thiên Cơ Tỏa có từ hai mươi năm trước, cha cùng Phí lão nghiên cứu nhiều năm đều không thể phá giải. Ta dùng ba năm, mới có thể cởi bỏ gần trăm đạo cơ quan, khoảng cách nghìn cơ xa cách. Có lẽ cho ta ba mươi năm nữa, may ra còn có cơ hội cởi bỏ Thiên Cơ Tỏa. Hôm nay chỉ có một bữa cơm công phu, đừng nói là bốn người, bốn trăm người cũng vô dụng, Bạch công tử cứ nhìn mà xem."

Cao Điền nói qua, lấy ra một tiểu thanh tinh xảo trong rương hết sức đặc thù ổ khóa.

Cái thanh này ổ khóa tứ tứ phương phương, rộng nửa xích, dày hện ba tấc, toàn thân vàng óng ánh thập phần cổ quái. Hơn nữa khóa trung bộ hoàn toàn chạm rỗng, một mảnh dài hẹp kỹ càng khóa trụ giống như là tơ vàng quay quanh. Giống như mạng nhện bao quanh khóa vàng, lộ ra kỳ dị phi phàm.

Tiếp nhận Thiên Cơ Tỏa, Bạch Dịch phát hiện khóa vàng này không có khóa khổng. Khóa bên cạnh trái rộng xếp đặt răng rãnh kỹ càng, tựa như cái hình vuông bánh răng. Tiện tay kích thích một cái luân phiên răng, khóa tâm mạng nhện trung lập khắc có một cái tơ vàng cải biến phương hướng.

"Tỷ, Bạch huynh đúng là kỳ nhân, nói không chừng hôm nay có thể cởi bỏ thật đấy."

Cao Nhân chỉ nhìn thoáng qua Thiên Cơ Tỏa trong rậm rạp chẳng chịt tơ vàng, đã cảm thấy da đầu run lên. Đừng nói trọn vẹn một nghìn đầu tơ vàng, chính là mười đầu hẳn đều không giải được. Chưa từng có người kiên nhẫn cùng nghị lực, nhìn một hồi những tơ vàng kia đều hoa mắt và choáng váng.

Đem Thiên Cơ Tỏa giao cho Bạch Dịch, Cao Nhân cảm thấy nhẹ nhõm. Cao Điền lại nhẹ giọng thở dài nói: " Thiên Cơ Tỏa này không biết xuất thân từ vị tiền bối Tu Chân Giới nào? Trừ phi đem nghìn đạo tơ vàng dựa

theo trình tự gỡ ra, nếu không tuyệt đối không tìm ra biện pháp. Nếu cưỡng ép, khóa tâm cất giấu công pháp sẽ lập tức bị nghìn tia xuyên qua, không còn tác dụng."

Bạch Dịch ngẫm nghĩa Thiên Cơ Tỏa, nghe Điem quận chúa giảng thuật, hỏi: "Tại hạ muốn thử một lần?"

Cao Nhân nghe xong vội vàng nói: "Bạch huynh cứ tùy tiện thử! Cha ta đã từng nói, ai cởi bỏ được Thiên Cơ Tỏa sẽ đem con gái gả cho người đó, người giải ra được người sẽ là phu của tử ta."

Nghe được câu này, khuôn mặt vô cùng mịn màng của quận chúa lập tức mắc cỡ ửng đỏ, nũng nịu nói: "Năm đó phụ thân trong phủ nói nhảm mà thôi, người còn tưởng là thực. Hôm nay hai vị tử tử đã lấy chồng, chẳng lẽ người muốn moi ta đi đổi thuật pháp bên trong Thiên Cơ Tỏa?"

Nói xong quận chúa giơ bàn tay nhỏ bé lên làm bộ muốn đánh, Cao Nhân co rụt cổ lại hắc hắc cười mỉa.

Hai tử muội đùa giỡn, nhắm trúng Bạch Ngọc Khanh khách cười không ngừng. Mở miệng một tiếng quận chúa tử tử, không bao lâu cùng Cao Điem quen thuộc. Hai người Thiếu Nữ nắm cả tay nhau nói chuyện trên trời dưới đất, bỏ xó Cao Nhân một bên.

Cao Nhân nhìn Bạch Dịch đang loay hoay với Thiên Cơ Tỏa, cảm thấy không thú vị. Nhất thời bối rối vọt tới lăn ra ngáy ngủ.

Trong phòng, các thiếu nữ thỉnh thoảng cười khẽ. Bạch Dịch hết sức chuyên chú mà vắn các bánh răn bên trong Thiên Cơ Tỏa, khi thì đầu lông mày cau lại, khi thì mặt lộ vẻ nghi hoặc. Không lâu sau, rút cuộc cũng hiện ra một nụ cười thần nhiên.

Tứ phương trận diễn, cơ quan chi thuật!

Trong lòng Bạch Dịch nói khẽ, không tới một phút đồng hồ, cũng đã nhìn ra loại bản chất của cơ quan này.

Tứ phương trận diễn, là một loại dựa theo Đông Nam Tây Bắc bốn cái phương hướng làm cơ sở chỗ diễn hóa mà ra là cơ quan chi thuật. Trung tâm Thiên Cơ Tỏa có tư vàng chính là do Tứ phương trận diễn cấu thành, dùng bốn hóa trăm, dùng trăm hóa nghìn. Huyền ảo phiền phức, đều muốn cởi bỏ cơ quan chi thuật. Cần suy diễn trình tự bốn cái phương vị, tổng cộng cần suy diễn nghìn lần, một khi sai một lần, phải bắt đầu lại.

Cơ quan loại này thập phần hiếm thấy, nhưng chỉ cần xác định là do Tứ phương trận diễn chỗ diễn hóa mà nên muốn cởi bỏ sẽ không phải là việc khó.

Tuy nói Tứ phương trận diễn có thể giải, nhưng lại cần cực độ năng lực suy diễn kinh khủng. Đừng nhìn một khối Thiên Cơ Tỏa nhỏ nhoi, coi như là đặt Kim Đan cường giả ở trước mặt. Cơ bản không có người giải ra, Điem quận chúa rõ ràng dùng ba năm mới có thể cởi bỏ một trăm đạo cơ quan, tâm trí đã đủ cao.

Xác định chân tướng Thiên Cơ Tỏa, Bạch Dịch nắm ngón tay nhẹ một chút vận cơ quan, không chút do dự...mà bắt đầu.

Cảnh vương chiêu đãi Hoàng tử, đại khái cần hơn một canh giờ. Dùng hết tâm trí của hắn trong vòng một canh giờ để cởi bỏ Tứ phương trận diễn.

"Quận chúa tỷ tỷ, Vương gia năm đó thật sự đã từng nói qua ai có thể cởi bỏ Thiên Cơ Tỏa, sẽ đem con gái gả cho ai sao?"

Bạch Ngọc thập phần ưa thích vị Điem quận chúa này, lúc này tò mò hỏi. Cao Điem sắc mặt trở nên hồng, giải thích nói: "Năm đó phụ thân không cách nào cởi bỏ Thiên Cơ Tỏa, mới nói nhảm trong phủ câu này. Khi đó ta còn nhỏ, hai vị tỷ tỷ chưa lấy chồng, lại chưa nói muốn đem người con gái nào gả đi."

Bạch Ngọc nhìn xem quận chúa thẹn thùng nhưng lại, cảm thấy thú vị, truy vấn: "Nếu quả thật có người cởi bỏ được Thiên Cơ Tỏa, quận chúa tỷ tỷ có phải nguyện ý đem mình gả đi?"

Vẻ mặt ửng đỏ, Cao Điem nhẹ giơ lên bàn tay trắng như ngọc, gầy gầy bên cửa sổ một cây Mẫu Đơn, sâu kín nói ra: "Ta nghiên cứu Thiên Cơ Tỏa ba năm, biết rõ trong đó phiền phức. Vậy nó chính là một tòa mê cung khổng lồ, phức tạp làm cho người khác tim đập nhanh. Thiên Cơ Tỏa coi như là đặt ở Tu Chân Giới, chỉ sợ không cách nào trong thời gian ngắn bị giải khai. Nếu quả thật có người có thể trong một canh giờ cởi bỏ được Thiên Cơ Tỏa. Người này tất nhiên thiên tư tuyệt đỉnh, tâm trí như Yêu coi như là gả cho lại có ngại gì."

Hôm nay cùng niên kỷ tương tự Bạch Ngọc thập phần hợp ý, Cao Điem mà nói cũng liền có phần tùy ý. Hai cô nàng ở giữa phòng cười đùa, nàng cũng không biết có thật không, nhưng khi Điem quận chúa một câu cuối cùng 'Coi như là gả cho lại có ngại gì' vừa vắn ra khỏi miệng, chỉ nghe thấy rắc một tiếng vang nhỏ.

Thiên Cơ Tỏa, mở!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Khôi Lỗi Thuật

Âm thanh vang lên, Cao Điềm thất kinh, đang nắm tay Mẫu Đơn chút nữa thì rút lại. Hắn chăm chú nhìn, chỉ thấy Bạch Dịch đang cầm một quyển trục nho nhỏ.

Bạch Ngọc đang trò chuyện vui vẻ với quận chúa bỗng phát hiện ca ca mình đã mở được Thiên Cơ Tỏa thì cả kinh, miệng nhỏ há ra, hai mắt mở lớn.

Tiểu vương gia Cao Nhân đang mơ hồ, nghe thấy động tĩnh thì hai mắt đang díp lại cũng trợn trừng, khước miệng phun nước miếng, lắp bắp. “Người... Bạch huynh, người đã mở được nó ra rồi sao!”

Thấy Bạch Dịch khéo léo cầm quyển trục, Cao Nhân cũng bình tĩnh trở lại, hoảng sợ bảo. “Ta ngủ đã mấy năm rồi hay sao mà Thiên Cơ Tỏa được mở ra rồi?”

“Chưa lâu, mới một canh giờ mà thôi. “ Bạch Dịch khẽ cười nói, đưa quyển trục cho Cao Điềm. Vừa rồi hắn dùng toàn bộ tinh thần để suy diễn Tứ Phương trận, căn bản là không nghe thấy hai nữ nhân bàn tán chuyện gì.

Thấy Bạch Dịch vừa khẽ cười vừa đưa quyển trục ra, mặt Cao Điềm càng đỏ hơn. Nhận không được, mà không nhận cũng không xong. Quận chúa nhăn nhó khuôn mặt, mắc cỡ không dám đưa tay ra.

Cao Nhân không quan tâm vì sao tỷ tỷ mình xấu hổ, nhanh tay đoạt lấy rồi mở ra xem.

“Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật!” Cao Nhân nhìn mấy chữ nhỏ trên quyển trục, cả kinh nói. “Cái này lẽ nào là bí pháp của Tiên gia?”

Tiểu vương gia hô lên, không để ý chuyện ngại ngùng của Cao Điền, quận chúa cũng tò mò tiếp nhận quyển trục rồi xem xét cẩn thận.

“Hắn phải là bí pháp của Tiên gia. Chúng ta nhờ Phí lão xác nhận lại một phen.” Cao Điền nói, hạ quyển trục xuống rồi nhẹ nhàng tiếp lời. “Bạch công tử có thể cởi bỏ Thiên Cơ Tỏa trong vòng một canh giờ, quả nhiên xứng với hai chữ kỳ nhân. Cao Điền bội phục!”

Cao Nhân thấy tỷ tỷ mình vui vẻ nói vậy thì cười bảo. “Ha ha, ta đã nói rồi, Bạch huynh chính là kỳ nhân. Tên Cao Mông khốn nạn kia đi chuyển này uống công rồi. Không được, ta phải đáp lễ lại hắn cho xứng mới được.”

Nói xong, Cao Nhân tìm giấy bút, biết mấy chữ nhỏ, cuộn lại rồi nhét lại vào bên trong Thiên Cơ Tỏa, trên mặt không giấu được sự vui sướng.

“Người viết gì vậy?” Bạch Ngọc tò mò hỏi.

“Thái Dương thượng Tiên đến chốn này, lưu lại một thủ dụ. Gặp người Phong Hầu, nếu không thích thì hãy đi làm con khi.” Cao Nhân rung đùi đắc ý nói. “Tên hỗn đản Cao Mông kia không giải được Thiên Cơ Tỏa, tới lúc cởi bỏ ra rồi chắc tức chết mất, ha ha...”

Vị tiểu vương gia này thủ đoạn không vừa. Phải khó khăn lắm mới cởi bỏ được Thiên Cơ Tỏa, nếu Cao Mông, hoàng đế tương lai của Đại phổ quốc mà phát hiện ra thì không tức chết mới lạ. Một người sắp làm hoàng đế tương lai sao có thể làm Hầu gia? Càng đừng nói đến chuyện biến thành con khi.

Không để ý tới trò đùa của vị tiểu vương gia này, Bạch Dịch đang sinh ra chút hứng thú với Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật kia.

“Tại hạ có thể xem xét Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật huyền diệu một chút không?” Bạch Dịch mỉm cười, hướng Cao Điền bảo. Quận chúa vội đưa tay mang quyển trục đưa cho đối phương, khuôn mặt chột ửng đỏ.

Nếu Thiên Cơ Tỏa che giấu một loại pháp thuật nào đó, chắc Bạch Dịch sẽ không có hứng thú. Dùng thân phận của hã, pháp thuật trong tu chân giới không có mấy thứ có thể làm hã quan tâm. Vừa rồi hã chỉ có chút hứng thú với Thiên Cơ Tỏa mà thôi. Bây giờ, Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật lạ lẫm mới khiến hã chú ý.

Đối với Khôi Lỗi Thuật, Bạch Dịch hiểu rất rõ. Đó là một phương thức luyện khí chi đạo đặc thù hình thành nên, có thể luyện ra một ít Khôi Lỗi cường đại chiến đấu giúp chủ nhân. Tuy cách làm khác nhau nhưng lại rất giống với Pháp khí, Pháp bảo. Tuy vậy, thuật Khôi Lỗi này lại có thêm hai chữ Thiên Cơ, nghe thật có chút cổ quái.

Mang Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật nhìn kỹ một lượt, Bạch Dịch chuyển từ thần sắc bình thường sang ngưng trọng. Những ghi chép trên Khôi Lỗi Thuật này rất khác so với các thuật Khôi Lỗi khác.

Thứ Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật ghi chép là một phương pháp chế tác Khôi Lỗi đặc thù, gọi là Thiên Cơ Khôi Lỗi.

Thiên Cơ Khôi Lỗi chia làm ba loại cấp. Cấp thấp nhất thực lực tương đương với tu sĩ Luyện Khí kỳ, Khôi Lỗi trung cấp có thực lực tương ứng với tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Còn Khôi Lỗi cấp cao có thể sánh với cường giả Kim Đan cảnh.

Điều kỳ diệu nhất là trong cơ thể Thiên Cơ Khôi Lỗi loại này phải có phong ấn nhập Linh Thể mới có thể điều khiển được. Một khi phong ấn nhập Linh Thể thành công, Thiên Cơ Khôi Lỗi liền có thể dựa theo thần trí mà hành động.

Khôi Lỗi bình thường cho dù cường đại hơn nữa thì vẫn chỉ là vật, không có thần trí. Nó vẫn cần có tu chân giả dùng Linh lực khống chế hoặc dùng trận pháp điều khiển cơ thể Khôi Lỗi, tác dụng bị hạn chế rất nhiều.

Nếu có thể luyện ra Khôi Lỗi loại này, lại tìm được hồn phách Linh thể phù hợp ấn nhập vào trong đó thì Khôi Lỗi này sẽ không khác gì vật sống, tác dụng không khác gì một phân thân. Thuật Khôi Lỗi kỳ dị như thế, cường giả Tán tiên như Bạch Dịch cũng không khỏi động lòng.

Thầm than thở người sáng tạo ra thuật này thật là kỳ tài, Bạch Dịch đã mang Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật ghi nhớ, với tâm trí của một người từng là Tán tiên như hắn, chỉ cần thời gian ngắn đã có thể ghi nhớ nó một cách dễ dàng.

Vừa ghi nhớ Khôi Lỗi Thuật xong, từ bên ngoài bỗng truyền tới giọng nói già nua bất đắc dĩ. “Quận chúa, Vương gia có mệnh lệnh, mang Thiên Cơ Tỏa giao cho Tam hoàng tử.”

“Phí lão!”

Quận chúa Cao Điem tiến tới đón Phí Lão, Cao Nhân cũng cao hứng kêu to. “Phí lão, Thiên Cơ Tỏa đã mở ra được rồi.”

“Thật sao!”

Phí lão cả kinh, thốt lên. Hôm nay lão phải nén giận, bị tên chấp sự Thất Sát Môn mắng chửi nhưng không dám mở miệng nửa lời. Nhẫn nhịn trong bụng thật là khó chịu, giờ nghe thấy Thiên Cơ Tỏa đã được mở thì kinh ngạc vô cùng.

“Bạch Dịch, người cũng ở đây?” Phí lão thấy Bạch Dịch có mặt ở đây thì có vẻ ngoài ý muốn. Lão nhẹ gật đầu, vội vàng hỏi. “Công pháp bên trong Thiên Cơ Tỏa ở đâu? Là Quận chúa mở được Thiên Cơ Tỏa sao?”

Cao Điền lấy Khôi Lỗi Thuật giao cho Phí lão, giải thích. “ Cao Điền không có được tâm trí như vậy. Thiên Cơ Tỏa mở ra được là nhờ có Bạch công tử.”

“Người mở nó ra?”

Phí lão trợn mắt, khuôn mặt không tin nổi. Lần trước dẫn động Cửu Hương Trùng tên Bạch Dịch này đã khiến lão đủ kinh ngạc rồi, không nghĩ lần này Bạch Dịch còn có thể mở Thiên Cơ Tỏa ra, điều mà cường giả Kim Đan cảnh cũng không dễ dàng làm được.

“Chỉ là vận khí mà thôi.” Thần thái Bạch Dịch bình thản, đáp lại một câu.

Sau một lúc kinh ngạc, ánh mắt Phí lão trở nên suy tư. Một lần còn xem như trùng hợp, lần thứ hai cũng lại trùng hợp sao? Chẳng lẽ thiếu niên trước mắt lão có cao nhân chỉ điểm? Có thể mở Thiên Cơ Tỏa ra thật khiến người khác kinh hãi.

Bụng đầy nghi hoặc, Phí lão đánh giá lại thiếu niên trước mặt một phen nhưng không nhìn ra có điều gì bất thường cả.

“Tâm trí của tiểu hữu thật khiến lão phu bội phục! Lần trước ngươi cứu được tiểu vương gia, lần này lại có đại ân với Cảnh vương phủ. Chờ Cảnh vương phủ vượt qua cửa ải khó khăn lần này, nhất định sẽ có thâm tạ.”

Tuy Bạch Dịch đã thành công đạt tới Luyện Khí sơ kỳ, nhưng với tu vi của Phí lão thì không thể nhìn ra được. Bởi vậy lão vẫn cho rằng Bạch Dịch chỉ là một phàm nhân bình thường. Nói câu tạ ơn xong, lão vội càng cầm Thiên Cơ Tỏa rời đi.

Nhìn thân ảnh lão rời đi, Bạch Dịch mỉm cười. Hẳn xem ra vị Phí lão này cũng không tệ. Ít nhất cũng không dùng thân phận của một tu chân giả để miệt thị phàm nhân.

Tiên phàm mãi mãi khác nhau. Bình thường, tu chân giả đều cho mình đã là Tiên gia, đám phàm nhân trong mắt họ chỉ như con sâu cái kiến, là một loại sinh vật cấp thấp mà thôi, chẳng khác loài mèo chó, không đáng để nhắc tới.

Tuy vậy, câu nói Tiên phàm vĩnh viễn tuyệt trong mắt Bạch Dịch lại chỉ là một câu cuồng ngôn.

Trừ phi có thể thành Tiên, nếu không, tu chân giả cũng chỉ có lực lượng lớn hơn phàm nhân ít nhiều, căn bản vẫn là người lại đi cười nhạo đồng loại tức là tự mình lừa dối mình mà thôi. Suy nghĩ như vậy, đám tu chân giả trong mắt Tán tiên như hăn cũng chẳng khác nào con sâu cái kiến.

Trong đại sảnh Cảnh vương phủ, tam hoàng tử Cao Mông đã được như ý nguyện, cầm Thiên Cơ Tỏa trong tay, vừa cười vừa rời khỏi vương phủ. Chờ hăn đi rồi, Cảnh vương mới vỗ tay cười lớn.

Vừa không đắc tội với Tam hoàng tử, lại có dị thuật bên trong Thiên Cơ Tỏa, Cảnh vương thật cao hứng muôn phần. Sau đó, chẳng những trả thù lao vạn lượng bạc trắng cho Bạch Dịch, còn sắp xếp một gian phòng cho hai huynh muội ở. Tuyên bố sau này hai huynh muội họ có thể tùy ý ra vào Vương phủ.

Có được vạn lượng bạc trắng, lại được ở trong Cảnh vương phủ thật là một vinh dự thiếu chút khiến Bạch Ngọc choáng váng. Tiểu cô nương này có năm mơ cũng không nghĩ mình lại có được từng ấy bạc. Riêng Bạch Dịch lại chỉ cười khê, không đá động gì tới phần tạ lễ này.

Vì cảm kích Bạch Dịch, Cảnh vương phủ tổ chức đại tiệc. Cảnh vương thật thống khoái, giữa buổi tiệc nói năng không kiêng dè. Tiểu vương gia Cao Nhân càng tự hào vô cùng. Nếu không có hăn, Bạch Dịch sẽ không tới vương phủ. Thường ngày hăn vẫn bị cha hăn răn dạy, sợ chẳng làm nên việc gì lớn, giờ thì chẳng phải hăn đã lập được đại công hay sao? Hai má

quận chúa Cao Diễm cũng ửng hồng. Tâm hồn thiếu nữ như con hươu chạy nhảy, khi thì vụng trộm liếc mắt nhìn, thái độ rất hào phóng với thiếu niên họ Bạch.

Trong yến tiệc, chỉ có Phí lão vẫn giữ vẻ trầm mặc, ít nói.

Trong lòng lão cũng có cao hứng, bởi vì giữ được Khôi Lỗi Thuật bên trong Thiên Cơ Tỏa, bản thân hẳn cũng có cơ hội được tìm hiểu. Chỉ có điều nhìn thấy thái độ hết sức nhẹ nhõm của Bạch Dịch khiến lão thấy vô cùng cổ quái. Đối lại là người khác, được Cảnh vương coi trọng như thế, dẫu không thể hiện mình quá tự hào thì cũng phải có ít nhiều hưng phấn mới phải chứ.

Thái độ của Bạch Dịch quả thật hết sức bình thường, giống như lần đầu hẳn cười pháp khí phi hành vậy, vẻ bình tĩnh làm người khác khó mà tin được.

Yến hội qua đi, Bạch Dịch cứ ở trong Cảnh vương phủ như vậy, cùng đợi sau nửa tháng sẽ tham gia kỳ Tiên khảo. Lúc tối muộn, Phí lão đi một mình tới chỗ hẳn ở.

Phí lão tới chơi, Bạch Dịch cũng không thấy có gì bất thường, mang đối phương đi vào vườn sau, chỉ cười mà không nói, đợi Phí lão lên tiếng.

Sau một lúc trầm mặc, Phí lão đi thẳng vào vấn đề. “Tiểu hữu, đối với hậu lễ báo đáp của Cảnh vương phủ, người có phần nào bất mãn hay không?”

Nói xong, Phí lão vội giải thích. “Đây là nỗi lo của bản thân ta mà thôi, không liên quan gì tới Cảnh vương. Nếu người có chỗ nào chưa vừa ý, chỉ cần Cảnh vương phủ có thể làm được, ta sẽ thay Cảnh vương làm chủ cho người.”

“Vạn lượng bạc trắng đã đủ biến ta thành một phú hộ, phần thù lao ấy đã không tệ.”

Gật gật đầu đáp, thái độ Bạch Dịch giống như cười mà không phải cười, lạnh nhạt bảo. “Phí lão có biết, Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật này trong Tu chân giới có thể bán được bao nhiêu lượng bạc không?”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Một Viên Linh Thạch

Một bộ Khôi Lỗi thuật có thể bán được bao nhiêu ở tu chân giới. Bạch Dịch hỏi kỳ quái như vậy khiến lão Phí giật nảy mình.

Quả nhiên mình không đoán sai, đối phương căn bản không để vụn lượng bạc trắng kia ở trong mắt!

Để kiểm tra suy đoán của mình, Phí lão im lặng một lúc, qua một hồi mới chậm rãi nói: " Trong Thiên Cơ Tỏa ghi chép về Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật, lão phu đã xem sơ qua một chút, loại dị thuật này huyền ảo mười phần, khác xa Khôi Lỗi thuật bình thường, tuyệt không phải người tu chân cấp thấp sáng chế ra, nếu như bán ra tu chân giới, Kim tiền chưa chắc đã mua được."

Phí lão cũng là ăn ngay nói thật, đừng nói loại dị thuật này thừa thớt mười phần, bình thường chút đạo thuật tâm pháp, trong Tu Chân giới không phải dùng bạc có thể mua, trong lúc đó tiền lưu thông ở Tu Chân giả, là Linh Thạch chứ không phải là vàng bạc.

Cảnh Vương là người phàm, không hiểu rõ Tu Chân Giới, nhìn không ra Bạch Dịch có gì khác biệt, hẳn cho rằng lao đưa Bạch Dịch lần này đã gần đủ rồi, nhưng Phí lão biết rõ giá trị của Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật, đừng nói vụn lượng bạc trắng, cho dù trăm vụn lượng ngàn vụn lượng, cũng không mua được.

Với lại Phí lão đánh nhau với Bạch Dịch hai lần, cảm giác sâu sắc thần bí, ông phỏng đoán Bạch Dịch chỉ sợ không phải là người bình thường, không phải Bạch gia đã từng xuất hiện tổ tiên là Tu Chân giả, đối phương

đã từng được Tu Chân Cường giả chỉ bảo, nếu không, cho dù tâm trí cao hơn thiếu niên người trần, cũng tuyệt đối không giải được Thiên Cơ Tỏa.

Lần thứ nhất khu trùng có thể nói là ngẫu nhiên, lần thứ hai giải khóa có thể là nhờ thực lực của bản thân rồi.

Tu vi Phí lão không cao, tu luyện đủ lâu, nhãn lực không hề kém, ông nhìn ra Bạch Dịch không tầm thường, nên mới đến thăm, muốn đền bù cho Cảnh Vương phủ, thuận tiện kiếm chút giao tình với đối phương.

Với tâm trí của Bạch Dịch, đương nhiên vừa liếc mắt là đã nhìn ra mục đích của Phí lão, hẳn muốn đối phương chủ động tới trước, vì vậy khẽ cười nói: "Thế tử coi lão là bạn tri kỉ, bằng hữu gặp nạn đương nhiên phải rút đao tương trợ, nhưng nếu Phí lão cảm thấy bứt rứt, vậy đưa cho ta một viên linh thạch làm thù lao là được rồi."

"Người muốn Linh Thạch!" Phí lão nghe vậy giật mình, bật thốt lên: "Chẳng lẽ người có tu vi?"

"Dùng nhãn lực của Phí lão, vẫn không nhìn ra ta có tu vi hay không sao." Bạch Dịch thâm ý nói: "Chúng quy muốn đi vào tông môn, có viên Linh Thạch phòng thân, dù sao cũng tốt hơn người không có đồng nào."

Nghe được lời nói này, Phí lão lần nữa chứng minh suy đoán của mình, Bạch Dịch nói chúng quy muốn đi vào tông môn, ắt đối với kì thi của Tiên gia đã nắm chắc mười phần, xem ra lai lịch của đối phương tuyệt đối không đơn giản.

Phí lão do dự mãi, cắn răng lấy ra một viên đá đẹp đẽ tinh xảo, trong suốt, sáng long lanh, như bảo ngọc, trên còn hiện ra một vầng sáng âm đậm, nhìn huyền diệu lạ thường.

Toàn bộ gia sản của Phí lão chỉ có ba viên Linh Thạch cấp thấp, với tu vi Luyện Khí kỳ của ông, có thể có được Linh Thạch cực kì khó, hôm nay Phí

lão cũng không thèm đếm xỉa, đã nhận dịch Bạch Dịch không hề bình thường, vậy không bằng qua lại thân thiết đến cùng.

Nếu thật sự đối phương có thiên phú dị bẩm, có lẽ có thể cho mình chút lợi ích, nói không chừng còn có khả năng đột phá, hơn nữa một viên Linh Thạch cấp thấp đổi lấy cơ hội tìm hiểu Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật, càng có lợi, nếu không có Bạch Dịch, Thiên Cơ Tỏa bên trong Khôi Lỗi thuật đã sớm bị Tam hoàng tử cướp đi.

Phí lão năm nay đã sáu mươi chín tuổi, chờ đến sang năm, chính là thời điểm ông triệt để rời khỏi Thương Vân Tông ngoại môn, cũng có thể gọi là lúc bị trục xuất ngoại môn, thật đến lúc đó, đời này của ông khổ tu cũng đành chấp nhận kết cục này, sống đến trăm tuổi không khó, nhưng muốn tiến giai, sẽ không còn nửa phần cơ hội.

Thương Vân Tông ngoại môn là nơi tràn đầy Linh khí cũng không thể đột phá cảnh giới, ở bên ngoài càng không thể, tu luyện một đời chỉ đạt được Luyện Khí trung kỳ, không khác gì sống uống phí cả đời.

Bước lên con đường Tu Chân, ai không muốn đi xa một chút, nhưng phần lớn Tu Chân giả vì thiên phú bình thường, trước sau quanh quẩn tại giai đoạn ban đầu, đây cũng là một loại bi ai của Tu Chân giả.

"Viên Linh Thạch này tặng cho người rồi, nếu ngày sau tu vi tiểu hữu tiến nhanh, đừng quên tâm ý lần này lão phu là tốt rồi." Cẩn rằng, Phí lão đau lòng đem tặng một viên Linh Thạch cấp thấp, Bạch Dịch ngược lại không khách khí, thò tay qua nhận.

"Đa tạ Phí lão." Đơn giản đã lấy được một viên Linh Thạch cấp thấp quý giá, bộ dạng Bạch Dịch như cũ không có chút biến hóa, nhẹ nhõm tự nhiên mà chấp tay nói cảm ơn: "Quà tặng của Phí lão, tại hạ sẽ báp đáp thỏa đáng."

Phí lão ý vị thâm trường gật gật đầu nói: "Thương Vân Tông ngoại môn, không hề đơn giản như người đời tưởng tượng, đó là nơi tập luyện của đệ tử nội môn, chỉ có thích ứng với quy luật người mạnh làm vua của Tu Chân Giới, mới có thể sinh tồn được, nếu như tiểu hữu thật có thể tiến vào ngoại môn, nhất định phải chú ý cẩn thận."

Đưa ra một viên Linh Thạch, Phí lão nặng nề dặn dò: "Thương Vân Tông ngoại môn bố trí ba đại Chấp sự, theo thứ tự là Lũng Thiên Lý, Tào Nham và Dương Nhất Phàm, ba đại Chấp sự này đều là cao thủ Trúc Cơ Kỳ, tiểu hữu nếu như trở thành đệ tử ngoại môn, cần chú ý Lũng Thiên Lý người này, được đệ tử ngoại môn sau lưng gọi là khẩu Phật tâm xà, nếu như đắc tội hắn, đừng nói là tiến vào nội môn, có thể còn sống sót rời khỏi ngoại môn đã xem là rất may mắn."

Giới thiệu sơ lược về Thương Vân Tông ngoại môn, Phí lão cố ý điếm ra một một nhân vật nguy hiểm, rồi sau đó không tiếp tục nói chuyện nhiều, rời chỗ ở của Bạch Dịch.

Nhìn bóng dáng Phí lão rời đi, Bạch Dịch hơi trầm ngâm, phảng phất như tự nói nói: "Mương dẫn mạch nước, mạch vi mương thân, mương Chi Sở Tạo, Thủy chi chỗ đến, chỉ có Linh Khê nhập mương, mới tính cho nước chảy thành sông, không có mương mà không có nước, còn không phải đại hạn mấy năm liên tục."

Phí lão đã đi khỏi biệt viện của Bạch Dịch, mơ hồ nghe được Bạch Dịch tự nói, lúc đầu Phí lão còn cảm thấy rất ngờ vực, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ quê đối phương gặp đại hạn, không có nước tưới tiêu? Chờ đi thêm vài bước, ông bỗng nhiên đứng yên tại chỗ, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Phí lão chợt nhớ tới mình kẹt tại tu vi Luyện Khí trung kỳ.

Vài chục năm nay, ông chỉ cần tu luyện ra một chút Linh khí, đều lập tức dùng để trùng kích mấy kinh mạch quan trọng, mong về sau kinh mạch toàn thân mở rộng ra, một mạch trùng kích Luyện Khí hậu kỳ.

Đúng là qua mấy thập niên rồi, mấy đại kinh mạch trong cơ thể Phí lão tuy rằng dần dần thông suốt, nhưng Linh khí bên trong vẫn như cũ là trình độ của vài thập niên trước, như đào mương nhiều năm, đến sau này mới phát hiện mình không có đưa đến một giọt nước nào, kinh mạch mở, nhưng Tử Phủ vẫn hoàn toàn như cũ, không hề thay đổi, trước sau là trình độ Luyện Khí trung kỳ.

Có mương mà không có nước, một câu nói kia làm tỉnh người trong mộng, Phí lão còn tưởng rằng phải đem tất cả kinh mạch đã thông hoàn toàn, mới có thể trùng kích tiểu cảnh giới kế tiếp, lúc này mới bỗng nhiên giật mình, mương không nhất định phải hoàn mỹ không tí vết, chỉ cần có thể thông nước chảy qua, coi như là đạt được mục đích, dù sao mương cũng chỉ là một cái quá trình, mục đích chính là tưới tiêu!

Kinh hải một lúc lâu, Phí lão giống như thể hồ quán đỉnh (*), vội vã về chỗ ở, bắt đầu thử vận chuyển Linh khí theo các đại kinh mạch trùng kích Tử Phủ, cảnh giới đình trệ nhiều năm bởi vậy mà mơ hồ xuất hiện dấu hiệu đột phá.

(*): Chợt có giác ngộ, có gợi ý; bỗng nhiên hiểu rõ

Phát hiện này, khiến Phí lão ngạc nhiên mừng rỡ ngoài ra cũng càng thêm kính sợ Bạch Dịch, lúc này đánh chết ông cũng không tin cái thiếu niên nhìn như bình thường kia, thật một người bình thường.

Không đề cập tới Phí lão vui mừng, Bạch Dịch có được được Linh Thạch về sau, cũng là cố ý chỉ bảo Phí lão một phen, nếu không dựa theo phương thức tu luyện của Phí lão, cho dù tu đến trăm tuổi cũng là Luyện Khí trung kỳ.

Biệt viện này có hai gian phòng, Bạch Dịch không ở cùng phòng với muội muội, trước kia lúc khổ cực hai huynh muội ở cùng là không có biện pháp, hôm nay cảnh ngộ cải biến, tự nhiên có được phòng mà ngủ, dù sao Bạch Ngọc là một cái nữ hài tử, chung quy ở cùng với ca ca có phần không tiện.

Yên tĩnh trong phòng, Bạch Dịch khoanh ngồi chân, nhắm mắt tập trung tư tưởng, năm viên Linh Thạch cấp thấp tinh xảo kia trong lòng bàn tay, dựa vào Linh khí của viên Linh Thạch cấp thấp, tu luyện pháp môn 'Ẩn linh quyết' kỳ dị.

Ẩn linh quyết là bí thuật độc môn mà Tiêu Dao Tiên Quân sáng chế, có thể che đậy Linh lực của bản thân, chia làm bảy tầng, từ thấp đến cao tương ứng với bảy đại cảnh giới của Tu Chân giả, mục đích của Bạch Dịch khi yêu cầu Linh Thạch cấp thấp, chính là muốn tu thành loại pháp môn kỳ dị che giấu tu vi.

Che giấu tu vi, nhìn như không có tác dụng lớn, nhưng có đôi khi lại là một loại ma túy khiến đối thủ tê liệt, thậm chí là cách thức tốt nhất để giết đối thủ.

Huống chi Bạch Dịch đã tu ra một chút Linh lực, sớm sẽ trở thành Luyện Khí sơ kỳ Tu Chân giả, một ít người cùng cấp nhìn không ra Linh khí trong cơ thể hẳn, nhưng nếu gặp được Tu Chân giả có thể cảm nhận được Linh thức tỏa ra, sẽ có thể nhìn ra tu vi của bản thân hẳn.

Nếu không phải lúc này ở bên ngoài Cảnh vương phủ ngăn ngừa đã tiêu hao hết Linh khí trong cơ thể, Chân giả tóc xám cảnh giới Trúc Cơ kia tuyệt đối không thể nhìn ra hẳn có tu vi.

Mang theo tu vi bá nhập tông môn, đây chính là tối kỵ, ai biết người có phải gian tế tông môn khác phái tới hay không, hơn nữa ẩn linh đối với Bạch Dịch mà nói quan trọng mười phần, bởi vì nếu tu vi của hẳn càng cao,

bại lộ thân phận đem lại nguy hiểm càng lớn, đưa tới càng nhiều cơ hội tới những cừu gia.

Bước lên con đường tu chân, ẩn linh đối với Bạch Dịch là bắt buộc không thể không, vừa vặn hôm nay mượn nhờ một viên Linh Thạch cấp thấp, không tới nửa tháng, là hẳn có thể tu thành ẩn linh quyết tầng thứ nhất, có thể tùy thời che đậy dao động của Linh khí Luyện Khí kỳ.

Liên tiếp mười ngày, Bạch Dịch không rời khỏi chỗ ở, Cao Nhân mấy lần mời đi du lịch, Bạch Dịch không đi, về sau vị tiểu vương gia này thấy không thú vị nữa, đành phải mang theo Bạch Ngọc du ngoạn Thanh Thủy thành mấy lần.

Kỳ hạn nửa tháng, thoáng qua tức thì, Bạch Dịch rút cuộc tu thành ẩn linh quyết tầng thứ nhất, lúc hẳn rời chỗ ở, Thanh Thủy thành đã biến thành một nơi tiếng người huyên náo, đất đông nghìn nghịt người.

Trong khoảng thời gian này người xứ khác tràn vào Thanh Thủy thành, so với toàn bộ cư dân của Thanh Thủy thành còn nhiều hơn, đừng nói các đại khách điếm, từ lâu đã sớm kín người hết chỗ, thậm chí nhà của một ít dân chúng bình thường, cũng đã trở thành khách điếm, có ít người không có chỗ ở, lưng ngựa cũng có thể làm chỗ nương thân, lúc này Thanh Thủy thành quá đông đảo, so với kì thi Hương cuối năm còn náo nhiệt hơn muôn phần.

Những người ngoại lai này đều là dân chúng Thanh Thủy huyện, hơn nữa đều là thanh niên ba mươi tuổi trở xuống, bọn họ tới nơi này không phải là vì đi chợ buôn bán, mà là vì sự việc trọng đại mỗi năm một lần ở Thanh Thủy thành.

Kỳ thi của Tiên gia!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tiên Gia Đại Khảo

Mục đích của Bạch Dịch khi tới thành Thanh Thủy chính là tham gia “Tiên gia đại khảo”, có điều khung cảnh dòng người qua lại tấp nập trong thành lần này khiến hắn cảm thấy rất kinh ngạc.

Xem ra tâm lý hướng về cõi tiên của người phàm sẽ không bị phai mờ theo thời gian, ngược lại sẽ càng ngày càng sâu đậm. Chứng kiến nhiều thanh niên cầu tiên vấn đạo như vậy, Bạch Dịch nhất thời có chút bùi ngùi.

Thanh Châu vạn năm trước cũng không có khung cảnh như hôm nay. Khi đó Thanh Châu liên tục xảy ra chiến loạn mấy năm liền, dân chúng còn sống đã là tốt lắm rồi, trừ phi là ở vùng núi xa xôi hẻo lánh mới có thể tránh được cuộc chiến giữa các quốc gia. Đâu có dáng vẻ phồn hoa như hôm nay?

Hôm nay chính là ngày diễn ra “Tiên gia đại khảo”, Bạch Dịch cũng không muốn suy nghĩ nhiều, dùng “Ẩn Linh quyết” để che dấu hết tu vi của bản thân rồi dẫn mọi người và Tiểu Vương gia Cao Nhân cùng ra khỏi Cảnh vương phủ.

Lần này Cao Điem cũng tham gia dự thi. Vị Quận chúa duyên dáng yêu kiều này đã đã sớm chờ ở cửa, vừa thấy Bạch Dịch, khuôn mặt lại đỏ lên lần nữa, ánh mắt cũng có vẻ trốn tránh, không biết là đang xấu hổ vì cái gì.

- Tỷ, Bạch huynh, chúng ta đi thôi!

Cao Nhân vung cánh tay hô lên:

- Lần này nhất định phải kiếm được cái mác thần tiên về cho ông già mới được!

Địa điểm cuộc thi được bố trí bên ngoài thành Thanh Thủy. Bốn người trẻ tuổi kết bạn, cùng nhau theo hội hủ đám người, dần dần đi xa.

Bên ngoài thành Thanh Thủy đã dựng lên một trường thi lộ thiên riêng biệt, trường thi này xây trên một cánh đồng cỏ xanh mượt, không bàn không ghế mà chỉ có một dãy bờ đoàn đan bằng mây tre, được xếp rất ngay ngắn trên bãi cỏ.

Thanh niên tham gia kiểm tra có khoảng gần vạn người. Những ai còn đang bàn tán sôi nổi khi đi đường, vừa đến trường thi này lập tức im lặng như tờ. Không cần người khác chỉ dẫn, tất cả đều tự tìm một chỗ trống ngồi xuống, lấy bút mực mực kèm theo ra rồi cùng đợi “Tiên gia đại khảo” bắt đầu. Đường như bãi cỏ này có một luồng khí tức thần thánh, khiến tâm hồn người khác phải kinh sợ.

Trường thi đơn giản nhưng lại rất khổng lồ, gần vạn người chiếm cứ hết cả trăm mẫu đất, nếu ngồi ở bên này thì căn bản không nhìn được tới bên kia.

Ngày càng có nhiều thanh niên từ thành Thanh Thủy đi tới. Cho đến giữa trưa, khu vực trường thi hầu như đã chật kín.

Trường thi lớn như vậy mà giám thị tu chân cũng chỉ có mười mấy người. Bọn họ đều mặc đạo bào, tinh thần ai cũng phấn khởi, tuổi tác trông cũng không lớn, đứng thành một hàng ngay phía trước trường thi.

Mặt trời đã chiếu rực rỡ trên cao, sau khi thanh niên tham dự cuộc thi đã đến đông đủ, chỉ thấy bãi cỏ trong rừng phía bỗng có ba ánh kiếm bay lên, kèm theo một tiếng gió rít lạnh thấu xương.

Chờ khi ba đường kiếm tiến đến gần, mọi người mới nhìn rõ đó là ba thanh trường kiếm kỳ lạ có thể bay trên không trung, hơn nữa đều có một người đứng trên mỗi thanh trường kiếm.

Ngự kiếm phi hành, thần thông của tiên!

Chứng kiến pháp thuật phi hành lạ lùng của tiên nhân lần này, toàn bộ gần vạn thanh niên đều lộ ra vẻ hâm mộ, trong lòng cũng rất là kính sợ. Người tu chân mới chỉ là nhân vật bình thường mà thôi!

Ánh kiếm tới trong chớp mắt, không lâu sau, ba vị tu chân giả mặc đạo bào màu xanh đã đứng trước trường thi, những đạo nhân chờ ở đây lập tức nhao nhao thi lễ.

- Ta là Dương Nhất Phàm, ngoại môn chấp sự của Thương Vân tông.

Một vị đạo nhân cao gầy đi ra vài bước, cất cao giọng nói:

- Tông môn quy định, chỉ cần đáp đúng đề thi là có thể tiến vào làm ngoại môn đệ tử của Thương Vân tông. Các người phải chú ý mà đáp đề, chớ làm rối kỉ cương, một khi bị ta phát hiện có người không thành thật... Hừ! Đời này, người cũng đừng nghĩ đến việc tiến vào Thương Vân tông nữa. Cuộc thi lần này có thời gian là một canh giờ. Bắt đầu!

Tiếng của người này cũng không lớn nhưng truyền vào tai các thí sinh rất rõ ràng. Nhất là tiếng hừ lạnh kia, giống như sấm sét vậy, khiến cho một vài kẻ có âm mưu nhỏ nhỏ hoàn toàn khiếp sợ.

Trúc Cơ Kỳ!!!

Bạch Dịch ngồi trong đám người, từ âm thanh kia lập tức đoán được tu vi của đối phương.

Hai người sau lưng Dương Nhất Phàm, một người trông trắng trẻo mập mập, vẻ mặt tươi cười, người còn lại da đen sạm, gầy gò xấu xí. Nếu ba vị này cùng xuất hiện, chắc hẳn chính là ba vị ngoại môn chấp sự của Thương Vân tông. Đạo nhân mập mập trắng trẻo, có vẻ mặt tươi cười hẳn là Lũng Thiên Lý khẩu phật tâm xà mà lão Phí hết sức kiêng kỵ. Còn đạo nhân đen gầy có lẽ là Tào Nham, vị chấp sự đứng cuối rồi.

Ba vị chấp sự lớn đều ra mặt, có thể thấy được ngoại môn Thương Vân tông cực kì coi trọng kì “Tiên gia đại khảo” diễn ra hằng năm này. Bạch Dịch đứng phía xa quan sát vị đạo nhân tên là Dương Nhất Phàm, ánh mắt hẳn bỗng nhiên hơi động một chút, lông mày cau lại, rất là nghi hoặc.

Theo suy đoán của hẳn, Dương Nhất Phàm kia rất khác lạ, tuy rằng tinh thần của lão nhìn qua rất sáng lạn, thế nhưng Ấn đường giữa hai đầu lông mày dường như hơi lộ ra một chút gì đó quái lạ.

Dương Nhất Phàm nói ngắn gọn xong bèn khoát tay, mười tên ngoại môn đệ tử phía sau lão lập tức kết ấn chú, gọi ra một chiếc thuyền gỗ trôi lơ lửng trên không trung, khá giống với pháp khí phi hành của lão Phí.

Bước lên thuyền gỗ, những đạo nhân này cũng không bay cao mà chia ra mỗi người một góc, gần như là lướt sát qua đỉnh đầu các thí sinh rồi lần lượt thả các đề thi xuống.

Dưới bãi cỏ, các thí sinh không dám chậm trễ, sau khi nhận được đề bài thì lập tức vùi đầu suy nghĩ. Không dám ồn ào, cũng không dám châu đầu ghé tai bàn luận mà đều tự tìm tòi cách giải những câu hỏi về “tiên” trên đề. Vì thế, tuy cánh đồng to lớn chật ních người nhưng lại yên tĩnh lạ thường.

Không lâu sau, đệ tử đi phát đề thi đã quay về, có ba chấp sự lớn ở đây, bọn họ căn bản không cần phải làm giám thị, vì vậy cũng im lặng đứng ở một bên.

- Thí sinh năm nay còn nhiều hơn một phần so với năm ngoái! Hai vị đoán xem, năm nay có thể có mấy người trúng tuyển đây?

Trước trường thi, chấp sự mập mạp trắng trẻo Lũng Thiên Lý cười híp mắt lại, hỏi. Mặc dù lão đang cười, thế nhưng nhìn thế nào nụ cười kia cũng có chút âm hiểm.

- Năm ngoái chỉ có ba mươi người phạm tiến vào làm ngoại môn, cho dù năm nay nhiều thí sinh hơn một chút, chỉ sợ cũng sẽ không đến bốn mươi người.

Dương Nhất Phàm không quay đầu lại, lơ đãng trả lời.

- Nhiều người tới thi thì đệ tử ngoại môn tiến vào cũng sẽ nhiều hơn một chút.

Vị Tào Nham cao gầy kia ở bên cạnh nói:

- Một năm chỉ có mấy chục người tiến vào ngoại môn, cũng không bù kịp tốc độ rơi rụng của đệ tử trong tông. Bài thi năm nay đơn giản hơn trước đây, hẳn là sẽ có thêm vài người đáp được.

- Nếu như bước lên con đường tu chân, tất sẽ phải gặp cảnh rơi rụng.

Vẻ mặt tươi cười của tên mập Lũng Thiên Lý lạnh dần:

- Có thể tiến vào Thương Vân tông chính là phúc phận của bọn chúng. Mười sáu năm nay, giới tu chân ở đại lục Thanh Không chúng ta đã dần sinh cảnh loạn. Chỉ sợ số lượng tu sĩ rơi rụng của các tông môn khác còn nhiều hơn.

- Loạn đã sinh rồi sao?

Dương Nhất Phàm hỏi thăm, trên mặt lộ vẻ chế giễu, tự nhủ: “Tai vạ đã sắp giáng vào ta, thân ta còn đang lo chưa xong. Dù thiên hạ đại loạn thì có

quan hệ gì với ta đây?”

- Tiên quân rơi rụng, Thanh Không không có chủ.

Tào Nham lắc đầu thờ dài:

- Xem ra tài nguyên tu chân của vực Thanh Không sớm muộn gì cũng sẽ trở thành món ăn cho các cường giả của đại vực khác. Cũng không biết năm nào tháng nào đại lục Thanh Không chúng ta mới có cường giả cấp Tán Tiên?

- Tán Tiên? Hừ!

Lũng Thiên Lý cười một tiếng:

- Cho dù Tán Tiên xuất hiện cũng không liên quan gì với đám lâu la chúng ta. Tiêu Dao tiên quân có một không hai ở Cửu Vực này, nhưng người từng bái kiến người ta, hay là ta đã có phúc gặp qua? Cái dạng tồn tại cao cao tại thượng chỉ có trong truyền thuyết này, chúng ta chẳng có cơ hội để ngưỡng mộ đâu.

Lũng Thiên Lý nói câu này, khoé mắt của Tào Nham hơi nheo lại.

Hoàn toàn chính xác!

Uy danh Tiêu Dao tiên quân vang dội khắp Cửu Vực, được vinh dự làm một trong Thất Đại Tán Tiên của Cửu Vực, bọn họ còn chưa từng gặp qua. Uy danh “Tiêu Dao tiên quân”, đừng nói là bọn họ, cho dù là toàn bộ cường giả khắp đại lục, khi nghe thấy truyền thuyết này cũng phải kính sợ muôn phần.

- Còn nữa, cho dù đại lục Thanh Không được đại vực của hắn chiếm, chúng ta cũng vẫn chỉ là người tu chân cấp thấp, có điều là được đổi chủ mới mà thôi. Cái này cũng giống hưng vong của quốc gia vậy, toàn là

tướng quân và Hoàng đế đánh trận, đâu có liên quan đến dân thường. Chỉ cần chúng ta yên phận một chút thì dù thiên hạ đại loạn cũng có thể lo cho bản thân mình.

Lũng Thiên Lý cười lạnh nói, Tào Nham cũng gật đầu đồng ý với hắn, riêng Dương Nhất Phàm thì cười khố:

- Đã vào giới tu chân, chẳng lẽ thật sự có thể chỉ lo thân mình? Chúng ta cũng không phải là dân chúng mà là người tu chân.

Dương Nhất Phàm chỉ hơi bùi ngùi một chút, trong mắt Lũng Thiên Lý đã hiện ra nét lạnh lẽo, nhưng hắn lập tức che dấu đi, vẫn là một khuôn mặt cười tùm tùm như trước.

Đối tượng mà ba đại chấp sự đang bàn về Tiêu Dao tiên quân, từng là chủ của đại lục Thanh Không, mười sáu năm trước đã rơi rụng. Thế nhưng họ thực sự không biết vị Nhân giới chí cường kia đã mượn xác sống lại, lúc này đang ngồi trong đám thí sinh phía dưới.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Một Hoa Trăm Cỏ

Một bộ Khôi Lỗi thuật có thể bán được bao nhiêu ở tu chân giới. Bạch Dịch hỏi kỳ quái như vậy khiến lão Phí giật nảy mình.

Quả nhiên mình không đoán sai, đối phương căn bản không để vụn lượng bạc trắng kia ở trong mắt!

Để kiểm tra suy đoán của mình, Phí lão im lặng một lúc, qua một hồi mới chậm rãi nói: " Trong Thiên Cơ Tỏa ghi chép về Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật, lão phu đã xem sơ qua một chút, loại dị thuật này huyền ảo mười phần, khác xa Khôi Lỗi thuật bình thường, tuyệt không phải người tu chân cấp thấp sáng chế ra, nếu như bán ra tu chân giới, Kim tiền chưa chắc đã mua được."

Phí lão cũng là ăn ngay nói thật, đừng nói loại dị thuật này thừa thớt mười phần, bình thường chút đạo thuật tâm pháp, trong Tu Chân giới không phải dùng bạc có thể mua, trong lúc đó tiền lưu thông ở Tu Chân giả, là Linh Thạch chứ không phải là vàng bạc.

Cảnh Vương là người phàm, không hiểu rõ Tu Chân Giới, nhìn không ra Bạch Dịch có gì khác biệt, hẳn cho rằng lao đưa Bạch Dịch lần này đã gần đủ rồi, nhưng Phí lão biết rõ giá trị của Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật, đừng nói vụn lượng bạc trắng, cho dù trăm vụn lượng ngàn vụn lượng, cũng không mua được.

Với lại Phí lão đánh nhau với Bạch Dịch hai lần, cảm giác sâu sắc thần bí, ông phỏng đoán Bạch Dịch chỉ sợ không phải là người bình thường, không phải Bạch gia đã từng xuất hiện tổ tiên là Tu Chân giả, đối phương

đã từng được Tu Chân Cường giả chỉ bảo, nếu không, cho dù tâm trí cao hơn thiếu niên người trần, cũng tuyệt đối không giải được Thiên Cơ Tỏa.

Lần thứ nhất khu trùng có thể nói là ngẫu nhiên, lần thứ hai giải khóa có thể là nhờ thực lực của bản thân rồi.

Tu vi Phí lão không cao, tu luyện đủ lâu, nhãn lực không hề kém, ông nhìn ra Bạch Dịch không tầm thường, nên mới đến thăm, muốn đền bù cho Cảnh Vương phủ, thuận tiện kiểm chút giao tình với đối phương.

Với tâm trí của Bạch Dịch, đương nhiên vừa liếc mắt là đã nhìn ra mục đích của Phí lão, hẳn muốn đối phương chủ động tới trước, vì vậy khẽ cười nói: "Thế tử coi lão là bạn tri kỉ, bằng hữu gặp nạn đương nhiên phải rút đao tương trợ, nhưng nếu Phí lão cảm thấy bứt rứt, vậy đưa cho ta một viên linh thạch làm thù lao là được rồi."

"Người muốn Linh Thạch!" Phí lão nghe vậy giật mình, bật thốt lên: "Chẳng lẽ người có tu vi?"

"Dùng nhãn lực của Phí lão, vẫn không nhìn ra ta có tu vi hay không sao." Bạch Dịch thâm ý nói: "Chúng quy muốn đi vào tông môn, có viên Linh Thạch phòng thân, dù sao cũng tốt hơn người không có đồng nào."

Nghe được lời nói này, Phí lão lần nữa chứng minh suy đoán của mình, Bạch Dịch nói chúng quy muốn đi vào tông môn, ắt đối với kì thi của Tiên gia đã nắm chắc mười phần, xem ra lai lịch của đối phương tuyệt đối không đơn giản.

Phí lão do dự mãi, cắn răng lấy ra một viên đá đẹp đẽ tinh xảo, trong suốt, sáng long lanh, như bảo ngọc, trên còn hiện ra một vầng sáng âm đậm, nhìn huyền diệu lạ thường.

Toàn bộ gia sản của Phí lão chỉ có ba viên Linh Thạch cấp thấp, với tu vi Luyện Khí kỳ của ông, có thể có được Linh Thạch cực kì khó, hôm nay Phí

lão cũng không thèm đếm xỉa, đã nhận địch Bạch Dịch không hề bình thường, vậy không bằng qua lại thân thiết đến cùng.

Nếu thật sự đối phương có thiên phú dị bẩm, có lẽ có thể cho mình chút lợi ích, nói không chừng còn có khả năng đột phá, hơn nữa một viên Linh Thạch cấp thấp đổi lấy cơ hội tìm hiểu Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật, càng có lợi, nếu không có Bạch Dịch, Thiên Cơ Tỏa bên trong Khôi Lỗi thuật đã sớm bị Tam hoàng tử cướp đi.

Phí lão năm nay đã sáu mươi chín tuổi, chờ đến sang năm, chính là thời điểm ông triệt để rời khỏi Thương Vân Tông ngoại môn, cũng có thể gọi là lúc bị trục xuất ngoại môn, thật đến lúc đó, đời này của ông khổ tu cũng đành chấp nhận kết cục này, sống đến trăm tuổi không khó, nhưng muốn tiến giai, sẽ không còn nửa phần cơ hội.

Thương Vân Tông ngoại môn là nơi tràn đầy Linh khí cũng không thể đột phá cảnh giới, ở bên ngoài càng không thể, tu luyện một đời chỉ đạt được Luyện Khí trung kỳ, không khác gì sống uống phí cả đời.

Bước lên con đường Tu Chân, ai không muốn đi xa một chút, nhưng phần lớn Tu Chân giả vì thiên phú bình thường, trước sau quanh quẩn tại giai đoạn ban đầu, đây cũng là một loại bi ai của Tu Chân giả.

"Viên Linh Thạch này tặng cho người rồi, nếu ngày sau tu vi tiểu hữu tiến nhanh, đừng quên tâm ý lần này lão phu là tốt rồi." Cẩn rằng, Phí lão đau lòng đem tặng một viên Linh Thạch cấp thấp, Bạch Dịch ngược lại không khách khí, thò tay qua nhận.

"Đa tạ Phí lão." Đơn giản đã lấy được một viên Linh Thạch cấp thấp quý giá, bộ dạng Bạch Dịch như cũ không có chút biến hóa, nhẹ nhõm tự nhiên mà chấp tay nói cảm ơn: "Quà tặng của Phí lão, tại hạ sẽ báp đáp thỏa đáng."

Phí lão ý vị thâm trường gật gật đầu nói: "Thương Vân Tông ngoại môn, không hề đơn giản như người đời tưởng tượng, đó là nơi tập luyện của đệ tử nội môn, chỉ có thích ứng với quy luật người mạnh làm vua của Tu Chân Giới, mới có thể sinh tồn được, nếu như tiểu hữu thật có thể tiến vào ngoại môn, nhất định phải chú ý cẩn thận."

Đưa ra một viên Linh Thạch, Phí lão nặng nề dặn dò: "Thương Vân Tông ngoại môn bố trí ba đại Chấp sự, theo thứ tự là Lũng Thiên Lý, Tào Nham và Dương Nhất Phàm, ba đại Chấp sự này đều là cao thủ Trúc Cơ Kỳ, tiểu hữu nếu như trở thành đệ tử ngoại môn, cần chú ý Lũng Thiên Lý người này, được đệ tử ngoại môn sau lưng gọi là khẩu Phật tâm xà, nếu như đắc tội hắn, đừng nói là tiến vào nội môn, có thể còn sống sót rời khỏi ngoại môn đã xem là rất may mắn."

Giới thiệu sơ lược về Thương Vân Tông ngoại môn, Phí lão cố ý điếm ra một một nhân vật nguy hiểm, rồi sau đó không tiếp tục nói chuyện nhiều, rời chỗ ở của Bạch Dịch.

Nhìn bóng dáng Phí lão rời đi, Bạch Dịch hơi trầm ngâm, phảng phất như tự nói nói: "Mương dẫn mạch nước, mạch vi mương thân, mương Chi Sở Tạo, Thủy chi chỗ đến, chỉ có Linh Khê nhập mương, mới tính cho nước chảy thành sông, không có mương mà không có nước, còn không phải đại hạn mấy năm liên tục."

Phí lão đã đi khỏi biệt viện của Bạch Dịch, mơ hồ nghe được Bạch Dịch tự nói, lúc đầu Phí lão còn cảm thấy rất ngờ vực, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ quê đối phương gặp đại hạn, không có nước tưới tiêu? Chờ đi thêm vài bước, ông bỗng nhiên đứng yên tại chỗ, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Phí lão chợt nhớ tới mình kẹt tại tu vi Luyện Khí trung kỳ.

Vài chục năm nay, ông chỉ cần tu luyện ra một chút Linh khí, đều lập tức dùng để trùng kích mấy kinh mạch quan trọng, mong về sau kinh mạch toàn thân mở rộng ra, một mạch trùng kích Luyện Khí hậu kỳ.

Đúng là qua mấy thập niên rồi, mấy đại kinh mạch trong cơ thể Phí lão tuy rằng dần dần thông suốt, nhưng Linh khí bên trong vẫn như cũ là trình độ của vài thập niên trước, như đào mương nhiều năm, đến sau này mới phát hiện mình không có đưa đến một giọt nước nào, kinh mạch mở, nhưng Tử Phủ vẫn hoàn toàn như cũ, không hề thay đổi, trước sau là trình độ Luyện Khí trung kỳ.

Có mương mà không có nước, một câu nói kia làm tỉnh người trong mộng, Phí lão còn tưởng rằng phải đem tất cả kinh mạch đã thông hoàn toàn, mới có thể trùng kích tiểu cảnh giới kế tiếp, lúc này mới bỗng nhiên giật mình, mương không nhất định phải hoàn mỹ không tí vết, chỉ cần có thể thông nước chảy qua, coi như là đạt được mục đích, dù sao mương cũng chỉ là một cái quá trình, mục đích chính là tưới tiêu!

Kinh hải một lúc lâu, Phí lão giống như thể hồ quán đỉnh (*), vội vã về chỗ ở, bắt đầu thử vận chuyển Linh khí theo các đại kinh mạch trùng kích Tử Phủ, cảnh giới đình trệ nhiều năm bởi vậy mà mơ hồ xuất hiện dấu hiệu đột phá.

(*): Chợt có giác ngộ, có gợi ý; bỗng nhiên hiểu rõ

Phát hiện này, khiến Phí lão ngạc nhiên mừng rỡ ngoài ra cũng càng thêm kính sợ Bạch Dịch, lúc này đánh chết ông cũng không tin cái thiếu niên nhìn như bình thường kia, thật một người bình thường.

Không đề cập tới Phí lão vui mừng, Bạch Dịch có được được Linh Thạch về sau, cũng là cố ý chỉ bảo Phí lão một phen, nếu không dựa theo phương thức tu luyện của Phí lão, cho dù tu đến trăm tuổi cũng là Luyện Khí trung kỳ.

Biệt viện này có hai gian phòng, Bạch Dịch không ở cùng phòng với muội muội, trước kia lúc khổ cực hai huynh muội ở cùng là không có biện pháp, hôm nay cảnh ngộ cải biến, tự nhiên có được phòng mà ngủ, dù sao Bạch Ngọc là một cái nữ hài tử, chung quy ở cùng với ca ca có phần không tiện.

Yên tĩnh trong phòng, Bạch Dịch khoanh ngồi chân, nhắm mắt tập trung tư tưởng, năm viên Linh Thạch cấp thấp tinh xảo kia trong lòng bàn tay, dựa vào Linh khí của viên Linh Thạch cấp thấp, tu luyện pháp môn 'Ẩn linh quyết' kỳ dị.

Ẩn linh quyết là bí thuật độc môn mà Tiêu Dao Tiên Quân sáng chế, có thể che đậy Linh lực của bản thân, chia làm bảy tầng, từ thấp đến cao tương ứng với bảy đại cảnh giới của Tu Chân giả, mục đích của Bạch Dịch khi yêu cầu Linh Thạch cấp thấp, chính là muốn tu thành loại pháp môn kỳ dị che giấu tu vi.

Che giấu tu vi, nhìn như không có tác dụng lớn, nhưng có đôi khi lại là một loại ma túy khiến đối thủ tê liệt, thậm chí là cách thức tốt nhất để giết đối thủ.

Huống chi Bạch Dịch đã tu ra một chút Linh lực, sớm sẽ trở thành Luyện Khí sơ kỳ Tu Chân giả, một ít người cùng cấp nhìn không ra Linh khí trong cơ thể hẳn, nhưng nếu gặp được Tu Chân giả có thể cảm nhận được Linh thức tỏa ra, sẽ có thể nhìn ra tu vi của bản thân hẳn.

Nếu không phải lúc này ở bên ngoài Cảnh vương phủ ngăn ngừa đã tiêu hao hết Linh khí trong cơ thể, Chân giả tóc xám cảnh giới Trúc Cơ kia tuyệt đối không thể nhìn ra hẳn có tu vi.

Mang theo tu vi bá nhập tông môn, đây chính là tối kỵ, ai biết người có phải gian tế tông môn khác phái tới hay không, hơn nữa ẩn linh đối với Bạch Dịch mà nói quan trọng mười phần, bởi vì nếu tu vi của hẳn càng cao,

bại lộ thân phận đem lại nguy hiểm càng lớn, đưa tới càng nhiều cơ hội tới những cừu gia.

Bước lên con đường tu chân, ẩn linh đối với Bạch Dịch là bắt buộc không thể không, vừa vặn hôm nay mượn nhờ một viên Linh Thạch cấp thấp, không tới nửa tháng, là hẳn có thể tu thành ẩn linh quyết tầng thứ nhất, có thể tùy thời che đậy dao động của Linh khí Luyện Khí kỳ.

Liên tiếp mười ngày, Bạch Dịch không rời khỏi chỗ ở, Cao Nhân mấy lần mời đi du lịch, Bạch Dịch không đi, về sau vị tiểu vương gia này thấy không thú vị nữa, đành phải mang theo Bạch Ngọc du ngoạn Thanh Thủy thành mấy lần.

Kỳ hạn nửa tháng, thoáng qua tức thì, Bạch Dịch rút cuộc tu thành ẩn linh quyết tầng thứ nhất, lúc hẳn rời chỗ ở, Thanh Thủy thành đã biến thành một nơi tiếng người huyên náo, đất đông nghìn nghịt người.

Trong khoảng thời gian này người xứ khác tràn vào Thanh Thủy thành, so với toàn bộ cư dân của Thanh Thủy thành còn nhiều hơn, đừng nói các đại khách điếm, từ lâu đã sớm kín người hết chỗ, thậm chí nhà của một ít dân chúng bình thường, cũng đã trở thành khách điếm, có ít người không có chỗ ở, lưng ngựa cũng có thể làm chỗ nương thân, lúc này Thanh Thủy thành quá đông đảo, so với kì thi Hương cuối năm còn náo nhiệt hơn muôn phần.

Những người ngoại lai này đều là dân chúng Thanh Thủy huyện, hơn nữa đều là thanh niên ba mươi tuổi trở xuống, bọn hẳn tới nơi này không phải là vì đi chợ buôn bán, mà là vì sự việc trọng đại mỗi năm một lần ở Thanh Thủy thành.

Kỳ thi của Tiên gia!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nhập Vân Cốc

Thời hạn một canh giờ trôi qua, bài thi trong tay các thí sinh lần lượt tung lên, giống như từng mảnh, từng mảnh lá cây Phong tới tấp bay đến chỗ tam đại chấp sự.

Đề thì chỉ có một, nhưng đáp án lại trăm ngàn kỳ dị, tam đại chấp sự cũng không đợi lâu bèn xem hết một lượt tất cả những đáp án trong quyển trực, sau đó lấy từ ấy ra năm mươi đáp án gần chính xác nhất.

“Không ít hơn năm mươi người, xem ra các đệ tử ngoại môn năm nay náo nhiệt hơn rất nhiều so với năm trước.”

Lũng Thiên Lý vẫn cười híp cả mắt lại, sờ sờ vào cái cằm trắng mập của mình nói, còn Dương Nhất Phàm thì mạch lạc đọc rõ tên năm mươi người, những thanh niên được gọi tên vội vàng đi lên phía trước, vui mừng một cách dị thường, trong năm mươi người này cũng có nhóm huynh muội Bạch Dịch và Cao Nhân, nhưng không có tên quận chúa Cao Điềm.

Dương Nhất Phàm quét mắt nhìn qua một lượt năm mươi thanh niên rồi cao giọng nói: “Các người nhờ có phúc duyên nên mới thông qua được đại khảo, từ hôm nay trở đi, các người chính là đệ tử ngoại môn của Thương Vân tông ta, còn những người khác có thể đi, chờ đến sang năm thi lại.”

Lời tiên gia đã phân phó, chẳng ai dám vi phạm, chẳng mấy chốc đám người không vượt qua được khảo thí đã dần dần tản đi hết, hơn mười đạo sĩ lại một lần nữa gọi phi thuyền đến, mỗi vị tải theo ba, bốn người, sau đó tam đại chấp sự cũng phi kiếm, mang theo năm mươi thanh niên đưa đi khuất xa.

Bên bãi cỏ, quận chúa Cao Điem có chút không nỡ nhìn theo thiếu niên họ Bạch đi trên thuyền mộc, tâm hồn thiếu nữ chợt dâng lên cảm giác co quạnh trống trải, khi những phiến muện đang trào lên thì bên tai lại nghe thấy tiếng hô đầy hưng phấn của đệ đệ.

“Tỷ, quay về nói với cha là đệ đã thi đỗ rồi!”

Cao Nhân la lên khiến cho Cao Điem giảm bớt đi mấy phần cô quạnh, quận chúa nhẹ giơ cánh tay ngọc ngà lên vẫy vẫy, cũng không biết nên nói lời từ biệt với ai, chỉ là trong lòng này của thiếu nữ chợt có chút mông lung, vương bận.

Thương Vân tông nằm ở phía bắc nước Đại Phổ, được xây ở gần một nơi cảnh sắc kì lạ tên là “Thanh Sơn”

Thanh Sơn thực ra là tên gọi chung của một dãy núi, vạn dặm quần sơn giống như một mảng đại dương màu xanh lục, trong núi đầy chim bay, thú chạy, rộng lớn, sâu thẳm và tĩnh mịch, mây hạc vờn bay, đom đóm nhảy múa, mỗi đêm mùa hạ lại có hàng chục ngàn con đom đóm phát sáng rực rỡ tô điểm khắp vùng, như những ngôi sao lấp lánh.

Ngọn núi cao nhất, cũng là sơn mạch ở giữa dãy được gọi là Thanh Sơn, cao vạn trượng ngập trong mây, nếu đứng ở dưới chân núi ngược nhìn lên, chỉ có thể nhìn thấy một nửa núi, nửa còn lại ngập trong mây mù, vô cùng bao la, thần bí, chính là Thanh Sơn kỳ cảnh, khiến cho Thanh Châu lấy đó làm tên.

Suốt từ trưa rời khỏi thành Thanh Thủy cho đến lúc chạng vạng, mọi người mới đến gần tới Thanh Sơn.

Ngoại môn Thương Vân Tông không phải ở trong núi mà là ở một thung lũng vây quanh phía ngoài núi, đây cũng chính là đường đi vào sơn mạch của Thanh Sơn, chỉ có đường ra khỏi cốc nơi thực sự là đường đi vào trong

quần sơn, bởi vì sơn cốc cũng giống như lối vào Thương Vân tông, đều được gọi là Nhập Vân cốc.

Phạm vi của Nhập Vân cốc rất lớn, thảm thực vật trong cốc trải rộng đầy một màu xanh biếc, còn có một dòng suối nhỏ trong suốt nhìn thấy tận đáy từ trong sơn mạch chảy ra, xuyên suốt toàn bộ thung lũng.

Đi vào Nhập Vân cốc, các thanh niên đều mở to mắt ngược nhìn, vẻ mặt đầy hứng khởi.

Trên một con đường mòn tĩnh mịch vắng vẻ, Bạch Dịch đánh giá xung quanh rồi khẽ gật đầu, so với cảm nhận của hắn thì từng luồng linh khí ở đây tinh khiết hơn rất nhiều so với thế giới bên ngoài và đều từ nơi phương xa bay đến tràn ngập trong sơn cốc.

Xem ra ở một nơi sâu xa nào đó trong Nhập Vân cốc nhất định có tồn tại một đoạn linh mạch.

Cảm nhận được nguồn linh khí dồi dào, Bạch Dịch lập tức đưa ra kết luận, ở tu chân giới, linh mạch được chia làm ba loại phân biệt theo thứ cấp, cấp thấp, cấp trung và cấp cao, ba loại linh mạch này đều sản sinh ra linh thạch.

Linh mạch cấp càng cao thì càng quý giá, Linh mạch sản sinh ra linh thạch chính là nguồn tài nguyên quý hiếm khiến các vị đại danh trong tông môn phải tranh giành, thậm chí vì tranh đoạt một đoạn linh mạch có thể dẫn đến cuộc ác chiến giữa hai thế lực trong tông môn.

Chuyện này Giới Tu Chân được hiểu theo nghĩa thông thường cơ bản nhất, một số đệ tử ngoại môn sau khi tu luyện qua nhiều năm cũng đều cảm thấy tràn đầy xúc động, chuyện này Bạch Dịch sao có thể không biết, nhưng theo suy đoán của hắn, chiều sâu của Linh Mạch trong Nhập Vân Cốc nhiều lắm cũng chỉ ở mức độ thấp.

Bên cạnh đường mòn luôn có một số cây cổ thụ cao ngút trời, có nhiều dây leo quấn quanh lộn xộn trên các thân cây. Trong đám người vừa mới được thông qua thi tiên có một thanh niên, lúc hắn đi ngang qua một cái cây quấn dây leo cực lớn người thanh niên này mới cảm thấy lạ, đưa tay sờ sờ hai cái thì bàn tay cảm thấy mát và trơn trượt hết sức kì dị.

Hắn có thể cảm thấy điều gì đó không tốt khi chạm vào cái thân cây kia, chỉ thấy rõ ràng cái dây leo màu xanh lá bắt đầu xoay chuyển, đến đoạn dây leo cuối cùng đột nhiên thò ra một cái miệng ngậm máu không lồ, còn dây leo màu xanh sẫm kia dĩ nhiên là một Cự Mãng(*)

(*) Cự Mãng = Trăn khổng lồ

Cự Mãng xuất hiện khiến cho đám người kêu lên, con mãng xà này dài gần ba thước, chỉ cần một hớp là có thể nuốt người vào bụng một cách dễ dàng, bình thường khó có ai nhìn thấy, làm cho đám người và thanh niên mới đến ngoại môn một phen khiếp sợ không hề nhẹ, nhất là tay thiếu nợ kia, hắn trợn tiếp hóa đá tại chỗ, miệng há rộng với vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ, đến cả chạy cũng quên.

Dương Nhất Phàm đi ở phía trước nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại nhìn thoáng qua rồi giơ tay lên đánh ra một chưởng Cách Không, dốc toàn bộ Linh lực hướng về phía Cự Mãng.

Chẳng qua con Cự Mãng này là một loại dã thú phổ biến trong sơn cốc, do bị kinh động nên mới sinh nóng nảy đánh thương người, nó cảm giác được Linh khí bao bọc ngay lập tức ngậm miệng lại, chán nản mà bò lên thân cây cổ thụ, lần nữa hòa làm một thể với dây leo.

Dương Nhất Phàm sử dụng chiêu thức chưởng Cách Không, quả thật không có gì uy lực mà chỉ có tác dụng răn đe, mà Cự Mãng là động vật sống quanh năm ở Nhập Vận Cốc, nó đương nhiên biết rõ Tu Chấn Giả rất đáng sợ nên vốn không dám khinh suất.

Tuy rằng chiêu thức ấy không có uy lực gì nhưng năng lực trên cánh tay vẫn có thể làm mẫn xạ kinh sợ. Hiển nhiên đám đệ tử mới được đưa đến sẽ cảm thấy kinh ngạc mà thán phục, mọi người đối với tu chân sẽ càng thêm cố gắng.... mà bắt đầu.

Lũng Thiên Lý thấy một màn như vậy liền lộ ra một nụ cười trầm thấp, trầm giọng nói: "Nhập Vân Cốc không chỉ mới lạ như vậy, đợi đến khi vào trong cốc, các người sẽ được mở mang tầm mắt, đến lúc đó các người sẽ hiểu được Giới Tu Chân thật tàn khốc và khắc nghiệt."

Mang theo nụ cười quái dị, Lũng Thiên Lý dẫn đầu dời đi, khoảng nửa canh giờ sau đám đệ tử mới rốt cuộc cũng tiến vào khu trung tâm của Nhập Vân Cốc.

Ở nơi tận cùng Nhập Vân Cốc có một bãi cỏ cực kỳ rộng rãi, xung quanh thân núi tạo thành một kỳ quan thiên nhiên, giống như một cái giếng sâu, làm cho mọi người che đậy tầm mắt, bốn phía ngoại trừ thân núi có khu rừng cổ xanh um tươi tốt ra thì cũng chỉ có trên đỉnh đầu nhất tuyến thiên khung.

Bãi cỏ bốn phía, từng ngôi nhà gỗ mang phong cách cổ xưa, bên trong đó có bóng người đứng đưa, hẳn là nơi ở của đệ tử ngoại môn. Ở trung tâm bãi cỏ đứng sừng sững một tảng đá khổng lồ màu xanh, đếm chừng hai mươi khối, trên tảng đá rõ ràng còn xây dựng từng căn phòng nhỏ, mỗi một khối đá trên tảng đá không chỉ có những căn phòng nhỏ mà tại trước căn phòng nhỏ lại có một cái mộc Đầu Nhân vững chắc, thoạt nhìn hết sức quái dị.

Sau đó đám tân đệ tử được đưa đến nơi này, ba đại chấp sự giao bọn họ cho một người đệ tử trung niên rồi rời đi.

Trước đây, vị đệ tử trung niên này là một người trong số đám đông được đưa đến một gian phòng thật lớn bên trong nhà gỗ, hướng về phía phòng một người trong năm mươi tuổi tả hữu lão giả nói ra: "Lý sự huynh, những

người này là tân đệ tử ngoại môn bá nhật của năm nay, ta dẫn bọn họ đến lấy Phi Lô Kiếm và đan dược."

Trong phòng, đệ tử cũ ngẩng đầu nhìn, không quá bằng lòng mà một bên tìm kiếm, một bên lãnh đạm hỏi thăm: "Bọn họ đến để tìm Linh căn sao?"

"Vừa mới vào Cốc, Dương chấp sự đã đi thông báo cho tổng môn, chắc hẳn sau đó Lão Trưởng chấp sự đã đi ra."

"Số người thi năm nay không phải ít, không biết có thể tìm thấy Linh căn không, nếu có người tìm thấy Linh căn thì như vậy là gặp may rồi."

Lão giả họ Lý đang nói thầm, phân phát cho đệ tử mới mỗi người một thanh kiếm cổ, rồi sau đó chia cho mỗi người một cái bình sứ và một bộ đạo bào màu xám, chết lặng mà giải thích: "Kiếm này tên Phi Lô, được chế tạo từ cây Lô, chớ vào Linh khí sau này có thể chém đứt cây cổ thụ, còn đan dược trong bình này gọi là Thông Mạch Đan, hàng tháng phát cho mỗi người mười hạt, có tác dụng thông kinh mạch, lúc dùng để vận chuyển tâm pháp sẽ có trợ tu vi."

Nhận được thanh kiếm và đan dược, đám tân đệ tử cảm thấy hết sức hưng phấn, thật ra bọn họ mới nghe qua Linh Đan, có lẽ chưa thấy bao giờ, không nghĩ rằng mới vào cửa ngoại môn đã có thể nhận được mười hạt, đã vậy đều được cấp hàng tháng.

Đám tân đệ tử hết sức phấn khởi mà quét mắt nhìn qua, Lão giả họ Lý cười lạnh, nói: "Đừng cao hứng sớm như vậy, tuy rằng Linh Đan đã được chia cho các người, thế nhưng có cơ hội được ăn vào bụng hay không còn phải xem bản lĩnh của tất cả các người nữa, xin khuyên một câu, vẫn còn là một số những đệ tử mới tới, không nên hy vọng quá xa vời là có thể được ăn đan dược thường xuyên, mỗi tháng có thể chỉ còn lại một hạt, coi như các người đã vận khí."

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Mộc Nhân Thạch

Mỗi tháng phân phát mười viên đan dược, nhưng theo miệng ông lão thì nhiều nhất chỉ ăn được một viên thậm chí một viên cũng ăn không nổi. Tin tức này khiến cho các tân đệ tử (đệ tử mới) ai nấy đều nhìn nhau.

Phát xong Mộc Kiếm đan dược và đạo bào (áo đạo sĩ), ông lão họ Lý không để ý tới những tân đệ tử này đã miệt mài học hành được cái gì, đệ tử dẫn đội bất đắc dĩ chỉ có thể cười rồi dẫn đội qua chỗ bãi cỏ bên ngoài cửa giới thiệu: “Ta là Vương Nhiễm, phụ trách dạy cho mọi người kiếm quyết và tâm pháp của luyện khí kỳ, các người có thể gọi ta là Vương sư huynh.”

Nhìn vào sắc trời, Vương Nhiễm tiếp tục nói: “Lát nữa sẽ có trưởng lão nội môn tự mình đến kiểm tra linh căn của các người, đến khi cuộc kiểm tra kết thúc, các người mới có thể đi tìm chỗ ở cho mình, quy tắc của ngoại môn là cường giả vi tôn (kẻ mạnh làm vua), chỉ cần người đủ mạnh, thì có thể đoạt được càng nhiều Thông Mạch đan, dó đó lên cấp tu vi càng nhanh, chỉ cần không gây chết người, đương nhiên mặc người xưng bá bên ngoài.

Buổi nói chuyện này, trong lòng các tân đệ tử dồn dập như đánh trống, một luồng dự cảm bất thường tràn ngập tới, có một tân đệ tử trẻ tuổi không hiểu liền hỏi: “Vương sư huynh, lẽ nào các đệ tử ngoại môn có thể tùy ý cướp giết linh đan sao?”

Câu hỏi thăm dò của đệ tử đó cũng nói ra những nghi hoặc trong lòng các đệ tử khác, Vương Nhiễm nghe xong gật đầu nói: “Ở Nhập Vân Cốc, không chỉ có thể cướp đoạt linh đan mà còn có thể tùy ý ra tay với người khác, chỉ cần không lấy mạng người, tam đại chấp sự tuyệt đối sẽ không

hỏi đến, đây cũng là một loại rèn luyện của tông môn, cũng là để cho những phạm nhân các người vừa mới bước chân vào tu chân ghi nhớ, tu chân giới không phải nơi tốt lành gì, mà là một mảnh rừng rậm nhược nhục cường thực (Kẻ yếu sẽ làm thức ăn cho kẻ mạnh)

Lời giải thích của Vương Nhiễm làm cho các tân đệ tử thay đổi sắc mặt, loại tùy ý động thủ, tùy ý cướp giật này dường như làm sụp đổ cảm nhận của bọn họ về tu chân giới, ngay cả tiểu vương gia Cao Nhân cũng lộ vẻ ngờ ngác, gương mặt nhỏ nhắn của Bạch Ngọc càng trở nên trắng bệch. Chỉ có thần thái của Bạch Dịch vẫn cứ ung dung, trông thì có vẻ như đang nghe lời giảng giải của đối phương nhưng thật ra là đang nhìn vào những phiến đá xanh (thanh thạch) cổ quái trên sân cỏ.

“Vương sư huynh, những ngôi nhà trên tầng đá xanh kia lẽ nào là nơi ở của chúng ta sao?” Bạch Dịch đứng trong đám người, lúc này mới mở miệng hỏi.

Nhìn vào thiếu niên đang đặt câu hỏi kia, Vương Nhiễm nói: “Đó gọi là Mộc Nhân thạch, những ngôi nhà ở bên trên nó có thể ở được, nhưng với một điều kiện là người phải đánh bại được những hình nộm mộc nhân (người gỗ) trên tầng đá xanh đó, chỉ cần đánh thắng mộc nhân thì có thể được ở lại đó trong ba ngày, trong ba ngày này, những mộc nhân bị đánh bại sẽ biến thành những thủ vệ bảo hộ cho ngôi nhà trên thanh thạch.

Chấp hai tay sau lưng, Vương Nhiễm nhìn về phía thanh thạch trên sân cỏ tiếp tục nói: “Bên trong Nhập Vân Cốc có mấy ngàn căn nhà, đệ tử ngoại môn có thể tùy ý ở lại, nhưng nếu muốn bảo vệ linh đan của mình không bị cướp đoạt, muốn an tâm tu luyện, thì chỉ có thể ở lại trên Mộc Nhân thạch, nơi đó mới là chỗ an toàn nhất Nhập Vân cốc.”

Hình nộm mộc nhân canh giữ ngôi nhà, tin tức này đối với các thanh niên khác mà nói thực sự rất mới lạ, nhưng cũng chỉ là mới mẻ mà thôi, những người trẻ tuổi vừa mới tiến vào ngoại môn, ngoại trừ Bạch Dịch ra

căn bản chẳng có người nào hiểu được ý nghĩa sâu xa của việc tông môn thiết lập Mộc Nhân thạch.

Nghe Vương Nhiễm giảng giải về Mộc Nhân thạch, Bạch Dịch đại khái đã hiểu rõ được quy củ ngoại môn của Thương Vân tông.

Nếu như ngoại môn đã thiết lập Mộc Nhân Thạch thì ý nghĩa của nó là muốn cho những đệ tử ngoại môn có thực lực không tầm thường một chỗ ở để có thể tĩnh tâm tu luyện.

Chỗ này ở Thương Vân tông thực ra là một bãi bùn, Mộc Nhân thạch trên bãi cỏ chính là một cái cầu gỗ trên vũng bùn, chỉ có những người tài ba trong đông đảo đệ tử mới đủ thực lực trèo lên cây cầu gỗ đó, tĩnh tâm tu luyện, mà đệ tử nào trèo không lên thì chỉ có thể ở dưới vũng bùn gây hỗn chiến để cướp Thông Mạch đan, khi nào tu vi đạt đủ mới có thể thoát ra còn không thì cứ mãi lần mò trong vũng bùn.

Phương thức này cũng vô cùng phù hợp với quy tắc cường giả vi tôn trong giới tu chân.

“Phù!”

Lúc những tân đệ tử đang hiếu kỳ về Mộc Nhân thạch, trong lòng sân cỏ bỗng nhiên xuất hiện một trận cuồng phong, khiến cỏ xanh bị thổi gợn như sóng biển, hơn nữa gió thổi càng lúc càng to, khiến cho các tân đệ tử không thể đứng thẳng được.

Cuồng phong vừa xuất hiện, Dương Nhất Phàm cùng hai vị chấp sự khác từ phía xa vội vã chạy tới, Tam đại chấp sự dáng vẻ yên tĩnh đứng ở mép sân cỏ, Vương Nhiễm thấy vậy liền dặn dò các tân đệ tử đứng yên, còn bản thân thì cung kính cúi đầu giống như đang nghênh đón nhân vật lớn.

Tam đại chấp sự ngoại môn tề tựu, dĩ nhiên đó mới là những người mạnh mẽ thực sự của Thương Vân tông.

Các tân đệ tử đều cảm thấy kinh hãi khi đối mặt với cuồng phong dị tượng (gió lớn kỳ lạ), thấy tam đại chấp sự đứng im tại chỗ, những người trẻ tuổi này mới không chạy tán loạn tứ phía, trong cơn cuồng phong, cả đám đều xiêu xiêu vẹo vẹo, gần như nằm bò ra đất.

Đột nhiên xuất hiện một cơn gió lốc, không lâu sau gió bắt đầu xoay tròn, hình thành nên một cái vòi rồng ở trên sân cỏ, chuyển biến này càng làm cho các tân đệ tử ngỡ người kinh hãi, nhưng mà đáy lòng Bạch Dịch chỉ lạnh lẽo hừ một tiếng.

Chỉ là phong độn mà thôi, có cần thiết phải triển khai thành kinh thể hãi tục (việc ngược quy tắc khiến cho cả thế gian phải kinh hãi) như vậy không, loại độn pháp thông thường dùng để thoát thân này, thi triển lúc bị truy sát là lo kẻ thù không nhìn ra được phương hướng của mình à?, xem ra vị tu sĩ đang thi triển phong độn này cũng là một kẻ thích phô trương.

Kẻ khác có thể không nhìn ra gió lốc này, nhưng Bạch Dịch thì không dễ bị lừa, cho đến khi vòi rồng thu nhỏ lại bằng một người và trở nên tán loạn thì trong vòi rồng bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh mập mạp.

“Ngoại môn chấp sự Dương Nhất Phàm, cung nghênh chấp sự trưởng lão.”

“Lũng Thiên Lý, cung nghênh chấp sự trưởng lão.”

“Tào Nham, cung nghênh chấp sự trưởng lão.”

Vừa nhìn thấy đối phương, ba vị chấp sự lập tức khom lưng hành lễ, tư thế cực kỳ cung kính.

Xuất hiện trong vòi rồng là một vị đạo nhân dáng vẻ mập mạp thân mang đạo bào màu tím, khoảng bốn mươi tuổi, thịt mỡ đầy người, đôi mắt không lớn, cằm cũng không nhỏ tạo thành ba ngón, đi một bước thì cả người rung lên thật giống như một tảng núi thịt.

“Ừ, đệ tử bái nhập ngoại môn so với năm trước nhiều hơn, có thể trả lời đề thi của lão phu, cũng coi như đám Tiểu Hầu tử (con khỉ nhỏ, ý chỉ xem thường) các người có chút vận may.”

Mập đạo nhân (đạo sĩ béo) đi tới gần, liếc mắt qua các tân đệ tử bị gió lốc làm cho ngã xiêu vẹo, có chút đặc ý tiếp tục nói: “Chỉ là không biết trong số các người có được mấy người mang linh căn, đều đứng dậy cả đi, để lão phu xét qua từng người.”

Dứt lời, mập đạo nhân ngưng ánh mắt lại, trong phút chốc có một luồng khí tức kỳ dị bao quanh lấy các tân đệ tử và cảm nhận một cách kỹ lưỡng.

Các tân đệ tử bị khí tức kỳ dị bao lấy thân mình, chỉ cảm thấy giống như có một dòng nước trong suốt thâm nhập vào trong cơ thể mình, cảm giác run rẩy thấm vào trong da thịt, trước mặt vị mập đạo nhân, bản thân dường như cũng biến thành trong suốt, khắp toàn thân từ trên xuống dưới, kể cả một sợi tóc cũng bị điều tra thông suốt.

Khí tức kỳ dị mà mập đạo nhân phát ra gọi là linh thức, là một loại cảm nhận kỳ dị, tu vi ít nhất phải đạt đến Trúc Cơ mới có thể nắm được, muốn tra xét linh căn của phạm nhân đệ tử chỉ có trưởng lão cảnh giới Kim Đan mới làm được, chấp sự trình độ Trúc Cơ cũng không thể tra xét ra được.

Một lát sau, mập đạo nhân thất vọng lắc đầu, bắt đầu tra xét đến những đệ tử khác, sắc mặt đệ tử đầu tiên bị tra xét trở nên trắng bệch, hơi thở hỗn hển.

“Hỏa mộc kim.”

Lúc kiểm tra đến đệ tử thứ tám, mập đạo nhân vui vẻ nói: “Không tồi, không tồi, tam hệ linh căn của linh căn trong cơ thể tuy nhỏ, không mạnh bằng đơn hệ linh căn nhưng vẫn tốt hơn thân thể vô căn, người đứng ra phía sau ta, có thể trực tiếp vào nội môn.”

Một câu trực tiếp bái vào nội môn, đã tuyên bố cho tương lai của tân đệ tử thứ tám, lại có thể vượt qua ngoại môn trực tiếp tiến vào nội môn Thương Vân tông.

Loại vinh dự đặc biệt được trực tiếp vượt qua ngoại môn này khiến cho các tân đệ tử khác lấy làm kinh hãi, những đệ tử đã bị tra xét không có linh căn lập tức cúi đầu ủ rũ, những tên chưa xếp hàng thì càng hy vọng trong cơ thể mình có linh căn.

Ai lại không muốn vượt qua ngoại môn, trực tiếp trở thành đệ tử chính thức của Thương Vân tông, nếu như thân mang linh căn, thì tương đương với cơ hội một lần cá chép hóa rồng.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tranh Giành Đồ Đệ

Sau khi tìm ra được tân đệ tử có linh căn, mật đạo nhân có vẻ hết sức cao hứng và quay ra tiếp tục kiểm tra.

Không lâu sau lại tìm thêm được đệ tử nữa có tam hệ linh căn, mật đạo nhân bắt đầu cười lớn và nói: “Trong năm mươi đệ tử mà tìm ra được hai người có linh căn, thật là hiếm thấy, nếu như có thêm vài người nữa thì các lão gia hỏa trong tông đã không cần hàng năm phải có một lần tranh đồ (tranh giành đồ đệ) đại chiến rồi.”

Nghe thấy việc trong người có linh căn lại có thể dẫn đến việc tranh giành giữa các trưởng lão trong Thương Vân tông, các đệ tử liền thay đổi sắc mặt, những người đã được nghiệm qua mà không có linh căn lại thêm hận bản thân không thể đầu thai gửi hồn vào một người có linh căn.

Ngưng cười, mật đạo nhân đưa mắt liếc nhìn Bạch Dịch, trong nháy mắt có một luồng linh thức tản ra bao phủ hoàn toàn đối phương.

Cảm nhận được một luồng linh thức khổng lồ kéo tới, Bạch Dịch có chút động tâm bèn lấy Ấn Linh Quyết che đậy hoàn toàn Linh lực mỏng manh trong cơ thể, trên mặt cố ý biểu hiện thần thái kinh ngạc.

Đối diện với vị trưởng lão mật đạo cao hơn mình hai bậc chân tu đại cảnh giới, tu vi đạt tới cảnh giới Kim Đan và nguồn sóng linh lực mà lão truyền tới, Bạch Dịch cũng không dám bất cẩn, nên hắn mới ngay trang bản thân thành một thiếu niên người phàm trần, không để một chút kẽ hở nào, dựa vào dị thuật Ấn Linh Quyết miễn cưỡng lừa gạt sự kiểm tra linh thức của tu sĩ Kim Đan.

Mập đạo nhân kiểm tra một hồi, gương mặt lộ vẻ thất vọng, không để ý đến Bạch Dịch nữa bèn chuyển qua thiếu nữ đứng bên cạnh Bạch Dịch, Bạch Ngọc.

Trong cơ thể không có linh căn, Bạch Dịch cũng không cảm thấy bất ngờ hay thất vọng.

Cơ thể có linh căn có thể xem như một loại thể chất rất hiếm, rất ít người vừa sinh ra đã có. Người có linh căn có thể tu luyện loại pháp thuật cùng hệ với linh căn. So với cơ thể không có linh căn thì nhanh hơn rất nhiều, đây có thể xem như một dạng thiên tư. (tư chất thiên phú).

Có điều đối với Bạch Dịch mà nói thiên tư này không thể dùng được, hãn có kinh nghiệm tu luyện vạn năm thì còn cần gì linh căn trong cơ thể, hơn nữa chỉ cần tu vi đạt đến mức độ nhất định, Bạch Dịch có rất nhiều phương thức có thể đem bản thể chuyển hóa thành linh căn, trở thành hậu thiên linh căn, hơn nữa còn là ngũ hành thiên thể của toàn bộ ngũ hành linh căn.

Nhớ về một vài thủ đoạn chuyển hóa linh căn, Bạch Dịch càng không muốn nghĩ nữa, hãn ngăn người ra liếc nhìn mập đạo nhân, thấy gương mặt mập đạo nhân lộ ra vẻ kinh ngạc mừng rỡ, cằm ba ngấn khể rung lên, ánh mắt trợn trừng, giống như vừa phát hiện ra báu vật.

Thuận theo ánh mắt của đối phương, Bạch Dịch phát hiện ra mập đạo nhân đang nhìn chăm chăm vào Bạch Ngọc.

“Thủy mộc....song hệ linh căn.”

Mập đạo nhân cúi đầu xuống và khó có thể tin được, sau đó cười lớn rồi nói: “Lần này được lời rồi, trong các tân đệ tử năm nay lại phát hiện ra được song hệ linh căn, ha ha.”

Lời nói của mập đạo nhân khiên Bạch Dịch cả kinh, muội muội của hấn chẳng những có linh căn trong cơ thể mà còn là song hệ linh căn hiếm có.

Tu vi của Bạch Dịch không đủ để sử dụng linh thức, hấn còn không thể nhận biết được nội thể của Bạch Ngọc, không thể ngờ được thiên tư của muội muội còn cao hơn ca ca hấn gấp trăm lần.

Biết được bản thân mình có linh căn, Bạch Ngọc kinh ngạc không biết nên làm như thế nào, chớp chớp mắt và nấp sau lưng Bạch Dịch như thể không muốn rời xa ca ca mình vào trong nội môn.

“Song hệ linh căn, chỉ đứng sau đơn hệ linh căn và rất hiếm thấy, nha đầu qua đây, đợi đến khi vào trong nội môn, người có thể trở thành tiêu điểm khiến bọn họ một phen tranh đoạt, đến lúc đó để xem người được chưởng lão nào vừa mắt lựa chọn.”

Nói rồi mập đạo nhân vẫy vẫy tay về phía Bạch Ngọc, nhưng tiểu nữ này vẫn không chịu nhúc nhích, vẫn trốn sau lưng thiếu niên kia.

“Ngọc Nhi, đi đi, đừng tốn thời gian nữa, ca ca sẽ tự mình vào trong nội môn, muội chỉ cần an tâm tu luyện là được rồi.”

Bạch Dịch ôn nhu nhìn muội muội rồi thấp giọng nói, hấn không hề lo lắng việc muội muội một mình vào nội môn bởi vì ở tu chân giới, phàm là cơ thể có linh căn đều sẽ nhận được sự coi trọng của tông môn, Bạch Ngọc lại có song hệ linh căn, thì đương nhiên sự đãi ngộ sẽ không hề nhỏ, phải biết rằng trong tông môn giới tu chân, tất cả các tân đệ tử có linh căn trong cơ thể đều là đối tượng khiến các trưởng lão phải tranh giành để thu làm đệ tử.

Nghe ca ca ăn ừ, Bạch Ngọc mới chu miệng lên, bất đắc dĩ hướng về phía mập đạo nhân, vừa mới đi được vài bước, bên cạnh Bạch Ngọc bỗng hiện lên một chuỗi những ngọn lửa to bằng nắm đấm, giống như quỷ hỏa đang bao quanh lấy nàng.

Dị tượng (hiện tượng kỳ lạ) nổi lên khiến các tân đệ tử bốn phía xung quanh nhất thời kinh sợ, trong nháy mắt, sắc mặt Bạch Dịch trở nên lạnh lẽo nhưng hãn cũng không hề làm bừa.

Nơi này là ngoại môn của Thương Vân tông, hơn nữa phía trước còn có vị trưởng lão cảnh giới Kim Đan, tất nhiên sẽ không thể xuất hiện thứ tà ma gì.

“Hừ.”

Mập đạo nhân vừa nhìn thấy ngọn lửa xuất hiện, đầu tiên là ngẩn người ra sau đó hừ lạnh một tiếng: “Đan trưởng lão bế quan đã nhiều ngày, không ngờ hôm nay lại đích thân tới, những tân đệ tử này còn chưa gia nhập tông môn, lẽ nào ngài đã muốn cướp đoạt trước.”

Bạch Ngọc còn chưa kịp thốt lên kinh ngạc thì đã thấy những ngọn lửa xung quanh mình biến mất, hơn nữa bên cạnh nàng còn xuất hiện một ông lão lưng gù quý mị, mặt mũi nhăn nheo, thân hình như xương khô.

“Vừa mới chuẩn bị ra ngoài hái thuốc, vừa vặn gặp được tiểu nữ này, xem ra sớm đã được định đoạt là có duyên phận thầy trò.”

Giọng nói của lão lưng gù khàn khàn, đứng chắn phía trước Bạch Ngọc, lạnh nhạt nói với mập đạo nhân: “Phương Hà, lão phu đã nhiều năm không nhận đồ đệ rồi, đệ tử cuối cùng này, hôm nay Tào Cửu Tiên ta nhất định phải thu nạp.”

Vị dùng hỏa độn đi đến này chính là Đan Các trưởng lão của Thương Vân tông, tên là Tào Cửu Tiên, phụ trách luyện đan các, thường được gọi là Đan trưởng lão, như lão đã nói, Đan Các đã từ lâu không thu nhận đệ tử chân truyền, hôm nay đã nhìn trúng Bạch Ngọc.

Mập đạo nhân Phương Hà là chấp sự trưởng lão của Thương Vân tông, phụ trách quản lý tất cả các công việc vặt của tông môn, tu vi của Phương

Hà tương đương với Tào Cửu Tiên, đều là hậu kỳ Kim Đan, nhưng địa vị thì không sách bằng Đan Các trưởng lão.

Phương Hà mặt cau mày có rồi trầm giọng nói: “Bổ trí linh căn đệ tử không phải việc chấp sự trưởng lão ta đây nói là xong, Đan trưởng lão nếu như muốn chiếm người thì những trưởng lão khác phải làm thế nào, Tông chủ trách tội xuống thì phải làm sao?”

“Tông chủ trách tội thì lão phu sẽ tự mình gánh chịu.”

Đan Các trưởng lão cười lạnh lẽo, một bước cũng không chịu nhường, nhìn lão quyết tâm muốn giành lấy Bạch Ngọc như vậy, Phương Hà cũng không nói nhiều nữa, đều là Thương Vân trưởng lão, không nên ở đây mà tranh đấu, hơn nữa Tông chủ có trách tội mà người ta lại gánh chịu hết trách nhiệm thì vốn cũng chẳng liên quan gì đến chấp sự trưởng lão như hẳn.

“Nếu như Đan trưởng lão đã có ý thu nhận đệ tử nhập thất thì đó chính là tạo hóa của nha đầu này. Chỗ tốt của việc bái nhập vào Đan các thì mấy đỉnh(núi) khác không so được. Xem ra đệ tử nhập thất này của Đan trưởng lão nếu so với đệ tử thân truyền của tông chủ thì còn đáng ngưỡng mộ hơn.”

Nghe Phương Hà chua chát nói như vậy, Tào Cửu Tiên cười một cách quái dị, nói: “Đó là đương nhiên, chỉ cần thiên tư của tiểu nữ này cao tuyệt, có thể nhận được y bát của ta trên phương diện đan dược thì mọi chuyện đều thuận lợi.

Tu vi của Đan Các trưởng lão, so với các trưởng lão khác trong Thương Vân tông thì không phải là cao, nhưng có thể bái nhập vào Đan Các thì có lợi ích rất lớn.

Thấy muội muội bị Đan Các trưởng lão giành về làm đệ tử cuối cùng, trong lòng Bạch Dịch cũng thập phần vui mừng, nhưng một lát sau, Dương

Nhất Phàm đứng bên cạnh này giờ đang nắm chặt tay do dự không quyết cuối cùng cũng tiến lên phía trước, hành lễ cúi chào Đan Các trưởng lão.

“Đệ tử Dương Nhất Phàm, bái kiến sư tôn.”

Bạch Dịch không hề nghĩ rằng Dương Nhất Phàm lại là đệ tử của Đan Các trưởng lão, nếu như sư tôn của Dương Nhất Phàm là Đan Các trưởng lão, thì tại sao hẳn lại trở thành chấp sự của ngoại môn.

Tào Cửu Tiên nhìn thấy Dương Nhất Phàm chỉ hờ hững ừ một tiếng, sau đó biến ra một cái đỉnh kỳ dị bằng đồng đỏ, đưa Bạch Ngọc đứng trên đỉnh mà đi.

Kiểm tra các đệ tử còn lại xong xuôi, Phương Hà tìm ra được tổng cộng bốn người có thể chất linh căn, mặc dù bị Đan Các trưởng lão giành mất một người, thì vẫn còn lại ba người, phân phó với tam đại chấp sự vài câu, Phương Hà mang theo ba người rời khỏi Nhập Vân cốc, tiến thẳng vào trong tông môn.

Hai vị trưởng lão vừa đi, các chấp sự cũng lần lượt rời đi, nhưng Dương Nhất Phàm vẫn đứng ở trong sân cỏ, nhìn về hướng Đan Các trưởng lão rời đi, không biết đang trầm tư vì điều gì mà một lát sau mới lặng lẽ rời đi.

Đợi đến khi tam đại chấp sự đi khuất, người dẫn dắt các tân đệ tử Vương Nhiễm mới nói với mọi người: “Những người nắm giữ linh căn đều như cá chép hóa rồng, đệ tử các người còn lại thì cứ chờ ở ngoại môn, chỉ cần tu luyện đến Luyện Khí hậu kỳ thì có thể bái nhập vào Thương Vân tông.”

Nói xong Vương Nhiễm lấy ra một vài cuốn sách thẻ tre (*), phân phát cho mọi người và nói: “Trong sách thẻ trẻ ghi lại các tâm pháp của Luyện Khí kỳ, các người có thể theo đó mà tu luyện, nếu như có chỗ nào không hiểu, có thể đến tìm ta hỏi, có điều nếu muốn được ta chỉ điểm cho tu luyện thì phải có một điều kiện.”

(*) Sách thẻ tre: Thời xưa khi người ta chưa phát minh ra giấy viết thì thường dùng các thẻ tre, trúc hoặc gỗ ghép lại bằng dây để viết lên đó. Sách thẻ tre được dùng từ thời Xuân Thu mãi cho đến đầu thế kỉ thứ 2 thời Đông Hán rồi giấy được phát minh ra và dần thay thế.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Văn Đạo Võ Lấy

Nghe nói cần có điều kiện mới được chỉ điểm, một đệ tử trẻ tuổi tò mò hỏi: “Vương sư huynh, không phải người chịu trách nhiệm truyền thụ tâm pháp Luyện Khí kỳ cho chúng ta hay sao, sao lại còn có điều kiện?”

Vương Nhiễm cười cười nói. “Làm gì có bánh từ trên trời rơi xuống? Ta cũng giống các người, cũng là đệ tử ngoại môn. Ta cũng cần tu luyện, cũng kỳ vọng tiến vào nội môn. Nếu cứ như vậy dấy bảo các người chẳng phải là lãng phí thời gian tu luyện của ta sao?”

“Vương sư huynh, điều kiện chỉ điểm là gì?” Tên đệ tử vừa rồi tò mò hỏi.

“Mỗi một vấn đề một viên Thông Mạch Đan.” Vương Nhiễm nói thẳng. “Bên ngoài cửa, đan dược chia làm hai loại. Một loại gọi là văn đạo, một loại gọi là võ lấy. Sư huynh ta không thích tranh đấu, cũng có người muốn lấy văn đạo, cũng có đám người hiếu chiến tất nhiên sẽ lựa chọn võ lấy, cứ trực tiếp giành được là được.”

Văn đạo võ lấy, nhìn mặt chữ là biết có ý gì rồi. Sau khi Vương Nhiễm giải thích, mọi người liên tỉnh ngộ. Có không ít người đồng ý với phương thức điều kiện Vương Nhiễm đưa ra, cũng có không ít người thầm mắng hăn ra vẻ xảo trá.

“Các người chuẩn bị đầy đủ rồi, có thể tự mình rời đi, tìm lấy chỗ ở. Sau này nếu có điều gì chưa hiểu, hoặc muốn tu tập thêm kiếm thức trụ cột ngoại môn thì có thể tìm tới ta.”

Nói xong, Vương Nhiễm quay người rời đi, còn lại đám đệ tử mới, người thì kết bạn, người thì độc lai độc vãng tỏa ra bốn phía tìm kiếm chỗ ở thích hợp.

“Bạch huynh, không ngờ tiểu muội Bạch Ngọc của người lại có Linh căn, nha đầu kia rồi sẽ lên như điều gặp gió thổi.”

Tiểu vương gia Cao Nhân lại gần bên cạnh Bạch Dịch, nói giọng hâm mộ. “Ta từng nghe Phí lão nói, tiến vào nội môn mới trở thành đệ tử chính thức của Thương Vân Tông, có thể có được rất nhiều chỗ tốt. Cả đời Phí lão đều không thể bái nhập vào đó, thật không ngờ Bạch Ngọc của tới Thương Vân Tông đã trở thành đệ tử nội môn rồi.”

Nhìn vào sâu bên trong dãy núi bên ngoài Nhập Vân Cốc, Bạch Dịch cảm khái. “Mỗi người đều có cơ duyên, tạo hóa của mình. Cầu không được, tránh cũng không dễ.”

Cao Nhân nhìn gương mặt của thiếu niên trẻ này, đột nhiên thấy hoảng hốt giống như đối phương là bậc trưởng bối của mình vậy. Tu vi và lời nói đều sâu sắc, thâm trầm.

“Bạch huynh quả nhiên là người đọc sách, mấy đạo lý lớn ta nghe mà không hiểu nhiều lắm.”

Cao Nhân gãi gãi đầu, thấy đám tân đệ tử rời đi thì gấp gáp bảo. “Bạch huynh, chúng ta cũng tranh thủ thời gian tìm chỗ ở thôi, chậm quá người ta chiếm hết thì chúng ta không còn chỗ dung thân mất.”

Nhìn quanh một hồi, Bạch Dịch đã chọn được phương hướng, cùng với Cao Nhân đi vào một khu cư trú gần đó.

Phòng ốc trong Nhập Vân Cốc được xây dựng thành một khu, trải đều ra bốn phía. Bạch Dịch tìm được một khu nằm trên bãi cỏ chếch về hướng Bắc.

Đi vào trong khu cư trú, Cao Nhân đánh giá mấy nhà gỗ cổ xưa, ngạc nhiên nói. “Thương Vân Tông không hổ là tông môn tu chân, những nhà gỗ này đều làm từ Phong Mộc trăm năm, mùa đông ấm áp còn mùa hè lại mát mẻ. Một gốc Phong mộc trăm năm tốn tới gần trăm lượng bạc, có nhiều nhà gỗ được xây dựng như vậy đủ biết hao phí bao nhiêu tiền. Cái giá phải trả thật lớn! Bạch huynh, chỗ này không có mấy người ở, chúng ta chọn nơi này thôi.”

Bạch Dịch gật đầu nhẹ. Hắn không giống Cao Nhân hay mấy kẻ phàm nhân mới bước vào tu chân giới, thấy cái gì cũng mới lạ vô cùng. Vàng bạc tại nơi này có khác gì cỏ dại ven đường, đám tu sĩ không để trong lòng.

Chọn lấy hai gian phòng ở xong, hai người chuẩn bị dọn vào nhưng còn chưa kịp đi vào trong thì từ bên cạnh bỗng truyền tới tiếng cười châm chọc,

“Tốt quá nhỉ, các người chọn được nơi này thật là tốt. Nơi này là nơi có phí tổn thấp nhất ở Nhập Vân Cốc này, mỗi người mỗi tháng chỉ cần nộp lên tám viên Thông Mạch Đan là được, giá cả như thế là công bằng, không phân biệt già trẻ lớn bé.”

Người lên tiếng là một tráng hán chừng ba mươi, râu quai nón. Bên người hắn còn có mười thanh niên mặc đạo bào màu xám, xem ra đều là đệ tử ngoại môn ở khu này.

“Nơi này không phải khách sạn, làm gì có chuyện giá cả nọ kia, già trẻ không lừa gạt?” Cao Nhân nghe xong thì cả giận nói. “Mỗi tháng ngoại môn mới cấp cho mười viên Thông Mạch Đan, người đòi tám viên thì có khác gì cướp đoạt.”

“Thu thù lão thì tất nhiên sẽ bảo vệ an toàn cả tháng cho các người. Cái này gọi là văn đạo đấy. Vừa có chỗ ở, lại không bị người khác khi dễ, các người có lợi nhất rồi.” Tráng hán cười lạnh, rồi biến sắc nói tiếp. “Nếu các người không đồng ý thì chúng ta sẽ phải dùng võ để lấy.”

Cáo nhân nghe đối phương bá đạo như vậy thì bản tính bộc phát, quát lớn. “Ta chính là thế tử của Cảnh vương, là Vương gia tương lai của Đại Phổ, các người dám cướp đoạt của ta?”

“Vương gia? Ha ha ha...”

“Hắn vừa nói cái gì, nói hắn chính là thế tử của Cảnh vương ấy hả? Cảnh vương là cái thứ gì, có ai từng nghe qua chưa?”

“Người là tiểu vương gia, còn ta chính là thái tử của Hoàng tộc. Ở tu chân giới, thân phận dám phạm nhân khác gì cái rắm.”

Cao Nhân quát lạnh, cười một tràng đầy trào phúng. Những đệ tử ngoại môn kia căn bản không coi thế tử Vương gia vào mắt.

Cho tới bây giờ Can Nhân vẫn luôn tự hào về vị thế tiểu Vương gia của mình, lúc này đã nổi giận lôi đình, muốn động thủ nhưng Bạch Dịch đã đưa tay cản lại.

“Mỗi tháng tám viên Thông Mạch Đan chứ gì? Chúng ta nộp, nhưng để sau ba hôm nữa.” Bạch Dịch khẽ cười, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng đá.

“Ba ngày sau?”

Tráng hán sững người, sau đó cười nhạt. “Tiểu tử, đừng nói là ta không biết chủ ý của người. Người muốn ba ngày sau để nuốt sạch tất cả Thông Mạch Đan đúng không? Sau đó lúc ra đến thì rút củi đáy nồi hả? Ha ha..., đừng có nằm mộng. Mỗi ngày chỉ có thể ăn tối đa một viên Thông Mạch Đan, đám người mới gia nhập tông môn như các người, ăn nhiều thì có thể bạo thể mà chết.”

Bạch Dịch giả bộ hồ nghi bảo. “Ở trọ cũng có cách tính tiền, có quy củ, chúng ta sẽ không chạy, chỉ là chúng ta cũng muốn kiểm tra xem các hạ có

thể làm như mình đã nói là bảo vệ chúng ta yên ổn một tháng hay không thôi. Biết đâu chỉ qua vài ngày, chúng ta lại bị đệ tử khác thu hết đan dược rồi trực xuất ra khỏi khu vực này?”

Ý đồ của tráng hán nọ đã rõ ràng. Hắn chỉ thu mỗi tháng tám viên Thông Mạch Đan, rồi sau đó chịu trách nhiệm bảo hộ ở khu vực này. Nếu làm đúng được như thế thì cũng xem như không tệ. Lúc cấp đan dược cho Mộc kiểm lão giả họ Lý cũng đã nói qua, đệ tử mới mỗi tháng giữ lại được một viên đã coi như không tệ, nói chi tới hai viên.

“Người nói sư huynh Đại Xuyên của chúng ta không bảo hộ được các người ở nơi này?” Một tên đệ tử không cam lòng quát. “Nói cho các người biết, sư huynh Đại Xuyên đã tiến vào Luyện Khí trung kỳ, đã bảo hộ ở đây nửa năm rồi nhưng vẫn chưa có thể lực nào dám động tới.”

“Ba ngày thì ba ngày.” Tráng hán vung tay lên, khí phách quát. “Nên để cho các người mở mang tầm mắt một chút, Khương Đại Xuyên ta cũng không tự dừng thu đan dược của các người.”

“Vậy ta đa tạ sư huynh Đại Xuyên rồi.” Bạch Dịch mỉm cười, ôm quyền bước vào một gian nhà gỗ, trong lúc đó Can Nhân cũng vừa tức giận vừa tiến vào một căn nhà khác.

Vừa tiến vào Nhập Vân Cốc đã bị người ta vợ vét tài sản, đan dược, cao Nhân tất nhiên là bất mãn không chịu, nhưng đối phương nhiều người, hơn nữa tu vi cũng cao hơn nên hắn không có biện pháp nào.

Cao Nhân chỉ có thể chấp nhận khó chịu trong lòng. Bạch Dịch cũng không quan tâm lắm. Hắn nói thời hạn ba ngày mục đích không phải muốn xem năng lực của Khương Đại Xuyên mà muốn mượn khoảng thời gian này để che giấu triệt để tu vi của mình.

Phàm nhân có thiên phú cao, bắt đầu tu luyện công pháp Luyện Khí kỳ thì nhanh nhất trong vài ngày là có thể đạt tới Luyện Khí sơ kỳ. Sau ba

ngày Bạch Dịch vận dụng Linh khí mới không làm người khác hoài nghi.

Chờ tới lúc ba ngày trôi qua, hẳn có thể chinh đốn tên sư huynh Đại Xuyên kia rồi.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Sư Huynh Đại Xuyên

Sau khi vào căn nhà gỗ, Bạch Dịch lấy Thông Mạch Đan và Mộc kiếm ngoại môn phát ra.

Mộc kiếm là vũ khí trụ cột mà Thương Vân Tông cấp cho đệ tử ngoại môn, hình thức như trường kiếm, vô phong (không có uy phong gì). Thoạt nhìn giống như kiếm gỗ của các đạo sĩ vẫn hay dùng. Tuy nhiên, trên chuôi kiếm lại mơ hồ tản ra một cỗ Linh khí dao động nhàn nhạt.

“Đê giai Pháp khí...”, xem xét một lúc, Bạch Dịch lẩm bẩm. “Ở trong hơn một trượng, Mộc đoạn thạch bị nứt. Pháp khí này khoảng cách công kích quá gần, phạm vi tương tự như kiếm của Võ đạo, không thể trọng dụng. Chỉ là có còn hơn không mà thôi.”

Bạch Dịch tự nói ra chính xác uy lực của Pháp khí này.

Pháp khí là vũ khí của tu chân giả cấp thấp, hình dáng khác nhau, phần lớn dùng để tấn công. Pháp khí này chia ra cấp bậc Đê giai, trung giai và cao giai tam đẳng.

Phi kiếm của hắn là Pháp khí cấp thấp nhất, sau khi thúc giục thì phạm vi công kích ra xung quanh người sử dụng hơn một trượng, khá linh hoạt như một cánh tay. Chỉ là vượt ra ngoài phạm vi này mỗi liên kết giữa Pháp khí với người dùng sẽ gián đoạn, chẳng khác nào vật chết.

Uy lực của Pháp khí tăng lên theo cấp bậc. Phạm vi công kích hoặc phòng ngự cũng theo đó mà tăng lên. Phạm vi của Đê giai Pháp khí chỉ hơn

một trượng, Pháp khí trung giai đạt tới phạm vi hai trượng. Pháp khí cao giai có uy lực lớn nhất, phạm vi công kích đạt từ ba tới năm trượng.

Phạm vi công kích bất đồng sẽ gây ra hạn chế rất lớn khi hai bên giao thủ. Nếu mang theo Pháp khí Đê giai mà khiêu chiến với đối thủ có được Pháp khí cao giai thì sợ là mình chưa đụng tới vạt áo người ta, đầu mình đã chuyển nhà rồi.

Đối với Pháp khí, Bạch Dịch thật sự không có hứng thú. Cường giả chân chính ở Tu chân giới không giữ Pháp khí mà là Pháp bảo. Một kiện Pháp bảo cấp thấp nhất cũng có phạm vi công kích từ mười trượng trở lên, uy lực của nó, Pháp khí không thể so sánh.

Bỏ phi kiếm xuống, Bạch Dịch cầm bình sứ chứa Thông Mạch Đan lên, đổ ra một hạt, phân biệt một chút rồi lắc đầu.

Cái tên Thông Mạch Đan này cũng không tệ, nhưng chỉ là đan dược khi luyện đan thất bại sinh ra, tác dụng rất kém.

Ở tu chân giới, Linh đan chia làm cửu phẩm. Trong đó cửu phẩm là thấp nhất, nhất phẩm là cao nhất. Thông Mạch Đan này ngay cả cửu phẩm cũng không đạt tới, từ đó có thể đoán được tác dụng của nó như thế nào. Tuy nhiên, đối với phàm nhân và tu sĩ Luyện khí kỳ thì vẫn có một chút hiệu dụng. Không như thế, đệ tử ngoại môn Nhập Vân Cốc cũng sẽ không tranh đoạt với nhau.

Linh đan là một loại tài nguyên tu luyện rất trọng yếu đối với tu sĩ. Một số tu sĩ bị kẹt tại bình cảnh, có thể chỉ cần một viên Linh đan mà vượt qua được. Bởi vậy tu chân giả tinh thông luyện đan rất được kính trọng ở tu chân giới.

Vũ khí là loại yếu nhất, đan dược còn chưa được xếp phẩm cấp, nhưng điều này cũng không ngoài sở liệu của Bạch Dịch. Hẳn không tỏ ra quá thất

vọng, lấy ra một viên Thông Mạch Đan cho vào miệng, sau đó dùng Linh khí đem dược lực tan ra hấp thu luyện hóa dần dần.

Tu sĩ Luyện khí sơ kỳ đúng là không dám dùng quá nhiều Thông Mạch Đan, mỗi ngày một viên đã là cực hạn. Chỉ có đạt tới Luyện khí trung kỳ mới có thể dùng hai hoặc ba viên một ngày. Dù đan dược này không có phẩm cấp, bản thân cũng ẩn chứa lượng Linh khí nhất định, không phải tu sĩ cấp thấp bình thường nào cũng có thể đơn giản luyện hóa được.

Bạch Dịch không phải tu sĩ cấp thấp bình thường. Với kinh nghiệm của mình, hẳn đem Thông Mạch Đan luyện hóa bởi Linh khí, sau đó hấp thu dần dần. Những tu sĩ khác ngày chỉ dùng được một viên, hẳn có thể dễ dàng luyện hóa từ ba đến năm viên.

Ba ngày liền Bạch Dịch không bước ra ngoài cửa, hẳn hấp thu hoàn toàn mười viên Thông Mạch Đan, củng cố vững chắc cảnh giới Luyện khí sơ kỳ của mình.

Trong khoảng thời gian này, Cao Nhân có tới tìm Bạch Dịch hai lần, muốn bàn phương pháp đối phó với Khương Đại Xuyên. Đối phương cũng không tự nguyện nhường Thông Mạch Đan cho. Những việc này đều nằm trong tính toán của Bạch Dịch, hẳn chỉ bảo Cao Nhân yên tâm làm vị tiểu vương gia này không biết làm thế nào. Được cái, khu vực này đúng như lời Khương Đại Xuyên nói, không xảy ra việc đệ tử khác tới để cướp đoạt đan dược.

Ba ngày trôi qua, Khương Đại Xuyên mang theo mấy tên đệ tử ngoại môn tìm tới cửa, đặc ý nói với Bạch Dịch và Cao Nhân.

“Thế nào, ba ngày bình an chứ? Các người yên tâm, có ta ở đây, hai người các người cứ yên tâm tu luyện, cũng nên lấy Thông Mạch Đan đưa ra.”

Tu vi của Khương Đại Xuyên vừa mới đạt tới Luyện khí trung kỳ. Mấy đệ tử ngoại môn phía sau hẳn đều có tu vi Luyện khí sơ kỳ, chỉ như mấy tên Thiên Lô chỉ đầu đánh đó cũng đồng loạt đứng lên phụ họa.

“Năng lực của sư huynh Đại Xuyên không phải là thứ hai tân đệ tử như các người có thể tưởng tượng ra được. Lô Đào kiếm pháp đã tu luyện tới tầng thứ hai, là cao thủ nổi danh Nhập Vân Cốc.”

“Đúng vậy. Sư huynh Đại Xuyên chỉ mất có năm năm thời gian đã đạt tới Luyện khí trung kỳ, tốc độ thần tốc, thiên phú vô cùng tốt. Thời gian không bao lâu sẽ đạt tới Luyện khí hậu kỳ, đến lúc đó địa vị cao thượng có thể so với đệ tử nội môn rồi.”

Bạch Dịch nghe đám đệ tử khác phụ họa, im lặng một hồi. Dùng năm năm tu luyện đạt tới Luyện khí trung kỳ, tốc độ này có thể coi là thần tốc sao? Căn bản là tốc độ còn chậm hơn cả rùa nữa!

“Sư huynh Đại Xuyên quả nhiên có thiên phú dị bẩm, thực lực siêu quần.”

Bạch Dịch gật đầu khen, bộ dạng thâm trầm đầy ẩn ý. Bỗng hẳn hạ thấp thanh âm. “Tuy vậy, lần này ta mang theo huynh đệ cùng tiến vào ngoại môn, chọn nơi này cư trú cũng là chủ ý của ta. Việc giao đan được ra cũng phải làm sao để không làm mất mặt mũi vị huynh đệ ấy.”

Nghe Bạch Dịch nói xong, Đại Xuyên sững người, sau đó nói nhỏ. “Thì ra huynh đệ cũng là người đồng đạo. Chúng ta thân trong gian hồ, tính mạng có thể mất nhưng thanh danh tuyệt đối không thể bỏ. Nếu không giữ được thì chẳng bằng cái rắm!”

Trước khi báii nhập Thương Vân Tông, Khương Đại Xuyên cũng là một nhân sĩ giang hồ. Hẳn thấy vị thiếu niên trước mặt cũng là người rất coi trọng đồng đạo giang hồ.

“Lần này nếu không bỏ đi mặt mũi, mười viên Thông Mạch Đan tháng này nhất định sẽ đưa hết cho sư huynh, một viên cũng không để lại.” Bạch Dịch nói xong, bỗng cao giọng. “Văn đoạt võ lấy, tất cả đều phải trông vào bốn sự. Sư huynh có tu vi cao thâm, thiên phú trác tuyệt, tiểu đệ dù sao cũng phải lĩnh giáo một phen mới tâm phục khẩu phục.”

Nói xong, Bạch Dịch chỉ tay về phía rừng rậm phía sau nơi này, quát khẽ. “Đơn đả độc đấu, thắng làm vua, thua làm giặc. Mời!”

“Tốt!” Khương Đại Xuyên ngửa đầu cười lớn. “Tốt cho câu đơn đả độc đấu, ha ha... Mời!”

Dứt lời, Khương Đại Xuyên phân phó đám đệ tử chờ ở chỗ này, ngừng đầu ưỡn ngực nhằm hướng rừng rậm đi tới. Bạch Dịch cũng không nhanh không chậm hướng theo sao, giống hai hào khách giang hồ chuẩn bị quyết đấu.

Nếu Khương Đại Xuyên đã quyết đơn đả độc đấu với Bạch Dịch, đám đệ tử còn lại tất nhiên không dám nhúng tay vào. Cao Nhân có ý muốn đi theo nhưng bị Bạch Dịch dùng ánh mắt ra hiệu bảo hẩn ở lại.

Không để ý tới Cao Nhân và đám đệ tử ấy nữa, hai người Khương Đại Xuyên và Bạch Dịch đi một lúc lâu, cuối cùng cũng đi vào trong rừng.

Tại một gò đất trống trải, Khương Đại Xuyên dừng bước, đặc ý nói. “Tiểu tử, lần này chúng ta đều là nhân sĩ giang hồ, ta có thể để lại mặt mũi cho người. Mau mang Thông Mạch Đan ra, cũng nói tên của người, về sau người và tiểu huynh đệ kia hãy cùng ta lăn lộn.”

“Ta là Bạch Dịch.”

Bạch Dịch đứng trong rừng, ra vẻ tùy tiện nói. “Sư huynh tu luyện nhiều năm, chắc đã thu nhặt được không ít Thông Mạch Đan. Từ hôm nay trở đi, đan dược của người đã có ta giữ hộ rồi.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐÀO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tụ Lô Thành Đào

Một câu ta đến thay người bảo quản khiến cho Khương Đại Xuyên sững sờ, mất nửa ngày sau mới tỉnh táo lại.

“Bạch Dịch, lẽ nào người thực sự muốn động thủ với ta.” Khương Đại Xuyên khinh bỉ nói: “Vừa mới đến Nhập Vân cốc đã muốn học người ta thói dùng vũ lực, ta thấy tiểu tử nhà người đầu óc chẳng có chút thông minh nào, hơi điên độn đó.”

“Có thông minh hay không thì đợi lát nữa người sẽ biết.” Bạch Dịch trước sau vẫn mang theo ý cười lạnh nhạt, chậm rãi giơ mộc kiếm lên.

“Nhường người một bậc, nào ngờ người lại không biết tốt xấu như vậy, nên đừng có trách Khương Đại Xuyên ta độc ác.”

Khương Đại Xuyên lúc này nổi cơn tức giận, tàn nhẫn quát lên, hấn cùng đối phương đến một khu rừng rậm, chính là vì muốn cho đối phương chút thể diện, nào ngờ đi qua rồi thì tên tiểu tử này lại thực sự muốn động thủ.

A!

Khương Đại Xuyên tức giận hét lớn, linh khí trong cơ thể cũng tuôn trào, hấn giơ tay phi ra một lô kiếm, thanh mộc kiếm này dĩ nhiên không rơi xuống mà bay lượn trước mặt hấn, khẽ lay động như thể có linh tính.

“Lô Đào kiếm thức chia làm ba dạng, uy lực thông thiên, hôm nay đại gia ta sẽ để cho tiểu tử người phải mở to mắt, dạng thứ nhất, kiếm như xà chuyển!” (*)

(*) Kiếm như xà chuyên: Đường kiếm giống như rắn uốn mình

Khương Đại Xuyên hét lớn ra kiếm quyết kỳ lạ, hai ngón tay đặt lên một kiếm, chỉ thấy chuôi Phi Lô kiếm này của hắn đột nhiên quay quay như một con thoi không ngừng bay lượn trước mặt Khương Đại Xuyên, thật giống một con rắn đang trườn mình hết sức sống động.

Phi lô kiếm quay một hồi nhưng Khương Đại Xuyên vẫn không tấn công Bạch Dịch, kiếm quyết trong tay đã thay đổi, hắn một lần nữa hét lên: “Chiêu thức thứ hai: Biên lô tố úng” (*)

(*) Biên lô tố úng: cây sậy tạo thành chiếc chum (vại)

Theo sự biến hóa của kiếm quyết, thanh mộc kiếm không quay thành trục nữa mà bắt đầu xoay tròn vòng quanh, tốc độ cực nhanh, giống như một con quay quanh mình Khương Đại Xuyên, nếu như tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần nữa, thì thật sự giống như tạo thành một cái chum.

Chiêu thức thứ hai này khi xuất ra liền tạo cảm giác rất gượng gạo, tay xuất kiếm quyết của Khương Đại Xuyên cũng khẽ run run, hiển nhiên không phải là hắn biết sử dụng thành thạo.

Liên tiếp thể hiện kiếm thức nên khí thế của Khương Đại Xuyên tăng lên đến cực hạn, có vẻ thô bạo khác thường, nhưng thiếu niên trước mặt vẫn không hề nhúc nhích, đến cả mi mắt cũng không chớp, sau khi nhìn qua kiếm quyết của đối phương thì chỉ nhàn nhạt nói: “Chiêu thức cuối cùng thì như thế nào?”

“Chiêu thức thứ ba là “Tụ lô thành đào”, đừng nói là ta, đến ngay cả đệ tử của Luyện khí hậu kỳ cũng không có mấy người có thể khai triển, có người nói chiêu thức thứ ba có thể tụ hợp cây sậy thành ngọn sóng lớn, có xu hướng tạo thành sóng thần, đó chính là tuyệt học của Nhập Vân cốc!”

Khương Đại Xuyên nói xong thì đột nhiên có cảm giác mình bị đối phương đùa giỡn, một tân đệ tử đến cả linh khí cũng không xuất ra thì hỏi đến kiếm quyết thứ ba làm gì.

“Đừng nói đến chiêu thức thứ ba, ngay đến chiêu thức đầu tiên cũng có thể đánh cho người tàn phế, thế nào? Đã sợ chưa?”

Khương Đại Xuyên đầy vẻ tự đắc nhưng nhìn thấy Bạch Dịch vẫn y như cũ tựa cười mà như không cười, thần thái thản nhiên không hề kinh sợ khiến hắn giận quá, liền thúc kiếm đến quay vòng quanh người Bạch Dịch.

“Tự lô thành đào.....có phải loại này?”

Nhìn thấy đối phương ra tay, bỗng nhiên Bạch Dịch tung kiếm lên, ngón tay như bay xuất ra một bộ kiếm quyết.

Theo kiếm quyết của Bạch Dịch, Phi Lô kiếm tạo ra một âm thanh nặng nề như tiếng sóng biển, công kích với tốc độ cực nhanh, mỗi lần tấn công đều lưu lại một chuỗi tàn ảnh, bởi vì tốc độ xuất kiếm rất nhanh, đạo tàn ảnh thứ nhất còn chưa tan, đạo thứ hai đã xuất hiện, mắt thường dĩ nhiên không thể nhìn thấy hơn mười đường kiếm ảnh cùng tồn tại, trông nó giống như một đợt sóng biển liên tục tấp đến, thập phần kinh người.

“A....a”

Lúc bản thân Khương Đại Xuyên còn đang tự đắc với kiếm quyết thứ hai, lại tưởng rằng tân đệ tử Bạch Dịch đã bị dọa cho sợ đến choáng váng, nào ngờ đối phương cũng biết kiếm thức, lại còn vừa ra tay chiêu thức thứ ba của Lô Đào kiếm “Tự lô thành đào”

Trong lúc kinh ngạc, Khương Đại Xuyên còn chưa kịp rút kiếm ra phòng thủ thì chớp mắt đã bị trúng mười mấy đòn nghiêm trọng vào bụng, hắn kêu lên thảm thiết rồi bị đánh bay ra ngoài, thân mình đập trúng vào một cái cây đại thụ rồi rơi xuống bụi cỏ.

Chỉ một chiêu đánh bay đối thủ, Bạch Dịch thu hồi mộc kiếm, đi về phía Khương Đại Xuyên đang nằm rên rỉ trên nền cỏ.

Mặc dù chưa từng học Lô đào kiếm thức, có điều loại kiếm quyết cấp thấp của đệ tử Luyện khí kỳ này Bạch Dịch chỉ cần nhìn trước hai thức là có thể dễ dàng diễn ra chiêu thức thứ ba, do đó rất ung dung thi triển.

Khương Đại Xuyên bị ngã chổng vó trong bụi cỏ, sắc mặt đã trở nên vô cùng kinh hãi, như thể nhìn thấy quỷ, hăn suy nghĩ nát óc cũng không thông ra được tại sao một tân đệ tử mới vào ngoại môn được ba ngày lại có thể dẫn ra linh khí, không những thế còn có thể thi triển được chiêu thức thứ ba của Lô Đào kiếm thức.

Đứng trước đầu Khương Đại Xuyên, Bạch Dịch cúi xuống hỏi: “Đại Xuyên sư huynh, chiêu này có phải là Lô tụ thành đào?” Bạch Dịch hơi cau mày, có chút không chắc chắn, tiếp tục hỏi: “Hình như vẫn còn thiếu một chút điều luyện, hay là huynh cố nhin thêm một chút để ta thi triển lại một lần nữa.”

Lúc này, bụng Khương Đại Xuyên đã trúng mười mấy kiếm, thiếu chút nữa là xổ ruột ra ngoài, hăn nén đau để lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, vội vàng nói: “Đúng, đúng, đây chính là Lô tụ thành đào, người đừng, đừng có thi triển nữa.”

Kỳ thực, uy lực của Phi Lô kiếm còn hơn thế này nhiều, nếu như dùng toàn lực thì Khương Đại Xuyên đã sớm nát cả bụng lẫn ruột mà chết rồi, Phi Lô kiếm mặc dù chỉ là pháp khí cấp thấp nhưng sắc bén hơn mấy phần sắt thông thường, Bạch Dịch cũng không muốn giết người nên mới giữ lại vài phần lực đạo.

“Nếu như đây là chiêu thức thứ ba của Lô Đào kiếm pháp, vậy thì Thông Mạch Đan của Đại Xuyên sư huynh có phải là nên đưa cho ta bảo quản không?” Bạch Dịch cười như không cười nói, mục địch hăn dẫn một mình

Khương Đại Xuyên đến đây chính là muốn khiến cho đối phương phải kinh sợ triệt để, làm cho đối phương phải tâm phục khẩu phục.

Quy củ của Nhập Vân cốc, Bạch Dịch đã nắm rõ được hết, mỗi khu vực ở đây đều là một thế lực nhỏ, và mỗi khu đều có một thủ lĩnh dẫn đầu, chỉ cần đánh cho Khương Đại Xuyên phải sợ, vậy thì Bạch Dịch có thể ở trong bóng tối âm thầm trở thành thủ lĩnh của khu vực đó.

Không khoe khoang với người khác để dẫn tới nghi ngờ, lại có quyền thống trị khu vực đó mới chính là mục đích thực sự của Bạch Dịch.

“Đưa....ta đưa cho người!”

Khương Đại Xuyên lúc này mới thấy rõ, đối phương chẳng phải là tân đệ tử gì, rõ ràng là con cháu của một vị tiên bối nào đó trong tông môn, biết điều bái vào sơn môn, nếu không thì ai có thể trong thời gian ba ngày không chỉ tu luyện ra linh khí mà còn có thể thi triển ra kiếm thức thứ ba của Lô Đào kiếm.

Khương Đại Xuyên nhếch mép đứng lên, hãnh trong lòng thập phần không muốn nhưng vẫn phải lấy ra hơn một trăm viên Thông đan mạch ngoan ngoãn đưa cho Bạch Dịch, thái độ cũng trở nên khiêm nhường và khách sáo nói: “Bạch Dịch huynh đệ, không biết người thân của người có vị nào tu luyện ở trong nội môn không, người nên trực tiếp vào trong nội môn, linh khí ở ngoại môn có hạn không nhiều như trong nội môn.”

Vừa nghe được lời Khương Đại Xuyên, Bạch Dịch liền đoán được tâm tư đối phương nên nói: “Gia thúc tính tình cổ quái, không thích nói thẳng ra, Đại Xuyên huynh biết là được rồi, nhưng cũng không nên truyền ra ngoài, kéo lão nhân gia lại trách tội xuống.....”

“Hiểu rồi, hiểu rồi!”

Khương Đại Xuyên cũng ngầm hiểu ý, hần tự nói trong lòng mình: “Người là đệ tử thế gia tu chân, sao người không nói sớm, nếu sớm biết người có người chống lưng, có đánh chết ta cũng không dám có ý đánh người, lần này thì tốt rồi, khó khăn khổ sở kiếm được Thông Mạch Đan cuối cùng mất sạch.”

Thu được Thông Mạch Đan, Bạch Dịch cùng với Khương Đại Xuyên rời khỏi rừng sâu, quay về chỗ ở, Cao Nhân thấy Bạch Dịch không tổn hại một sợi tóc nào đi phía trước Khương Đại Xuyên, liền biết ngay Bạch Dịch đã khiến đối phương kinh sợ, những đệ tử ngoại môn khác ở khu này nhìn thấy Khương Đại Xuyên mặt trắng bệch đang ôm bụng, có vẻ uể oải suy sụp, hiển nhiên ai nấy cũng dấy lên nghi ngờ.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tiểu Thúc

“Thế nào, biết Đại Xuyên sư huynh chúng ta lợi hại như thế nào chưa! Từ hôm nay trở đi, bô ở trong phòng chúng ta đều thuộc về hai người các người!” Một đệ tử áo xám không biết rõ mọi chuyện nên mở miệng nói.

Khương Đại Xuyên tức giận đến nhếch miệng, tát cho hẵn một cái bạt tai.

“Bô cái con mẹ người! Sau này người vẫn phải làm việc này.”

Khương Đại Xuyên mắng đối phương một trận, đối với các đệ tử còn lại thì tuyên bố: “Tất cả nghe kỹ cho ta, đây là tiểu thúc Bạch Dịch của ta, chừng hai mươi năm chúng ta chưa gặp nhau nên nhất thời không nhận ra. Về sau, lời tiểu thúc ta nói cũng chính là lời của ta, ai dám không nghe, đừng trách Khương Đại Xuyên ta không khách khí!”

Khương Đại Xuyên biết phía sau Bạch Dịch có cao nhân nên việc đầu tiên làm là biến hẵn trở thành thân thích của mình.

“Cái gì? Hẳn là tiểu thúc của sư huynh Đại Xuyên?”

Những đệ tử ngoại môn còn lại ngay lập tức trợn mắt, cúi đầu khom người chào Bạch Dịch, rồi không ngừng khách sáo mà gọi một tiếng tiểu thúc.

Tại Nhập Vân Cốc, tu vi cao nhất chính là Luyện Khí trung kì, nếu đạt tới Luyện Khí hậu kì là có thể trực tiếp tiến nhập vào tông môn. Ở khu

trong này, Khương Đại Xuyên là đệ tử duy nhất đạt tới Luyện Khí trung kì, lần này tiểu thúc của Khương Đại Xuyên đến, ai còn dám đắc tội.

Cao Nhân thấy Bạch Dịch cứ như vậy mà đi một vòng, khi trở về liền biến thành tiểu thúc của Khương Đại Xuyên, trong chốc lát hẳn cảm thấy khó hiểu, đầy một bụng hiếu kì. Còn Bạch Dịch, lúc trước bộ dáng lạnh lùng, nay bỗng trở nên nhiệt tình với đám đệ tử ngoại môn, sau đó đi về phòng mình.

Đến khi Bạch Dịch trở về phòng, lập tức Khương Đại Xuyên mặt mày ủ rũ ôm bụng muốn lập tức đi về nghỉ ngơi. Tuy rằng Bạch Dịch lưu lại lực đạo nhưng kia chính là đệ tam thức của Lô Đào kiếm pháp, đánh vào người có thể không đau sao?

“Đại Xuyên sư huynh.” Một đệ tử áo xám vóc dáng bé nhỏ trừng con mắt, vô cùng khó hiểu hỏi: “Huynh họ Khương, tiểu thúc huynh làm sao họ Bạch được?”

Nghe đối phương hỏi, Khương Đại Xuyên đang muốn trở về dưỡng thương phát bực, muốn ra tay nhưng lại không tiện phát tác, bèn ôm bụng quát: “Hẳn là huynh đệ kết nghĩa của lão tử!”

Nói xong, Khương Đại Xuyên căn răng chịu đựng mà đi. Các đệ tử khác đều ôm tâm tư mà tản đi. Bọn hẳn đều là đệ tử Luyện Khí sơ kì, trên thực tế đều do Khương Đại Xuyên che chở cho cư trú ở chỗ này. Mỗi tháng cố định họ đều phải giao cho Khương Đại Xuyên Thông Mạch Đan. Lúc này đây lại thêm một vị tiểu thúc, không biết cuộc sống sau này họ có khá giả được không đây?

Phần lớn đệ tử ngoại môn đều lo lắng cho bản thân sau mỗi tháng còn lại được bao nhiêu Thông Mạch Đan. Tuy nhiên cũng có những đệ tử thông minh nhìn ra điều khác biệt nhưng cũng không dám có can đảm nhiều lời.

Bạch Dịch kia bộ dáng mới có mười sáu, mười bảy tuổi, Khương Đại Xuyên nói là hẳn hơn hai mươi năm không gặp tiểu thúc. Hơn hai mươi năm trước tiểu tử kia còn chưa ra đời, Khương Đại Xuyên kết nghĩa huynh đệ với quý hay sao?

Cao Nhân đi theo Bạch Dịch vào trong phòng, tò mò hỏi: “Bạch huynh, như thế nào mà người thành tiểu thúc của Khương Đại Xuyên?”

Bạch Dịch cười cười, nói: “Ta tu ra Linh khí, hẳn đánh không lại ta. Vì thể diện nên mới có một tiểu thúc lòi ra.”

“Cái gì? Người tu luyện ra Linh khí?” Cao Nhân hoảng sợ nói: “Ông trời ơi, chúng ta mới đến Nhập Vân Cốc ba ngày, tâm pháp kia ta xem một chữ cũng không hiểu, Bạch huynh người liền biến thành Luyện Khí sơ kì Tu Chân giả, điều này cũng nhanh quá đi.”

“Là do ngộ tính mà thôi, cảnh giới Luyện Khí sơ kì chỉ là nhập môn trong giới Tu Chân giả, không có gì mới lạ. Chỉ cần tập trung tinh thần hiểu được, người cũng có thể tu ra Linh khí.” Bạch Dịch tùy ý nói, hẳn từng là Tán Tiên nên xem Luyện Khí kỳ là cảnh giới quá thấp.

“Vậy cũng đủ dọa người rồi, chỉ trong ba ngày nhập đạo thôi đấy. Sợ rằng Bạch huynh có thể xưng thiên tài tu luyện được ấy chứ!” Cao Nhân vô cùng hâm mộ nói.

“Nhập đạo?” Bạch Dịch cười khố, lẩm bẩm: “Trong thiên hạ có mấy người dám nói chính mình nhập đạo, đạo chi huyền bí, cũng không phải Tu Chân giả có thể đoán được cảnh giới.”

Nghe mấy lời Bạch Dịch nói khó hiểu như vậy. Đầu Cao Nhân cũng lớn hơn, vội vàng nói: “Kệ hẳn nói thế nào, dù sao ta biết thiên phú Bạch huynh kinh khủng như vậy, đợi đến lúc Bạch huynh tu vi lên cao, cần phải che chở cho tiểu đệ nha, hắc hắc.”

Nhìn bộ dạng bất hảo của Cao Nhân, Bạch Dịch bất đắc dĩ cười, chỉ bảo đơn giản cho đối phương một phen, đem một ít yếu điểm của người muốn tu luyện ra Linh khí ở cảnh giới Luyện Khí sơ kì cho hắn biết, nếu không với tính tình bất hảo của Cao Nhân, nói không chừng phải tu luyện vài năm mới tu ra Linh khí.

Nhìn Bạch Dịch chỉ điểm hết sức đơn giản nhưng lại đánh thẳng vào trọng điểm, Tán Tiên chỉ điểm, cũng không phải Tu Chân giả bình thường có thể được thấy. Cao Nhân coi như may mắn, hồ đồ, lơ mơ mà được Tán Tiên chỉ dẫn.

Tối đó, Khương Đại Xuyên nằm một ngày thương thế mới chuyển biến tốt đẹp. Hắn liền chuẩn bị một bàn toàn rượu thơm, thức ăn ngon mời Bạch Dịch và Cao Nhân tới.

Thương thế có thể chậm rãi dưỡng khỏi, giao tình kia thì thật vất vả mới có nên không thể lãng phí.

Tại Nhập Vân Cốc, rượu thịt thức ăn phần lớn đầy đủ hết nhưng đều là thịt sống, cần đệ tử ngoại môn tự mình bắt tay vào nấu nướng mới có thể ăn. Khương Đại Xuyên lệnh mười đệ tử ngoại môn cùng nhau bắt tay vào làm mới có một bàn tiệc rượu coi như phong phú.

Trên bàn rượu, Cao Nhân hào hứng bưng bưng, đặc biệt ăn nhiều. Hắn là tiểu vương gia, cho đến giờ đều là loại người cơm bưng tận miệng, chưa khi nào tự mình làm đồ ăn, ba ngày vừa rồi không biết hắn làm cách nào chịu đựng được.

“Đại Xuyên, Nhập Vân Cốc có ba đại Chấp sự, như vậy thì mỗi người chịu trách nhiệm những phần nào?” Bạch Dịch đơn giản ăn chút ít đồ ăn, hỏi.

“Tiểu thúc, ngươi không biết sao?” Khương Đại Xuyên miệng đút đầy thịt mỡ, giọng nói ra cũng không rõ: “Ba đại Chấp sự này thì Tào Nham

chịu trách nhiệm chăm sóc Nhập Vân Cốc đệ giai Linh Mạch, Lũng Thiên Lý chịu trách nhiệm ban bố nhiệm vụ cho ngoại môn đệ tử, Dương Nhất Phàm chịu trách nhiệm truyền dạy tâm pháp kiếm quyết.”

Biết được tình huống của ba đại Chấp sự, Bạch Dịch lại hỏi: “Nếu như Dương Nhất Phàm chịu trách nhiệm truyền dạy tâm pháp kiếm quyết, vì sao đổi thành Vương Nhiễm dạy đệ tử ngoại môn?”

Nhắc tới Vương Nhiễm, Khương Đại Xuyên than thở: “Vốn đệ tử ngoại môn đều là do Dương Chấp sự dạy bảo, chỗ nào không hiểu có thể hỏi bất cứ lúc nào. Nhưng là một năm trước không biết vì sao Dương Chấp sự không tiếp tục dạy bảo đệ tử ngoại môn mà để cho Vương Nhiễm thay mặt dạy. Vương Nhiễm thiên phú không tồi, đối với tâm pháp kiếm quyết cũng vô cùng tinh thông nhưng hẳn lại thu thù lao, chẳng khác nào cướp đoạt. Thật là tức chết người đi được.”

Thừa nhận Dương Nhất Phàm quái dị, Bạch Dịch không tiếp tục tìm hiểu về ba đại Chấp sự, hẳn hỏi đến vấn đề quan trọng: “Làm sao mới có thể đạt được Linh Thạch tại Nhập Vân Cốc?”

“Muốn lấy Linh Thạch ở Nhập Vân Cốc cực kì khó khăn, cần phải tích lũy hoàn thành nhiều nhiệm vụ ngoại môn mới được. Ở mỗi khu vực cư trú phải tích lũy hoàn thành một trăm nhiệm vụ mới có thể đổi lấy một khối đệ giai Linh Thạch.” Khương Đại Xuyên dừng việc ăn uống lại, nghiêm túc nói ra: “Một khi đổi được đệ giai Linh Thạch, nhất định phải trốn trên một thân, ngược lại mà nói, chính là vĩnh viễn không yên bình.”

“Linh Thạch rất quý hiếm?” Cao Nhân cầm nước no nê sau đó xen vào hỏi.

“Đâu chỉ là quý hiếm!” Khương Đại Xuyên quẹt miệng nói: “Đệ giai Linh Thạch tại Nhập Vân Cốc chính là thiên đại bảo bối (bảo bối lớn). Một

khối đê giai Linh Thạch có thể khiến cho toàn bộ đê tử ngoại môn đuổi giết. Người nói có quý kiếm không?”

Tưởng tượng thấy cảnh bị hơn một ngàn đê tử ngoại môn đuổi giết, Cao Nhân co đầu, rụt cổ, nói: “Không phải là thứ đồ phụ trợ tu luyện thôi sao, cần gì phải liều mạng tranh giành.”

“Khà khà, mới vào Tu Chân giới, người chắc còn chưa biết cái tuyệt diệu của Linh Thạch.”

Khương Đại Xuyên rung đùi đắc ý mà nói: “Linh Thạch không những có thể trợ giúp Tu Chân giả tu luyện mà còn dùng thay cho tiền tệ trong Tu Chân giới, có thể mua được rất nhiều thiên tài địa bảo, tâm pháp kiếm quyết, hễ là thứ tốt người nghĩ đến, gần như đều có thể dùng Linh Thạch đổi lấy.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Linh Thạch Đối Sư Tỷ

Muốn hết sức khoe khoang những từng trải của mình trước mặt Cao Nhân, Khương Đại Xuyên tiếp tục giảng đạo lý.

“Đệ tử ngoại môn của Nhập Vân cốc, chỉ có thể tu luyện được Luyện khí hậu kỳ mới có thể chân chính bái vào Thương Vân tông, nếu như thiên phú chỉ ở mức độ bình thường thì cho dù người có được vào trong nội môn thì cũng không thể trở thành đệ tử chân truyền của các trưởng lão, chỉ có thể làm đệ tử bình thường, đến lúc đó muốn tu luyện các loại pháp thuật và kiếm quyết bậc cao, muốn có được kinh nghiệm tu luyện của cảnh giới Trúc Cơ, toàn bộ đều phải dùng linh thạch trao đổi.”

“Tiến vào nội môn rồi cũng chưa chắc trở thành đệ tử chân truyền?” Cao Nhân sững sờ, không hiểu hỏi.

Ở Thương Vân tông, tu vi thấp nhất của các trưởng lão đều ở cảnh giới Kim Đan, cũng đều là các lão quái vật Kim Đan kỳ, vậy thì có thể tùy tiện thu nhận một đồng đệ tử Luyện Khí kỳ sao? Đương nhiên sẽ chọn những người có thiên phú cao làm chân truyền rồi, tất cả những người khác đều là đệ tử bình thường thôi.”

Khương Đại Xuyên giống như một tiên bối đang chỉ điểm nói: “Đãi ngộ đối với đệ tử bình thường là thấp nhất, không thể nào so sánh được với đệ tử chân truyền, có điều so với những đệ tử ngoại môn như chúng ta thì vẫn tốt hơn gấp trăm lần, ít ra mỗi tháng chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ theo thông lệ của tông môn thì đều được phân phát linh thạch, không giống như chúng ta, đến hình dạng của linh thạch còn chưa từng nhìn thấy.”

“Vào nội môn, lẽ nào muốn học cái gì đều phải dùng linh thạch đổi, Thương Vân tông này cũng thật là keo kiệt quá.” Cao Nhân cảm thấy bất bình nói.

“Keo kiệt ư?” Cái miệng đầy râu ria lộn xộn của Khương Đại Xuyên bật cười chế nhạo, “Trong tông môn đây linh khí, cái này đã xem như là quá tốt rồi, người còn muốn cái gì cũng có, còn muốn không tốn linh thạch, trừ khi người có thể trở thành đệ tử chân truyền ở vị trí cao cao tại thượng kia.”

“Làm sao để trở thành đệ tử chân truyền đây? Thiên phú này ai có thể nói chuẩn xác được?” Cao Nhân tiếp tục hỏi.

“Tốc độ tu luyện chính là một minh chứng tốt nhất.” Khương Đại Xuyên giải thích, “Nếu như người có thể trong vòng mười năm đạt tới Luyện khí hậu kỳ hoặc là trong cơ thể người có linh căn thì người cũng có cơ hội trở thành đệ tử chân truyền, hơn nữa người có linh căn đều được tông môn thập phần xem trọng, như thế mới thực sự gọi là thiên phú, chúng ta đừng suy nghĩ nữa, nếu như có linh căn thì đã sớm vượt qua nội môn trực tiếp trở thành đệ tử chân truyền rồi.”

“Trời cao ban linh căn trong cơ thể mới thực sự là thiên phú.” Bạch Dịch nhàn nhạt cười một câu rồi hỏi: “Ở Nhập Vân cốc đệ tử tu luyện nhanh nhất đến Luyện khí hậu kỳ mất bao nhiêu lâu?”

“Theo như ta được biết, mười năm trước có một đệ tử không có linh căn và mất chưa đến một năm đã tu luyện đến Luyện khí hậu kỳ, như vậy cũng được coi là kỳ tài trời sinh, Thương Vân tông thành lập được mấy ngàn năm, chưa chắc đã có đệ tử tu luyện nhanh hơn hẳn ta.” Khương Đại Xuyên vô cùng hâm mộ nói.

Một năm sao....

“Nghe được tin tức này, Bạch Dịch thấy bản thân mình cũng có thể trong vòng một năm luyện đến Luyện khí hậu kỳ, nếu như hẳn tận lực tu luyện, e

rằng chỉ mất vài tháng. Đây là tình trạng tu luyện rất bình thường, nếu như vận dụng thủ đoạn đặc biệt thì tốc độ tu luyện của hẳn cũng có thể làm người khác kinh hãi.

Cao Nhân ở bên cạnh chen miệng vào nói: “Đại Xuyên sư huynh, có phải chỉ cần có linh thạch thì cái gì cũng có thể đổi được?”

“Đó là đương nhiên, chỉ cần người nghĩ đến thứ gì là đều có thể dùng linh thạch đổi lấy thứ đó.” Khương Đại Xuyên vô cùng khẳng định nói.

“Linh đan thì sao?” Cao Nhân hỏi.

“Đổi bằng linh thạch.” Khương Đại Xuyên đáp.

“Pháp khí thì sao?” Cao Nhân hỏi.

“Cũng dùng linh thạch đổi.” Khương Đại Xuyên đáp.

“Sư tử thì sao?” Cao Nhân cười hì hì hỏi.

“Linh thạch đổi được.” Khương Đại Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

Bạch Dịch vừa mới uống một ngụm rượu thì suýt chút nữa phun ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ từ lúc nào mà trong giới Tu Chân có thể dùng linh thạch để đổi lấy sư tử?

“Đại Xuyên sư huynh đừng có đùa ta, lẽ nào sư tử lại có thể dùng linh thạch đổi lấy được?” Cao Nhân đầy nghi ngờ hỏi.

“Trong mắt các Tu Chân giả, linh thạch có thể coi là nguồn tiền vốn để sống an thân, nếu như người có linh thạch chất thành đống thì còn sợ sư tử không gả cho người sao? Khương Đại Xuyên liếc nhìn Cao Nhân, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ quái, miệng đầy râu ria nhăn nhó nói: “Đừng nói đến sư tử, cứ cho ta một đống linh thạch đi, ta cũng sẽ trở thành người của người.”

Phù!

Lần này đến lượt Cao Nhân phun rượu, không chỉ phun rượu, hẳn còn muốn ói, bây giờ tiểu vương gia rốt cuộc cũng đã biết được giá trị của linh thạch.

Linh thạch trong mắt các Tu Chân giả chính là vàng trong mắt người phàm, là xã tắc trong mắt đế vương, mức độ quý giá chỉ đứng sau sinh mệnh, giống như Khương Đại Xuyên nói, linh thạch chính là vốn liếng căn bản để sống của các Tu Chân giả, một loại tài nguyên đắt giá không thể thiếu.

Sau một hồi ăn uống, Bạch Dịch cùng Cao Nhân và các đệ tử ngoại môn khác trong khu đều thu dọn lại, dựa vào việc Bạch Dịch là tiểu thúc của Khương Đại Xuyên nên vị trí của Cao Nhân cũng được tăng lên, ít nhất cũng không có kẻ nào có ý đánh hấn để giành lấy mười viên thông đan mạch.

Sau khi ăn uống xong, trở về phòng, Bạch dịch lấy từ trong ngực ra một cái kén Chúc Long, sau đó lấy nguồn linh khí mỏng manh bao phủ cơ thể mình ra nuôi dưỡng cho Chúc Long kén.

Sau khi đến Nhập Vân cốc, Bạch Dịch không hề vội vã tu luyện, hẳn chuẩn bị trong vòng hai tháng để tu luyện lên cấp Luyện khí trung kỳ, nếu như lên cấp quá nhanh, tất nhiên sẽ dẫn đến việc có người nghi ngờ, chỉ bằng nuôi dưỡng Chúc Long kén, giúp cho thần hồn của bản mệnh linh thú được ổn định.

Chúc Long được ấp bên trong kén, cần một khoảng thời gian rất lâu Chúc Long mới có thể xuất thế, Bạch Dịch cũng có thêm trợ thủ đặc lực, mà Chúc Long có một đặc thù là lúc chưa đạt đến cảnh giới nhất định thì bản thể Chúc Long sẽ không phải là hình rồng, người khác sẽ không nhận ra.

Kẻ thù là tán tiên hùng mạnh khiến Bạch Dịch không thể không khiêm tốn và cẩn thận. Cho dù nơi này là do đệ tử tông môn xây dựng, nhưng ở trên đời, tính là một chuyện còn kết quả lại là chuyện khác. Cho dù Bạch Dịch đã vô cùng biết điều nhưng vẫn không tránh khỏi những cuộc tranh đấu ngầm ẩn giấu trong tông môn của giới Tu Chân.

Buổi sớm, trời vừa sáng, phụ trách ngoại môn Lũng Thiên Lý đã tới, phía sau dẫn theo hơn mười đệ tử ngoại môn, nhìn diện mạo dĩ nhiên đều là những đệ tử người phàm trần mới bái nhập vào ngoại môn.

Mục đích Lũng Thiên Lý tới đây chính là để tuyên bố nhiệm vụ ngoại môn.

Loại nhiệm vụ ngoại môn này thường xuất hiện ở Nhập Vân cốc, đều là tốn chút thời gian và công sức, nhưng không có nhiệm vụ cấp thấp nào quá mức nguy hiểm, mỗi nơi ở phái ra vài người để làm, hoàn thành xong sẽ tụ họp ở nơi ở, tập hợp được một trăm lần sẽ được phân phát một khối linh thạch cấp thấp.

Đương nhiên linh thạch đạt được ở những nơi này đều rơi vào tay thủ lĩnh.

Khương Đại Xuyên ở đây đã tích góp được hơn hai mươi nhiệm vụ, còn khá xa khoảng cách một trăm lần, Bạch Dịch thì không chút hứng thú nào với mấy nhiệm vụ này nên không hề ra khỏi phòng.

Phàm những người đi làm nhiệm vụ này đều là những đệ tử có tu vi cấp thấp, Bạch Dịch trở thành tiểu thúc của Khương Đại Xuyên nên dĩ nhiên chẳng cần đi làm mấy việc nhỏ mọn này.

Khương Đại Xuyên cười miễn cưỡng rồi sắp xếp ba đệ tử Luyện khí sơ kỳ đi, ở trước mặt Lũng Thiên Lý hẳn không hề dám lỗ mãng.

Vốn dĩ mỗi khu chỗ ở phải đi ba người đã là đủ rồi, Lũng Thiên Lý cũng chẳng bận tâm, lúc vừa định đi thì hăn chợt phát hiện ra Cao Nhân đang rất ồn ào, nhận thấy trong cơ thể đối phương không hề có tu vi mà còn không chịu tham gia vào nhiệm vụ, nhất thời sắc mặt hăn trầm xuống.

“Khương Đại Xuyên, người không hiểu quy củ cho nên mới dám bao che phải không?” Lũng Thiên Lý chỉ thẳng vào Cao Nhân nói: “Hăn đến Luyện khí sơ kỳ còn không đạt được, lại còn không đi tham gia vào nhiệm vụ, chẳng lẽ một tu sĩ Luyện khí trung kỳ như người lại không bắt nổi một người phạm.”

Lũng Thiên Lý lạnh lùng nói khiến cho Khương Đại Xuyên run rẩy, hăn vội vàng giải thích: “Lũng chấp sự, hăn là bằng hữu của tiểu thúc của tôi, lúc này.....”

Nói đến đây, Khương Đại Xuyên mới biết mình lỡ lời, hăn nhớ đến quy tắc làm người của Lũng Thiên Lý.

Kẻ khẩu phật tâm xà đứng trước mặt này, lòng dạ vô cùng hẹp hòi, hay coi thường những đệ tử ngoại môn bọn họ, Khương Đại Xuyên trong mắt người ta cũng chỉ là một con kiến, cho dù có giải thích gì với hạng người này cũng đều là uổng phí.

“Tiểu thúc của người?” Lũng Thiên Lý thâm trầm, cười lạnh nhạt nói: “Nơi đây là Nhập Vân cốc, thể diện của Khương Đại Xuyên người vốn chẳng đáng giá, bảo tiểu thúc của người ra đây cho ta, nhiệm vụ ngoại môn lần này, hăn nhất định phải đi!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Nhiệm Vụ Ngoại Môn

Nghe Lũng Thiên Lý quát lạnh, Bạch Dịch bất đắc dĩ lắc đầu sau đó đẩy cửa đi ra.

Bạch Dịch không nghĩ tới Lũng Thiên Lý đã nham hiểm lại là người bụng dạ hẹp hòi. Hẳn ta phái ai đi hoàn thành nhiệm vụ cũng phải tính toán chi li từng chút.

“Ha ha, người chính là tiểu thúc của Khương Đại Xuyên?”

Lũng Thiên Lý mặc dù đang cười nhưng trong nụ cười kia dường như có dấu đao, nhìn qua cực kì lạnh lẽo. Quả không hổ là người nham hiểm khẩu Phật tâm xà.

“Đại Xuyên là con băng hữu cũ của ta, ta miễn cưỡng xem hẳn là vẫn bối.”

Đối mặt với Chấp sự Nhập Vân Cốc, Bạch Dịch sẽ không để lộ bản thân đặc biệt. Hẳn tận lực tạo ra bộ dạng bối rồi, cung kính đáp lời.

“Hừ!”

Lũng Thiên Lý thấy thái độ khiêm tốn của Bạch Dịch thì hừ lạnh một tiếng, lên giọng dạy dỗ: “Người nhớ kĩ cho ta, nơi này là Nhập Vân Cốc chứ không phải địa phương để các người nhận thân thích. Nếu các người muốn giở thủ đoạn, nhân lúc còn sớm mà xéo cho ta, Thương Vân Tông không phải nơi nuôi một đám người rảnh rỗi.”

Răn dạy xong, Lũng Thiên Lý lệnh Bạch Dịch và Cao Nhân thay cho hai đệ tử ngoại môn mà Khương Đại Xuyên chọn. Sau đó hẳn ta đặc ý bước nhanh đến khu cư trú khác.

Đem mặt cỏ ở bốn phía của khu cư trú rời đi, mỗi khu tuyển ra ba đệ tử. Không bao lâu, sau lưng Lũng Thiên Lý đã có hơn mười đệ tử ngoại môn. Trong đó đại đa số là đệ tử phạm nhân vừa mới bái nhập làm đệ tử ngoại môn.

Dẫn tất cả các đệ tử này đến một ngôi nhà gỗ cao lớn, Lũng Thiên Lý cười lạnh: “Lần này nhiệm vụ ngoại môn là “Cắt da”. Các người dựa theo khu vực phân chia, ba người một tổ, mỗi tổ phải cắt trăm tờ da thú mới coi như hoàn thành nhiệm vụ, hạn cho các người là một ngày. Không hoàn thành nhiệm vụ cũng đừng nghĩ đến trốn tránh hay lừa dối. Một ngày cắt không hết thì cắt hai ba ngày cho ta, cắt xong một trăm tờ da thú mới có thể trở về.”

Lũng Thiên Lý đã nói quy tắc rõ ràng. Nhiệm vụ lần này thời hạn chỉ có một ngày. Kết thúc ngày mà không hoàn thành nhiệm vụ sẽ không được tính vào nhiệm vụ tích lũy. Tuy nhiên nếu không hoàn thành nhiệm vụ cũng không thể nghĩ đến việc lừa dối, mỗi tổ đều phải cắt đủ một trăm tờ da thú mới có thể rời đi.

Hoàn thành, được một lần nhiệm vụ tích lũy. Không hoàn thành, vẫn phải cắt trăm tờ da thú. Loại nhiệm vụ này đối với đệ tử ngoại môn không có một chút xíu chỗ tốt nào. Cho dù là tích lũy hoàn thành nhiệm vụ được một trăm lần, lấy được Linh thạch thì đó phải là người mạnh nhất khu cư trú. Những đệ tử còn lại chỉ đi làm cu li miễn phí.

Những đệ tử ngoại môn mới tới nghe được nhiệm vụ quái dị này không có phản ứng gì. Đối với những đệ tử cũ tu vi Luyện Khí sơ kì nghe thấy nhiệm vụ “Cắt da” lập tức lộ ra vẻ mặt đau khổ, giống như nhiệm vụ này cực kì khó chơi.

“Quy định cụ thể, các người đi vào sẽ rõ.” Lũng Thiên Lý cười lạnh nói: “Tất cả nghe kỹ cho ta. Cắt da thú nhỏ không cho phép nửa phần nhầm lẫn. Da thú này dùng để luyện chế phù Yêu Thú da, hủy hoại một tấm, các người không gánh được hậu quả đâu!”

Lũng Thiên Lý quát đến chói tai, sau đó hắn ta vung ống tay áo rời đi. Đám đệ tử cũ mặt mày ủ rũ bước vào phòng lớn, đám đệ tử mới cũng tò mò đi theo.

Nghe được chế phù Yêu thú da, Bạch Dịch lập tức hiểu được kết quả của nhiệm vụ lần này. Dù bận nhưng vẫn ung dung, hắn theo mọi người vào phòng lớn.

Nhà gỗ rộng rãi, bốn vách tường đều có bàn gỗ, bày trên đó là một đồng da thú vừa dày vừa nặng cùng ba thanh đoản đao. Tại trung tâm nhà gỗ là một tấm bảng cao cỡ nửa người, phía trên ghi nguồn gốc da thú và yêu cầu cắt da thú kỹ càng, tỉ mỉ thành từng mảnh nhỏ.”

Cao Nhân chọn lấy một bàn gỗ, nắn bóp da thú trên bàn một hồi mới kinh ngạc nói: “Đây là da gì? So với áo lông cáo thượng hạng còn mềm mại và dẻo dai hơn.”

“Da Yêu thú cấp một Tuyệt Tông Lang.” Cùng tổ với Cao Nhân và Bạch Dịch là một đệ tử cũ, hắn ta mặt buồn rười rượi nói: “Dừng nhìn da Tuyệt Tông Lang mềm mại, tính bền dẻo của nó vô cùng tốt. Ngay cả đệ tử Luyện Khí sơ kì cũng rất khó khăn mới cắt ra, với đệ tử chưa tu ra Linh khí cắt được năm ba cái tay dính đầy máu. Kẻ nham hiểm kia muốn cho các tân đệ tử một đòn ra oai phủ đầu đấy.”

“Rất khó cắt sao?” Cao Nhân nâng đoản đao lên muốn cắt thử.

“Các người chậm một chút!” Đệ tử cũ kia cả kinh, vội vàng ngăn lại, nói: “Đây là Yêu thú da, không phải da thú bình thường. Chúng ta cắt hỏng một tấm, sẽ bị kẻ nham hiểm kia lột một lớp da. Hai người các người xem ta

làm trước rồi từ từ làm theo. Kết thúc một ngày chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ thì làm thêm hai, ba ngày nữa, đem cắt được trăm tờ da thú là được.”

Nói xong đệ tử cũ đem Linh khí trong cơ thể rót vào đoản đao, cẩn thận từng li từng tí mà cắt da.

Mất khoảng một khắc (15 phút), đệ tử cũ cũng cắt xong một tấm da thú rộng ba tấc, dài năm tấc. Hắn thở ra một hơi lớn, đặt đoản đao xuống rồi nghỉ ngơi. Việc này chẳng những cần vận chuyển Linh khí mà còn cần tinh thần luôn tập trung cao độ. Ngay cả đệ tử Luyện Khí sơ kì cũng không thể tiến hành liên tục, cắt hết một tấm cần nghỉ ngơi trong khoảng thời gian dài.

Chứng kiến đệ tử cũ bộ dáng cố hết sức, Cao Nhân không cam lòng mà bắt đầu ra tay. Nhưng hắn dốc toàn lực để cắt cũng chỉ để lại một lỗ nhỏ trên da thú. Ngay cả một đao cũng không cắt được.

Nhìn đoản đao trên bàn, Bạch Dịch nhận ra đao này là loại Pháp Khí đệ giai, so với phi lô kiếm sắc bén hơn một chút. Đây là công cụ chuyên dùng để cắt da.

Thúc giục Linh khí trong cơ thể ra, Bạch Dịch nhẹ nhàng rạch mấy đao, một tờ da thú được cắt ra hết sức đơn giản. Thấy hắn cắt da thú dễ dàng như thế, đệ tử cũ đang nghỉ ngơi lập tức hoảng sợ nói: “Linh khí! Người tu ra Linh khí!”

Nhìn bộ dáng kinh ngạc của đối phương, Bạch Dịch chỉ nhẹ gật đầu rồi chuẩn bị cắt tiếp.

Nhiệm vụ cắt da thú này đệ tử Luyện Khí sơ kì cần phải cố gắng hết sức. Phải vô cùng chuyên chú vận chuyển Linh khí khống chế đoản đao bởi da thú này dùng vào việc chế phù, không cho phép xảy ra một chút sai lầm nếu không sẽ trở thành phế liệu.

“Chờ một chút!”

Đệ tử cũ chưa kinh ngạc xong đã thấy Bạch Dịch tiếp tục động đao thì sợ đến mức mặt mũi trắng bệch. Hắn vội vàng xông về phía trước, đem da thú Bạch Dịch vừa cắt ra đo đạc cẩn thận, kết quả khiến hắn càng thêm kinh ngạc.

“Chẳng những người chỉ mất bốn ngày liền tu được Linh khí mà còn đối với việc khống chế Linh khí thành thạo như vậy. Người...”

Đệ tử cũ chưa từng gặp qua đệ tử ngoại môn nào chỉ trong vài đao đã cắt ra một tấm da thú chính xác. Nhìn thủ pháp của Bạch Dịch, sợ rằng đệ tử ngoại môn tu vi Luyện Khí trung kì cũng không bằng. Nhất thời hắn cảm thấy hết sức khó hiểu, hỏi: “Người, người bái nhập ngoại môn trước kia là vào làm thợ may hả?”

Bạch Dịch cười, giơ ngón tay cái lên nói: “Hào nhân lực.”

“Chả trách, không phải xuất thân là thợ may, ai có thể cắt chuẩn như vậy. Thì ra tiểu thúc của Đại Xuyên sư huynh trước kia là thợ may.” Đệ tử cũ thì thào tự nói.

Không để ý tới lời nói của đệ tử cũ, Bạch Dịch tiếp tục cắt ra một tấm da thú sau đó hắn để đoản đao xuống, ngồi một bên nghỉ ngơi. Không phải hắn không thể cắt nữa mà là không muốn để người khác chú ý. Nếu không Bạch Dịch trong một lần có thể cắt được trăm tấm da thú.

Nhiệm vụ cắt da thú này thực ra để kiểm tra khả năng vận dụng Linh khí của đệ tử chính xác đến đâu. Càng vận dụng Linh khí thành thạo thì cắt nhỏ da thú càng thêm thoải mái, dễ dàng. Đối với Bạch Dịch, khống chế Linh khí để cắt được trăm tờ da thú không cần đến một ngày, nửa giờ là đủ.

Cao Nhân phát hiện Bạch Dịch cắt da thú cực kì dễ dàng liền quyết định không cắt mà ngồi cạnh Bạch Dịch cười đùa, nói đủ chuyện trên trời dưới

đất. Đây gọi là ngồi dưới đại thụ to hóng mát.

Từ sáng sớm cho đến lúc hoàng hôn, chỉ có ba tổ đệ tử ngoại môn trong nhà gỗ hoàn thành nhiệm vụ. Các tổ đệ tử khác ngay cả một nửa chỗ da thú cũng không cắt xong, đặc biệt là những tân đệ tử, gần như người nào hai tay cũng bong tróc đầy máu.

Cao Nhân thấy Bạch Dịch cắt xong tấm da thú cuối cùng thì hoan hô một tiếng sau đó dẫn đầu chạy khỏi nhà gỗ. Hãn tuy rằng không làm gì nhưng ghen uất một ngày cũng đủ buồn bực. Bạch Dịch thần thái thoải mái, cùng với đệ tử cũ cùng tổ bước ra ngoài.

Ba người Bạch Dịch vừa rời đi lập tức một tân đệ tử mặt dài bàn bên cạnh chuyển động ánh mắt. Cùng tổ hãn còn có hai người, họ thấp giọng thương lượng một hồi sau đó cởi áo da bên trong áo bào xám của mình xuống. Động tác họ nhanh nhẹn, rất nhanh đã cắt nhỏ áo da. Họ đem trộn những mảnh nhỏ này vào cùng mười tấm da thú vừa cắt. Sau đó lại lấy một cái bao bỏ trăm tờ da thú của Bạch Dịch vào, bày da thú vừa rời lên bàn. Xong xuôi mọc việc, ba người nở nụ cười quái dị rồi lần lượt rời khỏi nhà gỗ.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thay Xà Đổi Cột

Sau khi đệ tử hoàn thành nhiệm vụ “Cắt da” phải chờ ở phòng ngoài để Lũng Thiên Lý kiểm tra xong mới có thể rời đi.

Bạch Dịch đang chờ trên bãi cỏ ngoài cửa, bỗng nhiên thấy có ba người từ phía sau đi ra. Trước đó hắn còn không hề để ý tới nhưng sau khi nhìn lướt qua bộ dáng của ba đệ tử, đầu lông mày hắn hơi động một chút.

Ba người này Bạch Dịch nhớ rõ, họ ngồi ở bàn ngay cạnh hắn. Hơn nữa ba người đều là đệ tử mới nhập môn, họ còn chưa tu được ra Linh khí nên không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy.

Chưa hoàn thành nhiệm vụ mà dám rời khỏi nhà gỗ thì chỉ có thể nói bọn họ chán sống, không sợ Lũng Thiên Lý trách phạt. Hoặc là ba người họ bày trò mưu ma chước quỷ.

Biết rõ ba người kia dùng quỷ kế, Bạch Dịch cũng không có hứng thú đi vạch trần. Họ là đệ tử mới, ngay cả Linh khí cũng chưa tu được mà muốn giở mảnh khóe trước mặt Chấp sự Trúc Cơ cảnh, việc này chẳng khác nào tự tìm khổ.

Không mất bao lâu thì Lũng Thiên Lý từ ngoài cửa đi tới, hắn ta nhìn bốn tổ đệ tử rồi cười lạnh đi vào nhà gỗ. Rất nhanh, hắn ta bước ra với vẻ mặt âm trầm.

“Lấy da thú bình thường nộp cho nhiệm vụ Yêu thú da, các người thật có tiền đồ.” Nụ cười của Lũng Thiên Lý ngày càng trở nên lạnh lẽo, bỗng hắn

ta cả giận nói: “Bày mưu tính kế với Lũng Thiên Lý ta, các người còn quá non kém. Vị trí số chín là ai, đứng ra cho ta!”

Lũng Thiên Lý gầm lên khiến đệ tử ngoại môn khẽ run rẩy. Lúc nghe được vị trí số chín, Bạch Dịch cau mày, dẫn đầu bước ra.

Bàn gỗ vị trí số chín chính là bàn của tổ Bạch Dịch.

“Ba người các người, mỗi người ba trăm roi, đồng thời phạt đi quãng mộ Linh khai thác mỏ năm năm.” Lũng Thiên Lý cười lạnh nói ra lời trừng phạt. Những người khác nghe được, sống lưng trở nên lạnh buốt.

Phạt ba trăm roi, cho dù là người to khỏe cũng bị đánh trở thành tàn phế. Sau đó còn phải đi đào mỏ, làm cu li năm năm.

“Lũng Chấp sự! Chúng ta không hề lấy da thú bình thường đem nộp!” Một đệ tử cũ cùng tổ Bạch Dịch bị dọa cho kinh hãi, da mặt trắng bệch, vội vàng giải thích: “Ba người chúng ta vất vả một ngày mới cắt được trăm tờ da thú, tuyệt đối không thể lẫn vào da thú khác loại. Chấp sự đại nhân liệu có nhìn lầm?”

“Ta lại nhìn lầm?” Lũng Thiên Lý cười nhạt nói: “Người nói bản Chấp sự cũng như người là đệ tử cấp thấp tu vi Luyện Khí kì sao? Ngay cả da Tuyết Tông Lang hay da thú bình thường đều nhìn không rõ?”

Cao Nhân thấy Lũng Thiên Lý xem thường bọn họ lập tức nổi giận đùng đùng, quát: “Chúng ta cắt đều là da Tuyết Tông Lang, trừ khi người đổ cho chúng ta đó là da chó!”

“A, ha ha.” Lũng Thiên Lý cười lạnh lùng mà quái dị. Ánh mắt hằn ta nhìn Cao Nhân lạnh lẽo: “Người quá đề cao bản thân rồi, ta đường đường là Chấp sự Nhập Vân Cốc, sẽ đổ cho các người là da chó? Ta cho người là cái này!”

Bốp!

Lũng Thiên Lý vừa dứt lời liền nâng bàn tay to lớn lên. Một cỗ lực lớn ập đến khiến Cao Nhân ngã xuống đất.

“Trong tổ các người chỉ có một đệ tử đạt đến Luyện Khí sơ kì thì làm sao có thể cắt được một trăm tờ da thú. Vậy mà các người còn đứng đây tranh cãi với ta?” Ánh mắt Lũng Thiên Lý lộ vẻ hung ác. Hắn ta đi đến chỗ Cao Nhân, miệng cười lạnh, giơ cánh tay lên lần nữa: “Ta thấy người muốn đâm đầu vào chỗ chết!”

Đối phương vừa ngu xuẩn, độc đoán lại thêm thủ đoạn cay nghiệt khiến Bạch Dịch giận dữ. Hắn bước đến ngăn trước mặt Cao Nhân, giọng nói lạnh lùng: “Nếu Lũng Chấp sự không nhìn nhầm thì chúng ta bị người khác thay xà đổi cột *, chỉ cần điều tra kĩ là ra được manh mối, cần gì phải lạm dụng hình phạt riêng.”

* Thay xà đổi cột: Nguyên văn tiếng Hán là “Thâu lương hoán trụ”. Đây là kế sách thứ 27 trong Binh pháp Tôn Tử. Kế này được hiểu là việc đánh tráo (gian lận), thay cái vốn có bằng một thứ khác không phải cái cũ mà người khác vẫn phải công nhận.

“Người là ai mà nói ta lạm dụng hình phạt riêng?” Lũng Thiên Lý dừng chân lại, liếc mắt khinh thường Bạch Dịch: “Thì ra là người, tiểu thúc của Khương Đại Xuyên. Người cho rằng có quan hệ thân thích với một đệ tử ngoại môn thì có chỗ dựa vững chắc? Ha ha, hôm nay ta cho người biết cái gì gọi là phép tắc quy củ trong Nhập Vân Cốc.”

Lũng Thiên Lý vừa dứt lời liền giơ cánh tay to khỏe lên tụ tập một đạo Linh lực nồng đậm đánh về phía Bạch Dịch.

Đệ tử Luyện Khí kì chỉ có thể tu luyện Linh khí, phải đạt đến Trúc Cơ cảnh mới có thể có được Linh lực. Nhưng nếu trực tiếp dùng Linh lực công kích thì uy lực không được bằng khi dùng Pháp khí cường đại. Lúc đó có

thể đánh bên mình, cũng có thể khiến bên địch bị thương nghiêm trọng. Đối với phàm nhân không có tu vi mà nói, bọn họ không thể chịu nổi một kích của tu sĩ Trúc Cơ kì.

Lũng Thiên Lý chẳng những bụng dạ hẹp hòi mà còn vô cùng hung hăng, ngang ngược. Ở Nhập Vân Cốc không có một đệ tử ngoại môn nào dám trêu chọc đến hắn ta. Hơn thế, Lũng Thiên Lý còn có một đại ca là Lũng Vô Nhai – đệ tử chân truyền của tông môn. Nghe nói tên đó thiên phú cực cao. Lũng Thiên Lý có đại ca làm chỗ dựa khiến cho hai Chấp sự còn lại cũng không dám tùy tiện chọc vào hắn ta.

Tuy rằng Lũng Thiên Lý là Chấp sự ngoại môn nhưng hắn ta cũng không dám giết đệ tử ngoại môn trước mặt nhiều người như vậy. Hắn ta tụ tập Linh lực là muốn dạy dỗ đối phương một phen. Nhưng hắn ta không nghĩ tới bản thân vừa tập hợp Linh lực đánh ra lại bị thiếu niên trước mặt tạo ra phi lô kiếm chống lại đơn giản.

“Người tu ra Linh khí?” Lũng Thiên Lý thu hồi cánh tay, bộ dáng cổ quái nhưng trong mắt vẫn lạnh như băng. Hắn ta hỏi: “Mới nhập môn bốn ngày đã tu được ra Linh khí, không biết người cố gắng khổ tu hay dùng phương pháp nào khác?”

“Hai đệ tử Luyện Khí sơ kì trong một ngày cắt ra trăm tờ da thú chắc là không thành vấn đề đi.” Không trả lời câu hỏi của Lũng Thiên Lý, Bạch Dịch quét mắt qua ba tân đệ tử không có chút tu vi nói: “Ba người phàm trần cắt ra được trăm tờ da thú trong một ngày mới gọi là kì quái.”

Lũng Thiên Lý dăm chiêu nhìn Bạch Dịch, cảm thấy thiếu niên trước mặt có phần thần bí nhưng lại không nhìn ra cái gì kì quặc. Hồi lâu, hắn ta đưa ánh mắt nhìn về phía ba tân đệ tử Bạch Dịch chỉ.

Đệ tử mặt dài đánh tráo da thú đã sớm sợ đến choáng váng. Hắn ta không nghĩ đến bản thân tự cho là thông minh vạch ra kế hoạch sẽ đổi lấy hậu quả

ngghiêm trọng thế nào. Đừng nói là năm năm đào mỏ, chỉ cần ba trăm roi đã đánh cho hấn chết.

“Chấp sự đại nhân! Ta tận mắt thấy hấn lén lút cắt một cái áo da thành từng mảnh nhỏ!” Đệ tử mặt dài chó cùng rút gậy chỉ vào Bạch Dịch cáo trạng.

Lũng Thiên Lý quét mắt đến đệ tử mặt dài, trong lòng đã rõ hấn ta đang nói láo. Một tổ có hai đệ tử Luyện Khí sơ kì, một tổ là ba đệ tử phạm nhân, trừ khi là kẻ đần mới không nhìn ra ai đang lừa dối.

Lũng Thiên Lý cảm thấy quái dị với tốc độ bốn ngày tu ra linh khí của Bạch Dịch, trong nội tâm hấn ta bắt đầu sinh ra ngờ vực.

Đúng là trên thế gian này có không ít thiên tài nhưng tân đệ tử trong bốn ngày tu được Linh khí tuyệt đối là loại khiến người khác kinh hãi. Hơn nữa điểm mấu chốt nhất là Dương Nhất Phàm chịu trách nhiệm chỉ dạy tâm pháp một năm gần đây không hề quan tâm đến tân đệ tử mà để cho Vương Nhiễm thay mặt truyền thụ.

Tu vi của Vương Nhiễm chỉ là Luyện Khí trung kì, đối với tâm pháp Luyện Khí dù tinh thông đến đâu cũng có hạn. Đem so với Dương Nhất Phàm đạt tới Trúc Cơ cảnh tự mình chỉ dạy không thể nào bằng được. Dưới tình huống này mà Bạch Dịch có thể tu ra Linh khí nhanh như vậy càng lộ vẻ kì quái.

Chẳng lẽ trên người tiểu tử này có bảo bối?

Lũng Thiên Lý cho rằng trên người Bạch Dịch có bí mật cũng không phải do tùy tiện suy đoán.

Vài chục năm trước, tại Nhập Vân Cốc từng xuất hiện một đệ tử chỉ trong vòng một đêm từ Luyện Khí trung kì tiến giai đến Luyện Khí hậu kì.

Đệ tử ngoại môn ấy trong một lần lịch lãm rèn luyện bất ngờ có được một loại quả đại vô danh, sau khi ăn vào thì may mắn tiến giai thần tốc.

Về sau Lũng Thiên Lý biết được tin tức này thì hối hận không dứt. Nếu như hãn ta có được loại quả đại không tên kia thì cho dù không thể trực tiếp tiến giai cũng có ích lớn đối với tu vi của hãn.

Chuyện cũ năm đó khiến Lũng Thiên Lý luôn canh cánh trong lòng. Hãn chính là một trong ba đại Chấp sự Nhập Vân Cốc, nếu như hãn sớm biết đệ tử ngoại môn kia trên người mang dị bảo, hãn đã sớm nghĩ cách để giành lấy.

Ngày hôm nay phát hiện tốc độ tu luyện của Bạch Dịch cực nhanh, Lũng Thiên Lý liền sinh nghi. Nhưng muốn tìm hiểu phải dò la một chút xem đối phương rốt cuộc có bí ẩn gì che dấu. Nghĩ vậy, Lũng Thiên Lý làm bộ như bản thân không rõ ràng mọi chuyện cho lắm, nói: “Có người tận mắt nhìn thấy người tráo đổi da thú, đây chính là nhân chứng. Người muốn chứng minh như thế nào?”

Nói xong, Lũng Thiên Lý đến gần Bạch Dịch cười lạnh mà nói: “Nếu như không có bằng chứng thì hình phạt ba trăm roi cùng năm năm đào mỏ hai tổ sáu người các người ai cũng không thoát. Đây là kết cục cho việc dám ở trước mặt ta đùa giỡn thủ đoạn.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hình Phạt Ba Trăm Roi

Vừa nghe Lũng Thiên Lý không tra chân tướng mà cho hai tổ đệ tử cùng nhận phạt, nội tâm Bạch Dịch giận giữ. Tuy vậy hắn vẫn biểu hiện bình tĩnh như cũ. Nhưng mà đệ tử mặt dài thay xà đổi cột mặt mày đã tái mét, hắn ta một mực chắc chắn da thú bình thường là do Bạch Dịch gây nên.

Chính hắn ta hiểu rất rõ, dù có chết cũng phải kéo Bạch Dịch cùng tổ đệ tử kia vào chỗ xui xẻo.

Lũng Thiên Lý chấp hai tay sau lưng, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) xem trò hay. Hắn cho rằng Bạch Dịch có chút kì lạ, vừa lúc mượn cơ hội này xem trên người đối phương có gì bí ẩn.

“Lũng Chấp sự muốn chứng cứ, việc này cũng không khó.” Bạch Dịch nén lại tức giận, ngữ khí lạnh lùng nói: “Hai tổ chúng ta một lần nữa cắt trăm tờ da thú trong một ngày. Cắt không xong, đương nhiên là nói dối. Nếu như tổ bọn họ cắt được trăm tờ da thú trong một ngày thì hình phạt ba trăm roi cùng năm năm đào mỏ chúng ta sẽ nhận hết.”

Từ khi trọng sinh lại đến nay, trong lòng Bạch Dịch từ đầu đến cuối vẫn luôn bình tĩnh, cũng ít khi ra mặt hành động. Nhưng hôm nay hắn bị người ta vu oan hãm hại, dù cho Bồ Tát cũng có ba phần bực tức, huống chi hắn từng là Tiêu Dao Tiên Quân.

Nhìn đệ tử ngoại môn mặt dài bằng ánh mắt lạnh lẽo, Bạch Dịch nói: “Người tận mắt nhìn thấy ta cắt ra da thú bình thường?”

Đệ tử mặt dài bị Bạch Dịch nhìn liền cả kinh, sau khi quyết định chắc chắn thì hung hăng nói: “Chính là người! Người muốn dùng hàng giả để vượt qua kiểm tra.”

“Được.” Bạch Dịch nhìn chăm chăm đôi mắt của đối phương, lạnh giọng nói: “Nếu trong một ngày ta cắt xong trăm tờ Yêu thú da mà người lại không cắt được thì đôi mắt này của người cũng không cần đến nữa.”

Dứt lời, Bạch Dịch mang theo Cao Nhân bị đánh sừng mặt và đệ tử cũ cùng tổ trở về nhà gỗ. Tổ ba tân đệ tử kia thấy Lũng Thiên Lý chỉ đứng xem trò vui đành phải bất đắc dĩ đi vào theo.

Trở lại bàn gỗ lúc đầu, Bạch Dịch nhắc đoản đao lên, thúc giục Linh khí, bắt đầu cắt nốt Yêu thú da còn lại trên bàn. Lúc này hắn không che dấu gì nữa, vận đao như bay. Không đến nửa canh giờ, hắn đã cắt xong trăm tờ da thú. Tất cả các đệ tử trong nhà gỗ đều bị cảnh này làm cho kinh ngạc đến líu lưỡi.

Ba đệ tử Luyện Khí sơ kì mới có thể trong một ngày cắt được trăm tờ da thú. Vậy mà người này tự mình động thủ chưa đến nửa canh giờ đã xong. Điều này cũng quá kinh người.

Động tác của Bạch Dịch quá nhanh, phía bên kia ba đệ tử phàm nhân ngay cả một tấm da thú cũng chưa cắt được mà hắn đã hoàn thành xong nhiệm vụ “cắt da”.

Chứng kiến Bạch Dịch chỉ trong nửa canh giờ đã cắt xong da thú, đệ tử mặt dài kia mặt mũi trắng bệch, hai chân run lên. Một đệ tử phàm nhân bên cạnh hắn ta “bịch” một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Lũng Thiên Lý, gào khóc xin tha: “Chấp sự đại nhân tha mạng! Chúng ta chỉ nghĩ muốn trốn tránh nhiệm vụ, không hề ác ý hại người!”

Có người cầu xin tha thứ, sự tình đã bại lộ. Đệ tử mặt ngựa giật mình ngây ngốc tại chỗ, vẻ mặt như tro tàn.

Lũng Thiên Lý từ đầu đến cuối đều giữ vẻ lạnh nhạt. Hắn ta chứng kiến Bạch Dịch vận chuyển Linh khí thành thạo như thế thì nghi ngờ trong lòng càng tăng.

Nếu đối phương trong bốn ngày tu ra Linh khí là thiên phú dị bẩm thì có thể tin được nhưng có thể thành thạo vận chuyển Linh khí vào trong đoàn đao để cắt da làm sao một phạm nhân mới vào Tu Chân Giới bốn ngày có thể làm được!

Nụ cười âm trầm lần nữa xuất hiện trên mặt Lũng Thiên Lý. Hắn ta là một trong ba đại Chấp sự Nhập Vân Cốc, chứng kiến nụ cười quái dị của hắn, tất cả các đệ tử đều cảm thấy toàn thân như đóng băng.

Bạch Dịch cắt xong da thú, không để ý tới nụ cười lạnh của Lũng Thiên Lý mà quay ra đệ tử ngoại môn mặt dài, lãnh đạm nói: “Tiếp tục cắt. Người còn hơn chục canh giờ nữa, ta chờ người.”

Bị giọng nói lạnh lùng của Bạch Dịch làm cho bưng tỉnh, đệ tử mặt dài nghĩ đến hình phạt ba trăm roi cùng thời hạn năm năm đào mỏ, bộ dạng hắn trở nên dữ tợn hơn. Hết hi vọng, hắn ta đột nhiên nâng đoàn đao lên, đâm về phía Bạch Dịch rồi hô to: “Ta cắt mẹ ngươi!”

Phập!

Không đợi đệ tử mặt dài xông đến, Bạch Dịch đã run tay ném đoàn đao. Chuôi đao vừa vụn đâm tại mi tâm (vị trí giữa hai hàng lông mày) đối phương, khiến cho đệ tử mặt dài ngã trên đất.

Vì nơi này là Nhập Vân Cốc, bên kia còn có Chấp sự Trúc Cơ kì nên Bạch Dịch mới không hạ tử thủ. Tuy vậy ở mi tâm tại huyết mắt sáng của đệ tử mặt dài đã bị chuôi đao đánh khiến cho máu ứ đọng. Không tới ba ngày nữa, hai mắt của đệ tử ngoại môn độc ác này sẽ trở nên đui mù. Dù sao đối phương chắc chắn phải chịu hình phạt nặng là ba trăm roi. Tiếp đó đệ tử mặt dài có bị mù hai mắt cũng chẳng ai hoài nghi đến Bạch Dịch.

“Hừ!” Lũng Thiên Lý hừ lạnh, quát: “Đúng là không biết điều. Mang roi đến cho ta, đánh mỗi người ba trăm. Sau đó phạt đi khai thác quặng mỏ Linh năm năm!”

Lũng Thiên Lý quát lạnh xong liền có vài đệ tử Luyện Khí trung kì bước ra. Người nào người nấy bộ dạng hung dữ, đem bắt đệ tử mặt dài cùng hai đệ tử còn lại ra ngoài chịu phạt.

Trừng phạt xong ba đệ tử giờ thủ đoạn, Lũng Thiên Lý trở nên hòa ái dễ gần, hắn ta tươi cười nói với Bạch Dịch: “Bản Chấp sự tuy rằng nghiêm khắc nhưng luôn thưởng phạt phân minh. Người đã cắt ra hai trăm tờ da thú coi như hoàn thành nhiệm vụ hai lần. Nhớ kĩ, tại Nhập Vân Cốc, biết mình biết người mới có thể sống tốt từng ngày, cơ hội bá nhập nội môn càng lớn hơn.”

Nói xong lời chứa đầy thâm ý, Lũng Thiên Lý tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Bạch Dịch rồi xoay người rời khỏi nhà gỗ. Trong lòng hắn ta, Bạch Dịch cùng đệ tử bảo hoàn toàn có liên quan đến nhau.

Lũng Thiên Lý đã nhận định, Bạch Dịch nhất định gặp phải kì ngộ. Trên người hắn cực kì có khả năng cất giấu bảo bối kinh người.

Nghe được lời cuối cùng của Lũng Thiên Lý, Bạch Dịch biết hắn ta đối với bản thân mình sinh ra hoài nghi. Nhưng đối với lần ra tay vừa rồi, hắn không hề chút hối hận. Nếu như bị người ta chỉ vào mũi mà chửi mắng còn không động thủ thì hắn không phải Tiêu Dao Tiên Quân.

Xem tình hình hiện tại thì không thể ở Nhập Vân Cốc đợi một năm rồi. Tại thời điểm tu vi Luyện Khí sơ kì bị một Chấp sự Trúc Cơ Cảnh nhớ đến không phải chuyện tốt. Bạch Dịch suy tính trong lòng, quyết định đẩy nhanh tốc độ tu luyện sớm tiến nhập nội môn. Ở đây với tu sĩ cấp thấp người lừa ta gạt, hắn thật sự không có lấy một chút hứng thú.

Lần thứ hai rời khỏi nhà gỗ, Bạch Dịch cùng Cao Nhân trở về nơi ở. Trên đường đi, Cao Nhân đưa tay ôm lấy khuôn mặt sừng tấy của mình đồng thời không ngừng mắng Lũng Thiên Lý. Đến mức đệ tử cũ kia phải vội vàng khuyên bảo, nếu như chuyện này bị người thù dai lại nham hiểm kia nghe được, khó tránh khỏi một đòn hiểm của hắn ta.

Vừa trở lại nơi ở, Cao Nhân mở to hai mắt, há hốc mồm miệng nhìn chỗ gần đấy. Trong khoảng khắc không nói ra lời.

Trước mắt ba người xuất hiện một cái màn kì lạ.

Lại thấy ở ngoài khu ở, một loạt đệ tử ngồi cạnh nhau, ai nấy đều mặt mũi bầm dập, uể oải không chút phấn chấn. Mà ngồi phía trước nhất chính là Khương Đại Xuyên.

Thấy ba người Bạch Dịch trở về, Khương Đại Xuyên dùng sức mà nháy mắt, ý bảo ba người bọn họ mau đi.

“Đại Xuyên sư huynh, tại sao các người lại bị như này?” Cao Nhân không nhìn ra đối phương đang ra hiệu, đi nhanh vài bước rồi lớn tiếng hỏi. Hắn vừa mở miệng, khu trong bỗng xuất hiện hơn mười đệ tử ngoại môn xa lạ. Cả một đám sắc mặt bất thiện.

Tại khu ở của mình bỗng xuất hiện đệ tử lạ mặt, ánh mắt Bạch Dịch trở nên lạnh lẽo. mấy người này chắc chắn lấy võ mà đến, họ đem Khương Đại Xuyên cùng đám người kia đánh bại, cướp sạch khu cư trú này.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Kiểm Xuất Ra Kinh Động Mọi Người

Đám người đến cướp đoạt gồm mười bảy đệ tử ngoại môn. Cầm đầu là hai người một cao một thấp, đều có tu vi Luyện Khí trung kì.

Ở khu cư trú của Bạch Dịch chỉ có Khương Đại Xuyên đạt đến Luyện Khí trung kì, hiển nhiên đánh không lại hai người cùng giai. Những đệ tử lạ mặt kia đem khu vực này vơ vét hết một lượt. Họ vừa định rời đi thì bắt gặp ba người trở về.

“Thì ra còn có ba con cá lọt lưới.” Đệ tử cao lớn trừng mắt nói, khuôn mặt lộ vẻ khinh thường.

“Ba người các người đem Thông Mạch Đan trên người giao hết ra đây, thời điểm này ngày mai mới được trở về. Nghe rõ cả chưa?” Đệ tử vóc dáng thấp bé, gương mặt dữ tợn. Ánh mắt hằn trợn lớn, đầy khiêu trách.

Cao Nhân vừa bị một cái tát, trong người ôm đầy một bụng oán khí. Giờ lại nghe đối phương nói lời ngông cuồng, tất cả bực tức đều dâng lên. Hắn phần nộ quát: “Muốn đoạt đan thì đoạt hả? Dựa vào đâu mà bắt chúng ta ngồi một đêm trên bãi cỏ! Người là Chấp sự ngoại môn sao?”

“Ha ha. Chúng ta không phải Chấp sự ngoại môn nhưng so với đệ tử ngoại môn các người thì mạnh gấp trăm lần.” Đệ tử cao lớn cười lạnh nói: “Nếu như người có thể đánh bại chúng ta, đương nhiên có thể đoạt lại Linh đan đồng thời bắt chúng ta ngồi một đêm trên bãi cỏ. Nhưng mà người không có năng lực này, ha ha.”

“Ngồi một đêm trên bãi cỏ đối với các người là có lợi đó. Năm trước có mấy đệ tử đui mù mạo phạm chúng ta, người đoán xem bọn họ thế nào?” Người có vóc dáng thấp bé trong mắt lóe lên hung quang, hừ lạnh nói: “Hừ, năm nay bọn họ vẫn còn phải nằm trên giường!”

Có thể dễ dàng đánh bại đám người Khương Đại Xuyên nói lên thực lực của hai đệ tử một cao một thấp này không hề tầm thường. Đệ tử Luyện Khí sơ kì còn không có cách nào chống cự lại, đừng nói đến tiểu vương gia còn chưa tu ra Linh khí.

Cao Nhân ngộ khí công tâm, đã sớm quên nơi này là tông môn tu chân chứ không phải nơi bình thường. Hắn muốn xông lên liều mạng thì bị một thân ảnh ngăn cản.

Bạch Dịch lúc này mặt trầm như nước. Hắn từng bước bước ra, trong tay cầm một bình sứ đựng Thông Mạch Đan, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Chỗ này còn mấy chục viên Thông Mạch Đan, nếu như có thể đoạt được, nó chính là của các người.”

Vào Nhập Vân Cốc, Bạch Dịch vốn định nhờ vào Linh khí bên trong tông môn để yên tĩnh tu luyện. Nhưng hai lần ba phen bị người ta đe dọa bắt nạt, Bạch Dịch đã tức giận. So với một mực nhường nhịn, chẳng bằng trực tiếp khiến đối phương hoảng sợ e ngại.

Thấy bình sứ trong tay Bạch Dịch, hai người kia trong mắt sáng ngời. Chúng nhìn nhau cười, đồng thời rút ra phi lô kiếm.

“Tiểu tử, thức thời thì giao ra đan dược, miễn cho một trận hành hung.”

“Nếu không muốn nằm trên giường một năm hoặc nửa năm thì giao Thông Mạch Đan ra đây!”

Nói xong, hai người cùng lúc tiến gần Bạch Dịch, trong tay chúng cầm Pháp Khí Mộc kiếm chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào. Hai người đều cẩn thận

nhưng đối diện với một thiếu niên bộ dáng vô cùng bình tĩnh khiến chúng cảm thấy kì quái.

“Dường như tiểu tử này có chút quái dị.” Người cao lớn nhú mày nói, đem Mộc kiếm chắn ngang trước người.

“Trước tiên đem phế hãn đi, ta xem hãn còn quái dị thế nào được nữa.” Người vóc dáng thấp hung ác gầm nhẹ, Mộc kiếm trong tay thúc giục ra, mang theo tiếng gió đâm về phía Bạch Dịch.

Khoảng cách hai người đã tiếp cận một trượng (bằng 10 thước Trung Quốc cổ, khoảng 3,33 m) chung quanh Bạch Dịch, vừa đúng phạm vi công kích của đệ giai Pháp Khí. Vừa thấy đối phương dùng phi kiếm, khoe miệng Bạch Dịch treo một nụ cười lạnh. Hãn thu bình sứ lại, bấm động kiếm quyết, trong nháy mắt, phi lô Mộc kiếm hiện ra.

Kiếm xuất ra chính là thức thứ ba của Lô Đào Kiếm Thức. Chỉ thấy phi lô kiếm hóa thành hơn mười tàn ảnh như lưu tinh xuất hiện.

“Trời, thức thứ ba Lô Đào kiếm pháp!”

“Tu vi hãn mới đến Luyện Khí sơ kì, làm sao có khả năng!”

Tiếng kinh hô vừa mới thốt ra, vai của người cao lớn đã xuất hiện hai dòng máu, hãn ta kêu thảm thiết rồi bị bay ngược ra ngoài. Phi kiếm của người vóc dáng thấp chưa đến bên người Bạch Dịch đã bị một đạp kiếm quang đánh bay. Trên chân của hãn ta xuất hiện năm, sáu lỗ máu, hãn kêu gào không dứt.

Một chiêu đả thương hai gã đệ tử Luyện Khí trung kì!

Nhập Vân Cốc lấy võ, tất cả đều là bản lĩnh của chính mình. Chỉ cần không có mạng người, Chấp sự sẽ không quản. Thời điểm Bạch Dịch đánh bại Khương Đại Xuyên không có người nhìn thấy, lúc này tất cả các đệ tử

khác có mặt đều choáng váng. Nhất là đệ tử ở khu vực này. Bấy giờ họ mới biết tiểu thúc của Khương Đại Xuyên lợi hại như vậy.

Dù sao nơi này là Thương Vân Tông, Bạch Dịch chỉ có thể vận dụng kiếm thức cơ bản của Nhập Vân Cốc để đối địch. Tuy là kiến thức căn bản nhưng đến tay hắn đều trở thành kiếm pháp tinh xảo. Lại nói đối phương còn chưa thi triển được ra thức thứ ba, mà cho dù có khổ luyện Lô Đào Kiếm Thức nhiều năm cũng không bằng kiếm pháp tinh xảo của lão đạo Bạch Dịch.

Hắn chính là Tán Tiên, kiếm đạo Luyện Khí kì hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Bạch Dịch trong nháy mắt đánh bại hai thủ lĩnh của những người từ bên ngoài đến. Đám người Khương Đại Xuyên sửng sốt một hồi sau đó vội vàng vây quanh chỗ Bạch Dịch.

Hai thủ lĩnh Luyện Khí trung kì cũng bị đánh bại, những người khác lập tức ỉu xìu đi xuống. Họ vội vàng lấy tất cả đan dược trên người ra. Khương Đại Xuyên chưa yên tâm, tự mình lần lượt lục soát từng người một sau đó đem những vật quý này làm chiến lợi phẩm dâng lên cho tiểu thúc của hắn.

“Người giữ lấy đi.” Bạch Dịch nói. Hắn bước đến chỗ hai đệ tử bị hắn đánh trọng thương ở gần đấy, ánh mắt lãnh đạm.

“Đừng, đừng động thủ.” Người cao lớn căn rắng chịu đựng nói. Hắn ta cố sức lấy đan dược của mình ra: “Nó đều là của người.”

Người vóc dáng thấp kia bấp chân đã huyết nhục mơ hồ (máu thịt không rõ), cổ nén đau đớn lấy đan dược trên người ra.

Ra hiệu Cao Nhân thu đan dược của hai người, Bạch Dịch lạnh lùng cười. Hắn lấy trên người đệ tử cao lớn ra một khối đá nhỏ xinh. Đây chính là một khối đệ giai Linh Thạch.

Cầm Linh Thạch trên tay, Bạch Dịch quát lạnh: “Cút! Còn dám tới nữa, trên người các người không chỉ nhiều thêm mấy cái lỗ nữa đâu.”

Bị lấy đi Linh Thạch, sắc mặt người cao lớn trong nháy mắt trở nên xanh mét. Hắn ta phát cáu nhưng lại nhịn xuống. Ánh mắt tràn đầy hận ý, hắn lão đảo dẫn người rời đi.

Đối phương vừa đi, những đệ tử sau lưng Bạch Dịch lập tức reo lên.

“Đám này là một lũ sói khinh người! Chúng ta đã biết dùng võ để lấy, sau này chờ chúng ta tiến giai Luyện Khí trung kì, nhất định cho bọn hắn đẹp mắt!”

“Tu vi tuy quan trọng nhưng kiếm đạo cũng không thể thiếu sót. Về sau ta muốn khổ luyện Lô Đào Kiếm Pháp! Tiểu thúc kiếm pháp cao siêu, dùng sức mình đánh thủng hai đệ tử Luyện Khí trung kì, thật là uy phong.”

Đối với việc đệ tử chung quanh tâng bốc, Bạch Dịch chỉ mỉm cười rồi xoay người vào trong phòng. Hắn vận chuyển tâm pháp, khôi phục lại Linh khí đã tiêu hao hết.

Lần này đánh bại hai đệ tử Luyện Khí trung kì là hắn đã dốc toàn lực. Tuy rằng kiếm pháp của hắn tinh xảo nhưng mà Linh khí trong cơ thể quá yếu. Tại cảnh giới Luyện Khí sơ kì có thể thi triển một lần thức thứ ba của Lô Đào kiếm đã là cực hạn. Nếu nhiều thêm vài đối thủ Luyện Khí trung kì, hắn không dám cam đoan có thể dễ dàng thắng được.

Cuối cùng thì vẫn là cảnh giới quá kém, Linh khí có thể vận dụng quá ít. Nếu như hắn tiến giai đến Luyện Khí trung kì, Linh khí trong cơ thể nhiều gấp hai lần so với Luyện Khí sơ kì.

Tĩnh tu hơn một canh giờ, Linh khí trong cơ thể Bạch Dịch đã khôi phục. Hắn vừa mở mắt ra đã thấy từ bên ngoài truyền đến tiếng hô hào ầm ĩ.

“Linh thạch của Cát thị huynh đệ ở khu cư trú trong này!”

“Nghe nói hai Linh Thạch của huynh đệ kia bị một đệ tử Luyện Khí sơ kì đoạt được. Ta muốn xem là ai đui mù, cảnh giới Luyện Khí sơ kì mà dám dùng võ đoạt Linh Thạch.”

“Tìm được tiểu tử kia phải đem Linh Thạch lấy đi!”

Nghe được những tiếng kêu la lộn xộn, Bạch Dịch chau mày, đẩy cửa đi ra.

Khu cư trú bên ngoài đã có trăm đệ tử ngoại môn ở đó. Họ vây quanh khu cư trú. Những đệ tử này chia ra làm vài nhóm, trong đó đã có người sinh ra địch ý.

Bị nhiều người vây quanh như vậy, Khương Đại Xuyên sợ đến choáng váng. Tu vi của hắn chỉ là Luyện Khí trung kì, trong tay cũng chỉ có mười thủ hạ. Cho dù có thêm hai người Luyện Khí trung kì giúp đỡ cũng không thể đánh thắng nhiều người như thế.

Thấy một màn như này, Bạch Dịch đã đoán được là hai huynh đệ Cát thị một cao một thấp lúc trước gây nên.

Mất đi Linh Thạch lại còn trọng thương, hai huynh đệ nuốt không trôi cục tức này, dứt khoát đem tin Bạch Dịch cướp Linh Thạch đến báo cho những khu vực khác. Đây là mượn đao giết người!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Mộc Nhân Khôi Lỗi

Tuy bị hơn trăm người vây quanh nhưng Bạch Dịch không chút sợ hãi. Hắn đi nhanh ra ngoài cửa, liếc nhìn những đồng môn chung quanh. Đuôi lông mày lạnh dần, quát khễ: “Linh Thạch của Cát thị huynh đệ đang trên tay ta. Ai muốn dùng võ lấy cứ việc đi lên!”

Bạch Dịch trực tiếp thừa nhận Linh Thạch trên tay mình khiến những đệ tử khác bốn mắt lóe lên tinh quang. Mọi người xắn tay áo lên. Nhưng chẳng biết tại sao câu kia của Bạch Dịch vừa ra khỏi miệng đã mang theo một loại khí thể chần nhĩep người khác, giống như Sư Tử Vương kêu gào khiến cho tâm người ta sinh ra sợ hãi.

“Còn dám thừa nhận bản thân có Linh Thạch, quả nhiên là một người ngông cuồng. Lão tử hôm nay cho người biết tay!”

Trong đám người có một tráng hán Luyện Khí trung kì trầm tĩnh quát lên. Gọi ra phi lô kiếm, hắn ta là người đầu tiên lao đến. Hắn ta đương nhiên có tính toán của mình, nếu như hắn có thể nhanh chóng giải quyết thiếu niên đối diện thì khối đệ giai Linh Thạch kia sẽ là của hắn.

Tráng hán ra tay cũng là lúc thủ lĩnh của các khu vực khác vây lại, chuẩn bị một trận hỗn chiến.

Tại Nhập Vân Cốc, một khối Linh Thạch có thể khiến cho mấy trăm người hỗn chiến. Những người này đã vội vã đến sau khi nhận được tin tức. Sợ rằng không bao lâu nữa nơi này còn có thêm nhiều người tụ tập. Thiếu niên Luyện Khí sơ kì kia tuyệt đối không thể bảo vệ được Linh Thạch. Về

phần nó rơi vào tay ai, vậy phải xem trong trận hỗn chiến ai tranh giành được.

Hơn trăm người hỗn chiến hết sức căng thẳng. Thời điểm người thứ nhất là tráng hán bị đánh bay, phun ra máu, miệng không ngừng kêu thảm thiết thì mọi người đều dừng lại.

Tráng hán vừa mới vọt tới vài bước, Bạch Dịch cũng di chuyển. Hắn không lùi mà tiến, vừa phóng người nhằm phía tráng hán vừa thi triển ra thức thứ ba Lô Đào Kiếm, đem đối phương đánh trọng thương bay ra.

Đem tráng hán đánh bay về phía sau, Bạch Dịch chân bước liên tục. Hắn giẫm lên tráng hán, trực tiếp phóng tới đám người. Hai tay hắn đưa ra, phi lô kiếm hóa thành từng đạo tàn ảnh bay tới. Những đệ tử trước mặt hắn cực kì hoảng sợ, vội vàng hướng hai bên chạy trốn thực mạng. Trong đám người lập tức lộ ra một con đường.

Trong phút chốc giao thủ, Bạch Dịch trước tiên đánh tráng hán Luyện Khí trung kì trọng thương sau đó dùng thức thứ ba của kiếm quyết dọa lui các đệ tử. Hắn muốn một mình phá vòng vây.

Dùng cảnh giới Luyện Khí sơ kì chiến đấu với hơn một trăm đệ tử đồng môn, Bạch Dịch không phải yêu quái, đương nhiên không làm được. Đừng nói là Tán Tiên trùng sinh, ngay cả Chân Tiên trùng sinh cũng bị đánh thành đầu heo.

Suy cho cùng tu vi bản thân hắn quá thấp, không có kinh nghiệm cũng không đủ tu vi, đối mặt với mấy người cùng giai còn có thể chiến thắng chứ địch nhân quá nhiều mà nói, có thêm kinh nghiệm cũng không dùng được.

Dù sao Linh Thạch ở trên người, bản thân mới là tiêu điểm, Bạch Dịch không lo đám người Cao Nhân bị những đệ tử khác cướp bóc. Hắn đem Linh khí không còn nhiều lắm vận chuyển đến hai chân, bước đi như bay, từ con đường được mở ra khi nãy xông ra ngoài.

“Hắn muốn chạy! Ngăn hắn lại!”

“Đuổi theo! Linh Thạch ở trên người hắn!”

Đến khi Bạch Dịch thoát khỏi đám người, chạy vào mặt cỏ thì những đệ tử ngoại môn kia mới hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Cả một đám người la lên rồi đuổi theo.

Phạm vi của Nhập Vân Cốc rất lớn, Bạch Dịch cũng không phải chạy trốn lung tung mà là chạy gấp tới tầng đá lớn ở sâu trong mặt cỏ.

Trời về đêm, trăng thanh chiếu xuống những tia sáng đẹp đẽ nhưng lại không thể xuyên qua vùng ven sơn cốc vì những cây cổ thụ dày đặc khắp núi rừng. Tuy vậy ánh trăng vừa đúng lúc chiếu lên sơn cốc sâu trong mặt cỏ. Cả một vùng được ánh trăng bàng bạc chiếu sáng giống như đầu trường lạnh băng của tự nhiên.

Dưới ánh trăng, cơ thể Bạch Dịch nhìn có vẻ gầy yếu chạy phía trước. Hắn như một con báo chạy trước. Phía sau, hơn một trăm đồng môn gào thét đuổi theo. Cảnh tượng truy đuổi này lộ ra dưới trăng có chút đồ sộ.

Đuổi theo, mãi miết đuổi theo. Một ít đệ tử tâm tư tinh tế tỉ mỉ từ hướng Bạch Dịch trốn đã nhìn ra sự khác lạ. Có người hoảng sợ nói: “Mau đuổi theo, hắn muốn lên Mộc nhân thạch!”

“Có thể dễ dàng lên Mộc nhân thạch như vậy sao?” Trong đám người truy đuổi có một đệ tử cũ vẻ mặt khinh thường nói: “Coi như là tu vi Luyện Khí trung kì, nếu không mất tới hai, ba canh giờ đừng nghĩ tới đụng phải Mộc nhân Khôi Lỗi (Khôi Lỗi ở đây là một loại hình nhân hay con rối).”

Một đệ tử khác biết rõ mộc nhân trên đá Khôi Lỗi khó dây dưa thế nào, lúc này cười to nói: “Ha ha, tiểu tử này là chó cùng rứt giậu, mơ tưởng có thể lánh nạn trên mộc nhân thạch. Hắn nghĩ hơn một trăm người chúng ta đều là kẻ đần, đứng chờ cho hắn đánh bại mộc nhân Khôi Lỗi sao? Chưa

nói đến tu vi của hắn chỉ là Luyện Khí sơ kì, đánh bại mộc nhân Khôi Lỗi xong cũng cực kì mệt mỏi.”

Bạch Dịch nghe được tiếng gào thét từ nơi xa thì khóe miệng cong lên cười lạnh. Mộc nhân Khôi Lỗi chỉ là một thử thách rèn luyện đệ tử cấp thấp, làm sao ngăn được người đã từng là Tiêu Dao Tiên Quân.

Dưới chân nhanh hơn một chút, Bạch Dịch tới gần một tảng đá lớn. Chờ cho đến khi gần kề, hai chân hắn điểm lên mặt đất, trực tiếp nhảy lên một trượng cao. Sau đó hắn vững vàng đáp trên tảng đá.

Không chú ý tới địch nhân ngày càng tới gần, Bạch Dịch tập trung đứng thẳng trên mộc nhân thạch.

Loại mộc nhân này từ xa không thấy lớn nhưng tới gần rồi mới thấy nó cao hơn một trượng. Hai cánh tay gỗ của nó vươn ra, toàn thân làm bằng một loại gỗ cổ xưa. Nó không nhúc nhích, giống như đã thay đổi thành một hình nộm lớn.

“Khôi Lỗi... Hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, Bạch Dịch lấy Mộc kiếm ra, trực tiếp công kích đầu mộc nhân. Mũi kiếm vừa tới, mộc nhân đột nhiên phát ra tiếng động. Hai mắt trống rỗng lóe lên tia sáng nhàn nhạt. Cánh tay nó mạnh mẽ chém xuống, đánh bay phi kiếm một cách đơn giản.

Một kiếm không có hiệu quả, Bạch Dịch tiếp tục tấn công. Lúc này hắn đâm về phía tay trái của mộc nhân nhưng vẫn bị mộc nhân chặn lại dễ dàng.

Bạch Dịch liên tiếp chém ra mười mấy kiếm, đem toàn thân mộc nhân Khôi Lỗi đánh một lượt. Tuy nhiên không có một kiếm nào hiệu quả, tất cả đều bị ngăn lại dễ dàng.

“Thân thể Lam Mộc, dĩ trận khu chi.” Bạch Dịch thu hồi phi kiếm, lẩm bẩm: “Tài liệu và phương pháp luyện chế Khôi Lỗi cũng không phải tầm thường. Nhưng đem khu động ba cung trận pháp đã khiến nó trở nên tầm thường. Đến mắt trận cũng có phần nổi bật.”

Công kích trước đó là Bạch Dịch dùng để thăm dò chi tiết mộc nhân Khôi Lỗi. Nay sự việc đã rõ ràng. Hắn quay đầu xuống tảng đá nhìn đám người đuổi theo rồi nở nụ cười quái dị. Không cần phi kiếm, hắn dùng cơ thể lao về phía mộc nhân Khôi Lỗi.

Sau lưng Bạch Dịch vài trượng, mấy đệ tử tu vi Luyện Khí trung kì đã nhảy lên cự thạch. Họ phát hiện ra Bạch Dịch không dùng phi lô kiếm mà trực tiếp phóng tới mộc nhân Khôi Lỗi lập tức cười ha ha, chờ xem đối phương bị mộc nhân đánh bay như thế nào.

Mộc nhân trên đá mộc nhân Khôi Lỗi nổi danh nhất tại Nhập Vân Cốc, hơn nữa còn vô cùng cường đại. Ba đệ tử Luyện Khí trung kì liên thủ với nhau cũng không lấy được lợi ích gì. Muốn đánh bại mộc nhân cực kì khó khăn nhưng nếu đánh bại rồi thì sẽ được mộc nhân bảo vệ ba ngày. Lúc đó có thể an tâm ở lại nhà gỗ trên cự thạch (đá lớn).

Được mộc nhân Khôi Lỗi bảo vệ trong ba ngày, sức mạnh của mộc nhân sẽ tăng lên gấp đôi. Khi đó nó có thể dễ dàng đánh bay đệ tử Luyện Khí hậu kì. Ít nhất ở Nhập Vân Cốc, dưới tình huống mộc nhân Khôi Lỗi đã đang bảo vệ người khác không ai dám đi khiêu chiến, bởi như vậy chẳng khác nào tìm chết.

Phóng người tới Khôi Lỗi, Bạch Dịch cũng không phải muốn liều mạng. Hắn đi vài bước tới trước mặt mộc nhân, lập tức nghênh đón hai tay mộc nhân đánh ra.

Đem cơ thể mạnh mẽ trùn xuống, dưới chân bỗng phát lực. Thân thể Bạch Dịch gần như dán sát mặt đất mà trốn ra ngoài. Hắn trong tình cảnh

nguy hiểm thành công tránh thoát cánh tay của mộc nhân sau đó một tay chống xuống đất rồi lộn một vòng đứng vững. Những động tác mạo hiểm này được làm liền một mạch, không chút dây dưa dài dòng giống như lúc bình thường đã làm thử vô số lần.

Lúc này Bạch Dịch đã tới sau lưng mộc nhân Khôi Lỗi. Mộc nhân cao lớn thấy mục tiêu đã biến mất thì lập tức quay cơ thể lại. Nó vô cùng linh hoạt mà vòng qua đây, đưa tay ra đập, không để cho Bạch Dịch có cơ hội thở dốc.

Đạp lui lại vài bước, Bạch Dịch dán sát vào cửa nhà gỗ. Đối diện hẳn là cánh tay mộc nhân gào thét mà đến, muốn tránh cũng không thể tránh. Tuy vậy nhưng Bạch Dịch vẫn mang bộ dáng thoải mái, không có một chút khẩn trương hay bối rối. Giống như trước mặt hẳn không phải cánh tay mộc nhân mấy trăm cân mà là một khối bông.

Thấy Bạch Dịch bị mộc nhân ngăn chặn, mấy đệ tử Luyện Khí trung kì trên cự thạch nhao nhao chê cười. Nhưng ngay sau đó, nụ cười nhạo đã đông cứng trên mặt họ, cả đám người giống như gặp quỷ mà sững sờ tại chỗ.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Một Cánh Cửa Ngăn Cản

Trên mộc nhân thạch, Bạch Dịch dựa lưng vào cửa nhà gỗ đóng chặt. Trên đỉnh đầu hẳn là gió lạnh thấu xương, hai cánh tay cực lớn giống như mây đen đè xuống.

Cũng không thể trách Bạch Dịch. Hẳn nhìn chăm chăm vào cánh tay mộc nhân gần trong gang tấc rồi đột nhiên nở một nụ cười nghiền ngẫm. Hẳn đưa tay ra sau người nhẹ nhàng đẩy, đem cánh cửa của nhà gỗ mở ra một khe nhỏ.

Cột kẹt...t...ttt!

Cùng với âm thanh của cánh cửa gỗ, mộc nhân Khôi Lỗi cao hơn một trượng dừng cánh tay lại, bất động!

Những đệ tử ở sát cự thạch cho rằng Bạch Dịch nhất định bị đánh cho gần chết lúc này đều trợn mắt há hốc mồm. Trong miệng họ có thể trực tiếp nhét được một quả trứng vịt. Cả một đám người vừa chấn động vừa nghi hoặc.

Gặp được người vô cùng dũng mãnh khiêu chiến mộc nhân Khôi Lỗi mà chiến thắng thì không có gì lạ nhưng sao mộc nhân trước mặt thiếu niên gây yếu kia giống như con rối không nhúc nhích vậy?

Quét mắt nhìn những đệ tử đang trợn mắt há mồm, Bạch Dịch đẩy cửa đi vào nhà gỗ sau đó đóng cửa lại.

Trong nháy mắt, khi cửa gỗ được đóng lại, cơ thể mộc nhân Khôi Lỗi vang lên một tiếng két. Một tiếng vang nhỏ này chứng minh mộc nhân lần nữa chuyển động. Nó xoay người, đem thân hình to lớn chắn trước cửa nhà gỗ. Ánh sáng nhàn nhạt trong mắt lập tức sáng hơn gấp bội, giống như một mũi nhọn độc, cũng giống như một hộ vệ trung thành đang bảo vệ nhà gỗ.

“Hắn... hắn làm sao đánh bại được mộc nhân Khôi Lỗi?” Gần cự thạch, một đệ tử không tin mà hỏi.

“Mộc nhân Khôi Lỗi hình như không bị đánh bại.” Một đệ tử lớn tuổi suy nghĩ hồi lâu, trầm giọng nói: “Chỉ có thể hoàn toàn đánh bại mộc nhân Khôi Lỗi mới có thể tính là đã hạ gục nó. Khi ấy vào nhà gỗ mới được mộc nhân bảo vệ. Hắn không hề đánh bại mộc nhân, chẳng lẽ là mộc nhân Khôi Lỗi xảy ra vấn đề gì?”

“Đúng!” Một đệ tử tóc dài bỗng nhiên hô to: “Trước kia ta thấy một vị sư huynh khiêu chiến mộc nhân thạch. Lúc đó huynh ấy đánh bại mộc nhân Khôi Lỗi rồi mới được Khôi Lỗi bảo vệ. Tiểu tử kia không hề đánh bại mộc nhân Khôi Lỗi đã tiến vào nhà gỗ thì nhất định là mộc nhân Khôi Lỗi xảy ra vấn đề, hoàn toàn không bảo vệ hắn!”

“Đúng vậy! Tiểu tử kia muốn đùa nghịch mưu kế. Hắn nghĩ mộc nhân Khôi Lỗi ở đó khiến ta sợ chắc?”

Lập tức trong đám người có người hô lớn. Ngay sau đó, hai đệ tử Luyện Khí trung kì đột nhiên xông thẳng đến nhà gỗ. Nếu như đối phương đang lừa dối, vậy thì ai bắt được tiểu tử kia trước là có thể sở hữu đệ giai Linh Thạch.

Thấy có người vượt lên trước, những người khác lập tức theo sát xông tới. Không đợi bọn họ đến gần nhà gỗ, mộc nhân Khôi Lỗi cao lớn đột nhiên triển khai thể công. Nó mạnh mẽ vung ra hai cánh tay gỗ, đánh bay hai đệ tử phía trước có ý xông vào.

Hai người này thật không may. Nếu là lúc bình thường, dù bị mộc nhân Khôi Lỗi đánh trúng thì với tu vi Luyện Khí trung kì của bọn họ cũng chỉ bị ngoại thương mà thôi. Nhưng lần này mộc nhân Khôi Lỗi đánh ra một kích, so với bình thường mạnh gấp đôi. Hai người giống như điều đứt dây, phun ra máu bay ngược trở lại. Một kích liền trọng thương!

“Mộc nhân bảo vệ!”

“Uy lực tăng lên gấp đôi. Mộc nhân Khôi Lỗi này đã bị đánh bại, giờ nó trở thành mộc nhân bảo vệ!”

Có tiếng kinh hô vang lên, những đệ tử khác không dám tiến lên nữa. Cả đám kinh ngạc không thôi, nhao nhao lui về gần cự thạch.

Rõ ràng bọn họ không thấy Bạch Dịch đánh bại mộc nhân Khôi Lỗi nhưng tại sao đối phương lại được mộc nhân Khôi Lỗi bảo vệ?

Kinh ngạc nhưng là ở trong lòng, bề ngoài những đệ tử này chỉ cơ thể trở mặt nhìn, không dám tới gần.

Nếu như Khôi Lỗi đã trở thành Thủ Hộ Giả (người bảo vệ), thực lực so với bình thường sẽ mạnh gấp đôi. Ngay cả hơn trăm đệ tử đồng loạt xông lên cũng bị mộc nhân đánh bay, không có khả năng dành được chiến thắng.

Ở bên trong nhà gỗ, Bạch Dịch xuyên qua cửa gỗ nhìn đám đông đệ tử không dám vọng động thì lắc đầu thở dài: “Không biết mộc nhân thạch tồn tại được bao lâu mà đệ tử trong Nhập Vân Cốc không có ai nhìn ra sơ hở của mộc nhân Khôi Lỗi. Là người tạo ra mộc nhân thạch thông minh hay là những đệ tử ngoại môn này quá ngu xuẩn. Một cánh cửa gỗ mà thôi, chẳng lẽ không có người nào nhìn ra được?”

Sau khi tự nói, Bạch Dịch không còn quan tâm đến đám đệ tử ở bên ngoài nữa. Được mộc nhân Khôi Lỗi thực lực gấp đôi bảo vệ, trừ khi là ba

đại Chấp sự đến nếu không tại Nhậ Vân Cốc, không ai có thể xông vào trong nhà gỗ này.

Bạch Dịch phá giải mảnh khốe của mộc nhân Khôi Lỗi thực ra rất đơn giản. Hắn đẩy cánh cửa nhà gỗ.

Mộc nhân trên mộc nhân thạch là một loại trận pháp khu động Khôi Lỗi. Người tạo ra trong quá trình luyện chế đem trận pháp cố định khắc vào cơ thể mộc nhân khiến cho nó có thể hoạt động ở trước nhà gỗ, hơn nữa động tác linh mãnh, uy lực bất phàm.

Nhưng hễ là trận pháp nhất định sẽ có mắt trận. Mắt trận của pháp trận dùng để thúc giục mộc nhân Khôi Lỗi chính là cửa của nhà gỗ.

Mở cửa nhà gỗ, mộc nhân Khôi Lỗi đình chỉ hoạt động. Đóng cửa nhà gỗ, uy lực của mộc nhân Khôi Lỗi đại tăng, hơn nữa còn bắt đầu bảo vệ nhà gỗ.

Một cánh cửa không biết đã ngăn cách bao nhiêu đệ tử ngoại môn đến tránh nạn. Bao nhiêu năm rồi, những đệ tử đánh bại mộc nhân Khôi Lỗi không phải ít nhưng để nhìn rõ mắt trận là cánh cửa cũng chỉ có một người là Bạch Dịch mà thôi.

Đối với việc phá giải mộc nhân trên mộc nhân thạch, Bạch Dịch thấy chẳng có gì ghê gớm. Nếu như ngay cả mộc nhân Khôi Lỗi nhỏ nhỏ cũng có thể chế trụ hắn thì kinh nghiệm vạn năm tu chân của hắn chẳng khác nào tu đến trên người con heo.

Ngồi trên chiếc ghế trong phòng, Bạch Dịch suy nghĩ từ Thiên Cơ tòa cho đến Thiên Cơ Khôi Lỗi thuật.

Mắt trận của mộc nhân Khôi Lỗi tuy rằng được bố trí vô cùng tinh vi nhưng so với Thiên Cơ Khôi Lỗi là do Linh Thể đến khu động thì kém quá

nhieu. Nó không phải là trận pháp, phạm vi hoạt động so với mộc nhân Khôi Lỗi lớn hơn, hơn thế nó còn có trí khôn nhất định.

Một Thiên Cơ Khôi Lỗi gần như tương đương với một phân thân. Nếu như có thể tạo ra Thiên Cơ Khôi Lỗi, đối với cảnh giới thấp kém của Bạch Dịch hiện tại chính là trợ lực quan trọng.

Nhưng để luyện chế ra Khôi Lỗi cần nhiều loại tài liệu. Luyện chế Thiên Cơ Khôi Lỗi còn cần tài liệu nhiều gấp mấy lần Khôi Lỗi bình thường. Bạch Dịch lúc này một nghèo hai trắng, ngay cả một loại tài liệu cũng không có. Hãn cách thành quả luyện chế ra Thiên Cơ Khôi Lỗi rất xa.

Suy tư một hồi về Thiên Cơ Khôi Lỗi thuật, Bạch Dịch lấy ra khối đê giai Linh Thạch kia, an tâm tu luyện trong phòng.

Ba ngày có mộc nhân Khôi Lỗi bảo vệ đủ để khối đê giai Linh Thạch tiêu hao hết. Chỉ cần hấp thu hết Linh khí trong Linh Thạch, tu vi của Bạch Dịch tăng lên rất nhiều.

Bên ngoài nhà gỗ, những đệ tử kia bàn bạc hồi lâu rồi dần tản đi. Có hai đệ tử bị mộc nhân Khôi Lỗi đánh trọng thương làm gương, còn ai dám đi trêu chọc mộc nhân? Mọi người mang theo một bụng không cam lòng trở về nơi ở của mình.

Trong vòng một đêm, tin tức đệ tử Luyện Khí sơ kì leo lên mộc nhân thạch đã truyền khắp Nhập Vân Cốc.

Những đệ tử khác biết được tin tức này chỉ có hâm mộ cùng ghen ghét. Nhưng khi tin tức này đến tay Chấp sự Lũng Thiên Lý lập tức khiến cho tên khẩu phật tâm xà này nảy ra hứng thú.

Nghe được Bạch Dịch có thể dễ dàng leo lên mộc nhân thạch, Lũng Thiên Lý càng thêm khẳng định đối phương có cất giấu dị bảo. Hãn ta lập

tức phái ra tâm phúc, đến chỗ cư trú của Khương Đại Xuyên nghe ngóng tin tức. Tuy nhiên chẳng có manh mối nào hữu dụng.

Đối với người ngoài, Khương Đại Xuyên sẽ không nói ra việc sau lưng Bạch Dịch có cao nhân làm chỗ dựa. Nếu không phải Bạch Dịch giải vây, khu cư trú này đã bị huynh đệ Cát thị càn quét sạch sẽ.

Ba ngày trôi qua, Bạch Dịch hoàn toàn hấp thu hết khối đê giai Linh Thạch. Hắn đẩy cửa ra khỏi nhà gỗ.

Đã không còn Linh Thạch, đệ tử khác không cần dùng võ đến lấy.

Vừa mới ra khỏi nhà gỗ, ánh mắt Bạch Dịch lập tức lạnh lẽo. Cạnh bên cự thạch là một đạo sĩ mập trắng, chính là Lũng Thiên Lý.

“Tu vi Luyện Khí sơ kì mà có thể leo lên mộc nhân thạch, đánh bại Khôi Lỗi. Bạch Dịch, người thật sự không giống người thường.” Lũng Thiên Lý cười như không cười, trong lời nói ngụ ý có chuyện cần bàn.

“Trùng hợp thôi.”

Trong mắt Bạch Dịch lộ ra tia chán ghét. Hắn nói một câu lấy lệ rồi nhảy xuống cự thạch, nhanh chóng rời đi. Đối với loại tiểu nhân như Lũng Thiên Lý, hắn liếc mắt một cái cũng không thèm.

“Thật sự là trùng hợp ư?” Lũng Thiên Lý chuyển tươi cười thành lạnh lùng, hắn nhìn bóng lưng Bạch Dịch mà trầm giọng hỏi. Đến lúc phát hiện đối phương không có ý đáp lời mà là chạy càng ngày càng xa, gương mặt béo của hắn lạnh thêm, tưởng như có thể đông ra băng. Trong mắt hắn ta hiện lên vẻ độc ác.

Chẳng bao lâu, bóng dáng Bạch Dịch dần mờ nhạt. Một đệ tử cao tuổi xuất hiện ngay sau cự thạch, Lũng Thiên Lý sắc mặt trầm thấp mà ra lệnh:

“Người xuất cốc, lập tức tra rõ thân thế Bạch Dịch. Nhất định phải tra cho rõ ràng!”

Lũng Thiên Lý không phải kẻ ngốc. Hắn ta từng nghĩ đến khả năng Bạch Dịch có liên quan đến cường giả trong tông môn. Nhưng khả năng này không cao. Nếu như điều tra rõ ràng Bạch Dịch không có liên quan đến tông môn thì hắn ta mới có thể an tâm động thủ.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Dừng Mạng Đèn Mạng

Sau khi trở về chỗ ở của mình, vẻ mặt Bạch Dịch lạnh như sương.

Trước lúc đi tới tông môn, Phí Lão đã nói qua, Lũng Thiên Lý là người miệng nam mô, bụng bồ dao găm, là một nhân vật nguy hiểm trong Nhập Vân Cốc. Thật không nghĩ tên khẩu phật tâm xà này lại đánh sự chú ý lên người mình.

“Vừa vào ngoại môn đã rước lấy phiền toái. Xem ra Thương Vân Tông và cái tên nghịch đồ Ngô Trình đã nhiều năm chưa hỏi tới, chướng khí mù mịt.”

Sau khi nói ra mấy câu lạnh lẽo, Bạch Dịch ngồi xếp bằng trên giường, ăn vào một viên Thông Mạch Đan, vận chuyển tâm pháp bắt đầu tu luyện. Hiện giờ hẳn chỉ có cách gia tăng tốc độ tu luyện nếu không muốn bị người ta mặc tình chém giết.

Tên nghịch đồ Ngô Trình trong miệng Bạch Dịch vừa nói ra chính là Tổ sư khai tông của Thương Vân Tông, sớm đã ẩn tu nhiều năm, không màng thế sự.

Với tâm trí của Bạch Dịch sao còn không nhìn ra tâm tư của Lũng Thiên Lý. Chỉ là hiện giờ ngoài việc tu luyện để nâng cao tu vi ra, Bạch Dịch cũng không có biện pháp gì.

Đi tới gặp Thương Vân lão tổ, nói rằng mình là sư tôn của hẳn sao?

Bạch Dịch chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Đừng nói tới chuyện lão tổ Thương Vân Tông có tin hay không, chỉ cần tin tức Tiêu Dao Tiên Quân chưa chết lan ra, năm vị Tán tiên kẻ thù của hắn sẽ ngay lập tức có mặt. Dù là hắn hay Thương Vân Tông, chỉ trong một khoảnh khắc thôi là sẽ hóa thành bột mịn.

Kế hoạch hiện giờ của hắn là hiển lộ ra thiên phú tu luyện kinh người, mau chóng đạt tới Luyện khí hậu kỳ, tiến vào nội môn. Đến lúc đó, một tên Chấp sự ngoại môn, lá gan dù có lớn hơn nữa cũng không dám ở trong nội môn tùy ý làm bậy.

Bạch Dịch bắt đầu toàn lực tu luyện. Một khi dừng lại, hắn tin là chỉ trong vòng nửa tháng có thể đạt tới Luyện khí trung kỳ, hai ba tháng sau sẽ tiến tới hậu kỳ.

Ba ngày liên tiếp, Bạch Dịch không bước chân ra khỏi nhà. Theo quá trình khổ tu diễn ra, Linh khí trong cơ thể hắn dần lớn mạnh, gần lấp đầy nửa Tử Phủ. Lúc Linh khí lấp đầy một nửa Tử Phủ thì hắn sẽ đạt tới Luyện khí trung kỳ.

Bên trong nhà gỗ, tu vi Bạch Dịch gần tiếp cận Luyện khí trung kỳ, còn ở sâu trong Nhập Vân Cốc, sau khi nghe thủ hạ hồi báo tình hình, khuôn mặt của Lũng Thiên Lý càng trở nên lạnh lẽo.

Đuổi đám tâm phúc ra ngoài rồi, ánh mắt hắn chớp động, nói nhỏ. “Xuất thân thợ săn, là một tên học trò nghèo, ... Ha ha, Bạch Dịch ơi Bạch Dịch, thân thể của người ta đã tra xét rõ ràng rồi. Nếu trên người người không có bảo bối, sao có thể nhanh chóng tu luyện xuất ra Linh khí như thế? Sao có thể đánh bại một nhân khôi lỗi? Người đã không biết điều, đừng trách bản Chấp sự ta lòng dạ độc ác!”

Vừa cười, Lũng Thiên Lý vừa đi ra ngoài chỗ ở. Trong đêm, lại thêm một sinh mệnh vô tội trong Nhập Vân Cốc tiêu tán.

Ba ngày sau khi Bạch Dịch rời khỏi mộ nhân thạch, cũng chính là ngày thứ bảy sau khi đoạt được đê giai Linh thạch từ trên người huynh đệ Cát thị, trong Nhập Vân Cốc truyền ra một tin tức làm cho người ta kinh ngạc.

Huynh đệ Cát thị, có một người đã bỏ mình vì thương thế quá nặng.

Tin tức này vừa xuất hiện, cả Nhập Vân Cốc nổi lên một hồi sóng gió. Rất nhiều đệ tử ngoại môn cùng bàn bạc mãi, kinh hãi mãi không dứt. Tâm điểm trong những cuộc bàn luận ấy chính là cái tên Bạch Dịch.

Các đệ tử ngoại môn đều biết, huynh đệ Cát thị dùng võ, đoạt lấy Linh thạch của người ta không thành, còn bị đoạt mất. Người đánh bại huynh đệ này chính là Bạch Dịch.

Trong Nhập Vân Cốc, đệ tử ngoại môn nếu dùng võ đánh nhau, chỉ cần không mất mạng thì ba đại Chấp sự sẽ không hỏi tới. Một khi xảy ra mất mạng là đã vi phạm vào giới luật của tông môn. Ai ra tay giết người sẽ phải dùng mạng đổi mạng.

Sau sáu ngày mới có người mất mạng chứ không chết ngay lúc đánh nhau nên có thể giải quyết theo hai cách.

Một là đền mạng, lập tức xử tử. Hai là chịu hình phạt nặng nhưng không ảnh hưởng tới tính mạng. Lựa chọn thẩm phán thế nào đều do Chấp sự ngoại môn quyết.

Nói trắng ra, việc của Bạch Dịch và huynh đệ Cát thị là do ba đại Chấp sự của Nhập Vân Cốc định đoạt.

Sau khi nghe Khương Đại Xuyên hấp tấp chạy tới kể rõ sự tình, trong mắt Bạch Dịch liền hiện lên sát cơ.

Hắn xuất thủ, lực đạo đã được tính toán chuẩn xác. Đừng nhìn huynh đệ Cát thị không chịu nổi, toàn thân thấm máu nhưng tất cả chỉ là ngoại

thương, tuyệt đối không thể ảnh hưởng tới tính mạng. Chỉ cần tĩnh dưỡng một năm, nửa năm là có thể khỏi hẳn. Đẳng này chỉ sau vài ngày lại chết, nhất định là có người động tay động chân.

Lũng Thiên Lý!

Không cần suy nghĩ nhiều, Bạch Dịch đã kết luận việc là do người này làm ra. Một trong huynh đệ Cát thị mất mạng, chắc chắn là do đa dĩnh phải độc thủ của Lũng Thiên Lý.

Để tìm được bí mật của mình, Lũng Thiên Lý không ngại ám sát đệ tử vô tội. Tâm địa độc ác ấy có thể so với rắn rết!

Gặp tên Chấp sự ngoại môn độc ác như thế, tất nhiên Bạch Dịch sẽ sinh ra sát cơ. Đối phương đã ở cùng chỗ với Tiêu Dao Tiên Quân hẳn thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Tuy vậy, hiện giờ Bạch Dịch chưa thể đối phó được với tu vi của một tên Chấp sự, đành nén sát ý trong lòng lại, trầm ngâm tìm đối sách.

Nhược điểm đã nằm trong tay đối phương, nguy cơ sẽ tới trong sớm tối.

Trầm ngâm một lúc, Bạch Dịch hỏi. “Ba đại Chấp sự của Nhập Vân Cốc, người nào chịu trách nhiệm hình phạt?”

Khương Đại Xuyên vội vàng đáp. “Chịu trách nhiệm xử phạt đệ tử ngoại môn phần lớn là Lũng Thiên Lý. Tuy vậy, nếu là xử tử đệ tử thì cần phải có cả ba Chấp sự mới được. Tiểu thúc, hay là chúng ta tranh thủ thời gian, tìm trưởng bối trong nhà hỗ trợ?”

“Cần có ba người tề tựu sao? Vậy thì tốt rồi.” Bạch Dịch nói nhỏ, thần thái tự nhiên không chút bối rối.

Loảng xoảng!!!

Trong lúc hai người nói chuyện, cửa phòng đột nhiên bị người đánh bật tung. Lũng Thiên Lý đi đầu, mặt lạnh như nước. Phía sau hắn là hai vị chấp sự Tào Nham, Dương Nhất Phàm.

“Bạch Dịch, người giết hại đồng môn, xúc phạm giới luật. Phạt người phải dùng mạng đền mạng. Người còn gì để nói?” Lũng Thiên Lý đứng trong phòng, dùng lời chính nghĩa quát lớn, bộ dạng như đang xử án công bằng.

Tào Nham đứng một bên thoir dài. “Chúng ta thân là Chấp sự của Nhập Vân Cốc, nhất thời sơ sẩy mới gây ra đại họa. Đã nhiều năm ngoại môn không xuất hiện chuyện này. Không ngờ tên đệ tử này lại ra tay nặng như vậy, không nghĩ tới tình đồng môn chút nào.”

“Nếu hắn nghĩ tới tình đồng môn thì đã không ra tay hạ thủ rồi. Hừ!” Lũng Thiên Lý nhìn chăm chăm Bạch Dịch, quát lạnh. “Quy của của ngoại môn là hại người thì đền mạng. Các người, bắt hắn nhốt vào đại lao, ngày mai xử tử!”

Nghe hắn phân phó, mấy đệ tử phía sau liền bước lên. Một khi Bạch Dịch bị giam vào nhà lao, chờ đợi hắn chỉ có cái chết.

Trong ba đại Chấp sự, chỉ có Dương Nhất Phàm đứng một bên, thần thái có phần ưỡn ỏi, vẻ như không nhìn Bạch Dịch, cũng không biết suy nghĩ điều gì. Năm tay hắn nắm chặt thành quyền, vẻ cổ quái.

“Qua sáu ngày đối phương mới chết mà cũng bắt ta phải đền mạng sao? Nếu hôm nay ta vả vào miệng Lũng Chấp sự một cái, nửa năm sau người lăn ra chết, lúc đó cũng tìm ta hỏi tội?” Bạch Dịch lạnh lẽo lên tiếng, trong mắt lóe lên tinh quang làm tim đám đệ tử đập mạnh. Hắn quét mắt qua đám đệ tử một lượt, quát lớn. “Lùi lại cho ta!”

Tiếng quát ầm chứa áp lực vô hình như muốn trói đám đệ tử kia lại, đứng yên tại chỗ. Sau khi nhìn thấy ánh mắt Bạch Dịch, đám đệ tử này không

hẹn mà cùng lùi về sau mấy bước.

“Muốn đánh lên miệng Lũng Thiên Lý ta? Ha ha, cả đời này người cũng không làm được.” Thấy đám thủ hạ cùng lùi lại, không dám tiến tới. Hãn bỗng nở nụ cười dữ tợn, cơ mặt vặn vẹo giống độc xà. Vừa dứt lời, hãn liền muốn tự mình ra tay.

“Dương chấp sự.” Bạch Dịch không thèm nhìn Lũng Thiên Lý. Hãn quay đầu nói với Dương Nhất Phàm. “Bạch gia ta từng có đại ân với Dương gia của người. Phần nhân tình này, hôm nay người có trả hay không?”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thuận Buồm Xuôi Gió

Dương Nhất Phàm chẳng có chút nào hứng thú với chuyện xử phạt Bạch Dịch, nếu không phải việc xử tử đệ tử cần phải có tam đại chấp sự đồng thuận thì hẳn căn bản không muốn ra mặt, đừng nói đến việc một đệ tử ngoại môn chết, cho dù toàn bộ đệ tử trong Nhập Vân cốc chết hết, hẳn cũng không thềm can dự.

Lúc đang siết chặt tay, buồn bực mất tập trung bỗng Dương Nhất Phàm nghe thấy Bạch Dịch nói Dương gia nhà hãn nợ Bạch gia một đại ân, hẳn vô cùng tức giận nói: “Dương gia ta nợ người một ân tình, tại sao ta lại không hề biết?”

“Dương chấp sự ở trong Nhập Vân cốc đã lâu, đương nhiên không hề biết.”

Không đợi Dương Nhất Phàm nổi điên, Bạch Dịch tiếp tục nói: “Người có một đệ đệ tên Dương Phong Thuận, hai năm trước đệ đệ người gặp đại nạn, là trưởng bối của nhà ta cứu mạng hãn, Dương Phong Thuận cảm động đến rơi nước mắt, nói sau này nếu như có khó khăn gì thì Dương gia các người sẽ hết mực tương trợ, món nợ ân tình này Dương chấp sự sẽ không nuốt lời đấy chứ?”

Bạch Dịch dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nói, thần thái vô cùng tự nhiên, những người khác nghe thấy đều tin là thật nhưng Dương Nhất Phàm suyt chút nữa thì tức chết, hẳn làm gì có đệ đệ nào, đối phương căn bản là đang ăn nói hàm hồ.

“Ồ, rốt cuộc Phong Thuận hãn đã gặp phải đại nạn gì?”

Bị Bạch Dịch chọc tức, tâm tư Dương Nhất Phàm trái lại bỗng trở nên điềm tĩnh, không mất tập trung như trước, bỏ lại những phiền phức ngập trời của bản thân sang một bên, hắn muốn xem xem trong cái bình hồ lô của thiếu niên trước mặt rốt cuộc chứa thứ gì, và muốn xem đối phương còn định bịa chuyện đến đâu.

Thấy hắn hỏi như vậy, ánh mắt của Lũng Thiên Lý đứng bên cạnh chợt trở nên lạnh lẽo.

Nếu như Dương Nhất Phàm thực sự nợ Bạch Dịch một ân tình, thì kế hoạch của hắn sẽ bị hỏng, dù sao không phải Bạch Dịch là người đã sát hại anh em nhà họ Cát hôm đó, đã sáu ngày rồi, xử tử cũng được mà phạt nặng cũng được, nếu như Dương Nhất Phàm đứng ra bảo đảm thì Bạch Dịch không cần phải đền mạng và đổi thành xử phạt cái khác.

Nghe được vẻ tức giận trong lời nói của Dương Nhất Phàm, Bạch Dịch vẫn tỏ ra như không biết gì, vẫn nhẹ nhàng nói: “Lệnh đệ bị quý vật quấy nhiễu, sợ hãi trong nhiều năm, lẽ nào Dương chấp sự không nhớ?”

Nghe được câu này, đôi mắt vốn đang tức giận của Dương Nhất Phàm liền trợn trừng lên, hắn đứng tại chỗ run rẩy, cảm giác như trong lòng đang bùng lên một cơn sóng thần.

Dương Nhất Phàm vốn không có đệ đệ, mà từ miệng Bạch Dịch lại thành bị quý vật quấy nhiễu, kinh hãi trong nhiều năm, điều này vốn dĩ chính là việc của bản thân Dương Nhất Phàm.

Nghe Bạch Dịch nói vậy, Lũng Thiên Lý bắt đầu lộ ra vẻ hoài nghi, Tào Nham thì lại cau mày, gương mặt đầy ngạc nhiên.

Quý vật, người trong giới tu chân vô cùng kiêng kỵ thứ đó, gặp thì nhất định phải diệt trừ, nhưng thực lực của quý vật thì cũng không giống nhau, có những con quý rất mạnh, đến những trưởng lão Kim Đan nội môn cũng

phải thập phần e ngại, những tu chân giả cấp thấp căn bản không có năng lực đối phó với quý vật.

Lẽ nào trong nhà Bạch Dịch có một vị tu chân giả đang ẩn mình?
(Nguyên tác là một tu chân giả lánh đời)

Lúc này những người khác ai nấy đều hoài nghi, tưởng rằng trong nhà Bạch Dịch có một vị tu sĩ cao cường, nhưng Lũng Thiên Lý thì không tin bởi vì hắn đã từng phái người đi điều tra rõ ràng về lai lịch của đối phương, nếu không thì hắn đã không ra tay với Bạch Dịch.

Mọi người trong phòng ai nấy đều nhìn về phía Dương Nhất Phàm.

Một lát sau, Dương Nhất Phàm dường như đã tỉnh mộng, tuy rằng trong lòng vô cùng ngạc nhiên và nghi ngờ nhưng bên ngoài vẫn ra vẻ bình tĩnh, hắn hít một hơi thật sâu nói: “Đúng là như vậy, gia đệ đã từng nói mình nợ một món ân tình, không ngờ người chính là người của Bạch gia.”

Dương Nhất Phàm quay về phía Lũng Thiên Lý và Tào Nham chấp tay nói: “Hai vị, Bạch Dịch đây chính là ân nhân của nhà họ Dương, coi như nể mặt ta, tha cho hắn tội chết được không?”

Tào Nham nghe xong liền gật đầu nói: “Nếu đã là người quen cũ của Dương chấp sự thì tha cho hắn tội chết và đổi lại thành phạt nặng là được rồi, anh em nhà họ Cát sau ngày sau mới chết, đó cũng không hẳn là lỗi của Bạch Dịch, có thể đó là do bệnh hiểm nghèo khác.”

Loại chuyện thuận nước giong buồm này thì Tào Nham quyết định rất nhanh, vừa giữ thể diện cho Dương Nhất Phàm, dù sao huynh đệ nhà họ Cát cũng chả là gì, chết thì cũng đã chết rồi.

Nghe Tào Nham nói, ánh mắt Lũng Thiên Lý càng trở nên lạnh lẽo, nhưng hai vị chấp sự đã mở lời rồi, hắn muốn tiếp tục hùng hổ dọa người sợ là sẽ lộ ra sai sót, không thể làm gì khác hắn đành cố tỏ vẻ, nói: “Dù thế

nào thì cũng là do Bạch Dịch ra tay trước, tội chết có thể miễn những tội sống khó tha, nếu không thì việc tranh đấu giữa các đệ tử sẽ càng trở nên không chừng mực, chi bằng thế này, phạt Bạch Dịch đến Linh Khoáng (hầm mỏ) lao động, đến khi nào lên cấp Luyện khí trung kỳ mới được rời đi.”

Linh Khoáng trong lời nói của Lũng Thiên Lý chính là linh mạch ở chỗ sâu nhất trong Nhập Vân cốc, hẳn lần này đã quyết định bỏ qua cho Bạch Dịch, nhưng thực tế lại là rắp tâm hãm hại.

Lúc khai mỏ ở Linh Khoáng, cả ngày phải làm lụng căn bản chẳng có mấy thời gian để tu luyện, sau khi một đệ tử sơ kỳ bị phạt đến Linh Khoáng, có lẽ cả đời sẽ không có cơ hội lên cấp trung kỳ, cho dù là đệ tử có thiên phú năng lực cao đến đâu cũng không thể vừa lao động vừa nâng cao cảnh giới được, bởi vậy mới thấy Lũng Thiên Lý hiểm ác đến nhường nào.

Nếu Lũng Thiên Lý đã an bài cho Bạch Dịch chịu phạt, Tào Nham và Dương Nhất Phàm cũng không còn gì để nói, dù bọn họ đều là chấp sự ở Nhập Vân cốc nhưng địa vị của Lũng Thiên Lý so với hai người kia cao hơn nhiều, bởi vì Lũng Thiên Lý có một vị đại ca thân thiết là đệ tử chân truyền của nội tông môn.

Ở Thương Vân tông, địa vị của chấp sự thua xa đệ tử chân truyền, có một huynh đệ làm đệ tử chân truyền nghĩa là Lũng Thiên Lý đã có một chỗ dựa không hề tầm thường, các chấp sự bình thường khác căn bản không dám động đến hắn.

Đưa ra hình phạt xong, Lũng Thiên Lý mang theo ý cười lạnh nhạt và ánh mắt tàn nhẫn lườm Bạch Dịch rồi quay lưng rời đi.

Linh mạch trong Nhập Vân cốc là do Tào Nham phụ trách, đợi khi Lũng Thiên Lý đi rồi, Dương Nhất Phàm mới chấp tay cung kính nói với Tào Nham: “Tào chấp sự, Bạch Dịch với Dương gia là người quen cũ, ta muốn

cùng với hãn ôn lại chút chuyện xưa, sau đó sẽ đích thân đưa hãn tới Linh Khoáng.”

Tào Nham cũng vội chắp tay lại nói: “Không gấp, không gấp! Dương chấp sự cứ hôm nay đưa hãn đến là được, ta xin cáo từ trước!”

Nói xong, Tào Nham cũng rời khỏi căn nhà gỗ, Khương Đại Xuyên cũng biết điều rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người Dương Nhất Phàm và Bạch Dịch.

“Người nói việc bị quý vật quấy nhiễu, sợ hãi nhiều năm là có ý gì?” Đợi đến khi không còn ai, Dương Nhất Phàm mới run rẩy, vội vã hỏi.

Bạch Dịch không hề trả lời câu hỏi của Dương Nhất Phàm, mà nhìn vào bàn tay phải đang siết chặt của đối phương, hững hờ nói: “Lòng bàn tay phải của Dương chấp sự đã thâm lại, ngón tay cũng đen kịt, xem ra vị bằng hữu trong cơ thể có chút không kiên nhẫn rồi.”

“Người! Làm sao người biết?” Hãn nghe xong câu ấy chột trong lòng trở nên kinh hãi và biết rằng vị thiếu niên trước mặt tuyệt đối không phải kẻ tầm thường.

“Trưởng bối trong nhà am hiểu về việc trừ tà, ta có học hỏi được một chút ít, vì vậy mới nhìn ra được chỗ khó của Dương chấp sự.” Bạch Dịch khẽ mỉm cười, ngồi trên ghế gỗ và đưa tay ra mời, nói “Âm hồn đã xâm nhập vào trong cơ thể, không đến một năm nữa, Dương chấp sự sẽ gặp đại nạn.”

Lúc Bạch Dịch nói ra lời này, cả người Dương Nhất Phàm dường như mất đi khí lực, hãn ngã nhào xuống ghế, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Ta che giấu đã hơn một năm, đến trưởng lão nội tông cũng không phát hiện ra, không thể ngờ được lại bị người, một đệ tử luyện khí sơ kỳ nhìn thấu, ha ha, thật là nực cười.”

Dương Nhất Phàm lắc đầu, tự chế giễu mình, chậm rãi xòe tay phải ra, quả nhiên như lời Bạch Dịch nói, lòng bàn tay hẳn đã trở nên xám xịt, hơn nữa ngón tay cái đã trở thành đen xì, vô cùng quái dị, không nắm chặt tay vào thì rất dễ bị người khác phát hiện.

“Nơi này là tông môn tu chân, không được tồn tại quý vật mới phải.” Bạch Dịch nhìn vào ấn đường của đối phương, dường như có thâm ý và nói: “Lão quý trăm năm, cũng không phải tầm thường.”

Tinh thần Dương Nhất Phàm trấn động, hẳn nhìn chăm chăm vào Bạch Dịch, suy đi tính lại rồi hỏi: “Trưởng bối nhà ngươi đã am hiểu về quý thì liệu có thể loại trừ được quý vật ra khỏi cơ thể ta không?”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Quý Vật Đáng Sợ

Bị Bạch Dịch nói ra bí mật của mình, Dương Nhất Phàm vốn đã tuyệt vọng nay nổi lên tia hi vọng.

Bạch Dịch có thể nhìn ra được Quý vật thì chắc chắn đã được cao nhân chỉ điểm. Rất có thể Bạch gia có một vị Tu Chân giả am hiểu khu trừ Quỷ. Nếu không dựa vào một đệ tử ngoại môn Luyện Khí sơ kì làm sao có thể nhìn ra sự tồn tại của Quý vật?

“Quý vật trong cơ thể Dương Chấp sự là từ đâu mà có?” Bạch Dịch không trả lời ngay mà lộ vẻ tò mò hỏi.

Nặng nề thở dài, Dương Nhất Phàm xoắn xuýt hồi lâu mới chậm rãi nói: “Trên đường đi lịch lãm rèn luyện một năm trước ta có gặp một hàn đàm quái dị. Cho đến khi trở về ta mới giật mình phát hiện bản thân bị Quý vật xâm nhập nhưng đã quá muộn. Dựa vào tu vi của ta không cách nào khu trừ, chỉ có thể miễn cưỡng áp chế tới bây giờ.”

Tu Chân giả khi lịch lãm rèn luyện thường chọn địa phương nguy hiểm để tìm kiếm những cây cỏ, tài liệu quý hiếm. Bất kể Tu Chân giả tu vi cao như nào đều không thể thiếu lịch lãm bởi những thiên tài địa bảo quý hiếm kia sẽ không vô duyên vô cớ chạy vào trong tay tu sĩ.

Nhìn bàn tay mình hiện lên màu xám tro, Dương Nhất Phàm buồn bã nói: “Lúc đầu ta còn có thể ngăn cản Quý vật ở bên ngoài Tử Phủ nhưng bây giờ nó có lẽ đã xâm nhập vào Tử Phủ của ta, sắp cắn nuốt nguyên thần của ta.”

“Không phải sấp.” Bạch Dịch đưa mắt nhìn điểm màu đen trên mi tâm Dương Nhất Phàm, sửa lại: “Nó đang cắn nuốt rồi.”

Dương Nhất Phàm nghe vậy cả kinh. Nếu như Quỷ vật hoàn toàn cắn nuốt xong thì thần trí hẳn sẽ nhanh chóng tiêu tán, trở thành một cái xác không hồn.

“Sao Dương Chấp sự không mời cường giả trong tông môn đến hỗ trợ?” Bạch Dịch có phần không hiểu nói ra: “Trong Thương Vân Tông chẳng lẽ không có ai biết phương pháp khu trừ Quỷ? Người muốn ở đây chờ chết?”

“Ai, tu vi của người quá kém, không biết Quỷ vật đáng sợ thế nào.”

Dương Nhất Phàm than khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Trong mắt Tu Chân giả, Quỷ vật chỉ sau Tâm Ma cường đại tà mị. Một khi Tu Chân giả bị Quỷ vật xâm nhập chỉ có thể tự mình bức ra ngoài, người ngoài ra tay rất khó có hiệu quả. Nếu không phải là người quanh năm nghiên cứu ma quỷ thì ngay cả cường giả Kim Đan kì cũng không thể loại trừ Quỷ vật đã tồn tại trăm năm. Vậy nên tại Tu Chân giới, nếu gặp phải tu sĩ bị Quỷ vật xâm nhập, phần lớn mọi người đều trực tiếp giết chết tu sĩ, trừ hậu hoạn về sau.”

Dương Nhất Phàm không phải chưa nghĩ đến việc mời cường giả trong tông môn giúp cứu mạng mà do trong Thương Vân Tông không có ai tinh thông phương pháp khu trừ Quỷ. Bình thường khi đệ tử bị Quỷ vật xâm nhập đều định sẵn kết cục bị giết ngay. Dương Nhất Phàm hẳn chỉ là một Chấp sự ngoại môn nho nhỏ, không tránh khỏi vận mệnh bị giết. Đó chính là lí do khiến hẳn không dám đi bẩm báo tông môn.

“Lấy Quỷ vật so sánh với Tâm Ma?”

Nghe được nỗi khổ tâm của Dương Nhất Phàm, Bạch Dịch tức giận trào phúng: “Quỷ vật là vật của trời đất, Tâm Ma là do nội tâm bản thân sinh ra.

Tu Chân giả bây giờ thật có kiến thức, lại đi lấy một ngoại vật so sánh với ý niệm của mình. Bị Quỷ vật xâm nhập liền trực tiếp giết chết, rất thuật tiện!”

Nghe được lời nói của Bạch Dịch, hi vọng trong lòng Dương Nhất Phàm ngày càng lớn. Hãn vội vàng nói: “Bạch Dịch, vị trưởng bối ở nhà người nếu có thể giúp ta khu trừ Quỷ vật thì chính là đã cứu ta một mạng. Về sau, nếu người có chỗ khó, nhất định ta sẽ giúp đỡ hết sức.”

Mặc dù đối phương có thể nhìn ra Quỷ vật trong cơ thể mình nhưng Dương Nhất Phàm vẫn tin tưởng trưởng bối trong nhà Bạch Dịch mới là cao thủ khu trừ Quỷ. Hãn cũng không tin thiếu niên trước mặt có thể làm được chuyện mà ngay cả Trưởng lão trong tông môn cũng không làm được.

“Quỷ vật trong cơ thể Dương Chấp sự có lẽ tu vi đã trăm năm. Tuy là phiền phức một chút nhưng không phải không có cách nào.”

Biết rõ lí do Dương Nhất Phàm không dám đi tìm cường giả trong tông môn hỗ trợ, Bạch Dịch mỉm cười nói: “Vị trưởng bối nhà ta quanh năm ngao du bên ngoài, hành tung bất định, có khi mười năm hay tám năm cũng không thấy được mặt lão nhân gia ngài. Có cơ hội ta nhất định mời hãn giúp Dương Chấp sự khu trừ Quỷ.”

Mười năm, tám năm!

Dương Nhất Phàm nghe xong thiếu điều tức chết. Trong lòng hãn tự nhủ, chờ cho mười năm, tám năm thì ta đã thành Quỷ, mời trưởng bối nhà người đến siêu độ cho ta sao?

“Trưởng bối nhà người ngao du bên ngoài, không thể tìm được sao?” Dương Nhất Phàm không cam lòng hỏi. Bạch Dịch lại lắc đầu cười khẽ.

“VẬY...” Dương Nhất Phàm chau mày, mang theo hi vọng cuối cùng hỏi: “Người có biện pháp gì không?”

“Với tu vi của ta, không có khả năng khu trừ được Quỷ.”

Lời này của Bạch Dịch vừa nói ra, Dương Nhất Phàm mặt xám như tro.

“Nhưng nếu áp chế Quỷ vật vài năm thì không vấn đề gì.”

Bạch Dịch quanh co nói câu thứ hai khiến Dương Nhất Phàm trực tiếp nhảy dựng lên từ ghế bên cạnh, hoảng sợ nói: “Người áp chế được Quỷ vật! Nhanh, mau giúp ta thi pháp. Chỉ cần kéo dài thêm được vài năm, gặp được trường bối nhà người thì ta sẽ được cứu.”

“Phương pháp khu Quỷ của ta trong thời gian ngắn không có hiệu quả.” Bạch Dịch chuyển đề tài câu chuyện: “Ta bị Lũng Thiên Lý vu oan hãm hại, bản thân khó đảm bảo. Sau đó lại bị phạt đến Linh khoáng, chỉ sợ ngay cả thời gian tu luyện cũng không có. Có lẽ Dương Chấp sự nên tự mình cầu phúc.”

Câu nói này mục đích đã rõ ràng. Bạch Dịch nêu rõ rắc rối của bản thân mình, muốn nhờ Dương Nhất Phàm chống đỡ Lũng Thiên Lý.

Một lần nữa ngồi lại ghế, Dương Nhất Phàm trầm mặc không nói, hồi lâu mới bất đắc dĩ nói ra: “Lũng Thiên Lý tính tình thâm hiểm, tàn nhẫn, hẳn còn có một huynh đệ là đệ tử chân truyền. Một Chấp sự thất bại như ta rất khó để đối chọi với hắn, trừ khi ta đi bên cạnh người cả ngày.”

Một Chấp sự cả ngày theo bên cạnh một đệ tử ngoại môn, chuyện này là không thể xảy ra. Dương Nhất Phàm nặng nề thở dài, nói: “Nếu là trước kia, khi ta còn là đệ tử chân truyền ở đan các, cho Lũng Thiên Lý mướn lá gan hẳn cũng không dám không nể mặt ta. Nhưng nay Dương Nhất Phàm ta không danh không thế. Lũng Thiên Lý muốn hại người, ta có đi cầu xin hẳn cũng không có tác dụng.”

“Có một huynh đệ là đệ tử chân truyền thì có thể hoành hành tại Thương Vân Tông mà không lo sợ? Có thể ám hại đệ tử ngoại môn?” Bạch Dịch

cười lạnh nói.

“Không phải.”

Dương Nhất Phàm lắc đầu, giải thích: “Tại Thương Vân Tông, địa vị sắp xếp từ thấp đến cao theo thứ tự là đệ tử ngoại môn, đệ tử bình thường, Chấp sự, đệ tử chân truyền, Trưởng lão, Tông chủ. Trong đó đệ tử chân truyền có địa vị ở trên Chấp sự nhưng cùng Chấp sự chênh lệch không lớn. Nhưng Lũng Vô Nhai, đại ca Lũng Thiên Lý không chỉ là đệ tử chân truyền mà còn được nhất mạch Trưởng lão coi trọng, địa vị không thể so sánh với đệ tử bình thường. Nếu không Lũng Thiên Lý cũng không dám hung hăng ngang ngược, ngay cả mảnh khố ám hại đệ tử ngoại môn cũng dùng.”

Đệ tử chân truyền có địa vị trên Chấp sự, đệ tử chân truyền được Trưởng lão coi trọng, địa vị càng thêm cách biệt. Bạch Dịch được biết chỗ dựa của Lũng Thiên Lý, ánh mắt lạnh đi vài phần.

Lũng Thiên Lý có chỗ dựa liền dám ám hại đệ tử ngoại môn. Như vậy hẳn là sự phụ của lão tổ Thương Vân Tông chẳng phải có thể tùy ý làm bậy ở Thương Vân Tông. Dù là đem tông môn phá hủy cũng không có người dám hỏi đến.

“Nếu Dương Chấp sự đã từng là đệ tử chân truyền ở đan các, sao hiện giờ lại thành Chấp sự ngoại môn?” Không nói đến chuyện Lũng Thiên Lý ý thể hiếp người, ngược lại Bạch Dịch hỏi tới vì sao Dương Nhất Phàm từ đệ tử chân truyền cao cao tại thượng lại ngã xuống thành Chấp sự ngoại môn.

Bạch Dịch hỏi khiến Dương Nhất Phàm nhớ lại chuyện cũ ba năm trước. Ánh mắt vị Chấp sự Nhập Vân Cốc này lộ ra vẻ mờ mịt và bi thương. Tuy vậy rất nhanh lại thay bằng cảm giác không cam lòng.

“Ba năm trước đây, ta chẳng những là đệ tử chân truyền của đan các, còn được sư tôn truyền thụ lại y bát. Vì một biến cố, mới lưu lạc đến đây...”

Trong mắt lộ ra không cam lòng, Dương Nhất Phàm chậm rãi nói ra một ít chuyện bí mật không muốn người khác biết.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đã Từng Là Thiên Tài

Dương Nhất Phàm không những đã từng có thiên phú tu luyện cực cao mà còn là người có hỏa linh căn đơn hệ hiếm thấy.

Chỉ dựa vào hệ linh căn này, lúc Dương Nhất Phàm gia nhập tông môn nhất định sẽ trở thành đối tượng khiến các trưởng lão phải tranh giành. Cuối cùng Đan Các trưởng lão đã phải bỏ ra một cái giá rất lớn đó là miễn cưỡng đưa cho các trưởng lão khác những viên linh đan quý mới có thể thu nhận Dương Nhất Phàm về làm đệ tử chân truyền.

Sau khi bái nhập vào Đan Các, Dương Nhất Phàm đã thể hiện ra mình là một người có thiên phú tu luyện cực cao, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ba năm đã luyện thành công Trúc Cơ kỳ, hơn nữa cực kỳ am hiểu về đạo pháp hỏa linh căn, được Đan Các trưởng lão coi là truyền nhân bát y chân chính.

Số lượng đệ tử chân truyền ở Thương Vân tông không ít, nhưng có thể trở thành truyền nhân bát y thì toàn bộ Thương Vân tông chỉ miễn cưỡng có được vài người, và ai nấy đều là những người có thiên phú cực cao, tương lai đều có thể áp chế được các trưởng lão.

Tông môn quy định, phàm là đệ tử đạt tới cảnh giới Kim Đan thì có thể thành trưởng lão của tông môn, nhưng giữa các trưởng lão và đệ tử trở thành trưởng lão thì có địa vị không hề tương đồng, trưởng lão mạnh nhất mới thực sự là cường giả nắm giữ quyền hạn to lớn trong tông môn, còn những trưởng lão khác chẳng qua chỉ mang cái danh trưởng lão, dẫn theo các tông môn đi cung phụng cường giả mà thôi, không hề có quyền hạn gì.

Địa vị của Đan Các trưởng lão trong Thương Vân tông đã là cao rồi, nên Dương Nhất Phàm vô cùng hài lòng đối với tương lai của mình, càng thêm chuyên tâm tu luyện, mãi đến khi hần lên cấp Trúc Cơ trung kỳ thì có một tai nạn kỳ quái giáng xuống.

Không lâu sau khi Dương Nhất Phàm lên cấp Trúc Cơ trung kỳ, hần phát hiện bản thân mình bất luận tu luyện như thế nào, cảnh giới đều không thể tiến bộ lên đến nửa phần, tu vi đột nhiên bị đình trệ.

Dạng tu vi bị đình trệ như thế này không phải là do không lên cấp nổi mà là do bất luận Dương Nhất Phàm có tu luyện thế nào thì nó vẫn không thay đổi, một chút nâng lên cũng không có, giống như một dạng bị ứ đọng.

Lúc đó Dương Nhất Phàm không hề biết vận rủi của mình mới chỉ bắt đầu.

Không lâu sau, Dương Nhất Phàm phát hiện ra tu vi của mình không những bị trì trệ mà còn có dấu hiệu bị thụt lùi.

Sự phát hiện này khiến Dương Nhất Phàm bắt đầu hoảng sợ, vội vàng bẩm báo lên Đan Các trưởng lão, sư tôn của hần. Sau đó Đan Các trưởng lão đã luyện chế ra rất nhiều loại linh đan, muốn giữ vững cảnh giới của Dương Nhất Phàm. Nhưng một năm sau, khi Dương Nhất Phàm đã nuốt vô số linh đan, cảnh giới của hần vẫn bị giảm xuống đến Trúc Cơ sơ kỳ.

Bị rớt xuống cảnh giới nhỏ, nhìn thì có vẻ như không có gì đáng ngại, nhưng trên thực tế thì đó là biểu thị của việc tư chất thiên tài của Dương Nhất Phàm đã hoàn toàn biến mất, trở thành kẻ chỉ có đơn hệ linh căn quý hiếm, rốt cuộc cũng chỉ là một phế nhân tu luyện vô vọng.

Đã từng là thiên tài, nhưng chỉ trong một năm thành phế nhân, Dương Nhất Phàm trở nên nản lòng, thoái trí, cảm thấy hổ thẹn với sư phụ cùng với vô số linh đan, vì vậy hần rút lui khỏi Đan Các và làm vị trí chấp sự có địa vị chỉ lớn hơn đệ tử thông thường một chút.

Từ truyền nhân Đan Các cao cao tại thượng rốt xuống làm chấp sự ngoại môn, Dương Nhất Phàm yên lặng trong hai năm sau đó lại nảy sinh ra ý chí quyết tâm tu luyện, hẳn không cam lòng việc mình không thể lên cấp, không cam lòng cả đời làm chấp sự ngoại môn, bởi vậy một năm sau khi ra ngoài rèn luyện, hẳn đã muốn đi tìm thiên tài địa bảo nhằm tác động vào cảnh giới đã bị lơ lửng của mình. Nguyện vọng không thành lại còn bị quỷ vật xâm hại, đến nỗi bây giờ tính mạng cũng khó bảo toàn.

Dương Nhất Phàm mang theo vẻ tiếc nuối không cam lòng kể lại câu chuyện của mình. Sau đó hẳn trầm mặc một lúc rồi mãi mới chịu mở miệng nói tiếp: “Linh khoáng trong Nhập Vân cốc do Tào Nham phụ trách, tên Tào Nham này là một kẻ nhát gan, sợ gặp phiền phức nên luôn tìm cách thoát thân. Nếu như bây giờ Lũng Thiên Lý xuống tay với người trong Linh Khoáng thì hẳn cũng kệ không giúp người, vậy nên người chỉ có thể nhẫn cho đến khi lên Luyện khí trung kỳ rồi rời khỏi đó. Chỉ cần người trở về nơi ở ban đầu, ta sẽ có thể truyền ra linh thức để kiểm tra và phòng ngừa những bất lợi mà Lũng Thiên Lý gây ra cho người.”

Địa vị của Dương Nhất Phàm bây giờ thì không thể so sánh được với Lũng Thiên Lý, hơn nữa hẳn cũng không thể đợi chờ thời cơ ở trong Linh Khoáng, nếu như Lũng Thiên Lý thực sự muốn ra tay với Bạch Dịch ở trong Linh Khoáng thì hẳn cũng đành bất lực.

Nói xong, Dương Nhất Phàm từ từ lấy ra mười khối linh thạch nhỏ trong một cái túi da đưa cho Bạch Dịch: “Mười viên linh thạch này có thể giúp người lên cấp nhanh hơn một chút, ta chỉ có thể giúp người đến đây thôi.”

Nhận linh thạch, Bạch Dịch khẽ mỉm cười nói: “Dương chấp sự quá nhiên ra tay hào phóng, người yên tâm, cách áp chế quý hồn thì đợi ta từ Linh Khoáng trở về sẽ nói cho người biết.”

Nghe nói như vậy Dương Nhất Phàm thực sự sững sờ, sau đó hơi giận dữ nói: “Ta đã nói hết kinh nghiệm cho người, không những cho người mười

viên linh thạch cấp thấp mà còn hứa sau khi người trở về sẽ dùng linh thức bảo hộ sự an toàn cho người, nếu như có thể đấu thắng Lũng Thiên Lý thì Dương Nhất Phàm ta tuyệt đối sẽ không chối từ, nếu đợi người lên cấp Luyện khí trung kỳ mới nói cho ta biết cách áp chế quỷ hồn thì sợ rằng ta đã chết mất rồi.”

Dương Nhất Phàm không thể không tức giận. Cho dù thiên tài như hắn năm xưa cũng phải mất thời gian ròng rã hơn nửa năm mới có thể lên cấp Luyện khí trung kỳ mà bây giờ thiếu niên trước mặt đến linh căn cũng không có, sợ là ít nhất cũng phải một năm nữa mới có thể lên cấp, thì đến lúc đó Dương chấp sự này cũng đã toi mạng rồi.

“Chẳng lẽ ngày mai Dương chấp sự sẽ chết ngay được sao?” Bạch Dịch đầy vẻ cổ quái nhìn Dương Nhất Phàm nói: “Đi thôi, chúng ta nên đi đến Linh Khoáng rồi, đi sớm thì mới có thể về sớm.”

Dương Nhất Phàm vốn dĩ giận dữ muốn phát hỏa thì đột nhiên mặt trở nên biến sắc.

Hắn nghe được hàm ý trong lời nói của Bạch Dịch, tên tiểu tử này rõ ràng có ý rằng ngày mai hắn có thể luyện lên cấp luyện khí trung kỳ.

“Người nói, ngày mai người có thể lên cấp?” Dương Nhất Phàm không dám tin hỏi.

“Có chút linh thạch này thì có lẽ cũng gần như vậy.” Bạch Dịch tùy ý đáp, sau đó đi ra khỏi nhà gỗ trước.

Nhìn vào bóng lưng gầy gò của đối phương, bỗng Dương Nhất Phàm sinh ra một loại ảo giác, ngụ trong thân xác của thiếu niên đó tuyệt đối không phải là linh hồn của kẻ mới mười sáu, mười bảy tuổi.

Rõ ràng biết Lũng Thiên Lý muốn hại tới tính mạng của mình mà hắn vẫn nhẹ nhàng ung dung như mây gió, Bạch Dịch này liệu có phải kẻ ngu

ngốc đặt niềm tin vào việc sẽ tránh được tai kiếp này.

Mang theo một bụng đầy sự nghi hoặc, Dương Nhất Phàm dẫn Bạch Dịch đi vào nơi sâu nhất trong Linh Khoáng của Nhập Vân cốc.

Linh mạch cấp thấp này nằm sâu dưới đáy vực, bên ngoài là một sơn động to lớn, bên trong động lại có rất nhiều khoáng vật rắc rối phức tạp, những người khai mỏ ở đây đều là các đệ tử ngoại môn vi phạm môn quy của Nhập Vân cốc.

Thấy Dương Nhất Phàm đưa Bạch Dịch tới, phụ trách trông coi Linh Khoáng, Tào Nham lập tức đến đón và nói: “Dương chấp sự yên tâm, hẳn ở đây sẽ không bị người khác bắt nạt.”

Biết Bạch Dịch có quen biết với Dương Nhất Phàm, Tào Nham mới nói những lời khách sáo như vậy, nếu đổi lại là những đệ tử khác đến Linh Khoáng khai mỏ thì hẳn sẽ không thêm để ý.

“Vây làm phiền Tào chấp sự rồi.” Dương Nhất Phàm chấp tay lại, có người ngoài ở đây nên hẳn không muốn nói nhiều chỉ gật gật đầu với Bạch Dịch rồi mang theo tất cả những nghi hoặc rời khỏi linh mạch.

Đợi Dương Nhất Phàm đi xa, Tào Nham mới gọi đến một thợ mỏ, dặn dò vài câu sau đó giao Bạch Dịch lại cho đối phương.

Người đứng đầu các nhân công thợ mỏ này tên là Tráng Hán, ánh mắt trợn tròn, xem ra khá là hung dữ.

“Đi theo ta.” Người đàn ông khỏe mạnh nhìn vào cơ thể yếu đuối của Bạch Dịch, vừa đi vào trong động vừa nói: “Quy củ ở trong Linh Khoáng, mỗi người mỗi ngày phải đào ra được mười cân* khoáng thạch mới coi là hoàn thành nhiệm vụ, đào không đủ thì không được ăn cơm.”

*Theo đơn vị đo lường của người Trung Quốc, một cân của họ là tương đương với 5 lạng (nửa kg) so với quy ước quốc tế. Vì vậy mười cân linh thạch ở đây là bằng 5kg.

Một ngày mười cân, có vẻ không nhiều nhưng đây là linh mạch chứ không phải quặng sắt, khoáng thạch kiên cố dị thường rất khó đào bới, tu sĩ luyện khí kỳ phải dốc toàn lực may ra mới đào được mười cân một ngày.

Tào Nham ở trước mặt Dương Nhất Phàm có vẻ khách khí nhưng thật ra hẳn cũng chả đối xử tốt đẹp gì với Bạch Dịch, người khác làm bao nhiêu thì Bạch Dịch cũng phải làm bấy nhiêu.

Hơn nữa sau khi sự việc xảy ra, Tào Nham cũng mơ hồ đoán được giữa Bạch Dịch và Lũng Thiên Lý có mối thù hận, chuyện của hai huynh đệ họ Cát, sợ rằng không phải do trọng thương mà chết, Tào Nham chỉ đơn giản là mong được thoát thân nên không muốn giúp đỡ bên nào.

Bạch Dịch đi theo Tráng Hán, không lâu sau là đi đến đoạn cuối của một nhánh động, nơi này còn có thêm ba người thợ nữa đang mồ hôi đầm đìa vất vả đào bới.

“Mấy người các người nghe cho rõ đây!” Tráng Hán cao giọng quát lên: “Bắt đầu từ ngày mai, khu vực này do bốn người các người phụ trách, mỗi ngày phải giao ra được bốn mươi cân khoáng thạch, nếu không đủ thì hậu quả các người biết rồi đấy!”

Tráng Hán nói ngắn gọn xong muốn rời đi thì có một người trong đó muốn lấy lòng hỏi: “Vương sư huynh, hẳn có tu vi gì? Phải khai mỏ bao nhiêu lâu?”

Tráng Hán dừng bước quay đầu lại lờm người công nhân kia một cái rồi nói: “Hắn đang ở luyện khí sơ kỳ và sẽ đào khoáng cho tới khi nào lên luyện khí trung kỳ.”

Nói xong hắn quay lưng rời đi, ba người bên trong động mỗ ai nấy đều buông công cụ xuống, sắc mặt từng người đều tối sầm lại và nhìn chăm chăm vào Bạch Dịch.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Câu Linh Trận

Quần áo trên người ba thợ mỏ đều là đồ bỏ đi, hai bàn tay dày đặc vết chai sạn vì quanh năm làm việc chân tay trong lòng đất, không thấy ánh mặt trời, làn da cũng trở nên trắng xám.

“Mỗi ngày đào ba mươi cân đã đủ mệt, còn ném cho chúng ta người mới chỉ đạt tới Luyện Khí sơ kỳ. Cuộc sống còn chưa đủ khó khăn hay sao.” Một thợ mỏ phàn nàn.

“Nhìn hãn gầy gò yếu ớt thế kia, mỗi ngày đào không quá năm cân được.” Tên thợ mỏ khác trầm mặt quát. “Tiểu tử ngươi mỗi ngày không đào được mười cân khoáng thạch, hại chúng ta không được ăn cơm thì ngươi cũng đừng nghĩ có thể sống khá giả được.”

Loảng xoảng...!

Tên thợ mỏ thứ ba ném công cụ gần chân Bạch Dịch, hung hãn nói. “Hôm nay chúng ta đào còn thiếu hai cân Linh quáng, người đào đi. Không đào được lão tử cắt đôi chân chó của ngươi.”

Nói xong, ba tên thợ mỏ hùng hổ, nghênh ngang rời đi. Dù sao nhiệm vụ hôm nay của bọn hãn vẫn là đào được ba mươi cân Linh quáng, từ ngày mai mới tăng lên bốn mươi cân.

Trên tường đá khu mỏ cắm từng bó đuốc, ánh lửa lập lòe chiếu lên khuôn mặt Bạch Dịch làm nó mang một vẻ kỳ lạ.

“Bắt ta khai thác mỏ?” Nhìn công cụ dưới chân, Bạch Dịch liền đá văng đi. Hắn nhìn ra cửa mỏ quặng, lạnh giọng nói. “Lũng Thiên Lý, người đã muốn chết như vậy, sớm muộn gì ta cũng sẽ thành toàn cho người.”

Đối với việc chửi bới của ba thợ mỏ, Bạch Dịch không để trong lòng. Bởi vì hắn sẽ không ở chỗ này đào quặng. Đừng nói là một ngày mười cân, ngay cả một cân cũng không.

Ý định của Bạch Dịch là trong hôm nay tu luyện tới Luyện Khí trung kỳ, sau đó sẽ rời khỏi nơi này.

Nếu bị tên ti tiện Lũng Thiên Lý kia nhòm ngó, dứt khoát Bạch Dịch không dám lấy ra mười khối đê giai Linh thạch mà Dương Nhất Phàm đưa cho ra. Trên mặt đất, hắn bày Linh thạch thành một trận pháp có hình dáng cổ quái.

Hình dáng này không giống hình tròn, không giống hình vuông. Lúc bày xong, không khí xung quanh bỗng chấn động. Tất cả Linh khí trong Linh mạch như nghe được lời triệu hoán, mạnh mẽ tiến tới, tụ lại ở giữa rồi bắt đầu xoay tròn. Một lát sau lại xuất hiện thêm một vòng xoáy Linh khí như vậy.

Nhìn vòng xoáy Linh khí trước mặt, Bạch Dịch gật đầu. “Mười khối đê giai Linh thạch này có thể miễn cưỡng bố trí ra Câu Linh Trận bậc thấp nhất. Dù sao để tiến lên Luyện Khí trung kỳ thì cũng đủ rồi.”

Cất bước đi vào giữa vòng xoáy, Bạch Dịch khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển tâm pháp tu luyện. Từ lúc hắn ngồi vào, dùng mắt thường cũng có thể thấy được mười khối Linh thạch đang dần tan rã.

Trong tu chân giới, có một loại trận pháp đặc biệt tên là Tụ Linh Trận. Trận pháp này có thể đem linh khí xung quanh tụ tập một chỗ để tu chân giả luyện hóa. Loại trận pháp này được các tông môn chủ yếu dùng để trợ

giúp cho một số ít môn nhân có thiên phú trắc tuyệt muốn tiến giai cảnh giới. Lúc bình thường sẽ không mấy khi sử dụng.

Các tông môn cơ bản đều xây dựng gần các Linh mạch, khi dùng Tụ Linh Trận tất nhiên ảnh hưởng tới Linh khí trong nó. Không phải việc trọng yếu dùng cho đệ tử hoặc trưởng lão cần tiến giai, các tông môn cũng không nỡ bố trí trận pháp tiêu hao rất nhiều Linh mạch này.

Bạch Dịch dùng Linh thạch bố trí trận pháp, nhìn qua thì giống với Tụ Linh Trận nhưng thực tế bá đạo hơn Tụ Linh Trận cả trăm lần.

Loại trận pháp này tên Câu Linh Trận, là một trận pháp từ thời Thượng cổ. So với Tụ Linh Trận chỉ khác biệt một chữ. Ở thời Thượng cổ, Linh mạch rất nhiều, Câu Linh Trận chính là trận pháp dùng để phá hủy các Linh mạch, hung danh hiển hách.

Tụ Linh Trận chậm rãi tụ tập Linh khí xung quanh lại một chỗ, chu cấp cho số ít đệ tử đồng thời tu luyện. Câu Linh Trận thì có thể mang Linh khí tập trung tại một điểm trong nháy mắt, dùng cho một người thu nạp. Nếu không phải loại trận pháp này đã thất truyền từ lâu, sợ là Linh Mạch trong thiên hạ không còn nhiều như hiện giờ nữa.

Hôm nay, Bạch Dịch không có tài liệu để bày trận, chỉ có thể dùng đề giai Linh thạch thay thế, hiệu quả thấp hơn nhiều. Nếu tài liệu đầy đủ, bố trí ra Câu Linh Trận toàn vẹn thì đừng nói là Linh mạch đề giai này, dù có là trung giai Linh mạch cũng bị nó hấp thụ trong khoảnh khắc, trở thành một tòa tử mạch!

Hiện giờ tuy Câu Linh Trận không có hiệu quả cao nhưng vẫn đủ cho Bạch Dịch hấp thụ. Chỉ sau nửa canh giờ, Linh khí trong Tử Phủ của Bạch Dịch đã nhiều hơn phân nửa, thành công tiến vào Luyện Khí trung kỳ.

Bình thường cần hơn một tháng tập trung mới có thể tiến giai, có Câu Linh Trận trợ giúp nên thời gian chỉ còn nửa canh giờ, đủ thấy chỗ đáng sợ

của trận pháp này.

Cảm nhận được Linh khí trong Tử Phủ đã đầy, Bạch Dịch ngược mắt, dừng tu luyện. Hào quang trong mắt hắt lập lòe. Bên cạnh hắt, mười khối đê giai Linh thạch đã hoàn toàn vỡ vụn, tiêu hao hết.

Nửa canh giờ đã đạt tới Luyện Khí trung kỳ!

Rắc!

Lúc Bạch Dịch tiến giai lên trung kỳ, ở một chỗ sâu bên trong Linh mạch, nơi giống như một thông đạo hẹp dài, trên tinh thể như thủy tinh xuất hiện mấy vết rách.

Tinh túy của Linh mạch đã bị hao tổn.

Hoàng hôn xuống, đám thợ đào mỏ kết thúc một ngày làm việc mệt mỏi, tụ tập một chỗ trước một phòng lớn chờ cơm tối.

Làm cùng một chỗ với Bạch Dịch còn có ba thợ mỏ. Lúc này, ba người rất bất an, vừa bước ra vừa nhủ. “Có hai cân Linh quáng mà tên tiểu tử kia cũng đào không ra.”

“Mất gần nửa ngày mà hai cân cũng không đào được, ngày mai làm sao ra đủ mười cân?” Thêm một người nói với giọng lo lắng.

“Đào không được ta sẽ lột da hắt!” Tên thợ mỏ hung ác nhất cả giận quát.

Vừa nói tới đây, cả ba người đồng thời mở to mắt nhìn chăm chăm vào thiếu niên đi từ trong mỏ quặng đi ra, cơn tức giận lên tới đỉnh điểm.

Hai tay Bạch Dịch hoàn toàn trống trơn. Đừng nói tới hai cân Linh quáng, một khối nhỏ hắt cũng không đào được, thần thái lại nhẹ nhõm tự

nhiên, tư thế như thế không phải hẳn đi đào quáng mà là đang đi du ngoạn vậy.

Ba người vội xông lên phía trước, vây Bạch Dịch vào giữa quất. “Người muốn chết phải không? Làm chúng ta không được ăn cơm tối thì người cũng mong sống yên ổn được.”

“Một khối Linh quáng cũng đào không được, người tưởng mình là đại gia hả?”

“lão tử mà không được ăn cơm tối thì sẽ đánh gãy một chân người.”

Quét mắt nhìn đám thợ mỏ, Linh khí trong cơ thể Bạch Dịch chấn động rung lene, cảnh giới Luyện Khí trung kỳ hiển lộ rõ ràng.

Cảm nhận được dao động của Linh khí trong cơ thể Luyện Khí trung kỳ, ba tên thợ mỏ đồng loạt sợ hãi, thốt lên. “Luyện...Luyện Khí trung kỳ!”

Trước đây có bao lâu, Bạch Dịch vẫn chỉ là một tên Luyện Khí sơ kỳ, lúc này đã đạt tới trung kỳ rồi, sao không khiến cho ba tên thợ mỏ này sợ hãi cho được.

Từ khoe miệng Bạch Dịch nở ra một nụ cười lạnh. Bạch Dịch bước chân phải ra, lạnh giọng nói với tên thợ mỏ vừa muốn đánh gãy chân mình. “Đánh sao?”

Tên thợ mỏ kia mới đạt tới Luyện Khí sơ kỳ, nghe xong thì tim đập thành thịch, hai người khác mặt mũi xám xịt mà không trốn đi được.

“Không đánh thì cút ngay cho ta!” Bạch Dịch tức giận quát lên.

“Ta cút, ta cút!” Tên thợ mỏ hung ác sợ hãi như cừu vội trốn chạy, không dám quay đầu nhìn lại.

Bạch Dịch vừa cười, vừa quét mắt nhìn đám thợ mỏ đang bàn tán xung quanh, sau đó ướng về bên ngoài Linh mạch bước đi. Lúc đi ngang qua chỗ ở của chấp sự Tào Nham, hắn không dừng chân, vừa đi vừa nói. “Tào chấp sự, tại hạ đã đạt tới Luyện Khí trung kỳ, xin cáo từ.”

Nghe vậy, Tào Nham vội bước ra ngoài căn nhà gỗ, vẻ mặt nghi ngờ. Trong mắt hắn chỉ còn lại bóng lưng gầy thẳng tắp của thiếu niên kia.

“Không tới một vuỗi đã tiến giai lên trung kỳ, rốt cuộc tiểu tử này có lai lịch thế nào?”

Tào Nham đứng ngoài cửa, cảm nhận được giao động của Linh khí, thầm nói. “Hắn và Dương Nhất Phàm là chỗ quen biết cũ, lại kết thù chuốc oán với Lũng Thiên Lý. Tên Bạch Dịch này khá phức tạp, ta không muốn xen vào chuyện của người khác. Dù sao người cũng đã đạt tới Luyện Khí trung kỳ rồi, không ca hệ gì tới ta hay cái mỏ này nữa.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hai Loại Tài Liệu

Lúc Bạch Dịch từ Linh mạch trở về chỗ ở thì đã chạng vạng tối. Cả Nhập Vân Cốc chìm vào tĩnh lặng.

Vừa vào khu cư trú, Cao Nhân đã vội chạy tới, vui mừng nói. “Bạch huynh, sao ngươi đã về rồi? Có phải Chấp sự đã bỏ hình phạt rồi không? Người không phải đi khai thác mỏ nữa hả?”

Khương Đại Xuyên cũng chạy tới, hỏi với vẻ nghi ngờ. “Tiểu thúc, không phải người trốn về đây chứ? Nếu bị người ta phát hiện thì khó tránh chịu đòn roi. Thưa lúc còn chưa bị phát hiện, lão nhân gia người hãy quay lại khu mỏ đi thôi.”

“Người đi đào thay ta đi.” Bạch Dịch tức giận bảo. “Dù sao người cũng là hậu bối, nên mang bộ dạng cho phù hợp chứ.”

“Ta..., thân thể ta rất yêu ớt tiểu thúc ơ!”

Khương Đại Xuyên nghe người ta nói muốn cho mình đi đào quáng thạch thì rên rỉ. “Tiểu thúc à, không phải là ta không muốn đi. Người xem, ta còn nhỏ tuổi, không thể chịu nổi mệt mỏi, dày vò ở cái mỏ ấy. Lão nhân gia người lẽ nào nhẫn tâm để cho hài nhi của mình phải đi chịu khổ?”

Nghe Khương Đại Xuyên nói mà buồn cười, Bạch Dịch đưa tay túm đám râu quai nón của hắn, cười bảo. “Râu ngươi túm lại thành một bó to rồi, còn bảo là nhỏ tuổi?”

“Ta chỉ có bộ râu là dày thôi, kỳ thực vẫn còn nhỏ lắm.” Khương Đại Xuyên nhăn nhó khiến Cao Nhân thiếu chút nữa nôn mửa.

Gạt Khương Đại Xuyên sang một bên, Bạch Dịch nói. “Ta đã đạt tới Luyện khí trung kỳ, hình phạt khai thác ở mỏ Linh mạch đã xong rồi.”

“Cái gì?” Khương Đại Xuyên trừng mắt. “Đạt tới Luyện khí trung kỳ rồi? Người tu luyện hay ăn cơm mà nhanh như vậy?”

“Bạch huynh, người đạt tới Luyện khí trung kỳ rồi hả?” Cao Nhân cũng hốt hoảng hô lên. “Chúng ta tiến vào tông môn cùng nhau, ta còn chưa đạt tới Luyện khí sơ kỳ mà người chỉ cần có một nửa thời gian...”

Không để ý tới Khương Đại Xuyên nữa, Bạch Dịch thông thả đi về căn nhà gỗ, nhẹ nhàng bảo Cao Nhân. “Đồ vật lần trước ta cho người, chỉ cần người lĩnh ngộ nhiều hơn một chút là có thể ngưng xuất ra Linh khí.”

Khương Đại Xuyên nghe vậy thì trợn mắt, vội cướp lời. “Tiểu thúc, người không thể bắt công như vậy chứ? Người mau chỉ điểm cho vãn bối ta một chút đi.”

“Cảnh giới của ta và người tương đương nhau, ta chỉ điểm người cái gì bây giờ?” Nói xong, Bạch Dịch đi vào trong nhà.

Thấy Bạch Dịch không để ý tới mình, Khương Đại Xuyên vội lại gần Cao Nhân, nịnh nọt bảo. “Hắc hắc, Cao sư đệ à, tiểu thúc nói với người cái gì, người mau nói một chút cho ta nghe đi. Yên tâm, Khương Đại Xuyên ta thề, tuyệt sẽ không truyền ra bên ngoài. Này, người đừng đi chứ!”

Không chịu nổi tên sư huynh nhõng nhẽo này, Cao Nhân cũng không sợ người khác làm phiền, hắn mang những chỉ điểm mà Bạch Dịch nói với mình ra nói cho Khương Đại Xuyên một lần.

Càng nói, Cao Nhân càng không cảm thấy thì. Hắn còn tưởng rằng chính là Bạch Dịch đang nói ra kinh nghiệm tu xuất Linh khí của mình. Khương Đại Xuyên nghe mà thần sắc ngày càng ngưng trọng, cuối cùng hoảng sợ.

“Những chuyện này là tiểu thúc nói cho người?”

Khương Đại Xuyên kinh hãi nói. “Nếu lúc ta còn là phạm nhân mà được nghe những lời chỉ điểm này thì đâu cần phải mất vài năm mới ngưng xuất ra Linh khí! Những kinh nghiệm thế này, sợ là mấy vị Chấp sự cũng không nghiệm ra được, chắc phải mấy trưởng lão được tính là cường giả mới có thể lĩnh ngộ.”

Không chỉ khiếp sợ, Khương Đại Xuyên càng thêm kính sợ đối với Bạch Dịch. Trước kia hắn nghĩ người này chỉ là một tên đệ tử nội môn bình thường, nhưng hiện giờ xem ra trưởng bối của Bạch Dịch chắc phải là một đệ tử chân truyền trong tông môn, biết đâu có thể còn là một vị Trưởng lão cũng nên.

Với những nghi ngờ của Khương Đại Xuyên, Bạch Dịch không để ý tới. Sau khi trở lại trong phòng, hắn nhắm mắt, ngồi xếp bằng, củng cố vững chắc cảnh giới vừa mới đạt được.

Nửa đêm, trăng lên cao. Đang ngồi trong phòng, Bạch Dịch bỗng mở hai mắt. Cùng lúc đó, một luồng linh thức đạt tới Trúc Cơ từ ngoài quét vào giống như một cơn gió nhẹ, xem xét toàn bộ căn phòng.

Đạo linh thức này phát hiện ra Bạch Dịch thì có cảm giác như chột chân động, sau đó tản đi. Một lúc sau, Dương Nhất Phàm đẩy cửa bước vào.

“Người đã tiến giai rồi!” Dương Nhất Phàm lộ ra bộ dáng không dám tin bảo. “Chỉ mất một buổi đã đạt tới Luyện khí trung kỳ, thiên phú bậc này là sao?!”

“Chỉ là do Linh khí trong Linh mạch rất nồng đậm, nhờ đó trùng hợp tiến giai mà thôi.” Tùy tiện đáp lời xong, Bạch Dịch bình tĩnh nói. “Dương chấp sự đêm hôm tới thăm chắc là vì cơ thể có bệnh gì phải không? Ta bảo hai loại tài liệu, người hãy ghi lại.”

“Người nói đi.” Dương Nhất Phàm không ngạc nhiên nữa, vẻ mặt đầy hy vọng cẩn thận lắng nghe.

“Loại thứ nhất là Tam Trảo Hàn Oa Lân.” Ngừng một chút, Bạch Dịch nói tiếp. “Loại thứ hai là Băng Tâm Nê Hầu Thảo.”

Vừa nghe tới tên hai loại tài liệu, Dương Nhất Phàm kinh hãi, thốt lên. “Giá trị của hai loại tài liệu này quá xa xỉ, mỗi một loại đều cần mấy trăm đê giai Linh thạch mới có thể mua được. Người thực sự cần tới hai loại tài liệu này mới có thể khu trừ Quỷ vật trong cơ thể ta?”

Lắc lắc đầu, Bạch Dịch cười nói. “Dương Chấp sự nhớ sai rồi. Ta chỉ nói sẽ giúp người áp chế Quỷ vật chứ không nói sẽ khu trừ triệt để nó cho người. Chỉ dựa vào gần ngàn khối đê giai Linh thạch mà muốn đuổi nó đi, thế thì đầu Quỷ vật trăm năm này chẳng đáng giá một chút nào rồi.”

Dương Nhất Phàm nghe xong mới sững sờ, cười khổ một tiếng. “Có thể áp chế cũng tốt, chí ít cũng có cơ hội đợi tới lúc tới nhà vị trưởng bối của người. Chẳng qua Tam Trảo Hàn Oa Lân và Băng Tâm Nê Hầu Thảo, một thứ là tài liệu luyện khí, một thứ là Linh thảo để luyện đan dược, phải làm sao mới có thể luyện thành đan? Hơn nữa hai loại tài liệu này đều là những đồ cực hàn, Quỷ vật chưa chắc đã e sợ.”

Quỷ vật trên thế gian e ngại nhất chính là những lực lượng dương hỏa mạnh mẽ. Hai thứ mà Bạch Dịch nói tới lại đều thuộc về cực hàn chi vật, thoát nhìn đúng là không thể đối phó với Quỷ vật. Làm không tốt còn khiến cho Quỷ vật mạnh mẽ lên, nhanh chóng thôn phệ thần hồn của Dương Nhất Phàm.

“Hàn cực sinh Viêm, hai thứ này chính là thứ tốt nhất để đối phó với Quỷ vật trăm năm kia.” Bạch Dịch chậm rãi nói. “Hai loại tài liệu này không phải dùng để luyện đan. Người chỉ cần dùng Băng Tâm Nê Hầu Thảo bọc ngoài một mảng Tam Thảo Hàn Oa Lân, bóp trong tay, ít nhất có thể bảo vệ người trong ba năm không lo ngại gì.”

Nói xong, Bạch Dịch hướng ánh mắt về cánh tay phải màu đen của Dương Nhất Phàm, nhắc nhở. “Kinh mạch tay phải của người đã tràn đầy quý khí, hãy dùng tay trái mà bóp.”

“Không cần luyện chế, không cần vận công, chỉ cần bóp trong tay đơn giản như vậy sao?” Dương Nhất Phàm nghi hoặc hỏi.

“Tin hay không tùy người.” Bạch Dịch cười nhạt, không giải thích thêm.

Trầm ngâm một lát, Dương Nhất Phàm cắn răng, trầm giọng. “Được! bây giờ ta sẽ đi kiếm Linh thạch, trong ba ngày hẳn là có thể kiếm được hai loại tài liệu kia. Nếu hữu hiệu, chỉ cần người còn ở trong khu cư trú, Lũng Thiên Lý sẽ không thể hại được người.”

Dương Nhất Phàm không ở lại lâu, nhanh chóng trở về nơi ở chuẩn bị kiếm Linh thạch.

Đợi cho đối phương đi rồi, Bạch Dịch cười nhạt, thầm nhủ. “Trong ba năm, nếu có thể sử dụng người này làm việc cho ta thì ta sẽ dạy hẳn phương pháp khu trừ Quỷ vật. Nếu hẳn thay đổi thất thường, không chịu nổi thì sẽ để hẳn tự sinh tự diệt, tu vi đình trệ. Xem ra, phiền toái của Dương Nhất Phàm không chỉ có mỗi Quỷ vật đơn giản như vậy.”

Phương thức áp chế Quỷ vật mà Bạch Dịch bảo cho Dương Nhất Phàm không sai, nhưng chỉ là thủ đoạn trì hoãn thôn phệ Nguyên thần mà thôi. Nói cách khác, chính là trị ngọn mà không trị gốc. Trong ba năm tới đúng là Dương Nhất Phàm sẽ không gặp chuyện gì, còn sau đó, Quỷ vật kia sẽ lại thôn phệ Nguyên thần của hẳn như trước.

Phương pháp triệt để khu trừ Quỷ vật trăm năm kia không phải Bạch Dịch không có, mà hiện thời hãn không muốn dạy cho Dương Nhất Phàm.

Dù sao Bạch Dịch vẫn chưa biết rõ về con người này. Hãn đã hiển lộ ra thiên phú tu luyện kinh người, không muốn khiến người khác khiếp sợ về thủ đoạn của mình nữa. Điều đó sẽ khiến cho người ta càng thêm nghi ngờ thân phận của hãn.

Trong ba năm, nếu chắc chắn Dương Nhất Phàm có thể toàn tâm làm việc cho mình, Bạch Dịch mới cứu hãn. Ngược lại, cái chết của một tên Chấp sự của một tông môn còn chưa đáng để hãn phải chú ý.

Đừng nói là một tên Chấp sự tu vi Trúc Cơ, ngay cả mấy tên Trưởng lão, Tông chủ cao cao tại thượng của Thương Vân Tông cũng không dám mơ sẽ trở thành thủ hạ của một vị Tán tiên. Nếu Dương Nhất Phàm thức thời, một mực vì Bạch Dịch mà làm việc, trong tương lai có thể sẽ có được một kỳ ngộ lớn lao.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Miễn Cường Lấy Cớ

Tu luyện trong nhà gỗ một đêm, đến ngày thứ hai, Bạch Dịch gọi Khương Đại Xuyên đến căn dặn hẳn cấm không cho những đệ tử khác ở khu cư trú này ra ngoài, phong tỏa tin tức Bạch Dịch hẳn đã rời khỏi Linh khoáng.

Dương Nhất Phàm đi đổi tài liệu, không có mặt ở Nhập Vân Cốc. Nếu Lũng Thiên Lý thừa cơ hội ra tay với mình, Bạch Dịch dựa vào tu vi Luyện Khí trung kì không thể đánh lại một Chấp sự Trúc Cơ Cảnh. Chưa nói đến, tu vi của Lũng Thiên Lý đã đạt tới Trúc Cơ trung kì.

Đạo pháp cao siêu, Bạch Dịch lĩnh ngộ rất nhiều. Tiếc rằng cảnh giới của hẳn quá thấp, không thể sử dụng được.

Tuy rằng Tào Nham biết hẳn đã rời khỏi Linh khoáng nhưng vị Chấp sự Linh Mạch này bo bo giữ mình, chắc chắn hẳn sẽ không đi báo cho Lũng Thiên Lý rồi từ đó đắc tội với Dương Nhất Phàm.

Hai ngày liên tiếp, bình an vô sự.

Đến ngày thứ ba, Lũng Thiên Lý cảm thấy nên đi trừng trị Bạch Dịch mới phát hiện ngay hôm đến Linh khoáng hẳn đã tiến giai đến Luyện Khí trung kì, sớm đã rời khỏi.

Bạch Dịch bái nhập ngoại môn không đến mười ngày đã liên tiếp tiến giai đến Luyện Khí trung kì. Không nói đến đệ tử ngoại môn không có Linh căn, ngay cả những đệ tử đơn hệ Linh căn kì tài ngút trời trong tông môn cũng không làm được như thế. Trong cơn giận dữ, Lũng Thiên Lý

càng thêm khẳng định Bạch Dịch mang theo dị bảo trên người. Hắn ta có ý định trực tiếp động thủ.

Mang theo bộ dáng tươi cười thâm hiểm, thân hình mập mạp của Lũng Thiên Lý xuất hiện bên ngoài khu cư trú của Bạch Dịch. Những đệ tử khác vừa thấy người đến là hắn, lập tức im lặng như ve sầu về mùa đông.

Đối với những đệ tử ngoại môn tại Nhập Vân Cốc, cái tên "Lũng Thiên Lý" chẳng khác nào ma quỷ. Bọn họ nguyện đắc tội với Tào Nham và Dương Nhất Phàm cũng không dám ngỗ nghịch với người nham hiểm khẩu phật tâm xà này một câu.

Không đợi Lũng Thiên Lý mở miệng, Bạch Dịch đã đẩy cửa bước ra. Trong mắt hắn lóe lên tia lạnh lẽo rồi biến mất. Cả người hắn trở nên hòa ái dễ gần:

"Lũng Chấp sự đại giá quang lâm, xin hỏi có gì chỉ giáo?" Bạch Dịch tươi cười hỏi.

Thấy tất cả những đệ tử khác đều ở đây, Lũng Thiên Lý mở miệng, cười một cách quái dị: "Ngày hôm đến Linh khoáng đã tiến giai đến Luyện Khí trung kì, Bạch Dịch, người đứng là thiên tư phi phàm. Ta thân là Chấp sự Nhập Vân Cốc, đương nhiên muốn thay tông môn khích lệ người chuyên tâm tu luyện, sớm tiến giai trở thành đệ tử. Bản Chấp sự dẫn người đến một nơi, tặng cho người một phần thưởng. Đi nào."

Lũng Thiên Lý nhìn Bạch Dịch, mặc dù hắn đang cười nhưng trong nụ cười lại cất giấu ý khác khiến người ta không rét mà run.

Nghe Lũng Thiên Lý muốn đích thân ban thưởng, những đệ tử khác lập tức lộ vẻ hâm mộ. Ngay cả Khương Đại Xuyên cũng bị bộ dáng tươi cười của Lũng Thiên Lý lừa. Trong lòng hắn đang nghĩ xem tiểu thúc sẽ được khen thưởng thứ gì. Chỉ có Cao Nhân ở một bên lo lắng nhìn Bạch Dịch.

"Cảnh giới Luyện Khí trung kì thấp kém mà thôi, không đáng để chấp sự đại nhân khen thưởng. Ý tốt này của Lũng Chấp sự trước tiên ngài cứ giữ lại, đợi khi nào ta tiến giai đến Trúc Cơ, chúng ta hãy vui vẻ thanh toán sau."

Đối phương rõ ràng là miễn cưỡng mượn cớ, ngay cả kẻ ngu cũng có thể nhìn ra.

Bạch Dịch cũng đang cười. Nhưng nụ cười của hắn thoải mái, ung dung không giống nụ cười gượng ép của Lũng Thiên Lý. Có điều trong con người đen nhánh kia dường như cất giấu mãnh hổ trực chờ lao đến cắn người.

"Thanh toán sau, ha ha." Lũng Thiên Lý phá lên cười: "Không cần chờ đến Trúc Cơ Cảnh, phần thưởng này bản Chấp sự đưa luôn cho người!"

Lũng Thiên Lý bước nhanh về phía Bạch Dịch, cùng lúc đó xuất ra Linh lực, ý định cưỡng ép mang hắn rời đi.

Cảm giác Linh lực ập tới, Bạch Dịch cũng không thúc thủ chịu trôi. Nếu như Lũng Thiên Lý không chờ được mà ra tay với mình, vậy hắn sẽ đem sự việc này làm lớn.

Bạch Dịch nâng phi lô kiếm lên, bắt đầu niệm kiếm quyết.

Vừa thấy tư thế này của hắn, những đệ tử ngoại môn xung quanh đưa mắt nhìn nhau. Họ không biết vì sao Bạch Dịch phải dùng Pháp Khí phi kiếm. Thời điểm này Khương Đại Xuyên mới hiểu ra mọi chuyện, ý định tiến lên giúp nhưng lại thấy Lũng Thiên Lý cười lạnh khiến cho hắn run rẩy. Cao Nhân không để ý tới bộ dạng của Lũng Thiên Lý, hắn đi vài bước tới cạnh Bạch Dịch rồi trợn mắt nhìn.

Hai người đang gương cung bạt kiếm thì một giọng nói từ phía sau Lũng Thiên Lý truyền đến. Đây chính là người đi đổi hai loại tài liệu, vừa mới trở

về Nhập Vân Cốc - Dương Nhất Phàm.

"Lũng Chấp sự, Bạch Dịch vừa mới bái nhập sơn môn, hiện tại nếu ban thường cho hẳn sợ rằng những đệ tử khác sinh ra bất mãn."

Trong lòng Dương Nhất Phàm đối với hành động của Lũng Thiên Lý đã tường tận rõ ràng. Nhưng hẳn không làm rõ mọi chuyện mà bước tới, trầm giọng nói: "Hẳn là ân nhân của Dương gia ta, tài nguyên tu luyện của hẳn ta sẽ toàn lực tương trợ, không cần Lũng Chấp sự hao tâm tổn trí."

Lời này của Dương Nhất Phàm chính là muốn che chở cho Bạch Dịch. Lũng Thiên Lý vừa nghe xong, trong mắt nổi lên hung quang, lại rất nhanh bị che đi.

"Một khi đã như vậy ta đây liền bớt lại chút Linh Thạch." Lũng Thiên Lý vẫn giữ bộ dáng tươi cười như cũ. Hẳn ta nhìn qua Bạch Dịch, làm bộ nói: "Bạch Dịch à, người cần phải tu luyện cho tốt, chớ phụ lòng tốt của bản Chấp sự."

"Lũng Chấp sự yên tâm." Bạch Dịch cũng cười nói: "Ta tuyệt đối không phụ lòng tốt của người."

Hai chữ "phụ lòng" được Bạch Dịch cố ý nhấn mạnh. Lũng Thiên Lý dường như không nghe thấy, hẳn ta gật gật đầu rồi xoay người rời đi. Khi cơ thể mập mập của hẳn vừa xoay đi, dáng điệu tươi cười trên mặt lập tức chuyển thành dữ tợn.

Đợi cho Lũng Thiên Lý rời đi, Dương Nhất Phàm chau mày, cho những đệ tử khác lui ra ngoài rồi bước vào phòng Bạch Dịch.

"Lũng Thiên Lý là người miệng nam mô bụng một bồ dao găm, cực kì thâm hiểm. Về sau người phải ngàn vạn lần cẩn thận." Dương Nhất Phàm lo lắng mà dặn dò.

"Đem chủ ý đánh trên người ta, mạng hãn không còn lâu nữa đâu." Bạch Dịch cười lạnh một tiếng. Hãn không nói thêm về Lũng Thiên Lý mà hỏi: "Phương pháp của ta có hiệu quả không?"

"Có tác dụng!" Lông mày Dương Nhất Phàm giãn ra. Hãn cực kì mừng rỡ mà đưa bàn tay trái ra, trên đó lộ ra một nhúm lông tơ kì dị màu xanh lá. Hãn nói: "Sau khi cầm lên hai loại tài liệu này, ta cảm thấy quý khí bên trong Tử Phủ dần rút đi. Có lẽ không đến hai ngày có thể hoàn toàn ngăn quý khí bên ngoài Tử Phủ!"

Vốn mạng hãn không thể sống đến một năm nữa, hiện giờ chẳng những có thể kéo dài ba năm mà còn có cơ khỏi khỏi bệnh triệt để, Dương Nhất Phàm không vui sao được.

Bạch Dịch cười nhạt một tiếng, nói: "Quý khí không vào Tử Phủ, Nguyên Thần hiện tại không đáng lo ngại. Phương pháp này đủ để bảo vệ người ba năm không lo."

Dương Nhất Phàm gật đầu khen: "Trưởng bối nhà người không hổ là cao thủ nghiên cứu Quý vật. Loại phương pháp khu trừ quý này ta mới nghe lần đầu, sợ rằng Trưởng Lão trong tông môn cũng chưa từng nghe qua. Ai có thể nghĩ tới chỉ dùng chung hai loại tài liệu này một chỗ có thể mang đến hiệu quả kì diệu như thế. Vị trưởng bối nhà người chẳng lẽ không bái nhập tông môn sao?"

Bạch Dịch lắc đầu nói: "Gia thúc không thích trói buộc, chỉ là một tán tu mà thôi, không môn không phái."

"Kỳ nhân như vậy mà không bái nhập tông môn, thật đáng tiếc." Dương Nhất Phàm lộ vẻ tiếc nuối, sau đó hãn lấy ra hơn mười khối đê giai Linh Thạch, có chút lúng túng nói: "Để đổi lấy hai loại tài liệu này ta đã hao tổn toàn bộ Linh Thạch, giờ chỉ còn lại ngần này."

Đế Linh Thạch trước mặt Bạch Dịch, Dương Nhất Phàm nghiêm túc nói: "Mặc dù hiện tại ta không có Linh Thạch nhưng mỗi tháng tông môn đều phát cho Chấp sự hai mươi khối đê giai Linh Thạch làm bổng lộc. Những Linh Thạch đó tùy người sử dụng, có lẽ đủ dùng lên Trúc Cơ."

Tại Thương Vân Tông, mỗi tháng Chấp sự được cung cấp hai mươi khối Linh Thạch cấp thấp. Dương Nhất Phàm nói có thể cung cấp Linh Thạch trước khi Bạch Dịch lên Trúc Cơ đã vô cùng hào phóng. Có phần tài nguyên ổn định này, trước khi lên Trúc Cơ Bạch Dịch không phải lo lắng thiếu Linh Thạch.

Đem cất mười khối Linh Thạch Dương Nhất Phàm đưa, Bạch Dịch nghĩ một chút rồi nói: "Ta cũng cần vài loại tài liệu luyện khí, không biết Dương Chấp sự có thể giúp đỡ hay không?"

Nghe Bạch Dịch nói muốn có tài liệu luyện khí, Dương Nhất Phàm hết sức khó hiểu. Cho dù nhờ sự giúp đỡ của Địa Hỏa trong Địa Hỏa quật ở tông môn thì cũng chưa từng nghe qua đệ tử Luyện Khí kì sẽ luyện khí.

Nghĩ đến phương pháp áp chế Quỷ vật cần có Linh thảo bao bọc, Dương Nhất Phàm lúc này mới thoải mái cho rằng Bạch Dịch có phương pháp đặc thù để tăng tốc độ tu luyện. Hắn nói: "Người cứ nói. Chỉ cần là tài liệu ta có, ta nhất định đưa cho người."

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hòe Tinh Lưu Ly (*)

Lúc trước khi đồng ý yêu cầu của Bạch Dịch, hắn còn có lòng tin, nhưng khi nghe thấy Bạch Dịch nói ra hơn ba mươi loại nguyên liệu luyện khí thì vẻ mặt của Dương Nhất Phàm càng lúc càng trở nên cổ quái, cuối cùng hắn đành bất đắc dĩ cười một cách khổ sở.

“Những nguyên liệu mà người nói, ta chỉ có ba đến bốn loại, còn những loại khác căn bản là không có.” Dương Nhất Phàm gượng gạo nói.

Bạch Dịch nhíu mày lại, có chút thất vọng, hắn nói những nguyên liệu này đều dùng để luyện chế thiên cơ khôi lỗi (con rối, hình nộm), nhưng không ngờ Dương Nhất Phàm lại chỉ có ba đến bốn loại.

“Người cần gấp những nguyên liệu này sao?” Dương Nhất Phàm thấy Bạch Dịch có chút thất vọng, vẻ mặt trầm ngâm nên hắn nói: “Mặc dù bây giờ ta chỉ có ba, bốn loại, nhưng cấp bậc của những nguyên liệu mà người nói này không quá cao, có lẽ có thể dùng những nguyên liệu dư thừa khác của ta để đổi lấy.”

Mặc dù đã hao tổn hết linh thạch nhưng Dương Nhất Phàm vẫn còn nhiều những nguyên liệu luyện khí khác cùng với cả linh thảo, dù sao hắn cũng đã tu luyện nhiều năm trong Thương Vân tông, nên vẫn tích lũy được chút của cải.

“Nếu như có thể thu thập được đủ thì vẫn là tốt nhất, làm phiền Dương chấp sự rồi.” Bạch Dịch chấp tay nói lời cảm tạ, hắn vô cùng hài lòng với cách làm người của Dương Nhất Phàm (ý chỉ nhân cách).

“Được, ta sẽ tận lực thu thập.” Dương Nhất Phàm gật đầu đồng ý.

Để luyện chế ra được khôi lỗi, không những cần đến các nguyên liệu luyện khí mà còn cần cả lửa, mà để luyện chế ra được thiên cơ khôi lỗi thì càng cần một loại linh thể mới được, Bạch Dịch hiện tại chẳng có gì nhưng hẳn cũng không vội vàng lắm.

Nghĩ đến linh thể, Bạch Dịch liền mở miệng hỏi: “Không biết một năm trước, Dương chấp sự đã gặp phải quý vật ở đâu?”

Vừa nhắc đến quý vật, trong lòng Dương Nhất Phàm chợt cảm thấy khổ sở, nhưng hẳn cũng không cần che giấu, chỉ có chút kiêng kỵ mà chậm rãi nói: “Một năm trước, ta vì tìm cách dao động cảnh giới mà đi tới Thái Hằng sơn mạch, nên mới bị quý vật xâm nhập vào cơ thể.”

Nhớ tới việc đã từng gặp nạn ở hiểm địa (địa bàn nguy hiểm) Dương Nhất Phàm cảm thấy xúc động rồi tiếp tục nói: “Thái Hằng sơn mạch nằm ở phía bắc Thanh Châu, rộng hơn hàng vạn dặm so với Thanh Sơn sơn mạch dưới chân chúng ta, là một nơi vô cùng nguy hiểm ở Thanh Châu, những tu chân giả ở Đại Phố không ai không biết đến.

Bên trong Thái Hằng sơn mạch không chỉ có những linh thảo quý hiếm mà còn có rất nhiều yêu vật, đặc biệt là ở ba vị trí hiểm địa trong Thái Hằng sơn mạch, đó dường như là ác mộng đối với các tu sĩ cấp thấp, những tu chân giả không đạt tới cảnh giới Trúc Cơ đi vào thì chỉ có con đường chết, cho dù là những người đạt đến cảnh giới Trúc Cơ cũng ít ai dám đi vào một trong ba vị trí nguy hiểm đó.”

Nói đến đây, ánh mắt Dương Nhất Phàm lộ ra vẻ kinh hãi, hẳn hít một hơi thật sâu, trong lòng vẫn còn chút sợ sệt, tiếp tục nói: “ba hiểm địa này theo thứ tự là Mê Vụ Lâm (rừng sương mù) Đê Huyết Nhai (bờ đê máu) và Táng Hồn Cốc (thung lũng chôn cất linh hồn). Ta bị quý vật xâm hại ở sâu trong Táng Hồn Cốc.”

Táng Hồn Cốc là một hẻm núi hẹp dài và sâu thẳm ở bên trong Thái Hằng sơn mạch, năm đó ta cẩn thận từng chút một đi thăm dò ở giữa Táng Hồn Cốc và phát hiện ra một đầm nước, đầm nước này rất lạnh lẽo, vô cùng đặc biệt, ta chỉ có chút hiếu kì nên tát nước ở trong đầm, không ngờ chẳng phát hiện ra kỳ hoa dị thảo gì mà lại dẫn quý vật đến hại thân để thành kết cục như bây giờ.”

Dương Nhất Phàm vô cùng ảo não khi kể lại chuyện của năm đó, chẳng ai nghĩ rằng chỉ tát nước ở một cái đầm mà lại mang đến một con quý vật.

“Đầm nước lạnh ở sâu trong hẻm núi, những linh hồn bị chôn giấu...” Bạch Dịch có suy nghĩ gì đó rồi tự nói thầm: “Lẽ nào là nơi tụ hồn?”

Nơi tụ hồn mà Bạch Dịch nói tới là một địa thế được hình thành tự nhiên, nằm ở cực âm, có thể quy tụ những loại linh thể như quỷ hồn, cũng có thể được gọi là Hồn Khanh hoặc Địa Nhãn.

“Nơi này có đầm nước lạnh thì có gì đặc biệt?” Bạch Dịch hỏi.

“Đặc biệt ở chỗ....” Dương Nhất Phàm cẩn thận nhớ lại, một lát sau thì lắc đầu nói: “Ngoại trừ đầm nước lạnh thấu xương ra thì dường như chẳng có gì đặc biệt cả.”

Nói đến đây, Dương Nhất Phàm chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói: “Đúng rồi, trong chu vi mấy chục trượng quanh cái đầm nước lạnh đó không hề có một ngọn cỏ, ếch nhái côn trùng cũng không dám tới gần.”

Bạch Dịch gật gật đầu, khẳng định nói: “Đúng rồi, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Địa Nhãn, người đã đến tụ hồn tát nước, chẳng trách bị quý vật xâm thể.”

Tầm hiểu biết về quý vật của giới tu chân ở Đại Phố cực kỳ hạn hẹp, cũng có thể nói các tu chân giả căn bản chẳng thèm đi tìm hiểu về quý vật,

vì vậy Hồn Khanh Địa Nhân đối với Dương Nhất Phàm mà nói vô cùng xa lạ.

Có điều hẳn cũng nghe hiểu những lời Bạch Dịch nói.

Tụ hồn chính là nơi mà quỷ vật tụ tập, hẳn đi loanh quanh đến cửa nhà quỷ vật thì không bị quỷ vật xâm thể mới là lạ.

Thấy bộ dạng Dương Nhất Phàm vô cùng ảo não, Bạch Dịch thầm cười trong lòng rồi nói: “Phiền Dương Chấp sự vẽ giúp ta một tấm bản đồ đơn giản ở Thái Hằng sơn mạch và chỉ rõ vị trí của Táng Hồn Cốc.”

“Thái Hằng sơn mạch là một nơi vô cùng nguy hiểm ở Đại Phố, bản đồ thì tông môn nào cũng có, ở đây ta có một bản, đưa cho người.”

Dương Nhất Phàm lấy ra một tấm bản đồ không biết được làm từ loại da gì đưa cho Bạch Dịch, hẳn không hiểu gì nên hỏi: “Lẽ nào, người muốn đi vào trong Táng Hồn Cốc?”

Bạch Dịch cười cợt rồi lắc đầu nói: “Không đạt đến Trúc Cơ thì đi vào chỉ có đường chết, ta mới bái vào tông môn được nửa tháng, đến những nơi nguy hiểm như thế chẳng khác nào tự tìm đường chết, đợi đến khi tu luyện cao hơn chút thì ta cũng muốn đi một chuyến xem sao.”

“Ba vị trí hiểm địa ở Thái Hằng sơn mạch tuyệt đối không phải bình thường, cho dù người luyện đến Trúc Cơ thì cũng rất nguy hiểm. Nếu có thể thì tốt nhất không nên đi.”

Dương Nhất Phàm đẩy vế kiêng ky, rồi cúi mặt xuống trầm ngâm nói: “Nếu người cần nguyên liệu luyện khí thì ta sẽ phái người lưu ý, có lẽ cũng không tốn thời gian mấy để trao đổi, bắt đầu từ hôm nay trở đi, mỗi một canh giờ ta sẽ dùng linh thức để cảm nhận quanh gian nhà gỗ này, phòng ngừa Lũng Thiên Lý gây bất lợi cho người, người chỉ cần toàn lực tu luyện

lên cấp Luyện khí hậu kỳ thì có thể bái nhập vào nội môn, đến lúc đó cho dù Lũng Thiên Lý gan to bằng trời cũng không dám ra tay với người.”

Hai người nói chuyện khá lâu, giờ đã đến lúc hoàng hôn xuống, Dương Nhất Phàm sau khi trịnh trọng cam kết rồi chuẩn bị rời đi thì Bạch Dịch đột nhiên nói: “Trên người Dương chấp sự có loại nguyên liệu tên là “Hòe tinh lưu ly” không?”

Hòe tinh lưu ly là một loại ngọc lưu ly được kết tinh trên thân cây hòe trăm năm tuổi, vô cùng hiếm thấy, hơn một nghìn cây hòe trăm năm tuổi mới tìm tìm thấy một cây có hòe tinh lưu ly, đó là một loại nguyên liệu luyện khí cấp thấp.

“Còn một khối nhỏ, đã dùng hết hơn nửa.” Dương Nhất Phàm nói rồi lấy ra một khối pha lê nhỏ màu xanh lục bằng đầu ngón tay cái, tựa như ngọc mà không phải ngọc, có chút vân đục.

“Đủ dùng rồi.” Lấy được khối hòe tinh lưu ly, Bạch Dịch chấp tay nói: “Đa tạ Dương chấp sự!”

Dương Nhất Phàm cười khờ nói: “Hai chúng ta không cần khách khí nữa, có thể giúp ta mời vị trưởng bối nhà người đến, ta đã cảm kích lắm rồi còn nói lời tạ ơn gì chứ, ngoại trừ cái mạng này của ta, người cần thứ gì cứ mở miệng nói là được.”

Nói xong, Dương Nhất Phàm rời khỏi chỗ ở của Bạch Dịch, một canh giờ sau quả nhiên có một đạo linh thức bay quanh kiểm tra căn phòng của Bạch Dịch, giống như một người hộ vệ trung thành.

Đợi đến khi linh thức kiểm tra của Dương Nhất Phàm kết thúc, Bạch Dịch gật gật đầu, tự thưởng thức khối hòe tinh lưu ly sau đó tự nói với mình: “Tên Dương Nhất Phàm này xem ra là người hiểu lý lẽ.”

Hồ tinh lưu ly không phải là nguyên liệu để chế ra thiên cơ khôi lỗi, loại nguyên liệu này còn có công dụng khác mà mọi người không biết đến, Bạch Dịch còn có dự tính khác khi yêu cầu nguyên liệu này.

Lúc này đã vào ban đêm, nhìn ánh trăng sáng bên ngoài cửa sổ, Bạch Dịch đứng dậy đi ra ngoài căn phòng, hắt gọi Khương Đại Xuyên đến và nói: “Đại Xuyên, Cát thị huynh đệ nằm ở chỗ nào? Đưa ta đến chỗ hai huynh đệ họ một chuyến.”

Khương Đại Xuyên nghe xong đầy nghi ngờ bèn hỏi: “Bình thường Cát thị huynh đệ ở trong Nhập Vân cốc vô cùng ngang ngược, lần này chết cũng coi như đáng đời bọn chúng, tiểu thúc, người tìm bọn chúng làm gì?”

Bạch Dịch dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nói: “Cát thị huynh đệ dù sao cũng vì ta mà chết nên ta muốn đi tế bái họ một chút.”

(*)

Hồ: là tên 1 loại cây, được dùng làm thuốc trong đông y

Tinh: là chỉ sự trong suốt như thủy tinh, sự kết tủa, kết tinh

Lưu Ly: là tên một loại ngọc quý xuất phát ở Tây vực, ngọc này có màu sắc trong suốt.

Vậy nên nghĩa của tiêu đề chương nghĩa là “Ngọc lưu ly kết tinh trên cây hồ”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Nạp Hồn Thuật

Nghe Bạch Dịch nói muốn đi tế bái Cát thị huynh đệ khiến Khương Đại Xuyên giật mình. Đến khi nhìn lại thấy tiểu thúc của hắn đã đi xa, hắn đành đi theo chỉ phương hướng.

Chỗ ở của Cát thị huynh đệ nằm ở sườn đông của Nhập Vân Cốc. Khu cư trú này có khoảng bốn mươi, năm mươi gian nhà gỗ, đệ tử ngoại môn có hơn bốn mươi người ở.

Đến phụ cận, Khương Đại Xuyên thấp giọng nói: “Người cũng đã chết, còn tế bái làm gì. Lại nói đến việc kia cũng không phải lỗi của tiểu thúc, phải nói là Cát thị huynh đệ ác giả ác báo.”

Không để ý tới Khương Đại Xuyên, Bạch Dịch tìm một đệ tử hỏi thăm chỗ ở của Cát thị huynh đệ.

Đệ tử kia tu vi chỉ có Luyện Khí sơ kỳ, vừa thấy Bạch Dịch lập tức sợ đến mức mặt mũi trắng bệch. Ngày hôm đó một mình Bạch Dịch hạ gục Cát thị huynh đệ, sau đó bị hơn trăm người đuổi giết mà vẫn dễ dàng leo lên một nhai thạch. Phong thái đó, hẳn cả đời không quên được.

Run rẩy mở miệng nói ra chỗ ở của Cát thị huynh đệ, đệ tử kia thấy Bạch Dịch rời đi không chú ý tới hắn lập tức như được đại xá, vội vã chạy xa.

Đêm về khuya, phần lớn đệ tử ở khu cư trú này đã đi nghỉ. Có mấy người nghe được động tĩnh ló đầu quan sát. Khi phát hiện là Bạch Dịch tất cả đều rụt cổ, việc quan trọng trước mắt là đóng cửa phòng, không dám nhìn nữa.

Những đệ tử này tưởng rằng Bạch Dịch tới trả thù. Dù sao Cát thị huynh đệ đã chết một người, người còn lại có thể sống không?

Tin tức Cát thị huynh đệ chết đã sớm truyền khắp Nhập Vân Cốc. Ngoại môn nhiều năm không xuất hiện án mạng nên mọi người đều biết đến hung danh Bạch Dịch. Vị này vừa vào ngoại môn không đến vài ngày liền gây ra án mạng, ai còn dám chọc đến?

Bạch Dịch không có hứng thú với việc những đệ tử ngoại môn kia sợ hãi. Cát thị huynh đệ còn sống, hẳn cũng không muốn để ý tới. Mang theo Khương Đại Xuyên, hẳn đi thẳng tới trước gian nhà gỗ ở sâu trong khu cư trú.

Nhà gỗ này xây dựng tại một nơi rộng lớn trong khu cư trú, phía sau chính là rừng rậm. Một gốc cây cổ thụ thân cành rậm rậm vừa lúc che đi căn nhà. Mùa hè mà ở nơi này, chắc chắn vô cùng mát mẻ.

Trên khung cửa nhà gỗ có một tờ giấy phiên. Có lẽ người còn sống trong huynh đệ Cát thị làm lễ tế tỏ lòng tôn kính đối với người đã chết. Gió đêm thổi qua, tờ giấy phiên bay lên phần phật, nhìn qua thấy một số chỗ đã rách.

Tu Chân giả vẫn lạc không rườm rà giống như phạm nhân, cơ bản sẽ không làm lễ tế. Thương Vân Tông càng không vì một đệ tử ngoại môn mà tổ chức tang lễ. Đem người chết chôn sâu ở khu vực gần Nhập Vân Cốc coi như đã hạ táng rồi. Đệ tử họ Cát chết đi được chôn ở phía sau phòng hẳn.

Bước vào nhà gỗ trước, Khương Đại Xuyên cảm thấy một trận rét lạnh sau lưng. Dù sao Tu Chân giả cũng là người, mà là người thì đều kiêng kỵ Quỷ vật. Gian phòng này vừa có người chết, hơn nữa là chết một cách đột ngột, ai cũng không muốn tới gần.

Nhìn tờ giấy phiên phất phơ, Bạch Dịch không chút lưu tâm mà đẩy cửa, đi nhanh vào trong nhà gỗ.

Khương Đại Xuyên về mặt đau khổ theo sau. Trong lòng hẩn tự nhủ, người đã chết còn tế bái cái rằm, cho dù tế bái cũng phải chọn ban ngày mà đi. Đêm hôm khuya khoắt tới nơi này, ai không sợ hãi?

Két..!

Khương Đại Xuyên chân vừa bước vào nhà, cũng không biết có phải hay không mà có một trận gió núi thổi qua khiến cửa phòng từ từ khép kín. Trong phòng lúc này chỉ có những tia sáng ảm đạm của ánh trăng chiếu vào từ ngoài cửa sổ. Đột nhiên, bầu không khí có chút kì lạ.

“Tiểu, tiểu thúc...” Hàm rằng Khương Đại Xuyên có chút run lên, hẩn run rẩy thấp giọng: “Ta, ta hôm nay bụng không tốt lắm, bên trong quá mót.”

Đưa lưng về phía Khương Đại Xuyên, bả vai thẳng đứng của Bạch Dịch bỗng nhúc nhích giống như đang cười. Hẩn không nói lời nào, khoát tay áo.

Được cho phép, Khương Đại Xuyên giống như tử tù vừa rời khỏi pháp trường. Hẩn không quay đầu lại mà chạy ra ngoài, cũng không dám liếc nhìn nhà gỗ có phần quý dị này.

Đợi khi Khương Đại Xuyên rời khỏi nhà gỗ, cánh cửa lần thứ hai kêu két một tiếng rồi đóng lại, cửa sổ cũng không mở ra nhưng trong phòng lại xuất hiện một trận gió lạnh. Trên xà nhà có một bóng dáng màu xanh lóe lên rồi biến mất, giống như khuôn mặt của người!

Về mặt Bạch Dịch có phần kỳ quái, lại không có chút sợ hãi nào. Hẩn cất bước vào trong bóng tối, giống như nơi này là chỗ ở của mình rồi trực tiếp ngồi trên ghế.

Vuốt Hòe Tinh Lưu Ly trong tay, Bạch Dịch nhắm hai mắt lại, trầm mặc không nói. Hẩn giống như cảm nhận thấy thứ gì đó, lại giống như đang chờ thứ gì đó.

Đêm càng về khuya, những ngôi sao dày đặc cả vùng trời.

Mặt trăng đã lên đến chính giữa.

Nhập Vân Cốc đêm nay lộ vẻ yên lặng hơn mọi hôm.

Đến giờ Tý, gió lạnh một lần nữa xuất hiện. Trong góc nhà gỗ, một bóng dáng màu xanh đen hiện ra, trôi nổi trong gió rồi dần dần tới gần người lạ trong phòng.

Sau khi gió thổi qua, Bạch Dịch đột nhiên mở hai mắt trong bóng tối. Trên mặt hăn mơ hồ hiện lên một phiến màu xanh kỳ dị, có vẻ vô cùng u ám. Nhưng cặp mắt sáng ngời như sao kia vẫn bình tĩnh như cũ.

“Chết bất đắc kì tử tại chỗ ở, oan hồn không tiêu tan, lại có bóng cây che đậy, cách trở Dương khí, xem ra trong Nhập Vân Cốc lại nhiều thêm một Lệ Quỷ rồi.” Sờ Hòe Tinh Lưu Ly trong tay, sắc mặt Bạch Dịch phiếm xanh mà trầm giọng tự nói: “Nếu sống ở Tụ Hồn Chi Địa, có lẽ còn có cơ hội bước lên đường Quỷ đạo. Đáng tiếc, nơi này là tông môn tu chân, bằng vào lệ khí của người, tu sĩ Trúc Cơ kì cũng có thể loại trừ một cách đơn giản.”

Theo lời Bạch Dịch nói, trong phòng vang lên một âm thanh khác thường cộng hưởng. Cảm giác như có một giọng nói lặp lại những lời của hăn. Đến lúc dứt lời, sau lưng Bạch Dịch ẩn hiện một mặt quỷ màu xanh nhe răng, bộ dáng dữ tợn khiến người ta sợ hãi.

“Hừ!” Trong mắt Bạch Dịch lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Hăn không quay đầu mà quát: “Quý Vương vạn năm ta cũng giết qua trăm ngàn con, huống chi người chỉ là một Quỷ vật nho nhỏ.”

Sau khi quát lạnh, Bạch Dịch đưa một tay ra, năm ngón tay động liên tục, vẽ ra một loại chú quyết huyền ảo mà phiền phức. Hòe Tinh Lưu Ly trong tay kia phát ra ánh sáng mờ, khiến căn nhà gỗ sáng lên một chút.

“Nạp Hồn Thuật, câu!”

Lời vừa ra, Bạch Dịch nâng Hòe Tinh Lưu Ly lên. Chỉ thấy trên đỉnh Lưu Ly xuất hiện một vòng xoáy nhỏ vô cùng kì dị.

Trong nháy mắt, khi vòng xoáy xuất hiện, gió lạnh xung quanh nổi lên. Có tiếng rít gào của hắc khí khi bị cuốn theo vòng xoáy vào chính giữa Hòe Tinh Lưu Ly, không bao lâu một tiếng gào khóc nho nhỏ vang lên. Dĩ nhiên mặt quý bổ nhào trên người Bạch Dịch đã bị mạnh mẽ tách ra, hóa thành một đạo hắc khí, bị câu nhập vào chính giữa Lưu Ly.

Hòe Tinh Lưu Ly ngoại trừ là một loại tài liệu đê giai dùng để luyện khí còn có một công dụng khác mà ít người biết đó là thu nạp Linh Thể Quý Hồn. Mục đích Bạch Dịch yêu cầu Hòe Tinh Lưu Ly chính là muốn thu thập một Linh Thể, giữ lại để nhập vào phong ấn của Thiên Cơ Khôi Lỗi.

Sơn mạch Quá Hằng trong Táng Hồn Cốc Bạch Dịch cũng không có ý định đi ngay bây giờ. Vừa hay một người trong Cát thị huynh đệ vài ngày trước mới bị hại, hẳn lúc này đến thu hồn thể của phối phương.

Đợi đến khi hắc khí hoàn toàn chui vào Hòe Tinh Lưu Ly, sắc mặt Bạch Dịch khôi phục lại bình thường, lãnh ý quái dị trong phòng cũng biến mất không thấy nữa.

Chú quyết tán ra, Bạch Dịch lấy một khối đê giai Linh Thạch, nhắm mắt khôi phục lại.

Thi triển một lần Nạp Hồn Thuật để giam cầm Quý Vật mà Linh Khí trong cơ thể đã hao tổn sạch sẽ. Bạch Dịch một bên bắt đắc dĩ, một bên vận chuyển tâm pháp, trọn vẹn nửa canh giờ mới khôi phục như ban đầu.

“Giam cầm một hồn thể cấp thấp mà tiêu hao sạch Linh Khí, nếu người hóa thành Lệ Quý chẳng phải không có cách nào bắt được sao?”

Bạch Dịch đứng lên đi ra phòng ngoài, ở dưới sao trời giờ Hòe Tinh Lưu Ly lên.

Ánh trăng chiếu xuống, Hòe Tinh Lưu Ly vốn xanh biếc giờ biến thành xanh sẫm, giống như cất giấu một phần oán niệm.

“Người cũng coi như chết thảm vì ta...” Nhìn qua Lưu Ly xanh sẫm, Bạch Dịch trầm giọng nói nhỏ: “Đợi ta luyện chế ra Thiên Cơ Khôi Lỗi, có lẽ người còn có cơ hội tự tay báo thù.”

Đoàn xanh sẫm trong Hòe Tinh Lưu Ly dường như nghe hiểu lời nói, chuyển động một cách không cam lòng. Ngay lúc đó Bạch Dịch ngẩng đầu lên, trong mắt phản chiếu bầu trời đầy sao bỗng nhiên xẹt qua một tia sáng.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Kinh Biến Nhập Vân Cốc

Tia sáng xẹt qua không phải đến từ trong mắt Bạch Dịch mà từ bầu trời đầy sao.

Tia sáng chợt lóe lên với tốc độ cực nhanh, lại vô thanh vô tức, rất giống sao băng. Có lẽ những đệ tử ngoại môn khác coi như phát hiện ra cũng không thấy điều gì bất thường nhưng đồng tử Bạch Dịch lập tức co lại, giống như một mũi kim nhọn.

“Tu Chân giả!”

Bạch Dịch nói nhỏ rồi nghiêng mình tránh dưới tán cây đồng thời vận chuyển Ấn linh quyết che đi Linh khí của bản thân, nín thở tập trung suy nghĩ.

Thứ vừa bay vụt qua trên trời không phải sao băng mà là kiếm quang của Tu Chân giả!

Một đạo kiếm quang xuất hiện, không bao lâu hơn mười đạo kiếm quang giống như mưa sao đột nhiên xuất hiện trên bầu trời Nhập Vân Cốc. Những kiếm quang này đều hướng tới một điểm chung, đó là đệ giai Linh Thạch trong cốc.

Gần trăm đạo kiếm quang hiện lên, sau đó bầu trời lần nữa khôi phục lại yên tĩnh.

Đi ra từ dưới tán cây, Bạch Dịch nhíu chặt lông mày nói nhỏ: “Gần trăm tên Tu Chân giả đột nhiên xuất hiện ở Nhập Vân Cốc, chẳng lẽ là tu sĩ môn

phái khác tới đây cướp đoạt Linh Thạch?”

Nhiều Tu Chân giả xuất hiện cùng lúc như vậy Bạch Dịch sẽ không cho rằng những người đó đều là đệ tử nội môn của Thương Vân Tông.

Trong Nhập Vân Cốc không xuất hiện Linh thảo, những đệ tử nội môn đương nhiên không thể tới lúc nửa đêm. Khả năng cao nhất ở đây chính là Tu Chân giả của môn phái khác tới cướp đoạt tài nguyên.

Nhập Vân Cốc thi hành văn đoạt võ lấy ngoài mục đích tôi luyện tâm trí đệ tử ngoại môn còn giúp cho những đệ tử ngoại môn chưa hiểu rõ biết thế nào là Tu Chân Giới. Tu Chân Giới chân chính là một thế giới mạnh được yếu thua, người nào tu vi cao thì người đó càng giành được nhiều tài nguyên.

Các môn phái khác trong lúc tranh đoạt tài nguyên có thể sinh ra huyết chiến, căn bản không thể so với Nhập Vân Cốc lấy võ. Đó mới là cuộc chiến nghiêm túc và tàn khốc, không phải người chết thì ta sống.

Cường giả vi tôn mới là lời lẽ chí lí ở Tu Chân Giới.

Đối với Tu Chân Giới, không ai hiểu rõ hơn so với Bạch Dịch từng là Tán Tiên vượt lên tất cả Tu Chân Giả. Lúc chứng kiến kiếm quang xuất hiện trên không trung, Bạch Dịch đã đoán được tai họa sắp xảy ra.

Khương Đại Xuyên không biết đã chạy tới nơi nào, chắc hẳn đã sớm quay về. Bạch Dịch quét mắt bốn phía rồi bước ngược lại đường dẫn tới Linh Mạch, nhanh chóng rời đi.

Trong lúc không có lợi, Tu Chân giả chắc chắn sẽ không chém giết tùy tiện. Mục đích những tu sĩ lạ kia đến Nhập Vân Cốc không phải để sát hại đệ tử ngoại môn mà vì đề giai Linh Mạch mà tới.

Một đê giai Linh Mạch vô cùng to lớn, tương đương với một quặng mỏ. Song, hễ là Linh Mạch thì đều tồn tại Linh Mạch tinh túy. Linh Mạch tinh túy ở đê giai Linh Mạch chiều dài đạt tới nửa trượng là cực hạn, trọng lượng trên dưới một trăm cân. Chỉ cần đào ra được, một Tu Chân giả Trúc Cơ Cảnh cũng có thể dễ dàng mang đi.

Bạch Dịch bước chân nhanh chóng nhưng không dồn dập.

Những kiếm quang kia cách mặt đất quá xa, hẳn không nhận ra được tu vi của đối phương. Tuy vậy dựa theo tốc độ của kiếm quang, tu vi những người đó sẽ không quá cao. Ít nhất không có ai đạt tới Kim Đan.

Gần trăm tu sĩ Trúc Cơ tuyệt đối không dám chính thức đánh chủ ý lên Thương Vân Tông. Mục đích của những người này chỉ có thể là Linh Mạch tinh túy ở đê giai Linh Mạch trong Nhập Vân Cốc. Bằng không chỉ cần vài vị Trưởng Lão Thương Vân Tông chạy đến, gần trăm tu sĩ Trúc Cơ này đều bị giết.

Trong thời gian ngắn Bạch Dịch đã đoán ra ý đồ của những tu sĩ lạ mặt. Đúng như hẳn suy đoán, những người đó thực sự đến để cướp Linh Mạch tinh túy.

Bên ngoài Linh khoáng chỗ sâu trong Nhập Vân Cốc lúc này đã có gần trăm tên Tu Chân giả đeo vải đen bịt mặt. Khi thủ lĩnh của bọn hắn vô thanh vô tức hất tay ra sau, ngay tức khắc chung quanh mạch khoáng vang lên những tiếng gào bi thảm, trầm thấp và giận dữ. Gần như đã bị giết trong nháy mắt.

Tào Nham đang ngủ bỗng tỉnh linh bị đánh thức bởi âm thanh kì quái. Vị Chấp sự Linh Mạch dụi mắt thì thấy hắc y nhân ở trước mặt, lập tức vẻ mặt đại biến. Không đợi hắn hô lên, một đạo kiếm quang đã bay ra từ sau cổ hắn.

Trong thời gian ngắn giết chóc, gần nửa tu sĩ áo đen xông vào quặng mỏ, tìm kiếm Linh Mạch tinh túy. Những người còn lại thì phân tán ra, ẩn nấp chung quanh mạch khoáng. Chỉ cần có người đi tới vì nghe thấy tiếng đánh nhau là lập tức giết hại.

Trong một nhà gỗ cao lớn ở Nhập Vân Cốc, Lũng Thiên Lý sắc mặt trầm thấp dạo bước trong phòng.

“Dương Nhất Phàm này thật sự không biết phân biệt. Hắn cho rằng mình vẫn là đệ tử chân truyền cao cao tại Đan các hay sao, hừ!”

Dương Nhất Phàm nhúng tay vào làm hắn vô cùng ảo não. Lũng Thiên Lý nổi giận đùng đùng quát: “Một Chấp sự ngoại môn ngã xuống cảnh giới Trúc Cơ sơ kì mà dám đối nghịch với Lũng Thiên Lý ta. Đừng để ta tìm được nhược điểm, nếu không sớm muộn gì cũng đuổi Dương Nhất Phàm người ra khỏi Thương Vân Tông!”

Đang khó chịu, Lũng Thiên Lý phát hiện từ xa truyền đến chấn động nhỏ của Linh lực. Hắn ta đẩy cửa ra ngoài.

Chỗ ở của Lũng Thiên Lý cách Linh Mạch không quá xa bởi vậy hắn mới phát hiện điều khác thường. Mà chỗ ở của Dương Nhất Phàm thì ở phía đối của Linh Mạch, gần như cách nửa Nhập Vân Cốc, không thể nào nhận ra khác lạ.

“Linh lực trong mạch khoáng chấn động, đồ ăn hại Tào Nham đang làm cái quỷ gì vậy?”

Lũng Thiên Lý trầm ngâm một hồi rồi đi về hướng Linh Mạch muốn xem có chuyện gì xảy ra. Không đợi hắn tới gần Linh Mạch, bỗng nhiên một đạo kiếm quang từ trong rừng lao ra.

Cơ thể Lũng Thiên Lý mập mạp những phản ứng không hề chậm chạp. Hắn vội thúc giục phi kiếm ngăn cản. Hai Pháp Khí giao nhau phát ra âm

thanh giòn vang truyền thật xa trong Nhập Vân Cốc.

“Người nào!” Lũng Thiên Lý kinh sợ, cùng lúc phẫn nộ quát: “Dám ở Nhập Vân Cốc gương oai, ta xem ngươi hẳn là chán sống!”

Hắn tưởng rằng đối phương là đệ tử ngoại môn, nhưng khi thấy hơn mười tu sĩ lạ lẫm từ gần đấy đang tiến tới, mồ trên mặt hắn bắt đầu run rẩy.

Hắn đã hiểu rõ. Nhiều Tu Chân giả lạ mặt xuất hiện ở Nhập Vân Cốc chỉ có thể đại biểu một việc, chính là có người công kích ngoại môn Thương Vân Tông, muốn cướp đoạt Linh Mạch!

“Người đâu!” Lũng Thiên Lý hô to một tiếng. Hắn ta không ở đây xuất thủ mà nhảy lên phi kiếm quay đầu bỏ chạy. Hắn chọn từng khu cư trú của đệ tử ngoại môn mà bay qua, một bên trốn một bên hô to: “Nhập Vân Cốc bị tập kích, đệ tử ngoại môn nhanh chóng nghênh chiến!”

Lũng Thiên Lý bay qua như vậy khiến đệ tử ngoại môn trong Nhập Vân Cốc nao nao tỉnh dậy. Có những đệ tử mơ hồ lao ra ngoài, đối mặt trực tiếp với những tu sĩ lạ đuổi giết Lũng Thiên Lý, gần như là vừa đối mặt đã bị đối phương giết chết đơn giản.

Tuy rằng đệ tử ngoại môn không phải đối thủ của tu sĩ Trúc Cơ kì nhưng nhất định có thể kéo dài thời gian. Lũng Thiên Lý dùng hơn mười tính mạng của đệ tử ngoại môn, khó khăn chạy thoát. Hắn ta kinh hoàng chạy ra Nhập Vân Cốc, hướng tới tông môn báo tin.

Không có Lũng Thiên Lý cũng có một chút tốt. Ít nhất ngoại trừ những đệ tử chịu trách nhiệm khai thác mỏ ở Linh khoáng ra thì những người khác không có nguy hiểm gì. Hôm nay Nhập Vân Cốc đại loạn. Thỉnh thoảng tu sĩ áo đen xuất hiện ở khắp những nơi cư trú lớn khiến cho vô số những đệ tử ngoại môn chết.

Lúc này Bạch Dịch đang đi xuyên qua rừng rậm, đã gần tiếp cận chỗ ở của mình. Nơi này cách Linh mạch rất xa, hẳn là những tu sĩ áo đen kia không có ý định tới đây giết người. Khi hẳn vừa đến gần khu cư trú, có một đạo kiếm quang xẹt qua đỉnh đầu.

Hắc y nhân không chế phi kiếm vốn đã vượt qua Bạch Dịch, chợt ngừng lại.

Bạch Dịch dừng chân lại, đứng tại chỗ, đôi mắt lóe lên tia lạnh.

Hắc y nhân này nguyên là đuổi theo Lũng Thiên Lý, phát hiện Lũng Thiên Lý trốn về phía sơn môn Thương Vân Tông mới vội vã trở về, vừa lúc gặp được Bạch Dịch.

Hắc y nhân quét mắt nhìn thiếu niên trước mặt, trong mắt đột nhiên xuất hiện vẻ kì lạ. Vậy mà hẳn nhảy xuống phi kiếm, ngăn trở đường đi. Dung mạo hẳn có khăn che mặt nên nhìn không ra, chỉ thấy một đôi mắt âm trầm cùng một đầu tóc xám dài quái dị.

Thấy hai mắt đối phương cùng mái tóc xám, Bạch Dịch hơi động lòng mà, trong lòng giật mình nhưng không lộ ra chút bối rối nào. Hẳn trầm mặc không nói.

Tuy rằng nhìn không ra dung mạo nhưng hai mắt và tóc xám của hắc y nhân có thành tro hẳn cũng nhận ra thân phận của đối phương. Người này chính là Chấp sự tóc xám của Thất Sát Môn, người bên cạnh hoàng tử Cao Mông ở Cảnh vương phủ lúc trước.

"Nhận ra ta?"

Hắc y nhân tóc xám cười như không cười nói. Hẳn cũng nhận ra đây là thiếu niên đã cùng hoàng tử đánh cược vụ xương ngựa. Trong mắt hung quang lóe lên, hẳn đưa tay ra trước phi kiếm, lạnh lùng quát: "Vậy... đi chết đi!"

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chấp Pháp Trường Lão

Hắc y nhân tóc xám đã nhận ra Bạch Dịch thì nhất định không để cho hắn còn sống. Lần này bọn hắn tập kích Nhập Vân Cốc cũng không đơn giản vì một cái đệ giai Linh Mạch.

Hắc y nhân bất thành linh thúc giục phi kiếm xuất thủ. Kiếm quang lóe lên, đâm thẳng đến ngực Bạch Dịch.

Thấy đối phương động thủ, trong lòng Bạch Dịch lạnh lẽo. Hắn lấy phi lô kiếm sau lưng ra ngăn trước người.

Bạch Dịch đã vận chuyển toàn bộ Linh khí vào Mộc kiếm để phòng ngự, ngay cả đệ tử Luyện Khí hậu kì toàn lực công kích cũng không thể phá trong một chiêu nhưng đối phương đã đạt tới Trúc Cơ kì, cao hơn hắn cả một cảnh giới. Hơn nữa phi kiếm của hắc y nhân tóc xám là Pháp khí cao giai.

Dưới tình huống thực lực Tu Chân giả ngang nhau, vũ khí cao cấp hơn một giai cũng là điểm mấu chốt để phân định thắng bại. Huống chi hiện tại cấp bậc Pháp khí chênh lệch cực lớn, chênh lệch cảnh giới cũng không phải thấp.

Bạch Dịch không ngờ tới đột nhiên lại xuất hiện địch nhân mạnh như vậy. Hắn lấy Pháp khí trong tay ngăn lại rồi nhanh chóng lui về sau, vận chuyển Linh khí của cảnh giới Luyện Khí trung kì tới cực hạn.

Dù vậy, thực lực chênh lệch xa thì người yếu chỉ có thể bị tiêu diệt.

Dưới ánh trăng, phi lô Mộc kiếm cùng Pháp khí phi kiếm vừa chạm vào nhau, lập tức Mộc kiếm vỡ thành hai mảnh rơi xuống. Giống như giữa mùa hạ chợt nổi lên một trận tuyết lạnh thấu xương.

Phốc!

Phi kiếm của hắc y nhân tóc xám chặt đứt Mộc kiếm sau đó đâm thẳng vào ngực đối thủ. Thiếu niên trẻ bị đánh bay ngược về sau giống như tờ liều, ngã xuống bãi cỏ dại, máu đỏ kéo thành một đường dài.

Hắc y nhân điểm tay gọi phi kiếm quay về. Hắn nhìn vết máu dài hơn ba tấc trên lưỡi kiếm thì lộ ra vẻ khinh thường nhưng lại không có ý rời đi. Hắn thúc giục linh thức muốn xác nhận xem đối phương còn sống hay đã chết.

Linh thức vừa ra, bỗng một tiếng huýt dài truyền đến từ phía Linh Mạch của Nhập Vân Cốc. Hơn mười đạo kiếm quang bay lên từ Linh Mạch vội vã chạy ra ngoài cốc.

Thấy đồng bọn rời khỏi, ánh mắt hắc y nhân tóc xám hơi động. Hắn không xem xét Bạch Dịch mà nhảy lên phi kiếm rời đi.

Giữ tinh túy của Linh Mạch trong tay, nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành. Về phần thiếu niên Luyện khí kì bị bản thân xuất ra một kiếm toàn lực đánh kia cho dù có Pháp khí Mộc kiếm ngăn cản cũng không có khả năng còn sống. Vậy nên hắc y nhân tóc xám mới không để Bạch Dịch sống chết không rõ ràng mà nhanh chóng chạy đi. Nếu chậm một chút, khi Trương lão Thương Vân Tông đến, chẳng những kế hoạch bại lộ mà một người trong bọn hắn cũng không trốn thoát được.

Trăm tên hắc y nhân chạy trốn. Trong Nhập Vân Cốc lúc này là một đồng hỗn độn.

Vô số thi thể của đệ tử ngoại môn trải rộng trong cốc, lần này đệ tử bị giết lên đến ba, bốn trăm người, lại thêm mấy trăm người bị thương. Ngoại môn Thương Vân Tông thương vong cực kì nghiêm trọng.

Dương Nhất Phàm đứng bên ngoài Linh Mạch, trên tay cầm trường kiếm, vẻ mặt ngu ngơ, một thân đầy máu.

Trên đường chạy đến Linh Mạch, Dương Nhất Phàm giao thủ cùng hai hắc y nhân đang tàn sát đệ tử ngoại môn, hai bên đều bị thương. Tới lúc hắc y nhân bỏ chạy hăn mới vội vàng chạy đến chỗ Linh Mạch nhưng Linh Mạch tinh tú đã bị lấy đi.

Đó là hơn trăm Tu Chân Giả cùng giai với mình, coi như hăn đuổi theo cũng không đủ để người ta giết. Ngay người trong chốc lát, Dương Nhất Phàm vội thu lại trường kiếm, không để ý tới thương thế của bản thân mà điên cuồng tìm kiếm tung tích Bạch Dịch trong cốc.

Không lâu lắm, một ánh sáng màu đỏ ở xa sơn mạch phóng lên trời, chỉ vài lần hô hấp đã xuất hiện tại Nhập Vân Cốc. Một đạo Linh lực kinh khủng dao động rồi bao trùm toàn bộ Nhập Vân Cốc. Dưới Linh lực này, tất cả các đệ tử ngoại môn đều cảm thấy da đầu run lên, giống như thỏ rừng gặp thiên địch (kẻ thù tự nhiên), vô cùng sợ hãi.

Trên mặt cỏ trung tâm Nhập Vân Cốc, ánh sáng màu đỏ chói mắt lùi lại, sau đó hiện ra một người mặc áo bào tím. Nữ tử trên đầu buộc một dải lụa đỏ, tuổi tác trên dưới ba mươi, da dẻ trắng ngần, dáng người thướt tha nhưng mặt lạnh như sương. Hai đầu lông mày nàng chau lại, sát khí lộ ra.

Dương Nhất Phàm đang tìm Bạch Dịch thì phát hiện có cường giả trong tông môn đến. Hăn vội vàng tiến lên, tới lúc nhìn thấy nữ tử trên mặt cỏ, mặt mày liền tái nhợt. Hăn cung kính chào: “Chấp sự ngoại môn Dương Nhất Phàm bái kiến Chấp Pháp Trưởng lão.”

Nữ tử ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Nhất Phàm, trầm giọng hỏi: “Người nói xem là người phương nào ban đêm tập kích Nhập Vân Cốc?”

“Gần trăm tên hắc y nhân bịt mặt bằng vải đen, tu vi đều tại Trúc Cơ cảnh.” Dương Nhất Phàm nơm nớp lo sợ nói: “Lúc ấy ta cách Linh Mạch rất xa, tới khi đến nơi thì những hắc y nhân kia đã...”

“Phương hướng bọn hắc y nhân đã thoát.” Nữ tử không kiên nhẫn mà quát nhẹ một tiếng cắt đứt lời Dương Nhất Phàm.

“Phương Bắc.” Dương Nhất Phàm vội vàng trả lời. Vừa dứt lời, nữ tử đối diện hắc y nhân đã gọi ra một thanh phi kiếm từ trên xuống dưới đỏ thẫm, nàng bước lên rồi lập tức phóng vọt đi.

“Pháp bảo...” Dương Nhất Phàm nhìn bóng lưng nữ tử và phi kiếm đỏ dưới chân nàng không khỏi xoa mồ hôi lạnh trên đầu, sợ hãi tự nói.

Nữ tử áo tím này tên Sở Cửu Hồng, quản lý giới luật trong tông môn, là Chấp pháp Trưởng lão của Chấp Pháp Điện trong Thương Vân Tông. Tu vi của nàng đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ, là một người cực kỳ nghiêm khắc. Ngay cả những đệ tử chân truyền được trưởng lão coi trọng trong tông môn cũng vô vùng sợ hãi vị Chấp pháp Trưởng lão có dung mạo xinh đẹp lại lạnh như băng này.

Ầm!

Dương Nhất Phàm vừa phục hồi tinh thần từ uy áp của Chấp pháp Trưởng lão đã thấy phương Bắc Nhập Vân Cốc truyền đến một tiếng vang lớn. Ánh lửa cùng bông tuyết bay đầy trời. Tuyết và lửa giao nhau tạo thành một cảnh tượng kỳ lạ. Ánh đỏ phía chân trời tại ban đêm vô cùng rõ ràng.

Một lát sau, Chấp pháp Trưởng lão Sở Cửu Hồng ngự kiếm trở về, gương mặt vốn hết sức tuấn mỹ lúc này trầm thấp đến đáng sợ. Dương Nhất

Phàm nhìn thấy hoảng sợ cúi đầu. Sở Cửu Hồng nhìn thi thể của những đệ tử ngoại môn rồi rút kiếm ra, chém thành hai nửa.

Kiểm quang qua đi, vốn là cảnh tượng máu chảy đầy đất cũng không xảy ra. Những thi thể của đệ tử ngoại môn không có máu chảy, giống như đã bị đóng băng lại.

Linh thức tràn ra, cảm nhận tất cả thi thể của đệ tử bị hại một lần, lông mày Sở Cửu Mang nhíu chặt. Nàng sai Dương Nhất Phàm đi cứu chữa những đệ tử bị thương rồi ngự kiếm trở về tông môn.

Không bao lâu sau, một đám năm mươi Tu Chân Giả ngự kiếm đến, tu vi đều là Trúc Cơ kì. Mỗi người đều mặc áo bào màu đen, trên cổ áo có kí hiệu một thanh kiếm nhỏ.

Những Tu Chân Giả này đều là đệ tử của Chấp Pháp Điện. Sau khi vào Nhập Vân Cốc, có người đến phong tỏa quặng mỏ Linh Mạch, có người giúp Dương Nhất Phàm cứu những đệ tử ngoại môn, chinh đốn lại tàn cuộc Nhập Vân Cốc.

Trên núi Vọng Nguyệt Thương Vân Tông, Sở Cửu Hồng đứng trước một người mặc áo tím nho nhã, trầm giọng nói: “Tông chủ, tập kích Nhập Vân Cốc sợ rằng không phải tiểu môn phái. Ta đuổi theo ra ngoài tông môn thì cảm nhận được khí tức của cường giả cùng giai. Trăm tên tu sĩ Trúc Cơ lại có cường giả Nguyên Anh tiếp ứng, nhất định không bình thường. Hơn nữa phân nửa thi thể đệ tử trong Nhập Vân Cốc máu bị đóng băng, chắc hẳn trên phi kiếm của những người kia tồn tại phù phép Băng hệ.”

Đạo nhân áo tím nho nhã nhìn tướng mạo không tới bốn mươi, bộ dáng giống như thư sinh nhưng ánh mắt lộ ra khí thế của người bề trên, tầm mắt bình tĩnh, thận trọng.

“Trong ba đại tông môn ở Đại Phố chỉ có Hàn Ngọc Tông kinh thông đạo pháp Băng hệ.” Tông chủ Thương Vân Tông tự nói, đầu lông mày dần

nhấn lại: “Thương Vân Tông và Hàn Ngọc Tông không tính là thân thiết nhưng không hề quấy nhiễu lẫn nhau. Bọn họ không thể vì một đê giai Linh Mạch mà kết thù với chúng ta, càng không thể phái ra một vị cường giả Nguyên Anh.”

Tông chủ Thương Vân Tông trầm ngâm một chút, hỏi: “Tu vi đối phương thế nào?”

“Không tới Nguyên Anh trung kì nhưng công pháp lại rất bá đạo. Năng lực của đối phương áp chế ta, chính là đạo pháp bằng tuyết hiếm thấy. Từ đầu đến cuối đối phương luôn dùng Linh lực che đi dung mạo, nhìn không ra là ai.” Sở Cửu Hồng trả lời chi tiết, sau đó nói: “Tông chủ, có nên triệu tập các Trưởng lão khác không?”

Tông chủ Thương Vân Tông khoát tay áo, trầm ngâm hồi lâu như có điều suy nghĩ. Ông nói: “Một đê giai Linh Mạch không đến mức để cường giả Nguyên Anh ra tay. Nếu đối phương phái ra cường giả chắc chắn còn mục đích khác, chúng ta cứ đợi xem sao.”

Tồn thất đê giai Linh Thạch cùng một ít đệ tử ngoại môn mà thôi, cường giả Nguyên Anh sẽ không để trong lòng. Huống chi cường giả Nguyên Anh ít khi giao thủ, một khi đánh chính là ác chiến kinh thiên động địa. Cường giả trình độ đó nếu không phải có lợi ích to lớn sẽ không can xé lẫn nhau. Đối phương tất nhiên có ý đồ lớn. Trong mắt Tông chủ Thương Vân Tông, mất đi đê giai Linh mạch không coi vào đâu, quang trọng là phòng ngừa tránh bị hai đại tông môn khác tính toán.

Ở sâu trong Thương Vân Tông những cường giả xưa của tông môn đang suy đoán dụng ý của địch nhân và vận số của tông môn mà trong rừng rậm ở Nhập Vân Cốc, thiếu niên máu nhiễm đầy ngực chậm rãi mở hai mắt đầy tơ máu ra.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Bạn Sinh Linh Diễm

Tơ máu giăng đầy trong mắt Bạch Dịch, hắn cố gắng khởi động thân thể giống như đứng trên một thân cây, đạo bào trước ngực đã bị máu nhuộm hồng.

Bạch Dịch hít một hơi thật sâu, cố chịu đựng cơn đau kịch liệt ở ngực mà lấy ra một cái kén quái dị đã vỡ tan.

"Chúc Long..."

Dưới ánh sao, khuôn mặt thanh tú của thiếu niên bắt đầu dữ tợn như một con khỉ thú khàn khàn mà gầm nhẹ:

" Chúc Long!"

Trường kiếm của Hắc y nhân tóc xám đã đâm trúng vào ngực Bạch Dịch lại bị đầu kén Trúc Long cản lại, chuôi kiếm chí mạng kia khó khăn lắm mới đâm vào ngực Bạch Dịch một tấc, mũi kiếm gần như áp vào tâm mạch hắn.

Chính vì bị kén Chúc Long cản lại gần hai tấc nên Hắc y nhân mới lầm tưởng mình đã đâm vào ngực đối thủ ba tấc, dự tính đối phương nhất định sẽ chết nên mới vội vàng thoái lui, bằng không hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho thiếu niên kia.

Tuy rằng thoát được một đại kiếp nạn sinh tử, Bạch Dịch lại chẳng mừng rỡ chút nào trái lại gần như nổi giận.

Mặc dù hãn không ngại nhưng có thể kén Chúc Long đã vỡ tan sợ rằng Chúc Long đang ngủ say trong kén cũng đã chết.

Chúc Long không chỉ là Linh Thú bốn mạng của Tiêu Dao Tiên Quân, còn là một vị huynh đệ sinh tử làm bạn cùng hãn tu luyện vạn năm.

Tiếng khàn khàn găm nhẹ của Bạch Dịch trong rừng rậm, trong mắt lại lộ ra hơi thở lạnh thấu xương, phần này kinh khủng lạnh như băng, hầu như có thể đóng băng làm nứt vỡ kim thạch.

Kén Chúc Long nằm trong tay không ngừng tuôn máu tươi, Bạch Dịch cẩn thận từng li từng tí mở ra da kén đã khô héo, lộ ra một bạch trùng đang cuộn mình trong kén.

Thịt của Bạch trùng vù vù như một ấu tằm, một bên bụng gần như bị phi kiếm mở ra, lúc này nó không nhúc nhích toàn thân lại lạnh như băng giống như đã chết.

Bạch trùng này chính là hình dáng ấu thể của Chúc Long, trên đời này chỉ mỗi Tiêu Dao Tiên Quân ngoài ra chẳng ai nhận ra vì toàn bộ Cửu Vực chỉ có duy nhất một Chúc Long.

"Người luôn ở bên giúp ta vạn năm, chẳng lẽ hôm nay lại kết thúc như vậy?"

"Người cùng ta trùng sinh, chẳng lẽ lại không cùng ta trở thành tiên đồ lần nữa?"

"Người luôn gọi ta trong suốt mười sáu năm, chẳng lẽ bản thân lại thiếp đi như vậy?" Bạch Dịch nâng bạch trùng trong tay áp sát vào lồng ngực, trong lòng đau như đao cắt, ánh mắt dữ tợn đến mức đáng sợ rên rỉ: "Chúc Long, người tỉnh dậy cho ta!"

Đã từng là chủ của bảy đại tán tiên Cửu Vực, từng là chủ của Thanh Không Vực, từng là một Tiêu Dao Tiên Quân, bây giờ chỉ bất lực đau buồn mà gằm nhẹ, đây là một phần của thể lương, làm cho trăng sao cũng bắt đầu lạnh như băng.

Không ai trong rừng rậm, vang lên trầm thấp giọng buồn rầu cười thảm.

Từng là tuyệt thế cường giả, hôm nay mất hết tu vi, cũng như một phàm phu, đã từng là một Tiêu Dao Tiên Quân, hôm nay lại vứt bỏ đạo tâm, tiêu dao không tiếp tục...

Chẳng qua người kia đã từng lạnh lùng như đá, tâm của Tiên không tình không dục, hôm nay tâm lại giống như một người thường.

Nói!

Đột nhiên bạch trùng trong tay Bạch Dịch nhúc nhích, một đóm lửa vô hình trong cơ thể bạch trùng hiện lên, giống như một mảnh thanh tuyền, miệng vết thương trên cơ thể bạch trùng hầu như lành lại, máu tươi chảy ngoài cơ thể cũng dần dần ngưng kết.

Bỗng nhiên Bạch Dịch khẽ giật mình kinh hãi mà nhìn vào bạch trùng đang cuộn mình không chớp mắt.

Có thể động đậy, nghĩa là Chúc Long không chết!

Nhất mực rất lâu, bàn tay Bạch Trùng mới nhúc nhích lần nữa, sau đó bắt đầu vặn vẹo không ngừng, giống như một đứa bé vừa tỉnh ngủ vẫn còn muốn ngáy ngủ.

Xác nhận Chúc Long không chết, cuối cùng Bạch Dịch thở dài một hơi, không đợi khẩu khí hãn hô xong, Bạch trùng trong tay bỗng nhiên đứng lên, như Xà bình thường nhìn xung quanh, một đôi mắt nho nhỏ nhưng tràn đầy cổ quái cuồng hỉ.

"Ta tỉnh, ta tỉnh? Ta tỉnh rồi!"

Tiếng trên người Bạch trùng phát ra nhỏ như âm thanh ruồi muỗi, nếu nỗ lực của Bạch Dịch không tốt, đổi lại là một phàm nhân vốn dĩ sẽ không nghe được.

Sau khi nghe xong loại âm thanh hưng phấn cuồng hỉ này, Bạch Dịch sững sờ, khoe miệng đang tươi cười lập tức ngưng kết lại.

"Chủ tử!" Bạch trùng lắc lư thân thể mập mạp, cuối cùng thấy được Bạch Dịch, nịnh nọt ton hót như nói: " Chủ tử thần công cái thế, Tiêu Hồn không chết! Sau khi ngủ say mười sáu năm rốt cuộc cũng tỉnh dậy, tương lai nhất định trọng đăng tiên đạo, lại đến hoàn vũ, đợi chủ tử tu vi đại thành, trước tiên lột da mấy đại Tán Tiên kia!"

Bạch trùng nói xong, không chỉ dáng tươi cười của Bạch Dịch ngưng kết mà khoe mắt cũng bắt đầu có chút chuyển động.

"Dám có chủ ý đánh chủ tử chúng ta?" Bạch trùng đứng thẳng lên nửa người, đôi mắt nhỏ nhìn thẳng vào bầu trời đêm, chẳng thấy chủ nhân ngày càng đen mặt, liều lĩnh mà mắng:" Mấy lão Tán tiên bất tử này, đợi khi lão tử trưởng thành, xem ta nuốt chừng toàn tộc các người!"

"Người không phải Chúc Long!" Bạch Dịch biểu lộ chết lặng nhìn chằm chằm vào Bạch trùng đang lải nhải, ánh mắt ngốc chất mà quái nhẹ.

Linh Thú Chúc Long bốn mạng của Tiêu Dao Tiên Quân, cười lớn thô bạo, ít nói, tính cách cực kỳ lạnh lùng, nó cùng Tiêu Dao Tiên Quân lớn lên bên ngoài, thiên hạ không có ai có thể thuần phục Chúc Long, nhưng đầu bạch trùng hôm nay, chẳng những lải nhải giống như nói nhảm, trong giọng nói càng lộ ra vẻ kêu ngạo hèn mọn bỉ ổi, hoàn toàn ngược lại với Chúc Long chính thức.

Bạch Dịch bất đắc dĩ vuốt trán thấy đau ai thán nói: "Người là Chúc Hỏa..."

"Là ta đây chủ tử!" Bạch trùng kêu ngạo mà uốn éo thân thể:" Chúc Long vừa bị một kiếm đả thương thần hồn, nếu ta không kịp thời tỉnh dậy bảo vệ hãn thì hãn đã sớm kết thúc rồi."

"Vạn Phá thần hồn như thế nào?" Lúc này Bạch Dịch bất đắc dĩ ân cần hỏi thăm, Vạn Phá trong miệng hãn là tên của Chúc Long.

"Chủ tử yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, Vạn Phá sẽ không chết, ngủ mấy trăm năm cũng không có chuyện gì."

Càng nói Bạch trùng càng ngạo mạng, uốn éo mạnh thân thể làm miệng vết thương bỗng rạn nứt chảy ra một ít máu tươi.

"Ái ôi!!! Đứa nào làm!" Bạch trùng bị đau không dám lung lay phần nộ mà mắng:" Dám chém lão tử! Xem ta không nuốt hãn mới lạ!"

Nói qua, Bạch trùng cố gắng mà hé miệng mới phát hiện mình đã há lớn nhất rồi cũng chỉ có thể nuốt chết một con ruồi, lúc này mới ngượng ngập vừa cười vừa nói:" Ta cùng chủ tử trùng sinh, đã quên mình đã thành ấu thể, hắc hắc, chủ tử có linh thảo linh dược không, trước hết cho ta một ít để tịnh dưỡng thương thể."

Lúc này Bạch Dịch thở dài một tiếng, trong lòng muốn ném bạch trùng đi, không nghĩ tới sau khi Chúc Long bị trọng thương, rõ ràng Chúc Hỏa đã tiếp quản bản thể Chúc Long rồi.

Chúc Hỏa thay thế thần hồn Chúc Long là một loại sinh linh cùng sinh ra với Chúc Long.

Bạn sinh linh chỉ là đặc dị năng lực bẩm sinh của một ít yêu thú, ví dụ như Hỏa hệ Yêu thú có đặc thù hỏa diễm, hàn hệ Yêu thú có băng hàn chi

lực, loại bạn sinh linh này, không tính là đồ vật lạ lẫm ở Tu Chân Giới, có thể nói thập phần thông thường.

Trong cơ thể Chúc Long tồn tại một loại bạn sinh linh diễm cường đại đặc thù, gọi là Chúc Hỏa, uy lực cực kỳ khủng bố khi phối hợp với bản thể cường đại, năm đó ngay cả Tán tiên Chúc Long cũng không sợ, bởi vậy loại yêu thú Chúc Long này, gần như có được Chân Long huyết mạch Hồng Hoang dị chủng trong một loại cường đại nhất.

Thế nhưng bạn sinh linh có thể sinh ra thần trí đấy, khắp thiên hạ chỉ có một vị trước mặt được Bạch Dịch tự mình đặt tên là 'Thiên Hào' Chúc Hỏa.

Chúc Long và Chúc Hỏa được sinh cùng hơi thở, cùng thời điểm, bình thường đều do Chúc Long Vạn Pháp khống chế bản thể, bạn sinh linh diễm chỉ có thể ngủ say, trở thành một loại năng lực của Chúc Long, khi Chúc Long bị trọng thương cần phải ngủ để khôi phục, Chúc Hỏa Thiên Hào mới có cơ hội tiếp quản bản thể.

Khi Bạch Dịch sống ở kiếp trước, Chúc Hỏa Thiên Hào chỉ có thể xuất hiện mấy lần mà thôi có thể do tức nước vỡ bờ, Chúc Hỏa này chẳng những hèn hạ hèn mọn bỉ ổi, thích cáo mượn oai hùm, kêu ngạo cuồng ngạo, hơn nữa mỗi lần đi ra đều gây chuyện thị phi.

Chúc Long thần hồn lại ngủ say lần nữa, bản thể do Chúc Hỏa tiếp quản, bây giờ Bạch Dịch dở khóc dở cười, không nghe bạch trùng thì thầm, một tay ôm ngực lão đảo đi về phía khu cư trú.

Ở Nhập Vân Cốc hay nhớ người nhớ thương, hôm nay Chúc Hỏa chạy ra, xem ra trên đường tu chân của Bạch Dịch, nhất định không cách nào bình tĩnh được.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đại Phổ Bố Cục

Bạch Dịch vừa mới ra ngoài khu cư trú, Dương Nhất Phàm đã vội vàng hấp tấp mà đi tìm.

Nhìn thấy trên người Bạch Dịch đầy vết máu, Dương Nhất Phàm kinh hãi nói: "Người gặp được Hắc y nhân kia rồi hả? Người Bị thương ở đâu vậy!"

Dương Nhất Phàm tràn ra một đạo Linh thức cẩn thận xem xét thương thế của Bạch Dịch, lần này hẳn bị dọa không nhẹ, nếu Bạch Dịch không biết tốt xấu, chắc ba năm sau hẳn cũng quy thiên.

"Khá tốt, không tổn thương đến tâm mạch ." Bạch Dịch suy yếu nói: "Chỉ Huyết Đan, Sinh Cơ Tán."

"Có!" Dương Nhất Phàm cảm giác vết kiếm trên ngực Bạch Dịch rồi vội vàng đáp ứng đưa Bạch Dịch đi về hướng nhà gỗ.

Đi đến khu cư trú, hai người Khương Đại Xuyên và Cao Nhân lập tức chạy ra nghênh đón thấy Dương Chấp sự đỡ Bạch Dịch, biết chắc hẳn bị thương không nhẹ, lo lắng theo sát đi vào nhà gỗ, cũng may khu cư trú cách Linh Mạch rất xa, trái lại không bị đánh nhau làm ảnh hưởng.

Quay lại với chỗ ở của Bạch Dịch, Dương Nhất Phàm lấy ra hai cái bình sứ, đổ ra một viên Chỉ Huyết Đan màu hồng cho Bạch Dịch nuốt, rồi lấy một ít tro màu xanh từ cái bình khác bôi lên vết thương ở ngực Bạch Dịch.

Sau khi Bạch Dịch ăn Chỉ Huyết Đan vào vết máu ở miệng vết thương bắt đầu ngưng kết lại cộng với dược hiệu của Sinh Cơ Tán không bao lâu vết thương cũng bắt đầu đóng vảy.

Chỉ Huyết Đan và Sinh Cơ Tán đều là Cửu phẩm Linh Dược cấp thấp nhất, vốn dĩ không phải thảo dược thế gian nào có thể so sánh được, thứ này cầm máu sinh da hiệu quả diệu kỳ nếu thường dân chứng kiến nhất định sẽ kinh hãi la to Tiên Thuật.

Thấy Dương Nhất Phàm lấy hai loại cửu phẩm Linh Dược cho Bạch Dịch sử dụng mà không có chút đau lòng, Khương Đại Xuyên không ngừng hâm mộ, và càng thêm vững tin vào vị tiểu thúc có thân phận cao quý không còn gì nghi ngờ nữa .

Đệ tử ngoại môn bọn hắn thường xuyên đánh nhau, trừ phi trọng thương liên quan đến tính mạng thì Chấp sự ngoại môn mới đem hai loại Cửu Phẩm Linh dược này ra sử dụng.

Đợi đến khi miệng vết thương Bạch Dịch chuyển biến tốt, Cao Nhân mới phần nộ nói ra: " Cuối cùng lai lịch của những Hắc y nhân kia như thế nào, dám đến Nhập Vân Cốc giương oai, chẳng lẽ không sợ Trưởng lão tông môn sao!"

Khương Đại Xuyên há to miệng có lòng nói tiếp, thấy vị chấp sự đại nhân Dương Nhất Phàm vẫn còn ở đây nên nén lời lại.

"Chuyện của Tông môn, đã có các vị trưởng lão và Tông chủ làm chủ, không tới phiên chúng ta đàm luận." Dương Nhất Phàm ra vẻ bình tĩnh trầm giọng mà nói:" Các người lui ra đi, trở về tu luyện tốt, chỉ khi tu vi không ngừng tăng lên, mới có thể chính thức tồn tại ở Tu Chân Giới."

Chấp sự lên tiếng, hai người không dám ở lâu, trước sau đều lui ra ngoài.

Miệng vết thương chỉ cách tâm mạch một chút, nhiều hơn một phần nữa e rằng người không giữ được cái mạng!" Sau khi hai người đi, trong mắt Dương Nhất Phàm tràn đầy sợ hãi quá khế.

"Kiếm thuật của người quái dị đó không tinh." Mặt của Bạch Dịch trắng xám như trước, tuy nhiên khí sắc lại khá hơn nhiều.

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Trong lòng Dương Nhất Phàm còn sợ hãi nói: "Người mà chết thì ta cũng sống không lâu."

"Những tu sĩ áo đen ki cuối cùng là ai?" Bạch Dịch nghỉ ngơi một chút rồi mở miệng hỏi.

"Dám đến Nhập Vân Cốc cướp đoạt tinh túy Linh Mạch, địa vị của đối phương tuyệt đối không nhỏ." Dương Nhất Phàm cau mày nói: " Ở Đại Phổ, trừ hai đại tông môn ra, có lẽ không có ai dám có chủ ý đánh Thương Vân Tông."

"Ba đại tông môn chân vạc của Đại Thổ Quốc, hôm nay xem ra có lẽ thực lực của Thương Vân Tông là yếu nhất." Bạch Dịch nhàn nhạt nói.

"Ài." Dương Nhất Phàm nặng nề thở dài, nói: " Trong cảnh nội của Đại Phổ có ba đại tông môn là Thương Vân Tông, Hàn Ngọc Tông, Thất Sát Môn, hoàn toàn chính xác Thương Vân Tông yếu nhất."

"Dương chấp sự có thể nói rõ thực lực của hai đại tông môn khác không." Bạch Dịch hỏi.

Dương Nhất Phàm gật đầu nói ra:" Kỳ thật Đại Phổ Quốc có ba đại tông môn này, theo tư lịch, Thương Vân Tông lâu đời nhất, từ khi khai tông tông môn chúng ta đến nay đã có hơn bốn nghìn năm lịch sử, tiếp theo là Hàn Ngọc Tông, đại khái trái phải cũng khai tông ba nghìn năm, chẳng qua Thất Sát Môn mới phổ tông gần ngàn năm, lại thập phần phát triển mạnh mẽ,

không đến nghìn năm đã vượt qua Thương Vân Tông và Hàn Ngọc Tông trở thành tông môn mạnh nhất trong ba đại tông môn.

Trong Thất Sát Môn có Thất Sát Tinh Quân, theo thứ tự có bảy vị cường giả đạt cảnh giới Nguyên Anh, Hàn Ngọc Tông có năm vị tu sĩ đạt cảnh giới Nguyên Anh, mà Thương Vân Tông chúng ta tính cả Tông chủ cũng chỉ có bốn vị cường giả Nguyên Anh, thực lực mới bị xếp hạng cuối cùng."

Nghe Dương Nhất Phàm giảng thuật ba đại tông môn, Bạch Dịch giả vờ như không có ý định gì mà hỏi một câu: "Không biết Tổ Sư khai tông Thương Vân Tông còn ở đây không."

"Thương Vân lão tổ!"

Chỉ cần đọc lên cái danh tính này, Dương Nhất Phàm đã cảm thấy toàn thân run lên, ngữ khí trở nên cung kính đặc biệt: "Nghe nói vài ngàn năm trước lão tổ bắt đầu bế quan sinh tử, sau đó không ai nhìn thấy, cuối cùng sống hay chết, ngoài tông chủ ra thì không ai biết."

Bế quan?

Trong lòng Bạch Dịch hừ mạnh một tiếng, tự nhủ trong lòng tiểu tử Ngô Trình kia ném bỏ tông môn mặc kệ nó như thế nào, chính mình bế quan tất nhiên phải đi nghiên cứu luyện khí chi đạo mà hẳn rất si mê, được lắm làm cho một tòa tông môn mù mịt chướng khí, rõ ràng chỉ có bốn tu sĩ Nguyên Anh.

Bốn vị Nguyên Anh cường giả, trong mắt Dương Nhất Phàm xem ra đã là cao cao tại thượng, trong lòng không dám có dù chỉ là một tia chống cự, nhưng ở trong mắt Bạch Dịch cũng không tính là gì.

"Ngô..."

Khi hai người đang đàm luận, bỗng nhiên Bạch trùng mấp mạp từ trong quần áo Bạch Dịch chui ra, phát ra một âm thanh cực kì nhỏ giống như nói một chữ Ngô.

Cảnh giới của Dương Nhất Phàm là Trúc Cơ sơ kỳ còn Bạch Dịch là tu sĩ luyện khí kỳ nên đều có thể nghe thấy âm thanh này, tự nhiên hẳn cũng cẩn thận lắng nghe, Dương Nhất Phàm nhìn chăm chăm vào Bạch Trùng trên người Bạch Dịch ngoài kinh ngạc ra còn lộ ra một loại thần thái nghi ngờ.

"Ô ô ô ô ô!"

Phát hiện bạch trùng mở miệng, trong lòng Bạch Dịch cả kinh, âm thầm bóp mạnh vào đuôi bạch trùng, Chúc Hỏa muốn nói Ngô Trình lập tức biến thành tiếng kêu ô ô ô kì quái.

"Đây là trùng gì thế?" Dương Nhất Phàm kinh ngạc hỏi thăm, hẳn từng bái kiến tu sĩ nuôi dưỡng Linh Thú cũng chưa từng bái kiến tu sĩ nuôi dưỡng côn trùng.

"Trường bói trong nhà để lại một thứ đồ chơi mà thôi." Bạch Dịch thay đổi thần sắc nói.

Chơi côn trùng?

Dương Nhất Phàm không thôi buồn bực, tự nhủ trong lòng cái Bạch gia này chẳng những nghiên cứu âm hồn quỷ vật còn thích nuôi dưỡng côn trùng sao.

"Nhập Vân Cốc mất đi đệ giai Linh Mạch, đệ tử ngoại môn không thích hợp ở đây, tông môn hẳn có an bài khác, trước tiên người nên nghỉ ngơi thật tốt." Dương Nhất Phàm dặn dò một câu, rời khỏi nhà gỗ, thương thế của hẳn cũng không nhẹ, cần phải khôi phục vài ngày.

Đợi Dương Nhất Phàm đi xa, Bạch trùng trong tay trái Bạch Dịch dao động liên tục, không ngừng nói: "Tiểu tử Ngô Trình kia làm thế nào mà không chịu được thế, ở trong một quốc gia cũng không thể xưng hùng, tốt xấu gì hắn cũng là nhị đệ tử của Tiêu Dao Tiên Quân, thật làm mất thanh danh chủ tử! Chờ đến lúc ta gặp hắn nhất định sẽ thay chủ tử giáo huấn hắn!"

Ánh mắt Bạch Dịch lạnh lẽo, xoa bóp bạch trùng trước mắt, nổi giận nói: "Mặc kệ Ngô Trình kia như thế nào, người còn dám xuất hiện trước mặt người khác, ta bóp chết người!"

"Đừng, đừng nha chủ tử." Bạch trùng cười mỉa nói: "Không phải ta tức quá sao, đường đường là nhị đệ tử của Tiêu Dao Tiên Quân..."

"Được rồi, người không nói lời nào cũng không ai nói người câm."

Bạch Dịch bất đắc dĩ ném bạch trùng lên bàn, ra lệnh: "Từ nay về sau, người muốn nói chuyện dùng thần hồn kể rõ là được, bây giờ ta chỉ có luyện khí trung kỳ, người đã chọc tới một chấp sự Trúc cơ trung kỳ, nếu bị phát giác có thể sẽ đem đến nhiều phiền toái."

"Thiên Hào đã biết, đã biết, hắc hắc." Bạch trùng quơ quơ cái đầu mập trắng cam kết: "Lúc không có ai thì nói chuyện, khi có người ở đây ta nhất định giả vờ không nói gì!"

Vừa nói Bạch trùng vừa quơ thân thể béo, uốn éo uốn éo mà bò vào vào trong bình sứ Sinh Cơ Tán trên bàn, rồi lăn dưới đáy bình để thuốc còn sót lại dính vào miệng vết thương của mình, sau đó bò ra còn lộ ra thần thái đắc trí, không có một chút khách khí nào.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Di Chuyển

Trong nhà gỗ, Bạch Dịch tức giận ném mấy hạt Thông Mạch Đan lên sàn gỗ rồi nhắm mắt tĩnh tu để khôi phục thương thế suýt nữa chí mạng.

Thấy đan dược lặn tới, bạch trùng mừng rỡ dị thường mà ôm lấy một hạt, mặc kệ là đan dược gì cũng táp rặc rặc một cái tới phân nữa.

"Phì, phì phì phì phì!"

Bạch trùng phun đan dược trong miệng ra phiền muộn nói: " Đây là cái phá đan gì, cũng không đạt tới trình độ Cửu Phẩm, rõ ràng là đan dược cận, nhớ năm đó ngay cả Tam Phẩm Linh Đan, lão tử cũng không thèm nhìn một cái..."

Thấy khóe mắt chủ nhân co rúm, giọng nói của Bạch trùng nhỏ dần, cuối cùng cũng ngưng ngừng ngậm miệng lại, ôm linh dược gặm mãnh liệt.

Cấp bậc bây giờ của Bạch trùng còn không đạt tới cấp thấp nhất Nhất cấp Yêu Thú, không ăn nhiều đan dược Linh Thảo, nó cũng chỉ là một con trùng quái dị mập mạp mà thôi, đến Lão Miêu cũng có thể ngậm nó trong mồm.

Vì để sớm đạt đến Nhất Cấp Yêu Thú, Bạch trùng đành bóp mũi gặm Thông Mạch Đan, có thể do đói bụng đã lâu nên càng gặm càng thơm, không bao lâu đã ăn sạch hết mấy viên Thông Mạch Đan, quơ quơ phình bụng, đĩnh đạc mà bò lại ống tay áo Bạch Dịch, bắt đầu nếm ngáy o..o...

Qua một đêm, miệng vết thương của Bạch Dịch đã không còn đáng ngại.

Mới tờ mờ sáng, Nhập Vân Cốc đã truyền đến một hồi âm ỉ, tất cả đệ tử ngoại môn đều tập kết lại trung tâm mặt cỏ.

Chấp sự Trưởng lão Phương Hà lần nữa đích thân tới Nhập Vân Cốc, phân phó đệ tử ngoại môn rời khỏi sơn cốc, chính thức chuyển vào sơn môn Thương Vân Tông.

Linh Mạch Chấp sự Tào Nham bị giết, ba đại Chấp sự ngoại môn chỉ còn Dương Nhất Phàm và Lũng Thiên Lý, hơn một nghìn đệ tử ngoại môn trong Nhập Vân Cốc bị diệt sát gần phân nửa, những đệ tử còn lại đều lo lắng, bây giờ nghe nói có thể chính thức đi vào tông môn tu luyện thì sợ hãi lo lắng đều bị quyét sạch.

Linh Mạch tinh túy bị hủy, Linh khí trong Nhập Vân Cốc càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng chẳng khác gì ngoại giới, không thích hợp để tu sĩ tu luyện, lúc này tông môn mới quyết định tất cả đệ tử ngoại môn đều dời vào tông môn, Thương Vân Tông chính thức nằm trên một tòa trung giai Linh Mạch, trình độ Linh khí nồng đậm Nhập Vân Cốc vốn dĩ không thể so sánh được.

Mấy đệ tử ngoại môn đều không nghĩ tới, tuy những Hắc y nhân kia cướp đi Linh Mạch, nhưng lại mang đến cho bọn hắn một cơ hội tốt tiến thẳng vào thiên đại nội môn.

Bây giờ Lũng Thiên Lý đã trở về Nhập Vân Cốc, đứng sau lưng chấp sự trưởng lão, suốt đêm qua tâm tư tinh tế tỉ mỉ của một vài đệ tử ngoại môn cũng thông suốt vận rủi là do Lũng Thiên Lý ban tặng, trong lòng không nói được oán hận cũng không dám lộ nhiều ra.

Chấp sự Trưởng lão ra lệnh một phát, tất cả đệ tử ngoại môn đều chỉnh đốn thu dọn hành lý, chuẩn bị di chuyển, cũng may chi phí cho việc nhà của các tu sĩ không nhiều lắm, không đến nửa canh giờ toàn bộ đều chuẩn bị tốt.

Bạch Dịch chỉ thu thập vài món quần áo bình thường rồi theo mọi người rời khỏi Nhập Vân Cốc, tiến vào sơn mạch Thanh Sơn bao la mờ mịt bát ngát.

Đệ tử ngoại môn Nhập Vân Cốc, bốn năm người một tổ, để phân biệt và khống chế đàn tằm thời lấy ra thuyền mộc pháp khí, phi hành ở giữa dãy núi trùng điệp, cho dù là đệ tử cũ nhiều năm không tiến giai hậu kỳ, hay là tân đệ tử mới vào tông môn như Cao Nhân, lúc này tất cả đều lộ ra vẻ hưng phấn không thôi.

Quy củ Thương Vân Tông, không đến Luyện khí hậu kỳ thì không cách nào tiến vào tông môn, có thể sớm vào tông môn nghĩa là có thể thu nạp đến trung giai Linh Mạch tinh thuần linh khí.

Tại Tu Chân Giới, một khối trung giai Linh Thạch có thể đổi lấy trăm khối đệ giai Linh Thạch, nói một cách khác, một tòa trung giai Linh Mạch, tương đương với trăm đầu đệ giai Linh Mạch!

Nơi tu luyện gần với trung giai Linh Mạch, có thể nghĩ Linh Khí nồng đậm, nhiều năm trước những đệ tử cũ không cách nào độ phá Luyện Khí hậu kỳ, có lẽ do linh khí của trung giai Linh Mạch có thể tiến giai thành công.

Bạch Dịch ngồi trên một cái thuyền mộc, nhìn xung quanh sơn phong chông lên kỳ cảnh, có chút xuất thần.

Hắn nhớ bản thân từng xây dựng động phủ ở đây, năm đó vẫn là một thanh niên chất phác Nhị đệ tử Ngô Trình, nhớ một vài chuyện cũ của kiếp trước.

Suy nghĩ vừa lên lập tức bị Bạch Dịch nén lại, không tiếp tục suy nghĩ nhiều.

Thống ngự Thanh Không Vực Tiêu Dao Tiên Quân, không thích nhớ lại nếu luôn nhớ tới nhớ lui còn gì là tiêu dao, tuy khi sống lại Bạch Dịch đã mất đi đạo tâm, nhưng cũng không thích nhớ lại chuyện cũ của Vạn năm kia.

Hơn trăm chiếc thuyền mộc bay thẳng xuyên qua giữa núi non trùng điệp, như một tấm gỗ bị ràng buộc, liên miên vài dặm, cái mảnh sơn mạch khổng lồ này còn tô điểm ra cảnh trí khác, trong rừng có một số mảnh hồ liệt báo, phát hiện có vô số phi chu bay qua đỉnh đầu, hù dọa vô số phi điều lập tức bay tứ tán.

Nhập Vân Cốc cách Thương Vân Tông khoảng hơn trăm dặm, dù cho đệ tử đệ môn đi bằng Pháp Khí cũng gần nửa ngày mới đến được. Chấp sự trưởng lão đã tự động phản hồi, dẫn đầu đệ tử ngoại môn là Dương Nhất Phàm và Lũng Thiên Lý.

Đội ngũ đầu tiên, Dương Nhất Phàm chân đạp phi kiếm thả chậm tốc độ, khổng chế thuyền mộc Pháp Khí của đệ tử sau lưng, dưới chân hẳn là Pháp Khí trung giai, nếu muốn cưỡi những đệ giai kia phi hành toàn lực thì Pháp Khí phi hành của đệ tử ngoại môn sớm đã bị vung thật xa.

Lũng Thiên Lý phi hành kế bên Dương Nhất Phàm, một thân thể mập mập giẫm lên một kiếm thể mỏng manh, làm cho người ta có cảm giác lung lay sắp đổ rất buồn cười, lo hẳn có thể đứng vững mà không rơi xuống chết trong núi rừng không.

"Tối hôm qua Dương Chấp sự ngủ ngon giấc trái lại với ta một gian khổ mạng, xem xét Linh Mạch suýt nữa bị người ta giết." Lúc phi hành Lũng Thiên Lý nói quái gở, trong lời nói mơ hồ mang theo trào phúng.

"Chính xác là một giấc ngủ rất sâu." Dương Nhất Phàm liếc mắt đối phương, nhàn nhạt nói ra: "Ít nhất ta không có hô to gọi nhỏ, ra lệnh cho đám đệ tử tu vi thấp kém chống lại cường địch, làm chết mấy trăm đệ tử."

Lũng Thiên Lý cười lạnh một cái, tự nhủ trong lòng mấy đệ tử ngoại môn đều do trời ban, dù cho toàn bộ đệ tử ngoại môn Nhập Vân Cốc đều chết hết cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tông môn, nếu Dương Nhất Phàm quyết tâm che chở cho Bạch Dịch, dám đối nghịch với hắn thì tuyệt đối không có kết cục tốt.

"Nếu đệ tử ngoại môn Thương Vân Tông là người của Thương Vân môn, bọn họ toàn lực chống lại địch, chết cũng vì tông môn, ở dưới cửa tuyền cũng không phàn nàn gì đâu." Lũng Thiên Lý khinh thường nói, giống như mạng của những đệ tử ngoại môn kia chẳng đáng tiền như heo chó thôi.

"Lũng Chấp sự nói có lý." Dương Nhất Phàm nói lạnh dần: " Nếu như muốn phàn nàn, ta nghĩ những đệ tử bị giết kia sẽ không phàn nàn tông môn, mà chửi bới kẻ hèn hạ hại tính mạng bọn hắn, nếu như ta là những đệ tử ngoại môn kia, nhất định hóa thân Lệ Quý đi lấy mạng hung thủ thật sự!"

Dương Nhất Phàm nhấn mạnh hai chữ đó, nghe thấy quai hàm Lũng Thiên Lý run rẩy, hừ mạnh một tiếng cũng không phải ngôn ngữ gì.

Nếu trước kia Dương Nhất Phàm vì Bạch Dịch mới kiên trì đối địch với Lũng Thiên Lý, nhưng hành vi hèn hạ lần này của Lũng Thiên Lý lại làm cho Dương Nhất Phàm cực kỳ chán ghét.

Vì để bản thân chạy trốn không tiếc dẫm lên mạng của mấy trăm đệ tử ngoại môn, vốn dĩ Lũng Thiên Lý không phải là người mà là một loài súc sinh!

Dương Nhất Phàm không cho mình là người lương thiện gì, trái lại, lúc hắn đối địch với đồng môn để tranh đoạt tài nguyên tu chân cũng tàn nhẫn xảo trá, chưa từng nương tay, thế nhưng cách làm hèn hạ của Lũng Thiên Lý thật sự hắn làm không được.

Mang theo ý định mơ hồ, hai vị chấp sự ngoại môn bay vọt qua một tòa núi thấp, xa xa bỗng xuất hiện ba tòa sơn phong khổng lồ cao ngất, từng đợt Linh Khí nồng đậm giữa đất trời cuốn tới, giống như nổi lên một trận chi vũ Linh Khí!

Cảm giác vọt đến như Linh Khí tinh thuần động mạnh, tinh thần tất cả đệ tử ngoại môn đều chấn động, vẻ mặt lộ ra vẻ kinh sợ, nhiều đệ tử cũ không tiến giai hạn không theo đuổi mũi dài ra, cả đời này bọn hắn đều không thể cảm nhận được thiên địa Linh Khí.

"Thương Vân Tông chính thức đây sao..."

Trên Thuyền mộc, Bạch Dịch mở hai mắt ra, bình tĩnh chăm chú nhìn lên núi, trong sương mù mơ hồ lộ ra từng tòa cung điện khoáng đạt, thấp giọng tự nói.

Tu vi đã đạt tới Luyện Khí trung kỳ, lại có cơ hội sớm vào tông môn, Bạch Dịch sẽ không lãng phí Linh khí nồng đậm ở đây, nếu sớm tiến giai Trúc Cơ, hắn sẽ chấm dứt cái mạng chó của Lũng Thiên Lý.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thương Vân Tông

Thương Vân Tông nằm sâu bên trong sơn mạch. Trong tông có ba ngọn núi lớn, mỗi tòa đều cao tới ngàn trượng, chìm vào trong mây hiện lên thế chân vạc. Từ xa nhìn lại vô cùng bao la hùng vĩ.

Trên đỉnh ba ngọn núi này đều xây dựng cung điện to lớn không kém, bao phủ bởi mây mù. Khung cảnh mờ mờ ảo ảo như tiên cảnh, thấp thoáng Vân Hạc bay múa vô cùng thần bí, phi thường.

Bay tới gần ba ngọn núi, Dương Nhất Phàm lộ rõ vẻ cung kính. Lũng Thiên Lý cũng hơi cúi đầu, thần thái khiêm cung.

Sau khi mang đám đệ tử ngoại môn tới một tòa nhà bên ngoài ba ngọn núi này, hai vị Chấp sự ngoại môn thu hồi phi kiếm, bái kiến Chấp sự Trưởng lão đã chờ ở đây từ trước.

Sau lưng vị Trưởng lão Chấp sự này xuất hiện nhiều tòa kiến trúc cổ xưa, liên miên chập trùng xen lẫn với lầu các, tháp cao trải rộng khắp ngọn núi như một trang viên rộng lớn.

Phương Hà nhìn đám đệ tử ngoại môn cao giọng nói. “Đám tiểu hầu tử các người cũng coi như là có vận khí, chưa tới Luyện khí hậu kỳ đã có thể bước vào tông môn. Linh khí nơi này nồng đậm hơn mấy chục lần so với Nhập Vân Cốc, nếu vẫn không thể đột phá Luyện khí hậu kỳ thì đúng là đồ ăn hại.”

Đợi tới lúc các đệ tử ngoại môn đều bình tĩnh lại, Phương Hà chỉ về phía một trang viên không người cư trú rất lớn bảo. “Từ hôm nay trở đi, chỗ này

trước là nơi cư trú của khách nhân sẽ trở thành chỗ ở của các người. Đệ tử tiến vào tông môn, theo quy củ ở Thương Vân Tông này, một tháng sẽ được cấp cho mười khối đê giai Linh thạch, còn các người...”

Suy nghĩ một chút, Phương Hà nói tiếp. “Mỗi người các người, một tháng cấp cho một khối là được rồi.”

Nghe thấy mỗi tháng chỉ được cấp một khối Linh thạch, hai mắt của tất cả đám đệ tử ngoại môn đều sáng rực, hưng phấn không thôi. Bình thường, lúc bọn hắn gia nhập Nhập Vân Cốc, nếu không phải thủ lĩnh của các khu cư trú lớn, đừng nói là một tháng, dù ba năm cũng chưa chắc có được một khối đê giai Linh thạch.

Tuy mỗi tháng sẽ cấp cho một khối đê giai Linh thạch nhưng cũng có một điều kiện tiên quyết. Nếu muốn được đối xử như đệ tử nội môn bình thường, mỗi tháng các người phải hoàn thành ít nhất một lần nhiệm vụ tông môn giao. Nếu không hoàn thành tất nhiên sẽ không được cấp Linh thạch, ngoài ra cũng mất luôn ban thưởng dành cho nhiệm vụ đó.”

Phương Hà đổi giọng nói tiếp. “Đệ tử bình thường, tu vi thấp nhất đều đạt tới Luyện khí hậu kỳ, nhiệm vụ của bọn hắn các người hẳn chưa thể hoàn thành được. Thiên Lý, người chịu trách nhiệm phân phối nhiệm vụ cho đám đệ tử ngoại môn này, lựa mấy nhiệm vụ dễ dàng một chút là được rồi.”

Lũng Thiên Lý nghe xong vội khom người thi lễ, đáp. “Thiên Lý đã biết, nhất định lựa chọn nhiệm vụ đơn giản một chút cho bọn chúng.”

Phương Hà gật đầu, lạnh nhạt nói. “Tinh túy Linh mạch của Nhập Vân Cốc bị trộm mất, số đệ tử ngoại môn thương vong lên tới hàng trăm người. Đám kẻ thù này tông môn sẽ không bỏ qua. Chỉ cần xác nhận được hung thủ, Thương Vân Tông nhất định sẽ đòi lại công đạo cho các đệ tử đã mất kia.”

Hướng mắt nhìn về Dương Nhất Phàm, Phương Hà mới dịu giọng bảo. “Thương thế của người không nhẹ, tạm thời theo ta quay về Chấp Sự Đường tu dưỡng, sau khi khôi phục lại sẽ cùng Lũng Thiên Lý quản lý đám đệ tử ngoại môn.”

Dứt lời, thân hình hơi mập mạp của Phương Hà chấn động nhẹ, càng lúc càng trở nên mờ nhạt, cuối cùng hóa thành vô hình biến mất trong ánh mắt hâm mộ của đám đệ tử.

Được Trưởng lão Chấp sự bổ nhiệm, Lũng Thiên Lý đặc ý quét mắt nhìn Dương Nhất Phàm, nhếch miệng, sau đó nhanh chóng an bài đám đệ tử ngoại môn vào nơi cư trú. Dương Nhất Phàm thầm cắn răng, không dám vi phạm sự an bài của trưởng lão, dùng ánh mắt ý bảo Bạch Dịch hãy cẩn thận, sau đó tiến tới Chấp Sự Đường dưỡng thương.

Đi theo sau đám người, Bạch Dịch lại không quan tâm tới nơi ở, cũng không chú ý tới chiều cao của ba ngọn núi mà hướng về phía ngọn núi toàn thân mang một màu xanh đậm ở xa xa.

Ngọn núi cao ấy cách sơn môn Thương Vân Tông nơi này rất xa, ở sâu trong sơn mạch. So với ba ngọn núi ở đây thì cao hơn gấp mấy lần, nửa ngọn núi đã chìm vào trong mây mang lại cảm giác thần bí, kỳ dị.

“Thanh Sơn...”

Thì thầm nói nhỏ, Bạch Dịch cười nhạt sau đó cùng Khương Đại Xuyên và Cao Nhân tiến vào một gian tiểu viện trong khu lưu trú.

Ngọn chủ phong Thanh Sơn này không có Linh khí, cũng không có Linh mạch. Bên trong mảnh đất này chỉ có duy nhất một Linh mạch trung giai, tồn tại dưới chân ba ngọn núi, tuy vậy, Thương Vân Hóa mạch mà Tiêu Dao Tiên Quân tìm được năm đó được chôn sau ở chân núi Thanh Sơn chứ không ở trong địa phận Thương Vân Tông.

Nơi cư trú mà Bạch Dịch tiến vào rất rộng lớn, nó trông giống một sơn trang có kiến trúc tinh xảo hơn nhiều Nhập Vân Cốc, gạch xanh, ngói lục mọc lên như rừng. Từng đoạn tường đá xanh chia ốc xa thành những gian tiểu viện sạch sẽ, số lượng phải tới cả trăm phòng, thừa sức chứa đủ mấy trăm tên đệ tử ngoại môn vừa tới.

Bạch Dịch chọn một tiểu viện yên tĩnh, trong nội viện có ba phòng ốc sạch sẽ, phong cách cổ xưa. Hắn chọn lấy một gian sương phòng, tiến vào rồi ngồi xuống bắt đầu tiến hành tu luyện.

Trưởng lão Chấp sự đã giao việc an bài đệ tử cho Lũng Thiên Lý, nhất định tên tiểu nhân này sẽ thừa cơ trả thù. Bạch Dịch phải tìm cách gia tăng tu vi nếu không muốn phải nhận lấy phần thiệt thòi.

Lũng Thiên Lý còn chưa dám trực tiếp động thủ tại Thương Vân Tông này. Cái trò hề mượn đao giết người, gián tiếp giết hại mấy trăm đệ tử ngoại môn chỉ nhìn qua đã thấy trở nên thành thạo. Dương Nhất Phàm chỉ là người chịu trách nhiệm chỉ điểm công pháp cho đám đệ tử, không thể lần nào cũng đi theo bảo vệ bên người Bạch Dịch được.

Bạch Dịch không còn dấu tốc độ tu luyện kinh khủng của mình. Dương Nhất Phàm muốn cầu cạnh hẳn nhất định sẽ không làm lộ bí mật. Lũng Thiên Lý một lòng muốn đưa hắn vào chỗ chết sẽ càng không để lộ thiên phú kinh người của đối phương cho người khác biết. Nếu người khác biết được, các trưởng lão thu làm đệ tử chân truyền thì hẳn chẳng còn cơ hội nào để động thủ.

Hai ngày trôi qua, không chỉ có Bạch Dịch khổ tu ở nơi này, rất nhiều đệ tử khác cũng đều tiến hành khổ tu. Loại cơ hội này đúng là ngàn năm có một, không ai nguyện bỏ qua. Cao Nhân vốn không thích tu luyện cũng đã tu thành đạo Linh khí đầu tiên, đạt tới Luyện khí sơ kỳ.

Hai ngày sau, mang theo bộ dáng tươi cười, Lũng Thiên Lý xuất hiện ở nơi cư trú, tập hợp đám đệ tử ngoại môn lại phân bổ nhiệm vụ.

Vừa mới tiến vào khu cư trú được có hai ngày, Lũng Thiên Lý không đợi được đã muốn phát uy, an bài nhiệm vụ làm đám đệ tử thầm mắng trong lòng nhưng không có ai dám phản kháng, đành kéo nhau ra đứng trong sân chờ đợi.

Vừa bắt đầu, Lũng Thiên Lý đúng là chỉ an bài một số nhiệm vụ đơn giản trong tông môn cho một số đệ tử, tuy phải tốn công tốn sức nhưng cũng không có gì nguy hiểm. Tối lượt Bạch Dịch, hăn phân ngay cho nhiệm vụ cực kỳ cổ quái.

Tối Phong Thảo Viên trừ nhĩ (kiến).

Nhiệm vụ trong tông môn vốn khác nhiệm vụ ở Nhập Vân Cốc, đệ tử ngoại môn nghe xong đều ngơ ngác, tưởng rằng chỉ là nhiệm vụ diệt kiến bình thường. Bạch Dịch nghe xong thì hơi cau mày lại.

Trong tông môn, những nơi được gọi là thảo viên thì đều trồng Linh thảo, loại Phong Thảo Viên này chắc cũng không khác gì. Như vậy, nhiệm vụ của hăn chính là diệt trừ kiến xung quang các gốc Linh thảo. Đám kiến có thể uy hiếp được Linh thảo tất nhiên không phải là đám kiến bình thường rồi, có khả năng còn đạt tới trình độ của Yêu thú.

Từ nhiệm vụ được phân bổ, Bạch Dịch biết ngay dụng ý độc ác của đối phương, muốn thừa dịp Dương Nhất Phàm không có mặt mượn đao giết người.

“Lũng Chấp sự, loại nhiệm vụ trong Phong Thảo Viên này, không biết đệ tử bình thường cần bao nhiêu người hoàn thành? Không phải là chỉ có một người thôi chứ?” Bạch Dịch bình tĩnh nói, giọng lãnh lẽo.

Lũng Thiên Lý hơi sửng người, không nghĩ Bạch Dịch có thể nhìn ra, loại nhiệm vụ này nhất định không phải chỉ có một người làm. Hắn ảo não nói. “Đệ tử bình thường tối đa có ba người liên thủ hoàn thành, nếu người muốn tìm người giúp thì có thể tìm thêm hai người khác.”

Khẽ gật đầu, Bạch Dịch không hỏi nhiều, trong lòng đã biết loại nhiệm vụ này không phải nhiệm vụ bình thường, nếu không đã không cần tới ba đệ tử bình thường liên thủ để hoàn thành.

Những nhiệm vụ cần nhiều người liên thủ phần lớn đều cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa đệ tử thông thường của Thương Vân Tông đều có tu vi đạt tới Luyện khí hậu kỳ, nói cách khác, nhiệm vụ kiểu này, thông thường nếu không có ba tu sĩ Luyện khí hậu kỳ liên thủ lại thì không thể hoàn thành được.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Nhiệm Vụ Tông Môn

Được biết ba người có thể cùng lúc hoàn thành nhiệm vụ diệt kiến ở Phong Thảo viên (vườn Phong Thảo) nên Cao Nhân đứng lên xung phong nhận việc. Khương Đại Xuyên đứng ở bên cạnh Bạch Dịch, trong đầu hẳn suy nghĩ tính toán một chút về uy lực của loài kiến và vô cùng vững tin rằng mình có thể một cước giẫm chết chúng.

Lũng Thiên Lý nhìn thấy hai người bước ra khỏi hàng nên cười nhạt một tiếng và nói: “Nhiệm vụ diệt kiến ở vườn Phong Thảo sẽ do ba người cùng làm, yên tâm, chỉ là những con kiến mà thôi, loại nhiệm vụ này vô cùng đơn giản, Bạch Dịch, người phải cẩn thận một chút để hoàn thành nhiệm vụ này.”

Lũng Thiên Lý đưa một mảnh giấy da cho Bạch Dịch và nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe thấy: “Ở ngoại môn của ta, nếu không biết phân biệt người này người kia thì sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu!”

Đối với sự uy hiếp của Lũng Thiên Lý, Bạch Dịch chỉ có thể cười nhàn nhạt một tiếng: “Lũng chấp sự thật là có ý tốt, ta sẽ ghi nhớ, không bao lâu nữa nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần.”

Các đệ tử được an bài nhiệm vụ khác nghe câu này của Bạch Dịch còn cho rằng diệt kiến là nhiệm vụ đơn giản nhất, không khỏi lộ ra ánh mắt thèm muốn, Khương Đại Xuyên càng đặc ý trong lòng, quả nhiên đã có một chỗ dựa thân thích nên mới được nhận nhiệm vụ đơn giản nhất tông môn.

Sau khi phân nhiệm vụ xong, Lũng Thiên Lý mang theo nụ cười cổ quái rời đi, đám đệ tử ngoại môn trong Lưu Tiên cư cũng tất bật rời khỏi, Bạch Dịch đi tìm địa điểm nhận nhiệm vụ của mình.

“Tiểu thúc à, loại nhiệm vụ diệt kiến này vừa nghe đã thấy vô cùng đơn giản, hay là ngài cứ ở đây nghỉ ngơi, để ta và Cao Nhân đi là được rồi.” Khương Đại Xuyên vội vã thúc ngựa đi.

“Chỉ sợ không dễ dàng như vậy vì cần có ba người liên thủ hoàn thành nhiệm vụ.” Cao Nhân cau mày nói, có chút lo lắng.

“Chẳng phải chỉ là kiến thôi sao.” Khương Đại Xuyên ưỡn ngực, đầy vẻ tự tin nói: “Ta có thể một cước giẫm chết cả tổ.”

“Cũng có thể bị một tổ kiến cắn chết.” Bạch Dịch xem tờ giấy trong tay và thản nhiên nói một câu khiến Khương Đại Xuyên nghe thấy phải giật mình.

Tờ giấy trong tay Bạch Dịch là giản đồ (bản đồ vẽ một cách đơn giản) của Thương Vân tông, bên trên không chỉ ghi chú rất tỉ mỉ về nhiệm vụ mà còn ghi cả toàn bộ các địa điểm ở tông môn, trong đó vườn Phong Thảo nằm ở rìa núi phía Bắc.

“Đi thôi.” Bạch Dịch cẩn thận thu lại tấm bản đồ rồi rời khỏi trạch viện trước và đi về phía Bắc, Cao Nhân cùng Khương Đại Xuyên theo sát phía sau.

Xem trên bản đồ thì phương vị của vườn Phong Thảo không quá xa, nhưng phạm vi trong Thương Vân tông lại rất lớn, các dãy núi rải rác khắp nơi, nhiều không kể xiết, để đi đến vườn Phong Thảo ở gò núi phía Bắc phải mất ít nhất hơn một canh giờ.

Đệ tử nắm giữ pháp khí phi hành có thể dùng tàu bay để đi, nhưng Bạch Dịch lại không có nên chỉ có thể đi bộ.

Đi qua một cây cầu dài bắc qua sơn tuyền, Cao Nhân ngấm nhìn quang cảnh xung quanh và khen ngợi: “Lúc còn ở nhà, ta cứ nghĩ rằng Vương phủ rất lớn, không ngờ tu chân tông môn lại rộng như vậy, sợ là còn lớn hơn hoàng cung gấp trăm lần.”

“Đó là đương nhiên, vương phủ với hoàng cung làm sao có thể so sánh với tu chân tông môn, Thương Vân tông chúng ta còn là một trong ba đại tông môn của Đại Phổ, nơi này là thánh địa của tiên gia, ngoại trừ các tu chân giả chúng ta ra thì những phạm phu tục tử khác không thể nào đi vào được.”

Khương Đại Xuyên làm ra vẻ hiểu sâu biết rộng nói: “Có người nói, khu cư trú của đệ tử nội môn đều là những sơn trang lớn, giống y hệt như Lưu Tiên cư, to lớn hơn nhiều so với khu ở của Nhập Vân cốc, hơn nữa đều có tên của từng người, nhìn kìa, “Tú Thủy cư” ở phía trước, có lẽ chính là nơi ở của đệ tử nội môn.”

Bạch Dịch đi phía trước, không để ý đến lời bàn tán của hai người phía sau, xuống khỏi cầu không lâu thì thấy tấm bảng đề “Tú Thủy cư” hiện ra trước mắt ba người họ.

Nơi đây là một khu nhà ở của đệ tử phổ thông trong Thương Vân tông, cũng tương tự như Lưu Tiên cư, giống như một sơn trang, khác ở chỗ bên trong Tú Thủy cư không những xây một quảng trường rộng lớn mà còn có thêm mấy tòa cung điện cổ.

Ở Thương Vân tông có mấy chục khu cư trú lớn giống như sơn trang, đều là khu ở của những đệ tử phổ thông. Chúng được xây bên ngoài ba ngọn núi, hướng về dốc núi. Còn ở dưới chân ba ngọn núi là một vài đại diện trông như những ngọn núi nhỏ, rộng lớn vô cùng. Những thứ được xây trên đỉnh núi thì vô cùng thần bí, mơ hồ không thể nhìn thấy rõ.

Đi xuyên qua Tú Thủy cư chừng nửa canh giờ nữa là đến vườn Phong Thảo, lúc ba người ở khu trung tâm quảng trường, lập tức bị một đám tu sĩ mặc đạo bào màu đen hấp dẫn khiến bước chân họ chậm lại.

Đạo bào đen là biểu thị của đệ tử phổ thông ở Thương Vân tông, cũng chính là đệ tử nội môn, ở đây có khoảng mười mấy người đệ tử nội môn tụ tập lại một chỗ xung quanh một người trẻ tuổi đang thực hành phi kiếm, gương mặt ai nấy đều đầy vẻ ngưỡng mộ.

“Lô Đào kiếm thức của Lưu sư huynh đã đại thành, có thể luyện thành Trùng Vân kiếm pháp cao thâm hơn rồi, uy lực của thanh pháp khí này vừa nhìn đã biết không phải dạng tầm thường.”

“Lưu sư huynh mới từ Tàng Thư các trở về, lần này không biết đã học được pháp thuật gì, mau cho chúng ta mở mang tầm mắt đi.”

“Đúng đúng, mau cho chúng ta được mở mang tầm mắt, nạp thêm kiến thức!”

Những người vây quanh người trẻ tuổi kia đều là những đệ tử nội môn cấp Luyện khí hậu kỳ, còn tu vi của người trẻ tuổi kia đã đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ, trong đám quần chúng kia nhìn thấy giống như một con hạc đứng giữ bầy gà, vô cùng nổi bật.

Nghe thấy những đồng môn khác đang than thở thì người trẻ tuổi kia vô cùng đắc ý, hãnh thu kiếm lại và nói: “Ở trong Tàng Thư các nhiều ngày khổ cực tu luyện Lô Hệ đạo pháp, khiến ta tiêu tốn khá nhiều linh thạch, bây giờ cũng có chút thành tựu, nếu như các người muốn xem thì ta sẽ biểu diễn một phen.”

Vị sư huynh này vốn dĩ muốn khoe khoang pháp khí phi kiếm cấp trung mới đạt được của mình với các đồng môn, vừa nghe thấy các đệ tử khác muốn xem pháp thuật, liền vui vẻ đồng ý và bắt đầu tung lên pháp quyết không mấy thành thực của mình.

Theo đường pháp khí, thiên địa linh khí xung quanh Lưu sư huynh bỗng nhiên rung chuyển và từ từ tụ lại một chỗ.

Lưu sư huynh giơ một bàn tay lên và vẻ mặt nghiêm túc hô: “Hoán lôi.”

Tiếng hô vừa dứt thì thấy trên bàn tay kia lóe lên một tia chớp hình vòng cung, thoắt ẩn thoắt hiện tạo thành một cơn sấm sét nhỏ và phát ra âm thanh trầm thấp.

“Đây là hoán lôi thuật, đạo pháp cấp thấp!”

“Hoán lôi thuật là một đạo pháp thuộc kim hệ, nội lực mạnh mẽ nhất. Ở trong Tàng thư các kẻ cả có một trăm khối linh thạch cấp thấp thì cũng không cách gì lĩnh hội được, vậy mà Lưu sư huynh lại tu luyện thành Hoán lôi thuật.”

Nghe thấy các đệ tử xung quanh thốt lên kinh ngạc, Lưu sư huynh càng thêm đắc ý, bàn tay hần chậm rãi lắc lư khiến cho những tia sét nhỏ cũng miễn cưỡng lay động theo, trông có vẻ cực kỳ huyền diệu.

Ba người Bạch Dịch lúc này vừa vịn đi qua đây, nghe thấy tất cả, Bạch Dịch thì không cảm thấy gì nhưng Khương Đại Xuyên và Cao Nhân lập tức bị loại pháp thuật kì dị chưa từng gặp qua này hấp dẫn, họ nhìn chăm chăm vào bàn tay Lưu sư huynh mà vạ phần ước ao.

“Tách!” “Đùng!”

Đột nhiên cùng lúc đó, một loạt âm thanh hỗn loạn vang lên, từ phía bàn tay của Lưu sư huynh bỗng xuất hiện những luồng khí yếu nhược và kèm theo đó là một mùi vị khét lẹt.

Nghe thấy tiếng kêu, bản mặt vốn đang đắc ý của Lưu sư huynh chợt trở nên biến sắc, bàn tay hần cũng thấy hơi đau, những âm thanh hỗn độn kèm theo mùi khét này chính là do pháp thuật bị mất kiểm soát gây nên.

Vừa mới luyện thành đạo pháp nên Lưu sư huynh vốn chưa sử dụng thành thục lại mang ra khoe khoang, nay bị mất kiểm soát nên tâm thần hấn chốt trở nên hỗn loạn, hấn không màng phương hướng, vội vàng hất tay lên, những tia sét bị mất khống chế cũng theo đó bay ra.

Lưu sư huynh không có ý hướng về phía các đồng môn vây quanh mình, nhưng vừa vịn những tia sét kia lại nhắm đúng về phía ba người Bạch Dịch.

Đối với sự khoe khoang của các đệ tử nội môn, Bạch Dịch căn bản chẳng thèm để ý, chỉ là một loại Hoán Lô thuật cấp thấp mà thôi, nếu như không phải bây giờ cảnh giới thấp kém, linh khí không đủ thì hấn đã có thể triển khai dễ như ăn cháo.

Nhưng Bạch Dịch vịn vịn không ngờ tới pháp thuật của vị Lưu sư huynh kia lại bị mất kiểm soát và trùng hợp bổ về phía hấn!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Nghê Sư Tỷ

Chẳng qua ba người Bạch Dịch chỉ đi ngang qua Tú Thủy Cư thôi, không nghĩ sẽ bị pháp thuật đánh trúng, đây gọi là đóng cửa ngòi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Phi Lô Kiếm đã bị Hắc y nhân tóc xám xâm lấn Nhập Vân Cốc đánh nát, bây giờ Bạch Dịch không có một kiện Pháp Khí, tay không đỡ được đạo pháp của tu sĩ Trúc cơ phát ra, tất nhiên sẽ bị trọng thương, ngược lại Phi Lô Kiếm đeo trên lưng Cao Nhân và Khương Đại Xuyên đi đâu rồi, có thể hai người sớm đã bị choáng váng, vốn không phản ứng kịp.

Trong ánh mắt lạnh lẽo, Linh khí trong cơ thể Bạch Dịch lập tức hội tụ lại truyền vào cánh tay trái.

Gọi ra Hoán Lô Thuật, Linh khí này ngưng tụ ra lôi điện chi lực cực kì nhanh, tu sĩ Luyện Khí kỳ vốn không có cách né khỏi, Bạch Dịch lập tức chống đỡ, một cánh tay bị lôi điện đánh cho khét lẹt khá nghiêm trọng, đến lúc đó có lẽ nửa năm cũng không thể khôi phục được.

Ở lôi cung lập tức kéo tới một âm thanh đồm độp, bỗng nhiên một khối khăn tay trắng nõn xuất hiện trước người Bạch Dịch, gạch xanh chính tề dưới chân Bạch Dịch rõ ràng đã nứt bẫy, vô số gạch đá khi khăn tay kéo qua vỡ tung lên, trong chớp mắt tụ lại thành một bức tường đất dài.

BA~!

Lôi quang chớp động, lôi điện đánh thẳng lên khăn tay ngưng tụ lại trên tường đất, những gạch đá chặn vừa mới gom lại lần nữa lại bị vỡ vụn ra, hóa

thành tro bụi tứ tung, tuy nhiên uy lực Hoán Lô Thuật cũng vì thế mà tiêu hao hết.

"Liệt thạch ngưng Thổ, dùng Thổ giấu Lô, tay thi triển đạo pháp hệ Thổ này xem ra khá tốt."

Linh khí tản đi, Bạch Dịch tự nhủ trong lòng, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trước mặt xuất hiện một thân ảnh thon thả, đúng là một nữ tử trẻ hơn hai mươi tuổi mặc đạo bào trắng noãn.

Mười phần nữ tử trắng noãn, tóc mây dài mượt, chân mài lá liễu cong cong, đôi mắt hạnh thanh như núi tuyết, trái lại dung mạo mười phần sắc sảo, chỉ có chút nhu nhược, lộ ra vẻ yếu đuối.

"Nghê sư tỷ!"

Sau khi những đệ tử ngoại môn nhìn thấy nữ tử này lập tức cung kính thi lễ, vị Lưu sư huynh kia cũng vội vàng tiến lên bái kiến như mười phần cung kính nữ tử, nói: "May mà có Thu Vũ sư tỷ đến, thiếu chút nữa sư đệ đã gây tai họa rồi."

"Lưu Khuê, thúc giục chưa quen thuộc đạo pháp nhất định không phải ở đây, người vừa tu hành Hoán Lô Thuật, nếu không chế không tốt thì sẽ khó mà khống chế được. " Sắc mặt Nghê Thu Vũ lạnh lùng giáo huấn: " Muốn đả thương đồng môn, Chấp Pháp điện khó có thể tha cho người."

"Sư đệ biết sai rồi, nhất định sau này sẽ cẩn thận. " Lưu Khuê không ngừng bị giáo huấn mà không nổi giận trái lại giống như một vãn bối thành tâm nhận sai.

Vị Nghê Thu Vũ sư tỷ trước mặt hẳn trước kia ở Tú Thủy Cư, con đường tu luyện cực kỳ chăm chỉ khắc khổ, tuy không có Linh căn, nhưng bị bắt làm chân truyền, bây giờ là một trong ba đệ tử chân truyền Bích Lạc Phong.

Từ khi trở thành đệ tử chân truyền đến giờ, Nghê Thu Vũ thập phần chiều cố những sư đệ sư muội ở Tú Thủy Cư này, thường xuyên giảng giải tâm đất tu luyện của mình, rất được đệ tử Tú Thủy Cư tôn kính và kính yêu, trong mắt đệ tử Tú Thủy Cư Nghê Thu Vũ giống như một nửa sư tôn.

Ở Thương Vân Tông, đệ tử bình thường không có sư tôn, chỉ có thụ pháp trưởng lão định kỳ lại đến truyền thụ tâm pháp tu chân, xem như không thể giải thích vì sao tâm pháp cao thâm tối nghĩa kia, chỉ có thể tự động lĩnh ngộ, vốn dĩ không có người chuyên môn giảng giải tâm đất, nếu thật sự không có cách nào lĩnh ngộ, cũng chỉ có thể tiêu phí Linh Thạch đến Tàng Thư Các tìm đọc kinh nghiệm tu chân mà các tiền bối khác lưu lại.

Khiến trách một phen, Nghê Thu Vũ quay về phía ba người Bạch Dịch ân cần hỏi thăm: " Vừa rồi các người có bị thương không?"

Quy củ Thương Vân Tông, đệ tử ngoại môn mặc áo bào xám, đệ tử bình thường mặc áo đen, Chấp sự là áo bào xanh, chỉ có những đệ tử chân truyền cao cao tại thượng kia mới có thể mặc đạo bào màu trắng, thấy cách ăn mặc của đối phương, Bạch Dịch biết tất nhiên nữ tử trước mặt là đệ tử chân truyền, không kiêu ngạo không siểm nịnh chẳng tay nói: "Đa tạ sư tỷ ra tay, chúng ta không có sao."

"Không sao là tốt rồi." Nghê Thu Vũ gật gật đầu, thu hồi món khăn tay kỳ dị đó, đánh giá ba người một phen, chột nói: "Các người, là đệ tử ngoại môn?"

Khương Đại Xuyên một bên chưa tỉnh hồn, bây giờ tinh thần tỉnh táo, vội vàng xen vào: "Chúng ta là đệ tử ngoại môn Nhập Vân Cốc, mới đến nội môn chưa được hai ngày."

Khi nghe ba người là đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn xung quanh lập tức ra vẻ nhàn nhạt kinh thường, có chút xem thường ngoại môn.

"Nghe nói Nhập Vân Cốc bị tập kích, đệ tử ngoại môn còn sót lại dờn vào nội môn, hóa ra các người đã đến." Nghê Thu Vũ cau mày lại, hỏi: "Đệ tử ngoại môn không dễ tiến vào tông môn, các người không ở khu vực cư trú của mình tĩnh tu mà chạy tới Tú Thủy Cư làm gì?"

"Nhiệm vụ Tông môn, đi ngang qua Tú Thủy Cư mà thôi." Bạch Dịch đáp chi tiết, chấp tay cáo từ muốn rời khỏi.

"Các người nhận nhiệm vụ gì?" Nhất thời Nghê Thu Vũ có chút tò mò, muốn biết những đệ tử ngoại môn này có thể hoàn thành nhiệm vụ tông môn gì.

Khương Đại Xuyên ở một bên nói tiếp: "Là nhiệm vụ diệt kiến Phong Thảo Viên, hắc hắc, rất dễ dàng."

Nghe qua nhiệm vụ, thần sắc Nghê Thu Vũ khẽ biến đổi, kinh ngạc nói: "Ba người đệ tử Luyện Khí kỳ các người đi hoàn thành nhiệm vụ diệt kiến Phong Thảo Viên!"

Không chỉ Nghê Thu Vũ kinh ngạc mà tất cả đệ tử nội môn xung quanh đều cả kinh, sau đó dùng ánh mắt cổ quái nhìn ba người, giống như thấy ba con cừu non chui vào miệng Sói.

"Quả thật dễ dàng, dễ dàng chết !" Lưu Khuê vừa quyết miệng nói: " Ngay cả ba đệ tử nội môn Trúc Cơ sơ kỳ cũng không tình nguyện nhận nhiệm vụ, rõ ràng ba người các người lại nhận, thật sự muốn chết."

Khương Đại Xuyên và Cao Nhân đều sững sờ, tức thời Bạch Dịch như đang suy nghĩ trầm ngâm không nói gì.

"Không phải diệt kiến sao, chẳng lẽ những con kiến kia có đầu rất lớn?" Tưởng tượng một phen con kiến lớn như con ghé, toàn thân Khương Đại Xuyên run lên, hồ nghi hỏi thăm.

Lúc này Nghê Thu Vũ trối chặt lông mày khuyên bảo: "Các người nhanh về đi, hủy bỏ nhiệm vụ lần này, coi như không ngừng bị mắng còn hơn mất mạng, loại kiến tuyệt Phong Thảo Viên kia ba người các người không thể ngăn cản được."

Khi Nghê Thu Vũ nói vậy, mặt của Khương Đại Xuyên lập tức biến trắng, trầm mặc không nói, tức thời Bạch Dịch mở miệng: "Nếu hủy bỏ nhiệm vụ lần này, cũng không đơn giản bị mắng như vậy, không bằng đi thử một lần, có lẽ có thể miễn cưỡng hoàn thành, đa tạ sự tử khuyên bảo, cáo từ."

Dứt lời, Bạch Dịch đối mặt mấy chục ánh mắt không thể tin được, hướng ngoài Tú Thủy Cư chính là hướng Phong Thảo Viên.

"Người!" Nghê Thu Vũ tức giận đến đập một cước, hơi giận nói: "Đệ tử ngoại môn người không nghe khuyên bảo như thế sao, loại kiến Phong Thảo Viên, chỉ bằng ba người các người không cách nào chống cự, chẳng lẽ ta lừa người!"

"Sự tử tốt bụng, linh tâm, nhưng ta cũng có nỗi khổ tâm của riêng ta, nếu như không làm được nhiệm vụ lần này, kẻ thù của ta sẽ bắt được nhược điểm, có thể hậu quả còn nghiêm trọng hơn." Bạch Dịch ngừng chân lại, khi đi ngang qua người Nghê Thu Vũ, thấp giọng nói, sau đó rời đi nhanh chóng.

Nhìn bóng lưng thiếu niên rời đi, chân mày lá liễu của Nghê Thu Vũ càng khóa chặt hơn, lâm bẫm: "Một tên đệ tử ngoại môn gây thù oán, chẳng lẽ là tên tiểu nhân Lũng Thiên Lý kia?"

Có chút công phu ngây người, ba người Bạch Dịch đã sắp ra khỏi Tú Thủy Cư, trong mắt Nghê Thu Vũ hiện ra một tia không đành lòng, đuổi theo, lấy ra một khăn tay trắng nõn đưa cho Bạch Dịch, nói: "Đây là cao giai Pháp Khí Triển Vân Mạt của ta, tu vi của người không cách nào thúc

giục, nhưng mà ở trên đã có hoa mai, có thể tránh Trùng Nghi, tạm cho người mượn ba ngày."

Thấy Pháp Khí khăn tay trắng noãn, ánh mắt Bạch Dịch hơi động một chút, yên lặng nhìn nữ tử trước mặt, xem ra tử Thương Vân Tông, chẳng những có loại hèn hạ Lũng Thiên Lý, cũng có tu sĩ lương thiện như Nghê Thu Vũ.

Trầm ngâm một lát, Bạch Dịch tiếp nhận khăn tay, trịnh trọng nói: "Bạch Dịch, tạ ơn Thu Vũ sư tỷ."

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phong Thảo Viên

Nghê Thu Vũ cho mượn khăn tay Pháp Khí, yên tâm một ít, nói: "Bạch Dịch, người hãy ghi nhớ, dựa vào ám hương Triền Vân Mạt, có thể ngăn cản bày kiến bình thường, một khi kiến chúa xuất hiện, các người lập tức chạy trốn, dù Phong Thảo Viên bị gặm hết, còn tốt hơn ba người các người chết."

Trong lòng Khương Đại Xuyên sớm đã đánh trống, nơm nớp lo sợ, khi trông thấy sư tử cấp cho một kiện Pháp Khí kỳ dị, lập tức cảm tạ liên tục, Cao Nhân cũng cử động thập phần chấp tay cảm ơn Nghê Thu Vũ.

Thu hồi khăn tay, ba người Bạch Dịch rời khỏi Tú Thủy Cư, dọc theo một đường đá mòn bị phủ xanh đi về phía Bắc, sau nửa canh giờ, một ngọn núi đồi xuất hiện ở trước mặt ba người.

Dựa theo địa đồ tiêu ký, cái mảnh gò núi này chính là Phong Thảo Viên, ba người dọc theo đường mòn đi đến gò núi, liền chứng kiến một mảnh Dược Viên xây dựng ở trên gò núi.

Dược Viên chiếm diện tích gần hai mẫu ruộng, dùng hàng rào xanh đậm làm biên giới ngăn cách, thoạt nhìn rất giống nhà nông khai khẩn ruộng đồng, chỉ có điều trong ruộng đồng không phải là lương thực, mà là một gốc cây cao cỡ nửa người, như thiêu đốt lên liệt điểm giống như quái thảo đỏ thẫm!

"Xích Phong Thảo, quả nhiên là loại này đê giai Linh thảo phiên toái."

Trên đường đi Bạch Dịch nhất mực như có điều suy nghĩ , sau khi chứng kiến cả vườn quái thảo thì thầm thở dài một tiếng, rút cuộc nghiệm chứng hẳn suy đoán lúc trước.

Xích Phong Thảo danh hào, giữa đê giai Tu Chân giả thập phần nổi danh.

Loại Linh Thảo đỏ thẫm này, là chính liệu điều chế Cửu phẩm Linh Đan Tây Tủy Đan, mà tác dụng Tây Tủy Đan đối với đê giai Tu Chân giả mà nói cực kỳ quan trọng, có thể tẩy gân phạt tủy, khơi thông gân mạch, được hiệu tuyệt kia cấp bậc Thông Mạch Đan không cách nào so sánh được, hiệu dụng một hạt Tây Tủy Đan, còn mạnh hơn trăm hạt Thông Mạch Đan, bởi vậy luyện chế Tây Tủy Đan Xích Hồng Thảo là một giá trị xa xỉ.

"Đây là Phong Thảo Viên? Cũng không thấy con kiến gì, trên nhiệm vụ nói chỉ cần thủ hộ Linh thảo thành thực ba ngày coi như là hoàn thành, không khó lắm ." Khương Đại Xuyên xoay một vòng gần đó, đừng nói là con kiến, ngay cả ổ kiến cũng không thấy.

"Có lẽ con kiến ở ngoài núi." Cao Nhân cũng nghi hoặc khó hiểu như vậy.

"Bởi vì Xích Phong Thảo chưa thành thực." Bạch Dịch cau lông mày lại nói: "Xích Phong Thảo ba năm mới thành thực, sau khi thành thực sẽ tỏa mát ra một loại mùi đặc thù, loại mùi này có thể đưa tới nghi loại trong phạm vi trăm dặm, nhìn bộ dạng mảnh Dược Viên này, không tới hai ngày thì Xích Phong Thảo đã tới thời kỳ thành thực rồi."

"Phạm vi trăm dặm tất cả con kiến đều có thể sẽ tới!" Thiếu chút nữa Khương Đại Xuyên sợ đến té ngã, kêu rên nói: "Cái vùng đất này nếu là khu vực bằng phẳng thì còn tốt, ít nhất sẽ không có quá nhiều kiến, nhưng xung quanh đây tất cả đều là sơn mạch cổ rùng, vậy sẽ có bao nhiêu con kiến chạy đến đây."

Cao Nhân cả kinh cũng không nhẹ, tuy nhiên lá gan của Tiểu vương gia lớn hơn Khương Đại Xuyên, quát khê: "Bạch huynh yên tâm, ta đã tu ra Linh khí, tuy không giúp người được một tay, ít nhất sẽ không kéo chân người lại, bao nhiêu con kiến tới chúng ta giết bao nhiêu là được!"

Bạch Dịch lắc đầu, nói: "Không bao giờ giết hết đâu, chúng ta chỉ có thể dùng Linh khí chặn nhiếp nghĩ loại bị Xích Phong Thảo đưa tới, đến lúc đó nỗ lực hết sức là được, nếu như xuất hiện nguy hiểm, hai người các người lập tức trốn khỏi đây, mục tiêu của nghĩ loại là Xích Phong Thảo, sẽ buông tha cho Linh Thảo nhưng không đuổi giết tu sĩ chạy trốn."

"Tiểu thúc, chúng ta nghe người!" Khương Đại Xuyên vội vàng đáp ứng.

Cao Nhân vốn gật đầu đồng ý, bỗng nhiên khẽ giật mình, cả kinh nói: "Hai người chúng ta né ra, Bạch huynh người thì sao?"

"Ta có Nghê Thu Vũ Triền Vân Mạt, những nghĩ loại kia tự nhiên sẽ tránh lui, hai người các người chỉ cần giữ mình là được." Bạch Dịch giơ lên khối khăn tay trắng nõn kia.

Hắn vừa nói vậy, cuối cùng Cao Nhân và Khương Đại Xuyên cũng nhẹ lòng, có cái cao giai Pháp Khí Triền Vân Mạt này ở đây, cho dù ngàn vạn con kiến đi tới, Bạch Dịch cũng sẽ bình yên vô sự, chỉ có điều thần thái Bạch Dịch thủy chung trầm thấp, đưa lưng về phía ánh mắt của hai người trong lòng dậy lên sát cơ.

Vốn dĩ Khương Đại Xuyên và Cao Nhân chưa tiếp xúc qua nhiệm vụ tông môn cổ quái này, đối với việc Xích Phong Thảo có thể dẫn dụ nghĩ loại cũng không biết, xem ra hai người nghĩ cũng chỉ là một đoàn kiến mà thôi, thế nhưng bọn hắn là Tu Chân giả, chứ không phải phàm nhân, không lẽ bị con kiến cắn chết sao.

Thế nhưng Bạch Dịch am hiểu nhiệm vụ lần này khó khăn, bị mùi Xích Phong Thảo đưa tới, không chỉ là con kiến bình thường, có tỷ lệ thật lớn có

thể đưa tới nghĩ loại Yêu thú!

Ở Tu Chân Giới, cấp bậc Yêu thú được chia là Thập cấp, Nhất cấp thấp nhất, Thập cấp cao nhất, tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể miễn cưỡng đối kháng Nhất cấp Yêu thú, Trúc Cơ Kỳ tu sĩ mới có thể đối kháng Nhị Tam cấp Yêu thú.

Tuy rằng tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể miễn cưỡng đối phó Nhất cấp Yêu thú, nhưng ít ra tu vi phải đạt Luyện Khí trung kỳ hoặc hậu kỳ, Bạch Dịch và Khương Đại Xuyên cảnh giới đã đạt đến Luyện Khí trung kỳ, đối phó Nhất cấp Yêu thú không thành vấn đề, nhưng muốn đối phó một con Kiến chúa đạt đến Nhất cấp Yêu thú vốn không có khả năng.

Nghĩ loại Yêu thú có một loại đặc thù, đó chính là quần cư, một con Kiến Chúa Nhất cấp có thể triệu hoán khổng lồ chế trong khu vực nhất định, tất cả so với nghĩ loại cảnh giới thấp kia số lượng tuyệt đối không phải tính bằng đơn vị hàng nghìn mà có thể đạt đến trăm vạn thậm chí ngàn vạn!

Có lẽ ngàn vạn con kiến cũng không đáng sợ, thế nhưng là trăm vạn ngàn vạn con kiến tụ tập tại một chỗ, dù là con kiến bình thường, sẽ có thể như đàn sói đàn sư tử lập tức gặm nuốt khắp nơi thành xương cốt.

Lũng Thiên Lý!

Bạch Dịch đề sát cơ trong lòng xuống, không nghĩ tới ở nội môn mình khó nào chạy khỏi độc thủ của Lũng Thiên Lý, cái đồ hèn hạ này nhất định phải diệt trừ nhanh chóng, nếu không hậu họa vô cùng.

Trước Dược Viên, ba người đều khoanh chân ngồi xuống, tự riêng mình vận chuyển tâm pháp, vừa chờ đợi Xích Phong Thảo thành thực triệt để, vừa yên lặng tu luyện, đừng thấy đây là biên giới khu vực Thương Vân Tông, ngược lại Linh khí cũng không kém gì Lưu Tiên Cư, có thể vì Linh thảo sắp thành thực quan hệ mười phần Linh khí xung quanh Dược Viên.

Ba người một mực tu luyện từ giữa trưa tới vào đêm, Khương Đại Xuyên bị gió núi ban đêm thổi, rùng mình một cái, thu hồi công pháp, lôi Cao Nhân trốn vào một gian thứ nhất nhà gỗ trong Dược Viên.

Gian nhà gỗ này vốn của đệ tử trông coi Dược Viên chuẩn bị, lúc bình thường không ai cư trú, chỉ vài ngày Xích Phong Thảo sắp thành thực mới dùng đến.

Bạch Dịch không cùng hai người vào nhà, xếp bằng như cũ ở ngoài Dược Viên, mặt hướng về dãy núi rậm rạp phía Bắc, đợi đến lúc Cao Nhân Khương Đại Xuyên rời khỏi, mới từ từ mở hai mắt ra.

Trong con ngươi sáng ngời hiện lên một đạo sắc nhọn, có vẻ thiếu niên gầy dùng ánh mắt cẩn thận nhìn chăm chăm vào khoảng bóng tối phương xa.

Bây giờ đã là nửa đêm, sau lưng Bạch Dịch là một cây Xích Phong Thảo cao lớn nhất trong Dược Viên rõ ràng ngọn cỏ đã chớm lên một nụ hoa nho nhỏ.

Nụ hoa nhỏ nhất, như giọt sương sáng sớm, hiện lên màu đen xám, không lâu khi kết xuất, vậy mà mắt thường có thể thấy được tốc độ nở rộ chậm rãi, một luồng mùi tanh nhàn nhạt lan ra, bị gió đêm thổi bay đi thật xa.

Nghe được luồng mùi tanh nhàn nhạt này, Bạch Dịch không nhìn Xích Phong Thảo sắp thành thực nhiều, mà cổ quái mà vỗ ngực giống như là thấp giọng tự hỏi thăm: "Còn bao lâu, người mới có thể đạt đến Nhất cấp Yêu thú?"

Vạt áo bông nhúc nhích nhẹ nhàng một hồi, bạch trùng bị người quấy rầy mộng đẹp vừa định chửi ầm lên, chợt nhớ tới người ở đây, thò cái đầu nhỏ mập trắng ra, lười biếng mà trả lời: "Chủ tử, bây giờ ta chính là đầu Trùng

Bảo Bảo, cách Nhất cấp Yêu thú còn xa lắm, lão nhân gia người để cho ta ngủ nhiều sẽ...."

"Ngủ đi, chút nữa đổi chỗ cho người sẽ thoải mái hơn thôi." Bạch Dịch nhẹ nhàng gạt đầu, như không nói gì.

"Nơi đây rất tốt, không cần thay đổi rồi." Mắt Bạch trùng buồn ngủ mê ly, chợt phát hiện ngữ khí chủ tử không đúng, lập tức bừng tỉnh, hỏi: "Đổi chỗ ngủ nào hả chủ tử?"

"Cho người ngủ trong bụng vô số con kiến!" Bạch Dịch thấp giọng quát lạnh, trên gương mặt thanh tú tràn đầy tức giận.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Nghĩ Triều

Trong mơ màng, cuối cùng bạch trùng cũng hiểu ý của chủ nhân, khiến nó ngủ trong bụng vô số con kiến chẳng phải bị con kiến xé xác rồi ăn sao.

"Thế nhưng Chúc Long ta không phải là côn trùng! Mấy hôm trước ăn mấy loại đan dược cặn, nếu để cho ta ăn mấy chục hạt thì có thể trở thành Nhất cấp Yêu thú, lão nhân gia người có gì phân phó, Thiên Hào muôn lần chết cũng không chối từ!"

Bạch trùng đứng thẳng thân lên, liên tục gật đầu, thần sắc vô cùng trịnh trọng như thân phận người hầu.

Bạch Dịch lấy mấy chục hạt Thông Mạch Đan còn lại ra, tức giận nói: "Tranh thủ thời gian ăn đi, sáng sớm bây kiến sẽ tới, đợi đến khi Kiến Chúa xuất hiện người còn chưa tiến giai Nhất cấp Yêu thú, vậy thì chờ con kiến đến ăn đi."

"Ta ăn ta ăn, hắc hắc." Bạch trùng chê cười rút vào trong vạt áo, ôm một lọ tử Thông Mạch Đan lớn gặm lấy gặm để.

Đối với tính du côn của Chúc Hỏa, Bạch Dịch cảm thấy đau đầu không thôi nhưng không có biện pháp gì, đây chính là ấu thể Chúc Long nên không thể ném đi.

Chúc Long tiến giai giống với các loại Yêu thú khác, cần phải thu nạp thêm số lượng lớn thiên địa linh khí hoặc ăn tươi vô số Linh thảo quý, cũng may loại Chúc Long này có được Chân Long huyết mạch Hồng Hoang dị chủng, có một loại năng lực đặc thù đó chính là thôn phệ.

Thôn phệ Linh thảo Linh Đan càng nhiều thì tốc độ tiến giai của Chúc Long càng nhanh, sau khi đạt đến cấp bậc nhất định, Chúc Long có thể thôn phệ Yêu thú khác, ngay cả Tu Chân giả cũng có thể bị nó thôn phệ để biến thành đan dược đại bổ.

Đã từng là Yêu Vương Chúc Long, không biết nó đã cắn nuốt bao nhiêu Yêu thú cường đại và tu chân cường giả rồi. Đừng thấy bộ dạng trắng trắng mập mập hôm nay, thoát nhìn cảm thấy chẳng gây hại gì cho người lẫn vật, lời nói thì đê hèn bỉ ổi, nhưng khi đầu bạch trùng này lớn lên sẽ là một hung thú kinh khủng muôn đời!

Bầu trời mờ dần, hầu như mỗi một cây Xích Phong Thảo trong Phong Thảo Viên đã kết xuất nụ hoa, rồi sau đó từ từ nở rộ.

Một cây hai gốc Xích Phong Thảo, mùi còn chưa rõ ràng, bây giờ cả vườn Linh thảo đều nở hoa, mùi tanh này giống như gió biển tứ tán ra, bị gió thổi bay xa vài dặm.

Khương Đại Xuyên và Cao Nhân bị mùi lạ này làm thức giấc, vội vàng chạy ra nhà gỗ, không đợi hai người mở miệng, Bạch Dịch đang xếp bằng trước Dược Viên bỗng nhiên thấp giọng quát nhẹ: "Đến rồi!"

Sàn sạt! Sàn sạt!

Từ bên ngoài rừng cổ Dược Viên, truyền đến từng trận tiếng vang sàn sạt rất nhỏ, như tiếng bước chân lại vừa giống như gió cuốn lá rụng, liên miên chập chùng không dứt không ngừng. Mượn sắc trời vi lượng có thể đại khái nhìn ra, mặt đất ở sâu trong rừng cổ lại chậm rãi nhúc nhích, giống như biển cát quái dị mang theo sóng lớn dần dần đến gần.

"Cái kia, cái kia là vật gì!" Khương Đại Xuyên mơ hồ nhìn thấy mặt đất xa xa đang nhúc nhích, nơm nớp lo sợ mà hỏi thăm.

"Không phải là một mảng đầy kiến đấy chứ!" Cao Nhân cũng hoảng sợ không thôi tự nói.

Bạch Dịch vẫn xếp bằng như cũ ở đây, trong mắt chợt lóe sáng, trầm giọng nói: "Tràn ra Linh khí là được, ngàn vạn không nên ra kiếm."

"Ài!"

"Được!"

Hai người đều lên lên tiếng, ngồi hai bên phân biệt Bạch Dịch, lấy Linh khí trong cơ thể tràn ra, Linh khí của ba người dao động khó khăn lắm mới ngăn được một bên Dược Viên.

Loại kiến này bị Xích Phong Thảo đưa tới, chúng đều đến từ ngoài núi, quanh năm có thể cảm giác được Linh khí Linh lực Tu Chân giả, xem như biết rõ Xích Phong Thảo thành thực cũng không dám vọng động, chỉ cần ba người giữ vững vị trí hướng một bên Dược Viên ngoài tông môn là được.

Theo thiên quang càng ngày càng sáng, ánh sáng mặt trời chậm rãi bay lên, vài luồng ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng xuyên thấu qua bóng cây, chiếu vào rừng cổ, rút cuộc cũng thấy rõ đại quân ngàn vạn con kiến trên cánh rừng.

Những con kiến này bị Xích Phong Thảo đưa tới, cũng không phải là loại kiến mà người thường vẫn thấy. Mỗi một con đều lớn bằng ngón tay, toàn thân ngăm đen, tốc độ bò rất nhanh, Khương Đại Xuyên và Cao Nhân trông thấy rành mạch, có một cây già bị sụp đổ ngăn trở đại quân kiến, cuối cùng bị nâng lên một cách nhẹ nhàng, cùng đàn kiến đi về phía trước giống như thân cây trôi lơ lửng trên sông.

Đoạn gốc cây kia ít nhất cũng nặng cả nghìn cân lại dễ dàng bị nhấc lên như vậy đủ thấy sức mạnh của những con kiến này như thế nào. Chỉ sợ, một trăm đội binh sĩ phàm nhân cũng có thể bị những con kiến này tách ra đơn giản.

Khương Đại Xuyên nuốt nước bọt, cảm thấy trong cổ họng như bị vật gì chặn lại, đợi đại quân kiến đến gần, hẩn nhìn sau những cái đầu của lũ kiến lập tức da đầu đều run lên.

Cao Nhân dứt khoát không nhìn những bầy kiến dọa người này, nhắm mắt lại cố gắng điều động Linh khí hơi yếu trong cơ thể.

Lúc bầy kiến tiến đến cách Dược Viên ba trượng, chúng liền cảm giác có Linh khí chấn động, giống như đánh lên vách tường trong suốt rồi ngừng lại.

Con kiến phía trước vội vàng xao động mà đứng yên tại chỗ không dám tiến lên nhúc nhích, bầy kiến đằng sau tức thì tre già măng mọc, leo thẳng lên người đồng loại. Không bao lâu sau, trước mặt ba người Bạch Dịch xuất hiện một bức tường kiến đen sì làm cho người ta sợ hãi cao hơn một trượng, không ngừng nhúc nhích cuồn cuộn.

Bạch Dịch vừa chậm rãi tràn ra Linh khí, vừa lấy ra hai khối đê giai Linh Thạch, vứt cho Khương Đại Xuyên và Cao Nhân, trầm giọng nói: "Khi Linh khí hao hết, hãy dùng Linh Thạch để khôi phục."

Khương Đại Xuyên tiếp nhận đê giai Linh Thạch lập tức có chủ kiến, nếu với loại trình độ của những con kiến này, hẩn chỉ cần một khối đê giai Linh Thạch là đủ để sử dụng ba ngày rồi.

Trong lòng Khương Đại Xuyên trở nên nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn tường kiến đang nhúc nhích trước mắt, chỉ cảm thấy trong dạ dày một hồi dờn sông lấp biển, thiếu chút nữa nôn ra, thành thành thật thật mà thúc giục Linh Khí.

Nhìn tường kiến trước mặt, thần thái Bạch Dịch ngưng trọng, trong tay cũng đã cầm lên một khối đê giai Linh Thạch.

Xích Phong Thảo vừa mới nở hoa mà thôi, mùi còn chưa bay quá xa đã đưa đến nhiều kiến đến vậy, tuy rằng đầu của những con kiến này lớn hơn đầu của những con kiến bình thường, nhưng cũng chỉ là loại kiến bình thường trong rừng rậm, chỉ cần không xuất kiếm làm kinh động đến bọn chúng, những con kiến này sẽ không táo bạo, thế nhưng một khi đưa đến chủng loại kiến hung ác sẽ rất phiền toái.

Trong thiên hạ, kỳ trùng dị thú nhiều vô số kể. Bạch Dịch biết có không dưới trăm loại kiến, ở Đại Vực khác thậm chí còn có bầy kiến đạt đến cảnh giới Yêu thú, loại bầy kiến Yêu thú kinh khủng này, mỗi một con kiến đều chứa đẳng cấp Yêu thú chính thức, một con có thể đánh chết một tu sĩ Luyện Khí kỳ, trăm ngàn vạn đầu tụ tập ở một chỗ, những nơi đi qua, coi như một quốc gia cũng có thể bị tiêu diệt trong khoảnh khắc.

Địa vực Thanh Không Vực rộng rãi, phần đông là Yêu thú, nhưng tuyệt đối sẽ không xuất hiện cả đàn nghì triều Yêu thú. Nếu như chỉ có đại quân kiến bình thường, ba người bọn hắn thủ sẵn ba ngày chắc là không khó khăn gì, chỉ sợ xuất hiện Kiến Chúa đạt đến cấp bậc Yêu thú.

Từ đầu sáng, ba người một mực giăng co đối địch với đại quân một ngày, mùi tanh Xích Phong Thảo ngày càng đậm, đang ở Dược Viên tựa như thân đang ở bờ biển, cũng may những con kiến đen kia chẳng qua chỉ là loại kiến bình thường vẫn e ngại Linh Khí của Tu Chân giả, chúng một mực chỉ quanh quẩn ở chỗ cách Dược Viên ba trượng, không dám lại gần.

Một ngày thúc giục Linh khí, đối với Tu Chân giả Luyện Khí kỳ mà nói đã vô cùng mệt mỏi. Khương Đại Xuyên và Cao Nhân đã sớm bắt đầu dùng Linh Thạch khôi phục, còn đến sáng sớm ngày thứ hai Bạch Dịch mới phải thu nạp Linh Khí trên Linh Thạch.

Không phải tu vi Bạch Dịch hơn hai người bao nhiêu, mà Bạch Dịch có kinh nghiệm khống chế Linh khí cao hơn hai người kia quá nhiều, tất nhiên tiêu hao sẽ ít nhất.

Bây giờ Khương Đại Xuyên đã không biết sợ thế nào, tay cầm Linh Thạch bắt đầu thì thầm: "Có khối Linh Thạch này của tiểu thúc, đủ để ta kiên trì ba ngày rồi. Đến lúc đó hoàn thành nhiệm vụ Phong Thảo Viên, ban thưởng nhất định không phải ít, thế nào cũng phải hơn mười khối Linh Thạch. Tính như vậy, loại nhiệm vụ này có lời không tầm thường."

Nói qua nói lại, tâm tình của Khương Đại Xuyên rất tốt, nếu như sau này thường xuyên nhận được loại nhiệm vụ này, chẳng phải là con đường làm giàu rất tốt sao, đến lúc đó Linh Thạch chất thành núi, có thể đổi lấy sư tử làm nương tử.

Tâm tình Khương Đại Xuyên rất tốt, đặc ý rung đùi mà tính toán cần bao nhiêu Linh Thạch mới có thể đạt được sự ưu ái của sư tử, trong lúc vô tình quét mắt đối diện với bức tường kiến, thiếu chút nữa bị dọa đến hồn bay lên trời!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kiến Chúa Tiến Đến

Sáng hôm sau, Khương Đại Xuyên trong lúc vô tình đưa mắt nhìn bức tường kiến cách mình ba trượng, sau đó suýt bị dọa sợ té ngã.

Bức tường kiến vốn tối đen như mực lúc này xảy ra biến hóa kì lạ. Lớp giáp lớn nhỏ trên người chúng giống như đang tiến hành lột xác, từ phía sau bắt đầu biến thành màu trắng, hơn nữa còn vô cùng đau đớn. Đám kiến liên tục vụn vẹo giãy giụa, tuy rằng im lặng nhưng lại có vẻ cực kì quái dị đáng sợ.

Thấy đám kiến đen xảy ra hiện tượng quái lạ, Khương Đại Xuyên cả kinh, sợ đến mức nói lắp: "Lột xác, lột xác! Đám kiến đen có thể lột xác?"

Bị lời nói của Khương Đại Xuyên làm bừng tỉnh, Cao Nhân kinh ngạc nhìn bức tường kiến. Vào lúc này bức tường kiến màu đen đổ xuống không tiếng động, lộ ra một màn càng kinh ngạc hơn nữa.

Mặt đất phía sau bức tường kiến trắng phau, giống như đêm qua đã bị một cơn bão tuyết thổi qua. Đến lúc nhìn kĩ lại mới phát hiện ra thứ trắng như tuyết kia được tạo thành từ những con kiến trắng so với con kiến đen còn lớn hơn gấp bội.

Đám kiến đen không phải lột xác mà bị vô số con kiến trắng cắn nuốt hoàn toàn!

"Kiến! Có loại kiến lớn như vậy sao!" Khương Đại Xuyên cả kinh hô lên, mồ hôi lạnh tuôn ra từ sau cổ, đến việc thúc giục Linh khí cũng không rõ ràng.

Dù sao Khương Đại Xuyên chỉ là đệ tử ngoại môn Nhập Vân Cốc, bình thường rất ít khi thấy Yêu thú thật sự. Mặc dù những con mối có kích thước to lớn này không đạt tới trình độ Yêu thú nhưng bản tính hung hãn, so với đám sói hổ còn đáng sợ hơn. Thêm vào việc chúng liên tục bò đến, liếc mắt một cái cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Tu Chân giả cũng là người, nhất là tu sĩ Luyện Khí kì. Bọn họ cường đại hơn người bình thường nhưng cường đại hơn không nhiều.

Tu sĩ Luyện Khí kì dựa vào một thanh Pháp Khí phi kiếm có thể chém sạch đàn sói, giết lui hổ báo nhưng một khi số lượng dã thú quá nhiều, Tu Chân giả đê giai cũng có thể trở thành thức ăn cho bọn nó.

Giết một con sói đơn giản, giết mười con sói cũng không khó nhưng hàng trăm nghìn con, thậm chí bầy sói hơn chục vạn con tuyệt đối có thể đem Tu Chân giả Luyện Khí kì gặm đến máu xương không còn.

Đám kiến trắng cắn nuốt đám kiến đen, chẳng những cái đầu như là chỉ bụng, bên cạnh má trời lên hai cây liêm đao sáng bóng hình dáng khẩu khí (*giác quan bên mép), mở ra dài khắp mảnh răng miệng, có thể đơn giản cắn đứt cả nửa ngón tay người.

Sau khi cắn nuốt hết những con kiến màu đen, đám kiến trắng không ngừng leo lên một cách nhàn nhã. Dần dần khoảng cách ba trượng bị phá, chúng ngày càng tới gần Phong Thảo Viên.

Bạch Dịch không ngờ đến ngay ngày hôm sau đã xuất hiện những con kiến trắng hung hãn như vậy. Hắn đành phải đem Linh khí trong cơ thể thúc giục đến mức tận cùng, đồng thời trầm giọng nói: "Tĩnh tâm tập chung không chế Linh khí, bọn chúng không phải Yêu thú, không thể xông qua phạm vi Linh khí bao phủ."

Nghe thấy Bạch Dịch quát nhẹ, Khương Đại Xuyên lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng không chế tốt Linh khí của mình. Cao Nhân cũng cố

gắng điều động Linh khí, phong bế đường đi của đám kiến trắng.

Đội quân kiến hung hãn chỉ cách Phong Thảo Viên một trượng thì dừng lại. Chúng quanh quẩn xung quanh, lộ ra vẻ cực kì nôn nóng, lại không dám lại gần dù một chút. Những con kiến này mặc dù hung ác nhưng chúng cũng chỉ là một loại dã thú, đương nhiên sợ hãi với Linh khí của tu sĩ.

Vô số con kiến trắng ở ngay một trượng bên ngoài, đầu lông mày Bạch Dịch nhếch lên, lấy ra Nghê Thu Vũ Triền Vân Mạt. Ngay lập tức ám hương tản ra. Đám kiến ngừng được, đồng thời lui về phía sau hơn nửa trượng.

Triền Vân Mạt có hiệu quả, Khương Đại Xuyên cuối cùng yên tâm, không dám nhiều lời cùng Cao Nhân toàn lực thúc giục Linh khí.

Nguy cơ tạm thời xua tan, bên ngoài Phong Thảo Viên yên tĩnh dần dần bức tường bên ngoài Phong Thảo Viên được xây lên bằng một đám kiến trắng. Những con kiến lần này càng làm cho người ta sợ hãi, cũng to lớn hơn.

Từ sáng sớm đến chạng vạng tối, bầy kiến ngoại trừ lăn lộn nhúc nhích bên ngoài thì không hề tiến về phía trước nửa bước. Đến khi màn đêm buông xuống, Bạch Dịch lần nữa mở hai mắt ra. Trong mắt hẳn hiện lên vẻ ngưng trọng trước đây chưa từng có.

Khoảnh khắc Bạch Dịch mở mắt, bầy kiến đã bắt đầu không an lòng, mặt đất chung quanh Phong Thảo Viên truyền đến những tiếng ma sát sần sạt. Không biết đàn kiến đang vội vàng lăn lộn hay chúng đang gặm những thứ trước mặt đất.

Rắc rắc!

Ầm ầm!

Dưới ánh trăng, một gốc cây cổ thụ từ từ đổ xuống, không đợi nó chạm xuống đất đã dần dần biến mất giống như có người thi triển thuật pháp. Sau cùng ngay cả một nhánh cây cũng không còn, bị đàn kiến gặm sạch trong nháy mắt.

Ban ngày tuy bày kiến trắng cắn nuốt đám kiến đen nhưng không hề gặm ăn cây cỏ xung quanh, không nghĩ tới ban đêm bọn chúng giống như nổi điên mà cắn nuốt khắp nơi. Không bao lâu đã gặm sạch mười cây đại thụ.

Nặng nề thở dài, Bạch Dịch chậm rãi đứng dậy. Gương mặt thanh tú dưới trăng càng lộ ra vẻ lạnh lùng.

Cái gì nên tới đã tới, trong lòng Bạch Dịch không có cách nào.

Có thể làm cho đàn kiến luống cuống không phải là đồ ăn mà là vương giả của bọn nó đã đến!

"Cao Nhân, Đại Xuyên." Bạch Dịch nhẹ giọng quát: "Các người hãy lui khỏi Phong Thảo Viên trăm trượng."

"Có chuyện gì vậy tiểu thúc? Những con kiến kia không dám lại đây mà?"

"Bạch huynh, chúng ra đi vậy còn người thì sao?" Cao Nhân lo lắng nói.

"Đám kiến phía sau sắp đến. Những con kiến trắng này ít nhất có thể đạt tới trình độ Yêu thú cấp một." Bạch Dịch lạnh nhạt nói, thần thái không có chút sợ hãi: "Có Thiên Vân Mạt, ta tất nhiên không sao. Ngược lại các người ở đây sẽ gặp nguy hiểm."

"Được thôi tiểu thúc, ngài hãy cẩn thận, ta ở phía sau trợ uy cho ngài." Khương Đại Xuyên vừa nghe thấy đám kiến phía sau đạt tới Yêu thú cấp một thì phải mê mông, đứng lên bỏ chạy.

"Bạch huynh, đám kiến phía sau xuất hiện, người có thể ngăn cản được sao? Hay là ta ở lại cùng người?" Cao Nhân cực kì lo lắng nói.

"Không cần, tiểu vương gia còn không biết bản lĩnh của ta sao." Bạch Dịch thần thái thoải mái đáp lại.

Thấy Bạch Dịch tự tin như thế Cao Nhân lúc này mới yên tâm. Để phi lô kiếm của mình ở cạnh Bạch Dịch, Cao Nhân rời khỏi Phong Thảo Viên.

Từ lúc quen biết ở hẻm Bối Y, Cao Nhân đã bội phục Bạch Dịch sát đất. Lời Bạch Dịch nói, hẳn tuyệt đối tin tưởng.

Đến khi hai người rời đi, thần thái Bạch Dịch lần nữa khôi phục về ngưỡng trọng. Hắn điều động Linh khí, rót vào trong Triền Vân Mạt. Chỉ thấy chiếc khăn này trôi nổi một cách kì dị, lơ lửng trước người Bạch Dịch, theo gió mở ra giống như một đám mây nhẹ.

"Pháp khí cao giai, quả nhiên tu sĩ Luyện Khí rất khó điều động."

Bạch Dịch tự nói rồi đem ánh mắt nhìn về phía tối tăm nơi xa, đợi cường địch tới.

Triền Vân Mạt là Pháp Khí cao giai, là loại Pháp Khí cường đại nhất nếu không có cực phẩm Pháp Khí. Pháp Khí cao giai đối với tu sĩ cường đại chỉ là một phương pháp cấp thấp để tiến công hoặc phòng thủ.

Chỉ có điều Tu Chân Giả không tới Trúc Cơ rất khó điều động Pháp Khí cao giai. Nếu điều động được cũng không thể kéo dài, gần như không có uy lực.

Nhưng mà kinh nghiệm của Bạch Dịch không phải những tu sĩ Luyện Khí kì kia có thể so sánh, đối với việc vận dùng Linh khí càng không thể nói đến. Vậy nên hẳn mới có thể dùng Linh khí của Luyện Khí trung kì điều động Pháp Khí cao giai.

Triền Vân Mạt bị điều động, ám hương càng đậm vài phần. Những con kiến kia đáng ra nên tránh nhưng chúng lại không hề lui về phía sau mà dần dần tới gần Phong Thảo Viên. Đám mối giống như lên cơn điên, bị Pháp Khí cao giai chặn nhiếp mà vẫn từ từ tiến về phía trước, hung hãn không sợ chết.

Theo bày kiến xao động, ở nơi xa trong bóng tối, những con kiến trắng quái dị tụ tập lại một chỗ, tạo ra một ngọn núi bằng kiến cao gần hai trượng, giống như một trận sóng lớn nổi lên trên biển. Trên đỉnh núi, con kiến trắng cực lớn như cánh tay, hai mắt u lục, phần thịt hình tròn trong miệng che kín răng nanh, phần thân sau giấu ở trong một cái vỏ ốc biển, thoát nhìn thập phần quái dị làm cho người ta sợ hãi.

Con kiến kéo xác loa (ốc biển) giống như một vị vương giả. Nó được bảo vệ bởi đám kiến xung quanh đang từ từ tiến đến. Một cỗ Yêu khí có thể so với Luyện Khí kì cũng truyền đến theo.

"Thì ra là Minh Loa Kiến chúa, tư thái thật không nhỏ. Chỉ là Yêu thú cấp một mà dám ở trước mặt ta xưng Vương?" Bạch Dịch quát lạnh rồi đưa tay điểm trước Triền Vân Mạt. Chỉ thấy Triền Vân Mạt đột nhiên xoay tròn, mang theo ám hương phóng thẳng tới chỗ đàn kiến.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Minh Loa Nghĩ

Bắt giặc phải bắt vua, đạo lý đơn giản ấy Bạch Dịch hiểu, nhất lại là Minh Loa Nghĩ, một đối thủ khó dây dưa trong đám Yêu thú cấp một.

Minh Loa Nghĩ khó chơi không phải vì nó có thực lực mạnh, dù sao nó mới chỉ là Yêu thú cấp một thôi, chỉ cần đạt tới Trúc Cơ cảnh là có thể giết chết dễ dàng. Tu sĩ Luyện khí hậu kỳ gặp nó cũng có cơ hội chiến thắng rất lớn.

Trong bầy thú, con dã thú mạnh nhất sẽ được coi là thủ lĩnh, ví như Lang vương Sư Tử Vương. Yêu thú tập hợp thành đàn cũng vậy, sẽ xuất hiện thủ lĩnh. Con kiến thủ lĩnh trong đám Minh Loa Nghĩ này chẳng những có thể hiệu lệnh cho đồng tộc, nó còn có thể hiệu lệnh tất cả các con kiến khác nhau trong phạm vi trăm dặm.

Lực lượng thống trị này chính là khác biệt lớn nhất so với các loại Yêu thú bình thường khác. Một con Minh Loa Nghĩ thủ lĩnh, nếu triệu tập cả trăm vạn con kiến quân thì tu chân giả Trúc Cơ gặp nó cũng phải chạy trốn chết. Đừng nhìn chúng tầm thường như vậy, nếu số lượng đủ lớn sẽ tạo ra một lực lượng mạnh mẽ kinh khủng.

Đợi tới lúc con kiến chúa còn cách Phong Thảo Viên năm trượng, Triều Vân Mạt mang theo một làn gió thơm bay ra, đám kiến trắng nhao nhao tránh lui, giống như giữa biển rộng bỗng xuất hiện một con đường lớn.

Khoảng cách năm trượng đã là cực hạn công kích của Pháp khí cao giai. Bạch Dịch đoán đúng khoảng cách, thúc giục Triều Vân Mạt nhắm về phía kiến chúa đang nhô lên.

Ô....!

Từng tiếng kêu phát ra từ con kiến chúa truyền tới như sóng biển cuộn cuộn, lại giống như tiếng ngâm của hồn phách khóc than. Theo âm thanh này vang lên, từng con kiến trắng vác theo vô ố kéo con kiến chúa từ trong mặt đất cuộn cuộn theo ra, đồng thời cùng kêu lên những thanh âm bén nhọn.

Ô..ng...! Ô..ô..n.g...!

Mười mấy con Minh Loa Nghĩ nghe kiến chúa ra lệnh đồng thời phát ra tiếng kêu gào, hợp thành một bức tường thanh âm bảo vệ con kiến vương giả của bọn chúng. Tốc độ của Triều Vân mặt giảm mạnh, lao đảo như lá rụng trong gió.

“Quả nhiên không chỉ có một.” Bạch Dịch nhẹ giọng tự nói. Linh khí trong cơ thể được dẫn động mãnh liệt, Triều Vân mặt liền chuyển hướng không phóng tới kiến chúa nữa mà tấn công bầy kiến trên mặt đất.

Đám Minh Loa Nghĩ không hình thành bầy đàn được.

Những con Minh Loa Nghĩ thông thường dù kiến chúa có muốn cũng khó tập hợp thành đàn, nhiều lắm chỉ vài chục con là cực hạn. Bởi phần lớn con cái kiến chúa sinh ra là kiến trắng thông thường, xác xuất xuất hiện Minh Loa Nghĩ cực thấp. Tỷ lệ trong khoảng trăm vạn con kiến trắng mới có thể có một con Minh Loa Nghĩ đích thực.

Kiến chúa Minh Loa vốn có thể khống chế các loại kiến khác trong phạm vi trăm dặm, nếu lại có thể tập hợp đám Minh Loa Nghĩ thành đàn tới trăm vạn, thậm chí ngàn vạn con thì toàn bộ tu chân giới sợ là không còn cái gì tồn tại. Không chỉ có các loại Yêu thú, ngay cả tu chân giả cũng bị nó thôn phệ mất.

Bạch Dịch biết rõ tập tính của Minh Loa Nghĩ, một khi kiến chúa đã được bức tường âm thanh bảo hộ, hẳn liền thay đổi mục tiêu tấn công.

Triều Vân Mạt trắng noãn như tuyết, dưới ánh trăng càng lộ vẻ thuần khiết, phiêu diêu giữa một con Minh Loa Nghĩ bình thường. Vừa bao lấy đối phương nó liền thu hẹp lại, quấn chặt. Một lúc sau vang lên tiếng vỡ vụn nhè nhẹ.

Tấm khăn trắng lấm tấm vết máu, đồng thời lộ ra sát khí nồng đậm.

Dùng Pháp khí cao giai để tiêu diệt Yêu thú cấp một đúng là chuyện lấy dao mổ trâu để giết gà. Tuy vậy, cảnh giới hiện giờ của Bạch Dịch quá thấp, giết chết một con kiến chúa Minh Loa cơ hồ khiến Linh khí trong cơ thể tiêu hao hết gần một nửa.

Cầm chặt đê giai Linh thạch trong tay, Bạch Dịch gọi Triều Vân Mạt trở về, cùng lúc ấy hẳn dùng tốc độ nhanh nhất hấp nạp Linh khí trong Linh thạch trên tay.

Có hơn chục con Minh Loa Nghĩ, nếu không thể giết chết tất cả chúng, Xích Phong Thảo bên trong Phong Thảo Viên sẽ bị gặm không còn một gốc. Nhiệm vụ lần này kết thúc thất bại, Lũng Thiên Lý sẽ có cơ gây khó dễ, Bạch Dịch càng dễ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Triều Vân Mạt bay một vòng quang người, Bạch Dịch tiếp tục tế Pháp khí cao giai này ra, thành công giết chết một con Minh Loa Nghĩ khác. Ngay lúc đó, có vô số kiến trắng, hình thành đại quân tiến tới gần Phong Thảo Viên.

Tuy e ngại Linh khí của tu chân giả, nhưng sự xuất hiện của kiến chúa làm đám kiến trắng bình thường này trở nên cuồng bạo hơn. Đoàn quân kiến lấy khí thể hủy thiên diệt địa chậm rãi xoắn tới.

Lần thứ ba lấy ra Triều Vân Mạt thì Linh thạch trong tay Bạch Dịch bị hấp thu hết, hào quang tối sầm lại, tiêu tán không còn.

Bạch Dịch lui về sau ba bước. Ngay sau hẳn đã là ranh giới của Phong Thảo Viên, không thể lui hơn nữa.

Mảnh vụn Linh thạch giúp cản trở đám kiến trắng một lát, sau đó chúng tiếp tục bò tới.

Nguy hiểm tới gần nhưng Bạch Dịch không hề bối rối, hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, hoàn toàn bình tĩnh.

Điểm tay thúc giục Phi Lô một kiếm mà Cao Nhân lưu lại, hai tay hẳn khẽ động kết ra một loại ấn quyết cổ quái, xoay ta lại chém xuống một kiếm vào ba gốc Xích Phong Thảo, trong miệng quát khẽ. “Chém cây làm vũ khí, lấy kiếm hóa trận.”

Kiểm trận là sát chiêu cuối cùng của kiếm đạo. Không có nhiều năm nghiên cứu, tu chân giả không thể thi triển được.

Sau khi Bạch Dịch quát khẽ, ba gốc Xích Phong Thảo như sống lại, tất cả đứng thẳng lên như ba thanh phi kiếm đâm vào mặt đất trước người Bạch Dịch, cùng với Phi Lô kiếm hợp thành một loại kiếm trận đơn giản nhất.

Với tu vi hiện giờ của Bạch Dịch thì không có khả năng bố trí ra kiếm trận. Hẳn dùng cây bày trận chỉ miễn cưỡng được coi như hình thành một kiếm trận đơn giản, uy lực có hạn, dùng để đối phó tu chân giả cùng giai còn được, nếu dùng nó để đánh với tu sĩ cảnh giới Trúc cơ thì hầu như không có tác dụng gì.

Lúc kiếm trận vừa bố trí xong, từ nó truyền ra một luồng sát khí nhàn nhạt khiến đám kiến trắng xung quang chột dờng di chuyển.

Bạch Dịch tiện tay bố trí ra trận pháp đơn giản, mục đích không phải để giết đám kiến trắng mà chính là muốn lấy sát ý này chấn nhiếp chúng.

Mình Loa Nghĩ còn khoảng mười con. Chỉ cần ngăn trở đại quân kiến trắng thành công, Bạch Dịch sẽ có thời gian hồi phục Linh khí để sử dụng Triều Vân Mạt.

Ô... Ô...!

Âm thanh trầm thấp lại vang lên một lần nữa. Kiến chúa Minh Loa phát hiện đại quân ngừng lại liền phát ra mệnh lệnh tiếp theo, dùng âm thanh đối trận với sát ý của kiếm trận. Những con Minh Loa Nghĩ bình thường kia cũng vụn vụn thân thể, hướng Bạch Dịch bò đến.

Lấy ra một khối đê giai Linh thạch, Bạch Dịch hấp nạp một chút rồi nhanh chóng thúc giục Triều Vân Mạt tấn công. Con Minh Loa Nghĩ thứ tư bỏ mạng.

Với tu vi Luyện khí trung kỳ, đối mặt với mười mấy con Yêu thú cấp một, trong đó còn có một con kiến chúa đạt tới cấp hai, thủ đoạn Bạch Dịch xuất ra đủ khiến đám tu sĩ cấp thấp phải rung động. Nhưng tu vi của hắn quá thấp, Linh khí có hạn, sau khi liên tiếp giết chết bốn con Minh Loa Nghĩ thì sự uy hiếp tới từ kiếm trận biến mất. Đại quân kiến trắng một lần nữa xông qua phòng tuyến, bao phủ toàn bộ kiếm trận tạo thành từ một kiếm và ba gốc Xích Phong Thảo.

Nở nụ cười khô, Bạch Dịch bất đắc dĩ lắc đầu, mang Triều Vân Mạt che trước người. Hắn không rời đi mà thấp giọng quát. “Chúc Hỏa, người đã ăn no chưa? No rồi thì mau rút ra đây cho ta.”

Chúc Hỏa Thiên Hào vừa mới ăn xong hạt Thông Mạch Đan cuối cùng, nâng cao bụng bò ra từ vạt áo, ngược mắt nhìn đại quân kiến trắng.

“Kiến sao?” Bạch trùng làm mặt khinh thường lắm lắm. “Ta toàn ăn tươi nuốt sống dã thú, dù sao cũng là Long tộc tôn quý, sao có thể ăn đám kiến nhỏ nhỏ này. Nướng chín thì còn được nha.”

Bị chủ nhân làm mặt lạnh bắt chui ra, Bạch trùng đứng đưa thân thể giữa không trung, cười mỉa nói. “Chủ tử an tâm chớ vội, những đan dược khi vừa đủ làm ta đạt tới Yêu thú cấp một, đủ để xơi tái đám kiến kia rồi.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Năng Lực Của Chúc Long

Với tính tình hèn mọn, bi ối của Chúc Hỏa, Bạch Dịch đã khôn có cách gì rồi. Hắn cảm giác Linh khí trong cơ thể bạch trùng dao động mạnh, sắp trở thành Yêu thú cấp một nên dứt khoát ném nó ra ngoài.

Bên ngoài Phong Thảo Viên, một bóng trắng mập mạp kéo lê một đường dưới bóng trăng tạo thành một đường vòng cung duyên dáng, sau đó là tiếng rú thê thảm bao trùm lên đám quân kiến trắng.

Bạch Dịch biết rõ năng lực của Chúc Long. Đừng nhìn thân hình mập mạp tầm thường của nó, nó đích thị là ấu thú Chúc Long, dù không tiến giai lên cấp một thì đám kiến trắng bình thường cũng khó lòng chống lại được.

Đại quân tiến đến như thủy triều bị ném vào bạch trùng như sóng đập vào tảng đá, một chút bọt nước cũng không xuất hiện. Nhưng chỉ sau một lát, đám kiến trắng dừng bước dưới chân Bạch Dịch không tiến lên nữa.

Đồng thời, bảy tám con Minh Loa Nghĩ còn lại cũng kinh hãi, tất cả đều lui về phía sau.

Bên trong đàn kiến dần hình thành một vòng xoáy nhỏ. Trong vòng xoáy này, đám kiến trắng bu quanh giống như bị mất đi trọng tâm, tất cả đều giãy giụa bắn ra ngoài, sau đó lại bị hút vào phía trong. Chỉ một lúc sau, một luồng khí tức kỳ dị từ trong vòng xoáy nổ tung, tràn ra như luồng kinh phong từ thưở hồng hoang viễn cổ tràn tới. Tất cả đám kiến trắng đều cuồn phong quét sạch như gặp phải thiên địch.

Long uy thuộc về khí tức cổ xưa của Long tộc, uy áp từ thuở hồng hoang có thể khiến cho vạn thú thần phục!

“Khắc...khắc...!”

Tiếng cười cổ quái vang lên khe khẽ từ bên trong vòng xoáy, mang theo cảm giác đặc ý. Cùng lúc ấy, một luồng khí tức của Yêu thú cấp một theo tiếng cười phóng thẳng lên trời.

Bạch trùng mập mạp từ trong vòng xoáy thò đầu ra. Hình thể Chúc Long hiện giờ đã lớn hơn gấp đôi trước kia. Nó hé miệng, không phải gặm từng miếng mà giống như lỗ hồng điên cuồng hút lấy kiến trắng ở xung quanh. Trong chốc lát, có hơn vạn con kiến đã bị nó nuốt vào bụng. Đám kiến ở xa dần rút lui, không quan tâm tới cả kiến chúa nữa.

Nuốt hết đám kiến xung quanh, bạch trùng khom thân thể mập mạp lại rồi phóng đi tới bên một con Minh Loa Nghĩ đã sớm sbị Long uy chấn nhiếp. Nó dốc sức liều mạng bảo toàn thân thể lui về sau.

Minh Loa Nghĩ bình thường không lớn như kiến chúa, chỉ nhỏ cỡ nắm tay. Bạch trùng chẳng quan tâm tới thân thể con kiến trước mặt, trực tiếp há mồm tấp mạnh. Trước miệng nó, cái vỏ cứng rắn của con kiến vụn vụn rồi vỡ vụn, cuối cùng hóa thành hơi nước chui vào bụng nó.

Nuốt con Minh Loa Nghĩ vào bụng rồi, bạch trùng chép miệng, cảm giác mùi vị không tệ. Nó quay người về một phía khác, không bao lâu sau đám Minh Loa Nghĩ đã bị thôn phệ không còn con nào. Ở trước Phong Thảo Viên này chỉ còn một con kiến chúa.

Thân hình kiến chúa mập mạp, tốc độ di chuyển chậm hơn kiến bình thường. Khi xuất hành đều có đám kiến thường tụ tập xung quanh khênh đi. Thời điểm này đoàn quân kiến trắng đã tháo chạy, đồng tộc Minh Loa Nghĩ bị nuốt sạch, nó chỉ còn lại một mình.

Ô...ô...ô...!

Một lần nữa, con kiến chúa lại phát ra âm thanh, tuy nhiên, lần này âm thanh lộ rõ vẻ bất an, mơ hồ như muốn cầu xin tha thứ.

Bạch trùng duỗi móng vuốt nho nhỏ ra, lau miệng xong nó vẫn chưa thỏa mãn mà nhìn chằm chằm vào kiến chúa. Lúc bị đối phương nhìn, con kiến chúa giãy giụa, dốc sức liều mạng rút về trong cái vỏ cũng đang bắt đầu run rẩy.

Tuy đều là Yêu thú cấp một, nhưng khí tức Chúc Long tản ra mạnh mẽ hơn con kiến chúa Minh Loa rất nhiều. Hơn nữa, Minh Loa cũng không phải loại Yêu thú đặc biệt hung tàn, khi bị chấn nhiếp tất nhiên không thể tránh được âu lo.

“Nuốt cái đầu Minh Loa Nghĩ lớn này, vừa vặn có thể nhét đầy cái bao tử của ta đây, hắc hắc...”

Bạch trùng cười lạnh, rung đùi đắc ý bò về phía con kiến chúa, tư thế như du con gặp được vợ bé nhà người ta, nhìn thế nào cũng cũng không được tự nhiên.

Leo đến bên cạnh vỏ kiến chúa, bạch trùng vòng một vòng, đắc ý há mồm định nuốt thì con kiến bị ai đó nhắc bổng lên không.

“Trước mắt cứ giữ lại con kiến chúa này, về sau có lẽ sẽ có thể dùng tới.” Bạch Dịch nắm cái vỏ kiến lăm bẫm.

Không ăn được con cuối cùng, bạch trùng lập tức bất mãn. “Chủ tử, người có ta là được rồi, loại kiến phá hoại này có gì hữu dụng?”

Bạch Dịch thò tay kia ra nắm lấy bạch trùng, có chút cao hứng nói. “Vỏ kiến chúa Minh Loa là một trong những nguyên liệu luyện chế Thiên Cơ

Khôi lỗi trung giai, chắc Dương Nhất Phàm còn chưa thu thập được. Vừa may hôm nay lại bắt được một con.”

Yêu thú Minh Loa này bình thường đều sinh hoạt dưới sâu lòng đất, nếu không phải bị mùi hương hấp dẫn của Xích Phong Thảo dẫn dụ nó tuyệt đối sẽ không hiện thân. Cái vỏ trên người chúng là tài liệu mẫu chốt để luyện chế Thiên Cơ Khôi lỗi, Bạch Dịch sao có thể buông tha.

Xách bạch trùng tới gần mặt, Bạch Dịch quét ánh mắt lạnh lẽo ra lệnh. “mang toàn bộ vỏ ngoài người đã nuốt vào nhổ ram au.”

“A?” Bạch trùng kêu thảm. “Ta đã ăn vào sao còn phải nhả ra? Thật buồn nôn!”

“Bớt nói nhảm đi!” Bạch Dịch thấp giọng quát lạnh. Đối với linh thú bốn mạng Chúc Long của hắn, hắn sẽ không quát mắng như thế, nhưng đối với tên du côn Chúc Hỏa này hắn không có cách nào khác.

Nói chuyện với người bình thường, chỉ cần dùng ngôn ngữ bình thường là được. Nhưng phải trao đổi với tên bỉ ổi du côn, không mắng mỏ là không xong rồi.

Bị chủ nhân mắng, bạch trùng vội há miệng nhổ ra từng khối giáp xác bị cắn nát, cuối cùng còn giả vờ nôn ọe vài tiếng, ý bảo mình đã cố gắng hết sức.

Cất kỹ chỗ giáp xác bạch trùng nhổ ra, Bạch Dịch lấy một ít cỏ dại cứng cáp trói chặt kiến chúa lại, đeo ở bên hông giống như đeo bầu rượu.

Với tu vi hiện tại, Bạch Dịch không cách nào thuần hóa Yêu thú. Cũng may, Minh Loa Nghĩ vốn không quá hung tàn, lại có Chúc Long chắn nhiếp hắn mới yên tâm mang theo bên người. Đối lại là Yêu thú khác, hắn tuyệt không tùy tiện mang theo bên mình như vậy.

Yêu thú dù sao cũng là Yêu thú, trước khi được thuần hóa thành Linh thú, chỉ sơ sẩy một chút là có thể bị làm tổn thương. TU chân giả nhìn trúng Yêu thú nào đều nhốt vào những nơi lao tù đặc biệt, đợi tới lúc chúng phục tùng mình hoàn toàn rồi mới thả ra.

Đại chiến cả đêm, lúc này trời đã tảng sáng. Bầy kiến đã rút về, Phong Thảo Viên trở lại yên tĩnh. Nhiệm vụ lần này coi như đã hoàn thành.

Thở phào một hơi, Bạch Dịch lấy Linh thạch ra, bắt đầu khôi phục Linh khí. Hắn nhét bạch trùng vào trong vỏ khiến nó cảm thấy ủy khuất, muốn phàn nàn mà không có biện pháp gì, đành liều mạng núp ở một bên kiến chúa thi thoảng vẫn còn gào thét.

Qua nửa canh giờ, phía sau thảo viên, Khương Đại Xuyên chắc chắn đàn kiến đã rút đi hẳn mới dám dáo dác chạy tới. Cao Nhân cũng chạy theo sau.

“Tiểu thúc!”

Khương Đại Xuyên tới gần Bạch Dịch, kinh hỉ nói. “Nhưng con kiến kia đều chạy mất rồi? Ha ha..., vẫn là pháp khí cao giai sư tử Nghệ Thu Vũ cho thật tốt. Chờ ta đạt đến cảnh giới Trúc Cơ, nhất định phải làm một kiện Pháp khí cao giai hộ thân mới được.”

Cao Nhân đứng bên cạnh gật đầu đồng ý. Cả hai người đều tỏ rõ sự hâm mộ đối với Pháp khí cao giai Triền Vân mạt, thậm chí đám kiến ấy chẳng qua cũng chỉ là một đám côn trùng hèn mọn bỉ ổi mà thôi.

Bạch Dịch đã khôi phục Linh khí, nhìn sắc trời một chút nói. “Còn nửa ngày thời gian nữa mùi hương của Xích Phong Thảo sẽ hoàn toàn tiêu tan. Ban thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta sẽ chia đều.”

Cao Nhân là người nghĩa khí, Khương Đại Xuyên thì thích nịnh nọt nhưng hai người đi vào Phong Thảo Viên cùng Bạch Dịch cũng coi như cùng chung hoạn nạn, Bạch Dịch tất nhiên sẽ không bạc đãi bọn hắn.

Khương Đại Xuyên nghe vậy thì hoa chân múa tay, muốn mở miệng nói cảm tạ đã thấy Bạch Dịch chợt đứng dậy, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía xa trong rừng rậm.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Vương Nhiễm Trở Về

Phát hiện động tác của Bạch Dịch cổ quái, Khương Đại Xuyên chỉ cảm thấy sau lưng mát lạnh. Hắn cho rằng đại quân kiến kia trở lại, ngay cả đầu cũng không quay lại mà ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Vừa chạy được vài bước, Khương Đại Xuyên phát hiện Cao Nhân chưa đến. Hắn quay đầu nhìn rồi cũng cảm thấy yên tâm.

Hóa ra trong rừng rậm không có đại quân kiến, chỉ là ở nơi rất xa có một bóng người mơ hồ lắc lư.

Khương Đại Xuyên sợ chính là đại quân kiến ngàn vạn con chứ không phải loại thấy người là sợ hãi. Hắn ngược ngược quay về bên cạnh Bạch Dịch. Dù sao da mặt hắn cũng dày, cùng Bạch Dịch nhìn bóng người thong thả tới gần.

Ước chừng nửa canh giờ, bóng người ở sâu trong rừng mới đi đến trước mặt. Đó là một người trung niên mặc đạo bào (áo đạo sĩ) màu xám dính đầy bụi đất, trên người còn có rất nhiều vết thương. Đạo bào cũng bị chà xát rách tung tóe, bộ dáng uế oải, lộ ra vẻ cực kì chật vật.

“Vương Nhiễm!”

Đợi khi thấy rõ đối phương, Khương Đại Xuyên kinh ngạc hô. Đây là người đi thu Linh đan, truyền thụ tâm pháp trong Nhập Vân Cốc, Vương Nhiễm sư huynh.

Lúc trước Vương Nhiễm dẫn đầu đệ tử ngoại môn mới nhập nhận đạo bào và Mộc kiếm, Bạch Dịch đương nhiên nhận ra. Hắn nhẹ gật đầu chào hỏi qua, chỉ có điều đầu lông mày từ đầu đến cuối có chút nhíu lại giống như đang suy nghĩ gì đó.

Từ Nhập Vân Cốc rời đến Lưu Tiên Cư không hề thấy bóng dáng Vương Nhiễm. Mọi người còn cho rằng Vương Nhiễm đã chết trên tay những hắc y nhân kia, không nghĩ tới gặp được ở chỗ này.

Vương Nhiễm loạng choạng đi tới trước. Trong con mắt vô thần hiện ra sự sợ hãi sống sót sau tai nạn. Bịch một tiếng ngồi trên mặt đất, miệng lớn thở hổn hển, dường như tất cả sức lực chống đỡ hắn tới nơi này trong nháy mắt biến mất.

“Vương Nhiễm, thì ra ngươi không chết. Ta còn tưởng ngươi bị những hắc y nhân kia giết.” Khương Đại Xuyên xem xét thương thế đối phương một phen, phát hiện đều là những vết thương ngoài da không đáng lo mới yên tâm ngồi xuống hỏi: “Ngươi đã ở đâu, sao không cùng những đệ tử khác dời đến nội môn?”

“Ta... ta lúc ấy trốn ra khỏi Nhập Vân Cốc, hoảng hốt chạy bừa, ngay cả pháp khí và đan dược cũng không kịp mang. Ta không biết đã chạy tới chỗ nào, chung quanh đều là núi rừng, còn bị Yêu thú cấp một truy sát cả ngày, thật vất vả mới tìm được tới đây, suýt chút nữa mệ chết ta.”

Vương Nhiễm yếu ớt nói. Hắn nằm ở trước Dược Viên, giữa mặt lên trời. Ngay cả khí lực đứng lên cũng không có.

“Cho ngươi văn đạo!” Khương Đại Xuyên trong lòng sung sướng, thầm nghĩ: “Lúc này tốt rồi. Bị Yêu thú cấp một thiếu chút nữa giết chết. Tâm pháp thành thực có dùng được cái rắm. Không có kinh nghiệm đánh chằng khác nào phế vật.”

Trong mắt Khương Đại Xuyên, những đệ tử ưa thích văn đao đều có tâm địa gian xảo, cũng không bằng trực tiếp đánh võ, đơn giản, trực tiếp. Thời điểm này chứng kiến bộ dạng thảm thương của Vương Nhiễm, hẳn thật ra thập phần hả giận. Suy cho cùng cũng là là đồng môn với nhau, biểu hiện ra có thể coi được.

“Không chết là tốt rồi. Có thể chạy ra Nhập Vân Cốc xem như mạng người lớn.” Khương Đại Xuyên chỉ một vị trí trong Lưu Tiên Cư, nói: “Tất cả những đệ tử ngoại môn chúng ta đều rời đến Lưu Tiên Cư ở, người đi báo Chấp sự là được. Chúng ta phải ở lại hoàn thành nhiệm vụ tông môn, không tiễn người được.”

Dù sao Vương Nhiễm không có gì đáng ngại, Khương Đại Xuyên mới mặc kệ hẳn. Loại tiểu nhân vẻ nho nhã này hẳn nhìn rất không vừa mắt.

“Ta không thể đi Lưu Tiên Cư, ta phải tìm Chấp sự Trưởng lão.” Vương Nhiễm miễn cưỡng ngồi dậy, ngưng trọng nói ra.

“Người tìm Trưởng lão?” Khương Đại Xuyên bĩu môi một cái: “Đi báo cáo Trưởng lão lúc ấy người chạy ra Nhập Vân Cốc thế nào sao.”

Vương Nhiễm lắc đầu, dừng lại hồi lâu. Nhìn xung quanh không có người ngoài mới thấp giọng nói: “Ta biết là ai tập kích Nhập Vân Cốc.”

“Cái gì!” Khương Đại Xuyên thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Cao Nhân cũng lộ ra vẻ cực kì kinh ngạc. Chỉ có Bạch Dịch lẳng lẳng như cũ nhìn Vương Nhiễm, chẳng biết suy nghĩ cái gì.

“Là ai? Rốt cuộc là ai tập kích Nhập Vân Cốc?” Khương Đại Xuyên ngồi xuống, trầm giọng hỏi, thần thái mơ hồ lộ ra vẻ dữ tợn.

“Một nữ nhân trẻ tuổi trên mi tâm có một nốt Chu Sa.” Vương Nhiễm giảm thấp âm thanh, nói: “Lúc đó ta chạy ra Nhập Vân Cốc, lạc đường giữa

rừng núi. Vốn định tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút thì phát hiện mấy hắc y nhân.”

Dường như nhớ ra tình cảnh kinh người nào đó, sắc mặt Vương Nhiễm trắng bệch, ánh mắt lại có chút trống rỗng. Sau đó nói tiếp: “Chỉ có một nữ nhân đứng trước mấy hắc y nhân, ta không nghe rõ bọn họ nói gì, chỉ có thể thấy bộ dạng đại khái của nữ nhân kia. Chỗ mi tâm nàng có một nốt Chu Sa hết sức rõ ràng, nhìn động tác của hắc y nhân, nữ nhân kia nhất định là thủ lĩnh của bọn chúng.”

Biết được tin tức này, Khương Đại Xuyên cuối cùng cũng kinh sợ. Tuy rằng kiến thức của Vương Nhiễm chưa thể xác định rõ thế lực tập kích Nhập Vân Cốc nhưng đây là một manh mối hiểm hoi. Trưởng lão tông môn chắc chắn để trong lòng.

Đệ tử ngoại môn Nhập Vân Cốc đã chết mấy trăm người, phần này thù hận phàm là đệ tử Nhập Vân Cốc sẽ không quên. Có lẽ những đệ tử đã chết kia từng giúp nhau lấy võ đánh nhau nhưng dù sao đều là đồng môn, một lần bị giết nhiều người như vậy Khương Đại Xuyên cũng vô cùng phẫn nộ. Hôm nay đã có manh mối, Vương Nhiễm lập tức trở thành nhân chứng. Không được phép sơ sẩy, hắc quyết định đưa Vương Nhiễm đi bẩm báo Chấp sự Trưởng lão.

“Tiểu thúc, sự tình quan trọng. Ta trước tiên đưa Vương Nhiễm đi tìm Trưởng lão bẩm báo.” Khương Đại Xuyên nâng Vương Nhiễm lên, chuẩn bị rời khỏi Phong Thảo Viên. Chưa được hai bước hắc đã quay lại dặn dò: “Đừng quên phân phần thưởng cho ta nha!”

Bạch Dịch nhẹ nhàng khoát tay áo, nói: “Đi đi, không thể thiếu phần thưởng cho nhiệm vụ của ngươi.”

Khương Đại Xuyên nhận được lời hứa hẹn lập tức vui vẻ mà đỡ Vương Nhiễm rời đi.

“Nữ nhân trẻ tuổi có Chu Sa giữa mi tâm, sẽ là ai nhỉ?” Cao Nhân nhìn bóng dáng của Khương Đại Xuyên và Vương Nhiễm, nghi ngờ nỉ non. Hẳn chẳng qua là tiểu vương gia mới bước chân vào Tu Chân Giới, coi như để hấn tận mắt thấy hung thủ hẳn cũng không biết đó là ai.

Quét mắt nhìn bóng dáng thất tha thất thểu của Vương Nhiễm, đầu lông mày của Bạch Dịch thật lâu không hề hồi phục. Dem ánh mắt nhìn vào vị trí sâu trong rừng nơi Vương Nhiễm xuất hiện, khóe miệng hẳn kéo ra một nụ cười lạnh cổ quái.

Đệ tử chạy ra Nhập Vân Cốc Bạch Dịch cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao lúc ấy Nhập Vân Cốc đại loạn, có thể tránh được một kiếp xem như Vương Nhiễm may mắn. Nhưng địa điểm Vương Nhiễm vừa xuất hiện, Khương Đại Xuyên và Cao Nhân xem không có gì nhưng trong mắt Bạch Dịch lại rất quý dị.

Nghĩ (kiến) triều vừa lui được nửa ngày, Vương Nhiễm liền xuất hiện. Tính theo thời gian, chẳng phải nửa ngày trước Vương Nhiễm vẫn ở giữa biển kiến đó sao?

Nghĩ triều vô biên vô hạn, ít nhất phạm vi lan tràn mười dặm. Vương Nhiễm một thân thương thể cùng khí tức suy yếu, thời gian nửa ngày tuyệt đối không thể đi ra khoảng mười dặm.

Tu Chân Giả không phải không có cách cùng đám kiến ùn ùn kéo đến kia tồn tại chung một chỗ, chẳng qua là một đệ tử ngoại môn Luyện Khí hoàn toàn không thể làm được. Trong đám kiến trắng hung tàn này, trong khoảnh khắc Vương Nhiễm phải hóa thành bộ xương trắng, căn bản không thể đến Phong Thảo Viên!

Suy đoán của Bạch Dịch chỉ giấu trong lòng, mặc kệ Vương Nhiễm làm sao xuyên qua được biển kiến, hẳn cũng không để trong lòng toàn bộ. Hơn nữa trong toàn bộ Thương Vân Tông, e rằng chỉ có Bạch Dịch biết được ai

đánh lén Nhập Vân Cốc, cũng chỉ có hãn biết được hắc y nhân tóc xám lúc trước là một Chấp sự của Thất Sát Môn.

Dù gì Thương Vân Tông cũng có cường giả Nguyên Anh tọa trấn. Bất kể tông môn phát sinh chuyện gì kì quái hoặc là kết thâm thù đại hận cùng thế lực khác, tự nhiên có những cường giả kia giải quyết. Nếu như người đứng đầu Thương Vân Tông ngu xuẩn đến kẻ thù cũng không phân rõ thì tông môn cổ xưa này không cần phải tồn tại nữa.

Xếp bằng trước Phong Thảo Viên, Bạch Dịch chuẩn bị nhắm mắt tĩnh tu. Dù sao nửa ngày kế tiếp sẽ không có đàn kiến nữa. Hôm nay hãn cần để ý chỉ có một việc, đó là phòng bị Lũng Thiên Lý hạ độc thủ. Hãn phải mau chóng giải quyết phiền toái có thể uy hiếp đến mình này.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tông Môn Di Động

Khương Đại Xuyên hộ tống Vương Nhiễm rời đi, Bạch Dịch chẳng qua chỉ cười lạnh nhạt một tiếng rồi lập tức tiến hành tu luyện. Nhiệm vụ Phong Thảo Viên sắp kết thúc, trong Thương Vân Tông truyền đến một tin tức khiến kẻ khác khiếp sợ.

Rốt cuộc đã có manh mối về thủ phạm đánh cắp Linh Mạch tinh túy, giết hại mấy trăm đệ tử ngoại môn.

Nguồn gốc manh mối là một đệ tử vừa mới trở về tông môn. Còn thủ phạm chân chính là ai, không đến cấp bậc Trưởng lão, căn bản không biết. Vô số đệ tử Thương Vân đều đang suy đoán cuồn cuộn tập kích ngoại môn, lại không ai biết được chân tướng.

Núi Vọng Nguyệt cao nhất trong tam phong, trong đại điện cổ xưa màu xanh biếc, Thương Vân Tông chủ như một thư sinh tao nhã ngồi ở chỗ sâu trong bàn. Trước mặt hẳn là những người tập trung ở Vọng Nguyệt phong, tất cả Trưởng lão của Thương Vân Tông.

Bên người Thương Vân Tông chủ là một tráng hán thân thể cao lớn, hòng trông nói: “Nữ tử trẻ tuổi mi tâm có một nốt ruồi Chu Sa, khuôn mặt mỹ lệ. Người này có lẽ không cần ta nói, trong lòng những người ngồi đây đều hiểu rõ.”

Một bên khác của Thương Vân Tông chủ, người thiếu niên từ đầu đến cuối đều phe phẩy chiếc quạt lông mím cười, nhẹ giọng nói: “Mi tâm có một điểm sa, Minh Ngọc Diệu thiên hạ. Tại Đại Phổ Quốc, nữ tử trẻ tuổi có thể hiệu lệnh trăm tên tu sĩ Trúc Cơ, mi tâm lại có một nốt Chu Sa, ngoại

trừ đệ tử thân truyền của Tông chủ Hàn Ngọc Tông, nổi danh là viên ngọc sáng của Thanh Châu - Lữ Tịch Thần ra, còn có thể là người khác sao?”

Hai người nói chuyện, trang phục thần thái gần như hoàn toàn trái ngược. Người phía trước thô kệch, người phía sau văn nhợt nhưng trên người hai người này đều tản ra uy áp khủng bố của Nguyên Anh Cảnh.

Thương Vân Tông có tam phong, chủ phong là Vọng Nguyệt. Hai tòa khác theo thứ tự là Phù Diêu Phong và Bích Lạc Phong. Trong toàn bộ Thương Vân Tông, tam phong là nơi linh khí nồng đậm nhất. Mà tọa trấn tam phong hiện nay là ba vị chí cường giả trong Thương Vân Tông.

Vọng Nguyệt Phong do Thương Vân Tông chủ Lê Văn Phong tọa trấn, Phù Diêu Phong chính là tráng hán vừa mở miệng, được xưng là Võ Trưởng lão Phương Nham. Mà cường giả Bích Lạc Phong là người thiếu niên văn văn nhợt nhợt, được xưng Văn Trưởng lão Mạc Phong.

Ba vị cường giả này, lại thêm Chấp Pháp Trưởng lão Sở Cửu Hồng chính là lực lượng cuối cùng của Thương Vân Tông bây giờ.

Hai vị trưởng lão văn võ mở miệng, các Trưởng lão khác nhao nhao gật đầu. Viên ngọc sáng của Thanh Châu Lữ Tịch Thần, danh hiệu này người ở đây không ai xa lạ. Đây chính là đệ tử được xưng là thiên phú cao nhất của Hàn Ngọc Tông trong nghìn năm qua. Hiện nay chỉ có mười bảy tuổi, tu vi lại đến Trúc Cơ hậu kỳ, sắp bước vào hàng ngũ cường giả Kim Đan.

Mười bảy tuổi tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ. Loại tốc độ này nghe thôi đã rợn cả người. Đây tuyệt đối là một kì tài ngút trời!

“Đệ tử ngoại môn trở về làm chứng, cộng thêm những đệ tử tử vong Nhập Vân Cốc trong cơ thể có hàn hệ pháp thuật. Lần này Linh Mạch tinh túy Nhập Vân Cốc bị trộm, hẳn là Hàn Ngọc Tông gây lên không còn nghi ngờ.”

Trong mắt Sở Cửu Hồng lạnh băng như cũ, lạnh giọng nói. Kết luận kẻ tập kích Nhập Vân Cốc đúng là một trong ba đại tông môn Đại Phổ, cùng Thương Vân Tông nổi danh: Hàn Ngọc Tông.

“Ba đại tông môn ở Đại Phổ, Thương Vân Tông ta cổ xưa nhất, nội tình sâu nhất. Nếu Hàn Ngọc Tông dám không biết xấu hổ làm chuyện này, rõ ràng chính là khiêu chiến Thương Vân Tông ta!” Một vị Trưởng lão Kim Đan kì gầy như khi đập bàn, tức giận quát.

“Đều là ba đại tông môn, Hàn Ngọc Tông lần này thật quá đáng. Chẳng lẽ Thương Vân Tông ta thật sự dễ khi dễ sao!” Một bà lão đầu đầy tóc bạc, mạnh mẽ đập cây gậy đầu rồng trong tay, khàn khàn quát.

Một ít Trưởng lão thấy Chấp Pháp Trưởng lão đã kết luận, lập tức mặt mày giận dữ. Tuy rằng những đệ tử ngoại môn kia chết đi trong mắt bọn họ chẳng là gì, cũng không ai muốn vì người chết báo thù. Thế nhưng phần ác khí này các Trưởng lão không nuốt trôi.

Thương Vân Tông cũng không phải tiểu môn phái, hơn bốn nghìn năm lịch sử, Thương Vân Tông đã từng trở thành tông môn khổng lồ nhất trong Thanh Châu. Thẳng đến khi Thương Vân lão tổ lạnh nhạt rời khỏi tầm mắt mọi người, Thương Vân Tông mới dần dần suy sụp. Cho đến bây giờ, tại Đại Phổ cũng bị hai đại tông môn áp chế một đầu.

“Tông chủ.” Trong mắt Võ Trưởng lão Phương Nham tràn đầy sát khí, lớn tiếng nói: “Nếu Hàn Ngọc Tông dám cả gan phạm Thương Vân ta, Phương Nham ta tự mình đi phá hủy ba đệ giai Linh Mạch của bọn chúng. Tàn sát hơn nghìn đệ tử của chúng!”

Phương Nham vừa mở miệng, các Trưởng lão khác lập tức ngừng thảo luận. Có người mặt lộ vẻ sầu lo, có người gật đầu đồng ý. Vị Võ Trưởng lão này chẳng những tu vi đạt tới Nguyên Anh sơ kì, tính cách cũng vô cùng táo bạo. Hắn nói được làm được.

Một bên khác Văn Trưởng lão Mạc Phong như trước đong đưa quạt lông, chẳng qua đầu lông mày có chút nhíu lại, không nói gì. Nhưng Chấp sự Trưởng lão Phương Hà nghe xong liền cả kinh, vội vàng nói: “Chỉ bằng kiến thức của một đệ tử ngoại môn, chưa thể kết luận thủ phạm tàn sát cốc là Hàn Ngọc Tông. Lỗ mãng giết qua, e rằng gây ra náo loạn lớn.”

Võ Trưởng lão tính khí táo bạo, các Trưởng lão khác đơn giản không dám trêu chọc. Tuy nhiên Phương Hà lại dám. Bởi vì Phương Nham đồng thời là đại ca của hắn, hai người là thân huynh đệ.

Biết rõ đại ca tính tình lỗ mãng, Phương Hà mới mở miệng khuyên can. Phương Nham lại ha ha cười nói: “Phương Hà, sợ cái này sợ cái kia cũng không phải bản sắc của Tu Chân Giả chúng ta. Chỉ là một đê giai Linh Mạch, chúng ta còn không nhìn vào mắt nhưng là có cừu oán lại không báo, thanh danh của Thương Vân Tông sẽ rơi xuống nghìn trượng. Chẳng lẽ chúng ta sợ Hàn Ngọc Tông hay sao?”

“Có cừu oán, đương nhiên phải báo.”

Lúc này, Tông chủ Lê Văn Phong từ đầu đến cuối trầm mặc cuối cùng mở miệng nói: “Bất quá mỗi thù này có phần kì quái. Chẳng lẽ Hàn Ngọc Tông thật sự thiếu một cái đê giai Linh Mạch sao?”

Tông chủ mở miệng, lập tức tất cả các Trưởng lão trầm tư không nói. Trong mắt Sở Cửu Hồng lãnh ý càng đậm, hỏi: “Ý của Tông chủ là có thể lực khác vu oan giá họa, muốn thấy Thương Vân Tông và Hàn Ngọc Tông đánh nhau chảy máu, bọn chúng ngư ông đắc lợi?”

“Nước còn rất hỗn loạn. Nếu đã không thể nhìn ra mạch nước ngầm của con sông, chúng ta sẽ khuấy nước lên một chút, có lẽ sẽ tra ra manh mối.”

Lê Văn Phong bình tĩnh nói, trong giọng nói không chút gợn sóng. Hắn nhìn qua đám Trưởng lão, phân phó: “Ba năm một lần, đệ tử thí luyện của Thương Vân Tông sắp bắt đầu. Bây giờ chúng ta đổi lại phương pháp thí,

không riêng đệ tử nội môn tỉ thí mà mời đệ tử nổi danh của hai đại tông môn khác đến. Một lần ba đại tông môn luận võ!”

Tông chủ quyết định, không người phản bác. Đám người cao tăng Thương Vân Tông đều có tâm tư. Có người lo lắng, cũng có người vui vẻ. Gần như tất cả các Trưởng lão đều trở về sau cùng, cũng bắt đầu vì đệ tử thân truyền đặc ý mà chuẩn bị vũ khí cùng sát chiêu. Bởi vì ba năm một lần Thương Vân Tông tổ chức đệ tử thí luyện, người thắng sẽ được ban thưởng vô cùng phong phú. Lúc này đây ba năm một kì mời cả hai đại tông môn khác, ban thưởng tất nhiên không giống bình thường. Đệ tử đứng đầu chẳng những có thể đạt được ban thưởng phong phú mà còn có thể mượn trận chiến này, một lần thành danh tại Đại Phổ Quốc.

Đợi khi tất cả các Trưởng lão rời khỏi Vọng Nguyệt phong, Lê Văn Phong ngồi trong đại điện, đầu lông mày nhíu chặt, thấp giọng tự nói: “Châm ngòi Thương Vân cùng Hàn Ngọc, mục đích của Thất Sát Môn chẳng lẽ là xưng bá Đại Phổ? Hay vẫn có ý đồ khác?”

Dường như trong lòng phiền muộn, Thương Vân Tông chủ đi ra ngoài đại điện, đứng trên đỉnh Vọng Nguyệt nhìn hoàng hôn trên trời, thở dài nói: “Tiên Quân vẫn lạc, Thanh Không Vực giống như dần dần nổi dậy. Không đợi cường giả ngoại vực đột kích, trong Thanh Không Vực chỉ sợ nổi lên tranh chấp trước. Là buồn? Hay thương hại? Hay là kiếp nạn của tu sĩ Thanh Không?”

Lúc này đã đến xế chiều, Bạch Dịch không nghe được Thương Vân Tông chủ cảm thán. Xích Phong Thảo trong Phong Thảo Viên đã không còn mùi, nhiệm vụ lần này xem như hoàn thành hoàn toàn.

“Thời gian đã đến, chúng ta đi thôi. Có lẽ Khương Đại Xuyên đã sớm chờ ở Chấp Sự đường rồi.” Bạch Dịch đứng dậy, mắt nhìn Xích Phong Thảo đã trưởng thành tròn vẹn. Bên hông treo xác loa, hãnh cùng Cao Nhân chạy đến Chấp Sự đường giao nhiệm vụ, nhận ban thưởng.

Hai người vừa rời khỏi Phong Thảo Viên không bao lâu, một đạo kiếm quang từ đằng xa bay tới. Thân ảnh Lũng Thiên Lý xuất hiện bên ngoài Phong Thảo Viên.

Nhìn Xích Phong Thảo không có một chút hư hao nào trong viên, Lũng Thiên Lý kinh sợ lẫn lộn mà quát khê: “Ngay cả biển kiến cũng không gây khó khăn cho ngươi. Rốt cuộc trên người ngươi là bảo bối gì? Bạch Dịch, sớm muộn cũng có một ngày ta đào ra bí mật quan trọng của ngươi, rồi sau đó tự tay tiễn ngươi quy thiên!”

Lũng Thiên Lý cắn răng mắng xong, nhân châu xoay động, hắc hắc nở nụ cười lạnh. Hắn bước lên phi kiếm, thẳng hướng Chấp Sự đường.

Lúc đi Tú Thủy Cư, Bạch Dịch vốn định trả lại Triền Vân Mạt nhưng không thấy Nghê Thu Vũ đâu. Nghe xong mới biết được Nghê Thu Vũ không thường ở Tú Thủy Cư mà là đệ tử chân truyền của Bích Lạc Phong.

Rời khỏi Tú Thủy Cư, Bạch Dịch và Cao Nhân tiếp tục chạy tới Chấp Sự đường giao nhiệm vụ, sau đó lại đi tìm Nghê Thu Vũ.

Chấp Sự đường ở phía Tây tông môn, cách Tú Thủy Cư hơn mười dặm, đi bộ mất gần một cách giờ. Dù sao nhiệm vụ cũng hoàn thành, Bạch Dịch và Cao Nhân không cảm thấy mệt mỏi. Nhất là Cao Nhân, thấy cảnh trí rộng lớn trong tông môn, mới lạ không thôi.

Xuyên qua một hành lang tĩnh mịch được lục đằng che kín, trước mặt hai người xuất hiện một ao nước không lồ giống như một cái hồ nhỏ. Nước ao xanh biếc, sâu thẳm. Bên ao còn có một sườn đồi, cạnh sườn đồi còn có một thác nước rộng hơn một trượng chảy xuôi xuống. Nước trong veo, dần dần hơi nước cũng mang theo sự tươi mát.

Cảnh trí xuất trần giống như đất lành tiên gia, Cao Nhân vui vẻ thoải mái liên tục nói tuyệt. Nhất là thời điểm thấy bên ao nước có hòn giả sơn hình tròn vây quanh thì không nhịn được tán thưởng, nói: “Trong Cảnh vương

phủ cũng có hồ nước, có hòn giả sơn, lại không bằng một góc nơi này. Tông môn tu chân quả nhiên không thể so sánh với phàm tục.”

“Ngược lại có phần ý cảnh.” Bạch Dịch gật đầu khen, nhìn qua hòn giả sơn bên ao nước, ngữ khí có phần quái dị mà tự nói: “Tảng đá này lại có thể vẫn còn ở đây.”

Cao Nhân thấy mới lạ, dứt khoát đi về hướng ao nước, muốn kiểm tra hòn giả sơn. Dưới đáy hòn giả sơn hình tròn vây quanh ao bỗng nhiên dài ra một cái chân to lớn có nếp nhăn!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Quy Tổ

Từ trong giả sơn thò ra móng vuốt to hơn eo của Cao Nhân, nếp nhăn trải rộng như vỏ cây khô héo, Cao Nhân giẫm lên mặt đất thì mặt đất dưới chân cũng khẽ rung theo.

"Cái gì thế!"

Cao Nhân sợ đến nỗi mặt không còn chút máu, liên tiếp lùi về sau. Bạch Dịch vẫn ung dung đứng một bên, không cử động.

Tiếp sau cự trảo, ba cái đầu quái dị cùng lúc vươn ra từ hòn non bộ, sau đó cả hòn non bộ chậm rãi khởi động.

"Các người là đệ tử ở đâu, tại sao lỗ mãng như thế!"

Một tiểu đạo đồng ở xa dọc theo đường mòn chạy tới, cầm theo cái hộp vuông cỡ lớn, vừa chạy vừa hét, thần thái lo lắng vô cùng.

Đợi khi đến gần, tiểu đạo đồng thở hồng hộc nói: "Quấy nhiễu Quy Tổ rồi, các người không sợ Trương lão trừng trị hay sao? Ta còn sợ bị mắng chửi đây, các người mau rút lui đi."

Tiểu đạo đồng không giải thích mà kéo Bạch Dịch và Cao Nhân sang một bên hồ nước, cách rất xa tòa non bộ, lúc đó mới thoáng yên tâm.

"Quy tổ?" Cao Nhân kỳ lạ nhìn hòn non bộ hỏi: " Chẳng lẽ hòn non bộ kia là một con rùa đen lớn?"

Sau khi tiêu đạo đồng nghe Cao Nhân lớn tiếng gọi con rùa đen, nó liền giận dữ quát: "Hảo sinh vô lễ, dám xúc phạm Quy Tổ, nếu để cho Chấp sự trưởng lão nghe được, không chỉ chửi thôi mà còn mắng đến xói máu đầu chó người đó".

Nhìn niên kỷ tiêu đạo đồng chỉ chừng mười một mười hai tuổi, môi hồng răng trắng, giọng nói thanh thúy, mắt to đen nhánh linh động, lộ ra vẻ thanh tú thập phần.

Cao Nhân gãi đầu, hấn thấy niên kỷ của đối phương quá nhỏ, không biết xưng hô thế nào, cười hắc hắc nói: "Tiểu ca nhi, chúng ta là đệ tử ngoại môn Nhập Vân Cốc, vừa mới vào tông môn, không cố ý quấy nhiễu vị Quy Tổ này. Quy Tổ to đến vậy chắc đã nuôi nhiều năm rồi."

"Ta là Đồng Linh chứ không phải tiểu ca nhi, hừ!"

Tiểu đạo đồng rất tức giận, chu mỏ ra, không thèm để ý hai người đang ở đây, nó quay người đi đến gần Cự Quy, sau khi cung kính thi lễ thì để hộp lớn xuống, lấy mấy con tôm tép tươi sống đang nhảy loạn thả xuống hồ nước bên cạnh.

Ngửi thấy mùi tôm cá tươi, ngọn núi như Cự Long thò đầu ra, mở cái miệng rộng ăn sạch tôm cá cạnh người, lưỡi biếng hoạt động. Nó ngậm nửa người trong hồ nước rồi ngửa đầu lên lắng nghe, cuối cùng nhìn tiêu đạo đồng tử đang cho ăn, ánh mắt có vẻ vô thần. Sau đó, nó lại tiếp tục nằm sấp tạo thành một tòa núi nhỏ.

Tiểu đạo đồng đứng ở xa nhìn Cự Quy ăn uống, thái độ vô cùng cung kính. Đợi đến lúc Cự Quy nằm trong hồ nước tiêu đạo đồng mới chớp chớp đôi mắt đen nhánh, nhú mày tự hỏi: "Dường như Quy Tổ không có tinh thần, chẳng lẽ tôm cá không tươi sao? Không thể nào, mỗi lần mua tôm cá Chấp sự Đường đều chọn những con còn sống nên không có khả năng cá tôm bị chết được."

Nghe tiểu đạo đồng tự nói, Cao Nhân chen lời vào: "Có lẽ nó không thích ăn cá mà thích ăn thịt?"

"Quy Tổ mới không thích ăn thịt đấy!" Tiểu Đạo Đồng phui mắt Cao Nhân, khẳng định nói: "Chấp sự trưởng lão đã từng nói, Quy Tổ chỉ thích ăn tôm cá thôi."

Thấy thần thái tiểu đạo đồng rất chăm chú, Bạch Dịch mỉm cười nói: "Có lẽ, thứ nó thích ăn không phải tôm cá ở sông mà là tôm cá ở biển."

Bạch Dịch vừa dứt lời, tiểu đạo đồng chưa kịp phản ứng thì Cự Quy đã vươn đầu ra, ánh mắt vô thần lộ ra một tia khác thường. Nó yên lặng nhìn Bạch Dịch như thể cuối cùng cũng đã tìm được tri kỷ.

Tiểu đạo đồng bị hành động khác thường của Quy Tổ làm cho khiếp sợ, không dám tin mà bịt miệng lại, hai mắt tròn tròn. Nó cho Quy Tổ ăn nhiều năm vậy, hôm nay là lần đầu tiên chứng kiến trong ánh mắt của Quy Tổ xuất hiện thần thái, hơn thế nữa sau khi ăn còn có thể nhô đầu ra lần nữa.

"Chẳng lẽ Quy Tổ thích ăn tôm cá biển!" Tiểu đạo đồng thấp giọng thờ nhẹ, âm thanh tràn đầy kinh sợ: "Ngày mai, phải để cho Chấp sự Đường chọn mua về một ít tôm cá biển mới được!"

Không lâu sau, Quy Tổ như khế gật đầu rụt đầu về, tức thì Bạch Dịch cười nhạt một tiếng.

"Các người không phải là đệ tử nội môn sao?" Lúc này, Đồng Linh cẩn thận đánh giá hai người một phen. Nó thấy hai người mặc đạo bào màu xám của đệ tử ngoại môn, chột nói: "Nghe nói Nhập Vân Cốc bị tập kích, các người là đệ tử ngoại môn hả?"

"Chúng ta là đệ tử ngoại môn Nhập Vân Cốc, mới vào tông môn vài ngày trước, còn người là ai?" Cao Nhân tò mò nói: "Ta cảm thấy người không có Linh Khí, chẳng lẽ người là phàm nhân?"

"Ta là tạp dịch của Chấp sự Đường, vốn là một phàm nhân." Tiểu đạo đồng nói chi tiết, không tự ti vì thân phận thấp kém của mình, trái lại còn tỏ vẻ vô cùng thoải mái.

"Thì ra trong Thương Vân cũng có tạp dịch phàm nhân." Cuối cùng Cao Nhân cũng gặp được người không bằng mình, ưỡn ngực nói: " Ta là Cao Nhân, người cứ gọi là Cao sư huynh, vị này là đại ca ta, Bạch Dịch."

Nghe xong hai chữ sư huynh, Tiểu đạo đồng bắt đầu cảm thấy cô đơn, nói: "Tạp dịch không phải là người của Thương Vân môn, không thể xưng hô vậy được, ta chỉ là một người hầu chịu trách nhiệm cho Quy Tổ ăn thôi."

Thấy tính tình ngây thơ của Tiểu đạo đồng, Bạch Dịch cười bảo: "Đồ Linh mạch có thể nuôi dưỡng người, cho Linh Quy ăn có thể tĩnh tâm, phàm nhân chưa hẳn không thể trở thành tu chân giả. Tu chân giả không phải đều từ trong phàm nhân mà ra hay sao."

Tiểu đạo đồng nghe lời nói của Bạch Dịch, có phần hiểu lại có phần không hiểu. Cao Nhân đứng một bên không ngừng tán thưởng: "Hay lắm! Vẫn là người đọc sách như Bạch huynh giảng đạo lý lớn lao, khi ta nghe những chi hồ giả dã kia là đầu đều đau giức. Tạp dịch nhỏ như vậy, sớm muộn cũng có một ngày người sẽ trở thành tu chân giả giống chúng ta."

Tiểu Đạo Đồng mở to hai mắt ra, dùng sức gạt đầu, nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng nhỏ.

" Đúng rồi Đồng Linh, cuối cùng lai lịch của Quy Tổ ra sao, nó sống bao lâu rồi, ta đoán ít nhất cũng trên trăm năm rồi." Cao Nhân tò mò nhìn chăm chăm vào Cự Quy hỏi.

"Quy Tổ vẫn tồn tại từ khi khai tông Thương Vân Tông đến nay, cũng đã sống gần năm nghìn năm rồi." Đồng Linh lấy lại vẻ linh động, giải thích.

"Năm nghìn năm, ông t...r...ờ...i ời! Cao Nhân hoảng sợ nói: "Ta từng nghe nói có con rùa sống đến vạn năm, thì ra thật sự có con rùa sống lâu đến vậy."

"Quy Tổ không phải rùa bình thường mà chính là Yêu thú." Đồng Linh tỏ vẻ tự hào nói: "Chấp sự trưởng lão đã từng nói, Quy Tổ là Linh thú bên người của Tổ sư khai tông Thương Vân Tông, tên là Nham Giáp Quy, đạt đến cảnh giới trình độ Ngũ cấp Yêu Thú, cho dù là một cường giả Nguyên Anh cũng không dám chọc tới, kể cả Tông chủ đại nhân nhìn thấy Quy Tổ cũng cung kính ba phần."

"Tổ sư của Thương Vân Tông quả nhiên bất phàm, lại có được một Linh thú cường đại như thế." Bạch Dịch gật đầu nói, nhìn như là người nào đó đang kính ngưỡng Tổ Sư cường đại khai tông Thương Vân Tông lắm, nhưng trong giọng nói lại mang theo một tia quái dị không nói ra được.

Ngũ cấp Yêu thú Quy Tổ này, người khác không biết còn Bạch Dịch thì lại rõ nhất.

Năm đó, sau khi Tiêu Dao Tiên Quân tìm được Thương Vân Hỏa Mạch, khai ra động phủ ngay trên thân núi Hỏa Mạch, sau đó tiện tay bắt một Cự Quy Yêu thú ngoài núi dùng làm đại môn động phủ.

Kỳ thật Quy Tổ Nham Giáp Quy được Thương Vân Tông tôn kính chính là một Quy Yêu giữ cửa mà Bạch Dịch bắt được lúc trước, không nghĩ rằng Thương Vân lão tổ thành lập Thương Vân Tông sau này lại nuôi cái đầu rùa lớn này, bây giờ còn trở thành Quy Tổ.

Loại Yêu Thú rùa này, phần lớn tính cách ôn hòa, sẽ không tự dưng tấn công Tu Chân giả, trong giới yêu thú nó cũng là một loại yêu vật đặc thù. Bạch Dịch không ngờ Thương Vân lão tổ lại không thu nhận con rùa làm Linh thú, tuy nhiên xem là vô chủ, chỉ cần không ai trêu chọc Nham Giáp Quy này thì cũng không tạo ra uy hiếp gì cho Thương Vân Tông.

Đồng Linh ngẩng đầu nhìn Bạch Dịch, nghiêm túc hỏi: " Dịch ca ca, làm sao người biết Quy Tổ thích ăn tôm cá biển vậy?"

" Ta đoán thôi." Bạch Dịch vừa cười vừa nói:" Dù sao đều là tôm cá, ngày mai người để cho Chấp sự Đường mua thử xem, chẳng phải sẽ biết nó thích ăn loại nào sao."

"Ừ!" Đồng Linh nặng nề gật đầu, khua tay nói: "Ta phải ra sau núi rồi, ta thật ngốc, mỗi ngày đều cho Quy Tổ ăn tôm cá sông, chưa từng nghĩ sẽ mua tôm cá biển. Cảm ơn Dịch ca ca đã nhắc nhở!"

Bạch Dịch khoát tay áo cùng tiểu đạo đồng tạm biệt. Đợi đối phương đi xa, lúc này mới nhìn con rùa nằm cạnh hồ nước nhẹ nói: "Cái lão rùa này không ăn không uống mấy năm cũng không chết được, còn nha đầu kia lại rất thú vị, mỗi ngày đều đến đút cho nó ăn."

Cao Nhân vốn ở một bên gật đầu nhưng sau đó sững lại, hỏi: "Nha đầu? Tiểu đạo đồng kia là một nữ hài nhi sao?"

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Ban Thưởng Bị Đoạt

"Người gọi nàng là tiểu ca nhi, nàng không đồng ý thì tất nhiên không phải là bé trai rồi." Bạch Dịch cười nhạt một tiếng, vượt qua hồ nước rồi chạy đến Chấp Sự Đường.

"Thì ra đó là một tiểu nha đầu, chả trách sao." Cao Nhân tỉnh ngộ, lẩm bẩm bên người Bạch Dịch: "Mới mười mấy tuổi, tiểu nha đầu đã tới Thương Vân Tông làm tạp dịch, chắc cũng là một người cực khổ đây."

Sau đó không lâu, một tòa cung điện xuất hiện phía trước cách thật xa vẫn có thể thấy rõ ba chữ thật to 'Chấp Sự Đường' trên cửa đại điện. Trong Chấp Sự Đường, người đến người đi tấp nập lộ ra vẻ vô cùng náo nhiệt.

Chấp Sự Đường không chỉ là nơi quản hạt của tất cả Chấp sự trong tông môn, hay là nơi tuyên bố nhận nhiệm vụ tông môn và địa điểm ban thưởng nhiệm vụ, mà bên trong Chấp Sự Đường còn xây dựng đại điện giao dịch để cho các đệ tử tông môn giao dịch vật phẩm với nhau.

Giữa các Tu Chân giả cũng thường xuyên trao đổi các chi vật cần thiết, chỉ có điều tu chân giả không trao đổi bằng vàng bạc mà dùng Linh thạch, loại giao dịch này tại Tu chân giới gọi là phường thị tu chân. Kích thước đại điện giao dịch bên trong Chấp Sự Đường không lớn, hơn nữa tông môn còn là đầu mối cung cấp giao dịch giữa các đệ tử, nhiều lắm cũng chỉ tính là một phường thị cỡ nhỏ.

Từ ngoài bước vào Chấp Sự Đường, Cao Nhân mừng rỡ, hẩn nhìn tới nhìn lui vào một đệ tử nội môn rồi nói: "Hóa ra tông môn cũng là một nơi

náo nhiệt. Đi nhanh thôi Bạch huynh, đợi giao phó nhiệm vụ rồi, chúng ta nhất định phải đến thăm Chấp Sự Đường một phen."

Cao Nhân rất thích náo nhiệt, lúc phi ngựa đến trước cửa lớn Chấp Sự Đường, chưa đến nơi hắn đã thấy một dáng vẻ quen thuộc, đó chính là Khương Đại Xuyên.

Khương Đại Xuyên đứng cạnh cửa lớn của Chấp Sự Đường, thò đầu ra nhìn xem thế nào, dưới ánh mắt mừng rỡ chưa hoàn thành nhiệm vụ lại tỏ ra thần thái lo lắng. Lúc hắn nhìn thấy Bạch Dịch và Cao Nhân cũng không chạy đến mà đứng ở đó nháy mắt ra hiệu, không biết là đang nói gì.

Cao Nhân thấy bộ dạng của Khương Đại Xuyên thật kỳ lạ. Hắn đi nhanh hơn đến gần mà cười nói: "Đại Xuyên sư huynh, các người thật nóng nảy, yên tâm đi ta và Bạch huynh không bỏ rơi các người để độc chiếm ban thưởng nhiệm vụ đâu, hặc hặc."

Thấy Bạch Dịch và Cao Nhân đến gần, sắc mặt của Khương Đại Xuyên phát khổ, chỉ lắc đầu không nói. Bấy giờ, từ trong cửa lớn của Chấp Sự Đường mới xuất hiện một người mập mập, tươi cười lạnh lùng chặn Bạch Dịch lại. Người này chính là Lũng Thiên Lý.

" Ta không ngờ ba người các người lại có thể hoàn thành nhiệm vụ Phong Thảo Viên. Không tệ! Không tệ!"

Thái độ vui vẻ của Lũng Thiên Lý lúc nào cũng làm cho lòng người buốt lạnh. Vừa thấy hắn Bạch Dịch khẽ nhướn mày lên, trong lòng dâng lên một sự chán ghét.

"Ta an bài nhiệm vụ Phong Thảo Viên cho các người chủ yếu để các người có thêm kiến thức. Nếu không hoàn thành thì bản Chấp sự cũng không trách phạt ngược lại nếu có thể thuận lợi hoàn thành thì rõ ràng tu vi và tâm trí của các người đã tôi luyện rất tốt! Hãy trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, tháng sau sẽ có nhiệm vụ khác."

Vừa nói Lũng Thiên Lý vừa phất phất cánh tay béo ú, ra hiệu cho ba người rời khỏi Chấp Sự Đường.

"Chúng ta chưa nhận thưởng nhiệm vụ mà!" Cao Nhân nổi giận đùng đùng, không hiểu vì sao Lũng Thiên Lý lại đuổi bọn hắn về.

"Ta sẽ thay các người nhận thưởng nhiệm vụ lần này."

Lũng Thiên Lý cười lạnh nói: "Diệt kiến Phong Hỏa Viên vốn là nhiệm vụ của đệ tử nội môn. Ban thưởng chắc hẳn không tầm thường, nếu bây giờ ban thưởng cho các người tất nhiên sẽ tự đại hí hửng, lãng phí lung tung. Trước tiên bản chấp sự thay các người đảm nhiệm, bao giờ các người tiến giai Trúc cơ kỳ ta sẽ cấp cho, mau về đi."

Ý đồ của Lũng Thiên Lý đã quá rõ ràng, cái gì tự đại hí hửng, cái gì thay các người đảm nhiệm, chẳng qua chỉ là một cái cớ, mục đích của hắn chính là muốn độc chiếm ban thưởng nhiệm vụ lần này của ba người.

Ở nội môn, thường sẽ không xảy ra việc cướp đoạt ban thưởng nhiệm vụ của người khác. Nhưng đám người Bạch Dịch là ngoại lệ, hơn nữa Lũng Thiên Lý lại là Chấp sự tuyên bố nhiệm vụ ngoại môn, cho dù Lũng Thiên Lý thay ba người đi nhận ban thưởng nhiệm vụ cũng là hợp tình hợp lý nên chấp sự trưởng lão cũng sẽ không hỏi nhiều.

"Người muốn đoạt ban thưởng nhiệm vụ mà chúng ta vất vả lắm mới có được!" Cao Nhân không nghe theo, tức giận mắng.

BA~!

Cao Nhân vừa mới mở miệng mắng thì lập tức bị một đạo Linh lực của Lũng Thiên Lý đánh bay ra ngoài. Cao Nhân bụm mặt ngã ngay bên đường, khóe miệng tràn ra vết máu.

"To gan! Dám vu oan cho Chấp sự Thương Vân Tông. Người muốn bị giam vào Thiên Lao sao! Niệm tình người lần đầu vi phạm, ta tha cho người một lần. Nhớ kỹ sau này mà còn nói bậy, đừng trách bản Chấp sự ta không nương tình!"

Sau khi dạy dỗ Cao Nhân, Lũng Thiên Lý quay đầu lại nhìn thẳng vào Bạch Dịch cười lạnh nói: "Trong ba người các người chỉ có Bạch Dịch kiên nhẫn, cũng rất hiểu chuyện, hai người các người cần học hỏi một ít đi, ha ha ha!"

Tại Chấp Sự Đường, bên ngoài có thể đánh mắng đệ tử, trong tông môn thì ngay cả Chấp sự cũng không dám. Dù sao bên trong Chấp Sự Đường còn có Chấp sự Trưởng lão tọa trấn.

Lúc này có không ít đệ tử nội môn xung quanh đã chạy tới xem náo nhiệt. Sau khi họ nhìn thấy những người bị Lũng Thiên Lý mắng chửi là những đệ tử ngoại môn mặc đạo bào xám thì cả đám lộ ra thần thái khinh bỉ, dường như không ai đồng tình.

Ở Thương Vân Tông, trừ những ai mang Linh căn ra nếu không đến Luyện Khí hậu kỳ sẽ không được vào nội môn. Tuy nói là sau khi trải qua tai kiếp bọn họ mới chuyển vào tông môn nhưng đối với các đệ tử khác đó chỉ là ý vào vận khí tốt để tiến vào tông môn mà thôi. Căn bản bọn họ chỉ là những Tu chân giả có địa vị cực thấp.

Phát hiện ba người chẳng qua chỉ là đệ tử ngoại môn có địa vị thấp, đám người đến xem dần tản đi, ai cũng bận rộn chuyện của mình, chẳng ai để ý đến ba người. Nhất là rất nhiều đệ tử nội môn nhận ra Lũng Thiên Lý, biết hẳn không dễ chọc nên càng tránh ra xa.

Thấy thái độ lạnh lùng của các đệ tử xung quanh, Lũng Thiên Lý càng thêm đắc ý, đưa mắt nhìn xéo Bạch Dịch, trong ánh mắt tràn đầy hàm xúc khiêu khích.

Quả thật ban thưởng nhiệm vụ Phong Thảo Viên không tầm thường, nhưng mục đích thật sự của Lũng Thiên Lý không phải là ban thưởng nhiệm vụ mà là chọc tức Bạch Dịch. Để cho Bạch Dịch mất đi lý trí mà động thủ với hắn, chỉ cần Bạch Dịch dám động thủ thì hắn có lý do để xử phạt. Đến lúc đó, Dương Nhất Phàm có muốn che chở cũng không được.

Mức độ âm hiểm xảo quyệt của Lũng Thiên Lý đã đạt đến cảnh giới nhất định. Nếu người khác bị hắn khiêu khích dù không động thủ cũng sẽ chửi ầm lên. Nhưng hắn lầm rồi, chớ thấy người trước mặt chỉ là một thiếu niên bình thường. Thực chất sau cái bộ dạng gầy yếu kia là một vị Tán Tiên đã sống cả vạn năm.

Bạch Dịch vô cùng bình tĩnh liếc mắt với Lũng Thiên Lý, nhếch miệng cười nhạt, bước đến đỡ Cao Nhân dậy rồi quay người rời khỏi.

Tất cả chỉ vì muốn ép Bạch Dịch vào khuôn khổ, suýt nữa trò hề của Lũng Thiên Lý đã thành công rồi.

"Bạch Dịch, ban thưởng nhiệm vụ Phong Thảo Viên, ta sẽ thay các người đi nhận."

Lúc Bạch Dịch vừa xoay người, đột nhiên một giọng nói nữ tử truyền đến, âm thanh lạnh lùng, ngữ khí vô cùng kiên định.

Hơi sững sờ, Bạch Dịch quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử có dung mạo thanh tú nhưng có chút yếu đuối, mặc đạo bào trắng đại diện cho đệ tử chân truyền.

"Nghê sư tỷ." Thấy Nghê Thu Vũ, Bạch Dịch dừng bước, chấp tay nói: "Lần này, hoàn thành được nhiệm vụ Phong Thảo Viên cũng may là có Pháp Khí của sư tỷ."

Vừa nói Bạch Dịch vừa lấy Triệu Vân Mạc ra trả cho đối phương. Vừa thấy Nghê Thu Vũ thì trong Cao Nhân và Khương Đại Xuyên nổi lên một

tia hy vọng, có đệ tử chân truyền nói cho họ, Lũng Thiên Lý sẽ không dám độc chiếm ban thưởng nhiệm vụ của bọn hắn.

Sau khi nhận lại khăn tay, Nghê Thu Vũ khẽ gật đầu, quét mắt nhìn Lũng Thiên Lý. Hắn từ vui cười trở nên lúng túng. Nàng nói với ba người họ: "Đi với ta, dù là đệ tử nội môn hay đệ tử ngoại môn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ đều được ban thưởng, nếu có ai dám vi phạm giới luật tông môn, muốn lừa gạt, ta sẽ báo cáo Chấp Sự Điện, xin Chấp Pháp trưởng lão làm chủ thay các người."

Dứt lời, Nghê Thu Vũ vẫn đầu đi vào trong, Bạch Dịch lạnh lùng cười Lũng Thiên Lý một cái, nhàn nhã đi theo.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Túi Trữ Đồ

Có Nghê Thu Vũ ở đây, ba người Bạch Dịch càng nghênh ngang lướt qua Lũng Thiên Lý đi vào Chấp Sự Đường để lĩnh phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ.

Nhìn bóng lưng gầy mảnh của Nghê Thu Vũ, mí mắt Lũng Thiên Lý khẽ co giật, hần trầm giọng xuống đầy ác độc mắng: “Đệ tử chân truyền thì ghê gớm lắm sao, đại ca Lũng Thiên Nhai của ta cũng là đệ tử chân truyền, tu vi còn trên cả Nghê Thu Vũ người. Hừ! Bạch Dịch, người đừng để ta bắt được cơ hội.”

Trước mặt các đệ tử chân truyền thì sự phẫn nộ của Lũng Thiên Lý không thể bộc phát ra được, hần dù sao cũng chỉ là chấp sự, địa vị so với đệ tử chân truyền thấp hơn một bậc, sau khi hần thăm mắng vài câu thì thở phì phì rồi rời đi.

Chấp Sự Đường là nơi giao nhận nhiệm vụ và phát thưởng, Nghê Thu Vũ đưa ba người Bạch Dịch đến Thiên Điện gặp một vị Thanh Y chấp sự và đơi đổi phương kiếm nghiệm lại nhiệm vụ vườn Phong Thảo xong, Bạch Dịch không những nhận được ba mươi khối linh thạch cấp thấp mà còn được một phần thưởng tên là “Thanh Tiêu Hồ”, một nguyên liệu của luyện khí cấp thấp.

Ba mươi khối linh thạch cộng với một phần nguyên liệu luyện khí cấp thấp, phần thưởng này thật không hề tầm thường. Khương Đại Xuyên vô cùng mừng rỡ, thậm chí cả Cao Nhân vừa mới bị Lũng Thiên Lý dùng linh lực vả vào miệng kia hai mắt cũng trở nên sáng rực.

“Nhiệm vụ vườn Phong Thảo quả thực rất khó làm, ngay cả các đệ tử phổ thông cũng ngần ngại không muốn nhận, các người có thể hoàn thành thì cũng coi như vận khí tốt rồi.”

Nghê Thu Vũ giúp ba người nhận thưởng xong, trước khi rời đi còn nhắc nhở nói: “Lần này không xuất hiện kiến chúa, lần sau có thể các người sẽ không được may mắn như thế, khi nhận nhiệm vụ tông môn thì nhất định phải nhận theo khả năng.”

“Kiến chúa? Không phải nó đã xuất hiện rồi sao?” Đợi khi Nghê Thu Vũ đi xa, Khương Đại Xuyên mới vò đầu hỏi: “Tiểu thúc, con kiến chúa kia là loại gì? Rất đáng sợ sao?”

Cao Nhân cũng thấy rất hiếu kỳ với câu hỏi của Khương Đại Xuyên, lúc đó bọn họ bị Bạch Dịch hô lui về, chỉ thấy mặt đất tràn ngập đám mối, căn bản chẳng nhìn thấy kiến chúa có hình dạng như thế nào.

“Chỉ là một con kiến cái lớn mà thôi, không có gì đặc biệt.”

Bạch Dịch không muốn tiết lộ về Minh Loa kiến (Minh Loa Nghĩ), nên miễn cưỡng nói qua loa, hai người kia nghe thấy chỉ là một con kiến cái lớn nên nhất thời không còn hứng thú nữa, từng người một ai nấy đều cười đắc ý khi nhận lấy một phần thưởng mười khối linh thạch cấp thấp mà Bạch Dịch đưa cho.

Mười khối linh thạch cấp thấp căn bản là một món của cải không thể nào tưởng tượng được trong Nhập Vân cốc, có được mười khối linh thạch cấp thấp rồi chỉ e là dù có trốn trong mộ nhân thạch cũng không thoát khỏi đám người liều mạng vây quanh cướp bóc.

Vẫn là ở nội môn tốt hơn.

Đây là quan điểm mà Cao Nhân và Khương Đại Xuyên cùng nhất chí, ít nhất thì ở đó sẽ không có người trực tiếp động thủ để giành giật.

Ở Nhập Vân Cốc, tông môn luôn cổ vũ các đệ tử nên dùng văn võ tranh đoạt, ý là muốn cho những phàm nhân mới vào tông môn sớm thích ứng được với điều kiện tàn khốc trong Tu chân giới, nhưng đến khi vào nội môn rồi, ai dám trằng trợn cướp đoạt linh thạch của người khác thì Chấp Pháp Điện sẽ lập tức nhúng tay vào và chỉ một chút thôi cũng sẽ có kết cục bị nhốt vào thiên lao.

Không có quy củ thì không thành quy cách, Thương Vân Tông to lớn như vậy đương nhiên sẽ có giới luật của tông môn, người vi phạm ắt gặp sự trừng phạt, Đương nhiên vẫn có những giao dịch và những quý kế bản thủ tồn tại âm thầm trong Thương Vân Tông, giống như những gì mà Lũng Thiên Lý vừa gây nên, chỉ cần có thể né qua được Chấp Pháp Điện thì sẽ không bị tính là vi phạm môn quy.

Nguyên liệu Thanh Tiêu Hồ thì Bạch Dịch không chia cho hai người kia, bởi vì nguyên liệu này tuy rằng là cấp thấp nhưng là loại cần thiết để điều chế ra Thiên Cơ Khôi Lỗi. Khương Đại Xuyên và Cao Nhân cũng không đề cập đến nó. Nếu không phải là Bạch Dịch thì bọn họ đến nửa viên Linh Thạch cũng không có chứ đừng nói đến mười khối, hơn nữa một khi vườn Phong Thảo bị phá hủy thì bọn họ sẽ bị phạt cực kỳ nặng.

Lĩnh xong phần thưởng, ba người họ không về Lưu Tiên Cư ngay mà ở lại đại điện trong khu giao dịch của Chấp Sự Đường đi dạo một chút.

Lần này coi như Khương Đại Xuyên và Cao Nhân được mở mang tầm mắt, xung quanh các gian hàng bày biện đầy những nguyên liệu linh thảo mà bọn họ không hề biết đến, chúng còn có rất nhiều hình dạng khác nhau, những pháp khí tản ra linh khí dày đặc, càng nhìn khiến hai người càng cảm thấy thèm nhỏ dãi.

Bạch Dịch đi dạo một vòng trong đại điện, vốn định mua một pháp khí, Phi Lô kiếm của hắn đã bị hủy, tông môn không phân phát cái khác nên hắn đành phải tự mình nghĩ cách.

Hắn xem một lát rồi khở sở than vãn, với hơn hai mươi khối linh thạch cấp thấp trong tay thì đến loại pháp khí tầm trung cũng không mua nổi, cuối cùng chỉ có thể tiêu tốn hai khối linh thạch cấp thấp để mua về một thanh Phi Lô kiếm cấp thấp.

Ở Nhập Vân Cốc thì sở hữu hơn hai mươi khối linh thạch bên mình đã là kinh người rồi, nhưng đây là nội môn, một thanh pháp khí cấp thấp nhất cũng lên đến trăm viên linh thạch, Bạch Dịch căn bản không thể mua nổi.

Hắn khở sở tự cười nhạo bản thân mình, Bạch Dịch trước đây chưa từng nghĩ rằng mình lại có lúc nghèo đến mức độ này, nhưng hắn cũng không có chút nào mặc cảm, với bản lĩnh của mình thì hắn muốn kiếm linh thạch cũng không có gì khó.

Nếu tạm thời không mua được pháp khí trung cấp, thì Bạch Dịch cũng không ở lại nữa, trước khi đi ra ngoài hắn cũng tiêu thêm ba khối linh thạch nữa để mua một cái thuyền gỗ nhỏ.

Chiếc thuyền gỗ này là một pháp khí phi hành (dụng cụ để bay) cấp thấp vô cùng bình thường ở Nhập Vân cốc, giá cả không quá đắt và giống y hệt của Phí lão trước đây, chỉ có điều tốc độ bay không được nhanh lắm, chỉ nhanh hơn ngựa một chút thôi, dùng để di chuyển trong cự li ngắn thì cũng được.

Rời khỏi Chấp Sự Đường, ba người quay trở về Lưu Tiên Cư. Khương Đại Xuyên và Cao Nhân có được linh thạch rồi nên hào hứng tu luyện trở lại.

Không lâu sau khi trở về Lưu Tiên Cư, Dương Nhất Phàm thần sắc vô cùng vội vã từ Chấp Sự Đường trở về, tuy rằng Chấp Sự trưởng lão có lòng tốt, thấy hắn ở trong Nhập Vân Cốc giao đấu với tu sĩ áo đen bị thương mới lệnh cho hắn về Chấp Sự Đường tu dưỡng, nhưng mấy ngày này trong lòng Dương Nhất Phàm vẫn luôn không yên.

Vết thương bên ngoài không đáng lo, điều khiến hấn lo lắng chính là an nguy của Bạch Dịch.

Thấy Bạch Dịch đã bình yên vô sự, Dương Nhất Phàm lúc này mới yên tâm trở lại. Hấn lấy ra một cái bao da màu xanh đen to bằng bàn tay và nói: “Đây là những nguyên liệu luyện khí mà ngươi cần, chỉ thu thập được một nửa, số còn lại ta sẽ nghĩ cách, cái túi chứa đồ này ngươi cũng giữ lại, dùng linh khí để mở nó ra và nó có thể chứa được không ít đồ, bên trong còn có hai mươi khối linh thạch cấp thấp mà tông môn phát cho chấp sự tháng này.

Túi chứa đồ là một loại pháp khí thu nạp của tu chân giả, đừng xem bề ngoài nó chỉ là một cái túi da nhỏ bé, không gian bên trong nó thì không hề nhỏ chút nào, dường như có thể lớn bằng một nửa căn phòng, một cái túi chứa đồ ít nhất phải có hơn trăm khối linh thạch cấp thấp mới có thể mua được, đệ tử ngoại môn căn bản không cách nào có được.

Ở bên trong túi chứa đồ còn có một pháp bảo thu nhận cao đẳng, được gọi là Trữ Vật Giới Chi, loại bảo vật đắt giá này thì tu sĩ Trúc Cơ kỳ như Dương Nhất Phàm cũng không thể có được.

Túi chứa đồ có thể cất vào đó không ít đồ đạc, Bạch Dịch vừa vặn có thể dùng đến, cảm ơn xong thì Bạch Dịch cũng không nói lời khách khí với Dương Nhất Phàm nữa.

“Lần này trở về, ta vẫn còn phải chấp hành việc quản lý đệ tử ngoại môn, ta sẽ chọn một nơi ở gần sân viện của ngươi một chút, mấy ngày nay Lũng Thiên Lý không làm khó gì ngươi đấy chứ!” Dương Nhất Phàm nói.

“Vấn ổn, hấn đã tự cường chế và sắp xếp một nhiệm vụ tông môn và ta cũng đã hoàn thành rồi.” Bạch Dịch ung dung nói.

“Nhiệm vụ? Hấn đã sắp xếp cho ngươi nhiệm vụ gì?” Dương Nhất Phàm cả kinh hỏi.

“Diệt kiến ở vườn Phong Thảo.” Bạch Dịch điềm tĩnh trả lời.

“Vườn Phong Thảo!” Dương Nhất Phàm lập tức đứng dậy, trừng mắt tức giận quát: “Tam thiên Phong Thảo viên, lưỡng dạ Diêm La Điện.” (*) Loại nhiệm vụ này thì ba người ở Trúc Cơ kỳ cũng chưa chắc hoàn thành được, chỉ một chút sơ xảy thôi là cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, cái tên Lũng Thiên Lý này thật vô liêm sỉ.”

(*) Nghĩa câu này là ba ngày ở vườn Phong Thảo thì bằng hai đêm ở điện Diêm La, điện Diêm La là cung điện dưới địa ngục, nơi luận tội và thi hành các hình phạt tàn bạo cho mỗi tội lỗi con người mắc phải khi còn sống.

Tức giận mắng một câu sau đó Dương Nhất Phàm bỗng nhiên nhớ ra và cảm thấy không tin được, hỏi: “Người nói là người đã hoàn thành nhiệm vụ ở vườn Phong Thảo rồi?”

“Gặp may mà thôi.” Bạch Dịch khẽ mỉm cười nói: “Trên đường gặp được Nghê Thu Vũ, nàng ấy cho ta mượn của ta một bộ pháp khí cấp cao Triền Vân Bạc (khăn Triền Vân) lúc này mới được bình yên vô sự.”

“Nghê Thu Vũ sao...”

Dương Nhất Phàm đầy vẻ đăm chiêu, ánh mắt lóe lên một tia tự ti nói: “Tâm địa của Nghê Thu Vũ rất tốt, đối xử với các sư đệ, sư muội cảnh giới thấp hơn nàng ấy vô cùng thân mật. Năm đó ta cùng nàng ấy đồng thời bái vào Nhập Vân Cốc, ta bị tra ra là người thân có linh căn, trực tiếp đi qua Nhập Vân Cốc tiến vào nội môn, trở thành đệ tử chân truyền cao cao tại thượng, còn nàng ấy ở lại Nhập Vân Cốc khổ sở tu luyện, bây giờ nàng ấy đã dựa vào sự chăm chỉ tu luyện mà trở thành đệ tử chân truyền, còn ta thì...”

Cười khở một tiếng sau đó Dương Nhất Phàm lắc đầu không nói nữa.

“Khó khăn một chút mà thôi, người cũng không phải là một phế nhân.” Bạch Dịch liếc mắt nhìn Dương Nhất Phàm sau đó nắn nắn tay vào chiếc túi chứa đồ, ánh mắt đầy vẻ mãn ý (hài lòng) sau đó hắn làm như không có chuyện gì xảy ra nữa, tiếp tục nói: “Người nắm giữ được cơ hội thì con đường tu chân mới có thể đi xa được.”

“Cơ hội?” Dương Nhất Phàm càng cười một cách khổ sở: “Ta thì còn có cơ hội gì, có thể loại trừ quỷ vật ra khỏi cơ thể mình là đã cảm tạ trời đất lắm rồi, đối với việc nâng cảnh giới lên, ta căn bản không dám nghĩ nữa.”

“Tu vi đình trệ thì không hẳn là không có cách giải quyết.” Bạch Dịch bình tĩnh nói: “Vị trưởng bối nhà ta không những hiểu biết về quỷ vật, còn yêu thích nghiên cứu những chứng bệnh kỳ dị của tu chân giới, nói không chừng khi lão nhân gia cao hứng thì cũng có thể chữa khỏi mối bận tâm kia của người.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Lời Nói Và Việc Làm Như Một

“Vị trưởng bối trong nhà người còn có thể chữa bệnh? Chữa được bệnh cho tu chân giả?” Dương Nhất Phàm càng thêm chấn kinh.

Tại phàm thế, y đạo là nghề phổ thông, nhưng tới thế giới tu chân thì các tu sĩ hầu như rất ít khi bị bệnh. Thể chất của tu chân giả sẽ tăng lên theo cảnh giới, càng ngày càng mạnh, cơ thể phàm nhân không thể so sánh được, do đó cũng rất ít khi nhiễm bệnh.

Tuy vậy, ở thế giới tu chân cũng không phải không xuất hiện một ít chứng bệnh cổ quái. Ví dụ như bị Yêu trùng cắn bị thương, bị nhiễm khí độc, hoặc bị Quỷ vật xâm nhập vào trong cơ thể. Thậm chí, có không ít tu chân giả nóng lòng cầu đạo, tu luyện tâm pháp bị tẩu hỏa nhập ma. Những dị trạng này đều dẫn tới bệnh tật. Hơn nữa, những chứng bệnh như vậy chỉ tu chân giả mới bị nhiễm, thần y chốn phàm nhân cũng thúc thủ vô sách. Chỉ có những người vừa tinh thông y đạo vừa là tu chân giả mới có thể dựa vào tính chất của bệnh mà luyện chế ra một ít đan dược đặc thù để chữa.

Việc luyện đan, các tu chân giả hầu như đều biết nhưng để đạt tới độ tinh thông thì không phải ai cũng làm được. Nhất là đan đạo đại gia, trong tu chân giới là rất thưa thớt. Mỗi một vị cường giả Đan đạo, bất luận tu vi cao hay thấp đều rất được kính trọng, không mấy người dám đắc tội.

Biết vị trưởng bối Bạch gia không những nghiên cứu Quỷ vật, còn tinh thông Đan đạo, Dương Nhất Phàm không khỏi khiếp sợ. Hắn lại càng thêm coi trọng Bạch Dịch. Lúc này nếu Lũng Thiên Lý có ý hãm hại Bạch Dịch, hẳn nhất định dốc sức liều mạng bảo vệ.

Cảnh giới giảm xuống không biết vì sao khiến Dương Nhất Phàm tự ti đã nhiều năm, hôm nay thất vọng phục hồi, Đạo tâm đối với còn đường tu chân đã chết lại sống lại thêm một lần nữa.

“Nếu nhà người có trường bối có thể giúp ta khu trừ Quỷ vật, chữa quái bệnh làm tiến cảnh của ta không thể tăng lên thì Dương Nhất Phàm ta tất mang đại ân. Nếu thiên phú tu luyện của ta trở lại, ta nguyện gia nhập vào Bạch gia, cả đời làm nô bộc.”

Dương Nhất Phàm nói đầy nghiêm trang, chắc chắn.

“Lúc gặp trường bối trong nhà ta sẽ nói giúp người mấy lời, còn lão nhân gia có nhận lời xuất thủ hay không thì còn phải nhìn vào vận mệnh của người rồi.” Bạch Dịch cười cười bảo.

Nói tới việc tương lai sẽ giúp Dương Nhất Phàm giải quyết vấn đề tu vi đình trệ đã nhiều năm, Bạch Dịch nhìn thấy được tính cách người này cũng không tệ. Không phải hãn là người tốt lành, mà là những lời hãn nói đồng nhất với việc hãn làm.

Dương Nhất Phàm đã từng đáp ứng Bạch Dịch, sau này hãn là Chấp sự ở chỗ phân phát Linh thạch thì Bạch Dịch có thể tùy ý lấy sử dụng. Hiện giờ tông môn vừa mới chia cho hãn mỗi tháng hai mươi khối Linh thạch hãn cũng đưa cho Bạch Dịch. Hãn nói được làm được, phẩm hạnh ấy mới là tiêu chuẩn Bạch Dịch cần.

Bạch Dịch không cần người lương thiện, cũng không cần ác nhân. Cái hãn cần là một trở thủ đặc lực làm được việc. Trong khoảng thời gian này, Bạch Dịch khá hài lòng với biểu hiện của Dương Nhất Phàm.

Đè nén tâm tư đang sôi trào trong lòng, Dương Nhất Phàm nghĩ tới một chuyện, lo lắng bảo. “Trong những tài liệu người cần, giáp xác Minh Loa không dễ mua, Chấp sự đường cũng không có ai bán đâu. Người cần phải

đi phường thị bên ngoài tông môn mua thôi. Nếu như ta rời khỏi tông môn lúc này, Lũng Thiên Lý sẽ thừa cơ ra tay với người.”

“Giáp xác của Minh Loa ta có thu được một ít ở Phong Thảo Viên, Thanh Tiều Hô đã lấy được từ ban thưởng nhiệm vụ, hai loại tài liệu ấy người không cần phải kiếm nữa.” Bạch Dịch bảo.

Dương Nhất Phàm nghe xong lại thêm một lần kinh hãi. “Thứ Xích Phong Thảo kéo tới là Minh Loa nghĩ?”

Dương Nhất Phàm biết rõ Minh Loa nghĩ khó chơi như thế nào. Dù chỉ là một Yêu thú cấp một, nếu xuất hiện kiến chúa, nó gọi cả ngàn vạn kiến quân tới thì Yêu thú cấp hai đơn độc cũng phải tránh lui. Hẳn không nghĩ, tại Phong Thảo Viên, Bạch Dịch lại đụng độ phải loại Yêu thú này. Không những thế, đối phương còn lấy được giáp xác của nó.

“Chỉ có một cái thôi, cũng không phiền toái gì lắm.” Bạch Dịch hơi hột nói, sau đó hỏi. “Cần bao nhiêu Linh thạch mới có thể mua được Linh Thú Đại?”

Linh Thú Đại cùng loại với túi trữ vật, đều có tác dụng chứa vật. Có điều, thứ Linh Thú Đại thu vào là Yêu thú chân chính, cũng là vật còn sống. Túi trữ vật chỉ có thể chứa được chút ít Linh thảo và vật chết mà thôi.

Nghe nhắc tới Linh Thú Đại, lông mi Dương Nhất Phàm nháy dựng lênm lúng túng đáp. “Túi trữ vật thấp nhất cũng hơn một trăm đê giai Linh thạch. Muốn mua Linh Thú Đại thấp nhất cũng cần hơn một vạn Linh thạch, mà chưa chắc đã mua được. Hiện giờ, ta...thật sự không có Linh thạch.”

Trong khoảng thời gian này, Dương Nhất Phàm gần như đáp ứng tất cả các yêu cầu của Bạch Dịch. Hẳn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, làm Chấp sự ngoại môn, bình thường không thu được chỗ nào béo bở. Hẳn có thể góp

nhặt được hai loại tài liệu áp chế Quỷ vật đã trắng tay rồi. Tài liệu đưa cho Bạch Dịch đều là do hăn dùng một ít tài liệu luyện khí còn thừa đổi lấy.

“Một vạn đê giai Linh thạch sao? Cái giá thật cao!” Bạch Dịch cười nhạt một tiếng. “Ta chỉ hỏi một chút thôi, Dương chấp sự không cần phải lo lắng.”

Dương Nhất Phàm hơi xấu hổ cười, trong lòng tự nhủ, dầu người có muốn ta cũng không mua nổi.

“Cửu phẩm Tây Tủy Đan, Dương chấp sự có biết cách luyện chế không? Tỷ lệ đan dược thành công đạt mấy phần?” Bạch Dịch hơi phẫn khích hỏi thăm.

Nhắc tới việc luyện đan, Dương Nhất Phàm liền hào hứng trở lại. Hăn tự hào bảo. “Ta chính là đệ tử của Đan Các, đối với việc luyện đan cũng có chút chiến tích. Luyện chế ra đan dược Tây Tủy Đan, ta có thể đạt được nhiều nhất hai phần tỷ lệ thành công.”

Hai phần thành công, nghĩa là lượng tài liệu tiêu hao cũng rất lớn. Dương Nhất Phàm có thể luyện chế ra hai hạt, tỉ lệ này tính trong đám tu sĩ cũng đã là không thấp, nhưng Bạch Dịch nghe xong, thiếu chút nữa cười không ra tiếng.

Luyện chế Cửu phẩm Tây Tủy Đan mà tỷ lệ thành công có hai phần, như thế là quá thấp. Tiền mua tài liệu luyện chế bị hưu hao cũng đủ mua được hai viên đan dược thành công này rồi.

Gật đầu nhẹ, Bạch Dịch cố nén cười hỏi. “Người có thể nói hay không cũng được, lúc luyện chế, người pha trộn tỷ lệ tài liệu cùng hỏa hầu thế nào?”

Dương Nhất Phàm trầm ngâm, sau đó đem những vấn đề này giảng giải tỉ mỉ cho Bạch Dịch một hồi, không hề giấu giếm.

Hỏi thăm tỷ lệ pha chế tài liệu cùng việc điều chỉnh hỏa hầu trong thế giới luyện đan vốn là việc tối kỵ, chẳng khác nào hỏi bí phương độc môn của tu sĩ khác. Tu sĩ tu luyện Đan đạo không chỉ dựa vào thiên phú mà còn phải trải qua quá trình luyện tập không ngừng, qua năm tháng mới có thể thu được kinh nghiệm. Trong quá trình luyện tập, lượng tài liệu hao phí là vô cùng lớn, nếu không có tông môn ở phía sau chèo chống, không có mấy người nguyện chuyên tâm đi theo con đường nghiên cứu Đan đạo này.

Đan dược phân ra Cửu phẩm. Mỗi một phẩm Linh đan đều có mấy trăm loại, để thông thạo thủ pháp luyện chế một loại đan dược thôi đã tốn rất nhiều tài liệu luyện chế rồi. Muốn hiểu rõ, nắm giữ phương pháp luyện chế tất cả các loại Linh đan, các tông môn đều không chịu nổi hao phí. Hơn nữa, Đan dược càng cao giai, tỉ lệ luyện chế thành công càng thấp. Rất nhiều phương pháp luyện chế đan dược Nhất phẩm, Nhị phẩm đã sớm thất truyền chứ đừng nói tới chuyện có thể luyện ra được hay không.

Nói vậy để thấy kinh nghiệm luyện đan, nếu không phải là thầy trò thì hầu như không có ai nguyện nói cho người ngoài. Dương Nhất Phàm vô cùng tín nhiệm Bạch Dịch mới nói ra hết như vậy.

Đợi đến lúc Dương Nhất Phàm nói hết kinh nghiệm bản thân trong việc luyện chế Tủy Tủy Đan ra rồi, Bạch Dịch trầm ngâm một lúc, nói. “Lửa khai lò nên kéo dài chín hơi thở, Xích Phong Thảo biến thành mỗi bản năm lượng chín tiền, Kiêu Mộc Phấn nhiều hơn ba lượng. Lúc nghe thấy một tia đan hương nhàn nhạt tỏa ra thì phải lập tức mang hỏa diễm người có thể điều khiển được lên tới cực hạn. Chờ lúc người tiến hành luyện chế Tủy Tủy Đan, cứ làm theo lời ra, có lẽ sẽ đạt được kết quả bất ngờ.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Cửu Khúc Đan Văn

Nghe xong những cải biến về định mức tài liệu và điều chỉnh hỏa hầu khi luyện đan mà Bạch Dịch nói, Dương Nhất Phàm nhíu mày trầm tư, chờ sau một lúc mới gật đầu nói. “Ngày mai ta sẽ thử xem sao. Loại phương pháp này cũng là kinh nghiệm luyện đan của tiền bối trong Bạch gia người sao?”

Bạch Dịch gật đầu mà không biết phải giải thích thế nào khác. Dương Nhất Phàm cứ thế cáo từ rời đi.

“Trường bối nhà ta...”, Lúc không còn người ngoài, Bạch Dịch mới cười nhạt, lẩm bẫm. “Đó chính là một vị Tán Tiên, đã từng là Thanh Không chi chủ cơ đấy.”

“Phì! Phì phì...”

Lời nói của Bạch Dịch bị những âm thanh nhỏ đột nhiên cắt ngang. Bạch Dịch nhướng mày, đưa tay lên rồi kéo ra một con bạch trùng, tức giận quát. “Người lại nổi điên làm gì đấy?”

“Phì, phì! Chủ tử!” Bạch trùng làm mặt cười khổ, vừa nôn ọe, khóc lóc vừa kể lể. “Cái con kiến thối tha trong vỏ, thiếu chút nữa đã hun chết ta rồi. Phì, phì!”

Bạch Dịch vừa nhìn thấy bạch trùng Chúc Hỏa này đã thấy đau đầu không thôi. Nó từng là Chúc Long bá đạo lạnh lùng, ít nói, chưa từng nói những lời dư thừa bao giờ. Còn tên Chúc Hỏa này, lông gà vỏ tỏi, chuyện gì cũng có thể mang ra để gây chuyện được. Tên này không phải Long, rõ ràng giống với một con xú trùng nhiều chuyện hơn.

Đối với bạch trùng này, Bạch Dịch cũng không có biện pháp nào. Hắn thu nó lại vào trong tay áo, lấy đê giai Linh thạch ra chuẩn bị tu luyện.

“Chủ tử, hắc hắc, cho ta một khối Linh thạch chứ.” Ấu thể Chúc Long ló ra từ trong vạt áo, cười hì hì.

“Người vừa tiến hóa thành Yêu thú bậc một, có thể cắn nuốt được bao nhiêu đê giai Linh thạch chứ?”

Bạch Dịch nhíu lông mày, trầm giọng hỏi. Chúc Long có thể ăn mọi vật trong thiên hạ. Không chỉ Linh thảo, tài liệu cực rắn để luyện khí nó cũng có thể nuốt vào được. Thế nhưng hiện giờ Chúc Long có cấp bậc quá thấp, hắn không thể cắn nuốt Linh thạch được mới đúng.

“Không thể cắn,” Bạch trùng khăng khăng, “nhưng ta có thể liếm mà!”

Khoảng không trước mắt Bạch Dịch tối sầm lại, thiếu chút nữa lặn ra bất tỉnh. Bất đắc dĩ, hắn lấy ra một khối đê giai Linh thạch treo lên đầu bạch trùng, sau đó nhét nó vào trong vạt áo rồi bắt đầu vận chuyển tâm pháp tu luyện.

Ngày hôm sau, Dương Nhất Phàm dậy thật sớm. Trời chưa sáng hắn đã vội vàng đi tới Chấp Sự Đường, dùng vài loại tài liệu còn không nhiều lắm đổi lấy mười phần tài liệu để luyện chế ra Tây Túy Đan, sau đó lại đi tới Địa Hỏa Quật ở Luyện Khí Điện, sau khi tiêu hao mất một khối đê giai Linh thạch thì kiếm được một gian nhà đá chuẩn bị cho việc luyện đan.

Không đạt tới cảnh giới Kim Đan thì không có Đan Hỏa, tu sĩ Trúc Cơ muốn luyện đan phải mượn Địa Hỏa trong tông môn. Nơi này thuộc Địa Hỏa Quật của Luyện Khí Điện, là địa điểm cung cấp nơi luyện đan, luyện khí cho đệ tử cấp thấp tu luyện. Mỗi lần sử dụng phải giao nộp một khối đê giai Linh thạch, sau đó được dùng trong một ngày.

Tối qua, sau khi được Bạch Dịch chỉ điểm, Dương Nhất Phàm quyết định hôm nay sẽ tới thử xem sao. Với tỷ lệ luyện chế thành công Tây Tủy Đan của hắn, dấu phương pháp mà Bạch Dịch nói không có hiệu quả, ít nhất hắn cũng có thể luyện chế ra một loại đan dược chênh lệch không nhiều lắm với Tây Tủy Đan thành phẩm.

Hít thở sâu một hơi, Dương Nhất Phàm bắt đầu dựa theo phương pháp phối hợp tài liệu Bạch Dịch đã nói, dẫn xuất Địa Hỏa, bắt đầu luyện đan.

Địa Hỏa ở trong một cái tiểu đỉnh dùng để luyện đan, mỗi lần có thể luyện chế một hạt, cũng có thể luyện chế đồng thời mười phần tài liệu.

Dương Nhất Phàm chỉ lấy ra một phần tài liệu cho vào, dựa theo lời Bạch Dịch nói, tới lúc ngửi thấy đan hương nhẹ nhẹ bay lên thì lập tức tăng Địa Hỏa lên tới cực hạn. Cái bếp lò trong gian nhà đá trở nên nóng rực.

Liệt diễm qua đi, đan dược ngưng hình, trong căn nhà đá nổi lên mùi thơm của Tây Tủy Đan.

“Thành công rồi!”

Dương Nhất Phàm lấy từ trong đỉnh ra một hạt đan dược tỏa ra đan hương thuần khiết, chính là Tây Tủy Đan mà trong lòng hưng phấn không thôi. Hắn không nghĩ chỉ dùng phần tài liệu đầu tiên để luyện chế mà đã thuận lợi như vậy. Đợi sau khi kiểm tra hạt đan dược cẩn thận xong, sắc mặt hắn càng kinh hãi, trắng bệch, cuối cùng la lên thất thanh. “Cửu Khúc Đan Văn trong nội đan cực phẩm! Điều này, điều này sao có thể xảy ra được!”

Trên Linh đan sinh ra đường vân tự nhiên gọi là Đan văn. Bình thường, Linh đan không phân chia phẩm giai, nhưng một khi xuất hiện Đan văn thì chứng tỏ nó là một hạt đan dược có dược hiệu rất tốt. Hơn nữa, Đan văn càng nhiều, dược hiệu càng tốt hơn. Nếu có thể đạt tới chín vòng Đan văn, đan dược ấy đã đạt tới cấp bậc nội đan cực phẩm.

Một hạt đan dược có chín vòng Đan văn biểu thị dược hiệu đã đạt tới đỉnh phong, được vinh dự gọi là Cửu Khúc Đan Văn, dược hiệu của nó cùng đẳng cấp với Linh Đan cấp ba trở lên. Giá bán của nó có thể gấp mười lần Linh đan thường.

Linh Đan có chứa Đan văn bình thường Dương Nhất Phàm không thể luyện chế ra được. Lúc trước, tối đa hẳn cũng chỉ luyện chế ra Linh đan có hai vòng Đan văn, thế mà cũng đã làm hẳn mừng rỡ suốt cả ngày. Hôm nay, hẳn tiện tay luyện chế lại có thể luyện ra Cửu Khúc Đan Văn, bản thân hẳn không thể tin nổi.

Cửu Khúc Đan Văn quý hiếm làm Dương Nhất Phàm vô cùng xúc động.

Hạt Tây Tựu Đan này, dù sư tôn của hẳn cùng mấy vị trưởng lão trong Đan Các cũng chưa chắc đã luyện chế ra được. Dương Nhất Phàm đoán chắc, vị sư tôn của hẳn mất một tháng cũng chưa chắc có thể luyện chế ra một hạt Tây Tựu Đan đạt tới Cửu Khúc Đan Văn như thế này.

Quá kinh hãi, Dương Nhất Phàm hít sâu một hơi, sự tôn sùng dành cho vị trưởng bối trong nhà Bạch Dịch đã có thể so sánh với sự tôn sùng dành cho Thần linh. Lúc trước hẳn đoán người này có thể đạt tới cảnh giới Kim Đan, hiện giờ xem ra, vị này rất có thể đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh rồi!

Ổn định lại tinh thần, Dương Nhất Phàm tiếp tục việc luyện đan, nhưng dù hẳn có cẩn thận mười phần, tới lúc tiêu hao hết cả mười phần tài liệu cũng không luyện chế ra thêm một viên Cửu Khúc Đan Văn nào nữa. Trong đó có bốn hạt Tây Tựu Đan đạt tới ba vòng Đan văn và ba hạt Tây Tựu Đan thông thường. Tính cả viên đan dược Cửu Khúc Đan Văn lúc trước là tám hạt.

Mười phần tài liệu có thể luyện chế ra tám hạt Tây Tựu Đan, tỷ lệ thành công là tám phần!

Thêm một lần, Dương Nhất Phàm chấn động sâu sắc. Đừng nói là hãn, chỉ sợ sư tôn của hãn cũng chưa bao giờ đạt tới tỷ lệ luyện đan thành công này.

Đan văn huyền diệu, tỷ lệ luyện thành lại cực cao. Dương Nhất Phàm đã bội phục sát đất vị trưởng bối Bạch gia kia rồi. Nếu thiên phú tu luyện của hãn có thể hồi phục như lúc ban đầu, đừng nói là làm nô bộc cho Bạch gia, cho dù bảo hãn làm nô tài hãn cũng nguyện ý.

Khỏi cần phải nói, kinh nghiệm luyện đan mà Bạch Dịch nói cho hãn lần này có thể giúp hãn luyện chế Tây Tủy Đan dễ dàng đã giúp hãn kiếm ra lượng Linh thạch lớn như thế nào.

Rời khỏi Địa Hỏa Quật, Dương Nhất Phàm liền quay trở lại Lưu Tiên Cư, mang hạt Cửu Khúc Đan Văn kia đưa cho Bạch Dịch, lại để lại ba hạt Tây Tủy Đan có chứa Đan văn xong mới cáo biệt rời đi.

Xuất ra bốn hạt, hãn còn lại bốn hạt. Sau khi bán đi có thể kiếm được một số lợi nhuận nhỏ.

Hiện giờ, Tây Tủy Đan vẫn có tác dụng chút ít đối với Bạch Dịch, hãn không khách khí nhận lấy, sau vài ngày đã phục dụng ba hạt Tây Tủy Đan kia vào. Hạt đan được đạt tới Cửu Khúc Đan Văn hãn không dùng mà nhường lại cho bạch trùng.

Cảnh giới Luyện Khí trung kỳ chỉ cần ăn đan dược bình thường vào là được. Ăn Cửu Khúc Đan Văn vào cũng không có nhiều chỗ tốt. Được hiệu của nó tuy cao nhưng sức chịu đựng của bản thân cũng có hạn, trong khi tác dụng của nó đối với Chúc Long lại cao hơn nhiều.

Tuy Chúc Hỏa gây ra không ít phiền toái cho hãn, nhưng dù sao nó vẫn là ấu thể của Chúc Long.

Trong nửa tháng này, Bạch Dịch hoàn toàn tập trung tĩnh tu tại Lưu Tiên Cư. Dương Nhất Phàm ở cách đó không xa, Lũng Thiên Lý cũng không dám đến sinh sự để chuốc lấy phiền toái.

Linh khí bên trong Thương Vân Tông rất đầy đủ, so với Nhập Vân Cốc thì mạnh hơn rất nhiều. Chỉ nửa tháng, Linh khí ở Tử Phủ bên trong Bạch Dịch đã tiếp cận đến đỉnh phong, qua vài ngày là hẳn có thể đột phá cảnh giới, đạt tới Luyện Khí hậu kỳ.

Từ lúc ở Nhập Vân Cốc đi vào Thương Vân Tông, thời gian mới chỉ chưa tới hai tháng, cảnh giới của hắn đã sắp đạt tới Luyện Khí hậu kỳ, tốc độ tu luyện này khiến cho người ta sợ hãi. Nếu các trưởng lão trong tông môn biết được, hẳn sẽ giật mình không thôi.

Có Ân Linh Quyết, chỉ cần không gặp phải cường giả đạt tới Kim Đan cần thận điều tra, Bạch Dịch có thể che giấu tu vi của mình ở bất cứ giai đoạn nào của Luyện Khí kỳ. Vì vậy, dù tốc độ tiến giai rất nhanh cũng không làm hắn băn khoăn.

Sau nửa tháng, những ngày yên tĩnh trong Lưu Tiên Cư một lần nữa bị Lũng Thiên Lý khuấy đảo. Đợt giao nhiệm vụ tông môn thứ hai đã tới.

Mỗi tháng chỉ cần một lần hoàn thành nhiệm vụ của tông môn. Tốc độ này đối với Lũng Thiên Lý là quá chậm. Hôm nay Dương Nhất Phàm đã trở lại Lưu Tiên Cư, việc phân nhiệm vụ không chỉ do mình hắn định đoạt. Hẳn muốn chinh đốn Bạch Dịch sẽ khó khăn hơn nhiều, cho nên hắn đã chuẩn bị sẵn cho Bạch Dịch một nhiệm vụ thật đặc biệt.

Quét dọn Thiên Lao trong thời gian một tháng.

Đệ tử bình thường, mỗi tháng hoàn thành một lần nhiệm vụ tông môn thì sẽ được nhận mười khối Linh thạch. Nhưng đệ tử bình thường có thể tự mình lựa chọn nhiệm vụ, làm theo khả năng của mình là được. Những đệ tử

ngoại môn ở Lưu Tiên Cư không có quyền lợi ấy, mọi việc đều có Lũng Thiên Lý an bài.

Biết Lũng Thiên Lý chẳng phải người lương thiện, Bạch Dịch cũng không có cách nào. Dương Nhất Phàm cũng không thể can thiệp vào việc phân chia nhiệm vụ này.

Dương Nhất Phàm biết nhiệm vụ quét dọn Thiên Lao này tuy tốn nhiều thời gian, ban thưởng hoàn thành cũng rất thấp nhưng ngược lại lại không gặp phải nguy hiểm gì nên cũng không quá lo lắng.

Truyền đạt nhiệm vụ xong, đệ tử ngoại môn nhốn nháo rời khỏi chỗ ở, tìm kiếm địa điểm thực thi nhiệm vụ của mình. Lần này Bạch Dịch đi một mình, tới một khe suối tĩnh mịch ở phía Nam tông môn.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thiên Lao Phong Câu

Thiên Lao của Thượng Vân Tông ở trong một khe núi lớn tên là Phong Câu, nên được gọi là Thiên Lao Phong Câu. Trong lao giam giữ các đệ tử vi phạm giới luật của tông môn.

Xuất phát từ Lưu Tiên Cư, Bạch Dịch thông thả dạo chơi, không giống như đang đi làm nhiệm vụ. Cảm giác hảnh vừa đi vừa thưởng thức tông môn tu chân khổng lồ này.

Trong tất cả các loại nhiệm vụ thì nhiệm vụ quét dọn Thiên Lao này có thể nói là một loại nhiệm vụ an toàn nhất. Đệ tử nội môn bình thường không có ai muốn nhận vì thời gian làm nhiệm vụ ở đây quá lâu, cần trọn vẹn một tháng, phần thưởng ban cho khi hoàn thành lại cực thấp, chỉ được có một khối đê giai Linh thạch.

Đổi một tháng quét dọn Thiên Lao lấy một khối đê giai Linh thạch, trừ phi là đệ tử vừa mới tiến vào nội môn, những đệ tử đạt tới cảnh giới Trúc Cơ không có ai nguyện đi làm.

Một tháng thời gian tu luyện nói không chừng có thể làm cảnh giới tăng lên vài phần, không có ai rảnh rỗi nhận đi quét dọn Thiên Lao cả.

Biết mình phải nhận loại nhiệm vụ tốn thời gian này, Bạch Dịch cũng không hề tức giận. Dù sao tốc độ tu luyện của hắn quá nhanh, có thể dùng một tháng thời gian này để che dấu bớt cũng tốt. Nếu chẳng may bị mấy trưởng lão trong tông phát hiện điều bất thường thì khó tránh khỏi phiền toái.

Lúc mới nhận nhiệm vụ này, Bạch Dịch tỏ ra khá nhẹ nhõm, nhưng trong lòng hẳn vẫn cẩn thận đề phòng. Lũng Thiên Lý lòng lang dạ sói, tuyệt không đơn giản chỉ an bài cho hẳn một nhiệm vụ an toàn, không hề có chút mạo hiểm nào như thế này. Nói không chừng trong đó còn có nguy hiểm mà người ngoài không biết.

Đi ngang qua một mô đất, trước mắt hẳn xuất hiện một khe núi tĩnh mịch. Từ xa nhìn lại nơi này giống như một cái hạp cốc, thảm thực vật trải dài hai bên khe suối che lấp khá nhiều ánh sáng mặt trời làm lòng suối nhìn càng mờ ảo.

Khe suối này chính là Phong Câu. Thiên Lao của Thương Vân Tông được xây dựng dưới đáy Phong Câu này.

Bạch Dịch đi theo cửa vào ở một bên khe suối. Gió núi thổi tới lạnh buốt. Địa thế nơi này vốn hút gió, trong khe suối, quanh năm không thấy mặt trời, lại thường xuyên có gió thổi ra lạnh như băng đã tạo nên danh xưng Phong Câu cho nơi này.

Từ cửa vào Phong Câu được kiến tạo thành các bậc thang bằng đá xanh, Bạch Dịch chậm rãi đi xuống dọc theo các bậc đá này. Vừa đi xuống chưa lâu, nửa người còn chưa hoàn toàn xuống phía dưới mặt đất thì hẳn chợt thấy có một bóng người gầy gò từ xa tiến lại.

Thân ảnh nhỏ nhắn ấy là một hài đồng chừng mười mấy tuổi, trong tay cầm một cái hộp vuông lớn, bước chân nhẹ nhàng, chỉ chốc lát đã đi tới gần.

“Tiểu Linh Nhi?” Thấy người tiến tới là Đồng Linh cho Quy Tổ ăn lúc trước, Bạch Dịch ngạc nhiên hỏi.

“Dịch đại ca!”

Đồng Linh thấy Bạch Dịch thì tỏ ra mừng rỡ, bước chân nhanh hơn, sau đó ngồi xồm xuống một bậc đá xanh, cao hứng nói. “Phương pháp thay đổi đồ ăn của Dịch ca ca thật linh nghiệm. Chấp sự đường mua đồ biển về, Quy Tổ ăn xong rất cao hứng, còn phát ra những tiếng kêu vui sướng. Ta đưa cơm cho Quy Tổ đã nhiều, lần đầu tiên thấy nó có bộ dáng như vậy. Thật giống một hài tử tham ăn.”

Vừa nói, tiểu hài tử vừa cười khanh khách, thần thái vô cùng vui vẻ.

“Chỉ là thay đổi khẩu vị mà thôi. Nếu cho ta cả ngày ăn chỉ ăn một thứ ta cũng cảm thấy như vậy.” Bạch Dịch khẽ cười, ngữ khí ôn hòa đáp. Bộ dáng ngây thơ của tiểu đạo đồng làm hấn nhớ tới muội muội Bạch Ngọc của mình.

“Sao Dịch ca lại tới Thiên Lao? Chẳng lẽ để hoàn thành nhiệm vụ tông môn à?” Đồng Linh nháy mắt, tò mò hỏi.

“Đúng là để hoàn thành nhiệm vụ.” Bạch Dịch nhìn Đồng Linh đeo hộp sau lưng, lông mày hơi cau lại hỏi. “Người còn quản cả việc đưa cơm canh cho Thiên Lao sao?”

Đồng Linh xòe bàn tay nhỏ ra, vạch lên mấy ngón tay, vừa chỉ vừa bảo. “Hồ nước, Thiên Lao, phía sau núi, mấy địa phương này đều do ta đưa cơm tới.”

Thương Vân Tông rộng lớn như thế, một tiểu nữ hài không có tu vi gì phải đi tới ba địa phương, thời gian ít nhất cũng mất một ngày. Bạch Dịch không hiểu tại sao nên hỏi. “Chấp Sự Đường không cho tạp dịch nào khác tới sao?”

Đồng Linh lắc đầu. “Toàn bộ Chấp Sự Đường chỉ có một mình ta làm tạp dịch thôi.”

Tiểu nữ hài làm ra bộ cô đơn, ngồi xõm xuống thềm đá bên cạnh, cúi đầu khua khua đám cỏ xanh dưới chân, từ tốn nói. “Ta là đứa trẻ bị vứt bỏ, được Trưởng lão Chấp Sự nhặt về từ sơn môn bên ngoài. Trưởng lão vốn định để ta ở lại Nhập Vân Cốc nhưng đệ tử ngoại môn Nhập Vân Cốc cả ngày chỉ biết chém giết, tranh đấu không ngớt. Trưởng lão Chấp Sự không đành lòng nên mang ta về Chấp Sự Đường. Ta cũng lớn lên ở đó. Các ca ca, tỷ tỷ bên trong Chấp Sự Đường đối xử với ta rất tốt, tuy ta chỉ là phạm nhân nhưng chưa từng có ai khi dễ.”

Nói tới đó, Đồng Linh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, kiên định nói. “Sớm muộn gì cũng có ngày ta tu ra Linh khí, sẽ trở thành tu chân giả giống các ca ca, tỷ tỷ kia của ta.”

Nghe kể về thân thế đáng thương của tiểu hài tử, Bạch Dịch gật đầu nói. “Chỉ cần dùng tâm, nhất định tiểu Linh nhi sẽ được như ý nguyện.”

Đồng Linh cong cái miệng nhỏ lại, thở phì nói. “Mỗi ngày, sáng sớm ta đều đi tới cả ba địa phương trên, sau đó trở lại Chấp Sự Đường chuyên tâm tu luyện, nhưng cho tới bây giờ vẫn không tu ra Linh khí. Lẽ nào ta quá ngu ngốc?”

Bạch Dịch bật cười lớn. “Người còn nhỏ, không cần nóng vội. Ngoại môn có bao nhiêu đệ tử mới chút tuổi đầu đã tu ra Linh khí chứ? Nếu để cho những kẻ đó nghe được tiểu Linh Nhi tự giễu, bọn hắn sẽ tức giận lắm đấy.”

Bị Bạch Dịch chọc cho cười không ngừng, Đồng Linh nhảy từng bước xuống bậc thang, lưng đeo hộp cơm. Đi cùng Bạch Dịch, bao nhiêu bực mình lúc trước của tiểu hài tử này đều tan biến.

“Hồ nước là nơi nghỉ ngơi của Quy Tổ, Thiên Lao ở đây rồi, vậy phía sau núi còn có chỗ nào cần phải đưa cơm sao?” Đi xuống càng sâu, không gian càng thêm lờ mờ. Bạch Dịch tùy ý hỏi.

“Tại Vọng Nguyệt Phong phía sau núi có một khu vực sơn cốc gọi là Tử Đằng Cốc. Trong sơn cốc có một vị Tử tử tử, ta đến đưa cơm cho nàng ăn.” Đồng Linh nháy một bước qua hai bậc đá, cười hì hì bảo. “Ba nơi này, mỗi ngày chỉ cần đưa cơm tới một lần là được. Nếu mỗi ngày phải đưa cơm ba bữa thì ta mệt chết mất.”

Tử Đằng Cốc, Tử tử tử?

Bạch Dịch không để ý vị tử tử tử Đồng Linh nói tới. Vừa nói chuyện, hai người vừa đi tới phần cuối thềm đá.

Dưới đáy Phong Câu có một cửa đá cao lớn dựng đứng. Đồng Linh gọi cửa như thói quen, cửa đá chậm rãi mở ra, để lộ ra cầu thang nối thẳng xuống lòng đất. Khác hẳn sơn cốc vốn âm u, mờ ảo, trong Thiên Lao lại rộng rãi và sáng sủa bất ngờ.

Sau khi cửa đá mở ra, một tu sĩ trông coi Thiên Lao xác nhận nhiệm vụ của Bạch Dịch xong mới để hẳn đi vào, đồng thời không để ý tới Đồng Linh bên cạnh. Có lẽ người này đã sớm quen với sự có mặt của nữ hài nhi này rồi.

Chấp sự ở Thiên Lao có khác so với các Chấp sự khác. Chấp sự ở Thiên Lao không thuộc Chấp Sự Đường mà là người của Chấp Pháp Điện. Ở Thương Vân Tông, phàm là những chức vụ có quan hệ tới hình phạt thì đều do đệ tử của Chấp Pháp Điện đảm nhiệm.

Bước vào trong Thiên Lao, Đồng Linh tạm biệt Bạch Dịch để lo việc của mình. Bạch Dịch cũng theo ghi chép trong nhiệm vụ, tiến vào khu vực phía Đông của Thiên Lao, tìm được một gian nhà tạm làm chỗ ở cho đệ tử đến quét dọn.

Nói là chỗ ở nhưng nhìn nơi này giống như một nhà giam. Nơi đây dù sao cũng là nơi giam giữ các tù nhân, nơi ở không thể giống với chỗ ở bình

thường. Trong này có sẵn các công cụ quét dọn, chỉ cần lấy ra làm việc là được.

Nhiệm vụ của Bạch Dịch là chịu trách nhiệm quét dọn khu vực phía Đông của Thiên Lao này trong một tháng.

Tù nhân bị giam giữ trong Thiên Lao này không nhiều lắm. Ở khu vực phía Đông có không đến hai mươi người. Thiên Lao được xây dựng trong lòng đất, quanh năm ẩm ướt, không khí bốc mùi rất nặng, bốn vách tường bám đầy rêu xanh rất khó tẩy rửa. Nhiệm vụ dọn dẹp Thiên lao là một nhiệm vụ tốn khá nhiều thời gian và công sức.

Sau khi đi vào Thiên Lao, Bạch Dịch không lập tức quét dọn mà dạo một vòng quanh khu vực mình phụ trách, nắm bắt hoàn cảnh xung quanh xong mới quay lại phòng nhỏ bắt đầu chuẩn bị quét dọn.

Trong địa lao tĩnh mịch, hơn mười tù nhân, người nằm, người ngồi, riêng hẳn ở một chỗ tách biệt. Lúc Bạch Dịch đi qua đám người này, hầu như chẳng ai để ý đến hẳn. Cũng có người chỉ cười xùy một tiếng. Đối với đệ tử quét dọn Thiên Lao, đám tù nhân vô cùng xem thường. Cái loại nhiệm vụ an toàn không cần cố sức này, chỉ có loại đệ tử nhất như chuột mới nhận làm.

Nhưng trong đám tù nhân có một thanh niên gầy mặt như mặt ngựa. Lúc thấy Bạch Dịch đi qua, ánh mắt lộ ra một tia quái dị. Trong góc tối, thanh niên thấp giọng tự nhủ. “Lũng Thiên Lý, người nói lời phải giữ lời. Chỉ cần trừ đi tiểu tử này, ta có thể sớm rời khỏi Thiên Lao!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cắt Thịt Dẫn Kiến

Quay trở lại chỗ ở trong Thiên Lao, Bạch Dịch nâng một thanh trúc giống như cái chổi nhưng nhìn rất quái dị. Một đầu đâm đầy cành trúc bị khoan đầy lỗ, trong đó bôi trét một ít hồ dầu trơn dính, lúc cầm lên nhìn giống như một cái đuốc cỡ lớn.

Loại chổi này chỉ cần cho tí lửa vào là có thể bốc cháy phừng phừng, có thể dùng nó để đốt đám rêu bám trên tường cao. Nó chính là công cụ mà Thương Vân Tông vẫn dùng để xử lý đám rêu xỉ trong Thiên Lao này.

Mang cây chổi kỳ quái theo, Bạch Dịch tìm chỗ có bó đuốc, đốt cây chổi sau đó bắt đầu dí lên vách tường dày đặc rêu xanh.

Nhiệm vụ chủ yếu của việc quét dọn Thiên Lao chính là xử lý đám rêu trên vách tường này. Nhờ có ngọn lửa từ cây chổi, việc này dễ dàng hơn không ít. Có điều, Thiên Lao quá rộng, phải cần ít nhất mười ngày nửa tháng mới có thể hoàn toàn diệt trừ hết đám rêu ở khu vực phía Đông.

Bạch Dịch đưa cái chổi lên cao xuống thấp, đồng thời Linh khí nhàn nhạt theo cánh tay hắt quán chú vào cán chổi. Mỗi khi hắt đưa tay lên, hỏa diễm bốc ra rõ ràng mạnh lên không ít, nhiệt độ ít nhất cũng phải gấp đôi bình thường. Những nơi đầu chổi đi qua, mặt rêu đều trở nên khô héo rồi biến mất.

“Loại nhiệm vụ giúp tôi luyện Linh khí tuyệt hảo như thế này, chả lẽ không có ai nhìn ra hay sao?”

Vừa thanh tẩy đám rêu trên tường, Bạch Dịch vừa thấp giọng tự nói. “Tất cả đều chệch bại nhiệm vụ này ban thưởng quá ít mà không biết rằng, làm việc ở chỗ này một tháng, thứ đạt được không chỉ có một khối đê giai Linh thạch mà chính là khả năng nâng cao cảm ngộ về việc vận chuyển Linh khí.”

Đem Linh khí thúc giục tới đầu ngọn lửa sẽ tạm thời làm tăng nhiệt độ đồng thời tiêu hao Linh khí. Trước kia, có nhiều đệ tử cũng dùng phương pháp này để tăng cường nhiệt độ hỏa diễm, sau đều vì ngại Linh khí tiêu hao quá nhanh mà bỏ qua, chỉ dùng ngọn lửa bình thường đốt đám rêu, cho rằng như vậy sẽ đỡ tốn sức hơn.

Quét dọn Thiên Lao là một trong những nhiệm vụ an toàn nhất của Chấp Sự Đường. Đã có rất nhiều đệ tử mới gia nhập nội môn chọn lựa nhiệm vụ này nhưng không có ai nhìn ra dụng ý thật sự đằng sau, cũng không có ai nhìn ra tác dụng chính thức khi sử dụng ngọn lửa từ cái chổi này.

Tu chân giả sử dụng Pháp Bảo, Pháp Khí, thi triển thần thông đạo pháp đều cần phải nắm giữ Linh khí một cách thuần thực. Tựa như vị Lưu Khê ở Tú Thủy Cư kia, vừa mới tu thành Hoán Lôi Thuật, không cẩn thận sẽ không khống chế được. Không có thời gian dài tập luyện thì không thể hoàn toàn nắm giữ. Không phải Hoán Lôi Thuật khó thi triển mà là lúc thi triển Hoán Lôi Thuật, Linh khí dị biến được thúc giục sẽ sinh ra chấn động kịch liệt khiến Lưu Khê không thể khống chế.

Cái chổi cùng ngọn lửa trong Thiên Lao có thể giúp tu chân giả nâng cao năng lực nắm giữ Linh khí. Một tháng thi hành nhiệm vụ cũng chính là một tháng hao phí Linh khí để tăng cường nhiệt độ hỏa diễm, qua đó tôi luyện khả năng vận chuyển Linh khí của mình.

Đáng tiếc là nội môn đệ tử của Thương Vân Tông không có ai nhìn ra dụng tâm sâu xa này. Tất cả còn tưởng rằng đây chỉ là một trong những nhiệm vụ thấp nhất, tổn hao thời gian, ban thưởng cực thấp mà thôi.

Lúc đầu, Bạch Dịch cũng cảm thấy thất vọng với tâm trí của đám môn nhân trong Thương Vân Tông. Hiện giờ cảnh giới của hắn tuy thấp kém nhưng kinh nghiệm tu chân vẫn còn, khả năng nắm giữ Linh khí đã quá thuần thực, không cần phải tận lực đi thôi luyện nữa.

Sau nửa ngày, Bạch Dịch đã xử lý hết một mảng lớn khu vực có bám rêu xanh. Nếu dùng toàn lực, không tới ba ngày, toàn bộ khu vực phía Đông của Thiên Lao sẽ được hắn dọn sạch.

Thời gian còn lại cả tháng nên Bạch Dịch cũng không vội vã. Lúc Linh khí trong cơ thể vừa tiêu hao hết, hắn liền dừng công việc, quay về chỗ ở.

Trên đường quay trở lại, Bạch Dịch đi qua một gian nhà giam vô cùng dơ bẩn, từ xa đã ngửi thấy mùi hôi thối khiến người khác buồn nôn.

Từ từ đi qua gian nhà này, Bạch Dịch quét mắt nhìn. Từ trong góc tối của nhà giam có một bóng người quái dị, đầu tóc rối bù không rõ diện mạo, quần áo rách nát, toàn thân bất động không rõ còn sống hay đã chết.

Lúc gần bước qua quan buồng này thì Bạch Dịch ngừng lại, ánh mắt hiếu kỳ tập trung vào đồ vật màu đỏ thẫm cách người đó không xa.

Nơi này là Thiên Lao của một tông môn tu chân, tù phạm đã chết tất không được giữ lại. Người còn được ở đây nhất định là người còn sống.

Bạch Dịch không có hứng thú với quái nhân kia, nhưng đồ vật phía trước người hắn lại khiến Bạch Dịch chú ý. Khối đồ thẫm kia nhìn rất dơ bẩn, người khác không nhìn ra được là vật gì. Bạch Dịch chỉ lướt qua là có thể thấy, đó chính là một khối huyết nhục!

Trong nhà giam làm gì có thức ăn sống? Càng không dễ xuất hiện một khối huyết nhục, nếu không phải là đồ trên chính người mình.

Quái nhân kia rõ ràng đã cắt thịt từ trên thân thể mình ra!

Bạch Dịch không để ý tới mùi hôi nồng nặc trong nhà giam. Đứng một hồi lâu, hắn phát hiện có một đoàn kiến đen có đầu lớn xấp thành hàng chỉnh tề đang bị miếng thịt ấy hấp dẫn.

Thấy miếng thịt thối hấp dẫn đám kiến đen lại gần, Bạch Dịch nhẹ gạt đầu, thấp giọng khen. “Biện pháp tốt!”

Kiến có thể trừ độc, điều này thầy thuốc trong nhân gian đều biết, huống chi là tu chân giả. Bất quá, năng lực giải độc của kiến có hạn, đa phần đều dùng nó để ức chế độc lực phát tác.

Nghe Bạch Dịch nói nhỏ, quái nhân trong nhà giam hơi nhúc nhích, sau đó lại rơi vào trầm mặc không khác nào một kẻ đần độn.

Bạch Dịch mỉm cười, trong mắt ánh lên một tia thâm thúy sau đó cất bước rời đi.

Bạch Dịch xem ra trong cơ thể quái nhân kia nhất định tồn tại một độc lực đáng sợ. Hắn là đã trúng độc lâu không hết, hiện giờ mới phải dùng cách cắt thịt để dẫn dụ đàn kiến tới, dùng khả năng ức chế độc tố yếu ớt của chúng để giảm bớt tác dụng của độc trong cơ thể.

Trở về chỗ ở không lâu sau thì trời tối. Không cho hắn kịp nghỉ ngơi, một tên thủ vệ ở Thiên Lao mang theo hộp cơm tối, bảo hắn đi phân phát cho đám tù phạm ở khu vực phía Đông.

Tù nhân trong Thiên Lao mỗi ngày đều được cung cấp một bữa tối. Ban ngày thức ăn được Đồng Linh mang tới, đến buổi tối, đám thủ vệ mới phân phát chúng cho đám tù phạm. Phía Đông đã có đệ tử tới nhận nhiệm vụ, thủ vệ của Thiên Lao tự nhiên sẽ không bỏ qua việc sử dụng nguồn lực này.

Nhận lấy phần cơm hộp, Bạch Dịch cười khổ một lúc. Xem ra, đệ tử nhận nhiệm vụ ở Thiên Lao này đều bị coi thường chẳng khác nào đám chuột, bị đám thủ vệ Thiên Lao khi dễ.

Khu vực phía Đông chỉ có mười tù phạm, thức ăn mỗi người chỉ là một chén canh súp, rau quả cũng chẳng có gì. Bạch Dịch không muốn phát sinh việc ngoài ý muốn, dứt khoát mang theo hộp cơm đấm thủ vệ đưa cho mang đi phát cho đám tù phạm.

Vừa nhìn thấy đồ ăn, con mắt của đám tù phạm đều sáng lên. Vẻ khi dễ, coi thường lúc trước đã không còn nữa, thay vào đó là nụ cười làm lạnh, sợ người mới tới này không biết quy củ, bỏ qua bữa ăn duy nhất trong ngày của bọn chúng.

Đi qua mỗi nhà giam, Bạch Dịch hạ xuống một chén canh, sau đó tiếp tục đi về phía trước, cũng không để ý tới đám thủ phạm làm gì. Lúc đi tới trước buồng giam của quái nhân, hắn đặt chén canh trước cửa. Đang định rời đi thì từ trong bóng tối, một giọng khàn khàn cất lên. “Không thối sao?”

Quái nhân không hỏi thăm đồ ăn, mà chính là hỏi Bạch Dịch, vì hắn thấy khoảng cách từ chỗ Bạch Dịch tới nhà giam quá gần. Bình thường, đám thủ vệ tới đưa cơm đều để ở xa, sau đó dùng chân đá lại, chỉ hận không thể tránh càng xa buồng giam này càng tốt.

Đứng người lên, Bạch Dịch cười nhạt. “Hương hoa mật ngọt có thể mang tới cái chết, cây cỏ hôi thối lại có thể giải được bách độc. Nếu không thể ngửi được mùi thối thì còn nói gì tới chuyện tu chân, ngộ đạo!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Bách Diện Ngư Kiếm

“Thơm là đạo, thối cũng là đạo. Ha ha ha...”

Trong bóng tối, quái nhân bỗng phát ra tiếng cười to, khàn khàn. Tiếng cười càng lúc càng lớn, vang vọng và dội lại vô số hồi âm trong địa lao trống trải này. Từ trong bóng tối, quái nhân thò bộ mặt trắng xám dơ bẩn ra, khen. “Hay cho một câu tu chân gì, ngộ đạo gì!”

Bạch Dịch bình tĩnh quan sát thân thể quái nhân đang hiện ra từ trong bóng tối. Hắn phát hiện thấy hai bắp chân đối phương đã khô quắt giống hai cái xương khô, trên mắt cá chân còn lưu lại vết máu đen kịt.

Khẽ lắc đầu, Bạch Dịch không nói gì. Hắn quay người chuẩn bị rời khỏi. Hắn đã thấy miếng thịt bị cắt ra lấy từ bắp chân đối phương. Nếu không phải thường xuyên làm vậy suốt một thời gian dài, bắp chân đối phương đã không trở thành giống như bây giờ, quái nhân này cũng không có bộ dáng như hiện tại. Có lẽ hắn đã phải hết sức cố gắng.

“Ô Chi Hoa, Cử Liên Thảo, người biết hai loại Linh thảo ít gặp này?”

Lúc Bạch Dịch chuẩn bị rời đi, quái nhân khàn giọng hỏi. Trên khuôn mặt trắng xám bỗng hiện lên một tia khác lạ.

“Từ mấy cổ tịch, ta có hiểu được một ít.” Bạch Dịch dừng bước, bình tĩnh đáp.

Quái nhân cười hắc hắc, tiếp tục trầm giọng. “Ô Chi Hoa, Cử Liên Thảo, mỗi gốc cây của một trong hai loại Linh thảo này đều có thể đổi lấy Pháp

bảo chính thức. Nếu người có thể lấy được hai loại thảo dược ấy, tốt nhất người đừng bán đi mà nên giữ ở bên người, có lẽ sau này sẽ có tác dụng lớn."

Khỏe miệng Bạch Dịch xuất hiện một nụ cười nhiều thâm ý. Hắn giữ thần sắc bình thản, nói "Tốt" một tiếng, sau đó bước tới buồng giam tiếp theo.

Thấy đối phương định cứ như vậy rời đi, cũng không hỏi hai loại Linh thảo trên có tác dụng quan trọng gì, quái nhân lập tức ngồi dậy, đẩy mái tóc rối bời che khuất khuôn mặt ra, tò mò hỏi. "Người không muốn biết tác dụng của hai loại Linh thảo kia à?"

Bạch Dịch đã bước được mấy bước, thấy đối phương hỏi thăm thì quay đầu nói. "Đã nhận ra được, ta tất nhiên biết chúng có tác dụng gì. Nhưng không lấy được, biết cũng có tác dụng gì?"

Nghe thấy vậy, quái nhân cười xùy một tiếng. "Tưởng người thông minh thế nào, hóa ra cũng chỉ là hạng phàm phu tục tử, khôn vật mà thôi."

Tia khác lạ trên khuôn mặt quái nhân biến dần, cầm bát cơm tù lên ăn vào một cách ngon lành. Hắn vừa ăn vừa nói. "Người không biết không có tội, nhưng đã biết chân tướng còn tự đại khinh thường thì chính là ngu muội."

Lời hắn nói ra thật khó nghe, lại có ý chửi Bạch Dịch là đồ ngu xuẩn khi biết rõ tác dụng của hai loại Linh thảo kia nhưng làm bộ tự đại, giả vờ bỏ qua. Bạch Dịch tất nhiên là nhận ra ý tứ châm biếm trong lời nói của đối phương. Hắn không bước đi nữa mà quay lại trước cửa lao, nhìn chăm chăm vào quái nhân như hổ đói nhìn con mồi của mình, bình thản đáp. "Lấy hết múi, dùng độc nuôi dưỡng gan để trừ Ma niệm. Cây cỏ như ngọc, bình tâm tĩnh trí sẽ không sinh ra ngăn cách."

Nói xong mấy lời quái dị, khẩu hình Bạch Dịch không khác gì Ma chướng nhưng lại không có thanh âm nào được phát ra.

Loảng xoảng!...

Bát cơm còn thừa lại ít cháo loãng đổ đầy đất. Một số con kiến đen khá lớn bò tới, sau khi nghe mấy lời thì lại xếp hàng bò đi. Xung quanh địa lao của Thương Vân Tông bâu đầy kiến đen nhưng chúng không hề có hứng thú với bát cháo, thứ chúng thích nhất chính là thịt thối.

“Người..., làm sao người biết?”

Khuôn mặt quái nhân tái nhợt như một tờ giấy trắng. Ánh mắt không thể nào tin được, hắn thì thào tự nói. “Không có khả năng, không thể nào! Trừ khi là cường giả cấp bậc Trường lão, đệ tử Thương Vân Tông tuyệt đối không thể biết công dụng chính thức của Ô Chi Hoa và Cử Liên Thảo.”

Công dụng tốt nhất của hai loại dược thảo này không phải là để luyện đan, mà để dùng áp chế Ma chướng sinh ra từ trong lòng tu chân giả.

Ma chướng là một tên gọi khác của Tâm Ma.

Quái nhân nhìn chăm chăm ra bên ngoài lao tù như vừa nghe được tin tức lẽ ra không thể nghe thấy, trên mặt hắn hiện ra một nụ cười yếu ớt. Sau một lúc lâu, hắn dựa thân thể vào vách tường đá, cười khổ nói. “Người giỏi còn có người giỏi hơn. Thì ra kẻ ngu muội chính là ta chứ không phải là người.”

Trịnh trọng gật đầu với Bạch Dịch, quái nhân nói tiếp. “Dương Hải tới từ Đan Các xin được thụ giáo!”

“Là người của Đan Các?” Bạch Dịch cảm thấy nôn nao, hỏi lại. “Người là sư huynh của Dương Nhất Phàm?”

“Dương Nhất Phàm? Ta không biết người này.” Quái nhân lắc đầu. “Ta bị giam ở Thiên Lao này đã hơn ba mươi năm. Những nhân vật ưu tú xuất hiện sau này ta đều không biết, càng không nhớ rõ ta đây đã là từng là người thủ đồ của Đan Các.”

“Người là Đại sư huynh của Đan Các nhất mạch?”

Bạch Dịch cảm thấy hơi ngạc nhiên. Trong tông môn tu chân, thủ đồ của một mạch không phải chuyện đùa, tương lai rất có thể trở thành một vị tông sư, hoặc trở thành trưởng lão một phương. Hắn không nghĩ tới, một vị thủ đồ có cơ hội tiếp quản Đan Các trong Thương Vân Tông lại có bộ dạng tồi tệ như thế này.

Hắn không nhận ra được sự dao động của Linh khí từ người đối phương. Bạch Dịch hiếu kỳ hỏi. “Tu vi đã bị phế, một lần chịu phạt đã ba mươi năm. Rốt cuộc người đã làm chuyện khi sư diệt tổ động trời gì?”

Quái nhân không trả lời, thần sắc cổ quái. Hắn lặng yên nhìn Bạch Dịch, hồi lâu mới hỏi lại bằng giọng trầm thấp. “Không đạt tới Trúc Cơ, chưa sinh ra Linh thức, sao người có thể nhìn ra việc tu vi của ta đã bị phế?”

Bạch Dịch cười cười đáp. “Ta đoán thôi.”

“Đoán chuẩn lắm.” Quái nhân cổ quái cũng cười cười, không hỏi nhiều. Hắn thò tay vào trong ngực cả buổi, sau đó móc ra một tấm da thú gần như trong suốt vô cùng bền bỉ, trong hai mắt ánh lên một tia khác thường. “Nếu người có thể nói ra đây là cái gì, ta sẽ cho người biết ta đã từng khi sư diệt tổ như thế nào.”

Nhìn tấm da thú trong tay đối phương, hai mắt Bạch Dịch lóe lên một tia sắc nhọn. Trầm mặc hồi lâu, hắn mới nói. “Nếu ta có thể nhận ra được thứ này, người sẽ làm gì?”

“Tốt lắm!” Quái nhân trả lời đầy thống khoái. “Bảo kiếm tặng anh hùng, chỉ cần người biết nó sẽ thuộc về người.”

“Dương huynh cư xử thật thống khoái.” Bạch Dịch ôm quyền đáp. “Bạch Dịch xin được cảm ơn trước.”

“Người cũng khá điên cuồng đấy.” Quái nhân cười vang. “Vừa liếc mắt nhìn đã nói cảm tạ, chẳng lẽ người đã nhận ra thứ này?”

“Bách Diện Ngư Kiếm.” Bạch Dịch báo ra một tên gọi vô cùng cổ quái, sau đó vươn tay ra ý bảo đối phương trao cho hãn tấm da thú này.

Nghe thấy bốn chữ Bách Diện Ngư Kiếm, nét cười trên gương mặt Dương Hải vội ngưng lại, trong ánh mắt hãn lộ ra một tia sợ hãi từ tận đáy sâu. Cảm giác giật mình còn lớn hơn lúc Bạch Dịch nói ra công dụng của hai loại dược thảo kia.

“Tu vi của ta đã bị phế cũng có thể nhìn sơ qua mà biết được người không phải tu sĩ Trúc Cơ, chẳng lẽ người đã ẩn tàng tu vi?” Quái nhân hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Người không nhìn lầm. Tu vi của ta là Luyện Khí trung kỳ.” Bạch Dịch cười nhạt đáp. “Chỉ là có xem cổ tịch nhiều một chút, cho nên biết được những ghi chép về các loại tài liệu này.”

Thở ra một hơi nặng nề, quái nhân bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, mang tấm da thú đưa cho Bạch Dịch. “Ta chấp nhận thua cuộc, thứ này thuộc về người.”

Nhận lấy tấm da thú, trong lòng Bạch Dịch rất vui vẻ. Mặc kệ vẻ ngoài dơ bẩn của nó, Bạch Dịch nhanh chóng cất đi.

Đây không phải khối da thú bình thường. Nó chính là da của Yêu thú cấp bốn “Bách Diện Ngư.”

Bách Diện Ngư là Yêu thú loài cá sống ở chỗ nước sâu, bình thường không hay nổi lên trên mặt nước. Nó vô cùng hiếm, cũng vô cùng hung mãnh. Loài quái ngư này có năng lực đặc biệt là khả năng thay đổi diện mạo, ngụy trang bản thân thành loài cá khác. Bình thường, tu chân giả nhìn thấy nó ở dưới đáy sông cũng không thể phát hiện ra được.

Dịch dung là năng lực kỳ lạ của Bách Diện Ngư. Nếu đem lột bỏ da của Bách Diện Ngư, chế tạo thành mặt nạ, có thể dùng nó để thay đổi khuôn mặt, tướng mạo tu chân giả trong chớp mắt.

Trong đám tu sĩ cũng có không ít người tinh thông thuật dịch dung (thay đổi dung mạo) này. Chỉ có điều, thuật này mà giở ra trước tu chân giả cao giai thì chẳng có ý nghĩa gì. Thông thường chỉ có tu chân giả cấp thấp mới sử dụng, vì tu chân giả có tu vi cao có thể dùng Linh thức cường đại phát hiện ra chân tướng một cách dễ dàng.

Lấy được Bách Diện Ngư Kiếm rồi, không phải Bạch Dịch muốn chế tạo ra một cái mặt nạ cho mình dịch dung khi cần thiết mà hẳn còn có một mục đích quan trọng khác.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đan Các Thủ Đồ

Dịch dung? Chỉ là tiểu đạo mà thôi. Đối mặt với cường giả chân chính, thuật Dịch Dung căn bản là không dùng được.

Bạch Dịch vô cùng coi trọng Bách Diện Ngự Kiếm, nguyên nhân chính là muốn đem năng lực tùy ý thay đổi bộ dạng của Ngự Kiếm luyện chế trên người Thiên Cơ Khôi Lỗi.

Độ linh hoạt của Thiên Cơ Khôi Lỗi so với các Khôi Lỗi khác cao hơn, hơn nữa nhất định có linh trí. Nếu có thêm gương mặt giống người như đúc, như vậy Thiên Cơ Khôi Lỗi này có thể dễ dàng vàng thau lẫn lộn*. Ở thời điểm nguy hiểm có thể trở thành phân thân của chủ nhân. Bởi vậy có thể tránh được một kiếp nạn sinh tử.

*Vàng thau lẫn lộn: Vàng và thau bề ngoài giống nhau nhưng lại khác hoàn toàn về bản chất. Sự nhầm lẫn trong đánh giá, nhận biết các chân giá trị này, thường được biểu thị bằng thành ngữ "vàng thau lẫn lộn".

Tài liệu kì diệu này phải đến nơi thích hợp mới có thể tận dụng hết giá trị của nó.

Hắn không nghĩ tới chuyện ở trong Thiên Lao lại có thể thu hoạch được một cái Bách Diện Ngự Kiếm. Trong lòng Bạch Dịch dâng lên một trận vui sướng, đối với Đan Các thủ đồ Dương Hải cũng có chút hứng thú.

“Nói một chút đi, người thế nào mà lại phạm tội khi sư diệt tổ, bị phế bỏ tu vi?” Bạch Dịch ngồi xổm bên ngoài buồng lao, tò mò hỏi. Dù sao khu vực phía Đông ở Thiên Lao rất lớn, hơn trăm gian nhà lao chỉ giam giữ

mười mấy tù phạm. Chỉ cần không gây ra tiếng động ầm ĩ, những người khác sẽ không nghe được cuộc đối thoại của hai người.

Dương Hải dần dần gục đầu xuống, xõa tung mái tóc rối bời che lại gương mặt vô cùng nhem nhuốc. Hắn trầm mặc hồi lâu mới khàn giọng nói: “Ta ăn trộm một viên Lục phẩm Linh Đan mà sư tôn mất nhiều năm mới luyện chế ra.”

Nghe đối phương giải thích lý do đơn giản như vậy, Bạch Dịch bắt đầu cảm thấy không còn mấy thú vị nữa.

Lục phẩm Linh Đan, là giới hạn của tu sĩ luyện đan Kim Đan Cảnh. Bạch Dịch coi Lục phẩm Linh Đan không đáng nhắc tới nhưng trong mắt phần lớn Tu Chân giả, Lục phẩm Linh Đan muôn phần trân quý. Ngay cả cường giả Nguyên Anh cũng không thể nói luyện là luyện ra được ngay.

“Linh Đan gì? Công hiệu ra sao?” Mang theo một chút tò mò, Bạch Dịch thấp giọng hỏi.

Dương Hải lắc đầu, trầm giọng nói: “Đan dược vô danh nhưng hao tổn nửa đời tích góp của sư tôn. Lão nhân gia người vốn định dùng nó để đánh vào Nguyên Anh Cảnh, lại bị ta ăn vụng. Dương Hải ta lưu lạc đến đây là trừng phạt đúng tội.”

Một vị cường giả Kim Đan hao hết nửa đời tích góp luyện chế Linh Đan, có thể thấy viên Linh Đan ấy trân quý cỡ nào. Vậy mà bị Dương Hải ăn trộm mất. Vị Đan Trưởng lão kia không trực tiếp giết chết Dương Hải đã coi như là tận tình tận nghĩa rồi.

Lông mày Bạch Dịch hơi giật giật. Trong lòng nổi lên chút nghi ngờ, hỏi: “Lúc ấy người có tu vi gì?”

“Trúc Cơ hậu kì.” Dương Hải không dấu diếm, nói chi tiết.

Nghi ngờ trong lòng Bạch Dịch nặng hơn vài phần. Sau một lúc trầm ngâm một, hần khó hiểu nói: “Tu sĩ Trúc Cơ rất khó thừa nhận được hiệu của Lục phẩm Linh Đan. Tu vi Trúc Cơ đã đi ăn vụng Lục phẩm Linh Đan, chẳng lẽ người điên rồi sao?”

“Đúng là điên rồi.” Từ mái tóc rối bời của Dương Hải lộ ra một đôi mắt mê man, nỉ non nói: “Khi ta ngửi được mùi hạt Linh Đan kia giống như mê muội, căn bản không cách nào khống chế mình. Thừa lúc sư tôn không có ở đó, vụng trộm nuốt. Là tâm trí ta không kiên định mới gây ra tai họa lớn này.”

Dứt lời, Dương Hải cười buồn: “Như lời người nói, tu sĩ Trúc Cơ căn bản không thể thừa nhận được hiệu của Lục phẩm Linh Đan, ta đã bị bệnh nổi ban hành hạ ba mươi năm. Mỗi lần độc phát đều sống không bằng chết. Bất đắc dĩ mới cắt thịt dẫn kiến, dùng kiến đen làm suy yếu được hiệu, giảm nhẹ đau đớn.”

“Tu vi bị phế, Đan độc tra tấn, đã sống không bằng chết, sao còn tham sống sợ chết.” Bạch Dịch đứng lên, ngữ khí thanh đậm nói: “Không bằng chết đi, xong hết mọi chuyện.”

Lời này cũng không phải Bạch Dịch lạnh lùng.

Dương Hải đã đến tình trạng này, còn không bằng chết đi một cách thống khoái. Tiêu Dao Tiên Quân cũng không phải thiện nam tín nữ gì, hẳn trải qua rất nhiều sinh tử, trải qua nhiều thăng trầm. Trong mắt Bạch Dịch, Dương Hải chết so với sống còn thoải mái gấp trăm lần.

“Chết...” Dương Hải ngẩng đầu, ánh mắt mê man chợt chấn động, nhìn chằm chằm vào Bạch Dịch, nói: “Ta cũng muốn chết nhưng sư tôn nuôi dưỡng ta nhiều năm, đối với ta ân trọng như núi. Ta hại người không có hi vọng tiến giai, khoản nợ này nếu ta chết sao có thể trả lại được. Miễn là ta có thể trả ân sư tôn, chết có làm sao!”

Trong mắt Bạch Dịch lóe lên một tia quang mang. Hắn khẽ gật đầu, khen ngợi: “Dương huynh ân oán rõ ràng. Chẳng những không hận sư tôn phế tu vi của người mà còn muốn báo ân. Phần đại nghĩa này thật hiếm thấy.”

“Còn lại chút kỉ niệm mà thôi.” Dương Hải lần nữa dựa vào vách tường, cả người chìm trong nơi tối tăm, khàn khàn nói: “Có lẽ là ta nhu nhược không dám tìm chết...”

Có thể trong tình cảnh như thế còn muốn đền bù lỗi lầm của mình, Bạch Dịch xem Dương Hải này tính cách không tệ. Ít nhất cũng là người có chí khí, không hề oán trách cũng không ghi hận. Hắn vẫn là một trang hán tử.

“Kiến trắng so với kiến đen được hiệu mạnh hơn nhiều. Nếu Dương huynh cần, ngày mai ta đưa người một ít kiến trắng. Cáo từ.” Bạch Dịch để lại một câu nói nhẹ rồi rời khỏi lao tù nhất Dương Hải. Dù sao, Bạch Dịch có được một tấm Bách Diện Ngư Kiếm đã là kiếm được mối lợi lớn. Hơn nữa hắn còn có một Minh Loa Kiến Chúa, có thể sinh ra một đám kiến trắng.

“Cảm ơn!” Trong lao tù, Dương Hải nói ngắn gọn hai chữ, sau đó vẫn không nhúc nhích.

Lưng đeo hộp cơm, Bạch Dịch lấy phần còn lại phát cho những tù phạm khác. Sau khi phát hết chuẩn bị quay về tu luyện.

“Tiểu huynh đệ, đợi đợi, đợi một chút!”

Bạch Dịch vừa muốn đi, bỗng một tên tù phạm cuối cùng trong lao vô cùng khách khí gọi hắn.

Trong lao tù kín mít, một thanh niên gầy như ngựa, lộ ra gương mặt nhỏ. Lòng mày có chút ngây ngốc, đôi mắt chuột quay tròn loạn chuyển.

“Người có việc gì?” Bạch Dịch đứng bên ngoài nhà lao, lạnh nhạt hỏi.

“Tiểu huynh đệ, giúp đỡ ca ca một chuyện.” Thanh niên mắt chuột ghé vào bên cửa lao, nhìn xung quanh một chút rồi giảm thấp âm thanh nói: “Người xem, cái này đều là cháo loãng cơm thừa, xem ta gầy thành người khô rồi. Người có thể giúp ta kiếm chút thịt được không?”

Nói xong, thanh niên mắt chuột nháy mắt ra hiệu mà hứa hẹn: “Yên tâm, chỉ cần người cung cấp thịt cho ta ăn một tháng, ta sẽ tặng người một khối đê giai Linh thạch.”

“Tù phạm cũng có Linh thạch.” Bạch Dịch lộ ra vẻ tò mò, đi về phía trước vài bước. Trong mắt thanh niên mắt chuột hiện lên một tia khác lạ không dễ phát hiện, nhưng rất nhanh đã được che giấu đi.

“Lúc bị bắt giam, ta đã trộm giấu đi.” Thanh niên mắt chuột nói, từ giữa dây thắt lưng trong ở hông lộ ra một góc Linh thạch rồi vội vàng dịch trở về, giống như sợ người ta phát hiện.

“Cho ta ăn thịt, ta sẽ đưa Linh Thạch cho người!” Thanh niên mắt chuột giảm thấp âm thanh nói.

“Tốt lắm, để ta thử xem có thể kiếm chút thịt cho người ăn không.” Bạch Dịch nhìn chăm chăm vào Linh thạch giấu ở thắt lưng của đối phương, trong mắt hiện chút tham lam.

Thấy bộ dáng đối phương như thế, thanh niên mắt chuột trong lòng cười lạnh, biểu hiện ra lại hết sức nghiêm túc, dặn dò: “Phía ngoài Phong Câu, trong rừng có thỏ rừng, gà rừng. Người không phải tù phạm, có thể tùy ý ra ngoài Thiên Lao, nhất định có thể bắt được một ít. Nhớ kỹ, phải nướng chín đấy.”

“Yên tâm, nhất định nướng chín rồi mang đến cho người.”

Nói xong, Bạch Dịch xoay người rời đi. Trong mắt thanh niên mắt chuột kia hiện lên sát khí lạnh như băng. Hẳn từ vài ngày trước đã bị người ta

mua chuộc, đối phương hẹn chỉ cần hãn phế đi đệ tử tới hoàn thành nhiệm vụ lần này thì sẽ cho hãn rời khỏi Thiên Lao. Khiến hình phạt hai mươi năm của hãn giảm bớt còn ba năm.

Giảm mười bảy năm tai ương trong tù, đối với thanh niên mắt chuột mà nói chính là cơ hội khó có được. Phế đi một đệ tử ngoại môn hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, căn bản sẽ không ai trách phạt hãn. Bởi vì hãn đang ở trong lao ngục, có thể dễ dàng che giấu sự tình.

Trong lòng tính toán xem nên phế bỏ hai tay đối phương hay làm cho đối phương gãy đi đôi chân, thanh niên mắt chuột còn tự đắc về kế hoạch lấy ra một khối đê giai Linh thạch làm mồi nhử của mình. Nhưng hãn không phát hiện, trong nháy mắt Bạch Dịch xoay người, trên khóe miệng lại kéo ra một nụ cười lạnh băng. Một chút tham lam trong mắt đã hóa thành sát khí dày đặc.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Ba Trăm Đứa Trẻ

Một khối đê giai Linh thạch đối lấy một tháng được ăn thịt. Loại chuyện cầm vàng đổi khoai tây này, kẻ đần còn nhìn ra có vấn đề không bình thường, huống chi là Bạch Dịch.

Trừ khi thanh niên mắt chuột kia dấu Linh thạch trên người không có nhiều cơ hội dùng được. Bằng không, không có bất kì Tu chân giả nào chọn vứt bỏ một khối Linh thạch chỉ để thỏa mãn việc ăn uống.

Thân thể Tu chân giả tuyệt không thể so với phạm nhân. Dù cho đám tù nhân mỗi ngày chỉ có một chén cháo loãng cũng không thể chết đói được. Chỉ cần đạt tới cảnh giới Luyện Khí kì, vài ngày không ăn không uống cũng không có trở ngại nào. Hơn nữa quá trình tu luyện công pháp cũng là đang thu nạp Linh Khí khôi phục thân thể. Tù phạm tuy bị giam như nhưng có thể tu luyện bình thường.

Thanh niên mắt chuột kia tu vi đã đạt tới Trúc Cơ sơ kì. Đối với hắn, giá trị của một khối Linh thạch phải so với mấy trăm lần cơ man nào là thịt. Với tâm trí Bạch Dịch, sao có thể không nhìn ra đối phương có dụng ý khác.

Trò hề của thanh niên mắt chuột, Bạch Dịch chỉ cười nhạt khinh bỉ. Có điều, trong Thiên Lao trống rỗng thực sự không có gì thú vị, có người nháy nhót diễn hài kịch để xem cũng tốt. Bạch Dịch không ngại cùng đối phương diễn tuồng một phen. Một lần xem ai xương cốt già hơn, ai hành động cao tay hơn.

Ngàn vạn năm tháng, thứ hấn tích lũy lại cũng không phải chỉ có kinh nghiệm tu chân kinh khủng, mà còn là việc hiểu thông suốt thế sự, tâm trí như quý.

Trở về chỗ ở trong Thiên Lao, Bạch Dịch cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: "Không biết Lũng Thiên Lý hứa cho tù phạm kia chỗ tốt gì. Có lẽ không chỉ là một ít đê giai Linh Thạch. Các người đã tính toán bấy rập tốt như vậy, thử xem có thể bao trùm được người từng là Tán Tiên như ta không."

Bạch Dịch kiêu ngạo nhưng không tự phụ. Nếu Tiêu Dao Tiên Quân sống lại mà một chút ngông nghênh cũng không còn thì sao có thể là người đã từng đứng trên đỉnh phong của Nhân giới.

"Phì! Phì phì phì!"

Bạch Dịch con đang cười nhạt thì xuất hiện tạm âm rất nhỏ vang lên. Khóe mắt hấn nhíu lại. Hấn không nhìn mà cầm bạch trùng kéo ra từ xác loa, tức giận quát: "Có phải Minh Loa Nghĩ lại đi ị đi đái rồi?"

"Chủ tử sáng suốt!" Bạch trùng cười mĩa, nói giọng nịnh nọt: "Chủ tử thông suốt thiên địa, ngay cả con kiến đi ị cũng biết được, thật là siêu phàm!"

Bạch Dịch cảm thấy trước ngực khí huyết lộn ngược, thiếu chút nữa đã vất con bạch trùng lộn xộn này xuống đất mà dẫm đạp cho chết.

"Người bảo Minh Loa Kiến Chúa triệu tập một ít kiến trắng tới đây." Bạch Dịch tức giận nói.

"Kiến trắng bình thường ta đã không muốn ăn uống. Bữa ăn ngon cũng không có hứng thú." Bạch trùng nhếch miệng, làm ra bộ dáng khinh thường.

"Còn nói nhảm nữa thì người không cần phải đi từ võ loa ra rồi. Minh Loa Kiến ra bao nhiêu, người liền ăn bấy nhiêu." Bạch Dịch lạnh lùng quát.

"Muốn bao nhiêu kiến trắng, chủ tử người cứ nói đi, ta sẽ lập tức bảo con kiến ngu xuẩn kia sinh ra." Bạch trùng toàn thân run lên, vội vàng nói.

"Ba trăm con." Bạch Dịch thuận miệng nói.

"Được." Chúc Long sợ Bạch Dịch thật sự cho nó đi ăn phân kiến, vội vã bò lại xác loa. Một bên bò, một bên nó hất hàm sai khiến: "Con kiến thối người mau lăn ra đây. Sinh cho chủ tử nhà ta ba trăm đứa trẻ."

Nghe Chúc Long hô quát chẳng đâu vào đâu, khóe mắt Bạch Dịch run rẩy. Nếu không phải tâm trí hẩn kiên cố, đổi lại là người khác, sớm muộn cũng bị Chúc Hỏa làm cho tức chết.

Lắc đầu về bất đắc dĩ, Bạch Dịch thực sự không có cách nào đối với con Chúc Hỏa này. Ở cùng một chỗ với con rồng con này chẳng khác nào thi đấu với da mặt của tường thành. Không bị tấu hỏa nhập ma đã coi như vô cùng may mắn.

Tĩnh thần, Bạch Dịch không để ý tới bạch trùng hô to gọi nhỏ nữa mà lông mày nhíu lại, suy tư về việc ba mươi năm trước Dương Hải ăn vụng viên Lục phẩm Linh Đan.

Lúc đó nghe Dương Hải giải thích, Bạch Dịch có chút không tin, chẳng qua không hỏi nhiều mà thôi. Hơn nữa Dương Hải cũng không biết viên Lục phẩm Linh Đan hẳn ăn vụng được là loại Linh Đan nào.

Chỉ bằng vào mùi hương của đan cũng khiến cho Dương Hải, một tu sĩ Trúc Cơ hậu kì mê muội, không để ý tới hậu quả mà ăn vụng. Loại Linh Đan kì lạ có thể mê hoặc tâm thần tu sĩ không phải không có tại Tu chân giới. Có điều, loại đan phẩm kì lạ này tuyệt đối là Đan dược trên Lục phẩm.

Nói cách khác, như người đã từng là Tán Tiên như Bạch Dịch nghĩ, thứ Dương Hải ăn vụng không phải là Lục phẩm Linh Đan!

"Chẳng lẽ Đan Các Trưởng lão có thể luyện chế ra Ngũ phẩm Linh Đan?"

Bạch Dịch nghi ngờ nói nhỏ. Thời điểm bá kiến Đan Trưởng lão Tào Cửu Tiên ở Nhập Vân Cốc có thể kết luận tu vi đối phương không đến Nguyên Anh. Nhưng Ngũ phẩm Linh Đan, ngay cả cường giả Nguyên Anh đã rất khó để luyện chế, huống chi là một tu sĩ Kim Đan.

Tu Chân Giới huyền diệu, Bạch Dịch nhìn không thể thông suốt. Tu sĩ cảnh giới Kim Đan luyện chế ra Ngũ phẩm Linh Đan, đương nhiên không thể hoàn toàn không có khả năng. Phần nghi ngờ nhàn nhạt này, Bạch Dịch không quá để ý. Thứ khiến hấn đế trong lòng là việc năm đó Đan Các Trưởng lão luyện chế ra Linh Đan trân quý, vì sao có thể để Dương Hải tiếp xúc với nó dễ dàng, sau đó ăn vụng đơn giản như vậy.

Nếu như năm đó Tào Cửu Tiên đúng là luyện chế ra một viên Ngũ phẩm Linh Đan, tất nhiên sẽ xem như trân bảo. Đừng nói là Đan Các thủ đồ Dương Hải, dầu là cha ruột hấn đế, Tào Cửu Tiên cũng không chắc đã lấy ra.

Chẳng lẽ Linh Đan trong Thương Vân Tông Linh Đan chất đầy thành đồng nên bọn họ khinh thường một viên Ngũ phẩm Linh Đan?

Nghĩ tới đây, Bạch Dịch cười nhạt một tiếng, suy nghĩ tản đi. Thương Vân Tông dù sao cũng là tông môn của nhị đệ tử Ngô Trình của hấn lập ra. Ngô Trình tuy rằng si mê luyện khí nhưng người cảnh giới cao hơn đảm nhiệm vị trí Tông chủ rất nhiều, luyện chế ra một ít Ngũ phẩm Linh Đan không tính là việc khó. Có lẽ Dương Hải ăn nhầm không phải đan dược do Đan Các Trưởng lão tự tay luyện chế mà là Linh Đan cao giai tông môn cất chứa.

Chính là Ngũ phẩm Linh Đan, đối với người khác có lẽ sẽ là chuyện long trời lở đất. Nhưng trong mắt Bạch Dịch, nó như trước vẫn chỉ là đồ vật không đáng để lưu tâm. Vì vậy suy đoán của hắn chỉ đến đây thôi, không nghĩ nhiều về việc Linh Đan quái dị Dương Hải ăn vụng năm đó nữa.

Tĩnh tu một đêm, ngày thứ hai, theo thường lệ, Bạch Dịch quét dọn đám rêu trên vách Thiên Lao. Sau đó đưa cho Dương Hải một bát chi chút kiến trắng.

Những kiến trắng này đều do Minh Loa Kiến Chúa sinh, đã mất thời gian cả một đêm. Chỉ có điều kiến trắng trong chén cảm giác có Kiến Chúa tồn tại, chỉ dám cuồn cuộn nhúc nhích trong bát chứ không có một con nào dám bò ra.

Đi tới gần nhà lao của Dương Hải, Bạch Dịch nghe thấy một tiếng kêu đau đớn được áp chế lại, giống như có một con dã thú gần chết ở reong lao, đang thấp giọng gào thét.

Bạch Dịch biết hắn là Đan độc của Dương Hải phát tác, hắn mau chóng bước vào gần.

Trong lao tù, Dương Hải vốn hay dựa vào vách tường lúc này cuộn tròn lại, toàn thân không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng mạnh mẽ áp chế tiếng rên rỉ của mình. Xem bộ dáng đã biết rõ, lúc này hắn cực kì đau đớn, sống không bằng chết.

Loảng xoảng!

Dương Hải cuộn thành một đoàn, giống như không thể chịu được Đan độc tra tấn, đột nhiên vọt đầu tới tường đá, máu tươi lập tức chảy xuống, kết hợp với gương mặt bẩn vụn vẹo dữ tợn, thoạt nhìn như một Ác Quỷ, mang theo một cảm giác tê thương không nói nên lời.

"Dương huynh." Bạch Dịch đứng bên ngoài lao tù, đem cái bát đầy kiến trắng đẩy vào, thấp giọng nói: "Đây là đồ hôm qua đáp ứng đưa cho người, hãy cất kĩ."

Dương Hải thở hỗn hển, trong mắt tơ máu giăng đầy, nghe được tiếng người lúc này mới chậm rãi nghiêng đầu nhìn lại. Khi hắn nhìn thấy kiến trắng trong bát, lập tức mắt sáng ngời. Hắn dùng cả tay lẫn chân mà bò qua, nâng... bát lên, cầm lấy kiến trắng ăn.

Ăn sống kiến trắng!

Đã man ghê tởm như vậy, người khác nhìn thấy nhất định buồn nôn. Nhưng Bạch Dịch lại giữ thần thái tự nhiên, bình tĩnh mà đứng ở ngoài buồng giam, xem Dương Hải đem trọn cả một bát kiến trắng còn sống nuốt xuống.

Ăn hết một bát kiến trắng, Dương Hải đã cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Hắn cúi đầu, nằm rạp trên mặt đất. Hơn ngày trời mới ngẩng mặt lên, trưng ra bộ dáng tươi cười khó coi, khàn khàn nói: "Huynh đệ, cảm ơn!"

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tâm Vững Như Đá

“Một bát kiến mà thôi, không đáng để nhắc tới.” Bạch Dịch cười nhạt, rồi nói tiếp. “Ba ngày sau, ta sẽ đưa cho người một bát. Tháng này, Dương huynh hãy cố gắng chịu đựng thêm một chút.”

Dương Hải gật đầu, trong mắt bỗng sinh ra một tia sáng cổ quái. Hắc hàn giọng hỏi. “Đan độc trong cơ thể ta ba ngày phát tác một lần, chuyện này người cũng nhìn ra được, chẳng lẽ cũng là do ghi chép trong cổ tịch hay sao?”

Nụ cười trên mặt Bạch Dịch không thay đổi, hắc nhẹ nhàng đáp. “Phải cần ba ngày ta mới có thể bắt đủ một bát kiến trắng.”

“Người rất khác những đệ tử bình thường khác.” Dương Hải xê dịch thân thể xong lại dựa người vào vách tường đá, nói. “Ngày đầu người tới đây, ta thấy người đã dày công tôi luyện, biết vận dụng Linh khí để tiêu diệt đám rêu bám trên tường. Đệ tử bình thường không có bốn sự này.”

“Chỉ là có chút tâm đắc mà thôi, còn chưa dám nhận là dày công tôi luyện.” Bạch Dịch lại cười nhạt. “So với Dương huynh, có thể dùng thân thể không có Linh khí chịu được sự tra tấn của Đan độc hơn ba mươi năm qua, chút năng lực ấy của ta không đáng nhắc tới.”

“Không tự kiêu, không nóng nảy. Người có thái độ rất bình thản, ung dung. Thành tựu ngày sau đạt được nhất định không tầm thường.” Dương Hải gật đầu khen thiếu niên bên ngoài lao phòng. Người này cho hắc cảm giác hiểu biết rất rộng, lại có cảm giác gì đó thần bí.

“Đa tạ Dương huynh khen ngợi!” Bạch Dịch cười, lộ ra một cái răng trắng sau đó quay người rời khỏi chỗ này.

Đưa kiến trắng cho Dương Hải, Bạch Dịch không chỉ để ý tới trường Bạch Diện Ngư Kiếm. hãn rất bội phục tinh thần cứng cỏi, sức chịu đựng to lớn của đối phương suốt hơn ba mươi năm qua trước những đau đớn mà Đan độc gây ra. Tu vi của Dương Hải đã bị phế, thể chất dẫu có mạnh mẽ hơn phàm nhân cũng không thể vận chuyển Linh lực để chống lại kịch độc. Nếu là người khác, chắc khó có thể kiên trì trong thời gian hơn ba mươi năm như hãn.

Bạch Dịch nhận thấy người này tâm tính cứng cỏi, nếu có thể tôi luyện thêm một chút, tinh thần có lẽ kiên định đến hoàn hảo, có thể so với sắt đá.

Có thể tu luyện đạo tâm vững như bàn thạch là điều các tu chân giả vốn theo đuổi và mong muốn đạt được. Chỉ có thể rèn luyện đạo tâm vô cùng cứng rắn, sau này tu vi tăng tiến mới không bị Tâm ma cám dỗ nhiều, không bị ngoại lực tác động, đạt đến cảnh giới tâm sinh đạo niệm thượng giai. Cũng chỉ có đạo tâm vững như bàn thạch mới tìm được đạo căn, đạt được cảm ngộ Đạo chân chính.

Đạo vốn huyền ảo, người thường không dễ lĩnh hội được. Bạch Dịch từng là Tiêu Dao Tiên Quân cũng không thể mang Tiêu Dao Đạo tu luyện tới đại thành. Có điều, đạo tâm là thứ không phải tất cả tu chân giả đều có thể đạt được. Đó là giai đoạn đầu cảm ngộ Đại đạo, cũng là giai đoạn mấu chốt.

Sớm nhìn ra đạo tâm của Dương Hải sắp đạt tới cảnh giới vững như bàn thạch, Bạch Dịch mới thuận tay giúp đỡ hãn một chút, đưa cho hãn một ít kiến trắng. Đối lại là tù phạm khác, Bạch Dịch không rảnh rỗi mà làm mấy việc này.

Buổi tối, theo lệ thường, Bạch Dịch đưa cơm cho tù phạm ở khu vực phía Đông. Lúc đưa tới buồng giam cuối cùng, thanh niên mắt chuột sốt ruột hỏi thăm. “Thế nào, người có lấy được thịt không?”

“Ta phát hiện một con thỏ rừng, nhưng nó chạy nhanh quá, ta không bắt được.” Bạch Dịch tỏ vẻ thất vọng, lắc đầu đáp.

Thanh niên mắt chuột nghe xong thì nóng nảy quát. “Một con thỏ mà cũng không bắt được, người không biết dùng Pháp Khí à?”

“Kiếm thuật không tinh, ta cũng không có cách nào cả.” Bạch Dịch giang hai tay, bất đắc dĩ nói.

“Ta xem ra, không phải vì người kiếm thuật không tinh mà do người quá lười.” Thanh niên mắt chuột cau mày, mắng mỏ một hồi, cuối cùng rút khối đá giai Linh thạch ra, lưu luyến bảo. “Tiểu huynh đệ, hay là như vậy, chỉ cần người cam đoan để cho ta ăn thịt trong hơn nửa tháng tới, ta sẽ đem Linh thạch cho người, được không?”

Thấy đối phương xuất ra Linh thạch, Bạch Dịch liền giả bộ làm ra vẻ tham lam, liên tục gật đầu. “Được, người cho ta Linh thạch, ta đảm bảo người sẽ có thịt ăn trong nửa tháng.”

Thanh niên mắt chuột nhìn Linh thạch trong tay, vẻ không muốn đưa ra. Lúc gần đưa ra ngoài buồng giam lại rút trở về, nhìn xung quanh một lượt, thấp giọng nói. “Nếu bị người khác phát hiện ta cất giấu khối Linh thạch này ta sẽ bị phạt đánh một trận. Hay người vươn tay vào trong này lấy đi,”

Nghe hẳn nói vậy, hai đầu vai Bạch Dịch giật giật, làm ra bộ dáng cố gắng áp chế nỗi hưng phấn trong lòng, sau đó quả thực vươn tay trái ra. Tuy vậy, để ý một chút thì thấy thái độ không được tự nhiên lắm.

Chút biểu hiện nhỏ ấy thanh niên mắt chuột không để trong lòng. Đợi tới lúc Bạch Dịch đưa tay vào trong nhà lao, ánh mắt hẳn chợt trở nên lạnh lẽo,

vươn tay ra gắt gao chế ngự cánh tay của Bạch Dịch, khuôn mặt nhe răng cười, vặn xoắn mạnh một cái.

Bị ngăn cách bởi song sắt, nếu cánh tay Bạch Dịch bị bẻ mạnh thì sẽ gãy như chơi. Thế nhưng, không hề có tiếng xương bị bẻ gãy vang lên. Thanh niên mắt chuột xoay cánh tay Bạch Dịch một vòng lại thấy đối phương không hề việc gì, hơn nữa còn ra vẻ cười trêu khiến hai mắt hắn càng trở nên lạnh lẽo.

Hắn không dám tin dù vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay đối phương, cuối cùng không phát hiện được điều gì bất thường. Rõ ràng cánh tay của Bạch Dịch đã bị hắn nắm chặt, xoay ngược một vòng.

“Muốn bẻ gãy cánh tay của ta sao? Sớm biết như vậy, ta sẽ không nương tay với người.”

Thanh niên mắt chuột kinh hãi hô lên. Còn chưa kịp dứt lời, Bạch Dịch đã bắt được tay hắn, dùng sức giật mạnh, kéo hắn từ trong lao ra sát vách ngăn, sau đó tung cước đạp thẳng vào ngực đối phương.

Một cước của Bạch Dịch đạp qua vách ngăn vẫn đá bay đối phương, làm hắn bắn văng vào vách tường phía sau. Nếu không phải đối phương có tu vi Trúc Cơ, thể chất cường tráng vô cùng, đối lại là một đệ tử Luyện Khí kỳ khác thì đã có thể mất mạng vì cú đạp vừa rồi.

Tuy vậy, từ khoe miệng thanh niên mắt chuột vẫn trào ra một dòng máu tươi, ánh mắt chứa đầy hận ý nhìn chăm chăm vào thiếu niên bên ngoài phòng giam. Hắn bực tức nói. “Thật không ngờ một tên đệ tử ngoại môn thôi lại khó giải quyết như vậy. Tiểu tử, người dám đá ta, người sẽ không có kết cục tốt đâu.”

Lúc Bạch Dịch nhún vai đã xoay ngược cánh tay trong tay áo lại. Hắn sớm nhìn ra quý ý hiện lên trong mắt thanh niên mắt chuột, sao có thể trúng

kế đối phương. Đứng ngoài nhà lao, hắn cười nhạt. “Những người dám tính toán hại ta, cũng không ai có kết cục tốt đẹp cả.”

Nói xong, Bạch Dịch chỉ chỉ xuống dưới chân, ý bảo nơi chờ đợi đối phương chỉ có âm tào Địa phủ mà thôi.

“Thật cuồng vọng.” Thanh niên mắt chuột nở nụ cười trầm thấp, dài giọng nói. “Hôm nay, gia gia sẽ cho người biết chết không yên lành là như thế nào.”

Hô!

Một luồng Linh khí chọt từ sau lưng thanh niên mắt chuột bay ra, hóa thành một đạo hàn mang đâm về phía Bạch Dịch.

Pháp Khí Phi kiếm!

Thấy đối phương có phi kiếm, Bạch Dịch cả kinh, vội vận chuyển Linh khí nghiêng người né tránh. Đạo kiếm quang lao tới quá nhanh, phốc một tiếng đã xuyên phá đầu vai hắn tạo thành một vết máu.

Bạch Dịch không ngờ đối phương có thể lấy ra phi kiếm. Nơi này là Thiên Lao, tù phạm bị giam ở nơi này có thể cất giấu mấy khối Linh thạch chứ tuyệt đối không thể có được Pháp Khí.

Thương thế nơi vai hắn không nghiêm trọng, đồng thời Bạch Dịch cũng đoán ra được chân tướng sự việc.

Có thể mua được thủ vệ Thiên Lao, lại mang Pháp Khí đưa cho thanh niên mắt chuột này chỉ có địa vị như của Lũng Thiên Lý mới có thể làm được. Chắc Lũng Thiên Lý đã tận dụng mối quan hệ với đại ca hắn, dùng quan hệ với đệ tử chân truyền mua chuộc được đám thủ vệ Thiên Lao này, sau đó mang Pháp Khí tới cho người thay hắn ra tay.

“Hắc hắc...!” Thanh niên mắt chuột thấp giọng cười lạnh, điều khiển phi kiếm nhắm vào trước ngực Bạch Dịch, đắc ý nói. “Xem người điên cuồng thế nào khi trở thành tù nhân. Nếu người dám vọng động, đừng trách ta cho phi kiếm đâm xuyên tim người.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ẩn Thân Phù

Chăm chú nhìn thanh niên mắt chuột trong nhà lao, hai mắt Bạch Dịch chợt trở nên lạnh lẽo. Mặc cho vết thương nơi vai tuôn ra máu tươi, hắn không động đậy nửa bước.

Dù địch nhân là ai, cho tới lúc này Bạch Dịch đều chưa từng chủ quan. Chân lý này hắn rút ra sau cả vạn năm tu chân. Sự việc lần này quả thực nằm ngoài ý muốn. Không phải hắn chủ quan, là do đối phương hành động nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ai có thể ngờ, trong Thiên Lao, trọng địa của Thương Vân Tông mà một tù phạm lại có thể có được phi kiếm? Hơn nữa còn là một kiện Pháp Khí trung giai!

Khoảng cách giữa hắn và thanh niên mắt chuột chỉ hơn một trượng, nếu Bạch Dịch tìm cách tránh né hoặc hô lớn gọi thủ vệ Thiên Lao, hắn nhất định sẽ bị phi kiếm xuyên thủng trước khi có người kịp tới.

Lồng giam ở Thiên Lao có thể áp chế Linh khí của tu chân giả. Thanh niên mắt chuột này tuy đạt tới cảnh giới Trúc Cơ, hiện giờ cũng chỉ có thể phát huy ra tu vi Luyện Khí kỳ mà thôi. Tuy vậy, đối phương muốn đánh chết Bạch Dịch không phải việc khó, vì món Pháp Khí trung giai đang dừng trước ngực Bạch Dịch đây. Chỉ cần tâm niệm hắn vừa động, phi kiếm có thể xuyên qua ngực hắn bất cứ lúc nào.

Bạch Dịch lẳng lặng đứng yên tại chỗ, không la lớn, càng không bối rối. Ánh mắt yên tĩnh vô cùng làm cho người khác cảm thấy bị áp chế. Hắn chậm rãi mở miệng. “Lũng Thiên Lý cho người chỗ tốt gì? Tù nhân trong

Thiên Lao có được Pháp Khí trung giai, tin tức này nếu truyền ra ngoài tới Chấp Pháp Điện, e rằng những chỗ tốt kia sẽ lập tức hóa thành hư ảo.”

“Làm sao người lại biết là Lũng...” Thanh niên mắt chuột kinh hãi, phát hiện suýt chút nữa mình mở miệng thừa nhận liền vội vàng im ngay. Hắn hạ thấp giọng cười một tiếng, nói. “Yên tâm đi, chỉ cần người không chết, chuôi phi kiếm này sẽ không bị bại lộ. Mục đích của ta là phế tu vi của người chứ không phải giết người.”

Khuôn mặt thanh niên mắt chuột dí sát lên cửa nhà lao, hàng lông mày cau lại dữ tợn, ánh mắt lộ ra hung mang chẳng khác ma quỷ. “Trước tiên ta sẽ cắt đầu lưỡi của người, cho người có miệng mà không thể nói, sau sẽ đánh gãy chân của người để người không thể đi lại, cuối cùng là đập nát hai cánh tay của người, khiến người tàn phế tứ chi, thành một phế nhân chân chính. Như vậy là không có ai có thể biết được sự tồn tại của Pháp Khí này rồi. Hắc hắc hắc...”

Khuôn mặt thanh niên mắt chuột vắn vẹo, đầu vai nhún nhảy, khoe miệng cười lạnh không ngừng như đang nhớ tới những đòn tra tấn hãn từng tiến hành trên người một đồng môn cách đây đã lâu.

Ánh mắt Bạch Dịch quét ra một tia sắc bén trong gang tấc, trong lòng không ngừng suy đoán, tính đường thoát khỏi tình cảnh này và cái giá phải trả. Hắn không quan tâm tới những lời tàn nhẫn kinh khủng mà đối phương đang thì thầm.

Tiêu dao vạm vỡ năm trên đỉnh Cửu Vực, dám lấy một địch năm, cùng lúc chiến đấu với năm vị Tán Tiên cùng giai hãn còn không sợ. Cho tới giờ, hãn còn chưa sợ bất cứ cái gì.

Bạch Dịch không mang Phi kiếm lộ bên người. Nơi này là Thiên Lao, nhiệm vụ của hãn là tiêu diệt đám rêu tường nên không tiện đem theo phi

kiếm. Hắn đặt nó tại nơi ở trong Thiên Lao. Hơn nữa đệ giai Pháp Khí có một khuyết điểm rất lớn là không có năng lực hóa hình.

Pháp Khí đạt tới trung giai trở nên đều có khả năng hóa hình. Từ một thanh trường kiếm biến thành một thanh tiểu kiếm nhỏ bằng ngón tay, dễ dàng mang theo. Chính vì lý do này mà Bạch Dịch không thể phát hiện ra Pháp Khí trên người đối phương.

Nguy cơ mất mạng đang ở trước mắt, chỉ trong chốc lát Bạch Dịch đã suy tính ra rất nhiều phương pháp xử lý, nhưng cái gì phải trả đều rất lớn. Hắn đang bị trọng thương, dầu gọi bạch trùng ra cũng không thể không tổn hao gì mà lại có thể ngăn được phi kiếm trước ngực. Nếu thần hồn Chúc Hỏa bị tổn thương, bản thể Chúc Long rất có thể sẽ bị diệt vong.

Bạch Dịch không dám mạo hiểm với ấu thể của Chúc Long. Hắn cũng nhìn ra việc đối phương không định giết mình, mục đích của tên thanh niên kia là muốn biến mình thành một kẻ tàn phế, để sau đó Lũng Thiên Lý có thể danh chính ngôn thuận xử lý tàn cuộc, nắm mình trong lòng bàn tay. Một khi rơi vào trong tay Lũng Thiên Lý, kết quả thế nào có thể đoán được!

Di chuyển để thoát khỏi, hắn sẽ gặp trọng thương. Đứng yên một chỗ cũng nhận kết cục tương tự. Nếu bị trọng thương, khả năng Bạch Dịch rơi vào tay Lũng Thiên Lý là rất cao. Xem ra, không có cách nào giải được tử cục này.

Hai hàng lông mày thanh tú của Bạch Dịch dần nhăn lại, lãnh ý trong mắt ngày một tăng. Lần này, Lũng Thiên Lý thiết lập bố cục có thể nói là gần như hoàn mỹ. Bạch Dịch thực không ngờ, một Chấp sự ngoại môn nhỏ nhỏ lại có tâm cơ âm hiểm thế này.

Trong mấy nhà lao gần đây, đám tù phạm nghe được động tĩnh khác thường, có áp đầu trên cửa lắng nghe nhưng địa lao vốn u ám, bọn hắn chỉ

có thể nhìn thấy thân ảnh Bạch Dịch mơ hồ từ xa, không thể nhìn rõ ràng chuyện gì đang diễn ra. Trừ phi là ai đó có nhĩ lực rất mạnh, có thể nghe được động tĩnh từ rất xa.

Ở một gian buồng giam rất xa, một mùi hôi thối vô cùng không ngừng tỏa ra. Dương Hải đã chuyển từ tư thế tựa vào tường đá sang tựa vào cửa nhà lao. Hắn đang cố gắng nghiêng tai lắng nghe, trên khuôn mặt dơ bẩn hiện lên một tia nghi hoặc và do dự.

Khoảng cách từ chỗ Dương Hải tới buồng giam của tên thanh niên mắt chuột rất xa, hắn không thể nhìn rõ bóng dáng Bạch Dịch nhưng lại có thể nghe thấy những câu nói như có như không vang lên thăm thì.

Tuy tu vi bị áp chế, nhưng dù sao lúc trước Dương Hải cũng là một tu sĩ đạt tới Trúc Cơ kỳ, khoảng cách tới lúc đạt tới Kim Đan kỳ chỉ còn một bước. Hiện giờ tu vi không còn, nhĩ lực hắn vẫn tồn tại. Ở khu vực phía Đông của Thiên lao, người khác không nghe thấy những tiếng thăm thì kia, hắn lại mơ hồ nghe được chút ít.

Hắn đoán Bạch Dịch chắc đang gặp nạn. Dương Hải do dự một hồi lâu, rồi móc từ trong ngực ra một Phù Chi hết sức cũ kỹ, trong mắt ánh lên vẻ không nỡ như thể Phù Chi này đã từng rất trân quý với hắn. Cuối cùng, Dương Hải dứt khoát không nhìn nữa, từ bên tảng đá, cả người và Phù Chi đứng lên.

Lúc này, Bạch Dịch đã vận chuyển Linh khí trong người. Hắn tất nhiên không thể để đối phương làm được như lời nói. Nếu thật thế thì hắn sẽ chọn lưỡng bại câu thương. Chỉ cần hắn không ngất đi, nhất định có cách thoát thân từ trong quỹ kế của Lũng Thiên Lý.

Ánh mắt lạnh lẽo, hai chân Bạch Dịch hơi trầm xuống, Linh khí đã vận chuyển xuống đến lòng bàn chân, chuẩn bị tránh chỗ hiểm nơi ngực. Còn cuối cùng, phi kiếm đâm vào nơi nào hắn cũng không thể nghĩ quá nhiều.

Lộc cộc! Lộc cộc!

Ngay thời điểm Bạch Dịch sắp di chuyển, từ nơi u ám xa xa đột nhiên lăn tới một tảng đá, bọc ngoài bởi một Phù Chi cũ kỹ. Hòn đá chuyển động làm lộ ra một góc tấm phù có in hình những đường vân vắn vẹo phức tạp.

Hòn đá không lớn, cuối cùng dừng lại bên chân Bạch Dịch. Thanh niên mắt chuột phát hiện có dị động, khẽ giật mình. Một lát sau, hần gằm nhẹ một tiếng, thúc giục phi kiếm muốn chém đứt hai tay Bạch Dịch.

Thấy những đường vân cổ quái trên tấm Phù Chi, hai mắt Bạch Dịch sáng ngời, nhanh như thiểm điện lấy chân đạp trúng Phù Chi. Linh khí đã sớm chuyển tới lòng bàn chân quán chú lên tấm Phù Chi, sau đó, một cảnh tượng quái dị hiện ra ngay giữa Thiên Lao.

Ngay lúc đạp trúng Phù Chi, thân thể Bạch Dịch lập tức biến mất không để lại vết tích gì.

Xùy!

Phi kiếm bay đi kéo theo một đạo tàn ảnh đâm vào bức tường đá sau lưng Bạch Dịch, chuôi kiếm vẫn đang rung rung, phát ra những tiếng kêu trầm thấp.

“Ẩn thân!”

Thanh niên mắt chuột sợ hãi hô lên. Hần vội vắn chuyển Linh khí, rút phi kiếm đang cắm trong bức tường đá ra, sau đó điều khiển nó đâm trái đâm phải khắp các vùng phụ cận xung quanh, đồng thời quát khẽ. “Không có khả năng! Không thể nào! Cảnh giới Trúc Cơ cũng không thể thi triển ra thuật ẩn thân, người chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ, làm sao có thể làm ra thuật này!”

Thanh niên mắt chuột đã vô cùng khiếp sợ trước thuật ẩn thân này rồi.

Pháp thuật ẩn thân là bí pháp chỉ có cường giả Kim Đan cảnh mới có thể thi triển. Có một số ít tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ có lĩnh ngộ cũng miễn cưỡng có thể thi triển ra được. Nhưng chắc chắn là một tu sĩ Luyện Khí kỳ thì không thể nào làm được.

“Không...., không phải là khả năng ẩn thân!” Sau nửa ngày điều khiển phi kiếm, thanh niên mắt chuột không đụng phải một bóng người nào. Hắn đột nhiên nhớ tới vừa rồi có một hòn đá tự nhiên lăn tới, quần theo một cái Phù Chi cũ kỹ. Hắn như chợt bừng tỉnh lại từ trong mộng. “Là Ẩn Thân Phù!”

Ô...ô....!

Thanh niên mắt chuột vừa quát lên, thiên lao đang yên tĩnh bỗng vang lên từng âm thanh trầm thấp giống như có một đợt sóng lớn từ xa truyền lại. Ngay lúc đó, từ khe hở xung quanh bức tường đá xuất hiện từng con kiến trắng đang bò tới, như được triệu hoán.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thiên Lao Xương Trắng

Đàn kiến trắng leo ra từ khe hở trên tường đá có cái đầu thật lớn, chúng bò ra liên tục không ngừng tạo thành một đường dài màu trắng, cuối cùng đi qua cánh cửa vào nhà lao của thanh niên mắt chuột.

Lúc mới bắt đầu, thanh niên có cặp mắt chuột chỉ lo tìm kiếm chân thân của Bạch Dịch, tới lúc kiến trắng bu lên bàn chân hắn mới phát hiện.

“Kiến?”

Thanh niên mắt chuột dậm dậm chân, hung hăng giết mấy con kiến trắng, vừa giết vừa chửi rủa. Chẳng bao lâu hắn phát hiện phòng giam của mình đã phủ đầy một tầng kiến.

“Nhiều kiến như vậy sao!”

Sắc mặt hắn đại biến, cũng không để ý tìm kiếm Bạch Dịch nữa mà vội đem phi kiếm thu hồi, che trước ngực, sau đó thúc giục Linh khí trong cơ thể, muốn dựa vào giao động của Linh khí để đuổi đám kiến trắng đi.

Kiến trắng tuy nhiều nhưng đều là loại kiến thường, trong Thiên Lao khó có khả năng xuất hiện Yêu thú. Mà nếu chỉ là kiến thường nhất định sẽ e ngại Linh khí.

Linh khí tràn ra bao phủ toàn bộ buồng giam. Thanh niên mắt chuột cảm thấy yên tâm, nhưng hắn vẫn không rõ cái gì đã hấp dẫn lũ kiến tới đây. Không bao lâu sau, hắn chợt phát hiện đám kiến trong phòng không những không tản đi mà còn kéo tới động hơn.

“Là người..., người giở trò quý!”

Hắn bắt đầu sợ hãi, run rẩy quát, đồng thời thúc giục phi kiếm chém bổ tới bầy kiến dưới chân. Mặc cho hắn chém giết thế nào, những con kiến chết đi ngay lập tức được thay thế bằng những con khác. Số lượng kiến không giảm mà ngày một nhiều.

“Cắt lưỡi của ta, phế tay chân của ta. Tâm tư độc ác như vậy, lẽ ra người không nên đặt trên người ta.”

Trong âm thanh xào xạo của đàn kiến đang bò, tiếng Bạch Dịch vang lên lạnh lùng như thoát ra từ địa ngục, vang vọng bên tai thanh niên mắt chuột. “Người đã cố ý hại ta, vậy hãy nhận lấy hậu quả này. Ta đã nói rồi, dám tính toán ta thì kết cục của người sẽ là Diêm La Điện!”

Âm thanh lạnh lẽo vang lên bên tai khiến toàn thân thanh niên mắt chuột run lên. Hắn là tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ nhưng trong buồng giam này hắn chỉ có thể vận dụng tu vi ứng với Luyện Khí trung kỳ, không cách nào thi triển Linh lực. Không có Linh lực thì không thể đẩy lùi đàn kiến đi được. Dựa vào một thanh phi kiếm thì không thể diệt hết bầy kiến đang không ngừng tăng lên.

Tới lúc Linh khí trong cơ thể tiêu hao hết, toàn thân thanh niên này đã bị bao phủ bởi kiến!

Nhận ra kết cục bi thảm đó, thanh niên mắt chuột biết không thể làm được gì nhiều. Hắn há miệng kêu to. “Người đâu, mau tới cứu...!”

Hai tiếng Cứu mạng còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, đôi cánh của mấy đầu kiến trắng to gấp đôi đồng loại bỗng chấn động, bay tuốt vào trong miệng hắn ngăn lại.

“Ô ô..., Phi!”

Gã thanh niên giãy giụa phun đám kiến trong miệng ra, vừa thở gấp lấy hơi thì đã lại có thêm mấy con nữa chui vào. Hắn cả kinh vội lấy tay bịt miệng lại.

Mãi chú ý tới miệng, hắn lại không quan sát dưới mặt đất được. Đám người trong lao bò lên người hắn, hung hăng cắn xé y phục, nhiều con theo khe hở trên y phục mà chui vào trong.

“A...!”

Tiếng rú thảm thiết vang vọng. Thanh niên mắt chuột càng sợ hãi, không đứng vững nữa. Hắn ngã nhào ra đất, nhanh chóng bị bầy kiến bao phủ.

Trong lao hiện ra mấy đạo kiếm quang vô lực, cuối cùng hoàn toàn mất đi Linh khí rơi xuống một chỗ. Trong bầy kiến, có một hình người đang ra sức vẫy vùng, một lúc sau thì hoàn toàn ngừng hẳn.

Chung quanh bó đuốc lúc sáng lúc tối, thân ảnh Bạch Dịch dần hiện ra từ hư vô. Hắn đứng ngoài cửa lao, sắc mặt trầm xuống cực đáng sợ.

Thiên Lao yên tĩnh, chỉ có tiếng thanh âm gặm nhấm rất nhỏ vọng lại. Âm thanh thật nhỏ nhưng đủ làm cho người ta nghe được, da đầu cũng phải run lên.

Đó là thanh âm từ vô vàn những cái miệng sắc nhọn đang gặm nhấm, nhai nuốt thứ gì đó!

Hồi lâu sau, bầy kiến rút lui. Thanh niên mắt chuột không còn mang dáng dấp của một người còn sống nữa. Trừ khối đê giai Linh thạch ra, thứ còn lại chỉ là bộ xương trắng.

“Hừ!”

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Bạch Dịch quét mắt nhìn bộ xương trắng, cúi xuống nhặt thanh phi kiếm vô chủ lên, Linh khí khẽ động mang phi kiếm thu nhỏ lại, cất vào trong túi trữ vật.

Bây kiến được kiến chúa Minh Loa gọi tới. Tuy Bạch Dịch không có cách nào khống chế kiến chúa, nhưng vì có Chúc Long nên kiến chúa vẫn ngoan ngoãn chờ nghe lời.

Mở tay trái ra, Bạch Dịch nhìn bức họa khắc những đường vân Phù Chi cũ kỹ, sắc mặt hoàn hoãn đi vài phần. Suy nghĩ một chút, hần chậm rãi bước ra ngoài, đi thẳng tới trước mặt Dương Hải.

Đứng trước cửa ra vào, Bạch Dịch trầm mặc không nói. Dương Hải thì cười đắc ý. “Ta biết ngay là người sẽ dùng cái trượng Phù Lục kia mà.”

“Nhĩ lực của Dương huynh thật hơn người, nghe rất chuẩn.” Bạch Dịch bình thản nói.

“Khoảng cách xa quá, ta cũng không nghe rõ lắm.” Kỳ thực Dương Hải không nghe rõ lắm đoạn đối thoại giữa Bạch Dịch và thanh niên mắt chuột kia. Hần nói tiếp. “Vài ngày trước khi người tới đây, ta đã thấy Lũng Thiên Lý tới Thiên Lao một lần. Người kia tâm tính không được tốt lắm, hẳn là vì người mà đến.”

“Dương huynh nhận ra Lũng Thiên Lý?” Hai hàng lông mày của Bạch Dịch khẽ nhúc nhích, nghi ngờ hỏi.

Dương Hải bị giam ở chỗ này hơn ba mươi năm, ngay cả đệ tử Đan Các là Dương Nhất Phàm cũng không nhận ra, sao lại có thể nhận ra Lũng Thiên Lý?

“Huynh đệ bọn chúng lớn lên rất giống nhau.” Dương Hải xoa xoa đầu đáp. “Ta thực không nhận ra Lũng Thiên Lý. Thời điểm hần tiến vào

Thương Vân Tông chắc ta đã bị giam ở Thiên Lao này rồi. Nhưng ta nhận ra đại ca Lũng Vô Nhai của hãn.”

Hàng lông mày của Bạch Dịch giãn ra. Hãn gật nhẹ, mang trượng Phù Lục tiến tới. “Đa tạ Ân Thân Phù của Dương huynh!”

Thấy Bạch Dịch đưa Phù Lục tới, Dương Hải không nhận, ngược lại hãn còn cười khố. “Đó là Phù Lục do gia tổ truyền lại, giờ không còn bao nhiêu Linh lực nữa rồi, hãn nó còn có thể dùng một lần nữa để đưa người đi.”

Ân Thân Phù quý giá không thua gì một kiện Pháp Khí trung giai. Loại Phù Lục này có một đặc điểm chính là không hạn chế tu vi, chỉ cần hiểu rõ tác dụng của Phù Lục, vận chuyển Linh khí quán chú vào trong đó là có thể thúc giục uy lực bản thân Phù Lục, làm cho người dùng có khả năng ẩn nấp thân hình, giống như tàng hình vậy.

Đạo luyện Phù Lục cũng giống luyện khí, chỉ có điều Phù Lục có đặc thù khác so với Pháp Khí và Pháp Bảo thông thường. Nó có thể bỏ qua cảnh giới của người sử dụng. Không cần biết tu vi cao hay thấp, chỉ cần có đủ Linh khí để thúc giục Phù Lục là có thể sử dụng được. Tất nhiên, nếu không thể biết tác dụng của Phù Lục thì dù có quán chú vào bao nhiêu Linh khí cũng không thể sử dụng chính xác được.

Chính vì khả năng bỏ qua cảnh giới của người sử dụng mà đám tu sĩ rất yêu thích Phù Lục. Có điều, Phù Lục còn có một đặc điểm là không thể sử dụng trong thời gian dài. Mỗi lần dùng đều tiêu hao Linh khí trong chính bản thân nó. Tới lúc Linh khí tiêu hao hết, nó chỉ còn là tấm da thú thông thường.

Thu hồi lại Phù Lục chỉ còn có thể sử dụng được một lần nữa, Bạch Dịch trầm ngâm hỏi. “Không biết Dương huynh có thể khống chế kiến chúa Minh Loa hay không?”

“Người có kiến chúa Minh Loa?”

Dương Hải nghe xong thì cả kinh, đẩy đám tóc rối bời trước trán đi để lộ hai ánh mắt khiếp sợ nhìn thẳng vào Bạch Dịch. Hắn không dám tin nên hỏi lại một lần nữa. “Người có một con kiến chúa còn sống bên người?”

Dương Hải sớm nhìn thấy loa xác bên hông Bạch Dịch, nhưng không ngờ một đệ tử ngoại môn tu vi Luyện khí trung kỳ lại dám mang theo bên mình một con kiến chúa Minh Loa. Việc này và ý muốn tự sát căn bản không khác gì nhau.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Linh Căn Tác Dụng

Điều khiến Dương Hải khiếp sợ không chỉ có kiến chúa Minh Loa, còn có tu vi thấp kém của Bạch Dịch.

Cần biết rằng, việc thu phục Linh thú là việc tu sĩ Luyện Khí kỳ không thể làm được. Có thể mang theo bên mình một con Yêu thú chưa thuần phục, người này không điên thì nhất định phải có thủ đoạn kỳ dị nào đó.

Với kiến thức sâu rộng của Bạch Dịch, Dương Hải đã được chứng kiến và rất tán thưởng rồi. Giờ phát hiện ra đối phương còn mang theo người một con kiến chúa Minh Loa khiến Dương Hải không thể tỉnh táo bình thường được. Kiến chúa sinh ra kiến trắng này có tác dụng ức chế độc lực rất mạnh đối với độc trong cơ thể hắc. Nếu hắc có thể có được một con kiến chúa trong lao như thế này, kiếp sống lao ngục sẽ không còn phải lo bị độc tố tra tấn nữa. Thời điểm độc phát tác, hắc có thể dựa vào đám kiến để vượt qua nỗi thống khổ ấy.

Bạch Dịch chỉ gật đầu, không trả lời câu hỏi đầy kinh ngạc của Dương Hải.

Trong lao tù, Dương Hải thấy Bạch Dịch gật đầu xác nhận thì trở nên trầm mặc, không biết suy nghĩ gì. Sau một hồi lâu mới mở miệng, khàn giọng nói. “Tu vi của ta đã bị phế, Linh lực không còn nữa, không có cách nào khống chế một con kiến chúa Minh Loa. Dẫu có muốn cũng vô dụng. Người cần phải cẩn thận. Loài vật này tuyệt không phải thứ lương thiện. Sơ sẩy một chút là sẽ phản lại người ngay.”

Bạch Dịch suy nghĩ một chút mới đáp. “Nếu kiến chúa mất đi thần trí, sẽ không còn là vấn đề khó với Dương huynh nữa.”

“Không thể nào.” Dương Hải ngưng trọng đáp. “Đừng nói là ta và người, dù tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cũng không có can đảm xóa đi thần trí của Yêu thú cấp một. Giết chết nó thì đơn giản, nhưng xóa đi thần trí lại rất khó khăn.”

Bạch Dịch khẽ gật đầu, không nói gì nhưng thần hồn đã cùng với bốn mạng Linh thú tương liên, ra lệnh cho bạch trùng lấy đi thần trí của kiến chúa Minh Loa.

Để lấy đi thần trí của Yêu thú cấp một, cần có Linh lực cường đại tạo thành uy áp vô hình chấn nhiếp, mang thần hồn đối phương đánh cho tan tác, chỉ để lại một thân thể vô thần. Tu chân giả đê giai quả thực rất khó làm được.

Bản thể của Chúc Long chính là dị chủng Hồng hoang, trời sinh ra đã có chân long huyết mạch. Uy áp của nó tự nhiên ẩn chứa Long uy, mà Long uy lại tạo thành lực chấn nhiếp khủng khiếp đối với Yêu thú cùng giai. Uy áp này vượt xa uy áp của tu chân giả. Chúc Long muốn làm biến mất thần trí của kiến chúa Minh Loa không phải là việc khó khăn.

Nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, Chúc Hỏa vui mừng quá đỗi. Những ngày này, nó cùng kiến chúa ở một chỗ đã sớm không quen mắt. Hiện giờ thấy mình có thể độc chiếm chỗ ở thì giống như hung thần ác sát, tựa địa chủ hung hăng tới đòi thu tô khiến cho kiến chúa Minh Loa run rẩy mãi không thôi.

Trong loa xác, bạch trùng mang một đám Long uy nhàn nhạt bao phủ lấy kiến chúa. Không bao lâu sau, con kiến chúa vốn run rẩy đã trở nên vô thần, hiền lành nằm một bên không động đậy.

Cảm giác được Chúc Hỏa đã xóa đi thần trí của kiến chúa, Bạch Dịch vung tay lấy kiến chúa Minh Loa ra, đặt trong lao ngục của Dương Hải.

Thấy Bạch Dịch quả thực lấy kiến chúa Minh Loa từ trong tay áo ra, Dương Hải phát run.

Hắn cũng đoán Bạch Dịch có khả năng mang theo một con kiến Minh Loa, lại cho rằng nhiều lắm cũng chỉ là một con kiến chết mà thôi. Từ trước tới giờ, hắn chưa từng nghe qua chuyện đệ tử Luyện Khí kỳ dám mang theo Yêu thú cấp một đi loạn bao giờ. Thế mà lúc này Bạch Dịch còn lấy ra một con kiến chúa còn sống.

Nhận thấy vẻ ngơ ngác của con kiến chúa Minh Loa, da đầu Dương Hải muốn phát nổ. Nếu là một con kiến chúa bình thường, đừng nói với tu vi hiện đã bị phế của hắn, dù là đệ tử Trúc Cơ kỳ gặp phải cũng bị nó nuốt hết.

Quan sát con kiến chúa một hồi, Dương Hải đã chắc chắn thần trí của nó bị xóa đi, trở thành một tảng thịt ngây ngốc. Từ nay về sau nó chỉ biết sinh đẻ ra đám kiến trắng mà không bao giờ có thể thu nạp Linh khí, càng không thể đả thương người nữa.

Nắm con kiến chúa lên, Dương Hải lặng yên nhìn Bạch Dịch, cuối cùng gật đầu một cách nặng nề. Hắn mở giọng khàn khàn. “Ta đã chẳng khác nào người chết, giờ có con kiến chúa này chẳng khác nào lấy lại được nửa cái mạng. Nếu có thể một lần nữa thấy lại mặt trời, cái mạng nát của Dương Hải này sẽ là của người.”

Một con kiến chúa đổi lấy nửa cái mạng, với người khác có thể không đáng, nhưng với người bị đan độc hành hạ hơn ba mươi năm qua như Dương Hải, con kiến chúa có thể sản sinh ra đám kiến trắng này còn muốn quý giá hơn.

Chỉ cần có kiến chúa, sau này hắn không cần phải chịu đau khổ kinh khủng như trước nữa. Tuy không thể trừ sạch đan độc nhưng những cơn đau mà nó mang đến có thể giảm hơn phân nửa.

“Dương huynh dùng Ân Thân Phù cứu ta một lần, chúng ta hòa nhau.” Bạch Dịch cười nhạt bảo. “Tuy Thiên Lao áp chế Linh khí nhưng dùng kinh nghiệm của Dương huynh, chỉ cần đan độc giảm bớt tác dụng, việc lại tu luyện ra Linh khí cũng không khó lắm.”

Dương Hải nghe xong lắc đầu cười. “Ta không thể quay lại làm một tu chân giả nữa rồi. Tuy Kim, Thổ hai hệ linh căn trong cơ thể vẫn còn nhưng kinh mạch toàn thân đã bị phá hủy quá mức, dù có thu nạp Linh khí cũng không giữ lại được, uổng phí khí lực mà thôi.”

Kinh mạch để vận chuyển Linh khí đã bị phá hủy, cả đời này Dương Hải không cách nào tu luyện được nữa, hẳn sẽ chẳng khác nào một phế nhân.

Trong cơ thể tu chân giả, kinh mạch nối liền thành một dải thông đạo hẹp dài. Linh khí thông qua những kinh mạch này vận chuyển tới Tử Phủ, cung cấp Linh lực. Nếu thân thể có thể hấp thu Linh khí mà không có kinh mạch để vận chuyển thì Tử Phủ không thể giữ được Linh khí.

“Lao ngục là Kim, gạch đá là Thổ. Nếu Dương huynh có được linh căn của hai hệ Kim, Thổ, sao không thử dung nạp Kim, Thổ chi khí, có lẽ có thể ngưng tụ Linh khí trong Tử Phủ.”

Bạch Dịch giữ thần sắc như thường nói, sau đó quay về chỗ ở của mình. Việc thu nạp Kim, Thổ chi khí vừa rồi nghe như thuận miệng mà nói ra, mới đầu Dương Hải cũng không quá để ý vì còn tập trung tinh thần vào con kiến chúa. Tới lúc nhốt con kiến ngậy ngốc này vào một góc hẻo lánh của lao ngục rồi, Dương Hải mới ra câu nói sau cùng của Bạch Dịch.

“Kim, Thổ linh căn, thu nạp Kim, Thổ chi khí?”

Dương Hải hạ thấp giọng, tự nói với chính mình. Sau đó hai hàng lông mày nhíu chặt, dáng vẻ không hiểu. “Chẳng lẽ Linh căn có thể thay thế cho kinh mạch? Linh khí lẽ nào cũng chia ra ngũ hành? Thân thể phế nhân của ta vốn chỉ chờ chết, chẳng lẽ còn có thể hồi phục tu vi một lần nữa sao...”

Dương Hải nghi hoặc nghĩ tới những lời quái dị Bạch Dịch nói. Hắn chưa từng nghe qua Linh căn cũng có thể thay thế cho Linh khí, càng chưa nghe nói qua Linh khí cũng phân chia Ngũ hành. Đừng nói là hắn, ngay cả các bậc trưởng lão đạt tới Kim Đan cũng không biết tới thuyết pháp ly kỳ này.

Thực sự không phải Dương Hải ngu dốt, mà vì cảnh giới của hắn quá thấp, không thể tiếp xúc được với một ít những kiến thức huyền ảo, cao thâm hơn của tu chân giới.

Linh căn có thể coi chính là một loại tiềm chất của tu chân giả, nhưng không đạt tới Nguyên Anh thì không ai biết được, Linh căn đúng là một kinh mạch cao cấp. Nó chẳng những có thể vận chuyển Linh khí mà còn có thể thu nạp, phân tán ngũ hành Linh khí trong thiên địa.

Linh khí là khí tức tinh thuần tới từ thiên địa, vốn chẳng phân biệt được ngũ hành. Tuy vậy, một ít Linh khí ẩn trong thảm thực vật hoặc tài liệu lại có thể ẩn chứa ngũ hành. Năm dài tháng rộng qua đi, nó có cơ hội hình thành thuộc tính tương đồng với vật chủ ký sinh. Loại ngoại vật này được gọi là Linh khí ngũ hành. Có một số ít tu chân cường giả có thể sử dụng Linh khí ngũ hành này.

Bí ẩn loại này của tu chân giới, Bạch Dịch đương nhiên là biết nhưng hắn không thể tùy tiện nói ra. Để người khác biết hắn biết được những bí ẩn mà ngay cả các trưởng lão trong tông môn cũng không biết có thể mang tới những tai họa khôn lường.

Đối với Dương Hải này, Bạch Dịch xem ra đã nhận định đúng. Hắn có tâm vững như bàn thạch, còn lấy Ấn Thân Phù cứu mình một lần mới giả bộ vô tình mà nói ra mấy câu. Dương Hải có thể cảm ngộ được không đành trông vào vận mệnh của hắn rồi.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Huynh Muội Gặp Lại

Đêm đó, sau khi phát cơm tối cho đám tù nhân xong, hắn làm ra bộ dạng sợ hãi tìm đám thủ vệ Thiên Lao, báo tin giữa lao tù của phạm nhân chỉ còn lại có một bộ xương trắng.

Thời điểm bày kiến bao trùm thanh niên mắt chuột không có người ngoài chứng kiến, cũng không tạo ra tiếng động nào quá lớn. Đám tù nhân xung quanh không hề biết có một gã hàng xóm sống sờ sờ đã bị kiến cắn tới chết.

Đám thủ vệ Thiên Lao đi theo Bạch Dịch tới nhà lao đốt thanh niên mắt chuột, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi bị dọa cho nhảy dựng lên.

Nhìn bộ khung xương trơ ra, mí mắt giật giật, đám thủ vệ liền vội vàng bấm báo cho Chấp sự Thiên Lao.

Chấp sự Thiên Lao là một lão giả hơn năm mươi tuổi, tu vi đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ. Lúc đến gian ngục giam phạm nhân giờ chỉ còn bộ xương trắng và khối Linh thạch bên người, lão trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng mới kết luận chủ nhân bộ xương vì muốn giấu một khối đê giai Linh thạch nên mới bị đám đồng phạm xung quanh hãm hại. Việc này là hắn tự làm tự chịu.

Nếu toàn thân đã bị gặm nhấm hết, chỉ còn lại bộ xương, Chấp sự Thiên Lao cũng không thể phái người đi diệt trừ đám kiến khắp xung quanh Phong Câu được. Tu chân giả chẳng ai có lòng đi tiêu diệt đám kiến ấy, hơn nữa, khối đê giai Linh thạch đã tố cáo việc làm chẳng tốt đẹp gì của thanh niên mắt chuột. Giấu giếm Linh thạch ở Thiên Lao, rồi bị chết bởi kiến thì cũng không thể trách cứ người khác.

Chấp sự Thiên Lao nói một câu đã định đoạt xong chuyện này. Hãn cũng chỉ là một tù nhân mà thôi, không phải đệ tử trọng yếu gì. Chấp sự Thiên Lao chỉ báo cáo lên Chấp Pháp Điện là chuyện này sẽ bị bỏ qua.

Thanh niên mất chuột mất mạng làm nguy cơ đối với Bạch Dịch không còn. Không đến nửa tháng sau, chẳng những cỏ rêu ở khu vực phía Đông của Thiên Lao bị thanh trừ sạch sẽ mà tu vi của hãn cũng đạt tới Luyện Khí hậu kỳ.

Mất thêm thời gian mấy ngày để củng cố cảnh giới vừa đạt được, Bạch Dịch vận chuyển Ấn Linh Quyết, áp chế tu vi Luyện Khí hậu kỳ của mình xuống còn trung kỳ. Người khác không biết vẫn sẽ nghĩ hãn chỉ có tu vi như lúc mới tiến vào Thiên Lao này.

Tốc độ tu luyện thăng tiến quá nhanh sẽ khiến người khác nghi ngờ. Đối với Bạch Dịch, việc che giấu tu vi là vô cùng quan trọng, để tránh sự chú ý của kẻ thù Lũng Thiên Lý kia.

Một tháng qua đi rất nhanh. Ngày cuối cùng ở Thiên Lao, Bạch Dịch có tìm được từ bên ngoài một ít rượu, rồi chè chén với Dương Hải một phen, cuối cùng, vờ như vu vơ nói ra một ít vấn đề quan trọng để thu nạp Linh khí ngũ hành xong mới rời khỏi Thiên Lao. Về phần Dương Hải có thể tu luyện một lần nữa hay không, đành trông vào bản thân hãn.

Phương thức tu luyện dùng Linh căn thay thế cho kinh mạch kỳ thực cũng phù hợp để sử dụng cho Dương Nhất Phàm, chỉ có điều kinh mạch của Dương Hải bị tàn phá quá lớn, mà Dương Nhất Phàm vẫn còn ẩn chứa nhiều điều cổ quái, hiện tại Bạch Dịch chưa có ý định truyền thụ phương pháp ấy cho hãn.

Sau khi rời khỏi Thiên Lao, Bạch Dịch đi gặp vị Chấp sự đường giao phó nhiệm vụ, đổi lấy một khối đê giai Linh thạch không có mấy ý nghĩa xong thì quay trở lại Lưu Tiên Cư.

Vừa mới trở lại chỗ ở, có một thân ảnh nhỏ nhắn, xinh xắn vội lao tới phía hẳn.

“Ngọc nhi!” Bạch Dịch thấy muội muội ở trong Lưu Tiên Cư thì vô cùng mừng rỡ, ân cần hỏi thăm. “Ngọc nhi ở Đan Các tu luyện như thế nào, không có ai khi dễ ngươi chứ?”

“Không có ai dám khi dễ ta cả.” Bạch Ngọc quán quýt bên ca ca, vui vẻ cười nói. “Các sư huynh sư tỷ đều đối với ta rất tốt. Ngày đầu tiên ta tới Đan Các, sư tôn đã nói ai dám khi dễ đệ tử của Đan các thì đừng nghĩ tới chuyện được nhận Linh đan nữa, hì hì...”

Biết các trưởng lão ở Đan Các rất coi trọng muội muội của mình, Bạch Dịch cũng cảm thấy yên tâm. Hẳn kéo muội muội trở lại trong phòng, tự mình xuống bếp làm mấy thứ quà vặt. Tiểu vương gia Cao Nhân nhìn thấy Bạch Ngọc, lại thấy Bạch Dịch tự mình xuống bếp thì lập tức bu lại ăn ké.

Mặt khác, sáng sớm hôm nay, các đệ tử ngoại môn ở Lưu Tiên Cư nhìn thấy một nữ hài xinh đẹp tới đây, thân mặc đạo bào màu trắng là biết người này là đệ tử chân truyền có địa vị cao quý. Cả đám bí mật bàn luận, suy đoán xem người này vì ai mà tới.

Lúc Bạch Ngọc mới vào Nhập Vân Cốc cũng không để lại ấn tượng gì lớn với mọi người. Mấy tháng qua đi, nàng trở thành đệ tử chân truyền, hơn nữa vết sẹo trên gương mặt cũng mờ nhạt hơn, khí chất bỗng cao quý thêm vài phần, nhất thời không có nhận ra.

Khương Đại Xuyên nhìn thấy Bạch Ngọc từ sớm, hẳn thầm nuốt nước miếng nửa ngày. Không riêng gì hẳn, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi ngoại môn thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Bạch Ngọc. Thiếu nữ tú lệ, lại có thiên tư phi phàm như thế, có ai mà không thích!

Thấy Bạch Ngọc nhào vào ngực Bạch Ngọc, cả đám liền trở nên ủ rũ. Người nào người nấy nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt thực đúng là bông

hoa nhài lại cắm bãi phân trâu. Thực tình đám người này không hề biết hai người là thân huynh muội.

Đám đệ tử ngoại môn tuy ghen ghét nhưng Khương Đại Xuyên lại tỏ thái độ khác hẳn. Thấy Bạch Ngọc thân mật cùng thiếu nữ, hẳn ưỡn ngực, mặt dày đi tới, cười đùa hí hửng.

Không bao lâu, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong. Bạch Dịch rất cao hứng, cũng không đuổi Khương Đại Xuyên đi. Bốn người cùng ngồi vào bàn, thoải mái ăn uống.

Trên bàn rượu, Khương Đại Xuyên thầm nhìn trộm Bạch Ngọc, nịnh nọt bảo. “Tiểu cô nương, trẻ tuổi như thế đã trở thành đệ tử chân truyền của lão nhân gia, thành tựu ngày sau nhất định không thể hạn lượng. Đến lúc đó đừng quên đại chất tử ta, hắc hắc...”

Bạch Ngọc liếc mắt nhìn Khương Đại Xuyên, chu cái miệng nhỏ nhắn lại đáp. “Người nói ai là tiểu cô? Ta làm gì có tên chất tử (cháu chắt) nào già như vậy chứ!”

“Ta trông già như vậy nhưng thực chất vẫn còn nhỏ lắm.” Bị người chê cười, Khương Đại Xuyên không giận, ngược lại còn mỉm cười nói với Bạch Dịch. “Ta nói có đúng không tiểu thúc?”

Đã sớm biết đức hạnh tên Đại Xuyên này, Bạch Dịch không thêm để ý tới hẳn. Tuy Khương Đại Xuyên thích vượt môn ngựa, thấy sang bắt quàng nhưng so với Chúc Hòa thì không tính là việc phiền toái gì lớn.

“Sư huynh Đại Xuyên, bối phận của người càng ngày càng thấp đấy.” Cao Nhân ở bên cạnh trêu ghẹo. “Bạch huynh là đại ca của ta, Bạch Ngọc xem như là muội muội của ta. Sư huynh Đại Xuyên, người nói xem, có nên kêu ta một tiếng tiểu thúc luôn hay không?”

Thấy Cao Nhân muốn mượn gió bẻ măng, Khương Đại Xuyên lắc lắc cái đầu bảo. “Tu vi của tiểu tử người không bằng ta, chờ cảnh giới của người vượt qua ta rồi, ta sẽ suy nghĩ xem có nên nhận thân thích với người hay không.”

Khương Đại Xuyên lại tiếp tục nói, ba người cũng cùng cười to.

Ăn uống một lúc, Bạch Ngọc chợt nhớ tới một việc, nàng để đũa xuống rồi nói. “Ca à, ở Đan các ta nghe các sư huynh sư tỷ nói, hai tháng sau, tông môn sẽ bắt đầu một lần thí luyện lớn, gọi là tam tông luận võ, hình như còn mời cả đệ tử ưu tú của hai đại tông môn từ Đại Phổ tới tỷ thí đạo pháp, kiếm thuật. Nghe nói phần thưởng ban ra cũng rất phong phú.”

“Tam tông luận võ không phải là ba đại tông môn của Đại phổ ta luận võ sao? Người nào mạnh nhất người có thể chiến thắng. Dù sao, đám đệ tử ngoại môn chúng ta có chuyện náo nhiệt để xem là tốt rồi.” Khương Đại Xuyên dứt miếng thịt mỡ vào miệng, hồ hởi nói.

“Là tỷ thí xem đạo pháp, kiếm thuật của ai tinh thông hơn.” Bạch Ngọc thở phì phì, chỉnh lại. “Lần tam tông luận võ trước, tất cả đệ tử đều có thể tham dự để rèn luyện. Địa điểm tổ chức ngay tại Thái Hằng sơn mạch.”

“Thái Hằng sơn mạch?” Khương Đại Xuyên nghe xong thì cả kinh, kiêng dè bảo. “Nghe nói Thái Hằng sơn mạch có nhiều Yêu thú, nhất định không phải là địa phương tốt lành gì.”

Từ chỗ Dương Nhất Phàm, Bạch Dịch đã sớm nghe nói tới Thái Hằng sơn mạch này rồi. Nghe nói tông môn tổ chức thí luyện tại sơn mạch này, hẳn lo lắng hỏi. “Ngọc nhi, tu vi của người mới là Luyện Khí sơ kỳ, lần rèn luyện này người không được tham dự.”

“Hơn một tháng trước ta đã đạt tới Luyện Khí sơ kỳ rồi.” Bạch Ngọc tự hào nói. “Sư tôn từng nói, chỉ cần trước lúc rèn luyện ta có thể tiến giai

Luyện Khí trung kỳ thì sẽ để ta tới Thái Hằng sơn mạch lịch lãm một phen!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Song Thân Tử Mẫu Pháp Khí

Nghe nói trước lúc rèn luyện, nếu Bạch Ngọc tiến giai Luyện Khí trung kỳ thì sẽ tham gia, Bạch Dịch cảm thấy hơi lo lắng nhưng cũng không ngăn cản.

Con đường tu Tiên chính là mưu cầu Đại Đạo, mong ước trường sinh. Tất cả sinh linh trong thiên hạ vốn có tuổi thọ cố định. Điều này thuộc về pháp tắc tự nhiên, cưỡng ép thay đổi chính là hành động nghịch thiên.

Tu chân giả chính là những người muốn làm cái việc nghịch thiên này.

Nếu đã muốn làm việc nghịch thiên, tu chân giả nhu nhược tuyệt đối không thể đi xa được. Chỉ có không ngừng tu luyện mới có thể càng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Bạch Dịch quan tâm tới mọi mọi mình nhưng hẳn cũng hiểu rõ, trong thế giới tu chân này, không trải qua mưa gió sẽ khó thu được thành tựu. Đám thiên tài có thiên tư trác tuyệt, nếu chỉ biết trốn ở trong tông môn, dẫu có chút thành tựu cũng không thể chính thức bước lên tiên đồ (con đường tu chân). Dẫu bình an tu luyện tới cảnh giới cuối cùng cũng sẽ bị tiêu diệt dưới Thiên kiếp, thân thể tan rã, ngay cả cơ hội trở thành Tán Tiên cũng không có.

Tu chân giả có thể thành Tiên hay không phụ thuộc vào Thiên kiếp cuối cùng này. Đó không đơn thuần là một kiếp nạn, nó còn là một hồi diệt thế, một sát cục khủng bố. Muốn chống lại Thiên kiếp, không những phải có thực lực cường đại đủ để nghịch thiên mà còn cần trải qua vô số gian nguy, khổ khổ ma luyện ra đạo tâm cứng cõi phi thường.

Nhớ tới Thiên kiếp khủng bố, Bạch Dịch nhìn ra chân trời ngoài cửa sổ chợt lâm vào trầm tư.

“Ca yên tâm đi, nếu tới Thái Hằng sơn mạch, ta nhất định sẽ không đi xa, chỉ đi dạo bên ngoài sơn mạch, thu nhặt thêm một ít kiến thức là tốt rồi.”

Thấy Bạch Dịch trầm tư không nói, Bạch Ngọc biết đại ca đang lo lắng cho an nguy của mình. Nàng vội bảo. “Hơn nữa, sư tôn còn ban cho muội một kiện Pháp Khí trung giai, vừa có khả năng tấn công rất lớn. Lão nhân gia người nói ta có thể đạt tới Luyện Khí trung kỳ, kết hợp với kiện Pháp Khí này thì giết chết Yêu thú cấp một không khó khăn gì. Đơn độc đấu với Yêu thú cấp hai cũng không phải không có cách.”

Nói xong, Bạch Ngọc lấy một Pháp Khí kỳ dị nhỏ cỡ ngón tay ra. Kiện Pháp Khí này mang hình một cái chủy thủ, mặt sau giống tấm thuẫn(khiên) tạo thành một khối. Dù tài liệu hay màu sắc đều giống nhau như đúc.

“Nhất khí song thân! Chẳng lẽ hai Pháp Khí này tạo thành một bộ?” Khương Đại Xuyên nhìn Pháp Khí kỳ dị Bạch Ngọc đưa ra, kinh ngạc nói. Hắn cũng coi như có chút kiến thức, đã từng nghe nói tới loại Pháp Khí như thế này.

Pháp Khí bình thường đa phần đều được luyện chế từng chiếc, nhưng có một số Pháp Khí được cố ý luyện cùng với nhau, dùng thủ đoạn cao thâm gắn kết lại. Nếu có thể thành công luyện thành sẽ tạo thành Pháp Khí song thân, tương đương với một người có thể sử dụng nhiều kiện Pháp Khí để đối địch, công thủ vẹn toàn. Vừa có thể tấn công kẻ địch, đồng thời phòng ngự bảo vệ bản thể.

“Kiện bảo bối này không chỉ là song thân Pháp Khí đâu.” Bạch Ngọc cười khanh khách, ra vẻ thần bí nói. Thời điểm quan sát món Pháp Khí này, lo lắng trong lòng Bạch Dịch cũng biến mất, hẳn khẽ gật đầu.

Khương Đại Xuyên nhìn ra được đây không phải là loại Pháp Khí bình thường, nhưng ngoài việc nhận ra nó là Pháp Khí song thân thì không biết thêm được gì nữa. Bạch Dịch nhìn qua là biết, Pháp Khí nho nhỏ này không chỉ là một kiện Pháp Khí song thân, nó còn là một kiện Pháp Khí rất hiếm gặp, gọi là Pháp Khí Song Thân Tử Mẫu.

“Ra!”

Bạch Ngọc duỗi bàn tay nhỏ bé ra, Pháp Khí hai nửa gồm Chủ thủ và tiểu thuận đột nhiên tách rời, hóa thành một đoản đao tỏa ra hàn quang lấp liệt và một trọng thuận vô cùng kiên cố. Thanh đao bay quanh người thiếu nữ, tản ra từng đợt Linh khí nồng đậm.

“Phân!”

Đao thuận vừa ra, Bạch Ngọc lại quát nhẹ một tiếng, pháp quyết trong tay biến đổi. Chuôi đoản đao lóe lên linh quang, hóa thành bảy đạo hư ảnh, hình thành bảy thanh đoản đao riêng biệt.

“Song Thân Tử Mẫu!” Khương Đại Xuyên kinh hãi hô lên. “Lão thiên ơi! Lại còn là Pháp Khí Song Thân Tử Mẫu nữa. Kiện Pháp Khí cấp bậc trung giai này giá trị có lẽ còn đắt hơn một Pháp Khí cao giai bình thường. Uy lực của nó không thua kém Pháp Khí cao giai bao nhiêu.”

Cười khẽ một tràng, Bạch Ngọc mang bảy thanh đoản đao hợp thành một thể, sau đó kết hợp với trọng thuận hình thành bộ dáng khéo léo ban đầu, ra dáng tự hào nói. “Đây là sư tôn vì ta mà chuẩn bị Pháp Khí Song Thân Tử Mẫu. Lão nhân gia người đã nói, chỉ cần có thể thành công Trúc Cơ, người sẽ ban cho ta một kiện Pháp Khí Song Thân Tử Mẫu cao giai!”

Pháp Khí của Bạch Ngọc làm Khương Đại Xuyên và Cao Nhân hâm mộ vô cùng. Bạch Dịch cũng mỉm cười. Có Pháp khí có thể so với Pháp Khí cao giai này, chỉ cần Bạch Ngọc không đi vào ba đại hiểm địa ở Thái Hằng sơn mạch thì sẽ không gặp nguy hiểm gì.

“Ca, chờ ta được sư tôn ban thưởng lần sau, ta sẽ cho người kiện Pháp Khí này để phòng thân.” Bạch Ngọc ngồi xuống, nghiêm giọng nói.

Pháp Khí trân quý như thế, giá trị ít nhất cũng hơn vạn Linh thạch, nếu không phải thân nhân thì chẳng ai nguyện ý đem tặng. Từ đó có thể thấy Bạch Ngọc vô cùng coi trọng ca ca của mình.

Bạch Dịch tất nhiên biết sự trân quý và trình độ của Pháp Khí này. Hắn vui mừng gật đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn muội muội như một vị trưởng bối nhìn một hậu bối có hiếu.

“Giữa lúc rèn luyện, dù có Pháp Khí hộ thân cũng phải hết sức cẩn thận, không thể chủ quan.” Bạch Dịch nhìn muội muội bằng ánh mắt yêu thương, nhẹ giọng dặn dò. Vết sẹo trên gương mặt muội muội hẳn đã rất nhạt, dấu vết vẫn còn nhìn ra được.

Nhớ tới chuyện cũ trong hẻm Bồ Y, Bạch Dịch khẽ bảo. “Đợi ta tiến giai cảnh giới Trúc Cơ, nhất định sẽ xóa vết sẹo trên mặt Ngọc nhi đi.”

“Vâng!” Bạch Ngọc nhoèn miệng cười, gật đầu dứt khoát. Những lời ca ca nàng nói, nàng chưa bao giờ nghi ngờ.

“Tiểu thúc.” Khương Đại Xuyên nghiêm mặt nói. “Món Pháp Khí của tiểu cô nương này, nếu lão nhân gia người dùng không thuận tay thì có thể truyền cho ta. Lúc đó nó sẽ trở thành đồ gia truyền rồi, hắc hắc...”

“Muốn truyền cũng phải truyền cho ta mới đúng chứ.” Cao Nhân trêu chọc. “Ta cùng thế hệ với Bạch huynh, người là vẫn bối, chờ xếp hàng phía sau đi.”

Âm thanh cười đùa vang lên huyên náo trong phòng. Tới khi hoàng hôn buông xuống Bạch Ngọc mới cáo biệt ca ca, quay lại Đan Các.

Bạch Ngọc rời khỏi, Cao Nhân và Khương Đại Xuyên cũng cáo từ. Bạch Dịch lại rơi vào trầm tư.

Muội muội hẳn đã có Pháp Khí Song Thân Tử Mẫu, hẳn không còn lo lắng nữa. Điều khiến hẳn suy tư là thí luyện tam tông luân võ tông môn tổ chức sau hai tháng nữa kia.

Thí luyện của tông môn, thông thường đều là so đấu đạo pháp, kiếm thuật, hoặc thăm dò địa điểm cực hiểm, mượn đó mà kiểm nghiệm tu vi cùng đạo tâm của đám đệ tử. Tuy được gọi là một loại khảo nghiệm, nhưng nếu gọi là rèn luyện thì việc tỷ thí đa phần đều nhẹ nhàng. Đệ tử trong tông có thể làm theo khả năng, không sắp xếp trước sau, cũng không nhất định phải tìm được Linh thảo hay tài liệu.

Phàm là thí luyện bình thường, ban thưởng đưa ra đều cực kỳ phong phú. Rèn luyện lại không như vậy, không có ban thưởng. Có điều, trên đường rèn luyện, đệ tử có thể giữ lại thu hoạch mình đạt được.

Đối với việc thí luyện hay rèn luyện của đám đệ tử cấp thấp, Bạch Dịch không có hứng thú. Việc hẳn suy tư là mục đích đám cường giả che giấu phía sau màn thí luyện này.

“Xem ra, Tông chủ hiện giờ của Thương Vân Tông cũng không đến nỗi ngu xuẩn, cũng biết đạo lý nước có đục mới dễ mò cá này.”

Thấp giọng tự nhủ xong, Bạch Dịch đại khái đã nhìn ra dụng ý thật sự của việc tổ chức thí luyện lần này. Hẳn không nghĩ ngợi nhiều nữa, bắt đầu tu luyện.

Bạch Dịch đi vào Thương Vân Tông vì muốn mượn Linh mạch của tông môn để tu luyện, không phải vì muốn hiệp trợ để Thương Vân Tông trở nên mạnh mẽ hơn. Việc lừa gạt qua lại giữa các tông môn, hẳn không có tâm tình tham dự vào.

Đêm xuống, Bạch Dịch đang tu luyện thì bị tiếng bước chân bên ngoài quấy nhiễu. Hắn mở mắt, không bao lâu sau Dương Nhất Phàm đã đi tới trước phòng.

Lần này, Dương Nhất Phàm mang tới hơn mười loại tài liệu luyện khí. Một tháng Bạch Dịch tới Thiên Lao, cuối cùng Dương Nhất Phàm đã đổi đủ các loại tài liệu để luyện chế Thiên Cơ Khô Lỗi.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Thanh Châu Minh Ngọc

Nếu Dương Nhất Phàm đã tìm đủ tài liệu, vậy Bạch Dịch có thể luyện chế Thiên Cơ Khôi Lỗi được rồi. Sau khi cất tài liệu đi, Bạch Dịch bình tĩnh hỏi. “Nghe nói hai tháng sau, tông môn muốn cử hành thí luyện. Vậy thí luyện rèn luyện ở Thái Hằng sơn mạch sẽ diễn ra lúc nào?”

“Tin tức của người thật nhanh nhạy.”

Dương Nhất Phàm gật đầu đáp. “Thí luyện tông môn đúng là sẽ diễn ra sau hai tháng nữa. Đó là thí luyện cứ ba năm Thương Vân Tông lại tổ chức một lần, quy mô rất lớn. Tất cả đệ tử đều có thể tham dự. Những đệ tử bài danh hàng đầu sẽ được ban thưởng rất nhiều, còn việc rèn luyện ở Thái Hằng sơn mạch thì diễn ra trung tuần tháng sau.”

“Tuy nhiên, lần thí luyện tông môn này có chút khác trước.” Dương Nhất Phàm ra chiều suy nghĩ, trầm ngâm một lát rồi nói tiếp. “Lần thí luyện này không chỉ có đệ tử của Thương Vân Tông, mà nghe nói còn mời cả những đệ tử ưu tú của hai đại tông môn khác ở Đại Phố tham dự cùng, được xưng là tam tông luận võ.”

“Chỉ là tỷ thí của đệ tử ba đại tông môn mà thôi, trước kia chưa từng tiến hành lần nào sao?” Bạch Dịch hỏi.

Dương Nhất Phàm lắc đầu, trầm giọng đáp. “Không phải chưa từng tổ chức như vậy, nhưng lần gần nhất hình như cũng là lần đầu tiên diễn ra đã quá lâu, chừng hơn hai mươi năm trước rồi. Lần luận võ này có lẽ không đơn giản như vậy.”

“Việc này có quan hệ tới manh mối mà Vương Nhiễm mang về sao.” Bạch Dịch thản nhiên như không bảo.

Dương Nhất Phàm cau mày, mặt lộ vẻ ngưng trọng. “Hắn là tông môn muốn mượn cơ hội này để kết thúc ân oán ở Nhập Vân Cốc. Nếu là tam tông luận võ, đối thủ tập kích Nhập Vân Cốc lúc trước rất có thể là một trong hai tông môn này.”

“Trong tông môn không truyền ra cừu gia đồ sát Nhập Vân Cốc là ai sao?” Bạch Dịch tỏ ra hơi phẫn khích hỏi. “Lúc Vương Nhiễm nhìn thấy nữ tử trẻ tuổi kia, chẳng lẽ không nhận ra là ai?”

“Người biết Vương Nhiễm gặp người nào rồi!”

Dương Nhất Phàm cả kinh, trầm giọng nói. “Từ khi Vương Nhiễm mang manh mối ở Nhập Vân Cốc trở về đã bị Chấp Pháp Điện giữ lại, người ngoài không có ai được gặp. Trừ các trưởng lão cao tầng bên ngoài trong tông, không có ai biết manh mối Vương Nhiễm mang về rốt cuộc là gì.”

“Lúc Vương Nhiễm từ Phong Thảo Viên quay về tông môn, ta với Cao Nhân và Khương Đại Xuyên cũng ở đó tiến hành nhiệm vụ.” Bạch Dịch không dấu giếm chuyện này, mang manh mối Vương Nhiễm nói lúc ấy nói lại cho Dương Nhất Phàm nghe một lần.

“Nữ nhân trẻ tuổi, ở mi tâm có một nốt ruồi son...”, Dương Nhất Phàm nghe được tin tức này thì lâm vào trầm tư. Sau một hồi, hắn biến sắc mặt, hoảng sợ thốt lên. “Mi tâm một điểm sa, minh ngọc diệu thiên hạ!”

Lần đầu nghe nhắc tới danh hào này, Bạch Dịch càng cao hứng. Hắn hiếu kỳ hỏi. “Danh hào vang dội như thế nào? Rốt cuộc người này là ai vậy?”

Vẻ mặt Dương Nhất Phàm hiện rõ nét hâm mộ, đáp. “Đó là đệ tử thân truyền của tông chủ Hàn Ngọc Tông. Mười bảy tuổi tu luyện đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ. Nghe nói trước mười tám tuổi có thể bước vào Kim Đan cảnh.

Người này là một kỳ tài ngút trời, được vinh dự ví với Thanh Châu Minh Ngọc, tên Lữ Tịch Thần!”

“Thanh Châu Minh Ngọc...”, Bạch Dịch khẽ gật đầu, lẩm bẫm. “Mười bảy tuổi đã bước nửa bước vào Kim Đan cảnh, thiên phú như thế quả nhiên có thể gọi là kỳ tài ngút trời.”

“Lữ Tịch Thần có thiên phú tuyệt luân, ở Thanh Châu không ai có thể so sánh cùng. Có nhiều tu sĩ Trúc Cơ phong nòng là tu sĩ Trúc Cơ mạnh nhất dưới Kim Đan cảnh.” Dương Nhất Phàm nói xong, chợt lộ ra thần thái nghiêm trọng. “Nếu chủ mưu đứng sau sự việc Nhập Vân Cốc là Lữ Tịch Thần, Thương Vân Tông và Hàn Ngọc Tông chắc sẽ kết thành đại thù rồi.”

Nhìn thấy bộ dáng lo lắng của Dương Nhất Phàm, Bạch Dịch cười nhạt một tiếng bảo. “Ví với Thanh Châu Minh Ngọc, lại là con cưng của Hàn Ngọc Tông, người như thế chẳng lẽ còn thiếu Linh thạch?”

“Đúng vậy. Theo lý thuyết, Lữ Tịch Thần là thiên tài cao cao tại thượng, nòng muốn gì nhất định Hàn Ngọc Tông sẽ đáp ứng cái đó, không thể thiếu thốn Linh thạch mới đúng. Dẫu nòng có cần gấp một lượng lớn Linh thạch cũng không cần phải tới ngoại môn của Thương Vân Tông để cướp đoạt Linh mạch...”

Nói xong, hai mắt Dương Nhất Phàm mở lớn, giống như nghĩ tới điều gì đáng sợ, hần thấp giọng nói. “Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi! Chẳng lẽ, có người âm thầm muốn châm ngòi cuộc chiến giữa Thương Vân Tông và Hàn Ngọc Tông?”

Nhìn Dương Nhất Phàm bằng ánh mắt khen ngợi, Bạch Dịch tử như người này cũng coi như là thông minh.

“Cũng có khả năng vị Thanh Châu Minh Ngọc kia cần một cái đê giai Linh mạch thật nên mới tới Nhập Vân Cốc cướp đoạt.” Bạch Dịch tùy tiện nói.

Dương Nhất Phàm trầm tư một lúc rồi không nhắc tới ân oán tông môn còn chưa rõ ràng này nữa. Hắn giảng giải cho Bạch Dịch một lần những kinh nghiệm tâm đắc khi mình tiến giai lên Luyện Khí hậu kỳ mà không biết rằng Bạch Dịch đã sớm đạt tới cảnh giới này rồi.

Ẩn Linh Quyết có thể ngăn không cho tu sĩ Trúc Cơ phát hiện ra chân tướng. Đợi tới lúc Dương Nhất Phàm đi khỏi rồi Bạch Dịch lại chìm vào quá trình tĩnh tu.

Lúc còn ở Thiên Lao hắn đã đạt tới cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ nhưng còn chưa nắm vững. Hiện giờ hắn tu luyện là vì muốn củng cố vững chắc cảnh giới này. Sau đó, hắn có thể lấy khí hóa lực, triệt để chuyển hóa Linh khí trong Tử Phủ thành Linh lực là có thể thành công tiến vào cảnh giới Trúc Cơ kỳ.

Tu sĩ Luyện Khí kỳ dùng công pháp để thu nạp Linh khí. Tu sĩ Trúc Cơ vừa thu nạp Linh khí, vừa chuyển hóa thành Linh lực. Hai từ này chỉ lệch nhau một chữ, nhưng lại khác biệt một trời một vực.

Linh khí có thể vận chuyển ở Tử Phủ, Linh lực lại có thể xuất thể ra bên ngoài. Cả hai có chỗ bất đồng giống như nước và không khí vậy. Đều là trong suốt nhưng một cái có chất, một cái thì không.

Linh lực có rất nhiều tác dụng. Nó không chỉ có thể xuất ra ngoài thân thể để đả thương người khác, còn có thể cách không nhiếp vật. Dùng Linh lực điều khiển phi kiếm, dẫu cùng giai thì uy lực của nó so với việc dùng Linh khí sử dụng cũng mạnh hơn gấp bội. Quan trọng nhất là, tu sĩ đạt tới Trúc Cơ kỳ thì có thể sinh ra Linh thức.

Linh thức chỉ có một tác dụng để Cảm giác ngoại giới, nhưng tác dụng này so với Linh lực cũng vô cùng quan trọng.

Lúc tu chân giả có được Linh thức, trừ phi người xung quanh dùng bí pháp hoặc dị bảo đặc thù để ẩn tàng thân hình, nếu không tất cả đều bị

Linh thức nhận ra. Phòng ốc, vách tường, cây cối núi đá,... Linh thức đều có thể xuyên thấu dễ dàng, từ đó tập trung vào địch nhân hoặc tìm kiếm Linh thảo vốn được ẩn giấu kỹ càng.

Có thể nói Linh thức chính là ánh mắt thứ hai của tu chân giả. Lúc chém giết trong hiểm địa hoặc trên chiến trường, ánh mắt thứ hai này có tác dụng phụ trợ rất lớn.

Tất cả tu sĩ Luyện Khí kỳ đều mong muốn đạt tới cảnh giới Trúc Cơ này. Bạch Dịch cũng là như thế. Nhưng tiến giai sang một đại cảnh giới khác không phải là việc tiến giai lên một tiểu cảnh giới có thể so sánh được. Chỉ sơ sẩy một chút, việc tiến giai không những không thành mà có khả năng còn lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Trong thế giới tu chân, có nhiều tu sĩ, trong lúc đột phá đại cảnh giới lại tỏ ra nóng vội, kinh nghiệm chưa đủ, chẳng những đột phá thất bại mà ti vi bản thân cũng giảm xuống, một số trường hợp còn trở thành tàn phế, tẩu hỏa nhập ma.

Cảnh giới đê giai còn đỡ, tới lúc tiến vào cảnh giới cao thâm rồi, nếu tiến giai thất bại, tu chân giả có thể còn sinh ra tâm ma, bị vạn ma phệ tâm mà chết.

Đi ngược với thiên đạo ắt gặp Thiên Khiển! Những lời này thực rất đúng khi nói về tầng lớp tu chân giả.

Tâm trạng Bạch Dịch lúc này yên lặng như mặt nước. Một khi tiến vào tĩnh tu, tâm cảnh của hắn sẽ trở nên bình lặng, không chút gợn sóng. Tử Phủ tràn đầy Linh khí trong cơ thể đang chậm rãi luyện hóa, ngày một tinh thuần hơn.

Sau một đêm tĩnh tu, sang ngày hôm sau, Bạch Dịch rời khỏi Lưu Tiên Cư, theo địa đồ tông môn tiến tới một vùng bên ngoài một cung điện to lớn.

Bề ngoài cung điện này nhìn rất cũ kỹ, từ xa trông lại rất giống với một cự nhân thảm hại, rách nát. Trên cửa viết mấy chữ “Luyện Khí Điện” thật lớn.

Tài liệu đã tập hợp đủ rồi, Bạch Dịch có ý định tiến hành luyện chế Thiên Cơ Khôi Lỗi. Tiếc rằng cảnh giới Luyện Khí hiện giờ làm hãn không thể có được Đan Hỏa, lúc muốn luyện khí bắt buộc phải mượn Địa Hỏa của Tông môn.

Địa Hỏa cũng chính là Địa Tâm Chi Hỏa.

Chỉ cần tông môn hơi lớn một chút thì đều bố trí trận pháp dẫn xuất Địa Hỏa, bố trí thành nơi chuyên để cho môn nhân luyện đan, luyện khí. Với trình độ của mình, Thương Vân Tông tất nhiên không thể không có Địa Hỏa. Địa điểm bố trí Địa Hỏa được đặt bên trong Luyện Khí Điện.

Tiến vào bên trong đại điện cũ kỹ, Bạch Dịch hỏi thăm một đệ tử của Luyện Khí Điện, đi qua mấy gian Thiên Điện thì tiến vào một sơn động thật lớn dưới lòng đất.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Địa Hỏa Quật

Sơn động dưới lòng đất Luyện Khí Điện là một cái hang đá rất lớn, bốn phía do cự thạch xếp thành. Bên trong hang có những thạch động (động đá) lớn nhỏ không đều nhau, mỗi thạch động đều ngăn bằng một cánh cửa đá rất nặng.

Hang đá này tên là Địa Hỏa Quật, trong có bố trí trận pháp dẫn động Địa Hỏa. Sau khi Địa Hỏa bị dẫn xuất ra sẽ chia làm nhiều phần nhỏ hơn, phân bố trong mỗi gian thạch động cho các đệ tử cấp thấp sử dụng.

Bạch Dịch vừa bước vào Địa Hỏa Quật thì có một luồng sóng nhiệt đập vào mặt. Nếu không phải tu chân giả vốn có thể chất hơn người, phạm nhân tiến vào khu vực này chắc chắn sẽ mồ hôi đầm đìa.

Địa Hỏa Quật ở bên trong thạch động bị phong cấm bởi những cánh cửa đá chứng tỏ đang có người luyện đan, luyện khí. Thi thoảng cũng có đệ tử đi ra đi vào, nhưng nhìn chung không gian vô cùng yên tĩnh.

Một bên cửa vào Địa Hỏa Quật có một sơn động rất lớn, bên ngoài không có cửa. Bên trong có một trung niên mặc đạo bào đang ngồi, mắt tam giác, mũi chim ưng, bộ dáng như đang ngủ mà không phải ngủ.

Đạo bào người này màu xanh, đại biểu cho thân phận Chấp sự. Bạch Dịch biết đối phương là Chấp sự ở Địa Hỏa Quật, thấy bộ dạng đối phương như vậy thì không nói không rằng tiến vào trong Địa Hỏa Quật.

“Đứng lại!”

Tên Chấp sự mở mắt, quát lớn. Hắn đưa ánh mắt lười biếng nhìn đạo bào màu xám trên người Bạch Dịch, nét mặt hiện ra một tia cổ quái. “Người tới Địa Hỏa Quật để luyện đan hay luyện khí?”

Đối phương đã mở lời, Bạch Dịch không thể xem như không biết. Hắn dừng bước, đáp. “Luyện khí.”

“Một tên đệ tử ngoại môn cũng tới Địa Hỏa Quật để luyện khí?” Tên Chấp sự nghe xong thì phá lên cười. “Ha ha ha,... đệ tử ngoại môn, tu vi Luyện Khí kỳ mà muốn tới Địa Hỏa Quật để luyện khí? Ha ha ha..., chết cười ta rồi!”

Đối phương cười lớn làm sắc mặt Bạch Dịch khẽ biến. Nhưng chỉ trong một chốc, vẻ lạnh lẽo trên mặt hắn tan biến hết, khóe miệng nở nụ cười ngây ngốc nhìn đối phương.

“Ta xem người không phải tới để luyện khí, mà là luyện “Khí”. Bản Chấp sự trông giữ Địa Hỏa Quật đã hơn mười năm, lần đầu tiên mới nghe nói đệ tử Luyện Khí kỳ cũng có thể luyện khí đấy.”

Tên Chấp sự mặc thanh bào cười dài, sắc mặt bỗng trở nên lạnh lẽo, chế nhạo. “Trở về luyện “Khí” của người đi, đừng ở đây để chuốc lấy xấu hổ. Người có bao nhiêu năng lực chẳng lẽ còn không tự biết sao?”

Đệ tử Luyện Khí kỳ, trừ phi là những đệ tử chân truyền thân phận cao thượng, nếu chỉ là những đệ tử ngoại môn bình thường sẽ không thể luyện khí. Chưa nói tới chuyện rất khó thu thập đủ tài liệu phục vụ cho việc này, thủ pháp đạo quyết luyện đan, luyện khí đám đệ tử này cũng khó mà học được.

“Từ nhỏ ta đã thích chơi đùa với lửa, lần này tới đây là muốn mở mang kiến thức, hắc hắc....” Bạch Dịch làm bộ thật thà, chất phác đáp lời.

“Chơi đùa với lửa? Hừ!” Tên Chấp sự cười lạnh. “Người có khả năng chơi đùa với Địa Hỏa bên trong Địa Hỏa Quật sao? Muốn chơi cũng được, nộp ra đây mỗi ngày hai khối đê giai Linh thạch.”

Địa Hỏa trong Địa Hỏa Quật không thể sử dụng tự do. Những đệ tử khác, mỗi ngày chỉ phải nộp một khối đê giai Linh thạch. Tên Chấp sự mặc thanh y xem thường đệ tử ngoại môn, cho rằng Bạch Dịch không hiểu biết mới giở công phu sư tử ngoạm muốn lấy thêm một khối, tăng phí tổn lên gấp đôi.

“Hai khối đê giai Linh thạch sao!” Bạch Dịch há miệng hô lớn, hai mắt tròn tròn, ra bộ không thể tin được.

Thấy bộ dạng đối phương như vậy, tên Chấp sự đặc ý cười cười, quay người dựa vào ghế, khép hờ hai mắt, cười nhạt nói. “Chưa đóng nổi Linh thạch thì mau rút ra xa một chút. Địa Hỏa Quật không phải nơi mà đám đệ tử ngoại môn như người có thể lui tới.”

“Chỉ có hai khối Linh thạch một ngày thôi sao!” Bạch Dịch nói xong, trực tiếp ném hai khối đê giai Linh thạch cho đối phương, sau đó quay người đi thẳng tới một chỗ sâu trong Địa Hỏa Quật.

Tên Chấp sự đang muốn nhắm mắt dưỡng thần, thấy đối phương làm vậy thì ghen hòng, ngược mắt nhìn hai khối Linh thạch, nghiêng răng nghiêng lợi quát. “Hai khối đê giai Linh thạch là giá dành cho đệ tử nội môn. Đám đệ tử ngoại môn cho má các người không hiểu à? Các người làm hư hỏng Hỏa Đàn là ai đi sửa? Muốn sử dụng Địa Hỏa cũng được, mau nộp ba khối Linh thạch ra!”

Lộc cộc!

Tên Chấp sự vừa dứt lời đã thấy Bạch Dịch ném ngay khối Linh thạch thứ ba tới. Hắn không thèm quay đầu lại, đi thẳng tới một thạch động ở sâu bên trong rồi đóng cửa lại.

Tên Chấp sự nhìn chăm chăm Bạch Dịch, hận đến nghiến răng kèn kẹt. Nhưng một khi cửa động đã đóng xuống, dù là Chấp sự trông coi Địa Hỏa Quật cũng không thể tự ý tới quấy rầy.

Địa Hỏa Quật tất nhiên có quy củ của nó. Nếu có người quấy rầy thạch động khi cửa đã đóng xuống, đệ tử trong động luyện đan hay luyện khí thất bại thì người quấy rầy sẽ phải đền bù toàn bộ tổn thất.

“Tên đàn độn này lấy ở đâu ra ba khối Linh thạch nhỉ?” Cầm Linh thạch trong tay, Chấp sự trông coi Địa Hỏa Quật thấp giọng mắng. “Tên chó má nhà người ngu dốt không biết điều, đừng để đến lúc bị Địa Hỏa đốt thành tro cũng không trách ai được.”

Tên Chấp sự mặc thanh y này vốn coi thường đám đệ tử ngoại môn, căn bản không truyền đạt cách sử dụng Địa Hỏa lại cho Bạch Dịch. Nếu Bạch Dịch dùng Địa Hỏa, vô ý gây họa thì Chấp sự như hăn cũng mặc kệ, chỉ có thể trách tên đệ tử ngu ngốc kia không tự lượng sức mình.

Cửa đá đóng xuống rồi, Bạch Dịch hừ lạnh một tiếng. Hăn không nghĩ thân phận đệ tử ngoại môn đi vào nội môn lại bị người ta xem thường như thế.

Chỉ là ba khối đệ giai Linh thạch mà thôi, Bạch Dịch không quan tâm lắm, nhưng hăn biết thừa là tên Chấp sự kia tìm cách vơ vét tài sản của đám đệ tử. Những người khác một ngày sử dụng Địa Hỏa chỉ mất có một khối Linh thạch.

“Dám thu của ta nhiều hơn hai khối Linh thạch, người hãy chuẩn bị đền bù lại cái giá gấp trăm, gấp ngàn lần đi.”

Tự nhủ xong, Bạch Dịch lấy ra mấy chục loại tài liệu để ở một bên, sau đó lấy cái trượng Bách Diện Ngự Kiếm ra đem chia làm ba phần, thu lại hai phần dự trữ chỉ để lại một phần. Cuối cùng, hăn từ Hỏa Đàn nho nhỏ trong thạch động đánh ra một đạo pháp quyết.

Không được hướng dẫn từ trước, dẫu nói là đệ tử ngoại môn đã từng sử dụng Địa Hỏa rồi cũng không dễ dàng dẫn xuất ra được. Nhưng Bạch Dịch lại khác. Với kinh nghiệm của hắn, đừng nói là Địa Hỏa bên trong Địa Hỏa Quật, dù có là Thương Vân Hỏa Mạch dưới chân Thanh Sơn, nếu có đủ tu vi hắn cũng có thể sử dụng tự nhiên.

Hỏa Đàn giống như cái bếp lò, ánh sáng bên trong nổi thẳng tới trận pháp trong lòng đất. Mỗi Hỏa Đàn bên trong thạch động có tác dụng dẫn xuất ra Địa Hỏa. Chỉ cần thi triển pháp quyết chính xác là có thể dẫn ra.

Trận pháp đưa tới Địa Hỏa rất lớn, uy lực tương đương với Đan Hỏa của một cường giả đạt tới Kim Đan cảnh. Đệ tử bình thường không thể khống chế thứ hỏa diễm mạnh mẽ như vậy. Vì vậy, đa số thạch động trong Địa Hỏa Quật đã được chia nhỏ để đệ tử bình thường cũng có thể sử dụng được.

Theo pháp quyết mà Bạch Dịch đánh ra, Hỏa diễm từ trong Hỏa Đàn bay lên, kèm theo là cỗ sóng nhiệt cuộn cuộn khiến nhiệt độ trong thạch động đột ngột tăng lên gấp đôi.

Cảm nhận được sức nóng của Địa Hỏa, hai mắt Bạch Dịch lóe ra tinh mang, hắn run tay ném ra ngoài một phần tài liệu, biến ảo thủ quyết, sau đó chậm rãi luyện hóa.

Mất nửa ngày Bạch Dịch mới đưa toàn bộ mấy chục loại tài liệu luyện khí dung hợp với nhau, sau đó bước vào giai đoạn ngưng hình đầy gian nan.

Khôi Lỗi không giống với Pháp Khí, hình dáng của nó phức tạp hơn nhiều. Thực tế, Thiên Cơ Khôi Lỗi là một Khôi Lỗi hình người vô cùng khéo léo, tinh xảo, có đầu có mắt, tứ chi đầy đủ. Nếu không có tinh lực hơn người thì rất khó có thể luyện hóa thành công. Việc luyện hóa nó giống như việc luyện hóa một môn hàng mỹ nghệ tinh xảo.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thiên Cơ Khôi Lỗi

Trong thạch động nóng rực, xác của kiến Minh Loa, loại tài liệu cuối cùng đã triệt để hòa tan. Trước mắt Bạch Dịch xuất hiện một bé gái lớn cỡ bàn tay, mặt mày thanh tú, dáng vẻ hơi gầy, ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

Nếu lúc này có người nhìn thấy chắc chắn sẽ giật mình vì dung mạo bé gái này giống Bạch Dịch như đúc.

Gia nhập Bách Diện Ngư Kiếm, cuối cùng Bạch Dịch cũng mang Thiên Cơ Khôi Lỗi luyện chế thành hình dạng của mình.

Loại Thiên Cơ Khôi Lỗi đệ giai này tuy rất huyền diệu, nhưng uy lực có hạn. Bản thân nó chỉ có thể phát huy ra uy lực tương đương với Luyện Khí hậu kỳ. Lúc bình thường lấy ra đối địch có tác dụng không quá lớn, ngược lại dễ bị địch nhân nhìn ra hậu thủ. Chỉ có cách vận dụng thật xảo diệu mới phát huy được tới tận cùng tác dụng của Thiên Cơ Khôi Lỗi này.

Luyện chế Thiên Cơ Khôi Lỗi trung giai cần tới mấy trăm loại tài liệu, gấp mấy chục lần khi luyện chế Khôi Lỗi đệ giai. Không có số lượng lớn Linh thạch thì không thể mua hết chừng ấy tài liệu được.

Thiên Cơ Khôi Lỗi trung giai có thực lực đạt tới trình độ Trúc Cơ hậu kỳ. Dựa vào đặc tính không chết của Khôi Lỗi, có thể điều khiển nó quần chiến với cường giả Kim Đan sơ kỳ được. Nếu có thể luyện chế ra Khôi Lỗi cấp bậc này, Bạch Dịch sẽ có thêm một trợ lực khổng lồ.

Đế ngưng hình Khôi Lỗi cần có nhiệt độ cao, mà lúc ngưng hình tốt xấu thế nào sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới trình độ của Khôi Lỗi. Lúc này, Bạch Dịch đã đổ đầy mồ hôi. Suốt một ngày không ngừng luyện chế, hẳn bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Dù sao tu vi hiện tại của hắn chỉ có Luyện Khí kỳ, thể chất bản thân không có nhiều cải thiện. Cả ngày hết sức chăm chú, lại không ngừng biến đổi thủ quyết làm tiêu hao một lượng lớn Linh khí. Đối lại là một đệ tử Luyện Khí kỳ khác thì Linh khí đã tiêu hao chẳng còn, tinh thần cũng khó mà kiên định để tiếp tục công việc luyện hóa nữa.

Luân phiên đánh ra các thủ quyết, Địa Hỏa tuôn ra từ Hỏa Đan ngày càng chói mắt, nhiệt độ trong thạch động bốc lên cuồn cuộn. Vạt áo Bạch Dịch thấm mồ hôi không kịp, mồ hôi chảy từ trán rơi xuống như mưa, nhưng chưa kịp rơi xuống đất thì đã bốc hơi không còn.

“Ngưng!”

Đúng lúc đó vang lên một tiếng gầm nhẹ. Trong mắt Bạch Dịch hiện lên một tia dữ tợn. Một tay hắn bắn ra một đạo ấn quyết phức tạp, giống như là vác lên một tòa núi cao, chậm chậm đè xuống Hỏa Đan.

Lúc đạo ấn quyết này có hiệu lực, chỉ thấy một đoàn Hỏa diễm cực thô từ trong Hỏa Đan bay lên, nhìn rất giống núi lửa phun trào bao phủ hoàn toàn Khôi Lỗi.

Tại thời khắc Bạch Dịch dẫn xuất Địa Hỏa để cuối cùng ngưng hình Khôi lỗi, sắc mặt các đệ tử khác trong các thạch động còn lại đều đại biến.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sao Địa Hỏa lại chột yếu đi như vậy? Thanh Linh Đan của ta! Bát phẩm Linh đan của ta cứ như vậy mà vứt đi hay sao.”

“Sao Địa Hỏa đột ngột yếu đi như vậy? Không được rồi! Trung giai Pháp Khí của ta hỏng mất rồi!”

“Một lò Tẩy Tủy Đan của ta cứ vậy mà hỏng mất. Tốn mấy trăm Linh thạch để mua tài liệu, đây đã là tất cả gia tài của ta rồi!”

Bạch Dịch không nghe thấy tiếng rên rỉ của đám đệ tử khác. Sau khi ngọn lửa bùng lên mãnh liệt rồi biến mất, hắn ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt tái nhợt, nhanh chóng lấy ra một khối đá giai Linh thạch, hấp nạp để khôi phục số Linh khí trong cơ thể bị tiêu hao. Thiên Cơ Khôi Lỗi có được luyện chế thành công hay không, hắn có vẻ không để ý mấy.

May cho hắn là đã đạt tới cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ, nếu là tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, chắc chắn không thể cố gắng cho tới tận lúc này.

Một hồi lâu sau, Bạch Dịch đã khôi phục Linh khí trong cơ thể, thu hồi khối Linh thạch đã ám đạm, hắn đứng dậy, vươn tay nắm lấy Khôi Lỗi tinh xảo nằm trên Hỏa Đàn.

“Công hiệu của Bách Diện Ngư Kiếm quả bất phàm, dung mạo giống nhau như đúc. Dù ai cũng không thể nhìn ra điểm khác biệt. Tiếc là còn thiếu một bước cuối cùng.”

Vừa thì thầm, Bạch Dịch vừa lấy ra một khối tinh thể màu xanh thẫm lớn bằng móng tay. Nhìn giống ngọc mà không phải ngọc, chính là khối tinh thể thu nạp hồn thể Hòe Tinh Lưu Ly của đệ tử họ Cát.

Lúc Khôi Lỗi nhập hồn thể không cần tới Địa Hỏa mà cần thúc giục một chú quyết phức tạp được ghi chép trong Thiên Cơ Khôi Lỗi Thuật.

Đem Thiên Cơ Khôi Lỗi và Hòe Tinh Lưu Ly đặt ở biên giới Hỏa Đàn, Bạch Dịch ngưng thần tinh khí, bắt đầu huy động năm ngón tay liên tục, bám theo chú quyết. Trong thạch động bỗng nổi lên từng trận Âm Phong kèm theo tiếng gào khóc như ầm như hiện. Khối Hòe Tinh Lưu Ly chuyển từ màu xanh thẫm sang màu xanh biếc.

Lúc Hòe Tinh Lưu Ly đang chậm rãi biến đổi, hai mắt ngốc trệ của Thiên Cơ Khôi Lỗi bắt đầu chuyển động.

Sau một lúc lâu, Hòe Tinh Lưu Ly biến thành màu sắc ban đầu, âm thanh gào thét như có như không cũng biến mất. Bạch Dịch hoàn tất việc bấi chú quyết, Linh khí trong cơ thể thêm một lần tiêu hao hết. Khôi Lỗi tinh xảo trên mặt Hỏa Đàn bỗng nhiên chuyển động.

Khôi Lỗi nho nhỏ hình người từ từ đứng lên, hướng về phía Bạch Dịch gật đầu, sau đó đi vòng quanh Hỏa Đàn. Bước chân lúc đầu còn cứng nhắc, theo tâm niệm Bạch Dịch khống chế dần trở nên thành thạo, ổn định. Cuối cùng, nó có thể chạy nhảy, bộ dạng cực kỳ linh hoạt.

Một lúc, Khôi Lỗi quay nghiêng nhảy từ trên Hỏa Đàn xuống mặt đất. Vừa đứng vững, nó liền biến hóa lớn dần, tới khi cao bằng kích cỡ người thật. Trong thạch động xuất hiện thêm một Bạch Dịch thứ hai giống người thật như đúc.

Hai Bạch Dịch lẳng lạng đứng yên một chỗ, nhìn chăm chú vào người đối diện. Một lát sau cùng cất tiếng cười. Dù là vẻ mặt hay tiếng cười đều giống nhau, dù Bạch Ngọc có xuất hiện ở chỗ này cũng chưa chắc đã phân biệt được đâu mới là ca ca của nàng.

“Thiên Cơ Khôi Lỗi quả nhiên huyền diệu. Loại Khôi lỗi này có thể hoạt động trong phạm vi lớn, vượt xa bản thể ta trăm trượng. So với Pháp Khí cao giai bình thường còn muốn linh hoạt hơn. Lại có thêm năng lực dịch dung của Bách Diện Ngư Kiếm, đủ để vàng thau lẫn lộn, trở thành một Bạch Dịch thứ hai.”

Một trong hai Bạch Dịch đứng đó hài lòng cười một tiếng, vẫy tay đem Bạch Dịch còn lại biến nhỏ lại bằng cỡ bàn tay rồi thu vào trong túi trữ vật, lẩm bẩm. “Đê giai Thiên Cơ Khôi lỗi, cường độ bản thể vẫn còn quá yếu, không thể nào so sánh với Pháp Khí cao giai được. Xem ra sau khi Trúc Cơ

thành công, phải mau chóng thu thập tài liệu để luyện chế Thiên Cơ Khôi Lỗi trung giai mới được.”

Luyện chế Khôi Lỗi thành công, Bạch Dịch mở cửa định rời khỏi nơi này. Lúc đi qua chỗ của Chấp sự trông coi Địa Hỏa Quật, hẳn lại thấy được một cảnh tượng cổ quái.

Trong sơn động của tên Chấp sự này tụ tập gần trăm đệ tử, người nào người nấy nổi giận đùng đùng, tay giơ cao tài liệu luyện chế hoặc đan dược, hoặc Pháp Khí bị thất bại lúc luyện chế. Trong số ấy còn có hai tên đệ tử chân truyền mặc đạo bào màu trắng.

“Vương Chấp sự, kiện Pháp Khí trung giai của ta vì Địa Hỏa đột nhiên yếu đi mà luyện chế thất bại, giá trị chín trăm đê giai Linh thạch. Người nói xem, ta nên làm gì bây giờ?”

“Bát phẩm Linh Đan của ta không đắt, giá trị đại khái bảy trăm Linh thạch thôi, cũng vì Địa Hỏa chợt suy yếu mà trở thành phế đan. Vương chấp sự hãy giải thích đi chứ?”

Trong đám người, hai đệ tử chân truyền mặc đạo bào màu trắng căm tức nhìn tên Chấp sự Địa Hỏa Quật, đòi hỏi giải thích. Địa vị hai người này cơ hồ còn cao hơn tên Chấp Sự kia, ngữ khí cũng không hề khách khí. Đám đệ tử khác có mặt cũng nhao nhao lên tiếng phàn nàn.

“Đê giai Pháp Khí của ta không đáng giá bao nhiêu, nhưng cũng có thể bán được trên hai mươi khối đê giai Linh thạch.”

“Lô Tây Túy Đan của ta, tài liệu mua hết hơn hai trăm Linh thạch, hiện tại tất cả đều hỏng rồi.”

Bị mười mấy tên đệ tử vây quanh đòi công đạo, Chấp sự Địa Hỏa Quật tái mét mặt mày. Hẳn nào biết được tại sao Địa Hỏa lại đột nhiên yếu đi?

Từ khi hấn vào làm Chấp sự ở Địa Hỏa Quật tới giờ, chưa từng gặp phải tình huống này.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Kẻ Bần Hàn

Bình thường, công việc quản lý Địa Hỏa Quật rất nhàn nhã, cứ việc thu phí tổn sử dụng Địa Hỏa từ đám đệ tử, ngoài ra không còn việc vặt gì khác. Trừ phi, cách một khoảng năm tháng nào đó, khi tông môn cần dẫn động trận pháp Địa Hỏa bảo vệ, Chấp sự Địa Hỏa Quật mới cần ra tay trợ thủ.

Trận pháp bảo vệ Địa Hỏa Quật này, mười tám năm chưa từng xảy ra lần nào. Tên Chấp sự họ Vương này chưa bao giờ gặp tình huống ấy, nhưng hiện giờ hẳn lại dính phải một đám phiền toái còn mệt hơn.

Địa Hỏa tự nhiên suy yếu, tất nhiên trận pháp cũng mất đi hiệu lực bố trí. Nhưng nếu trận pháp bị mất đi hiệu lực thì hẳn phải là người đầu tiên được biết mới đúng. Nếu vì nguyên nhân trận pháp mất đi hiệu lực mà tạo thành tổn thất cho đệ tử thì tông môn cũng không phải bồi thường.

Hiện giờ, bị một đám đệ tử vây quanh đòi giải thích, tìm công bằng, vị Chấp sự họ Vương như ăn phải mướp đắng, không biết trả lời thế nào.

Để trận pháp mất đi hiệu lực chính là sơ sẩy của hẳn, không thể trách người khác được. Nhưng phải bồi thường cho nhiều đệ tử như thế, không có hai ba ngàn Linh thạch thì không đủ. Chấp sự Địa Hỏa Quật cũng không phải vị trí quá béo bở, liềm lĩnh ở tông môn nhiều năm, vị Vương Chấp sự này mới tích lũy được hơn một ngàn Linh thạch. Dầu lấy hết ra cũng không đủ để đền bù.

“Vương Chấp sự, trận pháp xảy ra vấn đề, người nên phát hiện ra sớm mới phải, làm hại chúng ta tổn thất bao nhiêu Pháp Khí, đan dược. Phần tổn

thất này người phải bồi thường đủ mới được.” Một tên đệ tử chân truyền trầm giọng nói, sắc mặt dần chuyển sang lạnh lẽo.

“Chẳng những tài liệu luyện đan bị hỏng, ta còn mất nhiều thời gian ngồi đây như vậy, cuối cùng cũng vì trận pháp mất đi hiệu lực mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Ta xem ra, cái vị trí Chấp sự này nên đổi người khác được rồi.” Đệ tử chân truyền còn lại giận dữ nói. Với thân phận đệ tử chân truyền của bọn hắn, căn bản không cần khách khí với vị Chấp sự này.

“Ta bồi thường, ta sẽ bồi thường!” Vương Chấp sự không dám đắc tội với hai tên đệ tử chân truyền tước mắt, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, tự nhận mình không may, rủi ro mà thôi.

Thấy Vương Chấp sự nguyện ý bồi thường, đám đệ tử còn lại nhao nhao báo giá thiệt hại của mình. Tuy bọn chúng đều là đệ tử bình thường, nhưng có nhiều người ở đây cũng không sợ bị vị Chấp sự này quỵt nợ. Cùng lắm mọi người kéo đi Chấp Sự Đường lập cáo trạng, trưởng lão Chấp Sự chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Bạch Dịch đứng sau lưng đám người, nhìn bộ dáng chật vật của Chấp sự Địa Hỏa Quạt thì cười nhạt một tiếng, thấp giọng tự nói. “Ta đã nói trước rồi, dám thu thêm Linh thạch của ta, người sẽ phải trả cái giá gấp trăm, gấp ngàn lần.”

Địa Hỏa đột nhiên suy yếu không phải do trận pháp mất đi hiệu lực, mà là do Bạch Dịch ngưng hình Thiên Cơ Khôi Lỗi, dùng sức một mình dẫn xuất hầu như toàn bộ Địa Hỏa gây ra. Đó mới chính là lý do Địa Hỏa trong các thạch động khác lập tức suy yếu.

Địa Hỏa trong Địa Hỏa Quạt vốn từ một nguồn, từ trận pháp địa tâm dẫn xuất ra, sau đó bố trí đến từng thạch động, cung cấp cho các đệ tử sử dụng. Nếu có cường giả Kim Đan ở chỗ này, có thể dễ dàng mang Địa Hỏa từ

một thạch động tập trung lại, khiến những Địa Hỏa trong các thạch động khác suy yếu, thậm chí là biến mất.

Thế nhưng, cường giả Kim Đan đã tự sinh ra Đan Hỏa, đâu cần mượn tới Địa Hỏa nữa. Những người đi vào Địa Hỏa Quật đều có tu vi Trúc Cơ hoặc Luyện Khí kỳ, những đệ tử cấp thấp này không có khả năng mang Địa Hỏa tập trung tại một chỗ được.

Vương Chấp sự cẩn rắng lấy ra hơn một ngàn Linh thạch đèn bù cho hai tên đệ tử chân truyền, đợi tới lúc hai người này đi rồi hẳn mới bắt đầu cò kè, mặc cả với những đệ tử còn lại.

Chung quanh hẳn đều là đám đệ tử áo đen bình thường. Trong đám người, Bạch Dịch mặc áo xám nên dễ gây ra sự chú ý. Vương Chấp sự đang than vãn số phận mình đen đui, chợt nhìn thấy thằng ngốc đệ tử ngoại môn không lâu trước đây đã gặp thì không ngăn được nổi tức giận, muốn giận cá chém thớt.

“Người luyện hư mất Linh đan hay Pháp khí gì?” Vị Chấp sự họ Vương nổi giận nhìn Bạch Dịch quát lớn.

Bạch Dịch giả bộ làm ra vẻ mặt thất vọng, hai tay giang ra, nói. “Đừng nói là luyện chém ngay cả Địa Hỏa ta còn không dẫn xuất ra được, thật uổng phí mất ba khối Linh thạch, hiện giờ đã trở thành một kẻ nghèo kiệt xác rồi.”

Nghe Bạch Dịch nói, đám đệ tử đua nhau cười cợt. Đây là lần đầu tiên bọn chúng chứng kiến một tên đệ tử ngoại môn tới Địa Hỏa Quật. Người chỉ trở, kẻ châm chọc khiêu khích, không ai biết thực ra hẳn mới là thủ phạm phá hủy đan dược, Pháp khí của bọn chúng, một phần cũng vì bọn họ đã xem thường Bạch Dịch mà ra.

Đối mặt với rất nhiều lời nói, thái độ trào phúng và lạnh nhạt hướng về mình, ngay cả đuôi lông mày của Bạch Dịch cũng không thềm động đậy,

chỉ giả như một kẻ khờ khạo quay người rời khỏi Địa Hỏa Quật.

Đệ tử ngoại môn có thân phận thấp nhất trong tông môn. Trong mắt đám đệ tử nội môn, Bạch Dịch chỉ là một tên đệ tử thấp kém, giống với phàm nhân. Bọn hắn về cơ bản là xem thường, nhưng trong mắt Bạch Dịch, đừng nói là đám đệ tử này, ngay cả Trưởng lão, thậm chí Tông chủ của cái tông môn này đều giống nhau, chẳng khác gì con sâu cái kiến. Hủy đi nhưng đan dược hay Pháp Khí của đám sâu kiến này, Bạch Dịch không hề áy náy.

Trở lại Lưu Tiên Cư, Bạch Dịch bắt đầu đóng cửa tĩnh tu. Vài ngày sau, một tin tức gây chấn động về việc rèn luyện đã truyền khắp tông môn.

Một tháng sau, đệ tử Thương Vân Tông sẽ tiến hành rèn luyện đệ tử ở Thái Hằng sơn mạch.

Lần rèn luyện quy mô lớn này không giống những lần diễn ra trước đó. Không riêng gì tất cả đệ tử, ngay cả Chấp sự trong tông cũng có thể tham dự. Trong quá trình rèn luyện, những Linh thảo, tài liệu thu hoạch được đều thuộc về cá nhân tham gia.

Nhiệm vụ tông môn rất nhiều, cũng không ít lần tổ chức rèn luyện đệ tử, nhưng tầm cỡ như lần này thì cực kỳ ít thấy. Hơn nữa, ban thường cho lần rèn luyện này không tầm thường. Dựa theo mức độ trân quý của tài liệu đám đệ tử thu thập được, tông môn sẽ cấp thêm cả Linh thạch nữa hòng khích lệ tất cả đệ tử tham gia.

Rèn luyện bình thường, tông môn không cấp thêm Linh thạch. Vì vậy mà lần rèn luyện này trở thành cơ hội khó có được. Sẽ có rất nhiều đệ tử tham gia, nhiều tu chân giả cùng thăm dò một nơi hiểm địa, nhờ đó mức độ an toàn cũng tăng lên khá nhiều.

Đệ tử bình thường của Thương Vân Tông lên tới gần vạn người, đây là còn chưa tính số đệ tử chân truyền và các Chấp Sự. Dù chỉ một nửa số đó tham gia cũng là một con số rất kinh người rồi.

Thái Hằng sơn mạch là hiểm địa nổi danh ở Đại Phố. Xét trên toàn bộ Thanh Châu cũng vô cùng nổi tiếng. Nhất là ba hiểm địa ở sâu bên trong sơn mạch, thường sinh ra rất nhiều kỳ hoa dị thảo. Chỉ cần tìm được một loại là đủ khiến cho đệ tử bình thường đổi đời, được trọng vọng gấp trước cả mười, cả trăm lần.

Cơ hội khó có được như thế, đệ tử bình thường ở tông môn sẽ không bỏ qua. Bình thường, có lẽ bọn hầy không dám một thân một mình tiến vào thăm dò Thái Hằng sơn mạch. Nhưng lần này, dựa vào việc có nhiều người cùng tham gia, dù tiến vào ba đại hiểm địa kia, chắc cũng không quá nguy hiểm.

Tin tức tông môn tiến hành rèn luyện cũng lan truyền tới Lưu Tiên Cư, làm kích động đa phần đệ tử đã đạt tới Luyện Khí trung kỳ. Bọn họ đều muốn thừa cơ thăm dò Thái Hằng sơn mạch nổi danh Đại Phố một phen. Chỉ có điều đệ tử ngoại môn tu vi quá thấp, có thể ở bên ngoài rìa sơn mạch thăm dò một lần cũng đã là cực hạn. Muốn tiến vào ba đại hiểm địa thật không khác nào tự đi vào chỗ chết.

Đối với việc tổ chức rèn luyện của tông môn lần này, Bạch Dịch tỏ ra khá thờ ơ.

Bằng vào lịch duyệt trong quá khứ của hầy, bên ngoài sơn mạch Thái Hằng cơ bản không có vật gì tốt. Chỉ có tiến vào ba đại hiểm địa bên trong, kiếm được kỳ hoa dị thảo mới có chút tác dụng. Nhưng đệ tử tu vi Luyện Khí kỳ tiến vào ba hiểm địa này sẽ vô cùng nguy hiểm. Dù tìm được một ít tài liệu, Linh thảo, sợ là được cũng không đủ bù mất.

Nếu là rèn luyện, không bằng cùng tu chân giả ở ngoài so đảm lượng, thực lực và ý chí. Việc rèn luyện có thể làm cho các tu chân giả càng thêm hiểu rõ tu chân giới tàn khốc và kỳ dị như thế nào. Không phải Bạch Dịch khiếm sợ, mà những tôi luyện này đối với hầy không có ý nghĩa gì.

Hắn đã tu luyện cả vạn năm, đâu lại còn đi làm mấy cái việc tôi luyện tâm trí nhỏ bé này. Hắn từng thống ngự toàn bộ tu chân giới Thanh Không Vực này, giờ còn đi tìm hiểu cái gì đây.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Một Khối Gỗ Mục

Tin tức tông môn tổ chức rèn luyện vừa lan ra, hầu như tất cả đệ tử Thương Vân Tông đều bàn luận, hoặc là tranh thủ thời gian để luyện chế đan dược, Pháp Khí, hoặc đi thu thập Linh thạch cùng những chuẩn bị khác. Có rất nhiều đệ tử mời thêm hảo hữu, hình thành các nhóm năm người, ba người để thời gian tới cùng nhau rèn luyện.

So với những đệ tử bình thường trong tông, đệ tử ngoại môn ở Lưu Tiên Cư yên tĩnh hơn nhiều. Với tu vi chỉ từ Luyện Khí trung kỳ trở xuống, bọn họ căn bản không có tư cách tiến vào Thái Hằng sơn mạch.

Trở lại Lưu Tiên Cư, Bạch Dịch tĩnh tu một mạch hơn nửa tháng, Linh khí trong cơ thể đã vô cùng tinh thuần, mơ hồ có dấu hiệu ngưng hóa rồi.

Luyện Khí, chính là luyện tinh hóa khí. Vào thời điểm tĩnh tu, vận chuyển tâm pháp thì mang Linh khí trong trời đất luyện hóa và đưa vào cơ thể. Đợi cho Linh khí tinh thuần đến một trình độ nhất định là có thể hóa khí lực, hình thành Linh lực chính thức.

Linh lực sinh ra chính là thời điểm đột phá Luyện Khí kỳ, tiến giai lên một cảnh giới mới, Trúc Cơ.

Nếu Linh khí trong cơ thể đã có dấu hiệu ngưng hóa thành Linh lực, Bạch Dịch dứt khoát ngừng tu luyện.

Hắn tiến vào Thương Vân Tông còn chưa tới thời gian nửa năm, lúc này mà tiến giai Trúc Cơ thì danh xưng Thương Vân đệ nhất nhân ngoài hẳn ra thì không còn ai xứng đáng được nhận nữa. Đừng nói là danh xưng đệ nhất

nhân này, dầu cả tòa Thanh Châu cũng chưa từng xuất hiện tu sĩ chỉ dùng thời gian có mấy tháng đã tiến giai thành tu sĩ Trúc Cơ.

Tốc độ tu luyện kinh khủng này nếu lộ ra, Bạch Dịch không thể được xem như thiên tài, mà phải gọi hẳn là yêu quái. Thanh danh của hắn càng lớn, tỷ lệ cừu gia biết tới hắn càng cao.

Vô luận là Thiên tài hay Yêu tài, Bạch Dịch đều không quá để ý. Điều làm hắn lo lắng là nguy cơ ảnh hưởng tới tính mạng sau này.

Kiếp này, chỉ với tu vi thấp kém như hiện tại mà để lộ ra danh tự của kiếp trước, để thanh danh lan xa thì chẳng khác nào tự tìm chết.

Bỏ xuống ý niệm tiến giai, Bạch Dịch đi ra khỏi chỗ ở, vừa hay nhìn thấy Khương Đại Xuyên và Cao Nhân cũng chuẩn bị rời khỏi Lưu Tiên Cư.

Nhìn thấy Bạch Dịch tiềm tu nhiều ngày không ra giờ xuất hiện, Khương Đại Xuyên tranh thủ thời gian hỏi thăm, cười hì hì bảo. “Tiểu thúc, ngài bế quan đã hơn nửa tháng, có phải sắp đột phá Luyện Khí hậu kỳ đúng không?”

Cao Nhân cũng vội đi tới, cao hứng chào hỏi. “Ta cùng sư huynh Đại Xuyên đang muốn đi Tàng Thư Các để mở mang tầm mắt. Bạch huynh, hay là chúng ta cùng đi chứ?”

“Đúng vậy, tiểu thúc à, chúng ta cùng đi tới Tàng Thư Các đi.” Khương Đại Xuyên vô cùng hào hứng, nói. “Trước kia ta từng nghe, trong Tàng Thư Các của Thương Vân Tông có chứa rất nhiều kỳ công bí pháp. Hôm nay, vất vả lắm mới tiến được vào nội môn, không thể bỏ qua cơ hội đi xem này được.”

“Ba thức Lô Đào người đã luyện xong rồi chứ?” Bạch Dịch quét mắt nhìn Khương Đại Xuyên, lạnh nhạt hỏi.

Khương Đại Xuyên nghe vậy thì lúng ta lúng túng, bất đắc dĩ đáp. “Còn thức thứ ba, cố gắng thế nào ta cũng không học được. Chính vì vậy mới muốn đi Tàng Thư Các một chuyến xem có cường giả nào trong tông lưu lại kiếm pháp tâm đắc hay không. Hơn nữa, ta nghe nói trên kiếm thức Lô Đào còn có một loại kiếm pháp cao thâm gọi là Trùng Vân Kiếm Pháp. Ta không học được thức thứ ba của Lô Đào Kiếm, có thể học được một chiêu nửa thức của Trùng Vân Kiếm Pháp cũng tốt lắm rồi.”

“Chưa học bò đã lo học chạy rồi. Đại Xuyên, người thật đúng là có tiền đồ đấy.” Bạch Dịch chế giễu. “Xem ra vị Khương đại ca kia của ta thật có phương pháp dạy con đấy.”

“Hắc hắc..., tiểu thúc cũng đừng chê cười, ta là người dễ sinh kiêu ngạo lắm.” Khương Đại Xuyên nhếch bộ râu quai nón, nở nụ cười ngậy ngốc, thực lòng nghĩ rằng Bạch Dịch đang khen hãnh.

“Đúng là đàn gảy tai trâu.” Bạch Dịch bất đắc dĩ gật đầu. Cao Nhân nghe ra thâm ý trong lời nói của Bạch Dịch, hãnh chỉ đứng ở một bên cười trộm không thôi.

“Trùng Vân Kiếm Pháp...”, Bạch Dịch thấp giọng tự nhủ, một lát sau cũng gật đầu bảo. “Cũng tốt, nếu là kiếm quyết cho đệ tử bình thường tu luyện, ta cũng muốn đi thưởng thức một phen.”

Kiếm thức Lô Đào là kiếm thức dành cho đệ tử ngoại môn ở Nhập Vân Cốc tu luyện, uy lực thấp kém. Nếu Bạch Dịch có ý định tu luyện tại Thương Vân Tông này, tất nhiên phải nhập gia tùy tục, học loại kiếm pháp trụ cột thấp kém này. Trước mặt người khác, hãnh sử dụng kiếm pháp của hãnh thì thế nào cũng bị hoài nghi.

Ba người cùng nhau rời khỏi Lưu Tiên Cư, bước từng bước dọc trên con đường mòn tĩnh mịch trong tông. Sau một lúc lâu, một tòa nhà cũ kỹ xuất hiện trước mặt ba người.

Tàng Thư Các nằm ở rìa tông môn. Đây là tòa nhà cũ kỹ, lại ở vị trí vắng vẻ nhưng đệ tử hàng ngày tới đây liên miên không dứt, vô cùng náo nhiệt.

Đi tới ngoài Tàng Thư Các, Khương Đại Xuyên nhìn người đến người đi nhộn nhịp thì không khỏi tấm tắc kêu kỳ lạ. “Chỉ là một tòa nhà cũ mà lại có nhiều người ra vào như vậy, bên trong nhất định có cất giấu kỳ công cái thế. Đi, chúng ta nhanh vào trong thôi.”

Nói xong, như ngựa tiên phong, Khương Đại Xuyên bước vài bước đã tới cửa ra vào. Hắn vừa định xông vào trong Tàng Thư Các thì bị một đạo Linh lực ngăn lại.

“Đệ tử ngoại môn?”

Từ trong Tàng Thư Các truyền ra một câu hỏi thăm, sau đó xuất hiện một vị Chấp sự mặc thanh y tuổi chừng hơn ba mươi, quét mắt liếc đạo bào màu xám ba người mặc trên người, ra vẻ không kiên nhẫn nói. “Trong Tàng Thư Các không có công pháp cho các người tu luyện. Đợi đến lúc trở thành đệ tử nội môn hãy quay lại đây.”

Dứt lời, vị Chấp sự này phất tay áo lên, một cỗ Linh lực đẩy tới hất lui Khương Đại Xuyên ra sau hơn một trượng, giống như vừa giơ tay xua đuổi hẳn vậy.

Cảm nhận được Linh khí tới trước người, Khương Đại Xuyên sợ đến rằm cũng không dám đánh, sắc mặt xám xịt chui ra sau lưng Bạch Dịch, có ý muốn quay lại nơi ở.

“Nếu Tàng Thư Các cất giữ điển tịch trong tông môn, lưu giữ cũng là để cho đệ tử tu tập. Chúng ta đều là đệ tử của Thương Vân Tông, chẳng lẽ không thể xem hay sao?” Bạch Dịch không lui lại, lãnh đạm hỏi.

“Người thật sự muốn nhìn?” Thanh y Chấp sự (Chấp sự mặc y phục màu xanh) nhìn thẳng Bạch Dịch, cười nhạt nói. “Có thể vào, chỉ cần người có

thể đưa ra Linh thạch, công pháp trong Tàng Thư Các để cho các tùy ý quan sát.”

Nói xong, vị Chấp sự này chỉ vào tòa nhà sau lưng nói. “Tàng Thư Các có tổng cộng năm tầng. Muốn quan sát tầng thứ nhất cần nộp một khối đê giai Linh thạch, tầng thứ hai là mười khối, tầng ba trăm khối, tầng bốn một ngàn khối. Tầng thứ năm thì nếu không được Trưởng môn cho phép, bất kỳ ai cũng không được tiến vào.”

“Không hạn chế thời gian sao?” Cao Nhân ở bên cạnh hỏi xen vào.

“Đương nhiên là có hạn chế.” Vị Chấp sự này lạnh lùng nói. “Phí tổn ấy chỉ đủ cho các người quan sát trong một ngày mà thôi.”

Một khối Linh thạch chỉ được quan sát một ngày, cái giá này đệ tử nội môn bình thường còn có thể chấp nhận được nhưng với đám đệ tử bản cùng ngoại môn lại là một cái giá quá lớn. Nếu không phải vì Khương Đại Xuyên và Cao Nhân mới được ban thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ ở Phong Thảo Viên thì chắc chắn hai người không dám tới nơi này.

“Đại Xuyên, lấy Linh thạch ra.” Bạch Dịch lên tiếng phân phó xong, dẫn đầu tiến vào Tàng Thư Các. Theo sau hẳn, Khương Đại Xuyên nhăn nhó, trong lòng nghĩ sớm biết như vậy thì có đánh chết hẳn cũng không tới nơi này.

Vác bộ mặt buồn rười rượi, Khương Đại Xuyên móc ra hai khối Linh thạch đưa cho Chấp sự Tàng Thư Các, Cao Nhân ở bên cạnh cũng lấy ra một khối.

Nhận ba khối Linh thạch trong tay, Chấp sự mặc thanh y hừ lạnh một tiếng rồi quay người rời đi, không quên đáp lại mấy lời. “Da lông còn chưa mọc đủ đã muốn làm bộ là tráng hán. Hôm nay mới thấy, đệ tử ngoại môn thực sự là một khối gỗ mục, không thể dậy dỗ.”

Tên Chấp sự mặc thanh y châm chọc. Một số đệ tử đứng gần cửa ra vào đều nghe thấy nhưng Bạch Dịch lại giữ thái độ thờ ơ, cứ thế tiến vào trong Tàng Thư Các. Cao Nhân cố nén lửa giận bước theo sau Bạch Dịch.

Trong ba người, chỉ có Khương Đại Xuyên là không tim không phổi. Hắn chỉ đau lòng vì mất một khối đê giai Linh thạch, còn những chuyện khác hắn không quan tâm. Khương Đại Xuyên vừa đi vừa hỏi. “Cái tên Chấp sự kia nói cái gì mà Điêu? Chẳng lẽ trong Tàng Thư Các này có cả chim sao?”

- Chương này có hai từ đồng âm nhưng khác nghĩa.

Điêu = chim Điêu

Điêu = Điêu khắc (ý nói dậy dỗ)

Tên Khương Đại Xuyên ngu dốt, nghe tên Chấp Sự nói lại tưởng là nói tới chim Điêu, ai dè đối phương chỉ coi bọn hắn như những tấm gỗ mục, không thể điêu khắc được.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Phượng Minh Kiếm Pháp

Nghe Khương Đại Xuyên hỏi thăm, bước chân Cao Nhân cũng nhanh hơn, hận không thể bỏ lại cái tên gia hỏa chuyên làm mất mặt người khác này. Sao có thể nghe từ thành gỗ mục không thể điều khắc thành chim Điêu được chứ!

Trong Tàng Thư Các có rất nhiều giá sách cao lớn, cũ kỹ, phía trên đặt lựa thưa từng quyển cổ tịch. Có một số đệ tử bình thường hoặc ngồi, hoặc đứng trước giá sách mà yên lặng quan sát. Có một số ít đệ tử còn vừa xem sách, vừa liên tục bấm thủ quyết.

Muốn quan sát Tàng Thư Các thì cần phải nộp Linh thạch, đồng thời không thể mang cổ tịch trong này ra ngoài. Nếu có ai đó học xong một loại kiếm pháp hoặc đạo thuật, rời khỏi đây thì có thể tùy ý truyền thụ lại cho đệ tử khác. Có điều, chẳng có ai lại đi làm mấy việc vô nghĩa, phí sức như vậy.

Thời gian của tu chân giả không thể lãng phí. Trừ phi là người nhà cùng huyết mạch, hoặc bạn hữu chí thân, bình thường không có ai mất thời gian chỉ điểm cho đồng môn cả.

Nhân tình ấm lạnh, lòng người dễ thay đổi. Mới nhìn thì tưởng tu chân giới đã siêu thoát ra khỏi dạng tồn tại như chốn nhân gian. Nhưng trên thực tế, nó vẫn chỉ là một góc nào đó của nhân giới mà thôi.

Khương Đại Xuyên và Cao Nhân tới nơi này thì ngay lập tức tìm kiếm cổ tịch có liên quan tới Trùng Vân kiếm pháp. Bất kể là chiêu thức, kiếm quyết hay những kinh nghiệm tu luyện có liên quan tới kiếm pháp này, dù hai người có hiểu hay không cũng chăm chú chú ý đầu vào.

Lịch thạch cũng đã trả rồi, không thể không xem chút ít, nhưng nhìn bộ dạng hai người như vậy, không biết liệu có thể học được kiếm pháp gì không, hay là đến cả kiếm quyết cũng không nhớ nổi.

Bạch Dịch thong thả đi qua từng giá sách, từ tốn quan sát. Mỗi một quyển mở ra, sau một lúc là bị hắt khép lại.

Công pháp ở tầng thứ nhất Tàng Thư Các này chỉ phù hợp với đệ tử bình thường của tông môn tu luyện, không có cái gì khiến cho Bạch Dịch cảm thấy hứng thú.

Xem qua đại khái mấy chục bản cổ tịch, bước chân Bạch Dịch dừng lại trước một bộ kiếm pháp cổ quái gần đó.

Bộ kiếm pháp này tên Phượng Minh, giống với Trùng Vân kiếm pháp, là kiếm pháp trụ cột cho các đệ tử bình thường tu tập. Trên cổ tịch phủ một lớp bụi dày đặc, mới nhìn thì không ai muốn lấy xem.

Phủi qua lớp bụi bề mặt, Bạch Dịch cảm thấy hơi hứng thú, lật lật xem. Những kiếm pháp, pháp thuật đề giai bình thường hắt không để tâm. Chỉ có những thứ ly kỳ, cổ quái như này mới có thể làm hắt chú ý một chút.

Phượng Minh kiếm pháp do một vị trưởng lão xuất xứ từ Thương Vân Tông cách đây ngàn năm sáng tạo ra. Năm đó, vị trưởng lão này ở trong một hiểm địa, nghe thấy tiếng hót rung chuyển đất trời, cho đó là âm thanh của chim Phượng. Khi quay trở lại tông môn, mất mấy chục năm bế quan thì nghĩ ra bộ kiếm pháp Phượng Minh này.

Bộ kiếm pháp này có chỗ đặc thù. Khi thi triển nó ra thì sẽ có âm thanh như tiếng chim hót vang lên. Bởi vậy, khi Phượng Minh kiếm pháp xuất thế, Thương Vân chấn động. Tất cả trưởng lão trong tông năm đó đều khiếp sợ không thôi.

Loại kiếm pháp phát ra âm thanh, khi thi triển có thể tạo ra tiếng chim hót chưa ai từng nghe nói tới trước đó. Sau khi biết được chân tướng của kiếm pháp, các vị trưởng lão đều cảm thấy bất đắc dĩ.

Bởi vì Phượng Minh kiếm pháp chính là Trùng Vân kiếm pháp, nhưng lúc thi triển, xuất kiếm cần dùng tốc độ thật nhanh gây chấn động không khí, từ đó tạo ra tiếng chim hót mà thôi. Uy lực của hai bộ kiếm pháp này không khác nhau chút nào.

Cùng một loại kiếm pháp, chỉ khác nhau tiếng chim hót mà lúc xuất kiếm cần phải căn chỉnh thời gian để khống chế chấn động, phí sức như thế mà không hiệu quả chút nào. Trừ vị trưởng lão sáng tạo nó ra, không có ai nguyện đi luyện, cuối cùng nó bị vất vào một xó, chẳng ai sờ tới nữa.

Trùng Vân kiếm pháp chia làm chín tầng. Phượng Minh kiếm pháp cũng chia làm chín tầng như vậy. Mỗi lần luyện thành công một tầng, âm thanh phát ra sẽ tăng lên theo. Năm đó, vị trưởng lão kia chỉ có điều kiện luyện tới tầng thứ tư. Theo hẳn suy đoán, nếu có thể luyện tới tầng thứ chín, hoàn toàn có khả năng dẫn phát ra âm thanh của Phượng chân chính. Lúc đó, chia dựa vào âm thanh chim Phượng kêu cũng có thể dễ dàng giết chết địch nhân rồi. Uy lực chân chính của nó không phải là thứ Trùng Vân kiếm pháp có thể so sánh được.

Suy đoán dù sao cũng chỉ là suy đoán, vì sau đó chưa từng có ai luyện thành công bộ kiếm pháp này. Không luyện thành nên chẳng ai tin. Về sau, câu chuyện về bộ kiếm pháp Phượng Minh đã trở thành một câu truyện cười ở Thương Vân Tông này.

Quan sát bộ kiếm pháp trong tay cẩn thận một hồi, Bạch Dịch ngày càng cảm thấy hưng phấn, có ý ghi nhớ trọn vẹn bốn tầng kiếm quyết.

Tuy năm xưa vị trưởng lão sáng tạo ra chỉ luyện tới tầng thứ tư, nhưng hẳn thấy, từ tầng năm trở đi kiếm pháp này bị khuyết khuyết rất nhiều.

Dẫu có tu luyện đến tầng cuối cùng cũng khó mà dùng kiếm âm để đả thương người được.

Dùng kiếm sinh âm là một loại kiếm pháp cao cấp. Có thể coi cái loại kiếm pháp dùng chấn động do kiếm thế tạo ra tiếng chim hót này là tiền thân của bí pháp sóng âm.

Bí pháp sóng âm ở tu chân giới có khá ít người biết, hơn nữa cảnh giới không tới Hóa Thần thì không có cách nào cảm ngộ được. Năm xưa, vị trưởng lão của Thương Vân Tông có thể cảm ngộ dùng kiếm sinh âm cũng coi như có chút thiên phú hơn người về mặt này.

Tuy Phượng Minh kiếm pháp chỉ có một nửa kiếm quyết chính xác, nó không làm khó được Bạch Dịch. Chỉ cần dùng một ít thời gian suy diễn, với kinh nghiệm tu chân của hắn hoàn toàn có thể suy diễn ra kiếm quyết của năm tầng Phượng Minh kiếm quyết còn lại.

Nếu phần đầu của Phượng Minh kiếm pháp giống với Trùng Vân kiếm pháp, Bạch Dịch quyết định sẽ tu luyện thêm một chút. Về sau, lúc xuất thủ sẽ không làm người khác nghi ngờ. Tới lúc tu luyện viên mãn, cũng coi như có thêm một sát chiêu đáng sợ.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh. Lúc hoàng hôn tới, Khương Đại Xuyên và Cao Nhân lưu luyến bỏ cỗ tịch xuống, cùng Bạch Dịch rời khỏi Tàng Thư Các.

Một ngày một khối Linh thạch, hai người bọn họ còn chưa kham nổi.

Ba người vừa mới đi tới cửa ra vào Tàng Thư Các, vị Chấp sự mặc thanh y lại đi ra, cười nhạo. “Thế nào, ba vị đệ tử ngoại môn đã học xong kiếm pháp chưa, hay đã học xong đạo thuật rồi? A, phải, ngay cả Linh lực các người cũng không có, dù học xong đạo thuật, kiếm pháp cũng không thể thi triển ra được, ha ha ha...”

Tên Chấp sự Tàng Thư Các cố ý cười lớn, kéo theo sự chú ý của các đệ tử khác.

Bạch Dịch quét mắt nhìn đối phương, bước chân không dừng lại. Loại tiểu nhân mắt chó này hẳn không muốn phí lời đôi co làm gì.

Cao Nhân căn rằng không nói tiếng nào bước theo sau lưng Bạch Dịch. Khương Đại Xuyên há miệng định nói gì, thấy đệ tử xung quanh đều đang chăm chú nhìn mình thì bao nhiêu lời định nói lại nuốt cả vào.

“Nếu còn Linh thạch thì nhớ quay lại Tàng Thư Các. Nói không chừng một ngày nào đó các người hoàn toàn có thể luyện thành cái thể kỳ công nào đó.” Tên Chấp sự Tàng Thư Các nhìn bóng lưng ba người, tiếp tục cười nhạo. “Nếu tích lũy đủ Linh thạch, các người có thể đi tới tầng hai, thậm chí tầng ba Tàng Thư Các. Cơ hội lớn đang ở trước mắt, đừng dễ dàng buông bỏ a.”

Đám đệ tử ngoại môn cảnh giới thấp kém, tất nhiên không lọt vào mắt tên Chấp sự kia. Ba người đã không biết tốt xấu, còn muốn quan sát kiểm pháp, đạo quyết, mưu toàn dùng cảnh giới Luyện Khí kỳ để tu luyện pháp thuật cảnh giới Trúc Cơ, việc ấy đúng là si tâm vọng tưởng.

Tiếng cười của tên Chấp sự còn chưa dứt, bước chân Bạch Dịch bỗng dừng lại. Hẳn không quay đầu, điểm tay tế ra phi kiếm.

Lấy ra phi kiếm ngay cửa ra vào Tàng Thư Các, việc này không khiến tên Chấp sự giật nảy mình, tưởng đối phương then quá hóa giận, muốn động thủ với mình.

Tế xuất phi kiếm ra rồi, Bạch Dịch biến đổi thủ quyết thì triển tầng thứ nhất Phượng Minh kiếm pháp vừa mới học được ra. Chỉ nghe một tiếng chim thanh thúy vang lên giữa không trung, vui sướng vô cùng như tiếng chim hoàng oanh thật đang hát.

“Chim..., tiếng chim hót?” Khương Đại Xuyên nhìn phi kiếm của Bạch Dịch một hồi mà không sao hiểu thấu. Cao Nhân đứng bên cạnh cũng hết sức ngạc nhiên.

Đợi tới lúc tất cả đệ tử trong Tàng Thư Các đều đã nghe được tiếng chim hót rồi, Bạch Dịch mới thu lại phi kiếm, nhìn tên Chấp sự đang há mồm, quay đầu nói với Khương Đại Xuyên. “Đại Xuyên, người nói thật đúng. Thì ra trong Tàng Thư Các này quả thực có một con chim.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Đảo Thiên Công

Nghe Bạch Dịch nói, Khương Đại Xuyên sững sờ cả buổi vẫn không phản ứng, nhưng Cao Nhân ở bên cạnh đã nhìn ra ý ở ngoài lời, vội tiếp lời. “Trong Tàng Thư Các đúng là có chim, hơn nữa còn là một con chim om sòm mọc lên đôi mắt chó.”

Cao Nhân nói xong, rốt cuộc Khương Đại Xuyên đã hiểu ra. Hắn nín cười, lớn tiếng nói. “Mắt chó, thân chim thì có khác gì quái vật. A, đúng rồi, nhất định là một con chim chó!”

Hai người dứt lời, đám đệ tử xung quang cùng hòa vào cười theo.

Đệ tử tới Tàng Thư Các tu luyện công pháp rất nhiều, còn Chấp sự trông coi lại chỉ có một người. Bạch Dịch dụng kế chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, vừa không đắc tội với các đệ tử bình thường khác, lại có thể thầm mắng tên Chấp sự kia một phen.

Tên Chấp sự vốn đang đắc ý đã trở nên ảo não, tức giận muộn ra tay thì ba tên đệ tử ngoại môn kia đã cao chạy xa bay mất rồi, không cho hắn có cơ hội làm gì cả.

“Dám nhục mạ Chấp sự! Mấy tên này..., chúng là đám đệ tử khốn nạn ở đâu thế!” Tên Chấp sự mặc thanh y đứng ở cửa ra vào Tàng Thư Các mắng nhiếc. Mấy từ đệ tử khốn nạn vừa ra khỏi miệng, đám đệ tử xung quanh nghe được vội biến sắc.

Dù là đệ tử nội môn hay ngoại môn cũng đều là đệ tử. Hắn mắng người ta như vậy chẳng phải là đã động chạm tới tất cả đệ tử trong Thương Vân

Tông rồi hay sao. Nhất là một tên đệ tử chân truyền mặc áo trắng vừa muốn đi vào Tàng Thư Các nghe được thì giận giữ hét lên.

“Đệ tử khốn nạn? Chấp sự đại nhân thật bá đạo. Lẽ nào người đã tu ra Kim Đan, hay đã trở thành trưởng lão rồi? Hay người đích thực chỉ là một con chim?”

Tên đệ tử chân truyền gầm lên làm tên Chấp sự sợ tới mức khóe mắt giật giật, vội vàng giải thích. Thân phận Chấp sự của hắn còn chưa đủ để chọc giận một đệ tử chân truyền, hắn đành phải nhẫn nhịn nuốt giận vào lòng.

Trở lại con đường quay lại Lưu Tiên Cư, Cao Nhân và Khương Đại Xuyên nhìn không được, cùng cười to rất thoải mái. Tuy mất một khối Linh thạch, lại chẳng học được gì nhưng được thấy Bạch Dịch đấu võ mồm một phen, lại nhớ tới thái độ tức giận của tên Chấp sự Tàng Thư Các thì hai người đều cảm thấy rất thống khoái.

Trở lại chỗ ở, sau một ngày tập luyện Phượng Minh kiếm pháp Bạch Dịch đã có thể sử dụng đơn giản ba tầng đầu tiên với đầy đủ uy lực. Nếu không phải cảnh giới của hắn quá thấp, hắn có thể luyện thành tầng thứ tư. Loại kiếm pháp ở cấp độ này, với kinh nghiệm của hắn thì không cần nhiều thời gian để tu luyện đã có thể nắm giữ thuần thục.

Phượng Minh kiếm pháp và Trùng Vân kiếm pháp đều giống nhau, uy lực tầng thứ ba đã khá tốt, so với thức thứ ba của Lô Đào kiếm thức cũng mạnh hơn rất nhiều. Đệ tử bình thường phải khổ luyện khoảng hai, ba năm mới có thể hoàn toàn nắm giữ tầng thứ ba này. Tầng thứ tư Trùng Vân kiếm pháp cần phải có Linh lực mới thi triển được, cũng tức là phải tiến giai tới cảnh giới Trúc Cơ.

Tạm dừng nghỉ, Bạch Dịch quay trở lại phòng mình, sau đó bày ra một tư thế cổ quái. Một tay chống đỡ, dựng ngược thân thể lên sau đó co hai

chân lại, tay còn lại bấm ra một ấn quyết kỳ dị, nhìn qua thì giống như đang ngồi thiền, chỉ là thân thể hoàn toàn ngược lại với bình thường mà thôi.

Tất nhiên, Bạch Dịch không thừa thời gian đi làm những việc vô nghĩa. Thứ hần đang tu tập chính là thức thứ nhất của một loại công pháp luyện thể.

Loại công pháp này gọi là Đảo Thiên Công, là mật pháp độc môn của Tiêu Dao Tiên Quân. Nó chia làm sáu tầng. Một khi luyện thành, cường độ thân thể có thể so với tinh cương, so với Yêu thú, là một loại pháp môn cường hóa bản thể rất kỳ dị.

Phàm là những công pháp có thể cường hóa thân thể đều được gọi chung là phương pháp luyện thể. Ở trong tu chân giới nói Thanh Không Vực, nhưng loại công pháp này không quá phổ biến. Theo cảnh giới tăng lên, bản thể của tu chân giả cũng mạnh mẽ hơn. Chỉ cần tu luyện tới Trúc Cơ, độ cứng cáp của thân thể đã vượt xa thân thể của phàm nhân. Chính vì vậy mà có rất ít người chịu khó tu tập những loại công pháp cường thân kiện thể này.

Tuy vậy, thân thể tu chân giả có mạnh mẽ, cũng là mạnh mẽ so với thân thể của phàm nhân mà thôi. Nếu so với một ít Yêu thú cấp một thì còn kém khá xa. Tuy nhiên, tu sĩ còn có Pháp Khí, đạo pháp vừa có khả năng tấn công, lại có khả năng phòng ngự. Vì vậy việc nâng cao sự mãnh mẽ của thân thể thường không được coi trọng đúng mực.

Việc này chứng tỏ một điều, phần lớn tu chân giả ỷ lại, phụ thuộc vào Pháp Khí, Pháp Bảo. Năm đó, Tiêu Dao Tiên Quân nhìn ra được nhược điểm này nên mới bỏ ra khá nhiều thời gian để tự sáng tạo ra một bộ công pháp rèn luyện thân thể.

Muốn luyện bộ công pháp này thì huyết dịch cần phải đảo ngược, Linh khí đảo lưu, dùng huyết nghịch toàn thân luyện linh mạch, cùng cùng đạt

được tác dụng cường hóa thân thể. Bình thường nếu không sử dụng tới, thân thể người tu luyện cũng đã mạnh mẽ hơn thân thể tu sĩ cùng giai nhiều. Nếu thi triển tầng thứ nhất, thân thể có thể ngạnh kháng đê giai Pháp Khí tấn công mà không bị tổn hại, chỉ là số lượng Linh khí bị tiêu hao đi cũng không ít.

Với cảnh giới thấp kém hiện nay của Bạch Dịch, công pháp thích hợp để sử dụng đã ít lại càng ít. Đảo Thiên Công có thể coi như một loại. Càng sớm tu luyện càng thu được nhiều chỗ tốt. Tu chân giới hiện giờ đã có rất ít tu sĩ có thể dùng thân thể để chống lại Pháp Khí.

Làm cho thân thể có thể so với Pháp Khí chính là chỗ hơn người của Đảo Thiên Công. Từ đây suy ra, nếu tu thành tầng thứ hai bộ công pháp này, cường độ thân thể có thể so với Pháp Khí trung giai, luyện thành tầng thứ ba, thân thể có thể đón đỡ Pháp Khí cao giai. Một khi tu luyện tới tầng thứ tư thì có thể ngạnh kháng mấy lần Pháp bảo đê giai tấn công.

Đảo Thiên Công tuy kỳ dị, lại rất khó tu thành. Người luyện tập cần thường xuyên tu luyện quanh năm suốt tháng. Trong một thời gian ngắn có thể luyện thành hai tầng đầu, nhưng càng về sau tu luyện càng khó. Năm đó, Bạch Dịch phải tiêu tốn rất nhiều năm tháng mới có thể luyện thành tầng cuối cùng của Đảo Thiên Công.

Sau hơn nửa tháng chỉ tập trung tu luyện, cuối cùng Bạch Dịch đã luyện thành tầng thứ nhất của công pháp Đảo Thiên Công này.

Kiểm Pháp hay đạo quyết cần phải có sự cảm ngộ nhất định mới có thể luyện thành. Còn công pháp luyện thể lại cần bản thân phải vô cùng chăm chỉ rèn luyện. Với kinh nghiệm đã có, Bạch Dịch nghĩ hẳn phải mất một tháng mới có thể luyện thành tầng thứ nhất, cuối cùng cũng mất gần một tháng. Nếu là người khác, có thể tu thành nó trong vài năm đã là rất nhanh rồi.

Hiện tại Lưu Tiên Cư khá tĩnh lặng, còn ở các khu cư trú khác của đệ tử Thương Vân Tông lúc nào cũng náo nhiệt. Ngày mai sẽ là ngày diễn ra lần rèn luyện tại Thái Hằng sơn mạch năm nay.

Khoảng cách tới thời điểm diễn ra sự kiện chỉ còn một ngày, rất nhiều đệ tử bình thường vội vàng mua sắm Linh Đan, chế tạo Pháp Khí, đan dược. Mọi người đều muốn dùng một ngày cuối cùng này để làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Những đệ tử chân truyền vốn tự cho mình cao cao tại thượng lại có sự chuẩn bị khác với đám đệ tử bình thường. Bọn họ không cố gắng đi tìm kiếm đan dược hay vũ khí cao giai. Những đệ tử này đã sớm được coi là thành phần hạt giống, được các trưởng lão tặng cho Pháp Khí cao giai và những đan dược trân quý rồi. Bọn họ còn có thể tùy ý sử dụng Linh thạch. Điều bọn họ muốn nhất chính là có thể trong thời gian ngắn nâng cao cảnh giới bản thân.

Giữa sườn núi Phù Diêu Phong bố trí rất nhiều sơn động lớn nhỏ. Đây là nơi chỉ đệ tử chân truyền mới có thể tới ở. Linh khí nơi này cao hơn gấp đôi so với nơi ở của đệ tử bình thường. Độ nồng đậm của Linh khí gần như biến nó hóa thành mây mù bao phủ nơi đây.

Trong một động phủ ở nơi này, có một tên đệ tử chân truyền thân thể cao lớn, tuổi khoảng hơn ba mươi, khuôn mặt lạnh lùng nhìn có vài phần giống với Lũng Thiên Lý đang ở. Đây là đệ tử chân truyền được Võ trưởng lão của Diêu Phong Phù rất xem trọng. Hắn tên là Lũng Thiên Nhai.

“Đã có Truy Hồn Kính ở đây, tên đệ tử kia nhất định mất mạng. Thiên Lý tạ ơn đại ca.” Lũng Thiên Lý cầm trong tay một tấm gương đồng, cung kính thi lễ. Vẻ mặt hắn mừng rỡ vô cùng. Lần này hắn tới đây chính là để mượn đại ca hắn thứ Pháp Khí kỳ dị này.

“Chỉ là một tên đệ tử ngoại môn mà có thể đùa nghịch một vị Chấp sự, chứng tỏ người đó cũng có vài phần bản sự.” Lũng Thiên Nhai ngồi xếp bằng, hừ lạnh một tiếng. “Người là đệ đệ của Lũng Thiên Nhai ta, ngay cả một tên đệ tử ngoại môn ở Thường Vân Tông cũng không xử lý được thì chẳng phải đã ném đi mặt mũi của Lũng gia ta hay sao.”

“Tiểu tử kia không có bản lĩnh gì, chỉ là vận khí hãn khá tốt. Đã có Truy Hồn Kính của đại ca đây, hãn nhất định phải chết không thể nghi ngờ.” Lũng Thiên Lý vừa cười âm trầm vừa nói.

“Dám trêu người, giết là được. Tuy vậy đừng lộ liễu quá. Đừng để Chấp Pháp Điện nắm được nhược điểm thì không có ai dám động tới người. Đi đi, ta còn phải bế quan. Không quá một năm, đại ca người sẽ tiến giai Kim Đan cảnh. Tới lúc ấy, dù là trưởng lão trong tông cũng phải nhường người ba phần.” Lũng Thiên Nhai phất tay nói.

“Đại ca có thiên phú dị bẩm, năm sau nhất định thành công tiến giai Kim Đan cảnh!” Lũng Thiên Lý nói xong liền cầm tấm gương đồng rời khỏi động phủ.

Từ trong động đi ra, Lũng Thiên Lý nhìn về hướng Lưu Tiên Cư, lạnh nhạt nói. “Bạch Dịch ơi Bạch Dịch, số mệnh người quả thực rất cao đấy. Ta đã mua chuộc cả tù nhân Thiên Lao cũng không giết được người. Lần này, đích thân ta sẽ ra tay động thủ.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tạm Thời Quyết Định

Sau nửa tháng khổ tu, vào một buổi hoàng hôn, Bạch Dịch bước ra khỏi chỗ ở. Vừa ra ngoài, hắn thấy một vị trưởng lão mập mạp đang thi triển Phong Động tiến tới.

Cuồng phong qua đi, thân ảnh của trưởng lão Phương Hà đã hiện ra ở Lưu Tiên Cư.

Trưởng lão Chấp sự tới, tất cả đệ tử ngoại môn đều ra cung nghênh. Dương Nhất Phàm vội tiến lại gần, cung kính cúi chào, trong lòng nghi hoặc không biết vị trưởng lão này tới đây có mục đích gì. Hay đã có chuyện lớn nào xảy ra? Bình thường, trưởng lão Chấp sự không tự nhiên mà tới nơi này.

Lũng Thiên Lý đứng cạnh Dương Nhất Phàm, tuy cũng cung kính nhưng trên khuôn mặt lại để lộ một nụ cười lạnh khéo được che giấu.

Âm thầm quan sát Dương Nhất Phàm, trong lòng Lũng Thiên Lý càng thêm đặc ý. Hắn tự nhủ trong lòng, để xem lần này Dương Nhất Phàm sẽ làm thế nào để bảo vệ được Bạch Dịch.

Trưởng lão Chấp sự quét mắt nhìn đám đệ tử ngoại môn đang rất mực tôn kính, gật đầu thỏa mãn. Lão lớn tiếng. “Các người tới nội môn đã hai tháng, tu vi cũng có tăng tiến.”

Nghe vậy, Lũng Thiên Lý vội tranh thủ tiến lên, thi lễ nói. “Từ lúc trưởng lão quay về, hai tháng trôi qua có ba đệ tử ngoại môn đã đột phá Luyện Khí trung kỳ, thêm một người nữa đang có dấu hiệu tiến giai.”

“Đúng vậy, xem ra những tiểu hầu tử này cũng chăm chỉ tu luyện.” Phương Hà hài lòng, gật đầu rồi nói tiếp. “Ngày mai sẽ là thời gian diễn ra quá trình rèn luyện của tông môn, đệ tử ngoại môn vốn không vãn phải tham dự nhưng Lũng Thiên Lý đã báo cho lão phu biết các người đều tu luyện chăm chỉ, cầu ta xin cho các người có một lần cơ hội tham dự vào lần rèn luyện này. Hôm nay, ta có thể thấy được quyết tâm của các người, vậy tạm thời quyết định cho phép các người tham gia lần rèn luyện của tông môn này, cho phép các người được đi Thái Hằng sơn mạch để mở mang tầm mắt.”

Đám đệ tử ngoại môn nghe xong thì rất nhiều người đứng lên, hoan hô.

Đây là những đệ tử bình thường đều khổ tu ở Lưu Tiên Cư, có rất ít cơ hội được ra ngoài rèn luyện. Hơn nữa, tự mình ra khỏi tông môn rèn luyện, với tu vi thấp như bọn họ sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Hôm nay được tham gia rèn luyện cùng tông môn, lại còn được đi Thái Hằng sơn mạch để mở mang tầm mắt, dẫu không chiếm được kỳ hoa dị thảo, có thể xem các đồng môn khác chém giết Yêu thú cũng là rất tốt rồi.

Bạch Dịch đứng trong đám người, nghe thông báo xong, hai mắt trở nên lạnh lẽo. Dương Nhất Phàm càng cau mày, thầm suy đoán dụng ý đằng sau của vị trưởng lão Chấp sự này.

“Tuy ta cho phép các người được tham gia rèn luyện nhưng cũng có hạn chế.” Phương Hà đưa tay ý bảo đám đệ tử đừng nhảy nhót lại, nói tiếp. “Chỉ những đệ tử có tu vi đạt tới Ngưng Khí trung kỳ mới được phép tới Thái Hằng sơn mạch, những đệ tử chưa đạt tới trung kỳ hãy ở lại Lưu Tiên Cư tu luyện.”

Nghe thấy vậy, rất nhiều đệ tử ngoại môn tu vi Luyện Khí sơ kỳ trở nên ủ rũ. Những đệ tử đã đạt tới trung kỳ lại hưng phấn không thôi.

Lúc này, trong lòng Dương Nhất Phàm đã mơ hồ cảm giác có điều gì đó không ổn. Hắn vừa định lên tiếng thì Phương Hà đã nói tiếp. “Nếu Thiên Lý đã đề nghị cho các người tham gia, lần này cũng sẽ do Thiên Lý dẫn đội. Nhất Phàm, người chịu trách nhiệm tọa trấn Lưu Tiên Cư, dụng tâm chỉ điểm cho đám đệ tử ngoại môn còn lại, tranh thủ thời gian cho chúng sớm tiến giai.”

“Trưởng lão yên tâm, Lũng Thiên Lý ta nhất định sẽ chiêu cố cho các đệ tử ngoại môn.” Lũng Thiên Lý cung kính thi lễ, sau đó đứng dậy quét mắt nhìn Dương Nhất Phàm.

“Trưởng lão, ta...”

Dương Nhất Phàm muốn bảo hắn cũng muốn đi Thái Hằng sơn mạch, nhưng trưởng lão Chấp sự đã hất tay áo lên bảo. “Quyết định như vậy đi. Lão phu còn có một lò đan dược đang luyện dở, không tiện ở lâu. Các người, những đệ tử được tham gia lần rèn luyện này hãy tự mình thu xếp cho tốt. Nhớ là không được đi sâu vào bên trong sơn mạch, chỉ được ở bên ngoài quan sát mà thôi.”

Tiếng nói vang lên, nhỏ dần, hình bóng chưởng lão Chấp sự đã theo gió bay đi, biến mất trong chớp mắt.

Lúc trưởng lão Chấp sự rời đi rồi, Lũng Thiên Lý mới cười cười bảo. “Lần này làm phiền Dương Chấp sự rồi. Người cứ yên tâm ở lại Lưu Tiên Cư, những đệ tử có thể đi tới Thái Hằng sơn mạch đã có ta thay người trông nom.”

Nói đến hai chữ trông nom, ngữ khí của Lũng Thiên Lý trở nên khác thường. Người khác không nghe ra là cái gì, nhưng Dương Nhất Phàm biết đối phương nhất định có dụng ý hiểm độc.

“Lũng Chấp sự cũng nên quan tâm tới bản thân nhiều hơn mới được. Thái Hằng sơn mạch không phải vùng đất hiền lành gì, mạng sống của đệ

tử ngoại môn không đáng tiền nhưng mạng của Lũng Chấp sự lại vô cùng trân quý.” Dương Nhất Phàm lạnh lùng đáp, sau đó không để ý tới Lũng Thiên Lý nữa. Hắn đưa ánh mắt lo lắng nhìn Bạch Dịch đang đứng lẫn trong đám đệ tử.

Theo ánh mắt của Dương Nhất Phàm, Lũng Thiên Lý cũng đưa mắt nhìn Bạch Dịch, khuôn mặt béo tròn toát lên một tia lạnh lẽo, sát cơ trong mắt không hề được che dấu.

Các đệ tử trong Lưu Tiên Cư bắt đầu rời đi. Những người đạt tới Luyện Khí trung kỳ đa phần đều hưng phấn, kích động chờ đợi hành trình ngày hôm sau. Đúng như trưởng lão Chấp sự đã nói. Bọn họ tiến tới Thái Hằng sơn mạch chủ yếu là để mở mang tầm mắt, thu thập kiến thức chứ không dám xâm nhập vào trong sơn mạch. Chỉ cần tuân thủ như vậy thì sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.

Đã có rất nhiều đệ tử nội môn đi tiên phong, bên ngoài sơn mạch chắc sẽ không có Yêu thú nguy hiểm gì. Đệ tử ngoại môn chỉ cần đi theo sau đệ tử nội môn thì nhất định an toàn. Hơn nữa còn có Lũng Chấp sự đi theo, hẳn không thể xảy ra sơ xuất nào. Nếu vận khí tốt, có thể nhặt được một ít Linh thảo giá trị thì chẳng khác nào nhặt được của từ trên trời rơi xuống.

Đưa ánh mắt liếc nhìn Lũng Thiên Lý, Bạch Dịch cũng không dấu giếm sự lạnh lẽo. Hai người như hai con hung thú, không thể không đối nghịch.

Nhìn đối phương liếc lại mình, Lũng Thiên Lý càng thêm đắc ý. Hắn ngẩng cái đầu mập mạp, cảm giác như từ trên cao nhìn xuống đối phương với thái độ đầy miệt thị, cười lạnh một tiếng sau đó rời đi.

Lũng Thiên Lý đi rồi, Bạch Dịch cũng quay lại chỗ ở. Không lâu sau, Dương Nhất Phàm mang bộ mặt xanh mét vội vàng tìm tới.

Rầm!

Dương Nhất Phàm vỗ mạnh vào mặt bàn, cá giận nói. “Tên tiểu nhân hèn hạ Lũng Thiên Lý này, hắn đã sớm ủ mưu rồi, thừa dịp chỉ còn một ngày đã đi nịnh nọt trưởng lão Chấp sự, để cho đám đệ tử Luyện Khí đạt tới trung kỳ tham gia vào kỳ rèn luyện lần này. Hắn lại còn cố ý giữ ta ở lại Lưu Tiên Cư, rõ ràng là muốn mượn cơ hội này để ra tay với ngươi.”

Thấy Dương Nhất Phàm tỏ thái độ như vậy, Bạch Dịch cũng không nói gì, sắc mặt bình tĩnh không hề sợ hãi. Chỉ có điều, trong đôi mắt thanh tú hiện lên một tia sát khí.

“Thái Hằng sơn mạch tuyệt đối không phải là nơi mà đệ tử ngoại môn có thể đi được. Lũng Thiên Lý không có lòng tốt như vậy đâu. Hắn mang theo đám đệ tử đi rèn luyện, nhất định là nhằm vào ngươi. Thật không nghĩ, để đối phó với ngươi, hắn lại tìm đủ mọi cách sắp đặt như thế.” Hai hàng lông mày của Dương Nhất Phàm nhíu chặt lại, nói một cách đặng chất. Nếu trưởng lão Chấp sự đã hạ lệnh, chỉ dựa vào hắn thì không thể thay đổi được.

“Vốn ta định chờ tới lúc đạt tới Trúc Cơ mới tính sổ với hắn, nếu hắn đã không chờ được, vậy thì thanh toán sớm cũng tốt.” Bạch Dịch bình thản nói.

“Ta không thể tới Thái Hằng sơn mạch, một mình ngươi sẽ không phải là đối thủ của hắn.” Dương Nhất Phàm nghe Bạch Dịch nói thì cả kinh, khuyên nhủ. “Hay là ngươi giả ốm không đi nữa. Ta sẽ tìm trưởng lão Chấp sự tìm cách giải thích cho ngươi. Có nhiều đệ tử tham gia rèn luyện như vậy, thiếu một người chắc không sao đâu.”

“Trong một đêm mà có thể ốm bệnh không dậy nữa, nếu Lũng Thiên Lý cố tình xem xét, phát hiện ra ta không có bệnh thì hắn lại càng có cơ hội chèn ép.” Bạch Dịch nhàn nhạt nói.

“Như thế vẫn còn tốt hơn là một mình người đi tới cái sơn mạch đó.”
Dương Nhất Phàm lo lắng đáp. “Người muốn đi, chỉ sợ không trở về được.
Cùng lắm thì ta và Lũng Thiên Lý trở mặt, để xem hãn có thể làm gì.”

Bạch Dịch lắc đầu. “Lũng Thiên Lý có thể mua chuộc được thủ vệ ở
Thiên Lao, mang Pháp Khí trung giai cho tên tù nhân ấy chứng tỏ lực
lượng của hãn ở trong tông môn người không thể so sánh được. Nếu vạch
mặt hãn, người liệu có phải là đối thủ của hãn không?”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Đan Văn Cùng Độc Văn

“Cái gì?” Dương Nhất Phàm kinh hãi, vội vàng hỏi. “Lúc người ở Thiên Lao hoàn thành nhiệm vụ chẳng lẽ đã gặp bất trắc gì?”

“Không có gì. Lúc ở đó ta không tổn hao lông tóc gì cả.” Bạch Dịch cười nhạt, cũng không nói tới những chuyện nguy hiểm mà hắn gặp phải, chỉ hỏi ngược lại Dương Nhất Phàm. “Đại ca Lũng Thiên Nhai của Lũng Thiên Lý rốt cuộc có lai lịch gì?”

Nhắc tới Lũng Thiên nhai, sắc mặt Dương Nhất Phàm liền biến đổi. Hắn trầm ngâm một lát mới nói. “Thường Vân Tông có ba phong, theo thứ tự là Phù Diêu, Bích Lạc, Vọng Nguyệt. Đây là ba nơi có Linh khí nồng đậm nhất ở Thường Vân Tông. Trong đó, Vọng Nguyệt Phong là chỗ ở của tông chủ Lê Văn Phong. Phù Phiêu Phong là chỗ ở của Võ trưởng lão Phương Nham, còn Bích Lạc Phong là nơi Văn trưởng lão Mạc Phong cư ngụ.

Ba vị này đều đạt tới cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Ở Thường Vân Tông, trừ trưởng lão Chấp pháp Sở Cửu Hồng cũng đạt tới Nguyên Anh kỳ ra thì không còn ai nữa. Đại ca Lũng Thiên Nhai của Lũng Thiên Lý chính là đệ tử chân truyền của Võ trưởng lão Phương Nham.”

Trầm mặc thêm một chút, Dương Nhất Phàm tiếp tục nói. “Lũng Thiên Nhai có thiên phú cực cao, đứng đầu trong danh sách phần lớn các đệ tử chân truyền ở Thường Vân Tông. Nhiều năm trước hắn đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ. Nghe nói hắn chỉ một mực bế quan cảm ngộ, chuẩn bị trùng kích Kim Đan kỳ. Hắn là đệ tử chân truyền rất có hy vọng đạt tới Kim Đan cảnh của tông môn ta.”

“Tính tình người này rất liều lĩnh, có thù tất báo. Vì có thiên phú không tầm thường nên rất được Võ trưởng lão coi trọng. Nghe nói hẳn chỉ cần đột phá Kim Đan cảnh thì sẽ được chỉ định là Võ trưởng lão kế tiếp của Phù Diêu Phong.”

Ở Thương Vân Tông, Văn và Võ trưởng lão là hai người có quyền lợi gần với tông chủ nhất, những trưởng lão khác cơ bản không thể so sánh được. Nếu thực sự Lũng Vô Nhai được chỉ định là Võ trưởng lão đời kế tiếp thì địa vị của hẳn như thế nào có thể tưởng tượng được. Những trưởng lão bình thường gặp hẳn cũng phải khách khí vài phần.

Một người đặc đạo, gà chó lên trời. Câu ngạn ngữ phàm tục này cũng tồn tại ở tu chân giới. Chỉ cần có một chỗ dựa cường đại, dù là gà chó cũng có thể vênh váo.

“Địa vị của tên Lũng Vô Nhai này quả nhiên không nhỏ. Nếu hẳn thực sự trở thành Võ trưởng lão, chẳng phải Lũng Thiên Lý có thể quét ngang tông môn hay sao.” Bạch Dịch lãnh đạm nói, nhưng trong giọng nói lại không có chút ý tứ lo lắng nào.

Thấy Bạch Dịch có thể bảo trì thái độ bình thản, Dương Nhất Phàm cười khổ, nói. “Bạch Dịch, ta biết vị trưởng bối trong nhà ngươi là một kỳ nhân ở tu chân giới, nhưng nếu lần này ngươi thực sự muốn đi Thái Hằng sơn mạch, ta sợ sẽ lành ít dữ nhiều. Năng lực của ta có hạn, không thể bảo vệ cho ngươi. Nếu ngươi quyết định đi Thái Hằng sơn mạch kia, nên sớm có chuẩn bị mới phải.”

Dương Nhất Phàm nói vậy là muốn Bạch Dịch sớm nghĩ biện pháp mà đối phó, tranh thủ thời gian rời khỏi Thương Vân Tông, về nhà tìm sự trợ giúp.

Đối với vị trưởng bối đứng sau lưng Bạch Dịch kia, Dương Nhất Phàm vẫn luôn cho đó là một vị kỳ nhân, hơn nữa tu vi nhất định không thấp. Chỉ

là hãn không biết, sự thực thì Bạch Dịch chỉ có một mình mà thôi, lấy đầu ra trường bối.

“Hành trình ở Thái Hằng sơn mạch lần này không thể không đi.” Bạch Dịch không đổi sắc mặt, đáp. “Yên tâm đi, nếu ta đã dám đi tất tự tin có thể bảo vệ bản thân. Chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ mà thôi, còn không giết được ta.”

“Lũng Thiên Lý đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ rồi.” Dương Nhất Phàm thấy Bạch Dịch nhất quyết muốn đi tới Thái Hằng sơn mạch thì hoảng sợ nói.

“Chỉ cần hàn đàm Táng Hồn Cốc không bị khô cạn là được.” Bạch Dịch vẫn giữ thần thái bình tĩnh, thốt ra một câu quái dị. Dương Nhất Phàm sững người, sau đó trầm tư không nói.

Hàn đàm ở Táng Hồn Cốc chính là hiểm địa năm đó Dương Nhất Phàm bị quý vật nhập vào người.

Cái hàn đàm đó cả đời này hãn sẽ không quên, cũng không dám quay lại. Song khi Bạch Dịch nhắc tới hai chữ hàn đàm, Dương Nhất Phàm lại cảm giác có một cỗ sát khí từ người đối phương toát ra, giống như người thiếu niên gầy gò trước mặt hãn đây đang cất giấu tuyệt thế hung thú nào đó. Đừng chỉ nhìn bộ dạng Bạch Dịch đang vô cùng bình tĩnh không chút gợn sóng, từ người hãn vẫn tản mát ra khí tức đủ khiến người khác run rẩy.

Sau một hồi trầm mặc, Dương Nhất Phàm trầm trọng gật đầu, mang mấy chục khối Linh thạch còn sót trên người đưa cả cho Bạch Dịch, sau đó hãn mới rời đi.

Đợi Dương Nhất Phàm đi rồi, con bạch trùng mới từ trong người Bạch Dịch bò ra, cười đùa nói. “Chủ tử, liệu có còn... Cửu Khúc Đan Văn Tẩy Tủy Đan hay không? Cửu Khúc Đan Văn này thật là mỹ vị, hắc hắc...”

Bạch Dịch liếc mắt nhìn Chúc Hỏa hỏi. “Còn bao lâu nữa người mới đạt tới Yêu thú cấp hai?”

“Nếu có một trăm tám mươi hạt Linh đan đạt tới Cửu Khúc Đan Văn, đoán chừng sau một năm là ta có thể tiến giai thành Yêu thú cấp hai rồi.” Chúc Hỏa tưởng tượng ra Cửu Khúc Đan Văn thì nước miếng đã chảy đầy đất, không cần suy nghĩ, mở mồm là nói luôn con số một trăm tám mươi hạt.

“Cửu Khúc Đan Văn thì ta không có, nhưng Cửu Khúc Độc Văn thì có một hạt đây, người có muốn ném thử hay không?” Bạch Dịch lạnh lùng đáp.

Đan Văn phân ra làm cửu khúc. Thấp nhất là Nhất Khúc, cao nhất là Cửu Khúc. Tất cả tu chân giả đều biết điều này, nhưng lại có rất ít người biết, trên Linh đan còn có Độc Văn.

Linh Đan xuất hiện Đan Văn chứng tỏ nó có dược hiệu rất cao. Đan Văn càng nhiều thì dược hiệu càng mạnh. Nhưng Độc Văn là do Linh đan luyện ra có chứa nhiều tài liệu là các loại thảo dược độc hại. Bởi vì hai cực tương khắc nên rất hiếm Linh đan xuất hiện Độc Văn.

Trong tu chân giới, Đan Văn xuất hiện khá phổ biến. Độc Văn thì hầu như không có người biết tới. Những tu chân giả cấp thấp càng không thể biết. Nhưng một khi đã xuất hiện Độc Văn này, dược hiệu của Linh đan cũng nghịch chuyển một cách triệt để.

Nếu Linh đan chữa thương xuất hiện Độc Văn, nó sẽ trở thành độc dược cực độc. Nếu Độc Văn xuất hiện trên Linh đan có tác dụng làm tăng tiến tu vi thì tu chân giả khi nuốt vào, tu vi không những không tăng tiến mà còn thụt lùi.

Một cái Độc Văn có thể làm cho dược hiệu của Linh đan nghịch chuyển, xuất hiện hai cái Độc Văn thì độc lực sẽ tăng lên gấp đôi. Nếu Linh đan

xuất hiện Cửu Khúc Độc Văn, tu sĩ nuốt trôi dù có tu vi cao thâm cũng sẽ mất mạng.

Bạch trùng nghe tới Cửu Khúc Độc Văn thì toàn thân run lên, vội vàng trình trọng nói. “Nếu như có thể thôn phệ Linh đan Bát hoặc Cửu Phẩm, trong nửa năm thôi nô tài có thể tiến giai lên Yêu thú cấp hai rồi.”

“Nửa năm sao...”, Bạch Dịch thầm nói, lông mày hơi cau lại.

Chúc Hỏa cần nhanh nhất nửa năm mới có thể tiến giai. Tốc độ tiến hóa ấy cũng tương tự như dự liệu của Bạch Dịch, có điều lại cần số lượng Linh đan quá lớn.

Số lượng Linh đan mà bạch trùng cần không giống như các tu chân giả bình thường. Bất kể là đan dược gì, tu chân giả thông thường mỗi ngày chỉ được phục dụng nhiều nhất một hạt, nửa năm cũng không thể dùng hơn trăm hạt. Nhưng nếu Chúc Long dùng toàn lực để thôn phệ, mượn Linh khí ẩn chứa trong đan dược để tiến giai thì trong thời gian nửa năm, nó có thể cắn nuốt hơn vạn hạt Linh đan!

Không nói tới Bát Phẩm, dù là Linh đan có phẩm cấp thấp nhất, để có số lượng hơn vạn hạt cũng phải tiêu hao hết mấy chục vạn, thậm chí hàng trăm vạn đê giai Linh thạch.

Hiện giờ bạch trùng mới đạt trình độ Yêu thú cấp một, muốn đối phó với một ít Yêu thú cấp một khác thì được, nhưng đối kháng trực tiếp với tu chân giả có cảnh giới Trúc Cơ thì còn không đủ, không cần thận còn có thể bị trọng thương.

Không phải Bạch Dịch lo lắng cho con Chúc Hỏa hèn mọn bỉ ổi này, mà hẳn lo lắng cho Chân Hồn của Chúc Long đang ngủ say sẽ bị diệt vong nếu hồn phách Chúc Hỏa lại bị thương nặng. Do đó, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hẳn sẽ không để bạch trùng phải mạo hiểm. Đã không thể trông cậy

được vào bạch tròng, hành trình đi Thái Hằng sơn mạch lần này chỉ có thể dựa vào bản thân hãn mà thôi.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thái Hằng Hành Trình

Còn một ít Thông Mạch Đan trong túi trữ vật, Bạch Dịch lấy tất cả nhét vào loa xác rồi không để ý tới bạch trùng nữa, nhắm mắt trầm tư.

Bạch trùng tưởng là đan dược gì tốt hơn, khi nhận ra chỉ là Thông Mạch Đan thì nó liền trở nên ủ rũ.

Loại đan dược không phẩm cấp gì này cơ bản không có tác dụng gì với nó cả, nhưng nhìn sắc mặt chủ tử không vui nó cũng biết điều bò lại vào trong loa xác. Qua đoạn trao đổi vừa rồi, nó cũng biết ngày mai chủ tử của nó sẽ gặp phải phiền phức.

Tuy Chúc Hỏa hèn mọn bỉ ổi, lời nói tào lao chẳng khác du côn nhưng nó có một đặc điểm lớn nhất mà nó tự biết rất rõ.

Nếu đánh không lại địch nhân, chắc chắn nó sẽ không xuất đầu lộ diện, yên lặng làm con rùa đen rụt đầu. Nếu có thể đánh thắng đối phương, Chúc Hỏa sẽ xung phong lên tuyến đầu, bày ra bộ dáng của một trung bộc.

Tính cách này của Chúc Hỏa hoàn toàn trái ngược với Chúc Long. Nó biết Bạch Dịch hiểu thấu điều này, bản tính không thay đổi, lại còn thường vì vậy mà mừng thầm, khoe khoang là bản thân mình tự biết tiến thoái.

Đã biết rõ về Chúc Hỏa nên Bạch Dịch không để ý tới nó, chỉ một mình suy tư về hành trình đi Thái Hằng sơn mạch ngày mai.

Một đêm này, toàn bộ Thương Vân Tông như sôi trào. Khi thì kiếm quang bay đầy trời, lúc thì có vô số Pháp Khí bay lượn, chớ một hoặc cả

nhóm tu sĩ nhằm hướng Thái Hằng sơn mạch bay đi.

Sáng sớm, đệ tử của Lưu Tiên Cư bắt đầu tập kết. Trưởng lão Chấp sự đã lên tiếng, phàm là các đệ tử đạt tới Luyện Khí trung kỳ thì đều tham dự chuyển đi tới Thái Hằng sơn mạch lần này. Những người không muốn đi cũng không thể ở lại.

Đệ tử ngoại môn có rất ít người có Pháp Khí phi hành, hơn nữa Pháp Khí thuyền gỗ của bọn họ có cấp bậc quá thấp, tốc độ lại chậm. Nếu tự mình bay đi, lúc tới được Thái Hằng sơn mạch thì đã chẳng còn nhìn thấy bóng dáng đệ tử nội môn đâu nữa. Hơn nữa đường xá xa xôi, dù có địa đồ cũng có không ít đệ tử bị lạc đường.

Đệ tử ngoại môn đều mới bước vào tu chân giới, không có mấy người được đi xa bao giờ.

Đệ tử ngoại môn tham dự vào lần tông môn rèn luyện này có chừng trăm người. Tất cả đều đạt tới Luyện Khí trung kỳ. Đợi tới lúc mọi người đã có mặt động đủ, Lũng Thiên Lý mới ưỡn ngực, khoan thai đi tới.

Quan sát một lượt đám đệ tử ngoại môn xong, Lũng Thiên Lý cao giọng nói. “Lần rèn luyện này vốn không có phần của các ngươi. Là bản Chấp sự thấy các ngươi tu luyện khắc khổ mới khẩn cầu trưởng lão Chấp sự cho các ngươi có cơ hội này. Chờ tới lúc đến Thái Hằng sơn mạch, các ngươi đừng làm mất mặt ngoại môn ta là được.”

Lũng Thiên Lý nói vờ nói vẹt một lúc, có không ít đệ tử ngoại môn cảm động đến rơi nước mắt, nhốn nháo cả lên.

“Lũng Chấp sự yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ không làm mất mặt ngoại môn.”

“Đệ tử nội môn có thể rèn luyện, đệ tử ngoại môn chúng ta cũng có thể!”

“Đúng! Không thể để những đệ tử nội môn kia xem thường chúng ta được.”

Đa số đệ tử ngoại môn đều bày tỏ thái độ, trong lúc nhiệt huyết sôi trào, Lũng Thiên Lý gật đầu nói tiếp. “Coi như các người biết nỗi khổ tâm của bản Chấp sự, nhưng các người cũng không cần lo lắng quá. Các người chỉ là đệ tử ngoại môn, không cần tiến vào sơn mạch, cứ đi theo sau đệ tử nội môn để học hỏi là được rồi.”

Thấy Lũng Thiên Lý hết lòng quan tâm tới đệ tử ngoại môn, rất nhiều người sinh lòng cảm kích. Chỉ có một số ít đệ tử nhìn ra chân tướng, trong lòng xem thường, thầm mắng Lũng Thiên Lý là kẻ làm bộ làm tịch, vô sỉ hèn hạ.

“Đệ tử ngoại môn các người có ít cơ hội ra ngoài rèn luyện, lần này có thể sẽ gặp được Yêu thú chân chính.” Lũng Thiên Lý thông thả, vừa đi vừa giảng giải. “Với tu vi thấp kém của các người, đối phó với Yêu thú cấp một bình thường cũng rất khó khăn. Nếu thấy Yêu thú thì cần phải hết sức cẩn thận. Có năm ba người tụ tập lại một chỗ thì có thể thử chém giết Yêu thú một phen. Một mình hành động thì chỉ nên đi ở bên ngoài mà thôi. Nếu gặp phải Yêu thú cấp hai, ta khuyên các người nên quay đầu bỏ chạy cho nhanh. Các người nếu mất mạng ở Thái Hằng sơn mạch thì đừng trách bản Chấp sự không nhắc nhở trước. Dầu vậy, đã tham gia rèn luyện thì khó tránh khỏi việc có người sẽ mất mạng.”

Nghe được sự đáng sợ của Yêu thú, một số đệ tử ngoại môn đã biến sắc, tự nhủ phải cẩn thận hơn. Một số ít bản lĩnh kém đã có ý muốn thối lui.

“Nhìn chung thì Yêu thú cũng không có gì quá đáng sợ. Chúng ta là tu chân giả, cũng không phải phạm nhân.” Lũng Thiên Lý cười cười, bước chân dừng lại trước một thiếu niên gầy yếu.

Xoẹt!

Đúng lúc đó, Lũng Thiên Lý tế xuất phi kiếm, đồng thanh quát. “Người tu hành tu luyện chính là tiên đồ, đạ chính là thiên đạo. Yêu đã là tà, tu chân giả chúng ta nên trừ đi mới phải.”

Chưa dứt lời, Lũng Thiên Lý đã điểm phi kiếm một cái. Chỉ thấy phi kiếm phá không mà bay đi, tiến thẳng đến trước mặt thanh niên kia.

A!!!

Hành động bất ngờ của Lũng Thiên Lý khiến đám đệ tử kinh hãi hô lên, không biết vì sao hăn lại xuất kiếm với một đệ tử ngoại môn như vậy.

Người đứng trước mặt Lũng Thiên Lý chính là Bạch Dịch. Phát hiện đối phương điều khiển phi kiếm đâm về phía mình, lông mày Bạch Dịch chỉ khẽ nhướng lên, thân thể không hề cử động, toàn thân vững như bàn thạch.

Xoẹt!

Phi kiếm sắc bén bay sượt qua cánh tay phải của hăn, xé rách ống tay áo hăn để lại mấy giọt máu nhỏ. Từ bên ngoài nhìn lại thì không thấy Bạch Dịch bị hao tổn chỗ nào. Miệng vết thương kia cực nhỏ, người ngoài rất khó phát hiện ra.

Một kiếm xuất ra xuyên phá ống tay áo. Kiếm pháp tinh xảo thế này khiến cho đám đệ tử một lần nữa kinh động, đồng loạt hô lên. Bọn chúng còn tưởng Lũng Thiên Lý vì bọn chúng mà biểu diễn kiếm pháp cao siêu để động viên.

Miệng vết thương quá nhỏ, không cần phải băng bó. Không bao lâu sau là có thể tự khỏi, nhưng sắc mặt Bạch Dịch thì trầm xuống, hàn mang lóe lên.

Bạch Dịch xem ra, hành động này của đối phương chính là một lời cảnh cáo.

Lũng Thiên Lý muốn nói cho hẳn biết, Thái Hằng sơn mạch chính là mồ chôn của hẳn!

Thu hồi phi kiếm, Lũng Thiên Lý chắp hai tay sau lưng, mang thanh phi kiếm thu nhỏ lại rồi đưng nhẹ lên mặt mảnh gương đồng. Trên lưỡi kiếm có mấy giọt máu của Bạch Dịch, chúng nhanh chóng bị mảnh gương cổ quái hấp thu, biến mất không để lại dấu tích. Sau đó hẳn mới cất Pháp Khí này đi.

Hành động mờ ám này của hẳn không bị ai phát hiện ra.

Cười lạnh lùng một tiếng, Lũng Thiên Lý nói với giọng cực trầm thấp. “Nhất là người, chờ tới khi đến Thái Hằng sơn mạch, người phải hết sức cẩn thận!”

Nói xong, Lũng Thiên Lý lùi về phía sau vài bước, hẳn lấy ra một kiện Pháp Khí là một chiếc thuyền mộc, ném lên không trung. Cái thuyền đón gió lập tức hóa thành một con thuyền to như tòa nhà bảy trượng lơ lửng trên không trung.

Lũng Thiên Lý dẫn đầu tiến lên trên con thuyền, lớn tiếng nói. “Pháp Khí phi hành này đủ để chứa tất cả các người. Các người mau lên một lượt, chúng ta sẽ xuất phát lập tức.”

Pháp Khí phi hành cũng chia ra lớn nhỏ. Có cái chỉ chứa được mấy người, lại có cái đủ để cả trăm người cưỡi. Pháp Khí phi hành càng lớn thì tốc độ sẽ càng chậm. Tuy nhiên, việc điều khiển Pháp Khí phi hành chỉ tiêu tốn một lượng Linh khí cực nhỏ, không giống với việc ngự kiếm phi hành. Khi cần phải di chuyển đi xa, dùng Pháp Khí phi hành vẫn là thuận tiện mà lại ít tốn sức nhất.

Pháp Khí thuyền gỗ của Lũng Thiên Lý là loại chuyên dùng để chở số lượng người lớn, phần lớn Chấp sự đều được phân phối. Tuy đệ tử nội môn

rất ít sử dụng loại Pháp Khí phi hành không lồ, cồng kềnh này, nhưng dùng nó để chở đám đệ tử ngoại môn thì lại rất phù hợp.

Đợi tất cả đệ tử ngoại môn đều đã lên thuyền, Lũng Thiên Lý đặc ý cười nhẹ. Hắn điều khiển Pháp Khí nhanh chóng rời khỏi Thương Vân Tông, tiến về phía xa xa.

Bên trong Lưu Tiên Cư, Dương Nhất Phàm nhìn con thuyền bay đi, trong lòng lo lắng không yên. Hắn thực sự lo lắng cho vận mệnh của Bạch Dịch. Cùng lúc ấy, ở sâu bên trong Đan Các, có một trưởng lão từ trong một gian mật thất bước ra, thân ảnh già nua còng xuống. Khuôn mặt nhiều nếp nhăn không che giấu được biểu tình hưng phấn, phảng phất như sắp sửa luyện thành một loại Linh đan hiếm thấy nào đó.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Rèn Luyện Bắt Đầu

Thái Hằng sơn mạch nằm ở phía Bắc của Thanh Châu, biên giới Đại Phố. Khoảng cách từ đó tới Thương Vân Tông khoảng hơn ba ngàn dặm.

Xuất phát từ sáng sớm, chiếc thuyền gỗ chở đám đệ tử ngoại môn bay hết một ngày một đêm mới tới khu vực biên giới sơn mạch này.

Xa xa, từng ngọn núi tinh mịch nhấp nhô như sóng biển, kéo dài liên miên tới vạn dặm. Từ trên thuyền gỗ nhìn lại, những mảng xanh biếc dường như kéo dài ra vô tận, điểm tận cùng như được nối với chân trời.

Sơn mạch Thái Hằng gồm nhiều dãy núi trải dài vạn dặm, bên trong hồ báo thành đàn, Yêu thú xuất hiện khắp nơi, hiểm địa nhan nhản chính là địa điểm nổi danh ở Thanh Châu.

Nếu tu chân giả đã coi là hiểm địa, tất nhiên ở đó không thể chỉ có mỗi Yêu thú. Bên trong sơn mạch có cả độc chướng khí, đầm lầy nuốt người cùng một số thực vật to lớn ăn thịt cả yêu thú.

Những khu vực nguy hiểm trong sơn mạch này nhiều vô số kể. Qua rất nhiều năm, tu chân giả trong tu chân giới thăm dò cũng không đánh dấu hết được những khu vực nguy hiểm trong đó. Nhưng có ba nơi được coi là tuyệt hiểm chi địa.

Ba nơi này lần lượt là Mộ Vụ Lâm, Đê Huyết Nhai và Táng Hồn Cốc. Hầu như mỗi năm đều có không ít tu chân giả vẫn lạc (chết) tại ba hiểm địa này. Sau này, tu chân giới đưa ra cảnh báo, tu chân giả không đạt tới cảnh giới Trúc Cơ mà tiến vào những nơi này thì phải chết không thể nghi ngờ.

Tu sĩ Trúc Cơ mà đơn độc đi vào ba hiểm địa này cũng khó mà sống sót đi ra được.

Chiếc thuyền gỗ cực lớn đáp xuống bên cạnh một mô đất. Đám đệ tử ngoại môn nhao nhao nhảy xuống, ngó nghiêng quan sát xung quanh. Cách mô đất này gần một dặm chính là rừng rậm bên ngoài Thái Hằng sơn mạch.

Lũng Thiên Lý thu thuyền gỗ lại, nhìn không gian trống trải bốn phía nói. “Tốc độ bay của chúng ta quá chậm, mất một ngày một đêm mới đi tới bên ngoài sơn mạch. Đệ tử nội môn dù cảnh giới thấp một chút cũng đi trước chúng ta rồi. Tuy vậy, đi chậm cũng có cái tốt. Rất nhiều đệ tử nội môn đi vào sơn mạch, các người đi theo sẽ không gặp phải nguy hiểm gì. Dù có Yêu thú cũng đã bị đệ tử nội môn tiêu diệt sạch sẽ rồi.”

Nở nụ cười mê hoặc chúng nhân, Lũng Thiên Lý nói tiếp. “Lần rèn luyện ở Thái Hằng sơn mạch này kéo dài sáu ngày. Chúng ta đi đường đã làm trễ mất một ngày, thời gian chỉ còn lại có năm ngày. Trong khoảng thời gian này các người có thể tùy ý thăm dò khu vực bên ngoài sơn mạch. Sau năm ngày nhất định phải rời khỏi sơn mạch, tự động quay về tông môn. Nếu không qua khoảng thời gian này, các đệ tử khác đều rút ra khỏi sơn mạch, các người còn ở lại trên núi tức là muốn chết.”

Lũng Thiên Lý ưỡn cao lồng ngực, từ trên cao nhìn xuống, vung tay lên, quát. “Thời gian rèn luyện bắt đầu, các người có thể tiến vào sơn mạch rồi!”

Dưới mệnh lệnh của Chấp sự, đệ tử ngoại môn người kết năm, kẻ kết ba, cũng có những người đơn độc đi về phía trước, phóng tới rừng rậm phía trước. Không bao lâu sau đã lần lượt mất tích trong rừng thẳm.

Bạch Dịch ở trong đám đệ tử ngoại môn tiến vào rừng, nhưng vừa vào trong hẻm liền thay đổi phương hướng, quay ra hơn một dặm mới lại tiếp

tục tiến về phía trước. Không lâu sau, thân ảnh gầy gò của hắc biến mất trong khu rừng.

Khương Đại Xuyên cũng có mặt trong đội ngũ rèn luyện lần này. Hắc muốn cùng Bạch Dịch đi chung nhưng đợi cả buổi vẫn không gặp tiểu thúc của hắc, vì vậy đành đứng lên tự mình thăm dò xung quanh gần đó.

Giữa bốn về yên tĩnh, Lũng Thiên Lý đứng yên lặng, khuôn mặt mập mạp vẫn giữ nguyên nét cười, chỉ có điều ẩn sau đấng sau là tâm địa như độc xà khiến người khác phải kinh hãi.

Lũng Thiên Lý móc từ trong người ra mảnh gương đồng, vận chuyển Linh lực rót vào đó. Chỉ thấy mặt kính lóe lên linh quang. Một thân ảnh mơ hồ hiện ra trong đó. Linh lực rót vào tấm gương càng nhiều, thân ảnh mơ hồ càng trở nên rõ nét hơn. Người đó chính là Bạch Dịch.

“Ta có Truy Hồn Kính trong tay, người khác nào cá trong chậu.”

Cầm mảnh gương đồng, Lũng Thiên Lý nở nụ cười, âm tàn quát lên. “Giờ săn bắn mới bắt đầu rồi. Bạch Dịch ơi Bạch Dịch, người cần phải trốn thoát nhanh một chút. Chỉ khi người có thể trốn ra ngoài trăm dặm thì mới thoát khỏi sự truy tung của Truy Hồn Kính của ta. Ha ha ha...”

Lũng Thiên Lý cười lớn, khuôn mặt vặn vẹo trở nên dữ tợn. Hắc quát khê. “Không biết phân biệt nặng nhẹ, bản Chấp sự sẽ cho người ném cực hình nơi nhân gian của một con mồi bị săn đuổi, cho người biết cảm giác sống không bằng chết!”

Trong khu rừng cổ, bước chân Bạch Dịch chợt ngừng lại, hắc quay đầu nhìn về phương hướng lúc mới đến, hai hàng lông mày thanh tú hơi nhăn lại.

Tuy lúc tiến vào trong khu rừng hắc đã thay đổi phương hướng, đi được một dặm mới thay đổi tiến về phía trước nhưng lại không thấy Lũng Thiên

Lý đui theo sau. Điều này làm Bạch Dịch cảm thấy khó hiểu.

Cố tình sắp xếp để trưởng lão Chấp sự đồng ý cho đệ tử ngoại môn ra ngoài rèn luyện, lý do tất nhiên là vì Bạch Dịch. Nhưng vì sao hẳn còn chưa đui theo? Chẳng lẽ tên ti tiện kia còn có chiêu bài gì khác?

Tuy sinh nghi trong lòng nhưng Bạch Dịch cũng không có cách nào biết được thủ đoạn của Lũng Thiên Lý, hẳn chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Bên ngoài Thái Hằng sơn mạch là một vùng rừng rậm vô biên. Trong rừng có nhiều gốc cây già cao tới mười trượng, bóng cây rậm rạp tới mức che lấp cả ánh mặt trời, thi thoảng mới có một vài tia sáng lẻ loi xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất. Không gian lúc nào cũng tĩnh mịch.

Đạp trên lá khô, Bạch Dịch bước không nhanh không chậm đi trong khi rừng. Hẳn không để ý tới những kỳ hoa dị thảo trong này. Không chỉ vì những kỳ hoa dị thảo này không dùng được, mà nếu có xuất hiện đệ giai Linh thảo hẳn cũng không để vào mắt.

Dừng lại trên một mảnh đất trống trải, Bạch Dịch lấy mảnh địa đồ mà Dương Nhất Phàm đưa cho từ trong túi ra, thoáng phân biệt phương hướng sau đó nhắm hướng Đông Nam mà tiến tới.

Bên ngoài sơn mạch hẳn không có hứng thú với bất cứ cái gì. Mục đích của hẳn chính là Táng Hồn Cốc, nơi Dương Nhất Phàm gặp nạn năm xưa.

Chỗ đó mới chính là nơi hẳn với Lũng Thiên Lý thanh toán hận thù.

Thái Hằng sơn mạch quá rộng lớn, đệ tử Thương Vân Tông tuy nhiều nhưng phân tán trong khu rừng này thì chỉ giống như thả năm cát xuống con sông lớn mà thôi. Một chút bọt nước cũng không nổi lên được. Nếu không phải tông môn đã sớm ra quy định về khu vực được đi vào thì dù có thăm dò cả tháng, chưa chắc các đệ tử đã gặp được nhau.

Mất nửa canh giờ đi thẳng tới, Bạch Dịch chỉ thấy hai đệ tử ngoại môn, ngoài ra không gặp bất cứ đệ tử nội môn nào.

Đệ tử nội môn đều đã sớm tiến vào bên trong. Bạch Dịch không tiếp tục đi bộ nữa. Hắn lấy ra Pháp Khí, khống chế độ cao cách mặt đất phi hành hơn một trượng rồi phóng đi.

Lúc thăm dò các khu vực nguy hiểm, việc phi hành là một điều tối kỵ. Vì trong quá trình phi hành, tu chân giả có thể làm kinh động tới Yêu thú ở xung quanh, tự biến mình thành mục tiêu chú ý của chúng.

Tu chân giới có rất nhiều Yêu thú có khả năng phi hành tồn tại. Hơn nữa, có một số ít Yêu thú sống trên mặt đất có khả năng tấn công lên không trung. Nếu không có thực lực cường đại, phi hành trong hiểm địa chẳng khác nào hành động tự sát.

Bạch Dịch có thể phi hành mà không sợ Yêu thú tấn công là vì đệ tử nội môn đã gia nhập sơn mạch từ trước rồi, mé bên ngoài sơn mạch này nếu có thì cũng chỉ là Yêu thú cấp một. Yêu thú cấp độ ấy còn chưa làm khó được hắn.

Vượt qua một cây đại thụ phải năm người ôm mới hết, trước mắt Bạch Dịch bỗng xuất hiện một đám dây leo mảnh, dài rủ xuống giống như một tấm lưới lớn đang quét tới.

Tốc độ thuyền mộc dưới chân hắn đang bay với tốc độ phi mã. Với tốc độ ấy rất khó để có thể lách qua chướng ngại vật xuất hiện bất ngờ. Hơn nữa, hắn còn chưa đạt tới Trúc Cơ, chưa sinh ra Linh thức nên không thể nhìn ra đám dây leo phía sau cây cổ thụ kia.

Ánh mắt ngưng trọng, Bạch Dịch tế xuất phi kiếm, chém đứt đám dây leo phía trước. Thuyền mộc vẫn không ngừng bay đi. Dây leo hai bên rủ xuống như mưa.

Người thiếu niên đi xuyên qua đám dây leo trông thật thanh nhã, chẳng khác nào cảnh đẹp trong tranh nhưng khi Bạch Dịch sắp bay qua màn dây leo rơi rụng này, từ trên đỉnh đầu hần đột nhiên có một nhánh dây leo rủ xuống. Phía đỉnh dây leo này là một cái miệng lớn chứa đầy răng nanh dữ tợn.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Thanh Hoa Mãng

Một luồng gió mang theo mùi tanh từ trên đầu thổi tới, Bạch Dịch vừa ngẩng lên đã thấy một cái miệng lớn dính máu há to đang treo ngược trên ngọn một cây Thanh Đăng.

Răng nanh trắng nhọn nhỏ giễu từng sợi hàn mang. Cái miệng lớn chưa tới, một cái lưỡi màu đỏ như máu đã thụt ra thụt vào như ác quỷ câu hồn trong Địa phủ. Nếu là người bình thường chứng kiến cảnh này, không sợ tới hồn vía lên mây mới lạ. Dù là đệ tử ngoại môn gặp phải chân tay cũng luống cuống, để cuối cùng không chết cũng bị thương.

Thấy cái miệng lớn đớp đớp, hai hàng lông mày Bạch Dịch khê động, thần sắc không có biến hóa gì. Hắn hoàn toàn bình thường như đang nhìn một con gia súc nào đó. Linh khí trong cơ thể được vận chuyển tới lòng bàn chân rồi đột ngột phát lực, còn chuyền mộc dưới chân nghiêng đi né tránh.

Rặc rặc!

Thân thể Bạch Dịch vừa tránh khỏi, cái miệng lớn kia đã cắn trúng con thuyền, dễ dàng cắt đứt một đê giai pháp khí như nó.

Bình thường, đê giai pháp khí cũng không quá kiên cố, cơ bản không so được với Pháp Khí vừa có khả năng tấn công lẫn phòng ngự. Tác dụng của chúng chủ yếu chỉ để phi hành. Con thuyền mộc dưới chân Bạch Dịch cũng là một đê giai Pháp Khí phi hành thấp nhất, sau khi bị cái miệng rắn cắn đứt thì mảnh gỗ vụn bay tứ tung.

Thuyền mộc bị hủy nhưng lông tóc Bạch Dịch không tổn hao gì. Lúc nhảy thoát ra rồi, hấn lấy tay tóm lấy một sợi dây leo, treo mình trên không trung. Cùng lúc đó, kiếm quyết trong tay tạo thành một tia hàn mang lóe lên, chém ra.

Từ ngọn cây nhìn lại, thân thể Mãng xà có màu xanh giống hệt với màu của những sợi dây leo. Trừ khi tu sĩ có khả năng dùng Linh thức để cảm giác, nếu không rất khó phát hiện.

Thanh phi kiếm chém ra mang theo hàn mang bay thẳng tới cổ cự mãng. Chỉ nghe cự mãng gào thét một tiếng, thân thể nó đã bị phân làm hai. Cái đầu cự lớn trào máu tươi rơi xuống, sau đó thân thể dài hơn ba trượng của nó cũng từ ngọn cây rớt xuống theo.

“Thanh Hoa Mãng thật biết ẩn thân.”

Sau khi chém chết con mãng xà, Bạch Dịch buông tay, nhẹ nhàng đáp xuống đất, thấp giọng tự nhủ.

Thanh Hoa Mãng là Yêu thú cấp một, vô cùng am hiểu thuật che giấu, ẩn thân. Nó ẩn nấp trong đám dây leo, tu sĩ cấp thấp rất khó phát hiện. Nếu không phải Bạch Dịch dùng thuyền mộc di chuyển như thế, chưa chắc đã dụ được nó ra khỏi cái cây ấy.

Phàm là Yêu thú mãng xà thì vị trí cách đầu bảy tấc đều là chỗ hiểm. Bạch Dịch dùng tu vi Luyện Khí hậu kỳ giết nó không khó khăn gì, chỉ có điều động tác của hấn thành thực, trơn tru nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi là điều mà tu chân giả bình thường khó có được.

Nhìn pháp khí phi hành đã bị hư hao, lông mày Bạch Dịch cau lại, trầm ngâm một lát rồi tiếp tục lên đường.

Pháp khí phi hành hấn chỉ có một cái ấy, giờ bị Thanh Hoa Mãng hủy mất rồi nên hấn chỉ có thể đi bộ. Không phải Bạch Dịch không thể ngự

kiếm phi hành mà hắn muốn lưu lại một phần hậu thủ, không dễ dàng triển lộ thực lực của mình. Trong bóng tối hắn còn có một kẻ thù luôn theo sát, để ý tới hắn.

Xung quanh không có chút tung tích nào của Lũng Thiên Lý nhưng Bạch Dịch không tin đối phương dễ dàng bỏ qua cho mình. Nếu hiển lộ thực lực quá nhiều, thời gian đối phương hạ thủ với hắn sẽ càng nhanh tới.

Lúc này Bạch Dịch còn đang ở bên ngoài sơn mạch, khoảng cách tới Táng Hồn Cốc khá xa. Nếu đi bộ, không mất một ngày thời gian thì không thể tới được.

Trong rừng cổ, Bạch Dịch di chuyển như bay, xuyên qua đám cây cối. Lúc thì hắn chạy như thỏ lao nhanh qua một mảnh đất trống, khi thì thu mình thật gọn, lặng lẽ quan sát bốn phía. Hắn không biết thân ảnh mình đã hoàn toàn bị Lũng Thiên Lý nắm trong lòng bàn tay rồi.

Trong một mảnh rừng rậm bên ngoài cách chỗ Bạch Dịch chừng vài dặm, Lũng Thiên Lý bước từng bước khoan thai, không vội vàng tiến tới. Hắn nhìn vào tấm gương đồng, cười hắc hắc nói. “Một kiếm có thể giết chết Yêu thú cấp một, thân thủ của người thật cao mình. Đáng tiếc, pháp khí phi hành của người đã bị hủ, người chạy đi đâu bây giờ. Hắc hắc...!”

Sau nửa ngày, Bạch Dịch đã vào sâu bên trong Thái Hằng sơn mạch. Trên đường đi hắn không gặp tên đệ tử ngoại môn nào. Đệ tử nội môn vừa tấn giai đến đây cũng phải cẩn thận từng chút một.

Bởi vì nếu tiếp tục tiến sâu vào, rất có khả năng sẽ gặp phải Yêu thú cấp hai!

Yêu thú cấp một còn dễ dàng đối phó được. Chỉ cần có năm, ba người tập hợp lại là có thể giết chết được chúng. Nhưng nếu gặp Yêu thú cấp hai, đệ tử ngoại môn phải chết không thể nghi ngờ. Chỉ có một số ít đệ tử nội môn mới có thể đánh một trận với chúng.

Càng tiến sâu vào bên trong sơn mạch, nguy hiểm sẽ càng gia tăng gấp mấy lần. Lúc Bạch Dịch đi tới rìa một ngọn núi hoang, hẳn đã hoàn toàn tiến nhập vào Thái Hằng sơn mạch rồi.

Khu vực chính thức của sơn mạch không có nhiều cổ thụ trải rộng như bên ngoài mà có địa hình phong phú, khác thường. Có rừng rậm, có suối chảy, thác nước hồ nước đan xen với bia cảnh chứa đầy thạch lâm, còn có đầm lầy đất hoang đủ khiến cho người ta sợ hãi.

Lúc này, Bạch Dịch đang đứng sát rìa biên giới một khu rừng đá, sắc trời đã chuyển về chiều, ánh mặt trời cuối ngày nhấp nhô trên những mỏm đá tạo thành những tia sáng với màu sắc trầm ổn, xa xưa. Cảnh sắc quả thực rất đẹp.

Mất gần một ngày, Bạch Dịch đã đi được hơn nửa lộ trình nhưng vẫn không thấy có tung tích gì của Lũng Thiên Lý.

“Lũng Thiên Lý có thể bình thản như vậy, không dùng Linh thức để truy tìm, rốt cuộc hẳn có thủ đoạn gì?”

Bạch Dịch khoanh chân ngồi xuống, vừa khôi phục Linh khí vừa cẩn thận quan sát, canh phòng xung quanh, cuối cùng chắc chắn không có bất cứ Linh thức quan sát nào.

Linh thức như gió, vô hình vô chất. Đệ tử ngoại môn bình thường không thể cảm nhận ra được. Nhưng nếu có Linh thức xuất hiện xung quanh mình, Bạch Dịch có thể dùng kinh nghiệm của mình mà đoán ra. Hiện giờ phát hiện xung quanh hoàn toàn không có Linh thức tồn tại, điều này khiến hẳn rất nghi hoặc.

Với tâm tính của Lũng Thiên Lý, cơ hội tốt như lần này hẳn nhất định sẽ không bỏ qua. Bạch Dịch cũng không tin đối phương lại buông tha cho mình như vậy. Đối phương đã không dùng Linh thức để truy tung, nhất định hẳn còn có phương pháp khác có thể phát hiện ra phương vị của mình.

Tu chân giới có nhiều loại phương thức truy tung, cách thường dùng nhất là dùng Linh thức. Tu sĩ Trúc Cơ cảnh chỉ cần trần Linh thức ra là vạn vật dù sống hay chết trong vòng trăm trượng đều hiện ra rõ ràng. Ngoài cách này ra còn có cách dùng đạo thuật, Pháp Bảo, Pháp Khí, thậm chí là trận pháp.

Nếu không thể xác định phương pháp Lũng Thiên Lý dùng để theo dõi mình, Bạch Dịch không suy nghĩ nhiều, nhìn rừng đá phía trước rồi nhảy vào trong đó.

Theo tính toán của hắn, chỉ cần đi qua khu rừng đá này, không tới nửa ngày là hắn có thể đến được Táng Hồn Cốc.

Tiến vào khu rừng đá rồi, tốc độ di chuyển của Bạch Dịch chậm lại, bước chân hắn nhẹ nhàng không gây ra tiếng động.

Trong khu vực này rất dễ xuất hiện Yêu thú. Nếu đụng phải Yêu thú cấp hai bình thường, với kinh nghiệm của hắn cũng không quá khó để tiêu diệt nhưng sẽ lãng phí rất nhiều công phu. Đối lại nếu gặp phải một ít Yêu thú cấp hai đặc thù thì sẽ phát sinh khá nhiều phiền toái.

Chủng loại Yêu thú khác nhau thì trình độ mạnh yếu cũng khác nhau.

Mặc dù đều gọi là Yêu thú cấp một hoặc cấp hai, nhưng vẫn có những Yêu thú đặc thù có thể nuốt chửng Yêu thú đồng cấp. Bạch Dịch đi vào Thái Hằng sơn mạch không phải để rèn luyện, mục đích của hắn là để diệt trừ kẻ thù Lũng Thiên Lý. Không phải tình huống bắt buộc thì hắn sẽ không đánh nhau với Yêu thú, có thể tránh xa được vẫn là tốt nhất.

Cánh rừng đá trải dài có rất nhiều quái thạch hình dạng kỳ dị nằm ngổn ngang. Phần lớn quái thạch đều dài vào mọc đầu rêu xỉ tạo ra cảm giác thần bí, hoang vu.

Nhảy lên một khối đá xanh, Bạch Dịch nhìn từ trên cao xuống con đường phía trước. Đang muốn nhảy xuống thì bước chân chợt ngừng lại, ánh mắt lóe sáng.

Bên phải cách Bạch Dịch hơn trăm trượng có một tảng đá lớn rất cao, chắc phải tới năm trượng, nhìn không khác gì một tòa núi nhỏ. Dưới đáy tảng đá mọc đầy rêu xỉ, mới nhìn thì không khác gì quái thạch. Dưới tảng đá lại mọc ra một bông hoa lớn cỡ quái.

Bông hoa lớn mọc sát quái thạch, nhìn giống hoa hướng dương. Nó lớn chừng nửa trượng, nở ra đầy diễm lệ. Chỉ là vì đóa hoa quá lớn rủ xuống giống như đang cúi đầu.

Bông hoa lớn nở trong rừng đá vô cùng quý dị, hơn nữa lại chỉ có một đóa, bên ngoài rất khó quan sát được. Lúc này Bạch Dịch đang nhìn thẳng vào bông hoa.

Sau khi phát hiện ra bông hoa lớn, hẳn suy nghĩ một chút rồi nhảy khỏi tảng đá đang ngồi, hướng bông hoa lớn mà đi tới.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Ta Có Một Con Ngỗng

Nhìn bông hoa lớn mọc dựa vào tảng đá kỳ dị, bộ dáng Bạch Dịch như đang tìm kiếm gì đó. Cuối cùng, ánh mắt hẳn dừng lại dưới đáy tảng đá, tập trung vào một cây cỏ nhỏ màu hồng giữa đám rêu xỉ mọc dày đặc.

Cây cỏ nhỏ này thoạt nhìn không có gì đặc biệt, chỉ là màu sắc của nó không giống như những cây cỏ thường khác. Hình dáng của nó rất bình thường, nếu không để ý kỹ thì khó phát hiện ra được.

Thấy cây cỏ nhỏ, Bạch Dịch tiến về phía trước vài bước, tới lúc khoảng cách tới tảng đá còn khoảng hai trượng mới dừng lại.

Đứng tại vị trí đó, Bạch Dịch đã cảm nhận được có một luồng Linh khí nhàn nhạt dao động. Luồng Linh khí này xuất phát từ cây cỏ nhỏ màu hồng kia.

Linh thảo!

Vừa rồi, nếu không phải do Bạch Dịch đứng trên tảng đá, nhìn thấy đóa hoa lớn kia, hẳn cũng sẽ không phát hiện được cây Linh thảo này.

Không vội hái Linh thảo, Bạch Dịch ngẩng đầu nhìn đóa hoa lớn đang rủ xuống cây Linh thảo.

Vèo!

Ngay lúc Bạch Dịch còn đang trầm tư, từ phía trên tảng đá phóng ra một thanh phi kiếm. Trên thân kiếm có hai thanh niên. Một người mặc đạo bào

màu trắng, một người mặc đạo bào màu đen. Cả hai đều là đệ tử của Thương Vân Tông.

“Ồ, có Linh khí dao động!”

Thời điểm phi kiếm sắp bay qua đầu Bạch Dịch, đệ tử mặc áo đen khẽ nói. Hắn điều khiển phi kiếm dừng lại, từ trên cao nhìn xuống nhìn ngắm xung quanh. Lúc thấy Bạch Dịch mặc đạo bào màu xanh đứng gần đó, hắn chẳng nói chẳng rằng, chuyển mắt đi nơi khác, hoàn toàn không coi tên đệ tử ngoại môn trước mắt ra gì.

“Quả nhiên có Linh thảo!”

Thấy cây cỏ nhỏ màu hồng dưới chân tảng đá, đệ tử áo đen kêu lên vui mừng, thúc giục phi kiếm bay xuống dưới.

“Lý sư huynh, có Linh thảo ở chỗ này, sao chúng ta không thấy nhỉ?” Hai người nhảy xuống khỏi phi kiếm, tên thanh niên áo trắng nói.

“Giang sư đệ mới vừa vào tông môn, có lẽ chưa được nhìn thấy Linh hoa, Linh thảo. Cây cỏ nhỏ màu hồng dưới đáy khối nham thạch kia chính là Linh thảo.”

Tên đệ tử áo đen bình thản giảng giải cho tên đệ tử áo trắng. Hắn là đệ tử bình thường của Phù Diêu Phong, tu vi đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ. Tên đệ tử mặc áo bào trắng bên cạnh hắn mới tiến vào tông môn chưa lâu, vì trong người có tam hệ Linh căn nên được Võ trưởng lão thu làm đệ tử chân truyền.

Tên đệ tử áo trắng mới đạt tới cảnh giới Luyện Khí trung kỳ. Hắn vừa tiến vào tông môn được mấy tháng, còn chưa học được thuật ngự kiếm nên được tên sư huynh kia mang theo tới Thái Hằng sơn mạch để học hỏi.

Có cơ hội mang theo một đệ tử chân truyền bên mình, vị sư huynh học Lý kia đã cảm thấy mừng thầm trong lòng.

Những đệ tử bình thường như bọn hắn phải trải qua bao nhiêu năm mới có thể trở thành đệ tử chân truyền, mà thân phận đệ tử chân truyền còn cao hơn thân phận Chấp sự. Chỉ cần hắn có thể kết thân với tiểu sư đệ mới nhập môn này, về sau chắc chắn sẽ hình thành được một mối quan hệ quan trọng.

Lúc phát hiện ra gốc Linh thảo kia, tên Lý sư huynh liền thao thao bất tuyệt, giảng giải những vấn đề liên quan, ra dáng một vị sư huynh còn tên đệ tử họ Giang kia cũng rất chăm chỉ lắng nghe, gật đầu liên tục.

Bạch Dịch thấy hai người một nói một nghe như vậy thì không khỏi buồn cười trong lòng, cũng không quấy rầy hai người, hắn chỉ đứng yên tại chỗ.

Hắn không biết vị Lý sư huynh này nhưng tên đệ tử chân truyền mặc áo bào trắng thì hắn nhận ra. Đó là lúc mới tiến nhập vào Nhập Vân Cốc, đối phương là một trong ba người được vị trưởng lão Chấp sự phát hiện ra thể chất tam Linh căn.

Lúc mới vào tông môn, Bạch Ngọc cũng được phát hiện ra trong cơ thể mang Thủy, Mộc hai hệ Linh căn, sau đó liền bị trưởng lão của Đan Các thu làm đệ tử. Ba người còn lại đều có tam, tứ Linh căn, trực tiếp được nhập vào tông môn. Hiện giờ xem ra mấy người ấy đều đã trở thành đệ tử chân truyền rồi.

Thân thể có Linh căn cũng không quá hiếm thấy, nhưng cũng không hay gặp lắm. Tốc độ tu luyện của những người này so với đệ tử bình thường thì phải nhanh hơn rất nhiều. Nếu có chút thiên phú ấy, sau này nhất định có thể học được chút tạo nghệ, khó trách các trưởng lão trong Thương Vân Tông lại tranh nhau thu làm đệ tử chân truyền.

Bạch Dịch trùng sinh, tu vi không thể khôi phục như trước nhưng tâm tình và hiểu biết thì vẫn còn nguyên, hẳn đã gặp qua là khó có thể quên được. Tuy nói chỉ mới gặp một lần nhưng hẳn có thể nhận ra ngay tên đệ tử mới nhập môn mấy tháng trước kia.

Lý sư huynh nói cách dùng Linh khí để tìm kiếm Linh thảo xong, hẳn cũng chưa thềm nhìn Bạch Dịch lấy một lần. Hẳn nhìn người thanh niên bên cạnh bảo. “Vận khí của Giang sư đệ không tệ. Lần đầu tiên ra ngoài rèn luyện đã có thể tìm được Linh thảo. Thời điểm người báỉ nhập Phù Diêu Phong, sư huynh cũng chưa có vật gì làm quà cho người. Gốc Linh thảo này coi như là lễ gặp mặt của sư huynh vậy.”

“Thật vậy sao? Ta cần phải cảm tạ Lý sư huynh rồi!” Tên đệ tử áo trắng ra bộ mừng rỡ, sau đó hẳn đưa mắt nhìn Bạch Dịch đứng gần đó, chần chừ nói. “Nhưng Lý sư huynh, hình như hẳn mới là người tới trước.”

Lý sư huynh quét ánh mắt khinh thường nhìn Bạch Dịch, dùng giọng điệu chỉ điểm nói. “Giang sư đệ, điều này chứng tỏ kinh nghiệm của người còn thiếu nhiều rồi. Chúng ta là những tu chân giả, chuyện ngắt lấy Linh thảo không dựa vào việc tới trước hay tới sau. ở tu chân giới, mọi người dùng thực lực để nói chuyện. Thiên địa Linh bảo chỉ có cường giả mới có được. Hẳn chỉ là một đệ tử ngoại môn cấp thấp, còn chưa có tư cách theo chúng ta đoạt lấy Linh thảo.”

Sau mấy lời này, tên đệ tử mặc áo trắng trầm mặc không nói. Một lát sau, như đã nghĩ thông suốt điều gì, hẳn gật đầu liên tục nói. “Lời Lý sư huynh nói thật chí lý, sư đệ xin được thụ giáo. Người có cảnh giới thấp kém quá thực không xứng đáng có được Linh thảo. Phần lễ gặp mặt này ta sẽ tu lấy, về sau còn phải nhờ sư huynh chịu khó chỉ điểm cho. Chờ tới lúc tu vi của ta tăng tiến, nhất định sẽ báo đáp.”

“Người có thể suy nghĩ thông suốt nhanh như vậy thật tốt.” Lý sư huynh gật đầu thỏa mãn. “Đừng nhìn hẳn cũng là đồng môn, thân phận hẳn chỉ

như con sâu cái kiến. Nếu hãn là tu chân giả của tông môn khác, sư huynh đã sớm một kiếm chém hãn rồi.”

Nghe xong lời này, tên đệ tử họ Giang cả kinh nói. “Không phải tìm được Linh thảo, đồng môn sẽ đấu tranh một phen sao?”

“Hắc hắc, đâu chỉ có tranh đấu, phải nói là dốc sức liều mạng mới đúng.” Vị Lý sư huynh rung đùi đắc ý đáp, chuẩn bị giảng giải mấy chuyện tàn khốc ở tu chân giới làm Bạch Dịch đứng bên cạnh thấy tức giận.

Không muốn ở đó nghe hai người nói nhảm, Bạch Dịch mở miệng nói. “Ta có một con ngỗng, nó sinh ra một quả trứng. hai con khi xem trọng không thôi, cô cùng vui mừng. Ta thấy chúng vô hại nên để chúng nhìn thấy vài lần. Sau khi xem xong, bọn chúng liền nói trứng ngỗng thành trứng khi nên định thò tay đoạt lấy. Thật sự là buồn cười.”

Bạch Dịch nói xong, hai người sững sờ, sau một lúc mới nghe ra được có điều gì đó không đúng. Vị Lý sư huynh giận tím mặt nói. “Tiểu tử, người nói ai là dã hầu?”

“Lý sư huynh, hãn đang mắng hai người chúng ta là dã hầu tử, muốn cướp trứng ngỗng của hãn.” Tên đệ tử họ Giang lộ vẻ tức giận, sau đó nhỏ giọng nói. “Hầu tử thích ăn trứng ngỗng sao? Sao ta chưa từng nghe qua chuyện này.”

Thấy bộ dạng của hai người, Bạch Dịch bất đắc dĩ, lắc đầu nói. “Đúng là tu chân giới không thứ tự đến trước hay sau, nhưng các người định chiếm đoạt nó, lại còn mang đại nghĩa đồng môn để lấp liếm, việc này thật là hiếm thấy. Nếu không phải nể người còn đang giảng giải cho đệ đệ của mình thì người nghĩ gốc Linh thảo này còn ở nguyên đấy sao?”

“Lúc chúng ta tới, người chưa hề phát hiện ra tung tích của Linh thảo!”

Ngữ khí của vị Lý sư huynh trở nên lạnh lẽo hơn trước, hăn lộ vẻ mặt bất thiện nói. “Hừ, ngươi chỉ là một tên đệ tử ngoại môn mà thôi, chớ ở trước mặt ta đùa nghịch tâm cơ. Ngươi là một tên cảnh giới đệ giai, Linh khí còn chưa thấy dao động, sao có thể phát hiện ra Linh Thảo. Ta giảng giải cho sư đệ, ngươi đứng một bên nghe được coi như là có kiến thức rồi, lại còn nói ra những lời cuồng ngạo thì đừng trách ta không khách khí.”

Khóe miệng Bạch Dịch hiện ra nụ cười cổ quái, ánh mắt hăn trở nên lạnh lẽo, nhàn nhạt nói. “Nếu Lý sư huynh học vấn cao thâm, lịch duyệt mười phần, không biết ngươi có thể nhận ra đây là gốc Linh thảo gì không?”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hoa Nhị Thảo

“Cái này...”

Lý sư huynh nghe Bạch Dịch hỏi thảo dược dưới khe đá tên gì thì bắt đầu quanh co. “Linh thảo ở tu chân giới có biết bao nhiêu chủng loại đa dạng. Đừng nói là ta, dù là Tông chủ đại nhân cũng không thể biết hết tất cả được. Ít nhất ta còn biết đây là Linh thảo, có phải người Linh thảo cũng không phân biệt được không?”

“Thì ra người không biết đây là cái gì.”

Bạch Dịch cười lạnh, lui về sau vài bước mới nói. “Ta không phân biệt được Linh thảo là cái gì, nhưng lại biết đây là Hoa Nhị Thảo. Nếu Lý sư huynh không tin thì cứ tự nhiên kiểm tra.”

Nói xong, Bạch Dịch ung dung đứng đó, cười cười nhìn hai người, quả thực không tranh hái Linh thảo với hai người.

“Hừ, coi như là người cũng biết tốt xấu.”

Lý sư huynh khinh thường nhìn Bạch Dịch lùi lại sau, không mặng không nhạt đáp, sau đó quay đầu nói với thanh niên áo trắng. “Diệt cỏ phải diệt tận gốc. Việc hái cây này cũng vậy. Giang sư đệ xem trọng ta rồi, người nhìn xem ta hái Linh thảo như thế nào, sau này gặp phải cũng cứ thế mà làm theo.”

Tên đệ tử chân truyền liên tục gật đầu, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào sư huynh của mình, không dám chớp mắt sợ bỏ qua mất cơ hội

học hỏi lần này.

Tên Lý sư huynh kia thấy đệ đệ của mình thật tình như thế thì càng thêm đắc ý, bước vài bước tới gần tảng đá, vô cùng cẩn thận loại bỏ rêu xanh mọc xung quanh, sau đó mới nhẹ nhàng nắm rễ cây Linh thảo từ từ nhấc lên.

Động tác người này rất từ tốn, cố tình đệ cho tên Giang sư đệ của mình nhìn thật rõ ràng. Nhưng theo động tác kéo Linh thảo lên, đóa hoa cực lớn phía trên nó lại xảy ra biến hóa quye dị.

Vốn bông hoa nọ trông như hoa hướng dương, tâm hoa bên ngoài cánh hoa nhanh chóng dựng đứng lên, mở ra. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã biến thành một cái hình ống, cánh hoa ở tâm rút về đĩa tuyến chỉ lộ ra đỉnh cánh hoa giống như một dây răng nanh.

Sự biến hóa quý dị này diễn ra hoàn toàn không gây tiếng động gì, trừ Bạch Dịch ra, hai người kia không hề phát hiện thấy. Hơn nữa sau khi cánh hoa biến hóa, chợt bắt đầu chậm chạp rủ xuống mặt đất, hướng về tên Lý sư huynh đang rút gốc Linh thảo.

Thấy bông hoa giống như có sự sống, Bạch Dịch không hề tỏ ra kinh ngạc. Hắn chỉ lãnh đạm đứng ngoài quan sát mà thôi.

Đợi đến lúc bông hoa lớn sắp chạm vào đầu tên sư huynh họ Lý, rốt cuộc tên đệ đệ đi theo cũng phát hiện ra điểm bất thường, run rẩy hô lên. “Hoa..., hoa..., bông hoa chuyển động!”

Hắn vừa hô lên, tên Lý sư huynh cả kinh, vội vàng ngẩng đầu. Không đợi hắn kịp làm gì, bông hoa đã như con mãnh hổ vồ mồi chụp lấy người hắn. Chỉ trong khoảnh khắc, bông hoa đã nuốt lấy nửa người của tên này, sau đó mảnh rễ cây mang theo đóa hoa và tên Lý sư huynh này nhấc lên, trong khi đối phương vẫn đang không ngừng giãy giụa.

Dị biến xảy ra khiến tên đệ tử chân truyền sững sốt, ngã ngời xuống tại chỗ, dùng cả tay lẫn chân lui lại phía sau, sắc mặt tái nhợt. Tận mắt hẳn được thấy bông hoa dần nuốt chửng lấy tên sư huynh họ Lý, nước mắt không tự chủ được cũng chảy dài.

“Yêu..., yêu... yêu quái!!!”

Tên đệ tử chân truyền chảy cả nước mắt nước mũi, gào khóc không ngừng. Hắn mới bái nhập vào tông môn được mấy tháng, trước kia từng là thiếu gia một nhà giàu có, ngay cả giết gà cũng không dám. Lúc này được chứng kiến cảnh tượng kinh khủng, suýt nữa bị dọa cho chết ngất.

“Hoa Nhị Thảo, tên như ý nghĩa. Loại Linh thảo này chính là môi nhử của bông hoa ăn thịt người kia. Ngay cả Linh thảo là loại gì cũng không phân biệt được mà đòi dạy học sinh sao.”

Bạch Dịch bình tĩnh quan sát sự việc xảy ra, sau đó quét mắt nhìn tên đệ tử chân truyền đang không ngừng run rẩy, cười nhạt nói. “Kỳ hoa dị thảo ở tu chân giới không chỉ dùng để luyện đan mà còn có thể ăn thịt người, nuốt Yêu thú. Lần tới nếu nhìn thấy loại hoa này thì phải cẩn thận một chút, đừng như tên sư huynh kia. Hắn đã làm môi cho đóa hoa ăn thịt, có xuống Địa phủ cũng không mặt mũi nào giải thích mình đã chết ra sao.”

Nói xong, Bạch Dịch đi tới bên cạnh bông hoa, một tay lấy bông Linh thảo ra, thu vào trong túi trữ vật. Lúc hẳn ngắt bông Hoa Nhị Thảo, trong bông hoa lớn trên đỉnh đầu mơ hồ phát ra tiếng kêu thê lương của tên sư huynh họ Lý.

“Người..., người cứu hắn sao?” Thấy vị sư huynh họ Lý còn sống chưa chết, tên đệ tử chân truyền khóc nức nở.

“Ta chỉ là một tên đệ tử ngoại môn cảnh giới thấp kém, một đệ tử chân truyền như ngươi còn không cứu được thì ta làm sao mà cứu được.” Bạch Dịch cảm thấy buồn cười, đáp xong thì quay người rời đi.

Chỉ là một tên đệ tử tư lợi mà thôi, Bạch Dịch không rảnh rỗi đi cứu hắc làm gì. Trong thiên hạ này, ngoại trừ muội muội Bạch Ngọc ra, không ai đáng để hắc đi cứu.

Kiếp trước Tiêu Dao Tiên Quân tu chính là vô ưu vô lự, vô tình vô dục. Đừng nói là một tu sĩ Trúc Cơ chết ở trước mặt, dù là trăm vạn người đồng thời táng thân trước mắt, lông mày của hắc cũng không nhắm một gợn sóng nào.

Nếu không phải vì dựa vào lực lượng Trừ Đạo để trùng sinh, đạo tâm Tiêu Dao cũng mất đi thì chỉ bằng vào việc hai tên đệ tử vừa mới nhục mạ mình này hắc đã giết chết cả hai rồi.

Đồng môn cũng tốt, Yêu thú cũng được. Trong mắt người đã từng là Tiêu Dao Tiên Quân thì tất cả chỉ được xem như là mây khói, nhỏ bé tới nỗi không bằng cả con sâu con kiến. Tán Tiên cường giả đứng sừng sững ở tu chân giới có lẽ nào lại để ý tới những sinh mệnh nhỏ bé khác. Tên đệ tử học Giang kia cũng thật may mắn khi Đạo tâm của Tiêu Dao Tiên Quân hiện giờ đã không còn nữa.

“Lý sư huynh..., Lý sư huynh...! Ôi...”

Tên đệ tử học Giang cuối cùng cũng khóc rống lên. Một tên đệ tử chân truyền của Thương Vân Tông lại bị dọa cho nước mắt chảy dài, nếu để cho Võ trưởng lão của Phù Diêu phong biết được thì hắc nhất định phải chết vì tức.

Mới bước đi vài bước, Bạch Dịch bỗng dừng chân lại, trong mắt lóe lên sát cơ. Mặc dù hắc không có năng lực cảm giác được ngoại giới, nhưng dựa vào sự quen thuộc đối với tu chân giới, hắc phát giác ra xung quanh có một đạo Linh thức ẩn nấp.

Lũng Thiên Lý!

Linh thức mật mờ lơ lửng trôi xung quanh, Bạch Dịch không cần đoán cũng biết Lũng Thiên Lý đã đuổi theo.

Hai hàng lông mày thanh tú khẽ nhú lên, Bạch Dịch lại tiếp tục bước chân tiến về phía trước. Hắn không biểu lộ thần thái kinh ngạc hay chút bối rối nào, nhưng tâm niệm trong lòng cũng biến chuyển, suy nghĩ cách đối phó.

Khoảng cách từ Táng Hồn Cốc tới nơi này còn xa, nếu động thủ tại gần đây, Bạch Dịch chắc chắn chịu thiệt thòi. Lũng Thiên Lý chưa chắc giết được hắn, nhưng hắn cũng không có cách tiêu diệt đối phương.

Vèo!

Ngay lúc Bạch Dịch còn đang suy tư tìm ra đối sách, từ xa xa khu rừng đá bỗng xuất hiện một đạo kiếm quang bay tới, trên phi kiếm có một nữ tử dung mạo thanh lệ, thân hình nhỏ nhắn đang đứng. Người này chân mày lá liễu lại toát lên một cỗ khí thế hào hung, mắt như nước hồ thanh tịnh không vướng chút tạp chất nào. Nàng mặc áo bào trắng noãn bị gió núi thổi bay phất phơ như tiên nữ đi tuần.

Nữ nhân này bị tiếng khóc của tên đệ tử chân truyền đưa tới, dùng tốc độ cực nhanh tiến sát bên cạnh bông hoa lớn, kêu khẽ lên một tiếng, sau đó đưa tay xuất ra một thứ nhìn giống như một chiếc khăn tay màu trắng, lập lòe mấy đạo quang mang sắc nhọn chém tới rễ cây hoa.

Phốc!

Tấm khăn nhìn mềm mại nhưng vô cùng sắc bén. Sau một kích đã chém rễ cây thành hai đoạn, đóa hoa còn đang rung rung giữa không trung đã rơi xuống đất. Trên mặt đất nó còn cử động theo mấy cái rôi mới ngừng hẳn.

“Triều Vân Mạt, Nghê Thu Vũ...”

Nhìn thấy chiếc khăn tay màu trắng, Bạch Dịch dừng bước, đưa mắt nhìn thiếu nữ đang nhẹ nhàng đáp xuống.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Dọa Vỡ Mật Đệ Tử

“Là người?”

Nghê Thu Vũ vừa mới đáp xuống đất đã nhận ra người thanh niên gây đứng cách đó không xa.

Mặc dù có hơi chút giật mình, nhưng không kịp chào hỏi gì, nàng lập tức xuất ra Thiên Vân Mật bóc từng cánh của bông hoa lớn dưới chân ra.

Sau khi toàn bộ cánh hoa đã bị bóc ra thì để lộ tên Lý sư huynh. Xem như mạng hãn cũng lớn, sau khi bị bông hoa nuốt đã nhanh chóng thúc giục Linh lực phòng ngự nên mới còn sống.

Dù không chết nhưng cũng vô cùng chật vật. Người hãn đầy vết máu, khuôn mặt dính đầy chất nhầy nhìn đã muốn buồn nôn, lại tản ra mùi hôi tanh nồng đậm.

Tròng mắt mở lớn, mắt cả buổi tên Lý sư huynh cũng chưa hoàn toàn hồi phục tinh thần. Sau một lúc lâu hãn mới hét to một tiếng, dẫn xuất phi kiếm chém lung tung lên bông hoa trên mặt đất. Tới lúc toàn bộ nhụy hoa đã bị chém nát bấy hãn mới ngã người xuống, miệng thở hổn hển.

“Thực Nhân Hoa vô cùng hiếm thấy, nó có thể nuốt cả Yêu thú cấp một, sao các người lại chủ quan như vậy, đóa hoa quý quái như thế cũng không nhìn ra sao?” Khuôn mặt Nghê Thu Vũ trầm xuống, lạnh giọng giáo huấn.

“Sư tỷ cứu mạng! Ô ô...” Tên đệ tử chân truyền mặc đạo bào màu trắng khoát tay lau nước mũi, vừa khóc vừa hô lên khi thấy viện binh.

“Tu chân giả dù chết cũng không đổi sắc, sao người lại khóc lóc sụt sùi như thế thì còn ra thế thống gì?” Nghê Thu Vũ nhẹ giọng quát, hai hàng chân mày lá liễu nhăn lại. “Người là đệ tử chân truyền của mạch nào?”

“Ta..., ta là đệ tử của Phù Diêu Phong. Sư tỷ à, ta muốn về nhà, hu hu hu...”

Tên đệ tử này tuổi chưa lớn, một màn quỷ dị vừa rồi quả thực đã dọa cho hắn vỡ mật. Bình thường hắn có nghe nói tu chân giới là tàn khốc, cũng nghe nói tới sự hung hiểm của hung thú. Hôm nay tự mình trải nghiệm xong hắn mới biết rằng, những câu chuyện quỷ quái của đám phàm nhân chỉ là chuyện lừa đảo mấy đứa con nít mà thôi.

Hiểm địa của tu chân giới mới thực sự là ác mộng!

Nghê Thu Vũ thở dài. Loại chuyện đệ tử bị Yêu vật dọa cho vỡ mật này nàng đã từng gặp qua rồi. Nàng chỉ lắc đầu không nói gì, chợt nhớ tới thiếu niên đáng người gầy gò mới quay người về phía Bạch Dịch.

“Sư tỷ Thu Vũ!” Bạch Dịch mỉm cười chấp tay thi lễ.

Gật đầu nhẹ, ánh mắt Thu Vũ hiện lên một đám dị sắc.

Bạch Dịch cũng mới mười sáu mười bảy tuổi, lại cũng gia nhập tông môn chưa lâu nhưng loại thần thái bình tĩnh này lại khác hoàn toàn với vẻ sợ hãi của tên đệ tử chân truyền Phù Diêu Phong kia.

Nàng thật khó tưởng tượng được, một thiếu niên mới bước chân vào tông môn lại có thể bình tĩnh đến kỳ lạ trước hoàn cảnh vừa rồi như thế. Không nói tới người khác, ngay cả nàng lúc còn thiếu niên cũng bị màn nuốt người của Yêu hoa kia dọa cho giật nảy mình.

“Đệ tử ngoại môn cũng được phép tham gia rèn luyện ở Thái Hằng sơn mạch sao?” Nghe Thu Vũ nhìn Bạch Dịch, bình thản hỏi.

“Trưởng lão Chấp sự tạm thời quyết định cho những đệ tử ngoại môn đạt tới Luyện Khí trung kỳ được tham gia lần rèn luyện này.” Bạch Dịch nói rõ ràng từng chi tiết.

Nghe Thu Vũ trở nên trầm ngâm, nhìn nhìn chung quanh, gương mặt hiện lên một tia lo lắng nhàn nhạt. “Nơi này đã ở gần Thái Hằng sơn mạch rồi, nó là điểm giao cắt với rừng đá cổ, với cảnh giới của người thì càng tiến về phía trước sẽ càng nguy hiểm. Người nhanh chóng trở về đi.”

Nói xong, Nghe Thu Vũ nói với tên đệ tử chân truyền vẫn còn đang khóc sướt mướt. “Thái Hằng sơn mạch hiểm ác, nếu không nắm chắc, các người đừng ở lại nữa, mau về đi.”

“Dạ, dạ...”, Lúc này tên Lý sư huynh mới tỉnh lại, vội đứng lên nói. “Đa tạ sư tử cứu mạng! Chúc ta cùng đi thôi.”

Lý sư huynh mang tên đệ tử kia nhảy lên phi kiếm, vội vàng bay đi. Trước lúc đi còn cố ý nhìn Bạch Dịch, phát hiện ra thần thái nhẹ nhàng của hắn thì trong lòng phát lạnh. Một luồng hơi lạnh từ cơ thể xông ra ngoài.

“Vì sao tên tiểu tử kia lại không sợ hãi? Ngay cả một chút giật mình cũng không? Chẳng lẽ hắn đã chứng kiến nhiều cảnh tu chân giả bị giết.”

Nghĩ tới đó, tên sư huynh họ Lý không dám tiếp tục nhìn nữa, vội vàng bỏ chạy.

Đợi tới lúc tên đệ tử Phù Diêu Phong đã bay đi xa rồi, Nghe Thu Vũ mới phát hiện Bạch Dịch vẫn còn chưa rời đi, trên khuôn mặt không hiện ra thần sắc gì.

“Nếu sư tử Thu Vũ còn tiến về phía trước, liệu có thể cho ta đi nhờ một đoạn được không?” Bạch Dịch mở lời.

“Khi đã tiến vào sơn mạch rồi, khu vực này có rất nhiều Yêu thú cấp hai đi qua đi lại. Với tu vi của ngươi, gặp phải chúng thì sẽ chết chắc. Lần trước ta khuyên ngươi không đi Phong Thảo Viên thì ngươi không nghe, lần này còn muốn làm bậy. Tên đệ tử ngươi quật cường thật đấy.” Nghe Thu Vũ giận giữ nói.

“Đã tới Thái Hằng sơn mạch rồi, sao có thể chưa nhìn thấy bộ dạng của nó đã trở về?” Bạch Dịch cười nhẹ thành tiếng, lộ ra bộ răng trắng đấp. “Sư tử yên tâm, ta chạy trốn rất nhanh, Yêu thú cấp hai cũng không đuổi kịp ta đâu.”

Ngươi!” Nghe Thu Vũ bị Bạch Dịch làm cho tức giận tới mặt đỏ tía tai, cả giận nói. “Ta tu luyện nhiều năm mới có lần đầu tiên nghe thấy việc đệ tử ngoại môn lại có thể chạy trốn khỏi Yêu thú cấp một đấy.”

“Chỉ cần tới biên giới sơn mạch là được, ta sẽ cẩn thận gấp mười lần.”

Tuy thần thái Bạch Dịch vẫn tỏ ra thoải mái vui vẻ nhưng lại mơ hồ có nét ngưng trọng, đôi mắt yên tĩnh như hồ nước sâu.

Nghe Thu Vũ nhìn qua thiếu niên tước mặt, dường như nhìn thấy điều gì đó. Sau một hồi lâu trầm mặc, Nghe Thu Vũ bất đắc dĩ nói. “Được, ta mang ngươi theo một đoạn đường, nhưng sau khi tới biên giới sơn mạch rồi thì phải mau chóng trở về đấy.”

“Đa tạ sư tử Thu Vũ.” Bạch Dịch chấp tay tạ ơn.

Đưa tay lấy ra một thanh phi kiếm, thân hình Nghe Thu Vũ nhẹ nhàng nhảy lên, đứng vững trên Pháp khí này. Nàng chờ tới lúc Bạch Dịch leo lên phi kiếm rồi mới khuyên bảo. “Chuôi kiếm này tuy mới chỉ là Pháp khí trung giai, tốc độ của nó đã lớn hơn nhiều con thuyền mộc di chuyển của

đám đệ tử ngoại môn nhiều. Người chưa biết ngự kiếm phi hành, nhất định phải nắm chặt.”

Bạch Dịch đã mang Linh khí truyền vào hai chân. Chỉ cần trọng tâm vững chắc, hẳn có thể đứng trên phi kiếm như đứng trên đất bằng. Nhưng sau khi nghe Nghê Thu Vũ nói, lại không muốn để lộ việc hẳn đã rất quen thuộc việc với việc ngự kiếm phi hành, hẳn liền vòng tay ôm lấy tấm eo thon của Nghê Thu Vũ.

Vốn Nghê Thu Vũ chỉ định để Bạch Dịch nắm lấy vạt áo nàng thôi, không nghĩ đối phương lại vô tư ôm lấy eo mình. Trái tim nàng đập mạnh trong lồng ngực, khuôn mặt ửng đỏ, phi kiếm dưới chân khẽ rung lên.

Có rất nhiều cách giữ gìn dung mạo nơi tu chân giới. Nhìn Nghê Thu Vũ trẻ tuổi như vậy, trông chẳng khác nào thiếu nữ nhưng nàng đã hơn ba mươi tuổi. Qua nhiều năm tu hành, đây là lần đầu tiên nàng bị một nam tử ôm lấy.

Sau một lúc chộn rộn trong lòng, nàng cố gắng áp chế tinh thần, thi triển Ngự Kiếm Thuật chở Bạch Dịch bay xuyên qua rừng đá, tiến tới biên giới Thái Hằng sơn mạch.

Sau khi hai người rời đi, khu rừng trở nên yên lặng. Không bao lâu sau, một thân ảnh mập mạp từ trong rừng đi ra.

Lũng Thiên Lý nhìn Bạch Dịch bay đi mà sắc mặt trở nên âm trầm. Hẳn lạnh giọng thầm thì. “Chạy trời không khỏi nắng, để xem Bạch Dịch người có thể trốn thoát được không. Người càng có thể duy trì được lâu càng khiến ta thấy thú vị, trò săn bắn này giờ mới chính thức bắt đầu. Ha ha ha...”

Mặt trời lặn dưới khu rừng đá, từ đó truyền tới tiếng cười trầm thấp. Lũng Thiên Lý cầm trong tay mảnh gương đồng, giống như một tên đồ tể. Hẳn nhìn chăm chăm vào thân ảnh Bạch Dịch hiện lên trên mặt kính, hung

dữ nói. “Chỉ là một tên Nghê Thu Vũ mà thôi, ta xem nàng có thể mang người trốn tới nơi nào. Chỉ cần nàng rời khỏi, ta sẽ tính sổ với người!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Hạp Cốc Sát Cơ

Trên phi kiếm, Bạch Dịch ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, kề sát người Nghê Thu Vũ, bộ dáng rất tự nhiên chẳng khác nào đang ôm một gốc cây liễu. Nghê Thu Vũ đang khống chế phi kiếm thì đỏ bừng mặt.

Cũng may, gió núi lạnh thổi tấp vào mặt nên sức nóng tỏa ra từ gương mặt nàng mới giảm đi vài phần. Nàng cũng không tiện tỏ thái độ tức giận, chỉ trầm mặc không nói, ngự kiếm bay đi.

Bay được một lúc lâu, chợt nhớ tới điều gì, Nghê Thu Vũ nhìn thoáng qua hình dáng sơn mạch nói. “Người và tên đệ tử chân truyền của Phù Diêu Phong kia đều có phi kiếm, sao không hợp lực công kích rễ cây Thực Nhân Hoa kia? Tuy tu vi các người không cao, nhưng vẫn có cơ hội chém đứt gốc Yêu hoa ấy.”

Bạch Dịch khẽ giật mình, trong lòng tự nhủ nữ nhân quả nhiên thận trọng. Hắc hơi trầm ngâm nói. “Vị đệ tử kia sợ hãi quá, đừng nói là phi kiếm, cách ngưng tụ Linh khí như thế nào có lẽ cũng quên mất rồi. Chỉ còn một mình ta, làm gì có bốn sự đối phó với Yêu hoa ấy.”

“Tại sao người lại không sợ?” Nghe Thu Vũ hơi quay đầu hỏi, làm lộ ra cái cổ trắng nõn.

“Từ nhỏ ta đã có lá gan lớn, chưa từng sợ qua cái gì.”

Bạch Dịch nói vậy làm nữ nhân phía trước quay đầu nhìn hắc. Một mùi hương thơm như u lan bay tới. Hắc mỉm cười, sáng khoái nói. “U hương

của xử nữ như liên tự lan, không hoa nào sánh bằng, thật có thể ngạo tuyết nghênh hàn!”

“Hừ, người còn nhỏ tuổi đã hiểu được ngâm thơ vịnh phú, cũng coi như có thiên phú. Nhưng những việc ấy chẳng có ích gì cho việc tu chân cả.” Nghe được Bạch Dịch ngâm nga ở phía sau, Nghê Thu Vũ cảm thấy tim đập mạnh một hồi, vội quay đầu đi chỗ khác, gỡ chút tóc rồi ra mới nói giọng oán trách.

“Chẳng lẽ phải khổ tu cả đời sao? Đám Khổ hành giả khổ tu cả đời, cầu mong thành đạo chẳng lẽ là nhờ thiên phú dị bẩm?” Bạch Dịch bình tĩnh nói.

“Miệng lưỡi của người thật lợi hại.”

Nghe Thu Vũ không quay đầu lại, âm thanh hơi trầm xuống đáp. “Chờ khi người trải qua vài lần hiểm cảnh, đem đạo tâm của người mài nhẵn mới có thể tĩnh tâm tu luyện được. Tu chân giả chúng ta và Khổ hành giả không hoàn toàn giống nhau. Đám Khổ hành giả vì một ý niệm trong đầu mà khổ tu ngày này qua năm khác, cuối cùng cũng không biết sẽ chết ở nơi nào. Cái tu chân giả chúng ta muốn chính là trở thành Chân Tiên, vĩnh sinh bất diệt...”

Vĩnh sinh bất diệt?

Bạch Dịch nhắc lại câu này trong lòng, cũng là mộng tưởng của đám sinh linh trong thiên hạ, ánh mắt hẩn toát ra một tia lạnh lùng như một cái hồ tĩnh lặng.

Vĩnh sinh không có nghĩa là bất diệt.

Tán Tiên có thọ nguyên vô tận vẫn có thể chết đi, huống chi là những tu chân giả chịu đựng đau khổ để cầu Tiên đạo. Hầu như tất cả tu chân giả tu luyện tới cảnh giới cuối cùng cũng đều không chạy ra khỏi sự triệu hoán

của Lục Đạo Luân Hồi, trở thành một hạt cát vãng sinh trong cả một dòng sông.

Tốc độ của phi kiếm cực nhanh, chỉ mất chưa tới nửa ngày đã tiến tới gần một khu vực sơn mạch cao lớn. Khi tiến vào giữa vùng núi non này là coi như đã chính thức vào tới khu trung tâm của Thái Hằng sơn mạch. Ở chỗ này, đệ tử chưa đạt tới cảnh giới Trúc Cơ hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Đệ tử dù đạt tới Trúc Cơ cũng phải hết sức cẩn thận khi hành tẩu.

Dưới chân núi, Nghe Thu Vũ hạ phi kiếm xuống, chân mày cau lại, hơi có vẻ lo lắng nói. “Trên đường đi ta không phát hiện thấy tung tích của Yêu thú, người ở vùng ven đây thăm dò một phen rồi phải lập tức trở về. Trên đường về chắc sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì. Người phải nhớ lấy, không được tiến sâu hơn vào trong sơn mạch.”

Nhảy xuống khỏi phi kiếm, Bạch Dịch ôm quyền đáp. “Tạ ơn Thu Vũ sư tỷ, ta biết rồi.”

Nhìn thật sâu vào đôi mắt của thiếu niên đối diện, Nghe Thu Vũ nhẹ nhàng gật đầu, ngự kiếm bay lên. Chẳng mấy chốc thân ảnh nàng đã biến mất ở giữa dãy núi.

Với tu vi Trúc Cơ trung kỳ, Nghe Thu Vũ không gặp khó khăn gì khi tiến hành rèn luyện ở Thái Hằng sơn mạch. Chỉ cần nàng không tiến vào ba đại hiểm địa thì rất ít gặp nguy hiểm. Yêu thú cấp hai bình thường tất nhiên không thể uy hiếp tới nàng được.

Bạch Dịch nhìn ngọn núi nguy nga phía trước, khóe miệng dần lộ ra một nụ cười lạnh. Hắn lấy tay sờ vào vết sẹo nhỏ đã đóng vảy trên cánh tay.

“Pháp khí truy tung sao? Thứ ấy thật hiếm thấy.”

Giọng nói lạnh băng, Bạch Dịch quay đầu nhìn về khu rừng cổ mờ mịt phía sau lưng mà lẩm bẫm. “Dùng máu tỏa hồn, dùng hồn để truy thân

Đúng là trước lúc lên đường Lũng Thiên Lý đã mượn một kiện bảo bối đặc thù của sư huynh hần. Một kiếm trước khi xuất phát kia chính là để thu thập một giọt máu tươi của ta.”

Lũng Vô Nhai còn chưa kết Đan, không thể có được Pháp bảo. Loại bảo bối truy tung đó hần phải là Pháp khí. Nếu là Pháp khí cao giai thì phạm vi truy tung chắc chắn phải đạt tới trăm dặm...”

Vừa thềm thì, Bạch Dịch vừa suy đoán phương thức đối phương truy tìm tung tích của mình. Trải qua hơn một ngày di chuyển, hần đã có thể đại khái nhận ra trong tay Lũng Thiên Lý nhất định có một loại Pháp khí truy tung, nếu đối phương dùng phương pháp khác thì không thể vô thanh vô tức như vậy được.

Bạch Dịch chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái như đang cười nhạo khu rừng cổ phía sau, như thể đang trêu ghẹo kẻ thù ở phía sau, sau đó hần mới quay người bước đi như vậy trèo lên núi. Thân ảnh hần ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất tại đỉnh núi.

Được Nghệ Thu Vũ dùng phi kiếm mang đi hơn mười dặm, khoảng cách từ chỗ Bạch Dịch tới Táng Hồn Cốc chỉ còn không tới mười dặm nữa. Đứng trên đỉnh núi, Bạch Dịch cẩn thận xác định phương hướng. Sau khi tìm được phương vị đúng mới chạy vội xuống.

Chạy liên tục qua mấy tòa núi lớn, Bạch Dịch đã tiến vào một khe núi giữa hai tòa núi cao chính giữa khu vực. Nơi này tuy cách Táng Hồn Cốc không xa nhưng đường núi dốc đứng, tốc độ di chuyển chậm đi rất nhiều.

Trong hạp cốc u tĩnh nổi lên từng đám sương nhàn nhạt. Với tu vi của Bạch Dịch cũng không thể thấy rõ vật trong phạm vi ngoài ba trượng. Càng tiến sâu vào trong, bước chân hần càng chậm lại, cuối cùng chỉ đi bộ bình thường.

Dù đang đi bộ nhưng bước chân Bạch Dịch vẫn rất nhanh nhẹn, chuỗi đê giai Pháp khí được hắt xuất ra, lơ lửng trước người để mở đường.

Đi vào sâu bên trong Thái Hằng sơn mạch, Bạch Dịch sẽ không thể cầu thả được. Hắn vô cùng cẩn thận, đồng thời dùng tâm niệm liên lạc với bạch trùng để Chúc Hỏa cảnh giác xung quanh.

Bạch trùng chỉ có tu vi của Yêu thú cấp một nhưng nặng lực cảm giác nguy hiểm bên ngoài mạnh hơn tu chân giả cùng cấp mấy lần. Nhất là với tính tình hèn mọn bí ối của nó, nếu phát hiện ra có Yêu thú cường đại hơn, nó sẽ hô to gọi nhỏ cảnh báo.

Ngoài việc dùng tới bạch trùng, Bạch Dịch vẫn còn lo lắng tới nguy hiểm đến từ sau lưng.

Lũng Thiên Lý chỉ ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, không biết tới lúc nào sẽ ra tay làm loạn. Hôm nay thời cơ giết Lũng Thiên Lý còn chưa tới. Đợi tới lúc đến được Tàng Hồn Cốc, Bạch Dịch sẽ không cho đối phương có cơ hội làm loạn.

Hạp cốc (khe núi) này không qua lớn, chưa đầy một canh giờ đã có thể đi ra ngoài. Trên đường đi Bạch Dịch không gặp Yêu thú nào. Sương mù trước mắt hắt ngày càng mờ nhạt.

Cửa ra gần ngay trước mắt, nhưng thần thái Bạch Dịch lại càng trở nên ngưng trọng. Tại thời điểm khoảng cách giữa hắn và cửa cốc còn chưa tới năm trượng, hắn bỗng cảm giác được có một cỗ Linh thức như ẩn như hiện chấn động.

“Hắc hắc hắc...”

Sau màn sương mù, một tràng cười lạnh lẽo vang lên. Cùng lúc đó, một đạo hàn quang xuyên phá màn sương đậm thẳm tới hậu tâm của Bạch Dịch.

Ngay lúc phát hiện ra Linh thức, Bạch Dịch đã điều động Linh khí, một kiếm lơ lửng trước người nhanh chóng vận chuyển ra sau lưng, trực tiếp nghênh đón đạo hàn mang (ánh sáng lạnh lẽo) kia.

Rặc rặc!

Hai mũi kiếm đụng vào nhau, thanh mộc kiếm gãy nát, phi kiếm của đối phương cũng bị ảnh hưởng chệch hướng qua sát người Bạch Dịch.

Một kích có thể phá vỡ Phi kiếm Lô thì chắc chắn phải là Pháp khi đạt đến trình độ trung giai. Bạch Dịch phát lực dưới chân, giống như cây cung dùng tốc độ cực nhanh lao thẳng ra ngoài cốc.

“Cứ việc chạy đi, chạy nhanh chút nữa, nhanh thêm chút nữa!” Lũng Thiên Lý bước ra từ trong đám sương mù, trêu chọc nói. Hắn nhìn Bạch Dịch sắp chạy ra khỏi sơn cốc, vẫy tay thu hồi phi kiếm sau đó không nhanh không chậm đuổi theo.

Không thềm che giấu mục đích của mình nữa, Lũng Thiên Lý hô lớn. “Bạch Dịch, cảm giác trở thành con mồi cho người khác đi săn thế nào? Đừng vội, người sẽ nhanh chóng cảm nhận được cái tu vị tuyệt vời kia. Đó chính là cảm giác sống không thể sống mà muốn chết cũng không xong. Ha ha ha...”

Lũng Thiên Lý bước đi thong thả, nhưng Linh lực đã được thúc giục, mỗi bước bước ra đều đi xa hơn một trượng, tốc độ không chậm.

Hắn đang đợi, đợi tới lúc Bạch Dịch chạy ra ngoài hạp cốc, hắn muốn chứng kiến một tia hy vọng trốn thoát cuối cùng của đối phương trước khi động thủ.

Chỉ có giết chết con mồi trong khi nó hy vọng vào một tia cuối cùng mới thật là tàn nhẫn!

Mặc kệ tiếng cười ngạo mạn của Lũng Thiên Lý, Bạch Dịch chạy nhanh ra ngoài hạp cốc. Lúc ấy bước chân của Lũng Thiên Lý mới nhanh hơn. Sau mấy hơi thở, hắn cũng bước ra bên ngoài. Nhưng ngay thời điểm hắn bần pháp quyết định giết chết Bạch Dịch thì khuôn mặt to béo của hắn trở nên ngưng trọng rồi chuyển sang kinh ngạc.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Ngự Kiểm Quyết

Ngay lúc Lũng Thiên Lý bước ra khỏi hạp cốc, trước mắt hắn xuất hiện một hình ảnh cổ quái.

Tên thiếu niên vừa mới chạt vật chạy ra khỏi hạp cốc đang đập trên phi kiếm bay xa hơn trăm trượng, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh.

“Sao hắn có thể biết Ngự Kiểm Quyết được?” Lũng Thiên Lý kinh ngạc không biết ra sao.

Đệ tử ngoại môn của Thương Vân Tông cũng có người có thể giết được Yêu thú cấp một, cũng có người có tốc độ tu luyện rất nhanh, tiến giai trong thời gian ngắn nhưng tuyệt đối không có ai có thể ngự kiếm phi hành. Đừng nói là Thương Vân Tông, dẫu nhìn khắp tu chân giới ở Thanh Châu cũng chưa từng nghe nói tu chân giả tu vi Luyện Khí trung kỳ mà có thể nắm giữ Ngự Kiểm Quyết.

Phi kiếm có thể chở người, nhất định phải là Pháp khí trung giai trở nên, hơn nữa muốn ngự kiếm phi hành thì không chỉ cần có phi kiếm mà còn cần thuần thục một loại pháp quyết vận chuyển tên là Ngự Kiểm Quyết.

Để không chế Pháp khí phi hành thì chỉ cần rót Linh khí vào Pháp khí là có thể làm được, không cần pháp quyết gì cả. Lượng Linh khí cần tiêu hao cũng rất nhỏ, chỉ tương đương với giá một chiếc xe ngựa nào đó chạy đi mà thôi.

Nhưng để có thể ngự kiếm phi hành thì nhất định phải nắm giữ Ngự Kiểm Quyết rất phiền phức, lượng Linh khí tiêu hao cũng rất lớn chẳng

khác nào đang cười một con ngựa hoang. Nếu không thể thuần thực kỹ xảo điều khiển thì không thể khống chế được.

Đệ tử ngoại môn bình thường để tu luyện công pháp Luyện khí đã có phần cố sức rồi, làm sao có thời gian đi khổ tu Ngự Kiếm Quyết nữa. Không có kinh nghiệm tu chân, bọn hắn có dày công tu luyện cũng vô ích, căn bản không thể tìm được đường đi đúng.

Ngự Kiếm Quyết hết sức phức tạp. Không có vài năm khổ tu thì không thể nắm giữ. Có một ít tu sĩ vừa mới tu thành Ngự Kiếm Quyết, mấy lần đầu chỉ có thể điều khiển phi kiếm lung la lung lay một chút, trong khi Bạch Dịch có thể dễ dàng điều khiển phi kiếm, thần thái rất thuần thực.

Lũng Thiên Lý có Truy Hồn Kính rất hiệu quả trong việc truy tung, trong khoảng khắc đã có thể cảm giác được phương vị của Bạch Dịch. Trước đó hắn đã thấy pháp khí thuyên mộc của Bạch Dịch bị Cự mãng cắn nát, vừa rồi trong hạp cốc, Phi kiếm lô của đối phương lại bị mình tự tay hủy đi, Lũng Thiên Lý tưởng lúc này Bạch Dịch đã trắng tay rồi, chỉ có thể dựa vào đôi chân để chạy trốn chết. Hắn không thể ngờ, đối phương còn có một kiện Pháp khí trung giai, lại còn có thể ngự kiếm phi hành nữa.

“Luyện Khí trung kỳ đã có thể ngự kiếm phi hành sao? Trên người người còn cất giấu bí mật gì nữa đây!”

Lũng Thiên Lý gằn giọng. “Dẫu người có thể ngự kiếm phi hành thì đã sao. Hôm nay, để ta xem người làm cách nào thoát được khỏi lòng bàn tay Chấp sự ta. Bạch Dịch, mặc kệ người có bí mật gì, ta sẽ bắt người lôi ra bằng sạch.”

Lúc này, Lũng Thiên Lý càng thêm khẳng định chắc chắn Bạch Dịch có mang theo dị bảo bên người. Hai mắt ánh lên hung quang, hắn điều khiển phi kiếm đuổi theo.

Trên phi kiếm, Bạch Dịch quay đầu nhìn thoáng qua kẻ thù đang đuổi theo, khóe miệng ra một nụ cười cổ quái giống như muốn giễu cợt đối phương. Sau đó, Linh lực trong cơ thể tuôn ra mãnh liệt, phi kiếm dưới chân lại bay nhanh hơn vài phần, tiến thẳng đến một sơn cốc khổng lồ ở xa xa.

Đối với tu chân giả Luyện Khí bình thường, Ngự Kiếm Quyết đích thực là khó hiểu, tối nghĩa chẳng khác nào thiên thư bình thường nhưng đối với Bạch Dịch, người đã từng là một Tán Tiên thì nó lại quá đơn giản. Chỉ cần có một phi kiếm là Pháp khí trung giai là hẳn có thể dễ dàng ngự kiếm phi hành.

Lý do lúc đầu hẳn một mực chạy bộ chứ không ngự kiếm là vì muốn mê hoặc đối phương mà thôi. Lúc này đã cách Táng Hồn Cốc không xa nữa, cuối cùng Bạch Dịch đã hiển lộ phần hậu thủ này. Phi kiếm dưới chân hẳn chính là Pháp khí trung giai của thanh niên mắt chuột lúc trước.

Trên không trung, hai đạo kiếm quang một đuổi một chạy, không bao lâu đã đi tới bên ngoài Táng Hồn Cốc. Quãng đường vừa rồi đã làm tiêu hao mất của Bạch Dịch hơn nửa Linh khí trong cơ thể.

Trong tay hẳn cầm sẵn một khối đê giai Linh thạch, vừa ngự kiếm phi hành hẳn vừa dùng Linh thạch để khôi phục Linh khí.

Tu sĩ cấp thấp khác không thể vừa phi hành khống chế phi kiếm vừa khôi phục Linh khí, nhưng Bạch Dịch như ngựa quen đường cũ, nhất tâm nhị dụng vẫn cảm thấy rất dễ dàng, quen thuộc.

“Nhất tâm nhị dụng, kiếm động linh hồi!”

Lũng Thiên Lý nhìn gắt gao vào thiếu niên đang bay phía trước, phát hiện đối phương rõ ràng đang vừa phi hành vừa hấp nạp Linh khí thì thấp giọng quát lên. Vẻ tham lam trong mắt hẳn càng đậm, hẳn xem Bạch Dịch giống như một bảo tàng cất giấu rất nhiều bảo vật vậy.

Việc nhất tâm nhị dụng, vừa điều khiển phi kiếm vừa hấp nạp Linh khí này Lũng Thiên Lý hẳn còn chưa có bốn sự nắm giữ, huống chi là các đệ tử ngoại môn. Có ai dám nói trên người Bạch Dịch không có nhiều bảo vật thì Lũng Thiên Lý hẳn nhất định không tin được.

Khoảng cách giữa Lũng Thiên Lý và Bạch Dịch lúc này chỉ chưa đầy năm mươi trượng. Càng đuổi, khoảng cách càng gần lại. Tuy phi kiếm dưới chân Bạch Dịch cũng là Pháp khí trung giai nhưng tu vi hai người khác biệt quá lớn. Với tu vi Trúc Cơ trung kỳ, không bao lâu sau đối phương sẽ đuổi kịp hẳn.

Trước mặt hai người là một sơn cốc khổng lồ, hàn quang trong mắt Bạch Dịch lóe lên, hẳn đập trên phi kiếm tiến thẳng vào trong đó. Ở phía sau, Lũng Thiên Lý giống như dã lang vẫn đuổi sát không ngừng.

Vừa tiến vào mảnh sơn cốc khổng lồ này, một luồng hàn khí lập tức kéo tới. Càng xâm nhập vào trong, trên đỉnh núi xuất hiện một tầng sương mỏng lạnh lẽo.

Cảm nhận được làn khí lạnh trong sơn cốc, thần sắc Bạch Dịch không thay đổi, vẫn tăng tốc phi hành nhưng trong lòng Lũng Thiên Lý lại bồn chồn. Hẳn cảm thấy lạnh dọc sống lưng.

“Nơi này là...”

Lũng Thiên Lý đang sắm vai kẻ đi săn, một mực truy đuổi Bạch Dịch như mèo vờn chuột, suốt cả quãng đường phi hành hẳn không quá chú ý tới lộ tuyến, lúc này cẩn thận nhớ lại thì kinh hãi hô lên. “Nơi này là Táng Hồn Cốc!”

Táng Hồn Cốc chính là một trong ba đại hiểm địa ở trong Thái Hằng sơn mạch.

Nếu nói khu vực bên ngoài Thái Hằng sơn mạch chỉ thích hợp cho đệ tử Luyện Khí kỳ thăm dò, thì khu vực chính thức của nó cũng chỉ dành cho tu sĩ có tu vi Trúc Cơ rèn luyện mà thôi. Còn ba đại hiểm địa của nó, tu sĩ không đạt tới Kim Đan cảnh thì có rất ít người dám bước vào trong đó.

Tu sĩ Luyện Khí kỳ không dám bước vào trong sơn mạch. Tu sĩ Trúc Cơ không dám tiến vào ba đại hiểm địa. Năm đó, nếu Dương Nhất Phàm không bị ma chú quấy nhiễu nhiều năm làm cho cảnh giới bị ngã xuống, hẳn cũng sẽ không bước chân vào Táng Hồn Cốc này.

Ba nơi này được gọi là ba đại hiểm địa vì trong đó không chỉ có địa hình hiểm ác, sát cơ xuất hiện khắp nơi mà còn có thân ảnh Yêu thú cấp ba xuất hiện. Từng nghe nói có cường giả Kim Đan cảnh thấy được Yêu thú cấp bốn xuất hiện ở ba đại hiểm địa này.

Một con Yêu thú cấp ba đã có thực lực chiến đấu với tu chân giả Trúc Cơ hậu kỳ. Nếu xuất hiện Yêu thú cấp bốn, trừ phi đạt tới cảnh giới Kim Đan, nếu dưới cảnh giới này gặp chúng thì chắc chắn phải chết.

Thấy bản thân đã tiến vào Táng Hồn Cốc, sắc mặt Lũng Thiên Lý đại biến, bắt đầu liều mạng thúc giục Linh khí, điều khiển phi kiếm gia tăng tốc độ rút ngắn khoảng cách với Bạch Dịch ở cách phía trước chỉ khoảng ba mươi trượng.

Dù Lũng Thiên Lý có tự tin tới đâu cũng không dám một mình đối mặt với Yêu thú cấp ba. Nếu chẳng may gặp phải Yêu thú cấp bốn thật thì hẳn có chính cái mạng cũng không đủ để chết.

“Bạch Dịch!” Lũng Thiên Lý trầm giọng hét lớn. “Người chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, một khi gặp phải Yêu thú ở nơi này chắc chắn phải chết. Chỉ cần người đem bảo bối bên người giao ra đây, ta sẽ tha cho người khỏi chết.”

Thấy Lũng Thiên Lý hô to, Bạch Dịch không thèm quay đầu lại, hấn mang khối Linh thạch đã ẩm đạm, vỡ vụn ném ra ngoài tạo thành một dải óng ánh, sau đó tiếp tục lấy ra một khối Linh thạch khác, hấp nạp để nhanh chóng khôi phục tu vi.

Sau khi tiến vào Táng Hồn Cốc, Bạch Dịch hướng về một phương chạy như bay. Đang phi hành, hấn cũng không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Rừng Trúc Cây Năm

Còn không tời khoảng nửa khắc thời gian, khoảng cách giữa Lũng Thiên Lý và Bạch Dịch chỉ là mười trượng.

Cừu nhân đang ở trước mắt, Lũng Thiên Lý bất chấp bản thân đang lâm vào hiểm địa mà đuổi theo. Chỉ cần hãn có thể đuổi kịp Bạch Dịch, hãn tin mình sẽ nhận được một tạo hóa lớn lao.

Vào lúc Lũng Thiên Lý quyết ý đuổi theo Bạch Dịch, từ xa bỗng tràn ngập một cỗ Yêu khí vừa như gió lại như sương mù, trong đó chứa đầy Linh khí cường đại dao động. Nhìn cường độ Linh khí nhất định không thua kém Lũng Thiên Lý.

Đây chính là khí tức của Yêu thú cấp ba!

Ngay lúc cỗ Yêu khí này tràn đến, sắc mặt Lũng Thiên Lý đã trắng bệch, vội vã ngã xuống mặt đất, nhanh chóng thu hồi phi kiếm. Không riêng gì hãn, Bạch Dịch đang phi hành phía trước cũng vội vã nhảy xuống xưối, vừa thu hồi phi kiếm xong là vội vàng chạy đi.

Nếu hai người đã cảm giác được khí tức của Yêu thú, tức là khoảng cách tới vị trí của con Yêu thú này không còn xa nữa. Hai người còn tiếp tục phi hành thì rất có thể sẽ kéo con Yêu thú kia tới.

Thực lực của Yêu thú cấp ba tương đương với tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, Lũng Thiên Lý nào dám coi thường, tuy vậy hãn cũng không định buông tha cho Bạch Dịch. Thân hình mập mạp của hãn nhanh chóng đuổi theo đối phương.

Bên trong Táng Hồn Cốc chứa đầy những cây trúc quái dị cao tới mấy trượng, tuổi tác có thể so với những cây cổ thụ bên ngoài sơn mạch. Đây đó còn ngẫu nhiên thấy được những cây trúc cao hai ba người ôm không hết gốc, rất giống với những gốc cây già đã ngàn năm tuổi, lá trúc hình thành những tán lớn, vô cùng quý dị.

Bạch Dịch tập trung chạy đi mà không hề để ý tới những thứ khác lạ trong cốc này. Tốc độ của hắn cực nhanh, ở phía sau hắn, Lũng Thiên Lý cũng đuổi sát không buông, vừa chạy vừa thăm nguyên rủa.

Hai người một đuổi một chạy, tất cả đều dùng toàn lực. Chẳng bao lâu sau đã xâm nhập vào Táng Hồn Cốc.

Nơi tản mát ra Yêu khí cường đại, tất nhiên Bạch Dịch sẽ không chạy tới để chịu chết. Hắn chuyên chọn những phương hướng có các cây trúc cao lớn đặc biệt kia mà chạy. Mỗi khi chạy tới bên cạnh những cây trúc to lớn, hắn còn có một chút thời gian dừng lại, quan sát bốn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

Lũng Thiên Lý nhìn thấy thái độ của Bạch Dịch như vậy thì chỉ cho rằng đối phương đang tìm kiếm phương vị mà thôi. Dù sao cảnh giới của Bạch Dịch quá thấp, nếu đối phương xông vào hiểm địa hay vùng đất của Yêu thú thì nguy hiểm gặp phải cũng chẳng kém gì hắn. Nếu phải chiến đấu với một con Yêu thú cấp ba, cơ hội chạy thoát của Lũng Thiên Lý cao hơn Bạch Dịch rất nhiều. Như bình thường thì chắc chắn Bạch Dịch phải chết không thể nghi ngờ.

Dù Bạch Dịch có biểu hiện ra thiên phú cao hơn nữa, nhiều thủ đoạn hơn nữa thì cuối cùng cũng chỉ có tu vi Luyện Khí trung kỳ mà thôi. Chúc thực lực ấy trong mắt Lũng Thiên Lý không là gì, nhưng nó chứng tỏ trong người Bạch Dịch nhất định có bảo tàng lớn với nhiều thứ quý giá, chỉ là vì tu vi quá thấp kém nên không thể vận dụng hoặc phát ra được uy lực chân chính mà thôi.

“Tiểu súc sinh, để ta xem người còn chỗ nào để trốn!”

Lũng Thiên Lý đẩy Linh lực trong cơ thể bộc phát tới mức tận cùng, thân thể mập mạp tung lên mấy lần, khoảng cách tới chỗ Bạch Dịch nhanh chóng gần hơn tới ba trượng. Lúc ấy, hắn liền tế xuất phi kiếm đâm ra ngoài.

Phi kiếm trong tay Lũng Thiên Lý là Pháp khí trung giai, nên khi thi triển thì khoảng cách khổng lồ cao gấp đôi so với đệ giai Pháp khí. Trong phạm vi ba trượng phi kiếm có thể tự do bay lượn, tả xung hữu đột tấn công đối thủ. Vượt ra ngoài phạm vi này, liên hệ giữa chủ nhân và phi kiếm không còn, phi kiếm sẽ trở thành vật chết.

Tới gần Bạch Dịch ba trượng rồi Lũng Thiên Lý mới thúc giục phi kiếm tấn công, nhưng ý định của hắn cũng không phải là giết chết đối phương chỉ trong một chiêu mà muốn quấy nhiễu lộ tuyết chạy trốn của Bạch Dịch. Chỉ cần đối phương lâm vào đường cùng, Lũng Thiên Lý hắn sẽ dễ dàng đắc thủ mà không tốn nhiều công sức.

Xung quanh đây đều là những cây trúc cao lớn, chỉ cần cước bộ của Bạch Dịch rối loạn, va vào thân cây, hắn sẽ trở thành còn mồi lọt bẫy chờ đối phương làm thịt.

Phi kiếm đâm tới, Bạch Dịch vẫn thản nhiên không để ý tới, bước chân cũng không hề dừng lại một bước. Hắn vọt thẳng tới gốc của một cây trúc lớn, nhìn qua thì rất giống như khi hắn hoảng hốt chạy bữa mà đâm vào thân cây vậy.

Tới lúc sắp va chạm với thân cây, hai chân Bạch Dịch bỗng xia xuống mặt đất rồi nhảy vọt người lên, bước một bước tới trên cành trúc, nhảy liên tiếp mấy bước như vậy từ cành này sang cành khác. Ngay vào lúc người hắn nhảy lên, dưới chân hắn có một thanh phi kiếm xẹt qua.

Khoảng cách giữa Lũng Thiên Lý đã lớn hơn ba trượng, Linh khí trên thân kiếm trở nên nhạt đi, uy lực của nó cũng giảm nhiều, chỉ thấy kêu ‘Phập’ một tiếng, phi kiếm đã cắm trên thân trúc, chuôi kiếm vẫn còn rung rung.

Sau khi nhảy liên tiếp ba bước, Bạch Dịch lộn một vòng rồi đáp xuống, đồng thời xuất ra phi kiếm. Hai chân còn chưa chạm đất đã hạ xuống thân phi kiếm lao đi. Chỉ trong chốc lát đã bay xa hơn mấy trượng.

Những động tác vừa rồi diễn ra liên hoàn, nhuần nhuyễn như nước chảy mây trôi khiến Lũng Thiên Lý lấy làm sợ hãi. Kỹ xảo nhạy bén như thế, cùng với khả năng chọn thời cơ chuẩn xác như thể đệ tử chân truyền cũng chưa chắc đã làm được, thế mà lại xuất hiện trên người thiếu niên mới mười sáu, mười bảy tuổi này.

Vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt Lũng Thiên Lý nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ âm lãnh tươi cười. Hắn vọt tới vùng gần thân trúc, thúc giục phi kiếm thoát ra rồi nhanh chóng nhảy lên đuổi theo.

Trong mắt Lũng Thiên Lý, biểu hiện của Bạch Dịch càng xuất sắc thì chứng mình bảo vật trên người hắn càng tốt. Hắn còn nghi ngờ trên người đối phương nhất định có bảo vật vạn năm không gặp, vô cùng trân quý.

Bay vọt qua khoảng cách hai ba mươi trượng, Bạch Dịch lại thu hồi phi kiếm, chuyển sang chạy bộ. Phía sau hắn, Lũng Thiên Lý cũng chuyển sang chạy đuổi làm khoảng cách giữa hai người vẫn duy trì chừng ba tới năm trượng.

Tính từ lúc bắt đầu, màn rượt đuổi này đã kéo dài hơn một canh giờ. Dù Bạch Dịch hay là Lũng Thiên Lý, sắc mặt cả hai đều đã trắng bệch, Linh khí trong cơ thể không còn lại mấy.

Lũng Thiên Lý có vẻ tốt hơn một chút, vì dù sao hắn cũng là tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ. Dù hắn có thở hồng hộc, tốc độ chạy vẫn không hề

chậm lại, trong khi đó mồ hôi Bạch Dịch đã chảy đầm đìa, bước chân đã hơi lão đảo.

Không thể trách Bạch Dịch vì thân thể hãn vốn gầy yếu, Chân hồn tỉnh lại chưa được nửa năm, tuy rằng hiện giờ đã mạnh mẽ hơn nhiều nhưng không thể so với tu chân giả cảnh giới Trúc Cơ được. Nếu không phải hãn đã tu thành tầng thứ nhất của Đảo Thiên Công thì hôm nay hãn không thể duy trì tới lúc này được.

Vượt qua một gốc cây phải ba người ôm, hai mắt Bạch Dịch vẫn tỉnh táo dị thường, không hề bán loạn. Trên cành cây của gốc cây trúc lớn cạnh hãn lại hiện ra mấy cây nấm khổng lồ như thùng nước lớn, nhỏ.

Nhìn thấy mấy cây nấm này, khoe miệng Bạch Dịch liền lộ ra nụ cười vui vẻ. Hãn tế xuất phi kiếm, bổ tới những gốc nấm này.

Cử động của Bạch Dịch có thể thoát được ánh mắt Lũng Thiên Lý nhưng không thể chạy thoát khỏi sự kiểm soát của Linh thức được. Tại thời điểm tiến vào Táng Hồn Cốc, Lũng Thiên Lý đã mang Linh thức hoàn toàn bao trùm lên Bạch Dịch. Có thể nói trong vòng trăm trượng, mọi cử động của Bạch Dịch đều không thoát khỏi sự quan sát của Lũng Thiên Lý.

“Người tính trốn không thoát nên xả tức giận vào mấy cây nấm hả? Bạch Dịch, để ta ch ongười xem, tốt nhất người nên bó tay chịu trói, có lẽ bản Chấp sự sẽ cho người chết toàn thân.” Lũng Thiên Lý bước thêm vài bước đã tiến tới vùng phụ cận, quét mắt nhìn mấy cây nấm rồi lạnh giọng quát.

Bổ nát mấy cây nấm ra rồi, Bạch Dịch vẫn không dừng lại, nhanh chóng chạy tiếp theo phương hướng đã định.

Khuôn mặt Lũng Thiên Lý đã trở nên dữ tợn, hãn đuổi theo không dứt. Lần này hãn đã học được khả năng xử lý linh hoạt. Lúc cảm nhận được Yêu khí trong không khí, hãn vẫn dùng phi kiếm để bay nhưng không bay xa, chỉ khoảng mười trượng lại dừng. Làm như vậy chẳng những giảm

thiếu tỷ lệ gặp phải Yêu thú mà vẫn có thể duy trì khoảng cách tới chỗ Bạch Dịch.

“Ta sẽ cắt đứt gân của người trước, để xem người còn chạy đi đâu!”
Lũng Thiên Lý gầm lên, bấm pháp quyết của Trùng Vân kiếm pháp. Với khoảng cách gần thế này, chỉ hấn xuất kiếm thì mục tiêu gần như không thể tránh né được.

Phi kiếm hóa thành một đạo hàn mang bay lên trời, mũi kiếm chỉ tới chính là hai chân của Bạch Dịch.

Ngao ô o o o o...!!!

Vào lúc Lũng Thiên Lý sắp xuất thủ, ở trong chỗ sâu trong rừng trúc đột nhiên vang lên tiếng gào thét rung chuyển cả khu rừng. Tiếng rống như tiếng gấu âm trầm thô bạo khiến lông tơ người nghe được không khỏi dựng đứng cả lên.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Giả Tượng

Tiếng gầm động trời vang lên ở phía sau cánh rừng trúc cực kỳ quái dị, giống như tiếng gấu rống lại như tiếng chim kêu khiến cho người ta nghe được toàn thân đều run lên, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi không lời.

Lũng Thiên Lý nghe tiếng gầm thì sắc mặt trở nên xám xịt vô cùng, tâm thần cũng run lên, Linh khí trong cơ thể không tự chủ được cũng dao động theo.

Tiếng gào thét như thế này hẳn chưa từng nghe qua. Dám ở giữa Táng Hồn Cốc mà gào thét thản nhiên như thế, ít nhất cũng phải là Yêu thú cấp ba, thậm chí có thể là Yêu thú cấp bốn.

Theo vô thức, Lũng Thiên Lý quay lưng nhìn lại phía sau, không thấy có Yêu thú đuổi theo hẳn mới thở phào một hơi, lại nhanh chóng đuổi theo Bạch Dịch.

Không biết có phải vì nghe thấy tiếng gào rống kia vang lên hay không mà thân ảnh Bạch Dịch đột nhiên lao đảo, nhưng rất nhanh lấy lại cân bằng, nhanh chóng bỏ chạy. Hẳn không thèm nhìn Lũng Thiên Lý phía sau, chỉ có điều bước chân hiện giờ đã chậm hơn lúc trước, cũng lao đảo hơn.

Trên mặt Lũng Thiên Lý lộ ra một nụ cười nham hiểm. Nếu Yêu thú không đuổi theo thì con mồi Bạch Dịch này chắc chắn sẽ nằm trong tay hẳn. Thấy bộ dáng đối phương đã rất mệt mỏi, thở không ra hơi, Lũng Thiên Lý tin tưởng nhất định đối phương sẽ bị hắn bắt kịp trong chốc lát mà thôi.

Sự tự tin dâng cao, thân hình mập mạp của hắn lắc lư, tốc độ cũng nhanh hơn vài phần.

Không lâu sau, Lũng Thiên Lý đã đuổi cách lưng Bạch Dịch chỉ khoảng hai trượng. Hắn cười lạnh, một lần nữa tế xuất phi kiếm, dùng toàn lực nhằm cánh tay phải của đối phương mà bổ xuống. Cánh tay phải của Bạch Dịch bị cắt đứt lìa.

Cánh tay bị chém qua làm Bạch Dịch lão đảo vài bước, suýt nữa mất thăng bằng ngã xuống. Hắn dùng tay trái ôm miệng vết thương, vẫn cố gắng chạy đi.

Cách đó không xa, một âm thanh cổ quái phát ra từ đầm nước ở xa xa trong tầm mắt. Bạch Dịch bị trọng thương vẫn đang cố gắng chạy về phía hồ nước này.

“Đã mất một tay còn có thể chạy nhanh như vậy, người thật ngoan cường đấy.” Lũng Thiên Lý nhẹ răng cười rồi quát lên. “Nếu hai tay người đều bị chém đứt, liệu người có thể chạy nhanh như vậy hay không!”

Phốc!

Đang lúc nói chuyện, Lũng Thiên Lý lại tế xuất phi kiếm tấn công. Kiếm quang lóe lên, sau đó là tiếng cánh tay trái Bạch Dịch bị chém đoạn.

Kêu lên một tiếng lớn, Bạch Dịch ngã quy, vừa cuộn tròn vừa lao tới trước hai ba trượng mới dừng lại. Sau lưng hắn, khuôn mặt như ác ma của Lũng Thiên Lý đã tới gần.

Bạch Dịch cúi đầu, mái tóc đã rối bù che khuất gương mặt thanh tú, nhưng nhìn không ra biểu hiện gì. Đợi tới lúc Lũng Thiên Lý bước tới gần hắn mới bật dậy, lại nhắm hướng hồ nước lao đi.

Bạch Dịch không tiếc dốc sức liều mạng chạy trốn, tiếc rằng hai tay đều đã bị chém đứt, tốc độ không thể nhanh bằng lúc trước. Sau lưng hẳn, Lũng Thiên Lý nhanh chóng đuổi theo, cười lớn rồi lần thứ ba xuất ra phi kiếm.

Một kiếm chém xuống, Lũng Thiên Lý đã đoạn một chân của Bạch Dịch, khiến đối phương ngã nhào xuống bên cạnh đầm nước, rơi vào tình trạng hấp hối. Mái tóc đen lặng lẽ xõa trên mặt nước như một tấm lụa, thân thể không cử động được nữa.

“Chạy đi, chạy đi chứ!”

Lũng Thiên Lý bước đi thong thả, nhe răng cười tiến tới gần Bạch Dịch. Hẳn nhắc chân lên, đá nửa người còn lại của Bạch Dịch rơi xuống hồ nước rồi cuồn vọng quát. “Có thể trốn trong tay ta lâu như vậy, người là người thứ nhất. Đáng tiếc, người cũng sẽ là người cuối cùng!”

Tế xuất phi kiếm bay lên, nhằm vào một chân còn sót lại của Bạch Dịch, Lũng Thiên Lý quát lạnh, hai mắt lóe lên hung quang. “Ta chém đứt hai chân hai tay là muốn giáo huấn cho người. Ở Thương Vân Tông có rất ít người người có thể gây chuyện. Thật không may, ta cũng là một người mà người lẽ ra không nên dây vào. Vì thế, người phải trả một cái giá thật đắt.”

Phi kiếm lóe lên một tia lạnh lẽo, chém vào cái chân cuối còn lại của Bạch Dịch. Lũng Thiên Lý hét lên đầy dữ tợn. “Yên tâm, chờ ta tìm được bảo bối trên người của người rồi, nhất định ta sẽ lưu lại mạng sống cho người, để người cảm nhận một lần cảm giác bị Yêu thú ăn tươi nuốt sống là như thế nào. Ha ha ha...”

Phi kiếm tới sát người rồi nhưng vẻ đau đớn trên khuôn mặt Bạch Dịch ngày càng trở nên mờ mịt, cuối cùng biến thành một thần thái cổ quái, dường như hẳn không còn cảm thấy một chút đau đớn nào nữa.

Đang cười lớn, Lũng Thiên Lý cũng phát hiện ra sự biến hóa khác thường này. Hẳn nhanh chóng nghi ngờ nhưng đúng lúc đó, từ phía sau hẳn

vang lên một thanh âm vô cùng lạnh lẽo.

“Lũng Chấp sự quả nhiên lòng dạ độc ác. Tuy nhiên, người cũng đã chọc vào nhằm người rồi!”

Câu nói lạnh lẽo vừa vang lên, sắc mặt Lũng Thiên Lý đại biến như gặp phải ác quỷ. Âm thanh hản vừa nghe chính là âm thanh quen thuộc của Bạch Dịch.

Trước mặt hản chính là thân thể Bạch Dịch đã đứt chân đứt tay, hấp hối chờ chết rồi, sao lại còn có tiếng của đối phương vang lên sau lưng mình. Chẳng lẽ có hai Bạch Dịch trên đời này?

Trong lòng vô cùng kinh hãi, Lũng Thiên Lý quay ngoắt đầu lại. Không đợi cho hản kịp nhìn thấy ai đang đứng sau mình, một bàn tay đã nhằm đầu hản đánh tới.

Bốp!

Khuôn mặt Lũng Thiên Lý bị đánh mạnh, thân thể mập mạp của hản cũng bị đánh bay ngược trở lại, răng trong miệng rụng bảy tám cái, toàn thân rơi vào trong đầm nước.

Bên cạnh đầm nước, Bạch Dịch thứ hai đang lẳng lẳng đứng dậy, lạnh nhạt nhìn Lũng Thiên Lý, trong tay hản, hào quang trên một tấm Phù lục cổ xưa đang tắt dần.

“Vốn người còn có thể sống thêm mấy tháng nữa, không nghĩ người lại vội vã đi tìm chết như vậy, ta cũng không ngại mà thành toàn cho người. Có ở trên cầu Nại Hà, Lũng Chấp sự cũng đừng bắn khoãn vì sao lại chết ở trong tay một tên đệ tử ngoại môn, vì sao không thể đoạt được dị bảo trên người ta.”

Bạch Dịch bình thản nói, khước miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn đối phương như nhìn loài heo chó ở nhân gian mà thôi. “ Bởi vì trên người ta căn bản không có dị bảo nào cả. Nếu có, chỉ là có một danh hào có thể khiến người sợ vỡ mật mà thôi.”

Bốn chữ Tiêu Dao Tiên Quân Bạch Dịch không nhắc tới, vì loại hèn mọn, vô sỉ ví như con sâu cái kiến tên Lũng Thiên Lý này còn không có tư cách được nghe tục danh của Thanh Không chi chủ.

“Người..., rốt cuộc người là ai? Người dùng thủ đoạn gì?” Lũng Thiên Lý nằm lồm bồm trong đầm nước, mồm miệng sưng vù, chật vật hô lên. Hắn không hiểu tại sao lại có tới hai Bạch Dịch.

“Khôi Lỗi..., là Khôi Lỗi!”

Bạch Dịch nằm bên cạnh bờ hồ mà hắn thấy hiện cách Lũng Thiên Lý không tới một trượng, gương mặt không có chút biểu tình nào, giống hệt như tượng. Cuối cùng thì Lũng Thiên Lý cũng giật mình nhận ra Bạch Dịch này không phải người sống, hắn nghẹn ngào hô lên.

“Khôi Lỗi thì sao?” Sau khi phát hiện ra chân tướng, Lũng Thiên Lý dường như phát rồ, hô lớn. “Người cho rằng có Khôi Lỗi là có thể giết được ta sao? Thật là si tâm vọng tưởng!”

Điên cuồng điều động Linh lực trong cơ thể, một lần nữa Lũng Thiên Lý tế xuất phi kiếm, dùng lực lượng mạnh nhất đâm về phía Bạch Dịch.

Lũng Thiên Lý hiện bị đánh văng xuống hồ nước, cách bờ khá gần. Còn Bạch Dịch, Khôi Lỗi của hắn đã bị hủy, hắn lấy gì để chống lại một kích của Lũng Thiên Lý?

Bang!!!

Sau khi tế ra phi kiếm, một màn quỷ dị đã xảy ra trước mặt Lũng Thiên Lý. Bạch Dịch chỉ vung cánh tay lên đã nhẹ nhàng đánh văng phi kiếm của hắn rơi xuống một bên, xoay tròn trên mặt đất.

Không cần Linh lực, chỉ dùng một tay có thể đánh văng Pháp khí trung giai, trừ phi là Yêu thú, còn cường giả Kim Đan cảnh cũng không thể làm như vậy được. Tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ kỳ lại càng không thể.

Hai mắt Lũng Thiên Lý trừng lên, ngây ngốc.

Hắn không thể tin, hắn từng nắm giữ mọi việc trong tay, vì sao chỉ trong nháy mắt, gã thợ săn đã bị con mồi quay lại đùa giỡn như vậy.

“Không có khả năng. Không thể nào!” Lũng Thiên Lý gào thét như điên dại. “Trừ phi người là Yêu thú, nếu không người không thể đánh văng phi kiếm của ta được!”

Trong lúc rống lên, trọc khí trong mồm hắn thoát ra đã biến thành hàn khí nồng đậm, tựa như nhiệt độ xung quanh đã giảm xuống chỉ còn một nửa.

“Hồn Khanh Địa Nhân! Chính là vùng đất cực hàn chí âm.” Bạch Dịch bình thản đáp. “Lũng Thiên Lý, người thật đúng là ngu xuẩn, đến bây giờ vẫn không phát hiện ra khí tức nơi này khác với nơi khác sao. Người đã ở giữa Địa Nhân, Linh lực trong cơ thể tắc nghẽn, xuất phi kiếm ra uy lực chẳng được một phần, sao có thể thương tổn ta được?”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Thân Phận Nghịch Chuyển

Vận chuyển tầng thứ nhất của Đảo Thiên Công, Bạch Dịch đã có thể tay không đón đỡ đê giai Pháp khí, nhưng lý do Pháp khí trung giai của Lũng Thiên Lý không thể đả thương hẳn là vì Lũng Thiên Lý đã bị đánh rơi vào đầm nước, rơi vào Hồn Khanh Địa Nhân, uy lực của phi kiếm mười không còn một, tất nhiên phải bị đánh văng ra.

Với lịch duyệt kém cỏi, căn bản là Lũng Thiên Lý cũng chưa từng nghe nói tới Hồn Khanh Địa Nhân. Có điều từ ngữ khí lạnh lùng mà Bạch Dịch nói ra thì cũng đủ biết địa phương này không phải nơi tốt đẹp gì.

Âm thầm điều động Linh lực, Lũng Thiên Lý phát hiện ra kinh mạch trong người như bị cái gì đó chặn lại, thực lực bình thường có thể hiện lộ ra không quá một tầng. Hơn nữa, Bạch Dịch đã có thể dùng thân thể đối kháng với phi kiếm của hắn, hiện giờ cường ép ra tay sợ là cũng không có tác dụng gì.

Thân phận của thợ săn và con mồi đã nghịch chuyển trong nháy mắt. Lũng Thiên Lý tuy ảo não và phần hận nhưng rất rõ ràng, lúc này, Bạch Dịch chỉ cần tế xuất phi kiếm ra là có thể chém chết hắn giữa hồ nước này.

Lũng Thiên Lý đã tự tay giết không ít tu chân giả, đảm lượng so với những đệ tử ngoại môn kia thì mạnh hơn quá nhiều. Giữa hiểm cảnh, hắn dần bình tĩnh trở lại, hai mắt xoay chuyển nghĩ ra biện pháp duy nhất có thể giết chết đối phương.

Ấy chính là kế lung lạc đối thủ, chờ tới lúc mình lên được trên bờ.

Chỉ cần rời khỏi hồ nước là Linh lực trong cơ thể hắn có thể hồi phục, cũng chính là lúc Lũng Thiên Lý hắn giết chết Bạch Dịch.

“Ta thừa nhận, Bạch Dịch, ta đã xem thường ngươi rồi.” Lũng Thiên Lý đã trấn tĩnh lại nhiều, lúc nói chuyện hắn thở ra từng luồng hàn khí. Bởi vì hàn ý quá đậm khiến thân thể mập mạp chìm trong nước run lên nhè nhẹ.

“Nếu ta đoán không sai, thứ ngươi cầm trong tay chính là Ẩn Thân Phù.”

Khoảng cách từ chỗ Lũng Thiên Lý tới bên cạnh bờ chỉ khoảng hai trượng, đã có nửa người hắn lộ trên mặt nước. Đang khi nói chuyện, hai chân hắn không ngừng dò xét dưới đáy hồ. Hắn phát hiện dưới chân mình là nước bùn, nghĩa là nó không phải không có đáy nên hắn bình tâm trở lại, cố gắng để cho hai chân đứng vững dưới nước.

“Thực tế thì đầu Khôi Lỗi của người giống người như đúc, chính ta cũng không phân biệt được thật giả.” Nói xong, Lũng Thiên Lý bước ra một bước nhỏ về phía bờ, đồng thời hỏi thăm để lung lạc đối phương. “Có một việc ta không hiểu, ngươi dùng Khôi Lỗi thay thế cho bản thể vào lúc nào?”

Lãnh ý trong mắt Bạch Dịch cuối cùng cũng có một tia hăng hái biểu lộ ra, tự đắc. Hắn cười cười nói. “Ngươi có nhớ những cây nấm lớn kia không?”

“Cây nấm?”

Lúc này, tâm trí Lũng Thiên Lý lại rơi vào mơ hồ nhưng bước chân hắn vẫn không dừng lại, bước thêm một bước nhỏ về phía trước, ra vẻ hoảng sợ nói. “Là người cố ý chém nát những cây nấm đó? Ngươi có dụng ý gì? Chẳng lẽ những cây nấm kia...”

Nói tới đây, trong lòng Lũng Thiên Lý không khỏi run lên. Hắn nhớ tới tiếng Yêu thú gào thét lúc trước cách nay không lâu, kinh ngạc quát lên. “Âm thanh Yêu thú gào thét kia là do ngươi đưa tới! Con yêu thú kia vì cây

nấm bị phá hủy mới tức giận phát ra tiếng gào thét như vậy. Những cây nấm ấy chính là thức ăn của Yêu thú.!”

Được Bạch Dịch nhắc nhở, cuối cùng Lũng Thiên Lý cũng nghĩ thông suốt, trong lòng sớm hóa thành một mảnh băng hàn, không thể tin mà tự lẩm bẫm. “Thì ra mục đích của người chính là tìm kiếm loại nấm này, sau đó dùng tiếng gầm của Yêu thú thu hút sự chú ý của ta, trong thời khắc đó dùng Ấn Thân Phù, đồng thời thả Khôi Lỗi ra thay thế bản thể...”

Dưới mặt nước, hần bước ra thêm một bước nữa, nhưng trong lòng cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Hần không thể tin, một thanh niên mười bảy tuổi lại có được tâm cơ đáng sợ như thế.

Cố nặn ra một nụ cười khổ, Lũng Thiên Lý mờ mịt nói. “Dù có mang Khôi Lỗi và Ấn Thân Phù cho ta, trong tình huống đang bị kẻ thù đuổi giết, lại lọt vào hiểm địa, chưa chắc ta đã xử lý tình diệu được như thế. Người đã làm được, tâm trí quả thực không kém. Ta thua mà tâm phục khẩu phục.”

Lũng Thiên Lý nói với giọng thành khẩn, vẻ mặt ảo não không lộ ra một chút sát cơ nào, cũng không có ý định xuất kiếm, chỉ có ánh mắt đen chứa đầy thâm trầm.

“Hay là như thế này, người tha cho ta một mạng, Lũng Thiên Lý ta thề với trời, khi trở về nếu còn làm khó người dù chỉ một lần, ta chết không yên lành.”

Lũng Thiên Lý nâng hai ngón tay lên, trịnh trọng thề. Thoạt nhìn, vẻ mặt và thần thái của hắn hết sức chân thành nhưng dưới mặt nước, bước chân hắn không ngừng di chuyển, khoảng cách vào tới bờ ngày một gần lại.

“Lũng Chấp sự, việc này là thật chứ?” Bạch Dịch tò mò hỏi lại, giọng điệu như vừa nghe được đề nghị gì đó thật thú vị.

“Nhất ngôn cửu đỉnh!”

Lũng Thiên Lý nói với vẻ nghiêm trọng. “Hơn nữa, sau này chỉ cần người còn ở ngoại môn, sẽ không có ai dám gây bất lợi cho người. Dù người có tiến vào nội môn, đại ca của ta là Lũng Vô Nhai cũng có thể đảm bảo cho người. Chờ khi đại ca ta đạt thành Kim Đan cảnh, vị trí Chấp sự ở Thương Vân Tông sẽ cho người tùy chọn.”

“Có thể tùy chọn vị trí Chấp sự sao? Thật không tệ.” Bạch Dịch nói, giọng điệu trở nên lạnh dần, vẻ hào hứng trên khuôn mặt cũng biến mất, thay vào đó là vẻ lãnh đạm. Hắn lạnh nhạt nói. “Thật đáng tiếc, vị trí Chấp sự với ta là quá thấp.”

“Ở Thương Vân Tông, trừ phi người đạt tới cảnh giới Kim Đan mới có thể đảm nhiệm vị trí trưởng lão. Trước thời điểm đó, thân phận Chấp sự đã không tệ rồi. Nếu người còn chưa hài lòng, ta sẽ cầu khẩn đại ca của ta cho người trở thành đệ tử chân truyền của Phù Diêu Phong.” Khuông mặt béo mập của Lũng Thiên Lý run lên, lo lắng nói.

Bạch Dịch lắc đầu, không nói gì. Lũng Thiên Lý có thể cảm giác được một cỗ sát ý tản ra từ trên người đối phương.

Bước vội hai bước dưới mặt nước, Lũng Thiên Lý ra vẻ bối rối. “Vị trí đệ tử chân truyền người cũng chê là thấp, vậy chẳng lẽ người muốn làm tông chủ của Thương Vân Tông? Hiện giờ Tông chủ là cường giả Nguyên Anh, người chỉ là tu sĩ cảnh giới Luyện Khí, đừng có si tâm vọng tưởng.”

Đang lúc nói chuyện, Lũng Thiên Lý chỉ còn cách bờ hồ có hai bước chân, phát hiện mặt đất dưới chân ngày càng cứng rắn, hắn bỗng nở nụ cười dữ tợn, quát lớn. “Còn có một việc người nhất định có thể làm tốt, đó là đi ... làm quý!”

Vừa dứt lời, Lũng Thiên Lý dốc sức liều mạng nhảy lên phía trước, thân hình mập mập rốt cuộc cũng nhảy lên tới bờ, bấm pháp quyết muốn gọi phi

kiếm trở về.

Nghĩ mình đã ra khỏi hồ nước, Lũng Thiên Lý đắc ý mắng. “Bạch Dịch, thì ra không phải người có tâm trí hơn người, mà là ngu xuẩn như heo. Người cho ta thời gian lâu như vậy, hiện giờ bản Chấp sự đã ra khỏi hồ nước, cái mạng của người khó mà bảo toàn rồi. Ha ha ha...”

Lũng Thiên Lý hung hăng cười lớn, tiếng cười âm lãnh vô cùng nhưng Bạch Dịch đứng trước mặt hăn cũng khẽ nở nụ cười, ánh mắt nhìn đối phương như đang nhìn vào một kẻ điên loạn.

“Cái chết đang ở trước mắt mà người còn cười được, người đúng là một con lợn không có tim, không phổi. Ta sẽ đưa đầu súc sinh này đi Tây thiên vậy!” Lũng Thiên Lý hét lên một tiếng, điều động Linh lực muốn thúc giục phi kiếm nhưng lại cảm thấy kinh mạch trong cơ thể còn tắc nghẽn hơn cả khi đang ở trong hồ nước. Sắc mặt của hăn đại biến.

“Không thể nào. Không thể nào! Ta đã ra khỏi hồ nước rồi cơ mà, vì sao kinh mạch vẫn còn tắc nghẽn!”

Lũng Thiên Lý kêu lên như gặp quỷ. Vừa rồi hăn đã không thể dùng phi kiếm đả thương Bạch Dịch được, lúc này kinh mạch tắc nghẽn nhiều hơn, tất nhiên càng không thể làm thế.

“Mấy năm trước, Dương Nhất Phàm chỉ ở bên bờ hồ gầy nước đã bị một lão quỷ trăm tuổi phụ thân, suýt chút nữa Nguyên thần bị ăn mòn rồi.” Bạch Dịch nói, ngữ khí đạm bạc nhưng đang nói một chuyện chẳng liên quan gì tới mình và hoàn cảnh lúc này. “Hôm nay Lũng Chấp sự người nằm trong hồ nước lâu như vậy, ít nhất cũng phải kéo tới vài chục đầu ác quỷ xâm nhập vào trong thân thể, người tất nhiên phải thấy kinh mạch tắc nghẽn thôi.”

Bạch Dịch đã biết trước, dù Lũng Thiên Lý có ra khỏi hồ nước cũng không thể ngưng tụ Linh lực được, nếu không làm sao hăn có thể dễ dàng

cho đối phương ra ngoài làm loạn như thế. Hãn lạnh nhạt nói tiếp. “Rất nhanh thôi, ngươi sẽ không còn cảm thấy kinh mạch tắc nghẽn nữa, vì lũ ác quỷ kia sẽ xé xác ngươi ra ăn sạch.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Chiến Lợi Phẩm

Mấy tiếng bị quỳ xé xác ăn thịt vừa thốt ra, Lũng Thiên Lý nghe được chẳng khác nào thấy mình vừa bị dính phải lời nguyên rủa kinh khủng nhất thế gian, hai mắt vô cùng kinh hãi như muốn nổ ra ngoài.

“Người gạt ta,... Người gạt ta! Không thể có chuyện đó được.”

Hắn hét lên, tinh thần rơi vào cuồng loạn, bước chân lão đảo muốn trốn nhanh khỏi cái nơi Hồn Khanh Địa Nhân này, nhưng từng mảnh sương mù màu đen thật nhỏ thoát ẩn thoát hiện trước mắt hắn, tựa như có một đoàn dài những du hồn đang phiêu đảng trong ấy, cuối cùng chui vào trong đáy mắt.

Lúc những đám sương mù biến mất, Lũng Thiên Lý đột nhiên cảm thấy yết hầu như có cái gì chẹt lại, hơn nữa từ trong thân thể toát lên từng trận nóng lạnh. Càng quái dị hơn là những cơn lạnh lẽo hiện ra xen lẫn với cảm giác nóng cháy, nung lục phủ ngũ tạng của hắn cho tới lúc hòa tan vào nhau.

“Ôi...!”

Dùng hết sức để tập trung khí lực, Lũng Thiên Lý phát ra một tiếng kêu thống khổ, sau đó vừa ngã vào bờ đầm, hai cánh tay vừa bóp cổ mình. Khuôn mặt hắn dính đầy nước bùn, nhìn thoáng qua chẳng khác nào một ác quỷ.

Nhìn Lũng Thiên Lý đang giãy chết bằng ánh mắt lạnh lùng, Bạch Dịch hừ lạnh một tiếng, tâm niệm vừa động, Thiên Cơ Khôi Lỗi ở mép nước

đứng trên thân sau, trên khuôn mặt đã lấy lại vài phần linh động. Quái dị hơn là nó đang nhìn chăm chăm vào Lũng Thiên Lý.

Trong đôi mắt vô thần của Khôi Lỗi dần hiện ra một tia chấn động khác thường, như là cười nhạo, lại giống như được giải thoát, cuối cùng bị chủ nhân của nó thu nhỏ lại nằm vào lòng bàn tay.

“Có thể nhìn thấy cừu gia chết trước mặt mình, như vậy là đủ rồi.”

Bạch Dịch hạ giọng nói với Thiên Cơ Khôi Lỗi. Con Khôi Lỗi khẽ gật đầu như thể nó thực sự nghe hiểu được đối phương nói gì, sau đó chấn động trong mắt biến mất không còn nữa.

Linh thể của Thiên Cơ Khôi Lỗi vốn là đệ tử họ Cát ở Nhập Vân Cốc.

Lúc trước nếu Lũng Thiên Lý không mượn đao giết người, hãm hại Bạch Dịch thì tên đệ tử họ Cát này cũng không mất mạng uổng phí. Tuy âm hồn của hắn bị hãm trong Khôi Lỗi nhưng một tia oán niệm vẫn còn lưu lại. Hôm nay, thù của hắn đã được báo, oán niệm cuối cùng cũng tản đi.

“Tay chân bị hủy, việc khôi phục lại hình dáng không khó khăn lắm, trở về ta luyện chế lại một chút là được rồi.” Bạch Dịch thu Khôi Lỗi vào trong túi trữ vật, nhìn tấm Phù Lục âm đạm vô quang lấm bầm. “Linh khí đã hao hết, Ấn Thân Phù của Dương Hải cho cũng bị phế rồi. Có thể giết được Lũng Thiên Lý cũng coi như có giá trị.”

Thời điểm này, thân thể Lũng Thiên Lý bắt đầu thối rữa.

Thân thể của hắn đã không còn là hình người, hô hấp ngừng lại, chết không thể chết hơn được nữa. Bạch Dịch thu lấy phi kiếm của đối phương, chuẩn bị thu hồi cả túi trữ vật.

Giết chết một tu sĩ Trúc Cơ, chiến lợi phẩm của đối phương hắn không thể không lấy. Ngay lúc Bạch Dịch cầm túi trữ vật lên, mười mấy đạo

sương mù màu đen đột nhiên từ trong người đối phương bay ra, hóa thành một đám ác quỷ đủ mọi hình hài, gào thét với Bạch Dịch.

“Hừ!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, hàn mang trong mắt chớp động, mang phi kiếm che chắn trước mặt, sau đó cầm túi trữ vật lên bước lùi về sau vài bước, dùng hết sức rời khỏi phạm vi hồ nước, đứng tại một nơi có ánh mắt trời chói chang.

Những ác quỷ kia đều là âm hồn ở trong đầm nước, dùng nước làm ranh giới, tuy có thể xâm nhập vào trong cơ thể của tu chân giả nhưng nếu tự mình trôi nổi thì thực lực giảm đi khá nhiều. Hiện giờ là ban ngày, mặt trời lên cao, nếu rời khỏi hồ nước kia, ánh mắt trời sẽ tạo thành thương tổn rất lớn đối với chúng.

Trên mặt hồ quanh năm trôi nổi những màn sương trắng, có thể ngăn cản ánh mắt trời chiếu xuống, nhưng ở trên bờ lại khác. Khí huyết trong người Bạch Dịch sung túc, thêm nữa còn có phi kiếm hộ thân, lại đứng nơi ánh nắng thì dù mỗi quỷ vật kia có tu vi cả trăm năm cũng không dám nhào lên. Chúng chỉ có thể nhe nanh múa vuốt, trợn mắt đe dọa một hồi sau đó quay lại trong thi thể của Lũng Thiên Lý.

“Nếu không vì cảnh giới quá thấp, những quỷ vật nơi này sẽ là Linh thể tốt nhất cho Thiên Cơ Khôi Lỗi.”

Bạch Dịch lắc đầu, tự nói với mình. Nếu không có thực lực, muốn bắt một hai quỷ vật là điều rất phiến toái. Nửa khối Hòe Tinh Lưu Ly kia chỉ có thể hấp nhập những Linh thể bình thường, còn trong đám Quỷ vật này có không ít con có tu vi cả trăm năm trở lên, Hòe Tinh Lưu Ly khó mà giam cầm được bọn chúng.

Quỷ đạo chi thuật, Bạch Dịch biết rất nhiều, có điều hiện giờ cảnh giới hắn quá thấp không thể thi triển được, đành buông tha cho những Linh thể

này.

Bạch Dịch rất coi trọng tác dụng của Thiên Cơ Khôi Lỗi. Loại Khôi Lỗi này chẳng những linh hoạt mà còn có tâm trí nhất định. Nếu có thể luyện chế được vài chục hoặc vài trăm con, cùng thả ra một lúc thì sẽ có tác dụng rất lớn. Không cần quá nhiều, chỉ khoảng gần trăm con Khôi Lỗi đê giai là có thể quét ngang đám tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ cỡ như Lũng Thiên Lý rồi.

Khôi Lỗi không có tâm, càng không biết đau đớn. Dù chân tay đứt đoạn cũng không hề gì, chỉ cần tìm được cơ hội là sẽ tấn công địch nhân.

Bạch Dịch thầm nghĩ sau này có cơ hội nhất định hẳn sẽ luyện chế thêm một ít Thiên Cơ Khôi Lỗi, sau đó cầm lấy túi trữ vật của Lũng Thiên Lý, đưa vào đó một ít Linh khí.

Theo Linh khí đi vào, Bạch Dịch bắt đầu nắm bắt được những đồ vật có ở trong ấy.

Lũng Thiên Lý là một tu sĩ giàu có, trong túi trữ vật của hắn, riêng đê giai Linh thạch đã có gần ba ngàn khối, còn có rất nhiều loại tài liệu dùng để luyện khí cùng mấy bình đan dược. Tất cả đều là Linh đan Cửu phẩm, đại khái có khoảng trăm hạt. Trong góc của túi trữ vật còn có một tấm kính cổ, mặt sau nó khắc hai chữ ‘Truy Hồn’.

Mang toàn bộ Linh thạch, vật phẩm đưa sang túi trữ vật của mình xong, Bạch Dịch ném túi trữ vật của đối phương xuống hồ. Loại túi trữ vật kiểu này rất dễ bị chủ nhân của nó đánh dấu ký hiệu ở đâu đó. Tuy Lũng Thiên Lý đã chết, hắn vẫn còn có một đại ca tên Lũng Vô Nhai.

Lũng Vô Nhai sắp đạt thành Kim Đan cảnh, Bạch Dịch còn chưa muốn có thêm một cừu gia mạnh như vậy vào lúc này. Không phải hắn sợ, mà loại khúc mắc với mấy tên tiểu bối này không làm hắn cảm thấy hứng thú nổi, ngược lại còn làm lãng phí đi thời gian của hắn.

Thu hồi Linh thạch và đan dược rồi, Bạch Dịch cầm Truy Hồn Kính trên tay, rót Linh khí vào, hẩn gật đầu nói. “Quả nhiên là Pháp khí cao giai dùng để truy tung vốn rất hiếm thấy. Loại Pháp khí này ở Thương Vân Tông có không quá mười món. Lũng Vô Nhai lại có được một kiện đủ thấy vị sư tôn kia coi trọng hẩn như thế nào.”

Pháp khí cao giai dùng để truy tung có giá trị cao hơn các Pháp khí cao giai khác, thậm chí có thể cao hơn nhiều lần. Tuy nó chỉ là một mảnh kính phải nhỏ máu mới có hiệu quả, phạm vi theo dõi cũng chỉ khoảng trăm dặm nhưng trong giới tu chân giả đã là cực phẩm khó kiếm.

Tu sĩ cảnh giới Kim Đan mới có thể vận dụng Pháp bảo, mà giá trị của Pháp bảo thì Pháp khí không thể so sánh được. Mỗi một kiện Pháp bảo đều vô cùng trân quý. Những Pháp bảo có một ít năng lực đặc thù lại càng hiếm hoi. Việc luyện chế ra Pháp bảo truy tung rất khó khăn, không chỉ cần kỹ xảo luyện khí cao siêu mà tài liệu dùng để luyện chế ra nó cũng vô cùng trân quý. Đây là lý do mà Pháp khí cao giai dùng để truy tung vẫn còn được nhiều tu sĩ Kim Đan, thậm chí cường giả Nguyên Anh sử dụng.

Lũng Vô Nhai chưa đạt tới Kim Đan cảnh đã có trong tay một kiện pháp khí cao giai truy tung đủ thấy địa vị của hẩn vao hơn đệ tử bình thường nhiều thế nào.

Thu mảnh gương vào trong túi trữ vật, Bạch Dịch không định lấy ra sử dụng, càng không ngu ngốc nghĩ tới chuyện đem bán. Đồ vật này một khi xuất hiện sẽ ngay lập tức chỉ ra ai là hung thủ giết Lũng Thiên Lý.

Pháp Khí truy tung này hiện giờ Bạch Dịch không thể mang ra dùng được, hẩn chỉ có thể cất kỹ, sau đó dựa theo lộ tuyết tới đây chuẩn bị rời khỏi Táng Hồn Cốc.

Nơi đây vẫn là khu vực quá nguy hiểm, rất có thể sẽ gặp phải Yêu thú cấp ba, lúc đó hẩn cũng không có nhiều lựa chọn.

Khoảng không trăm trượng xung quanh cái hồ không có một ngọn cỏ nào, côn trùng không lên tiếng. Từ bờ hồ đi một đoạn đường dài có hơn mười trượng mà cảm giác như đoạn đường thật xa xôi, thật hoang vu.

Hương rừng trúc đi tới, Bạch Dịch vẫn giữ thần thái bình tĩnh. Bước chân hẳn bước đi nhưng trong đầu cũng dần suy nghĩ. Khuôn mặt hẳn lộ ra thần thái nghi hoặc, hàng lông mày cũng từ từ nhăn lại. Lúc sắp tiến tới khu rừng trúc, Bạch Dịch bỗng dừng lại.

Lý do là vì hẳn nghe thấy một âm thanh rất nhỏ, lại chỉ cách sau lưng hẳn có nửa xích.

Đó là tiếng bước chân.

Xung quanh hồ nước không có một bóng người, không gian vô cùng yên tĩnh. Trừ Bạch Dịch và Lũng Thiên Lý lúc trước ra thì chỉ còn có quý vật trong hồ.

Nhưng quý vật di chuyển lại không phát ra âm thanh. Tức là, âm thanh phát ra ngay sát người Bạch Dịch là của vật thể sống!

Vừa dừng bước, Bạch Dịch quay phắt lại, phi kiếm sắc bén hóa thành một đám hàn mang, cũng ngay lúc đó, âm thanh gào rĩ của bạch trùng vang lên trong tâm niệm Bạch Dịch. Biểu hiện của Chúc Hỏa rất hoảng loạn như gặp phải hung vật đáng sợ nào đó khiến nó thấp thỏm lo âu.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Ác Quỷ Ngàn Năm

Dưới cây trúc lớn gần hồ nước, Bạch Dịch đột nhiên quay người, phi kiếm theo tâm niệm của chủ nhân lập tức chém ra.

Phốc!

Kiếm quang lóe lên mang theo một dải máu tươi đỏ thẫm, một mảnh thịt theo đó bay ra.

Sau khi tế xuất phi kiếm, ngay lập tức Bạch Dịch lui về sau mấy bước. Cái thứ dị vật đi theo sau lưng hẳn nhanh chóng xuất hiện trước mắt.

Đứng ở sau lưng Bạch Dịch không phải là Yêu thú hay con người, mà đó là một thân ảnh hình người nhưng đã thối rữa, trên người còn cắm thanh phi kiếm hẳn vừa mới chém ra.

Cả khối thịt hình người không hề động đậy nhưng từng mảng thịt lại nhúc nhích chậm chậm, chốc chốc lại rỉ ra máu tươi khiến da đầu người ta phát nổ. Cái đầu của thân ảnh này vụn vẹo, nhưng để ý kỹ thì sẽ nhận ra đấy chính là cái đầu mập mạp của Lũng Thiên Lý.

Lũng Thiên Lý đã chết lại có thể bò lên, biến thành một tảng thịt thối di động theo sau Bạch Dịch. Cảnh tượng kinh khủng ấy đủ khiến người bình thường nhìn thấy bị dọa cho chết khiếp, nhưng trong mắt Bạch Dịch lại chỉ hơi có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn mà thôi. Về bình tĩnh trên khuôn mặt hẳn càng quỷ dị hơn thân ảnh thối trước mắt nhiều.

Nhìn chăm chăm vào cái xác Lũng Thiên Lý trước mặt, Bạch Dịch không vội cử động. Hắn điểm tay thu hồi phi kiếm trên người đối phương. Thanh phi kiếm trung giai bay lơ lửng trước người hắn, mơ hồ phát ra tiếng chim hót.

Bạch Dịch thầm bấm pháp quyết của Phương Minh kiếm quyết, nếu muốn xuất kiếm, hắn sẽ toàn lực xuất ra tầng thứ ba của Phương Minh kiếm này.

Tuy gương mặt Bạch Dịch không đổi sắc, thậm chí một tia kinh ngạc cũng không hiện ra ngoài mặt nhưng trong lòng hắn đã như gặp được đại địch.

Tảng thịt thối mang hình hài Lũng Thiên Lý này chẳng những quý dị, từ đó còn tản ra khí tức cực kỳ âm trầm. Uy áp từ nó phát ra không hề thua kém của một cường giả Kim Đan cảnh. Hơn nữa tiếng gào rú của Chúc Hỏa làm hắn khẳng định, thứ trước mặt hắn vô cùng đáng sợ.

“Nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi, thật là mất hết hứng thú, hặc hặc hặc...”

Tiếng cười quái dị phát ra từ tảng thịt thối này, sau đó cái miệng vỡ nửa cất lên giọng khàn khàn. “Nhìn thấy ta lại có thể trấn tĩnh như thế, người thật không giống những người bình thường. Mà ta lại thích nhất những người không tầm thường như thế, bởi vì hương vị của những người ấy đều không tầm thường.”

Bạch Dịch đứng bất động, sắc mặt dần trầm xuống. Hắn hạ giọng nói. “Có thể mượn thi thể đi dưới ánh mặt trời, chỉ có Quỷ vật ngàn năm mới có thể làm được. Ta không ngờ dưới đầm nước này còn có cả ác Linh như người.”

Nghe Bạch Dịch nói vậy, gương mặt vặn vẹo của tảng thịt thối kia lộ ra một tia kinh ngạc. “Tuổi người còn nhỏ mà đã hiểu biết nhiều như vậy, có

thể nhìn ra chân thân của lão phu, thật là không tậ, không tậ.”

Ngữ khí của tảng thịt này đã hòa hoãn đi vài phần nhưng nhiệt độ xung quang đầm nước lại đột nhiên hạ thấp xuống. Dù Bạch Dịch đứng cách khá xa bờ hồ nhưng đỉnh hai hàng lông mày của hắn cũng đã kết xuất một tầng sương trắng.

“Nhưng thật đáng tiếc, người chẳng qua cũng chỉ là một món ăn của ta mà thôi. Loài người kia, nếu người không muốn phải chịu đựng nỗi khổ cực thì người nên tự giết chính mình trước đi. Tư vị bị ta thôn phệ không dễ chịu lắm đâu, hặc hặc...”

Từ trên người tảng thịt bắt đầu tràn ra rất nhiều vết máu, giống như từ bên trong thân thể này có thứ gì đó đang không ngừng hấp thu huyết nhục. Không bao lâu sau, thân ảnh ấy đã trở nên khô quắt, xám xịt, đồng thời có một cỗ uy áp tương đương với cường giả Kim Đan cảnh bộc phát, bao phủ lấy toàn thân Bạch Dịch.

Cảm nhận được uy áp kinh khủng kéo tới, Bạch Dịch thở dài trong lòng.

Để tiêu diệt Lũng Thiên Lý có tu vi cao hơn mình một cảnh giới, hắn phải vận dụng tới Thiên Cơ Khôi Lỗi và Ẩn Thân Phù, cộng với việc tính toán kế hoạch thật chi tiết, tỉ mỉ. Hiện giờ trước mắt hắn là Quỷ vật ngàn năm có thực lực tương đương với tu sĩ Kết Đan kỳ, cảnh giới đối phương cao hơn hắn những hai tầng, hắn không có nổi nửa phần hy vọng thắng, dầu muốn chạy trốn cũng không thoát được.

Dùng tu vi Luyện Khí kỳ để tiêu diệt tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, có điều kiện thiên thời địa lợi, lại tính toán bố cục cẩn thận thì Bạch Dịch có thể làm được không mấy khó khăn, nhưng muốn chính diện giao phong với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ thì phần thắng dành cho hắn không tới một nửa.

Nếu nói tu sĩ Luyện Khí kỳ là một con cá chép, vậy tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ chính là một con cá biển to lớn, còn tu sĩ Kim Đan thì có thể nuốt vào

tất cả những loài quái vật biển này.

Một con cá chép gặp một đoàn những con quái vật biển, dù là người giỏi tưởng tượng nhất cũng không thể nghĩ con cá chép ấy sẽ có được nửa điểm sinh cơ.

Trước mắt Bạch Dịch chính là một con quái vật tu vi tương đương với cường giả Kim Đan cảnh. Thế nhưng đối mặt với cường giả cường đại như thế, hẳn lại khẽ nở nụ cười nói. “Nổi khố Luyện ngục? Chỉ là một con Quỷ vật nho nhỏ quanh năm trốn ở Hồn Khanh Địa Nhãn mà thôi, ngay cả Lục Đạo cũng không dám đụng vào còn dám nhắc tới Luyện ngục? Thực là nói khoác mà không biết ngượng mồm.”

“Quỷ vật nho nhỏ?”

Uy áp xung quanh tăng thật thối khẽ tun lên, trên mặt nó hiện ra một nụ cười quái dị đáp. “Một tên tu chân giả Luyện Khí kỳ mà dám nói lão phu là Quỷ vật nho nhỏ, vậy rốt cuộc ai mới là người nói khoác không biết ngượng đây? Chẳng lẽ người hiểu được cái gì là Lục Đạo? Nếu người hiểu, có thể giảng giải cho lão phu làm thế nào để tiến vào Lục Đạo chứ? Nếu người nói được, lão phu liền đi tới cái nơi Lục Đạo kia xem nó ra làm sao!”

Tăng thật thối nói xong, có một cây thật duỗi ra như một cái chân người đi về phía trước, từ thân thể nó tản ra uy áp cường đại gần như giam cầm toàn bộ Linh khí trong cơ thể Bạch Dịch lại. Nếu là tu sĩ Luyện Khí kỳ khác, bị uy áp này bao phủ thì ngay cả việc mở miệng nói chuyện cũng không làm được.

Ô...ô...ô...ng!!!

Mũi kiếm rung lên tạo ra âm thanh như tiếng chim bói cá. Bạch Dịch mượn Phượng Minh kiếm pháp phát ra riêng chim kêu to, khiến cho lực lượng uy áp kia giảm xuống một nửa, sau đó lãnh đạm nói. “Nếu người thật

muốn đi, người có thể tản mát oán niệm ra xem rốt cuộc người sẽ rơi vào đạo nào trong Lục Đạo.”

Tảng thị phóng bước chân ra chột ngừng lại, nó tò mò đánh giá Bạch Dịch như đang nhìn loại sinh vật mới lạ nào đó. “Người hiểu biết không ít, cũng biết tới oán niệm sao.”

Oán niệm, chính là một loại chấp niệm. Mà chấp niệm là điểm mấu chốt hình thành nên thân thể ác Quỷ.

Nếu không có chấp niệm mãnh liệt, hồn phách trong thân thể bị tiêu diệt, sẽ ngay lập tức bị Lục Đạo Luân Hồi gọi đi, không cách nào tồn tại ở dương thế quá lâu. Trừ phi có thể dùng pháp lực to lớn giam cầm tạo thành tàn hồn, lưu lại thế gian thêm một thời gian ngắn.

Quỷ vật bình thường có oán niệm rất nặng cũng không thể tồn tại quá lâu. Chúng phải ký sinh tại địa phương có âm khí tồn tại mới có thể giúp duy trì thêm thời gian. Hồn Khanh Địa Nhãn này chính là một nơi chí Âm, là bảo địa để bọn chúng cư trú.

Càng ngày Bạch Dịch càng cảm thấy thoải mái, ý cười càng thịnh, nhưng ánh mắt thì vẫn lạnh lùng. “Ta chẳng những hiểu được oán niệm, mà còn đi qua Tu La Đạo trong Lục Đạo, không như loại Quỷ vật hèn mọn người, nhắc tới Lục Đạo đã kinh hãi, run rẩy.”

“Người đã từng đi qua Tu La Đạo?”

Tảng thị thối như vừa nghe được một câu truyện cười, nó cười phá lên thành tiếng. “Tiểu tử, ta thừa nhận hiểu biết của người không cạn, nhưng cái đồ mặt dày người đã nói quá rồi. Tu La Đạo là cái gì? Trong đó có phải là có đầy những bí tịch tu chân, tiên nữ xinh đẹp hay có vô số Linh thạch hay không? Ha ha ha ...”

Tảng thị cười lớn, khiến từng miếng thịt trên thân thể đều rung lên theo.

Bạch Dịch cũng nở nụ cười, không có chút giả bộ nào. Cuối cùng, hần lạnh giọng quát. “Trong Tu La Đạo không có bí tịch, không có Linh thạch cũng chả có tiên nữ, chỉ có vô số Tu La và một bầu trời tràn đầy huyết sắc.”

Một câu Tu La vang lên khiến cho tảng thịt thối run rẩy, bộ dáng như gặp phải điều gì kiêng kỵ. Trong một khoảng thời gian ngắn, nó tiến tới gần Bạch Dịch hơn, cười lớn. “Câu truyện cười của người cũng khá buồn cười đấy, cũng làm lão phu vui vẻ đôi chút. Hôm nay liền phát thiện tâm không ăn thịt người, chỉ nuốt hồn phách của người, sau đó mới thôn phệ thân thể người. Như vậy người sẽ không cảm thấy thống khổ. Lão phu trở thành Quỷ vương đã ngàn năm, người chính là người đầu tiên được hưởng đãi ngộ như vậy.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Thượng Cổ Quỷ Ngữ

Theo bước chân tới gần hơn của tảng thịt thối kia, không chỉ có đôi lông mày mà cả áo bào của Bạch Dịch đều bị bao phủ bởi một tầng hơi sương mỏng, nhìn giống một khúc băng điêu.

Phi kiếm trước người hấn rung lên một tiếng như rên rỉ, sau đó rơi xuống ngay dưới chân hắn. Kiếm thể bị đóng băng, Linh khí tương liên cùng chủ nhân đã bị chặt đứt.

Đi tới trước mặt Bạch Dịch, tảng thịt thối há to cái mồm vẫn luôn khép hờ, trong miệng nó không có răng, chỉ có một vùng tối om như thông đạo đi xuống Địa ngục.

Nhìn cái miệng há ra đến phát buồn nôn, thân thể Bạch Dịch đã không thể cử động được, chỉ có thể lấy chút Linh khí cuối cùng trong cơ thể đưa tới trên đầu, thốt lên mấy câu lạnh lẽo.

“Thì ra người xưng là Quỷ Vương. Những lời này nếu để cho lão quỷ vạn năm ở dưới đáy Trầm Chu Hồ kia nghe thấy được, không biết hắn sẽ nghĩ thế nào đây.”

Hô!

Bạch Dịch vừa dứt lời, nhiệt độ xung quanh càng trở nên lạnh lẽo. Tảng thịt thối ngậm miệng lại, bước lui về sau mấy bước. Giữa hai cái hốc mắt hiện lên thần thái không thể tin nổi.

“Làm sao người lại biết trong Trầm Chu Hồ có Quý vương vạn năm?” Nó khàn giọng hỏi, ngữ khí trở nên trầm trọng.

Trầm Chu Hồ mà Bạch Dịch vừa nhắc tới chính là tên hiểm địa thần bí, kinh khủng nhất trên toàn cõi Thanh châu.

Trên mặt Trầm Chu Hồ trăm năm không có gió, không hề gợn sóng. Dù trời đang mưa cũng không tạo ra rung động nào. Những giọt mưa rơi xuống đều có cảm giác như bị mặt hồ nuốt lấy, cảnh tượng rất quý dị không giống những cái hồ bình thường mà giống một cái vực sâu không đáy. Thuyền bè hạ thủy xuống hồ này, đi chưa quá trăm trượng đã chìm ngìm, từ đó mới sinh ra cái tên ấy.

Thứ tảng thịt sợ hãi chính là tên Quý vật khủng bố đến từ Trầm Chu Hồ. Uy áp hấn phát ra cũng lơ lửng đôi chút khiến Bạch Dịch có cơ hội để thở dốc, Linh khí trong cơ thể cũng được thả lỏng, hấn ngay lập tức vận chuyển Đảo Thiên Công.

Mượn Đảo Thiên Công để cường hóa, thân thể Bạch Dịch cuối cùng đã có thể cử động. Thần thái hấn không biến đổi, chỉ bước lui lại sau mấy bước, khoảng cách tới tảng thịt thối cũng được kéo giãn. Phi kiếm vốn bị rơi xuống đã lại bay lên nhưng không hề phát ra tiếng chim hot như lúc trước.

“Ta chẳng những biết Quý vương vạn năm dưới đáy Trầm Chu hồ mà còn biết rất nhiều đồ vật mà người không thể nào tưởng tượng ra được. Ví dụ như Thượng cổ Quý đạo!”

Hai chú Quý đạo vừa thốt ra, tảng thịt thối như bị sét đánh, giật mình còn hơn lúc nghe thấy cái tên Trầm Chu Hồ. Mượn cơ hội này, Bạch Dịch vội tung người nhảy lên phi kiếm.

Quý đạo là một loại pháp môn kỳ dị chỉ Quý vật mới có thể tu luyện, nó được truyền thừa từ Quý tu thời thượng cổ. Có thể thấy được một chút Quý

đạo thì chắc chắn phải là những Quỷ vương đã tu luyện trên vạn năm. Tên Quỷ vật mới tu luyện ngàn năm trước mặt Bạch Dịch đây cũng mới chỉ nghe nói tới Quỷ đạo kỳ dị chứ chưa hề chạm tới một chút da lông nào.

Quỷ đạo đối với Quỷ vật cũng giống như công pháp tu chân đối với phàm nhân, như ngai vàng trong mắt tên ăn mày, cực kỳ trân quý. Độ trân quý này thậm chí còn vượt hơn cả tính mạng của Quỷ vật.

Có thể thoát ly Quỷ thế, trở thành Quỷ tu hành tẩu trên thế gian chính là phải phụ thuộc vào pháp môn kỳ di Quỷ đạo này. Bởi vậy một khi Quỷ đạo hiện thế, dù chỉ là một nửa câu nói cũng đủ khiến cho đám Quỷ vật điên cuồng, không tiếc bất cứ đồ vật nào, cũng không hề do dự để trao đổi.

Tuy Quỷ vật ngàn năm bị cái tên Trầm Chu Hồ và mấy từ Quỷ đạo làm cho nhiều loạn tâm thần nhưng cũng còn chưa đến mức trở mắt ra nhìn đối phương chạy đi. Nó nâng cánh tay phải ra bắt lấy. Một trảo này tu sĩ Trúc Cơ cũng chưa chắc né tránh được, chưa nói tới đối phương chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Ngay thời điểm tảng thịt thối xuất thủ, Bạch Dịch đang ngự kiếm đột nhiên quát lên một câu chú ngữ vô cùng quái dị. “Chi, thác, bá, mậ, diệt!”

Mấy từ cổ quái thoát ra khỏi miệng, ánh mặt trời xung quanh trở nên tối mịt như bị một tầng mây đen bao phủ, một luồng khí tức âm lạnh còn lớn hơn khí tức của tảng thịt hiện ra, mơ hồ truyền tới những tiếng gào khóc như đến từ Địa phủ.

Giữa lúc đó, phi kiếm dưới chân Bạch Dịch bay vút về sau như một mũi tên, cánh tay của tảng thịt đang ở giữa không trung bị câu nói kỳ dị kia làm cho bất động không nhúc nhích được.

“Thượng cổ Quỷ ngữ!”

Trong mắt tảng thịt đã không còn hình ảnh của Bạch Dịch nữa, trong đầu nó hiện giờ cũng chỉ còn câu nói quái dị kia.

Người khác không nghe được là cái gì, nhưng nó lại hiểu được đại khái, thứ Bạch Dịch vừa nói chính là Thượng cổ Quỷ ngữ. Phải là Quỷ vương tu luyện vạn năm mới có tư cách phỏng đoán hay học nó, tu sĩ Nhân tộc bình thường không thể nào nắm giữ được.

Tuy tảng thịt biết chắc thứ đối phương nói ra là Thượng cổ Quỷ ngữ nhưng nó cũng không hiểu âm thanh đó đại biểu cho cái gì, có nghĩa là gì. Sau một hồi lâu, tảng thịt thối bắt đầu vỡ tan ra, sụp đổ như được xây từ cát bụi, cuối cùng biến thành một khối bột mịn.

Sau khi tảng thịt biến mất, từ chỗ đó xuất hiện một cái bóng âm đạm, loáng thoáng nhìn ra là một lão giả cường tráng. Ánh sáng mặt trời chiều lên dáng người này bị một tầng khí âm hàn ngăn trở lại.

“Hẳn biết bí ẩn Trầm Chu Hồ, biết sự tồn tại của Quỷ đạo, còn có thể nói ra Thượng cổ Quỷ ngữ...”

Thì thầm một mình xong, thân ảnh người này dưới ánh mặt trời khe khẽ rung lên, từ từ lùi về phía cái hồ. Lúc sắp chìm vào trong mặt nước, nó lẩm bẩm. “Tên đó nhất định không phải một tu sĩ bình thường, rốt cuộc thì hẳn là ai...”

Mặt hồ lạnh lẽo trở lại yên lặng sau đó không lâu, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chỉ có đống bột mịn gần bờ hồ mình chứng cho sự hung hiểm của Táng Hồn Cốc này.

Trong rừng trúc, một đạo kiếm quang vừa bay xẹt qua. Bạch Dịch chân đạp phi kiếm, hần vôi vàng bay thẳng một mạch ra khỏi Táng Hồn Cốc, một lần nữa trở lại giữa khu vực núi non mới giảm bớt tốc độ.

Tìm một chỗ an toàn trong khe núi, Bạch Dịch nhảy khỏi phi kiếm, lấy Linh thạch ra khôi phục Linh khí trong người.

Khe núi vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng lá cây xao xác. Bạch Dịch nhắm hai mắt ngồi xuống, trong loa xác bên hông, bạch trùng đi ra, quét mắt bốn phía xong lại co rụt trở về. Suốt cả buổi mới lại dám thò ra.

“Thật may, lão quỷ kia không có đuổi theo. Làm ta sợ muốn chết!”

Ngữ khí của bạch trùng như vừa gặp đại nạn mà không chết, thấy Bạch Dịch không để ý tới nó, xung quang cũng không có khí tức của Yêu thú nào mới ưỡn ngực, điều võ dương oai, mồm lẩm bẩm. “Chủ tử chính là chủ tử, không cần động thủ mà chỉ cần nói ra một câu Thượng cổ Quỷ ngữ đã có thể dọa được lão Quỷ ngàn năm. Người thật là kỳ nhân thời nay mà!”

Khua môi múa mép một phen, bạch trùng phát hiện chủ nhân của nó vẫn nhắm mắt không nói như cũ. Nó không những không thất vọng mà còn hăng say nói hơn. “Lão quỷ ngàn năm thì tính là cái gì, nhớ năm đó trước lúc chủ tử chưa thành tiên thể, trận chiến dưới đáy Trầm Chu Hồ đã giết đến mặt hồ phải sôi trào, nước hồ bốc hơi trăm trượng, cuối cùng chỉ còn lại mấy lão quỷ vạn năm không đánh lại, nhìn thấy chủ nhân như chó nhìn thấy chủ, ngoan ngoãn vẫy đuôi mừng.”

Mặc kệ Bạch Dịch có nghe được hay không, bạch trùng cứ hăng say, thao thao bất tuyệt như vậy. “Chính là lão quỷ ở Trầm Chu Hồ nhìn thấy lão tử cũng phải khách khí vài phần, rằm cũng không dám đánh nhiều ấy chứ. Chỉ là một tên Quỷ khờ ngàn năm cũng dám kiêu ngạo trước mắt ta sao? Chờ ta trưởng thành rồi, sẽ tới đây nuốt chửng hẳn.”

Bịch!

Đang hưng phấn mắng nhiếc, bỗng trước mắt đó hiện lên một bóng đen khiến nó sợ tới mức không kịp quay đầu mà chui ngay vào trong loa xác.

Một tiếng nhắc nhở chủ nhân cũng không kịp thốt ra, không biết trình độ nhất gan đã tới mức nào rồi.

Bên cạnh Bạch Dịch hiện ra chỉ là một con thỏ rừng cực lớn, cái tai thật to vênh lên, nó tò mò nhìn Bạch Dịch không hề sợ hãi, sau đó quay đầu hướng phía khác nhảy đi.

Bị con thỏ làm thức tỉnh, Linh khí trong cơ thể Bạch Dịch cũng khôi phục được bảy, tám phần rồi. Hắn nhảy lên phi kiếm tiếp tục bay đi, bất đắc dĩ nói. “Dù gì người cũng là sinh linh Chúc Long, sao có thể bị một con thỏ dọa cho sợ hãi tới mức chui tọt vào hang ổ vậy. Sau này người thật là có tiền đồ đấy!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Hoàng Thạch Lĩnh

Trong lúc phi hành, bạch trùng lại thò đầu ra một lần nữa, cười mỉa nói. “Hắc hắc, chẳng phải ta đây còn nhỏ sao? Chủ tử cứ yên tâm, chỉ cần gặp được Yêu thú cấp một, Chúc Hỏa nhất định sẽ làm tiên phong, thay chủ tử mở đường. Lên núi đao, xuống biển lửa, muôn lần chết cũng không chối từ.”

Bạch Dịch không muốn cùng bạch trùng nói nhảm, hấn móc đan dược lấy được từ trong túi trữ vật của Lũng Thiên Lý ra, đút đây cái loa xác, chôn luôn cả bạch trùng trong đó, cả giận nói. “Người còn tác dụng khi gặp Yêu thú cấp một sao? Sau này ta sẽ biến người thành heo nuôi, nhanh ăn đi.”

“ “Đừng nói là làm heo, ta làm con chó cho chủ tử cũng được. Hắc hắc..., nhiều Linh đan như vậy đủ cho ta ăn mấy ngày. Chỉ là chật chội quá. Chủ tử, đã đủ rồi, đã đủ rồi! Đừng đút vào nữa...”

Từ trong loa xác truyền ra tiếng kêu của bạch trùng. Bạch Dịch bất đắc dĩ lắc đầu, ngự kiếm phi hành bay đi.

Rời khỏi một trong ba đại hiểm địa của Thái Hằng sơn mạch, sau một ngày, Bạch Dịch đã trở về tới khu rừng cổ bên ngoài sơn mạch.

Tuy lần đi Thái Hằng sơn mạch này hấn không tìm được Linh thảo hữu dụng nào song tâm tình Bạch Dịch rất thoải mái.

Lũng Thiên Lý khiến mấy trăm đệ tử của Nhập Vân Cốc mất mạng, còn suốt ngày om sòm, bày mưu tính kế Bạch Dịch, hôm nay chết ở Táng Hồn

Cốc cũng coi như bị trừng phạt đúng tội. Nếu để cho những đệ tử ngoại môn khác biết được tin tức này, nhất định tất cả sẽ vỗ tay khen hay.

Giải quyết xong tai họa Lũng Thiên Lý, Bạch Dịch đã ít đi một mối phiền phức, cuối cùng đã có thể tĩnh tâm tu luyện.

Trên phi kiếm, Bạch Dịch tự giễu mình rồi khẽ nói. “Ta từng là Tán Tiên, giết chết tu sĩ Đại Thừa cũng thờ ơ chẳng để tâm, nào ngờ hôm nay giết chết một tên tu sĩ Trúc Cơ thôi mà lại có cảm giác sung sướng như thế. Xem ra đạo tâm của ta đã không còn, tâm cảnh cũng cải biến rất nhiều. Từ bầu trời xuống vực thẳm, không có địa vị, đánh mất tu ci nhưng lại có thêm nhiều phần cảm xúc, trở nên linh động hơn...”

Khuôn mặt Bạch Dịch hiện lên một chút mê man. “Tiêu Dao, tiêu dao, cuối cùng thì cái gì mới là Tiêu dao? Vạn năm kiếp trước, ta tu luyện Tiêu Dao Đạo không lẽ không phải thực sự là Tiêu Dao sao?”

Nghi hoặc của Bạch Dịch thêm một lần trở lại. “Ở kiếp trước, đạo tâm của ta nếu không phải là Tiêu dao thì là cái gì? Đạo tâm chi lực ấy chắc chắn tồn tại, chỉ là không cách nào tiến tới đại thành mà thôi...”

Nghi hoặc này quấy nhiễu hần nhiều năm, không thể được cởi bỏ trong một sớm một chiều được. Bạch Dịch dứt khoát không suy nghĩ nhiều nữa. Sau một hồi lâu, thân ảnh của hần đã xuất hiện bên ngoài khu rừng cổ.

Chung quanh dần xuất hiện tung tích các đồng môn khác. Có một số đệ tử Thương Vân Tông đã kết thúc rèn luyện, chuẩn bị quay trở lại tông môn.

Bạch Dịch không kết bạn với ai, một mình rời khỏi Thái Hằng sơn mạch. Trên đường quay trở lại tông môn, hần thay đổi phương hướng bay về phía Đông Nam của Đại Phố quốc.

Bản đồ Dương Nhất Phàm đưa cho Bạch Dịch không chỉ ghi chú một ít hiểm địa cùng danh thắng nổi tiếng ở Đại phố mà còn ghi chú cả một ít

phường thị mà các tu chân giả vẫn hay tụ tập.

Tại Đại Phố quốc, một trong những phường thị nổi danh nằm ở vùng ngoại thành của Hoàng thành, nơi này chiếm một phần diện tích rất lớn, trong đó không chỉ có tu chân giả của ba đại tông môn mà còn có rất nhiều tán tu không môn không phái, thậm chí còn có một số tu chân giả của quốc gia khác. Độ phồn vinh của nó có thể so sánh với Hoàng thành.

Ngoài phường thị bên ngoài Hoàng thành ra, Đại Phố quốc vẫn còn có mấy phường thị cỡ nhỏ, độ phồn hoa không bằng phường thị bên ngoài Hoàng thành. Trong đó phần lớn là những tu chân giả cảnh giới Kim Đan trở xuống. Tuy nhiên những nơi này vẫn rất náo nhiệt, đông đúc, tu sĩ nối đuôi nhau ra vào không dứt.

Một khi đạt được kỳ hoa dị thảo hoặc tài liệu luyện khí, tu chân giả dùng không hết có thể chọn bán đi hoặc đổi lấy những đồ vật bản thân mình cần. Tông môn tuy cũng có xây dựng các loại phường thị nhỏ để đệ tử giao dịch nhưng muốn bán được giá tốt, biện pháp tốt nhất là ra phường thị bên ngoài tông môn để giao dịch.

Từ trên người Lũng Thiên Lý, Bạch Dịch lấy được không ít chiến lợi phẩm, trong đó có một số tài liệu mà dù có lấy ra cũng sẽ không làm người khác phát hiện ra sự việc. Chỉ có chuôi phi kiếm kia là có thể gây ra phiền toái nếu để người trong tôn môn nhận ra được.

Một kiện Pháp khí trung giai bình thường có giá trên một trăm đê giai Linh thạch. Phi kiếm trung giai của Lũng Thiên Lý có đầy đủ Linh khí, kiếm phong lợi hại, giá trị tất nhiên phải đắt hơn, ít nhất có thể bán được năm sáu trăm đê giai Linh thạch.

Phi kiếm của Lũng Thiên Lý là mầm họa, sớm muộn cũng mang lại phiền toái. Có thể mang thứ phiền toái này đổi lấy mấy trăm linh thạch sao lại không làm chứ.

Huồng hồ, Bạch Dịch còn có ý định luyện chế rất nhiều Thiên Cơ Khôi Lỗi, không có lượng Linh thạch khổng lồ thì việc ấy chỉ là mộng tưởng. Tài liệu luyện chế Khôi Lỗi đều cần có Linh thạch mới mua được. Vì đại quân Khôi Lỗi sau này, hiện giờ Bạch Dịch phải đi kiếm Linh thạch, tích góp từng chút một.

Phường thị loại nhỏ mà Bạch Dịch đang tiến tới ở chính giữa Hoàng Thạch Lĩnh, khoáng cách tới Thương Vân Tông không tính là quá xa. Dùng toàn lực ngự kiếm phi hành thì mất thời gian một ngày là tới.

Pháp khí con thuyền đã bị hủy, Bạch Dịch đành phải ngự kiếm bay đi trong suốt quãng đường. Tu sĩ Luyện Khí kỳ bình thường không thể bay suốt một ngày mà không nghỉ như vậy được. Có điều Bạch Dịch không phải là người thường, hẳn đã dày công tôi luyện phương pháp vận chuyển Linh khí. So với những tu sĩ có tu vi tương đương, thời gian ngự kiếm của hẳn phải nhiều hơn gấp hai, ba lần, lại còn có thể nhất tâm nhị dụng, vừa ngự kiếm vừa thu nạp Linh khí từ Linh thạch. Việc ngự kiếm phi hành suốt cả một ngày với hẳn không phải việc khó, chỉ tốn thêm hai, ba khối đê giai Linh thạch mà thôi.

Sau hơn nửa ngày phi hành, Bạch Dịch lấy tấm bản đồ ra quan sát, phân biệt một lúc, xác nhận phương vị xong lại tiếp tục bay đi.

Loại phường thị nhỏ này thời gian thành lập nhìn chung chưa lâu. Bạch Dịch đã từng là Tiêu Dao Tiên Quân sao có thể chú ý tới loại phường thị nhỏ bé này. Đến phường thị gần Hoàng thành được thành lập từ mấy trăm năm hẳn còn chẳng có ấn tượng gì, đừng nói tới những phường thị nhỏ này. Toàn bộ Thanh Châu cũng đã mấy ngàn năm hẳn chưa tới.

Xa xa, hiện ra trong tầm mắt là một sơn lĩnh hẹp, dài. Hoàng Thạch Lĩnh đã không còn xa nữa.

Hoàng Thạch Lĩnh có chút khác biệt so với các sơn lĩnh khác. Trong đó có rất nhiều đá vụn trải rộng khắp nơi. Nghe nói hoàng đế Đại Phổ từng lấy đá ở đây để xây mộ, vì vậy mới dùng Hoàng thạch để gọi tên, xưng là Hoàng Thạch Lĩnh. Nơi này cũng là một danh thắng ở Đại Phổ quốc. Phường thị ở sâu bên trong sơn lĩnh được gọi là phường thị Thạch lĩnh.

Gần tới Hoàng Thạch Lĩnh, trước mặt Bạch Dịch xuất hiện rất nhiều khối đá vụn phủ kín sơn cốc hẹp dài. Từ trên quan sát nó khá rộng rãi, nhìn giống như một con sông lớn. Có thể coi nơi đây là một kỳ quan thắng cảnh.

Hô!

Bạch Dịch vừa tới Hoàng Thạch Lĩnh, từ xa cũng có một chiếc phi chu (pháp khí di chuyển hình chiếc thuyền) bay tới, phương hướng của nó cũng là bay về phía sâu bên trong của thạch lĩnh. Trên phi chu có ba người ngồi, một nam một nữ, người còn lại là một hài đồng.

Bạch Dịch nhìn phi chu cũng không chào hỏi gì, chuẩn bị bay vào trong thì nam tử ngồi trên phi chu kia lại mở miệng nói. “Tiểu huynh đệ, người cũng đi về phường thị trong thạch lĩnh phải không? Phường thị được xây dựng sâu bên trong Hoàng Thạch Lĩnh, cần ít nhất một canh giờ nữa mới tới được. Người ngự kiếm phi hành quá hao tổn Linh khí, không bằng cùng cưỡi phi chu với chúng ta. Chúng ta sẽ cùng nhau đi tới phường thị.”

Nam tử nói chuyện khoảng ba mươi tuổi, da mặt ngăm đen, thân thể cường tráng, tiếng nói vang vọng, khuôn mặt đầy hào khí toát ra. Nhìn người này không thấy có ác ý gì. Nữ tử bên cạnh hẳn cũng tầm ba mươi tuổi, khuôn mặt không xinh đẹp nhưng cũng không xấu, nàng ngồi bên cạnh tráng hán tò mò nhìn Bạch Dịch.

Hai người họ đều có tu vi Luyện Khí hậu kỳ, cử chỉ thân mật, hẳn là một đôi vợ chồng, nhưng tiểu hài đồng kia thì nhất định không phải là hài tử của hai người này. Bởi vì đứa bé ấy có cái đầu cạo trọc, đỉnh đầu điểm ba

chấm, nó mặc trên người một bộ tăng y đã trắng bệch mặc được giặt sạch.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Thạch Lĩnh Phường Thị

Nhìn thấy tiểu hòa thượng chỉ khoảng tám, chín tuổi ngồi trên phi chu, Bạch Dịch cảm thấy hơi tò mò. Lúc hẳn nhìn thấy ba chấm trên đỉnh đầu đối phương thì ánh mắt khẽ động.

Nữ tử thấy thái độ thờ ơ của Bạch Dịch thì nhẹ cười rồi cất tiếng. “Vợ chồng chúng ta cũng muốn tới phường thị Thạch Lĩnh đổi chút đan dược. Dù sao cũng là tiện đường, nếu tiểu huynh đệ không chê thì mời lên đây.”

Hai người đều cất lời mời, Bạch Dịch mỉm cười, chấp tay nói. “Đã như vậy, thì phải cảm tạ hai vị rồi.”

Nói xong, Bạch Dịch bay về phía phi chu của đối phương, thu hồi phi kiếm sau đó nhảy lên phi chu. Nam tử kia quát nhẹ một tiếng giống như thúc ngựa, giục phi chu nhằm hướng sơn lĩnh bay đi.

Trong lúc phi hành, nữ tử kia hỏi. “Tiểu huynh đệ chắc là ở trong tông môn nào đó phải không? Ta nhìn người thần tú lịch sự, diện mạo bất phàm, chắc hẳn không giống với loại tán tu như hai vợ chồng chúng ta.”

Cái gọi là tán tu, chính là những tu chân giả không thuộc tông môn hay môn phái nào.

Những tu sĩ này không thích sự trói buộc, gò bó trong các tông môn, họ thích tự do tự tại, vô câu vô thúc. Tu vi những người này phần lớn không cao, tài nguyên tu luyện có hạn, cần thường xuyên thăm dò các hiểm địa Lịch duyệt, kinh nghiệm tu chân của bọn họ, những đệ tử quanh năm ở trong tông môn không thể so sánh được.

Bình thường, tu chân giả tán tu thế này thường là những người độc lại độc vãng, đa phần đều cho rằng tu vi của các tán tu không cao, nhưng Bạch Dịch lại biết có một số tán tu không thua gì tông chủ của các tông môn. Chỉ là những tán tu cường đại như vậy rất ít. Đa phần họ đều ở trong các động phủ có Linh khí nồng đậm, không tùy tiện xuất hiện trước người khác.

“Ta là đệ tử ngoại môn của Thương Vân Tông, vừa mới bước chân vào tu chân giới, cảnh giới không cao, xin hai vị đừng chê cười.” Bạch Dịch bình thản nói.

“Mới vào tu chân giới đã có thể vận chuyển thành thực Ngự Kiếm Quyết như vậy, thiên phú của tiểu huynh đệ thật là hiếm thấy.” Nữ tử kia nở nụ cười khẽ, giới thiệu vô cùng hào phóng. “Ta là Đổ Tam Nương, phu quân ta tên là Mã Thiết.”

“Hắc hắc, cứ gọi ta là lão Mã là được.” Mã Thiết đầy hào sảng, quay đầu cười to nói.

“Tính tình hẳn là vậy, với ai cũng nói năng như thế, xin tiểu huynh đệ đừng để ý.” Đổ Tam Nương trừng mắt nhìn Mã Thiết, sau đó chỉ tiểu hòa thượng ở bên cạnh, nói như trêu ghẹo. “Vị cao tăng này có pháp danh là Tuệ Không, đức cao vọng trọng đến từ Ngũ Nhạc Quốc của Đại Phố.”

Tiểu hòa thượng bị Đổ Tam Nương trêu ghẹo, mặt mày ủ rũ lầm bầm nói. “Mã đại tâu à, người đừng có trêu ta nữa. Với niên kỷ của ta, nhìn thế nào cũng không giống một cao tăng đức cao vọng trọng đâu.”

Bộ dáng của tiểu hòa thượng làm mấy người cười to, Bạch Dịch cũng thoải mái nói ra tên của mình, không chút giấu giếm.

Trên đường đi, bốn người trò chuyện với nhau khá vui vẻ, không lâu sau đã thân quen hơn.

Thì ra vợ chồng Mã gia mới gặp tiểu hòa thượng cách đó không lâu. Bởi vì cùng tới phường thị Thạch Lĩnh nên kết bạn mà đi. Đừng nhìn tiểu hòa thượng tuổi tác không lớn, khí tức từ người nó tản ra đã tương đương với cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ.

Tu chân giả là Đạo gia không giống đệ tử Phật môn. Tại Phổ quốc, có rất ít tăng nhân Phật môn xuất hiện. Phương thức tu luyện của Phật gia cũng hết sức thần bí, đa số các tu chân giả đều không nắm rõ. Thế gian có rất nhiều cao tăng, có thể một tay khai sơn phá thạch, thực lực vô cùng cường đại, lại thần bí vô cùng.

Rất khó gặp được đệ tử của Phật môn, hơn nữa tu vi cũng tương đồng nên phu thê Mã gia rất thân thiết với tiểu hòa thượng kia. Bộ dáng ngây ngốc của tiểu hòa thượng cũng dễ làm cho người ta yêu thích.

Trong lúc tiến nhanh tới phường thị Thạch Lĩnh, bỗng Bạch Dịch hướng ánh mắt nhìn tiểu hòa thượng nói. “Không biết tiểu sư phó Tuệ Không đến từ ngôi chùa nào ở Ngũ Nhạc Quốc?”

“Đại Bi Tự.” Tiểu hòa thượng thuận miệng đáp, nói xong còn ngu ngơ gãi đầu, vẻ chất phác đáng yêu.

“Đại Bi Tự hẳn phải là một ngôi chùa thật lớn, nhất định rất to lớn.” Bạch Dịch nói với vẻ hâm mộ.

“Tất nhiên rồi.”

Tiểu hòa thượng nhắc tới quê quán của mình thì rất hào hứng. “Đại Bi Tự được thành lập đã hơn ba ngàn năm, rất nổi danh tại Ngũ Nhạc Quốc. Trong chùa phần lớn đều là cao tăng. Nếu không phải sư phó muốn cho ta hành tẩu nhân gian để nhận thức nhân tình thế thái thì còn lâu ta mới được ra ngoài. Trong chùa ăn uống thật tốt, chỉ là cả ngày tụng kinh niệm Phật làm ta đầu váng mắt hoa.”

Nghe tiểu hòa thượng nói, mọi người lại được một phen cười lớn. Có điều trong lúc cười, Bạch Dịch lại lộ ra một tia thâm trầm giống như hiểu ra điều gì.

Cách đó không xa có một cái trấn nhỏ xuất hiện bên cạnh khu vực đá vụn. Phi chu dừng ngoài trấn này, bốn người đi bộ thêm một lúc sẽ tới phường thị Thạch Lĩnh.

Phường thị này không quá lớn, hai bên đường đi là một số quán xá nhìn cũng không khác lắm so với những thị trấn nhỏ khác. Trong những cửa hàng hai bên đường đều bán các loại kỳ hoa dị thảo, các loại tài liệu luyện khí. Trên quảng trường trong tiểu trấn có một ít tu chân giả đang tụ tập thành từng tốp.

Sau khi đi vào thị trấn, bốn người tiến vào một gian tửu lâu hai tầng, tìm chỗ ở.

Tửu lâu này cũng là do tu chân giả mở ra, nghỉ tại đây không trả bằng tiền. Muốn ăn thức ăn ngon, uống Linh tửu thì phải trả bằng Linh thạch.

Hai vợ chồng Mã gia đi một mạch đã mấy ngày, chưa hề được nghỉ ngơi. Lúc ông chủ tửu điếm ra mời chào Bạch Dịch và tiểu hòa thượng, hai vợ chồng đã gọi một bàn đầy đồ ăn và rượu thịt, tốn hao mất một khối đê giai Linh thạch.

Thức ăn ở tu chân giới còn phong phú hơn thức ăn ở nhân gian. Không chỉ có sơn hào hải vị mà còn có thịt của nhiều loại Yêu thú. Ăn thịt Yêu thú, không chỉ được thưởng thức một phen mỹ vị mà còn khiến cho Linh khí trong cơ thể càng thêm tinh thuần, khí huyết bản thể thêm mạnh mẽ. Điều này giải thích vì sao bữa ăn có thịt Yêu thú lại đắt đỏ như vậy.

Đã có người mời, Bạch Dịch cũng không khách khí. Đối với mỹ vị, Tiêu Dao Tiên Quân chưa bao giờ cự tuyệt, mà tiểu hòa thượng Tuệ Không kia lại càng ham ăn. Tiểu Hòa thượng mặc kệ cái gì là giới luật của Phật môn

làm mọi người lại được một phen cười to, nhưng không có ai trách mắng hẳn câu nào.

Nó mới chỉ là một đứa bé mà thôi, ăn chút thức ăn cũng không thể coi là lỗi lầm được.

Sau khi ăn uống no say thì trời cũng tối, bốn người lần lượt rời khỏi tửu lâu, đi tìm những vật mình cần.

Buổi tối nhưng phường thị thấp đèn sáng trưng, trên quảng trường treo đầy những ngọn đèn lồng được chế tác cực lớn, sáng như ban ngày. Tu sĩ giao dịch trên quảng trường còn nhiều hơn cả ban ngày.

Bạch Dịch đi dạo một vòng quanh phường thị, sau đó dừng lại tại một cửa hàng chuyên môn bán ra Pháp khí, đổi chuôi phi kiếm của Lũng Thiên Lý lấy sáu trăm đê giai Linh thạch rồi bước ra.

Lúc trước đã lấy được Linh thạch trong túi trữ vật của Lũng Thiên Lý, hiện giờ Bạch Dịch đã có hơn ba ngàn năm trăm khối đê giai Linh thạch, đây là một số lượng không nhỏ, tương đương với tài sản của một vị Chấp sự trong Thương Vân Tông. Đệ tử Luyện Khí kỳ không thể có nhiều Linh thạch như vậy.

Hiện giờ Bạch Dịch có không ít Linh thạch, nhưng để tìm kiếm được tài liệu luyện chế Thiên Cơ Khôi Lỗi thì còn chưa thấm vào đâu. Nhất là Khôi Lỗi trung giai, tốn hơn vạn Linh thạch cũng chưa chắc đã mua được đầy đủ tài liệu để luyện chế.

Bán phi kiếm đi rồi, Bạch Dịch rời cửa hàng, chậm rãi đi bộ trong quảng trường thị trấn. Tại mỗi quầy hàng trên đường đi, hẳn đều ngẫu nhiên dừng bước để nghe ngóng giá cả các loại tài liệu hoặc đan dược.

Loại phường thị như thế này, tu sĩ có tu vi cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ. Đồ vật bán trong phường thị cũng có cấp bậc không cao. Bạch Dịch

không phát hiện thấy có tài liệu gì hữu dụng. Hãn đi vòng quanh một lần rồi quay trở lại tử lâu.

Ở vài ngày trong Thái Hăng sơn mạch, tuy Bạch Dịch không hao tâm tổn lực quá nhiều nhưng cũng không ít. Sau khi rời khỏi hiểm địa, hãn cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Dịch ra khỏi phòng. Vừa tới đại sảnh tử lâu, hãn đã thấy vợ chồng Mã gia và tiểu hòa thượng Tuệ Không đang thì thầm, bộ dáng ngưng trọng. Thấy hãn đi ra, tiểu hòa thượng im lặng không nói, Đổ Tam Nương thì nhiệt tình vẫy tay.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Mời

“Bạch huynh đệ, có một việc chúng ta muốn cùng người thương lượng một chút.” Đỗ Tam Nương hô lên, khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng không che giấu.

Bạch Dịch nhẹ gật đầu, chậm rãi bước tới.

“Tiểu hòa thượng, lần này có thể mời Bạch huynh đệ cùng hành động không? Dù sao nhiều người thì chúng ta sẽ nắm chắc hơn một chút.” Đỗ Tam Nương hạ giọng nói với tiểu hòa thượng.

“Ta thì không sao cả, Mã đại tẩu và Mã đại ca cứ quyết định là được rồi.” Tiểu hòa thượng Tuệ Không giang hai tay ra, làm bộ không sao cả.

“Bạch huynh đệ, chuyện là như thế này...”

Mã Thiết thay bộ dáng hào sảng bình thường, hạ thấp giọng nói. “Tối qua, tiểu hòa thượng nghe được một tin tức từ trong phường thị. Trong Hoàng Thạch Lĩnh xuất hiện một con Ngân Tình Hồ, chúng ta định cùng nhau đi bắt, không biết người có muốn đi cùng hay không.”

“Trong Hoàng Thạch Lĩnh xuất hiện Ngân Tình Hồ sao?” Bạch Dịch nghi ngờ hỏi.

Đỗ Tam Nương sợ Bạch Dịch không nắm rõ nên giải thích thêm. “Ngân Tình Hồ là Yêu thú cấp hai, rất hiếm thấy. Nó không quá hung mãnh, lại cực kỳ am hiểu chạy trốn. Da lông của nó có thể luyện chế Pháp khí phòng

ngự, máu của nó có thể dùng để luyện Linh đan Bát phẩm, giá trị vô cùng. Cái đầu nguyên vẹn của nó có thể đổi được một kiện Pháp khí cao giai.”

Giá trị của Pháp khí cao giai ít nhất cũng cao gấp mười lần Pháp khí trung giai, tương đương với mấy ngàn Linh thạch. Đệ tử Luyện Khí kỳ ở trong tông môn cũng không ai có thể có được, nói gì tới những tán tu tự lực cánh sinh như vợ chồng Mã gia đây.

Sau khi tiểu hòa thượng mang tin tức liên quan tới Ngân Tình Hồ về, phu thê Mã gia liền động tâm, quyết định cùng Tuệ Không cùng nhau đi bắt. Tốc độ Ngân Tình Hồ quá nhanh, ba tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ cũng chưa chắc đã bắt được, cho nên vừa thấy Bạch Dịch mấy người bọn họ đã nghĩ tới chuyện mời hẳn tham gia.

Nhiều người thì thù lao sẽ ít đi một phần, nhưng cơ hội thành công cũng sẽ cao hơn.

Chờ hai người nói xong, tiểu hòa thượng bổ sung. “Bạch thí chủ tuy tu vi chỉ là Luyện Khí trung kỳ nhưng vẫn tính là người có công trợ giúp, đến lúc đó người đứng chặn ở một phương, chúng ta từ ba mặt vây áp, tỷ lệ thành công bắt được Ngân Tình Hồ nhất định tăng lên rất nhiều.”

“Đúng, vây quanh bốn phía, chỉ cần tìm được tung tích Ngân Tình Hồ nhất định chúng ta sẽ có cơ hội bắt được nó. Khi thành công, ít nhất có thể đổi lấy bốn, năm ngàn đê giai Linh thạch. Chúng ta chia đều, mỗi người một phần.”

Mã Thiết nói xong cũng không che giấu vẻ tham lam của bản thân. Hai vợ chồng bọn họ mỗi người một phần, cộng lại là hai phần rồi. Số lượng như thế quả thực không ít.

Biết Ngân Tình Hồ là loại Yêu thú khá thưa thớt, Bạch Dịch cũng làm bộ kích động nói. “Ngân Tình Hồ tuy không hung hăng, nhưng cũng là Yêu

thú cấp hai, tu sĩ Trúc Cơ gặp nó cũng đâu đâu, chỉ mấy người chúng ta liên thủ sợ khó mà bắt được.”

“Dù không bắt được nhưng chỉ cần chúng ta liên thủ, an toàn trở ra là không thành vấn đề. Huống gì loại cơ hội thế này không nhiều lắm, ta không muốn bỏ qua.” Mã Thiết nói xong, phu nhân của hắn là Đỗ Tam Nương cũng liên tục gật đầu, vẻ đồng ý.

Chỉ có tiểu hòa thượng Tuệ Không lại thể hiện thái độ vô tình, giống như nếu không bắt được Ngân Tình Hồ thì cũng chẳng làm sao cả.

Bạch Dịch vẫn dùng Ẩn Linh Quyết để che giấu tu vi Luyện Khí hậu kỳ của mình, Linh khí trong cơ thể dao động chỉ thể hiện ra trình độ trung kỳ mà thôi. Tu sĩ Kim Đan cũng khó mà phát hiện ra chân tướng, huống chi là ba người bên cạnh hắn đây.

Trầm ngâm một chút, Bạch Dịch đột nhiên nói. “Cảnh giới của ba vị đều cao hơn ta, có đúng là muốn mời ta tham gia không?”

Hắn nói chung chung nhưng cũng chẳng khác gì đang nói với vợ chồng Mã gia, nhưng ánh mắt lại quay ra nhìn tiểu hòa thượng Tuệ Không.

“Tin tức về Ngân Tình Hồ là do tiểu hòa thượng mang về, hắn không phản đối, vợ chồng chúng ta cũng hy vọng Bạch huynh đệ tham gia sẵn yêu thú cùng. Cảnh giới của người không cao nhưng người lại có thể thi triển Ngự Kiếm Quyết, lúc quan trọng có thể ngự kiếm phi hành, tốc độ so với chúng ta còn nhanh hơn. Chỉ cần người ngăn Ngân Tình Hồ lại trong nhất thời nửa khắc, chúng ta nhất định có cơ hội bắt được nó.”

Đỗ Tam Nương nghiêm túc mời, Mã Thiết cũng thể hiện thần thái trịnh trọng, chỉ có tiểu hòa thượng chất phác là không thèm để ý, cũng không phản đối.

Mời tu chân giả lạ lâm tham gia bắt Yêu thú cùng không phải là việc hiểm gặp ở tu chân giới. Thời điểm rèn luyện tại các hiểm địa, nếu tu chân giả không có thực lực đủ mạnh thì sẽ rất dễ bỏ quá Linh thảo hay các loại tài liệu quý. Lúc bình thường nếu có người trợ giúp thì khả năng đạt được bảo vật sẽ cao hơn. Dù sau đó phải chia đều vẫn còn tốt hơn là không thu hoạch được gì.

Huống hồ ba người đã đi cùng Bạch Dịch một ngày, cũng coi như có biết chút ít. Do vậy mà hai vợ chồng Mã gia mới ra sức mời mọc.

“Tốt, nếu ba vị đã để mắt tới một tu sĩ Luyện Khí nho nhỏ như ta, ta sẽ tham gia lần săn bắt Yêu thú này.” Bạch Dịch bỗng cười thành tiếng, thoải mái nói. Ánh mắt nhìn tiểu hòa thượng lộ ra một tia thâm thúy.

“Bạch huynh đệ đã gia nhập rồi thì chúng ta xuất phát đi thôi. Để tu chân giả khác bắt mất Ngân Tình Hồ thì thành ra công cốc mất.” Đổ Tam Nương ra chiều sốt sắng, quyết định lập tức xuất phát ngay.

Tiểu hòa thượng nghe thế thì cau mày nói. “Mã đại tâu, Ngân Tình Hồ chỉ kiếm ăn vào buổi tối, ban ngày tuyệt đối không rời khỏi chỗ nghỉ ngơi. Hoàng Thạch Lĩnh lớn như vậy rất khó tìm được nơi ở của nó. Không bằng buổi tối chúng ta hay xuất phát, tỷ lệ gặp được sẽ cao hơn.”

“Đúng, ta cũng nghe nói bản tính của Ngân Tình Hồ chỉ buổi tối mới ra ngoài, nó muốn giấu lương thượng ở trong hang, trừ phi là tu sĩ Trúc cơ liên tục phát Linh thức điều tra mới có thể phát hiện ra nó.” Mã Thiết tán thành ý kiến của tiểu hòa thượng.

“Được, vậy chúng ta thống nhất buổi tối sẽ xuất phát.” Đổ Tam Nương chốt lại thời điểm bắt đầu, sau đó nhìn Bạch Dịch nói. “Bạch huynh đệ không nên đi đâu xa, ban ngày tốt nhất chúng ta nên nghỉ ngơi dưỡng sức, buổi tối phải dốc sức mới được.”

Gật đầu đồng ý, Bạch Dịch trở về chỗ ở. Vợ chồng Mã gia cùng tiểu hòa thượng cũng đều trở lại phòng nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho hành trình săn bắt Yêu thú vào buổi tối.

Trong phòng, Bạch Dịch đóng cửa, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh. Rồi hần khoanh chân ngồi xuống, vẫn chuyển tâm pháp tu luyện.

Buổi tối, vợ chồng Mã gia cùng tiểu hòa thượng xuất hiện ở đại sảnh tửu lâu trước chờ Bạch Dịch tới. Sau đó bốn người rời khỏi phường thị, cưỡi lên phi chu bay dọc con đường đá vụn ở Hoàng Thạch Lĩnh.

Trời tối không có mây, ánh trăng bàng bạc rải khắp Hoàng Thạch Lĩnh. Đám đá vụn dưới ánh trăng nhìn giống một con sông lớn uốn lượn, cảnh sắc vô cùng kỳ dị.

Ngồi trên phi chu, Bạch Dịch tỏ vẻ hăng hái quan sát cảnh đẹp phía dưới, khuôn mặt thanh tú được phủ lên một màn sáng bằng ánh trăng như bạc, không khí vô cùng an bình. Mái tóc đen buộc phía sau nhấp nhô theo gió không giống lắm với phong cách của một tu sĩ tu chân mà giống một công tử văn nhã.

Mã Thiết ở bên cạnh vừa khống chế pháp khí vừa quét mắt, chăm chú tìm kiếm tung tích của Yêu thú. Tiểu hòa thượng Tuệ Không vẫn giữ bộ dáng lười biếng, chỉ thi thoảng ngẫu nhiên nhìn về hai bên, lại liếc mắt nhìn ba người còn lại.

Phi hành gần hai canh giờ, bốn người đều không thu hoạch được gì. Bạch Dịch không tỏ vẻ gì là sốt ruột, tiểu hòa thượng cũng bình thản không biểu lộ thái độ gì. Chỉ có phu thê Mã gia là nghiêm túc tìm kiếm, một cảnh cỏ lay thôi hai người cũng dừng lại tìm kiếm cẩn thận. Bộ dáng hai người như thể hình ảnh Ngân Tình Hồ đã chiếm hết tâm trí rồi.

Lại tìm kiếm hơn một canh giờ nữa vẫn không thấy tung tích của Ngân Tình Hồ đâu. Tiểu hòa thượng Tuệ Không đã buồn chán đến ngủ gật. Đổ

Tam Nương thấy vậy thì cười mắng. “Cái tên tiểu hòa thượng Đại Bi Tự kia, dù sao cũng có thực lực Luyện Khí hậu kỳ, mới tìm kiếm có nửa ngày đã ngủ gà ngủ gật rồi. Người ngay cả đứa bé tám tuổi nhà ta cũng không bằng.”

Trong lúc vô tình nhắc tới con mình, sắc mặt Đỗ Tam Nương liền trầm xuống. Mã Thiết đứng bên cạnh nàng thờ dài. Thần thái hai người giống như đang mang rất nhiều tâm sự trong lòng.

Rầm! Ào ào...!

Đúng lúc đó, trong đám cỏ dại cách không xa bỗng xuất hiện một cái bóng trắng, chỉ trong chớp mắt đã biến mất vào trong rừng cây. Con vật da lông toàn màu trắng bạc ấy đúng là Ngân Tình Hồ!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Ngân Tình Hồ

Ngân Tình Hồ xuất hiện làm tiểu hòa thượng đang ngủ gật bưng tỉnh. Bạch Dịch cũng quay đầu nhìn theo hướng Hồ ly chạy trốn.

“Ở phương Bắc, mau đuổi theo!” Đỗ Tam Nương vội giục, Mã Thiết khẽ quát một tiếng, nhanh chóng điều khiển phi chu đuổi theo.

Hồ ly đào thoát cực nhanh, không bao lâu đã chạy cách phi chu mười dặm, ngày một vào sâu bên trong Hoàng Thạch Lĩnh. Trong lúc đó, mọi người đều phát hiện hai con mắt Hồ ly đúng là có màu trắng bạc, hơn nữa còn tản ra khí tức của Yêu thú cấp hai. Con Hồ ly này chắc chắn là Ngân Tình Hồ rồi!

Bên trên phi chu, Đỗ Tam Nương thấy tình hình khó mà đuổi kịp Hồ ly nên ra vẻ lo lắng, cuối cùng đành cắn răng lấy ra phi kiếm, thả người nhảy lên trên rồi sử dụng Ngự Kiếm Quyết định đuổi theo.

Tuy cũng biết ngự kiếm nhưng Đỗ Tam Nương sử dụng Ngự Kiếm Quyết chưa được thuần thục, phi kiếm loạn choạng giữa không trung suýt nữa làm nàng té ngã. Mã Thiết thấy vậy kêu lên thất thanh. “Tam nương cẩn thận!”

Sau mấy lần lắc lư, rốt cuộc phi kiếm cũng đứng vững. Sắc mặt Đỗ Tam Nương đã trắng bệch, kêu lên. “Ta đi trước một bước để chặn Ngân Tình Hồ lại.”

Nói xong, Đỗ Tam Nương ngự kiếm đuổi theo, tốc độ phi kiếm nhanh hơn phi chu không ít.

Tu chân giả Luyện Khí kỳ có rất ít người thuần thục sử dụng Ngự Kiếm Quyết. Hai vợ chồng Mã gia cũng không phải ngoại lệ. Đỗ Tam Nương cũng thuộc dạng khá, có thể miễn cưỡng ngự kiếm phi hành, còn Mã Thiết không nắm được Ngự Kiếm Quyết, không thể ngự kiếm được.

“Bạch huynh đệ, tiểu hòa thượng, đợi phu nhân nhà ta đuổi kịp Ngân Tình Hồ thì hai người các người lập tức ra tay, từ hai bên vây lại.” Mã Thiết vừa nhìn chăm chú vào con Yêu thú đang chạy trốn như bay dưới mặt đất vừa ngưng trọng bảo.

Bạch Dịch gật đầu nhẹ, không nói gì. Tiểu hòa thượng Tuệ Không bình thản đáp. “Yên tâm đi Mã đại ca, con tiểu hồ ly này nhất định trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta.”

Ở phía xa, Đỗ Tam Nương đã vượt qua Ngân Tình Hồ hơn mười trượng, Mã Thiết quan sát thấy không sai biệt lắm thì vội vàng quát. “Hai vị, mau ra tay.”

Nghe hấn quát, Bạch Dịch liền tế xuất phi kiếm lượn về bên trái Hồ ly, tiểu hòa thượng Tuệ Không ném ra một chuỗi Phật châu, chỉ thấy nó đón gió liền dài ra, biến lớn gấp mười lần lúc trước chở theo tiểu hoàn thượng bay về bên phải Hồ ly, tốc độ không thua gì ngự kiếm phi hành.

Bốn người từ bốn hướng tạo thành vòng vây, cuối cùng cũng đem Ngân Tình Hồ dồn lại trong một khe núi.

Lúc này cả bốn người đều đã nhảy xuống mặt đất, mọi người cùng lấy ra Pháp khí, trong đó ba người là phi kiếm, vũ khí của vị tiểu hòa thượng vẫn là chuỗi Phật châu. Nhìn bên ngoài thì chuỗi hạt không có gì đặc biệt, nhưng Linh khí dao động nó phát ra thì lại tương đương với Pháp khí trung giai.

Đệ tử Phật môn rất ít khi xuất hiện ở tu chân giới. Lúc này nhìn thấy tiểu hòa thượng xuất thủ, vợ chồng Mã gia cũng không khỏi cảm thấy hiếu kỳ,

hai mắt tập trung quan sát. Bạch Dịch đang ngự kiếm thì coi như không thấy tiểu hòa thượng, chỉ tập trung sự chú ý lên người con Ngân Tình Hồ kia.

Ngao!

Ngân Tình Hồ bị vây vào giữa, nó phát ra một tiếng tru ngắn ngủi, xù lông đuôi to tướng lên, bạch quang lập lòe, lông trên cái đuôi liền giống như phi châm bắn thẳng về phía bốn người.

Rất nhiều lông đuôi đánh tới như mưa, bốn người không dám coi thường. Tất cả đều thúc giục Pháp khí chống cự. Cũng may lông đuôi tuy nhiều nhưng không quá mạnh mẽ, dùng Pháp khí trung giai là có thể ngăn cản được rồi. Chỉ cần không bất cẩn thì hoàn toàn không bị thương tổn gì.

Vừa ngăn cản đám lông đuôi, bốn người vừa phải chăm chú quan sát Ngân Tình Hồ. cả bốn đều là tu sĩ Luyện Khí, còn chưa có ai đạt tới cảnh giới Trúc Cơ nên không thể sử dụng Linh thức để quan sát địch nhân. Mọi người đều phải tập trung tinh thần mà chăm chú quan sát con Hồ ly.

Phát hiện thấy lông đuôi không có tác dụng gì lớn, ánh mắt Ngân Tình Hồ lộ ra vẻ bối rối, gắt gao nhìn về phía bốn người như muốn tìm đường phá vây.

Thấy Yêu thú đánh tới, Bạch Dịch thúc giục phi kiếm lao ra nghênh đón, kiếm pháp hần dùng chính là tầng thứ hai của Trùng Vân kiếm pháp.

Phượng Minh kiếm trong Tàng Thư Các kỳ thật cũng là từ Trùng Vân Kiếm mà cải biến đi một ít. Loại thay đổi đó với Bạch Dịch thì quá đơn giản. Từ Phượng Minh kiếm pháp quay trở lại Trùng Vân kiếm pháp lại càng đơn giản hơn.

Uy lực tầng thứ hai của Trùng Vân kiếm không nhỏ, phần lớn đệ tử Luyện Khí kỳ trong Thương Vân Tông đều có thể tu luyện tới tầng thứ hai

này. Còn tầng thứ ba Trùng Vân kiếm có rất ít người ở cảnh giới Luyện Khí kỳ có thể tu luyện thành công.

Kiếm pháp vừa xuất ra, kiếm quang đã bay lượn. Sau khi Bạch Dịch thúc giục kiếm quyết, phi kiếm trước người uốn lượn như Linh xà, kéo theo tiếng gió rít ngênh đón Ngân Tình Hồ.

Bang...!!!

Trong không gian buổi đêm yên tĩnh chợt vang lên âm thanh kim loại va chạm chát chúa. Ngân Tình Hồ nâng hai chân trước sắc bén lên va chạm với phi kiếm, từ điểm va chạm bắn ra mỗi chuỗi những tia lửa sáng rực.

Nanh vuốt của Yêu thú thường vô cùng sắc bén, lại cứng rắn vô cùng. Móng vuốt của đầu Yêu thú cấp hai Ngân Tình Hồ này không hề thua kém phi kiếm trung giai. Nó ngăn cản thành công thế tấn công mãnh liệt của phi kiếm.

Tuy có thể ngăn lại phi kiếm nhưng trong thời gian ngắn, con Ngân Tình Hồ cũng không có cách thoát khỏi sự kiềm chế của thiếu niên trước mắt nó. Nó đang muốn gào thét nhào ra thì hai thanh phi kiếm và một chuỗi Phật châu từ ba hướng tấn công tới.

Bốn kiện Pháp khí đồng thời công kích, mặc cho móng vuốt sắc bén, Ngân Tình Hồ cũng không thể cùng lúc chống trả tất cả, nó chỉ có thể dựa vào sự linh mẫn trời phú để quần chiến với bốn người.

Giao chiến trong khe núi, bốn phía đều là sườn đất. Có mấy lần, khó khăn lắm Ngân Tình Hồ mới thoát được khỏi vòng vây thì do đường đất khó đi, nó lại bị đè ép phải quay trở lại. Ba tu sĩ có tu vi Luyện Khí hậu kỳ, thêm một người Luyện Khí trung kỳ nữa cùng tấn công, chút thực lực ấy nếu vây giết Yêu thú cấp hai khác thì rất khó thành công, nhưng thực lực bản thân Ngân Tình Hồ không mạnh, trong đám Yêu thú cấp hai cũng chỉ

xếp dưới cùng. Một khi ngăn chặn được điểm mạnh về tốc độ của nó thì muốn vây giết nó cũng không quá khó khăn.

Trước sự liên kết của bốn người, cuối cùng Ngân Tình Hồ cũng đuối sức, không chống đỡ nổi. Từ miệng nó phát ra tiếng gầm thê lương nhẹ nhẹ, cuối cùng quyết định liều mạng, lựa chọn phương hướng tiểu hòa thượng vọt tới.

Một kích toàn lực của Ngân Tình Hồ không thể coi thường. Tiểu hòa thượng biến sắc, vội vàng niệm chú ngôn. Chiếc vòng Phật châu trước người hắt tỏa hào quang bảy màu chớp động, từ trong đám hào quang xuất hiện một hư ảnh Phật tượng.

Dị tượng xuất hiện, Ngân Tình Hồ tấn công về phía Phật châu nhưng bị quang mang trên Phật châu dễ dàng đánh văng ra ngoài. Nó kêu thảm một tiếng, ngã xuống một bên không đứng thẳng dậy được nữa.

Thấy Ngân Tình Hồ bị trọng thương, vợ chồng Mã gia vui mừng quá đỗi. Hai người nhìn nhau, gật đầu nhẹ, sau đó Mã Thiết đi tới bên cạnh tiểu hòa thượng, còn Đỗ Tam Nương thì đi tới gần Bạch Dịch.

“Không ngờ Phật châu của tiểu hòa thượng lại thần kỳ như thế. Loại uy lực này có thể sánh với một kích toàn lực của Pháp khí cao giai rồi. Bình thường ít thấy đệ tử Phật môn xuất hiện, một khi ra tay quả nhiên cường đại không kém tu chân giả chút nào.” Mã Thiết đi tới gần bên người tiểu hòa thượng, nhìn không được khen ngợi. Tiểu hòa thượng tỏ thái độ e thẹn, ngượng ngùng gỡ cái đầu trọc, cười ngu ngơ.

“Lần này may mắn có tiểu hòa thượng và Bạch huynh đệ giúp sức, nếu chỉ có ta và lão Mã thì nhất định không bắt được đầu Hồ ly này.” Đỗ Tam Nương đi tới gần Bạch Dịch thì nhoen miệng cười, nhưng trong nụ cười lại có một tia đả kích.

Bá! Bá!

Vợ chồng mã gia vừa nói xong liền đồng thời thúc giục phi kiếm đâm về hai người tiểu hòa thượng và Bạch Dịch.

Tình huống xảy ra bất ngờ, tiểu hòa thượng ngẩn người, không cách nào chạy kịp, ngay cả Bạch Dịch cũng không kịp đánh trả.

Phi kiếm của Mã Thiết dừng trước cổ họng của tiểu hòa thượng Tuệ Không, còn phi kiếm của Đổ Tam Nương dán chặt lấy phần gáy của Bạch Dịch. Vừa mới hợp tác liên thủ vây giết Yêu thú, trong khoảng khắc hai người đã trở thành kẻ thù, vây giết hai người còn lại.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Đẳng Chất Phu Thê

Bên trong khe núi, phu thê Mã gia thay đổi thái độ, bất ngờ ra tay, nhanh chóng khống chế hai người tiểu hòa thượng và Bạch Dịch.

“Mã đại ca, Mã đại tẩu, các người làm gì vậy?” Tiểu hòa thượng kinh ngạc hô lên, vẻ tức giận.

Bạch Dịch vẫn đứng yên tại chỗ không nói gì. Đôi mắt vốn bình thản cũng lóe lên một tia kinh ngạc rồi nhanh chóng biến mất, giống như bị biến cố xảy ra làm cho ngây người.

Mã Thiết thờ dài, trầm mặc không nói mà nhìn về phía vợ của hắn.

“Nhị vị, chúng ta cũng là bất đắc dĩ mới phải độc chiếm đầu Ngân Tình Hồ này.” Đỗ Tam Nương nói giọng đả kích. “Vợ chồng chúng ta chỉ là những tán tu, tuyệt đối không phải là ác nhân, cũng không đối gạt hai vị. Chúng ta phải độc chiếm Ngân Tình Hồ để chữa bệnh cho con ta.”

Nhắc tới nỗi khổ tâm của mình, sắc mặt Đỗ Tam Nương càng trở nên u sầu. “Ta và Mã Thiết đều có xuất thân nông hộ bên cạnh núi. Trong một lần lên núi đốn củi, chúng ta phát hiện thấy một sơn động. Trong động lại tìm thấy điển tịch tâm pháp tu chân, từ lúc đó chúng ta mới bước lên con đường tu chân. Bởi vì không thích sự trói buộc của tông môn nên lựa chọn trở thành tán tu.”

“Tám năm trước, con chúng ta ra đời. Sau khi có hài tử, chúng ta chung sống an bình suốt bốn năm, đồng thời vẫn thăm dò các hiểm địa, thu thập tài liệu tu chân. Vì phải mang theo con nhỏ bên người nên chúng ta không

dám thăm dò những địa phương quá nguy hiểm, tài nguyên thu được cũng ngày một ít.”

“Tán tu bình thường không thể so sánh được với đệ tử của các tông môn, tài liệu tu chân vô cùng thiếu thốn. Dầu vậy, một nhà ba người chúng ta cũng cảm thấy đầy đủ rồi. Có một lần thăm dò hiểm địa, chúng ta gặp nạn, đối mặt với một con Yêu thú Cự xà cấp hai. Lúc ấy vợ chồng chúng ta mới đạt tới cảnh giới Luyện Khí trung kỳ, đánh không lại con Yêu thú cấp hai kia, chỉ có thể bỏ trốn. Trong khi chạy trốn, con Cự xà phun ra khói độc. Vợ chồng ta có thể vận chuyển Linh khí miễn cưỡng ngăn cản độc tố nhưng hài tử của chúng ta chỉ là phàm nhân, cuối cùng bị độc tố ăn mòn, hấp hối gần chết.”

“Chúng ta mang theo tất cả đồ tích góp được chạy tới phường thị mua một viên đan dược Cửu phẩm để giải độc mới có thể giữ lại tính mạng. Nhưng con chúng ta quá nhỏ, vừa không tu tập ra Linh khí, dược hiệu của đan dược không thể phát huy ra hết, do đó chỉ có thể ngăn chặn độc tính phát tác trong một thời gian...”

Nói tới đây, trong mắt Đỗ Tam Nương đã dâng đầy nước mắt, khóc nức lên một tiếng mới nói tiếp. “Từ đó về sau, vợ chồng chúng ta không ngừng tìm kiếm các loại tài liệu tu chân để đổi lấy đan dược Cửu phẩm giải độc, trì hoãn thời gian độc phát tác cho con ta. Đã bốn năm trôi qua rồi, thân thể con chúng ta ngày một yếu, những gì vợ chồng ta tích góp cũng không còn lại gì. Đã từng có một tu sĩ tinh thông y đạo nói rằng, loại độc rắn này nếu là tu chân giả thì chỉ cần một viên đan dược bát phẩm là có thể giải trừ được, nhưng con ta chỉ là một đứa trẻ phàm nhân, cần ít nhất mười hạt đan dược mới có thể giải độc hoàn toàn.”

“Mười hạt đan dược Bát phẩm giải độc, ít nhất cũng cần có mấy ngàn Linh thạch mới đổi được. Mấy năm nay, vì để mua đan dược giải độc cho con, những gì chúng ta tích góp được đều không còn, không thể mua được nhiều đan dược bát phẩm như vậy.”

Đỗ Tam Nương nói ra hết những đau thương đắng chát của hai vợ chồng, Bạch Dịch lắng nghe xong, cuối cùng gật đầu.

Tiểu hòa thượng cũng than nhẹ, miệng niệm Phật hiệu. “Ngã Phật từ bi, hai vị vì con của mình mà có thể làm được tới lúc này thật không dễ dàng gì. Đầu Ngân Tình Hồ kia ta không cần, đưa cho Mã đại tẩu là được rồi.”

Tiểu hòa thượng vừa nói xong, Mã Thiết vui mừng quá đỗi, luôn miệng nói tạ ơn. Phi kiếm đang dừng trước cổ họng đối phương cũng thu về. Sau đó cả hai người cùng nhìn Bạch Dịch, cũng muốn được hãn thông cảm. Nhìn qua thì có thể thấy, nếu không lâm vào bước đường cùng, phu thê hai người chắc không phải dùng tới thủ đoạn này.

Thấy Mã Thiết thu hồi phi kiếm, Bạch Dịch than khê. Hai người Mã Thiết và Đỗ Tam Nương còn tưởng người thiếu niên này không nỡ rời bỏ Ngân Tình Hồ, vừa định giải thích một phen thì từ sau lưng truyền tới một giọng nói âm lãnh quái dị.

“Trò hay dừng ở đây được rồi. Các vị, xin mời lên đường cho.”

Nơi phát ra âm thanh chính là hướng hòa thượng Tuệ Không, nhưng giọng nói âm lãnh trầm thấp, lại già nua không giống giọng nói của một tiểu hòa thượng chút nào. Ngay lúc đó, khe núi bỗng chấn động, nguyệt quang xung quanh bỗng biến mất, thay vào đó là một vùng hắc ám quái dị.

Bên trong dị tượng, vợ chồng Mã gia vội vàng thu hồi phi kiếm đang khống chế Bạch Dịch để bay về chặn trước người. Mã Thiết kinh hoàng hô lên. “Trận pháp!”

Xung quanh ba người không còn là khe núi nữa là như trở thành một thế giới khác, trong vòng một trượng còn nhìn thấy được, còn lại bốn phía là không gian tối đen như mực không nhìn thấy bất kỳ vật gì.

“Nơi này sao lại có trận pháp được? Tiểu hòa thượng đâu rồi, là ai vừa mới nói những lời đó?” Đổ Tam Nương thấy trận pháp xuất hiện thì kinh ngạc đến ngây người, bối rối nói.

“Cẩn thận đấy, chỗ này có điều gì đó không đúng.” Mã Thiết đã dần bình tĩnh trở lại, dựa vào phương hướng mà Đổ Tam Nương chỉ. Chỉ cần hai người bọn họ tựa lưng vào nhau thì có thể sẽ an toàn hơn một chút.

Động tác của Mã Thiết là do đã cùng Đổ Tam Nương rèn luyện trong một thời gian dài mới ăn ý được như vậy. Hai người vốn là vợ chồng, một khi tập hợp lại một chỗ thì thực lực sẽ mạnh hơn bình thường nhiều. Nhưng ngay thời điểm hai người sắp tụ lại thành một thì có một đạo bạch quang từ bên cạnh hai người đánh tới. Nhìn kỹ thì đó chính là con Ngân Tình Hồ đang hấp hối kia.

Xùy! Xùy!

Ngân Hồ đánh tới, móng vuốt sắc bén lướt qua thân thể hai người tạo thành một vết thương sâu khiến hai người té ngã xuống đất, đau đớn.

Đánh lén thành công, nó tru lên một tiếng, ngân quang trong mắt nhìn thẳng về phía Bạch Dịch, bốn chân cong lên, tùy thời có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Bạch Dịch lui về sau một bước, khuôn mặt bình tĩnh không chút gợn sóng. Hắn nhìn Ngân hồ, lạnh nhạt nói. “Tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ mà có được một Linh thú cấp hai, tiểu hòa thượng, thân gia của người thật không tầm thường đó.”

“Người cũng không phải loại ngu ngốc nhỉ. Đôi phu thê kia còn chưa biết là ai đang hạ thủ vậy mà người đã nhìn ra chân tướng rồi.” Âm thanh lạnh lẽo vang lên, thân ảnh tiểu hòa thượng Tuệ Không hiện ra từ trong bóng tối, vẻ mặt lạnh lẽo tàn nhẫn. Giọng hắn nói ra đã không còn là giọng của trẻ con mà có chút già nua, trầm thấp.

“Tuệ Không! Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Đổ Tam Nương bị cào nát đầu vai vẫn cắn răng nói. “Chúng ta không có thù oán gì với ngươi, vì sao ngươi lại hại chúng ta?”

“Tam Nương, mục đích của hãn đã rất rõ ràng. Chỉ là ta đã sơ xuất quá.” Sắc mặt Mã Thiết tái nhợt, một cánh tay đã bị chém để lộ cả xương trắng bên trong, thương thế không nhẹ.

Đổ Tam Nương hiểu ẩn ý trong lời nói của Mã Thiết, giật mình nghĩ hòa thượng muốn giết người đoạt bảo, nàng hoảng sợ nói. “Tuệ Không, chúng ta chỉ có hai bàn tay trắng, ngươi có giết chúng ta cũng không thu được chỗ tốt gì.”

Tuệ Không chột nở nụ cười dữ tợn. Khuôn mặt hài đồng nhỏ nhắn hết hợp cùng nụ cười âm hiểm, hãn cất giọng nói âm trầm. “Chỉ là chút ít Linh thạch mà thôi, nhưng ít nhất các ngươi còn có huyết nhục. Hút khô ba cái xác của các ngươi cũng đủ gia tăng một năm công lực của ta rồi, hắc hắc...”

“Ngươi, ngươi là tà tu!” Mã Thiết và Đổ Tam Nương cùng hô lên, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Nếu tên tiểu hòa thượng này chỉ muốn giết người đoạt bảo thì có lẽ hãn sẽ không hạ thủ, dù sao việc giết người đoạt bảo vẫn thường xuất hiện ở tu chân giới, người nào gặp phải tu sĩ như vậy cũng chỉ có thể trách mình không may. Nhưng gặp phải tà tu cần thu nạp khí huyết của người còn sống thì mấy người bọn họ phải chết không thể nghi ngờ.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hòa Thượng Ăn Thịt Người

Tà tu chính là những tu chân giả tà ác.

Trong tu chân giới vẫn tồn tại một số tu sĩ dùng khí huyết của tu sĩ khác để tiến giai. Những người này thích giết chóc, tàn nhẫn hơn người. Dùng tính mạng của người khác để gia tăng công lực, tu vi của bản thân, không có chỗ nào lại không phải là ác nhân.

Ta tu bị tất cả tu chân giả căm hận, không chỉ vì tà tu có thể thôn phệ khí huyết của tu sĩ bình thường mà còn vì thủ đoạn giết người tàn nhẫn của bọn chúng.

Tà tu cướp đoạt khí huyết lúc tu sĩ khác còn sống, vì vậy phạm là những người đã rơi vào trong tay của đám tà tu này, cuối cùng chỉ có thể trở mắt nhìn khí huyết bản thân bị hút sạch sau đó mới chết đi. Cái chết kiểu này thật vô cùng thâm hiểm!

ở Thanh Không Vực, tà tu không thường xuất hiện. Dẫu có, cũng không dám ở trước mặt người khác hiển lộ thân phận tà tu của mình. Thế nhưng một khi xuất hiện thì tà tu sẽ làm hại một phương, trở thành ma đầu ở tu chân giới.

Phu thê Mã gia không nghĩ tới loại tà tu chỉ xuất hiện trong truyền thuyết này lại đang đứng sừng sững trước mắt mình, càng không ngờ hai người đã rơi vào trong tay hắn.

Mã Thiết mặc kệ cánh tay đã sắp đứt lìa của mình, quát lớn. “Tuệ Không, người dám sát hại chúng ta, tu chân giả ở Đại Phổ quốc sẽ không

tha cho người. Tới lúc đó ba đại tông môn sẽ diệt trừ mầm họa nhà người.”

“Hắc hắc, Đại Phổ thì sao? Ta tới từ Ngũ Nhạc quốc, không phải là người Đại Phổ các người. Cùng lắm là ta lại đi tới quốc gia khác, ba đại tông môn nhà người có thể làm gì được ta chứ.” Tuệ Không cười mỉa. “Hơn nữa ta cũng không phải Tuệ Không mà người gọi. Danh tự ấy là tên của lão hòa thượng đã chết từ lâu rồi.”

Mặt mũi Đỗ Tam Nương đã trắng bệch, ôm đầu vai run giọng nói. “Người là đệ tử nơi cửa Phật, sao có thể tàn nhẫn như vậy?”

“Phật môn? Hắc hắc, ta đúng là đã từng làm hòa thượng ở Đại Bi Tự một năm, khi đó thật là buồn chán, suốt ngày chỉ ăn chay niệm Phật, chút chất béo cũng chẳng có mà ăn. Ta mới ly khai Đại Bi Tự nửa tháng trước, giờ thì có thể ăn mặn rồi. Đã nửa tháng ta chưa có thịt ăn rồi, hắc hắc...”

Tiểu hòa thượng cười lạnh, tiếng cười mang theo hàn ý nồng đậm. Đỗ Tam Nương càng thêm hoảng sợ. “Nửa tháng người chưa ăn thịt? Lẽ nào trong Đại Bi Tự cũng có thể ăn thịt?”

Nói tới đây, Đỗ Tam Nương nôn thốc một hồi. Nàng cuối cùng đã hiểu ra ẩn ý trong lời nói vừa rồi của tiểu hòa thượng.

Đối phương đã hết thịt ăn nửa tháng rồi nên mới phải rời khỏi Đại Bi Tự, nói vậy chẳng phải là hẳn đã ăn thịt hết tất cả hòa thượng ở Đại Bi Tự rồi sao?!

Bình thường chỉ có Yêu thú mới ăn thịt người. Tên tiểu hòa thượng kia ăn thịt người thì có khác gì Yêu thú.

Mã Thiết toát mồ hôi hột nhưng đã trấn tĩnh lại so với lúc trước. Hắn quát lên. “Bạch huynh đệ, vợ chồng chúng ta trọng thương, thực lực đã giảm mạnh nhưng có thể giúp người một tay. Chỉ cần ba chúng ta hợp lực, chưa chắc hẳn đã thắng được.”

“Ha ha ha...!” Tuệ Không cười phá lên. “Ta có Linh thú cấp hai, còn có Mê Tung Trận, ba người các người tập trung một chỗ chưa chắc đã phải là đối thủ. Hiện giờ hai người các người đã trọng thương, chỉ còn chờ chết mà dám nhiều lời sao.”

Ánh mắt Tuệ Không vô cùng lạnh lẽo, hằm nhìn thẳng Bạch Dịch nhưng chưa vội tấn công, thân thể dần biến mất trong bóng tối.

Hô!

Lúc thân thể Tuệ Không biến mất, Ngân Tình Hồ giương nanh múa vuốt nhào về phía Bạch Dịch tấn công.

Từ lúc tiến tới khe núi này để săn Ngân Hồ, Bạch Dịch vẫn thờ ơ, lạnh nhạt. Lúc Mã Thiết thu hồi phi kiếm không chế tiểu hòa thượng, hằm phát ra một tiếng than nhẹ, tiếng than ấy chính là dành cho đôi phu thê này.

Lẽ ra phu thê Mã gia này có thể thành công săn giết Ngân Tình Hồ nhưng thế cục đột nhiên thay đổi, tiểu hòa thượng chất phác đã biến thành bọ ngựa săn bắt chim sẻ, những người khác đều sớm trở thành đồ ăn trong mắt hắn.

Xuất phi kiếm ra, Bạch Dịch lui về sau. Kiếm quang lập lòe chống lại móng vuốt sắc bén của Ngân Hồ. Trong nhất thời, lực lượng hai bên ngang ngửa nhau, nếu Bạch Dịch không có kiếm pháp cao thâm thì với tu vi Luyện Khí trung kỳ hiển lộ ra như bây giờ, dù Ngân Hồ chỉ là một Yêu thú cấp hai khá yếu hèn cũng không ngăn cản được.

Chậm rãi lùi về sau, mỗi bước của Bạch Dịch đều như chọn đúng phương vị, lúc rẽ trái, khi bước sang phải, sau một lúc mới dừng lại.

Trong chốc lát này, Bạch Dịch đã lùi về sau hơn mười trượng. Phu thê Mã gia nhìn không thấu vì xung quanh tất cả là một màu đen kịt. Bỗng nhiên, có vài đạo bạch quang từ trong bóng tối bay ra rất nhanh đánh về

phía bản thể Bạch Dịch. Những đạo bạch quang này chính là mấy hạt Phật châu.

Đang! Đang! Đang!

Phi kiếm và Phật châu va chạm phát ra tia lửa sáng lòa. Bạch Dịch ngã cán năm sau hạt Phật châu đã trông như chật vật lắm, tay chân luống cuống đứng lên.

Cách đó không xa, phu thê Mã gia chỉ nhìn thấy từng điểm hỏa quang mà không nhìn rõ thân ảnh của Bạch Dịch hay Tuệ Không. Đôi phu thê dặt dứu nhau đứng dậy, cũng tự thúc giục Pháp khí phòng ngự. Mặc dù hai người bị thương, thực lực không còn được một nửa nhưng vẫn có thể đề phòng được một chút.

“Chúng ta bị nhốt trong Mê Tung Trận, Tuệ Không lại còn có một con Linh thú cấp hai, Bạch huynh đệ chỉ có tu vi Luyện Khí trung kỳ, chắc chắn sẽ lành ít dữ nhiều. Không bằng chúng ta đi tìm hãn.” Đổ Tam Nương lo lắng nói.

“Chúng ta bị nhốt trong Mê Tung Trận này, tuy trận pháp không có uy lực gì nhưng lại có thể che giấu thân ảnh người bày trận. Tuệ Không đi lại tự nhiên trong trận, chỉ cần chúng ta hoảng hốt hãn sẽ phát hiện ra ngay. Không chờ tới lúc tìm được Bạch huynh đệ thì chúng ta đã chết trước rồi.” Mã Thiết trầm giọng nói, nhìn gắt gao vào bóng tối xung quanh.

“Đi cũng chết, không đi cũng chết. Chẳng bằng chúng ta liều mạng với người.” Đổ Tam Nương suy nghĩ rồi quyết định dứt khoát, thấp giọng nói. “Chỉ cần có thể bức Tuệ Không hiện ra, ta sẽ liều chết ngăn chặn hãn, người tìm cơ hội mà phá trận.”

“Không, ta sẽ ngăn hãn lại, còn người thì trốn đi.” Mã Thiết trầm giọng quát khê. “Người sẽ ngự kiếm, lại có thiên phú tu luyện tốt hơn ta, có người ở đây con của chúng ta còn có hy vọng.”

Bịch!

Đang lúc hai người còn tranh giành nhau, một cỗ thi thể đã từ trong bóng tối bay ra, ngã xuống gần đó. Thân thể này thiếu mất hai tay một chân, khí tức đã hoàn toàn đoạn tuyệt.

“Bạch huynh đệ!” Đổ Tam Nương thét lên kinh hãi, sau đó bịt miệng lại không đành lòng nhìn. Hai hàng lông mày của Mã Thiết nhăn chặt lại.

Tán tu bình thường rèn luyện nhiều hơn đệ tử tông môn thông thường nhưng thảm trận kiểu này cũng không gặp nhiều lắm. Hơn nữa Bạch Dịch bị hại cũng do có liên quan tới hai người bọn họ mà ra. Nếu lúc trước họ không mời chào Bạch Dịch thì sẽ không dẫn tới cái chết thảm khốc của hắn lúc này.

“Luyện Khí trung kỳ thôi mà cũng dám tấn công ta, thật là không biết tốt xấu.” Từ trong bóng tối truyền ra tiếng nói lạnh đạm của Tuệ Không. “Tiếp theo sẽ là hai người các ngươi.”

Ngaooô!

Thân ảnh Ngân Tình Hồ lại xuất hiện một lần nữa, nhanh như thiểm điện đánh về phía Đổ Tam Nương.

“Tuệ Không, ta và ngươi liều mạng!” Khuôn mặt Mã Thiết đã vạm vọ, gào lên phóng tới Ngân Tình Hồ. Linh khí trong cơ thể không giữ lại chút nào, tất cả đều quán chú vào Pháp khí của hắn.

Một kiếm này bổ ra, phải khó khăn lắm mới ngăn được thế tấn công của Ngân Tình Hồ. Mã Thiết nhìn giống như một người điên, không để ý tới cánh tay sắp đứt gãy vẫn tấn công Ngân Hồ, miễn cưỡng ngăn chặn được con Linh thú nhị cấp này.

Loại tiêu hao Linh khí thể này giống như đập chìm thuyền mà tiến công, về cơ bản chỉ có một kết cục chờ đợi hẳn. Tới lúc Mã Thiết tiêu hao hết Linh khí thì chờ đợi hẳn sẽ là tiếng gọi của Tử Thần.

Hai mắt Đỗ Tam Nương trào ra hai hàng lệ nóng. Nàng cũng không né tránh mà lao vọt lên, cùng Mã Thiết chiến đấu với Ngân Tình hồ. Dù sao nếu chạy đi, hy vọng trốn thoát cũng quá mơ hồ, không bằng phu quân mình cùng chết ở nơi này.

Hai người hợp lực phản kích, Ngân Tình Hồ bị bức phải thối lui về phía sau. Đôi mắt màu bạc lộ ra quang mang giao hoạt. Bỗng nhiên nó hướng về một bên mạnh mẽ ngẩng lên, tránh thoát phi kiếm của Mã Thiết, sau đó thân thể nó ẩn lấp vào trong bóng tối hắc ám.

Mục tiêu đột nhiên biến mất, phu thê Mã gia sửng sờ. Đột nhiên có mười mấy hạt Phật châu từ phía sau đánh tới, hai người luống cuống đưa chân tay lên chống đỡ, Linh khí trong cơ thể tiêu hao gần như không còn nên chỉ miễn cưỡng ngăn Phật châu lại. Thân hình Ngân Tình Hồ lại hiện ra từ trong bóng tối, cái miệng rộng mở cắn vào cái cổ của Đỗ Tam Nương.

Việc ngăn cản Phật châu đã làm tiêu hao quá nhiều Linh khí của phu thê Mã gai, hơn nữa hai người lại đang trọng thương, lúc này không phản ứng kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngân Hồ đánh tới. Mã Thiết trông thấy thê tử khó thoát khỏi một kích này thì hét thảm, trước mắt bỗng tối sầm lại.

Phốc!

Ngao ô...!

Truyền tới tai Mã Thiết không phải là tiếng xương cốt gãy vụn mà chính là tiếng rú thảm của Ngân Tình Hồ. Lúc hẳn khôi phục thị giác thì kinh ngạc phát hiện một thanh phi kiếm đang từ trên cắm xuống dưới, đâm xuyên đầu con Ngân Tình Hồ. Kiếm quang phát ra còn mơ hồ phát ra tiếng kêu như tiếng chim.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Giới Ba

Đỉnh đầu Ngân Tình Hồ bị thanh phi kiếm lấp lánh hàn quang đâm xuyên đỉnh đầu, mũi kiếm xuyên thấu qua thân thể Linh thú vẫn không ngừng rung rung, phát ra tiếng kêu như có hàng trăm con chim cùng kêu lên.

Phượng Minh kiếm pháp, uy lực tầng thứ ba!

Ở Thương Vân Tông, chỉ có một số ít tu sĩ tu vi Trúc Cơ mới có thể thi triển ra tầng thứ ba của kiếm pháp này. Uy lực kiếm pháp phát ra có thể giết chết Yêu thú cấp hai. Ngân Tình Hồ lại không phải là một loài Yêu thú cấp hai mạnh mẽ, ngoài sở trường về tốc độ, lực phong ngự của nó còn thua các Yêu thú cấp hai khác khá nhiều. Nó bị phi kiếm bất ngờ đâm xuyên sững sọ, mất mạng ngay lập tức.

Lúc Ngân Tình Hồ tử vong, từ trong bóng tối truyền tới tiếng kêu rên của Tuệ Không. Linh thú chết trận, tinh thần tương liên với chủ nhân cũng sẽ khiến chủ nhân của nó bị thương.

Phu thê họ Mã tìm được đường sống trong chỗ chết, thần sắc mê mang không biết chuôi phi kiếm này từ đâu mà tới. Trong đại trận chỉ có bốn người. Bạch Dịch đã chết, Tuệ Không thì không thể tự tay giết chết Linh thú của mình được.

Chẳng lẽ có tu sĩ khác đi qua chỗ này, phát hiện ra tung tích nên mới xuất thủ tương trợ?

Trong lòng đầy nghi hoặc, phu thê họ Mã dự cảm được một đường sinh cơ, chưa kịp mở miệng thì Tuệ Không đã há miệng quát lên. “Ngay cả ta cũng không phát hiện ra có người bước vào Mê Tung Trận, người là người nào?”

Trong bóng tối, thần sắc Tuệ Không vô cùng khiếp sợ. Linh thú bị giết cũng chưa phải chuyện lớn. Điều làm hắn hoảng sợ là hắn không phát hiện được có ai đang ở trong Mê Tung Trận.

Dù là trận pháp nào cũng sẽ hình thành ra một vùng trời đất riêng, người bày trận chính là người nắm giữ mắt trận, cũng trở thành chủ nhân của vùng trời đất ấy. Chủ nhân này có thể đi qua trận pháp mà không chịu ảnh hưởng của nó, còn có thể mượn trận pháp để cảm ứng được tung tích của địch nhân, tìm kiếm cơ hội thích hợp ra tay.

Trận pháp này sớm được Tuệ Không bố trí trong khe núi, tin tức về Ngân Tình Hồ cũng là do hắn đưa ra để làm mồi nhử. Trước đôi vợ chồng họ Mã, hắn đã ám hại rất nhiều tu chân giả, không nghĩ tới hôm nay lại xuất hiện một người mà hắn không thể cảm ứng được.

“Người không những có thể vô thanh vô tức đi vào trận pháp mà còn có thể tránh được cảm giác của ta, chẳng lẽ người đã tìm được mắt trận.” Tuệ Không ngày càng hoảng sợ quát lớn. “Rốt cuộc người là ai?”

“Vừa mới nãy vẫn còn giao thủ với nhau, tiêu hòa thượng, chả lẽ người lại quên tam au như vậy.” Từ trong bóng tối, tiếng Bạch Dịch phát ra mang theo cảm giác lạnh lẽo khó tả.

“Bạch Dịch?” Tuệ Không càng kinh ngạc nói. “Không phải người đã chết rồi sao? Ta đã tự tay giết người, chẳng lẽ người đã hóa thành Lệ quỷ?”

Đỗ Tam Nương nghe thấy tiếng Bạch Dịch, nhìn thân thể dưới chân mình đã bị tàn phá không còn hình người thì vui mừng nói. “Bạch huynh đệ, người chưa chết sao?”

Mã Thiết bước tới thân ảnh chỉ còn một chân mà hắn vẫn tưởng là Bạch Dịch, lúc sờ vào thân thể này, hắn có cảm giác lạnh buốt không có chút sinh khí nào, nó không phải là cảm giác khi sờ vào một thân thể con người. Hắn kinh ngạc nói. “Cái này..., Đây không phải là Bạch huynh đệ!”

Có tiếng bước chân từ xa tiến lại gần. Trước mặt phu thê họ Mã là một thiếu niên tuấn tú, nét mặt bình tĩnh như nước, nhìn không ra một nét chấn động nào.

Đi tới trước mặt hai người, Bạch Dịch nhìn về một vùng hắc ám, lạnh nhạt nói. “Linh thú của người đã chết, người còn thủ đoạn gì nữa không? Nếu không còn thì chuẩn bị chết cùng Linh thú của người đi.”

“Hà hà..., chỉ bằng vào một tiểu tử Luyện Khí trung kỳ như người mà cũng dám nói sẽ giết chết ta ư? Ha ha...” Tiếng cười của Tuệ Không vang lên từ trong bóng tối, đó cũng chính là phương hướng mà Bạch Dịch phán đoán.

Trong tiếng cười điên dại của đối phương, rốt cuộc Bạch Dịch cũng để lộ ra một nụ cười vui vẻ nhưng lại ẩn chứa lãnh ý vô cùng. Phi kiếm cắm ở đầu Ngân Tình Hồ chọt bay lên, phát ra những tiếng kêu thanh thúy. Trong cơ thể Bạch Dịch, khí tức hắn từ từ tăng lên, cuối cùng hiển lộ ra tu vi Luyện Khí hậu kỳ.

“Che giấu tu vi!”

Âm thanh kinh ngạc của Tuệ Không vang lên, sau đó trở thành phẫn nộ. “Tên tiểu nhân hèn hạ, người nghĩ cùng giai với ta thì có thể giết chết ta sao? Trừ phi người phá được Mê Tung đại trận này trước.”

Rắc! Rắc!

Tuệ Không còn chưa nói hết câu, phi kiếm trước người Bạch Dịch đã phá không mà đi, không đâm về hướng Tuệ Không mà lao thẳng theo hướng

ngược lại, chém tới một kiếm. Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Khoảng không trước mắt hai phu thê Mã gia chợt bừng sáng, bóng tối rút lui như thủy triều lộ ra cảnh sắc nguyên bản, cũng chính là khe núi lúc bình thường.

Chỉ một kiếm chém ra đã phá vỡ mắt trận, khiến cho Mê Tung Trận sụp đổ.

“Chỉ là một cái Mê Tung Trận mà dám nhận xưng là đại trận, hừ!” Điểm tay thu lại phi kiếm, Bạch Dịch hừ giọng nói. Loại trận pháp cấp thấp này giống như con rối trong tay tiểu hài đồng, hễ chỉ giơ một ngón tay là có thể phá trận.

Cách đó không xa, Tuệ Không ngơ ngác nhìn xung quanh, vẻ mặt hoảng sợ. Không còn Mê Tung Trận, Linh thú lại bị giết, hẳn đã mất đi những chỗ dựa lớn nhất.

“Phá đại trận của ta, giết Linh thú của ta, người muốn chết!”

Tuệ Không hét to, đưa tay ném mấy chục hạt Phật châu ra ngoài. Những hạt Phật châu này đều là hạt châu trên chuỗi hạt kia. Bình thường hễ chỉ có thể lấy ra mười mấy hạt, hiện giờ đã ném ra toàn bộ.

Tốc độ hạt châu cực nhanh, nhưng uy lực cũng không quá lớn. Cả chuỗi Phật châu tương đương với một Pháp khí trung giai mà thôi. Tách ra làm nhiều hạt như vậy, uy lực của nó khó khăn lắm mới đạt tới cấp độ đề giai Pháp khí. Bạch Dịch dùng tu vi Luyện Khí hậu kỳ xuất ra tầng thứ ba của Phượng Minh kiếm pháp thì dễ dàng ngăn trở toàn bộ.

Ô..ô..ô..ng!!!

Ngăn cản Phật châu xong, phi kiếm của Bạch Dịch nổi lên từng trận âm thanh nghe như tiếng bách điệu vỗ cánh, loại âm thanh này so với âm thanh

của bách điều còn gây chấn động hơn. Âm thanh lọt vào tai khiến tâm thần người nghe chấn động. Hai vợ chồng Mã gia nghe xong đều nhú mào, thần sắc Tuệ Không càng trở nên hoảng hốt.

Hồ!

Thừa dịp Tuệ Không thất thần mất tập trung, phi kiếm bay nhanh như thiểm điện chém tới, nhắm vào cổ họng tiểu hòa thượng.

“A!”

Tuệ Không vừa lấy lại tinh thần đã thấy phi kiếm kề ngay trước mắt, hấn sợ tới nỗi đưa tay không ngăn trở, hô to một tiếng lách sang bên tránh né.

Phốc!

Cổ họng hấn tránh được một kiếp nhưng cánh tay ngăn cản phi kiếm đã bị chặt đứt, làm phụt ra một dòng máu tươi.

Kiểm pháp Bạch Dịch thi triển ra vốn là kiếm pháp dùng cho cảnh giới Trúc Cơ, với năng lực của Tuệ Không rất khó ngăn cản được. Hơn nữa Phượng Minh kiếm pháp lại cực kỳ quý dị, có thể phát ra sóng âm. Tuy sóng âm không đả thương được người nhưng có thể ảnh hưởng tới tâm thần của địch nhân. Chỉ cần mất tập trung trong giây lát thôi, kết cục nhận được chính là thua cuộc.

Bị chặt mất một cánh tay, Tuệ Không đau đến mồ hôi toát rã, khuôn mặt vắn vẹo, hung hăng nhìn chăm chăm vào Bạch Dịch. Hấn không cam lòng nói. “Người đã sớm nhìn ra kế hoạch của ta, nếu không cũng sẽ không tìm cách che giấu tu vi.”

Bước từng bước tới gần Tuệ Không, Bạch Dịch cười lạnh đáp. “Ta không phải thần nhân, đương nhiên không thể nhìn ra kế hoạch của người, nhưng có thể nhìn ra người không phải là tên hòa thượng, cũng không phải

một hài đồng. Ta chỉ hiểu kỳ không biết tên tiểu hòa thượng giả mạo này có mục đích gì nên mới đồng ý lời mời của vợ chồng Mã gia mà thôi.”

“Làm sao người biết ta không phải một hài đồng?” Tuệ Không kinh hãi hỏi.

“Sơ hở của người nhiều lắm, muốn ta nói ra từng điểm sao?”

Bạch Dịch tiến sát tới gần Tuệ Không, lạnh nhạt nói. “Bộ dáng của người là của một đứa trẻ nhưng ánh mắt lại đục ngầu, dù người giả bộ thế nào cũng không thể che dấu biểu hiện của một người già như vậy được. Đó là điểm thứ nhất.”

“Ba ngàn năm trước, Ngũ Nhạc Sơn ở Thanh Châu xuất hiện dị bảo, khiến cho tu chân giới đại chiến, ảnh hưởng trong vòng ngàn dặm. Cho tới sau này Ngũ Nhạc Sơn trở thành một phế tích, lúc đó còn chưa Ngũ Nhạc quốc, làm gì có ai đi sửa sang lại Đại Bi Tự. Người nói Đại Bi Tự đã có hơn ba ngàn năm lịch sử chỉ là sự thêu dệt vô cớ mà thôi. Đây là sơ hở thứ hai.”

Nhìn vào chín điểm chỉ trên đỉnh đầu Tuệ Không, Bạch Dịch nở nụ cười nói tiếp. “Một sơ hở cuối cùng rất lý thú chính là người giả bộ làm một tiểu hài đồng nhưng lại in tới chín điểm chỉ trên đầu. Người tự nhận mới ở Đại Bi Tự có một năm, vậy người có biết chín điểm này đại biểu cho điều gì không? Bình thường, tiểu sa di chỉ có nhiều nhất là ba điểm, chỉ có các bậc cao tăng đức cao vọng trọng trong chùa mới có tư cách thụ chín điểm chỉ trên đầu, trong đó đa phần phải là Phương trượng mới có. Người dùng hình hài của một tiểu hòa thượng lại in tới chín điểm chỉ, chẳng phải là tự nói cho người khác biết người chính là một tên giả mạo hòa thượng hay sao.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Bị Ăn Tư Vị

Bạch Dịch nói ra ba điểm sơ hở, phu thê Mã gia nghe thấy thì trợn mắt líu lưỡi. Những tan tu như bọn họ bình thường lịch duyệt cao hơn đệ tử trong tông môn nhiều lắm, nhưng Tuệ Không có nhiều sơ hở như vậy mà vợ chồng họ một điểm cũng không nhìn ra được.

Thủ đoạn của Tuệ Không đã vỡ lở hết, thần sắc có chút uể oải, giờ nghe Bạch Dịch nói xong thì chậm rãi cúi đầu như buông xuôi tất cả. Lúc cực thịnh hẳn còn không phải là đối thủ của Bạch Dịch, lúc này đã trọng thương, nửa phần thắng hẳn cũng không chiếm được.

“Kiến thức của người thật khiến người ta bội phục...”

Tuệ Không cúi đầu, cất trọng trầm thấp. “Có thể nhìn ra được những sơ hở này của ta đều là những cường giả tu vi cao thâm. Người nhìn chưa được bao nhiêu tuổi, hay người cũng giống ta, cũng là một quái nhân cốt cách khác thường?”

Chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt Tuệ Không ánh lên một tia bi ai, hẳn trầm giọng nói tiếp. “Từ nhỏ ta đã có cốt cách khác thường, hơn mười tuổi lại nhìn như trẻ sơ sinh mới hai, ba tuổi. Quan hơn năm mươi năm trưởng thành mới có bộ dạng hài đồng như thế này. Khi còn bé, bởi vì căn bệnh quái lạ này nên suốt ngày ta bị người ta cười nhạo, tính tình cũng ngày một quái gở, càng ngày càng cố chấp. Giấc mộng lúc ấy của ta là giết hết những người cười nhạo ta đi. Sau cùng ta cũng đã làm được. Cả thôn trang đã trở thành tử địa. Cái gì là tu Tiên? Cái gì là lễ Phật? Hết thầy đều vô giá trị, đều là âm mưu mà thôi. Nếu trên đời này thật sự có Tiên, Phật thì vì sao

vẫn còn tồn tại phần lớn những người khổ cực, vì sao bức bách ta trở thành một tà tu ăn thịt người?”

Tuệ Không gào thét, tiếng thét mang theo đau khổ vô tận khiến hai vợ chồng Mã gia dâng lên cảm xúc không đành lòng. Nhưng Bạch Dịch vẫn giữ bộ dạng thờ ơ, nhìn Tuệ Không bằng ánh mắt lạnh nhạt, khoe miệng hằn vẫn giữ nụ cười lạnh lẽo, phi kiếm vẫn lơ lửng bay trước người.

Thấy đối phương không hề cử động, Tuệ Không cảm thấy bối rối, hấn đột nhiên hét lớn. “Bởi vì người phân ra sang hèn cao thấp, nếu như ta sinh ra trong một gia đình giàu có, tiền bạc vô số thì dù ta có bệnh lạ cũng không có ai dám cười nhạo ta, nào có ai còn dám khi nhục ta? Tất cả đều là do nhân tâm quấy phá. Là người thì đều có tư tâm. Ngã Phật từ bi, các người... đều đáng chết!”

Lúc trước, nghe những lời Tuệ Không nói ra, hai vợ chồng Mã gia cảm thấy áy náy không ít. Tuy rằng bọn họ chưa từng cười nhạo Tuệ Không nhưng có thể tưởng tượng được những khổ cực mà hấn phải trải qua từ nhỏ, giống như nhi tử bọn họ phải nằm trên giường bệnh từ nhỏ. Tâm thần hai người xao động, độ cảnh giác cũng giảm xuống khá nhiều.

Lúc Tuệ Không phát ra tiếng gào thét cuối cùng, trong một cánh tay còn nguyên của hấn bỗng xuất hiện một hạt châu cổ quái.

Hạt châu này sáng lóng lánh, cũng không phải là Phật châu thông thường mà nhìn giống như một hạt ngọc trong suốt rất đẹp. Ở bên trên hạt ngọc mở hồ có sương mù bao phủ nhẹ, từ nó còn tản ra một cỗ khí tức trầm trọng dày đặc.

Những chuyện cũ nói ra vốn chỉ để làm mất cảnh giác của kẻ địch mà thôi. Mục đích chính là Tuệ Không là để lấy ra bảo bối này.

Lúc hấn xuất ra hạt châu xong, liền cười lớn đứng dậy. “Ha ha ha..., Một đám tu sĩ vô tri, vừa rồi các người đã có cơ hội giết ta nhưng bây giờ ta sẽ

cho các người nếm thử uy lực của Xá Lợi Phật môn!”

“Xá Lợi Tử!”

Phu thế Mã gia kinh hô, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng.

Loại Xá Lợi Tử này có rất ít người được thấy. Truyền thuyết kể rằng chỉ có những cao tăng công đức viên mãn khi tọa hóa mới có thể hình thành nên Xá Lợi. Một khi phá toái, dù là uy lực thấp nhất cũng tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Kết Đan kỳ.

Tay nắm Xá Lợi, Tuệ Không cảm thấy đã nắm chắc chiến thắng trong tay, hần nhìn Bạch Dịch chăm chăm, liều lĩnh nói. “Ta không phải không thừa nhận lịch duyệt và tâm trí của người đều hơn ta. Chỉ tiếc mạng người ngắn chẳng tày gang. Ta tuy không biết Đại Bi Tự thành lập đã bao nhiêu năm nhưng lại biết rõ Xá Lợi này là di vật của Phương trượng đời thứ nhất Đại Bi Tự. Ta lẩn vào trong Đại Bi Tự chính là để đạt được bảo vật này.”

Đã có Xá Lợi tương đương với một kích của cường giả Kim Đan, Tuệ Không dựa vào đó mà quát lên. “Bạch Dịch, ta cho người một cơ hội, người có thể một mình rời đi. Chỉ cần người không có ở đây nhúng tay vào chuyện của ta, từ nay về sau ta cũng sẽ không tìm người gây chuyện. Còn hai người bọn họ...”

Tuệ Không hướng mắt nhìn phu thê Mã gia lạnh lùng nói. “Hai người bọn chúng trở thành thuốc bổ tốt nhất. Hút hết khí huyết của bọn chúng thì thương thể của ta cũng có thể khôi phục rồi.”

Phu thê Mã gia nghe xong thì sắc mặt đại biến, mang ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Bạch Dịch. Linh khí trong người bọn họ đã hao hết sạch, nếu Bạch Dịch rời đi, hai người bọn họ phải chết không thể nghi ngờ.

Ô..ô..ô..ng!

Bạch Dịch không đáp lời. Phi kiếm trước người hấn bay lên nhằm thẳng Tuệ Không phóng tới, không hề có nửa ý định rời đi.

“Người đã muốn chết thì cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác.” Tuệ Không căn rắng quát lạnh. “Xá Lợi này có uy lực mà cường giả Kim Đan sơ kỳ cũng không dám đỡ trực tiếp, dùng trên người của người thì thật là lãng phí.”

Tuệ Không là một tà tu, hấn tuyệt đối sẽ không do dự. Nhìn Bạch Dịch tràn đầy sát ý, cương quyết thúc giục phi kiếm muốn làm nổ Xá Lợi.

Xá Lợi phát ra sương mù nhàn nhạt bị Linh khí của Tuệ Không bức ép trở về bên trong. Một cỗ khí tức cuồng bạo xuất hiện giống như cuồng phong khiến người ta rung động. Nó chưa phát nổ đã làm xuất hiện một khí tức kinh khủng. Một khi hạt Xá Lợi này phát nổ, ngọn núi hay thung lũng này chắc chắn sẽ bị san thành bình địa.

Sắc mặt phu thê Mã gia đã không còn một chút huyết sắc nào. Lúc trước bọn hấn quyết định săn bắt Yêu thú, lại bị Tuệ Không bày kế tính toán hãm hại. Lúc Bạch Dịch ra tay đánh trọng thương Tuệ Không bọn họ đã tưởng lần nguy hiểm này qua rồi. Hiện giờ thấy Tuệ Không xuất ra Xá Lợi, hai người lại cảm thấy mình vừa lâm vào tuyệt cảnh một lần nữa.

Nguy hiểm cứ đến rồi được hóa giải, hai người thất vọng rồi lại hy vọng khiến tinh thần hai người vô cùng mệt mỏi. Bạch Dịch là người manh tới cho bọn họ một tia hy vọng giờ cũng đã tan thành hư vô.

Cho dù Bạch Dịch có mạnh mẽ trở lại thì cũng không vượt quá tu vi Luyện Khí hậu kỳ, căn bản không thể ngăn trở Xá Lợi của Tuệ Không có uy lực sánh ngang với một kích toàn lực của cường giả Kim Đan kỳ. Uy lực của nó đã vượt quá hai cảnh giới so với tu vi hiện có của Bạch Dịch rồi.

Trong nháy mắt Tuệ Không sắp làm nổ Xá Lợi, phi kiếm của Bạch Dịch cũng gào thét xông ra, đồng thời Bạch Dịch làm ra một hành động cổ quái.

Chỉ thấy hần chắp tay trước ngực, hai mắt hơi khép lại, biểu lộ ngưng trọng, trong miệng khẽ ngâm Phật ngữ.

“Nam mô, hát la đát na, si la dạ da, nam mô, a bát da, bà lô yết đế, thước bát la da...”

Phốc!

Thanh âm phi kiếm chém vào thân thể vừa lúc thanh âm Phật ngữ trang nghiêm truyền đến, lộ ra biến hóa kỳ lạ. Xá Lợi trong tay Tuệ Không sắp bạo liệt trong lúc Phật ngữ vang lên chợt im lặng, mây mù sắp bạo khởi khôi phục trở lại yên lặng như lúc đầu, dần dần tản ra tứ phía. Tại thời khắc Phật ngữ vang lên, cả tòa núi và thung lũng trở lại bình hòa, yên tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tuệ Không không dám tin nhìn vào Xá Lợi trong tay mình, lại cúi đầu nhìn lỗ máu hiện ra trên ngực, miệng há lớn, ho ra một ngụm máu tươi. Hần kinh hoàng, thốt ra ba chữ không cam lòng. “Đại...Bi...Chú!”

Bịch!

Thân thể hấp hối của Tuệ Không ngã xuống một bên, ánh mắt xám trắng vẫn còn hiện lên một tia không cam lòng như vừa thấy được thứ gì đó bất khả tư nghị.

Hần không thể nào tưởng tượng được, Đại Bi Chú vốn chỉ có những lão tăng khổ tu nhiều năm mới có thể tinh thông lại được một tu chân giả mười chùng mười sáu, mười bảy tuổi đọc lên thuần thục như thế. Thời điểm Bi chú vang lên, nhất định Xá Lợi sẽ mất đi uy lực, không thể phát nổ được.

Xá Lợi Phật môn không thể làm bị thương người đang vịnh Phật!

“Người hần phải rất ngạc nhiên vì sao ta lại biết Đại Bi Chú nhỉ?” Bạch Dịch thối tưng kinh, nhìn Tuệ Không đang hấp hối cười cười bảo. “Ta còn

biết Vãng Sinh Chú nữa, nhưng sao có thể siêu độ cho loại tu chân giả bại hoại như người được.”

“Người đã nhập vào tà đạo, tất gây họa một phương. Người đã ăn thịt những hòa thượng ở Đại Bi Tự kia, hôm nay ta cũng khiến người thưởng thức tư vị bị ăn thịt nó như thế nào...”. Vừa cười, Bạch Dịch vừa bước lui lại, lãnh ý trong mắt ngày một đậm. Hắn lạnh giọng nói. “Chúc Hỏa, nuốt hẳn.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Không Có Tư Cách Luân Hồi

Có tiếng Long ngâm rất nhỏ vang lên từ bên trong loa xác bên hông Bạch Dịch, tiếng ngâm vô cùng vui vẻ đồng thời còn mang theo một cỗ hung khí tới từ thuở Hồng hoang.

Một bóng trắng từ trong loa xác bò ra, đánh thẳng tới Tuệ Không. Lúc phu thê Mã gia nhìn lại theo hướng bóng trắng thì mới kinh ngạc phát hiện ra, trên cái đầu trọc của Tuệ Không đã xuất hiện một con bạch trùng cực lớn cỡ con tằm đã được nuôi ngoài ba năm.

Thấy bạch trùng, phu thê Mã gia có chút tò mò. Tu sĩ nuôi Linh thú cũng không phải chuyện gì bất thường nhưng nuôi côn trùng thì lại rất hiếm gặp.

Sự hiếu kỳ vừa mới hình thành đã nhanh chóng chuyển thành sợ hãi, bởi vì con bạch trùng kia nhếch môi, dùng sức khẽ hút. Cái đầu Tuệ Không rõ ràng bị kéo dài ra, dần dần hòa tan hóa thành một đám huyết nhục, sau đó bị bạch trùng này dễ dàng hút vào trong bụng.

Cảnh tượng nuốt người này khiến phu thê Mã gia sợ tới mức hồn bay phách lạc. Con bạch trùng mới nhìn mập mạp kia biểu hiện lại chẳng khác gì hung thú.

“Bạch Dịch, người cho Linh thú ăn ta thì có khác gì ta ăn thịt những hòa thượng kia không?” Trước khi chết, Tuệ Không còn tức giận mắng. “Tiểu nhân hèn hạ, lòng dạ rắn rết. Chờ ta vào Luân Hồi trở lại sẽ nhớ rõ kiếp này bị người hãm hại. Kiếp sau ta nhất định sẽ hút khô huyết nhục của người! A!”

Rú lên thâm thiết, cả người Tuệ Không đã biến thành một khối huyết nhục sau đó bị bạch trùng thôn phệ hết, rơi trở lại chỉ còn hạt Xá Lợi kia.

Vẫy tay gọi bạch trùng trở lại, Bạch Dịch nhẹ giọng thăm thì. “Người bị Chúc Long nuốt mất sinh linh, thần hồn mãi mãi rơi vào Tu La luyện ngục rồi, người làm gì còn tư cách để bước vào Luân Hồi nữa!”

Cuối cùng khe núi cũng trở lại yên tĩnh, ánh mặt trời mọc lên từ phía chân trời. Một sinh khí ấm áp, đầy sinh cơ lại hiển hiện ở mảnh đất không người này.

Bạch Dịch cúi người nhặt viên Xá Lợi lên, hàng lông mày cau lại, lẩm bẩm. “Tham ngộ Phật pháp trăm năm, chịu khổ hạnh cả đời mới tạo thành cốt uẩn Xá Lợi, vị phương trượng đời thứ nhất Đại Bi Tự vì muốn phát huy Phật hiệu, cảm hóa chúng sanh nên sau khi chết mới để lại dị bảo, cũng bởi vậy mà đưa đại họa. Đã có thể chịu khổ hạnh cả đời sao còn không nhìn thấu nhân quả đời sau chứ...”.

Lắc đầu xong, Bạch Dịch thu Xá Lợi vào trong túi trữ vật, quay đầu nhìn hai vợ chồng mã gia.

“Chúng ta bị lòng tham dẫn dụ mới gặp phải đại nạn, nếu Bạch huynh đệ không ra tay sợ rằng vợ chồng chúng ta đã dắt tay nhau gia nhập Hoàng tuyền rồi.” Mã Thiết cay đắng nói.

“Bạch huynh đệ, từ giờ người chính là ân nhân của vợ chồng chúng ta. Ân công ở trên, xin nhận của Tam Nương một cú đầu.” Đổ Tam Nương từ cửa tử sống lại, lúc này tràn đầy cảm kích cúi đầu thi lễ, Mã Thiết cũng vội vàng cúi xuống.

Bạch Dịch cứ đứng yên lặng như vậy nhìn hai vợ chồng họ hành đại lễ với mình, thản nhiên thụ hưởng.

Lúc gặp ba người ở phường thị, Bạch Dịch đã nhìn ra điểm cổ quái từ tên tiểu hòa thượng kia. Nếu Đỗ Tam Nương không mời hẳn cùng đi tới chỗ này hẳn Ngân Tình Hồ thì chưa chắc Bạch Dịch đã đi theo. Tại tu chân giới, việc giết người đoạt bảo vẫn thường diễn ra, căn bản không có gì bất thường.

Tuy nhìn ra tên tiểu hòa thượng có dị ý nhưng Bạch Dịch không đoán ra đối phương lại là tà tu. Nếu sớm biết thân phận tà tu của Tuệ Không, ngay lần gặp đầu Bạch Dịch đã ra tay rồi.

Công pháp tà tu tu luyện đều pháp môn tà ác, không có chỗ nào không phải là những hung đồ giết người không ghê tay. Hơn nữa tốc độ tu luyện của bọn chúng cực nhanh. Chỉ cần có đầy đủ huyết nhục chi lực, bọn hắn thậm chí không cần Linh thạch vẫn có thể tu luyện rất nhanh.

Tu chân giả tranh giành thiên tài địa bảo, tài nguyên tu chân cũng là một loại tôi luyện nghịch thiên, không phân đúng sai, cũng không nói tới chính tà, chỉ có người thắng mới có thể sinh tồn.

Nhưng tà tu thì khác, bọn chúng chính là một loại lực lượng tà ác, rất ít khi xuất hiện nhưng đã xuất hiện là gây ra kiếp nạn cho tu chân giới. Nếu là tà tu đã có thành tựu thì chẳng khác nào một đàn châu chấu có thể phá hoại bờ bãi cánh đồng tu chân giả chỉ trong chốc lát.

“Hai vị không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Bạch Dịch nhàn nhạt nói, hướng Ngân Tình Hồ đi tới.

Phu thê Mã gia dắt díu nhau đứng dậy, thấy Bạch Dịch đi tới chỗ Yêu thú thì Mã Thiết vội nói. “Ân công, tà tu Tuệ Không đã bị người diệt trừ, đầu Ngân Tình Hồ này tất cả đều thuộc về người.”

Thấy Bạch Dịch muốn đi thu hồi Ngân Tình Hồ, Đỗ Tam Nương cũng có chút do dự trong lòng nhưng rốt cuộc không biết nói gì. Mất đi đầu Ngân Tình Hồ này, con của nàng không biết còn có thể sống được bao lâu nữa.

Đá đá vào cái đầu của Ngân Tình Hồ, xác nhận con Hồ yêu này đã chết đến không thể chết hơn được nữa, Bạch Dịch cười nhạt một tiếng nói. “Ta mà lấy con yêu thú này, mạng sống của con các người e rằng cũng không duy trì được bao lâu nữa. Nhìn hai người vì một phạm nhân mà bỏn ba nhiều năm nay, Ngân Tình Hồ này ta cho các người.”

“Thật vậy sao? Con ta được cứu rồi!”

Đỗ Tam Nương vui mừng đến phát khóc, quỳ xuống đánh bịch một tiếng, luôn miệng nói tạ ơn. Mã Thiết kinh ngạc hồi lâu, không thể tin đối phương lại đem Ngân Tình Hồ giá trị mấy ngàn Linh thạch đưa cho hai vợ chồng mình.

“Tạ ơn ân công!” Mã Thiết đường đường là một nam nhân hai mắt cũng đỏ lên, quỳ xuống bên cạnh thê tử mà bái tạ.

Gật đầu nhẹ, Bạch Dịch nở nụ cười yếu ớt, quay người rời đi. Chỉ là một con Yêu thú cấp hai thôi, giá trị mấy nghìn đê giai Linh thạch hẳn còn chưa để trong mắt. Tấm lòng của hai vợ chồng Mã gia Bạch Dịch lại rất vừa lòng.

Có rất ít tu chân giả như bọn họ, đa phần đều là những tiên gia lạnh lùng sắt đá mà thôi.

“Ân công, xin đợi một chút.”

Chợt nhớ tới điều gì đó, Đỗ Tam Nương tháo một khối ngọc bội trên cổ xuống, đuổi theo nói. “Ân công, khối ngọc này năm đó vợ chồng ta đạt được từ trong một sơn động, chúng ta xem qua thấy nó cũng không phải thứ gì đáng giá, đành đeo trên người làm bùa hộ mệnh. Ân công có đại ân với vợ chồng ta, chúng ta không biết lấy gì để báo đáp. Khối ngọc bội này coi như là một phần tâm ý mong ân công hãy nhận lấy. Ngày sau nếu có điều gì phân phó, vợ chồng ta dầu muôn lần chết cũng không chối từ.”

“Đúng, ân công xin hãy nhận lấy, coi như là lời tạ ơn chân thành của vợ chồng ta.”

Mã Thiết ngưng trọng nói. “Ân công chẳng những đã cứu phu thể chúng ta, còn cứu cả con của chúng ta. Ba tính mạng nhà chúng ta đều là do ân công ban cho. Ta cùng với Tam Nương không có gì khác, chỉ có các hiểm địa là đã từng đi qua không ít, sau này nếu ân công muốn thăm dò hiểm địa nào, Mã Thiết ta nhất định dốc hết sức tượng trợ, cho dù phải chết trong hiểm địa cũng sẽ liều mình để báo đáp.”

Thịnh tình của hai vợ chồng Mã gia Bạch Dịch không thể chối từ, hẳn đành nhận lấy tấm ngọc bội, cười nói. “Mã huynh nói quá lời rồi, trừ bỏ tà tu là bốn phận của tu sĩ trong thiên hạ, gặp phải thì nên giết đi. Ta và người đều là người ở Thanh Châu, có lẽ sau này còn cần tới hai vị.”

Cùng đối phương khách khí một phen, Bạch Dịch cáo từ, ngự kiếm bay đi về hướng phương thị.

Trên phi kiếm, Bạch Dịch ngắm nghía tấm ngọc bội mà phu thê Mã gia tặng, phát hiện ra nó hết sức bình thường, khi cầm vào trong tay thì cảm giác mát rượi, ngoài ra không còn tác dụng gì khác.

Hắn vận chuyển Linh khí vào tay, dùng sức bóp mạnh một cái, ý muốn bóp nát khối ngọc bình thường này.

Nó dù sao cũng chỉ là một món lễ vật mà thôi. Nếu không phải tài liệu luyện khí, Bạch Dịch cũng lười cất vào trong túi trữ vật. Khối ngọc là tâm ý của vợ chồng Mã gia, hẳn đã trực tiếp nhận rồi cũng coi như là đã nhận lấy tình cảm của đối phương, còn việc có giữ lại ngọc bội hay không lại không có nhiều ý nghĩa.

Hự!

Năm đầu ngón tay của Bạch Dịch bóp mạnh nhưng tấm ngọc bội vẫn không bị vỡ, xương ngón tay hằn lại vang lên những tiếng rộp rộp giòn tan. Đừng nói tới chuyện bóp nát, dù chỉ một góc thôi hằn cũng không thể thương tổn nó được.

Cảm thấy kinh ngạc, Bạch Dịch nghi hoặc tự hỏi không biết vì sao khối ngọc bội lại cứng rắn như thế.

Ngọc thường khá giòn, dù là ngọc khí tốt nhất cũng dễ dàng bị chùy sắt đập vỡ. Hãn dùng tu vi Luyện Khí hậu kỳ rót Linh khí vào tay bóp mạnh, ít nhất cũng phát ra được lực đạo mấy chục cân thế mà không bóp vỡ được khối ngọc này.

Gác lại nghi hoặc trong lòng, Bạch Dịch vận chuyển Đảo Thiên Công, lực đạo tay của hãn đã mạnh hơn gấp bội, phải đạt tới cả trăm cân. Lực đạo này loại vật liệu cứng rắn như sừng trâu hãn còn bẻ gãy được, huống chi là một khối ngọc bình thường. Nhưng lần thứ hai bóp mạnh, khối ngọc trong tay vẫn bóng loáng mượt mà như cũ, không có chút dấu hiệu bị phá hủy nào.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Cứu U Hàn Khí

Thu hồi lực đạo lại, Bạch Dịch nhìn miếng ngọc bội bằng ánh mắt kỳ quái.

Không đạt tới cảnh giới Trúc Cơ, Bạch Dịch không có Linh thức để cảm giác, hẳn chỉ có thể dùng mắt mà nhìn, thật sự không phân biệt được chất liệu của khối ngọc bội này.

Nếu không thể dùng lực để phá hủy, tất miếng ngọc bội này được làm từ một loại tài liệu luyện khí ít thấy nào đó. Vừa trầm ngâm, Bạch Dịch vừa gọi Chúc hỏa ra.

Bạch trùng leo ra khỏi loa xác, bộ dáng như vừa cớm nước no nê xong, vẻ mặt mãn nguyện cười mỉa nói. “Tư vị của tà tu quả có chỗ đặc biệt, so với mấy con kiến kia thì ngon hơn nhiều. Chẳng những Linh khí nồng đậm mà khí huyết cũng rất sung túc, hắc hắc.”

“Nhổ ra.” Không đợi bạch trùng nói xong, Bạch Dịch đã lạnh lùng nói.

“Xương cốt của tên hòa thượng kia đều đã nát vụn rồi, không nhả ra được.” Bạch trùng giơ hai chân trước, lộ vẻ bất đắc dĩ đáp.

“Túi trữ vật.” Giọng Bạch Dịch vang lên càng lạnh lẽo.

“À...”

Bộ dáng bạch trùng như vừa trút giận xong, há miệng buông xuôi nhổ ra một cái túi da tinh xảo, sau đó nhỏ giọng than. “Muốn giấu giếm một chút

đồ riêng mà khó khăn như vậy sao, ài...”

Không để ý tới thái độ oán thán của bạch trùng, Bạch Dịch nắm lấy túi trữ vật của Tuệ Không, rót vào một tia Linh khí.

Túi trữ vật này Tuệ Không chưa từng lấy ra mà một mực giấu ở bên người, nhưng lúc Chúc Hòa thôn phệ hãn Bạch Dịch có cảm giác được sự tồn tại của túi trữ vật này.

Bạch Dịch lại rất hiểu rõ Chúc Hòa này, con côn trùng bí ối hèn mạt này nhất định sẽ động tay động chân, làm như chưa từng trông thấy túi trữ vật để chiếm làm của riêng.

Đã biết rõ tính cách nó như thế, mắng nó cũng không giải quyết được việc, Bạch Dịch không để ý tới nó nữa, quay ra kiểm kê túi trữ vật của Tuệ Không.

Trong túi trữ vật có gần một ngàn khối đê giai Linh thạch, tất cả còn lại đều là tài liệu luyện đan. Tuy Linh thạch không nhiều lắm nhưng tài liệu luyện khí đê giai kia có không ít, gần như chất đầy túi trữ vật.

Ngoài những thứ kể trên, trong túi trữ vật của Tuệ Không còn có hơn ba mươi thanh phi kiếm, phần lớn đều là đê giai Pháp khí, chỉ có hai kiện đạt tới trình độ trung giai.

Một tên giả làm hòa thượng thôi, cần gì phải mang theo nhiều phi kiếm tùy thân như vậy. Sau khi nhìn thấy những phi kiếm, hàng lông mày Bạch Dịch chột nhú lại.

Phi kiếm chắc đều là vật của những người mà Tuệ Không đã giết, hơn ba mươi thanh ở đây, cũng tức là hãn đã giết hơn ba mươi tu chân giả rồi.

Tuệ Không cũng thật cẩn thận, nhìn những cấp bậc của các thanh phi kiếm này thì nhưng tu chân giả bị hãn sát hại đều là những người có tu vi

Luyện Khí sơ kỳ. Lần dẫn dụ phu thê Mã gia có tu vi Luyện Khí hậu kỳ này có lẽ là lần giết người cuối của hắn tại Thạch Linh phường, sau đó hắn sẽ rời khỏi nơi này.

Một tên tà tu cũng không khác một tên cường đạo là bao, đều không dám dừng lại ở một nơi quá lâu. Bởi vì một khi xuất hiện sơ hở, tất cả tu chân giả tại nơi này sẽ cùng tấn công tiêu diệt hắn. Hắn muốn tiêu diệt hai vợ chồng Mã gia xong sẽ rời khỏi, nhưng không ngờ lần cuối này lại gặp phải Bạch Dịch, khắc tinh của mình.

Thu hồi túi trữ vật lại, Bạch Dịch than khẽ một tiếng. Tên Tuệ Không cũng khá giải hoạt, sau khi giết chết tu sĩ, thu được phi kiếm rồi cũng không ngay lập tức tới phường thị bán ngay mà vẫn để ở trong túi trữ vật, chờ khi tới những địa phương khác. Để cho người nào đó nhận ra được thân phận của những phi kiếm kia thì kết cục giành cho hắn sẽ không dễ chịu gì.

Phi kiếm trong túi trữ vật này Bạch Dịch cũng không thể bán đi ngay được. Nếu có người nhận ra, chẳng phải là hắn đã nhận lấy phần oan ức hộ Tuệ Không hay sao. Tuy vậy những tài liệu luyện khí và đan dược kia thì cấp bậc quá thấp, lại chiếm nhiều diện tích, hắn phải mau chóng xử lý.

Dù là túi trữ vật của Bạch Dịch hay của Tuệ Không cũng đều là cấp độ đê giai, không gian trong đó không quá lớn, chỉ bằng nửa gian phòng nhỏ. Không gian trong một túi trữ vật trung giai rộng ngang với một căn phòng lớn nhưng giá trị lại vô cùng đắt đỏ, so với Pháp khí cao giai còn đắt hơn mấy lần.

Túi trữ vật không thể để quá nhiều, nếu muốn vậy thì chỉ có cách mang theo bên mình nhiều túi trữ vật cùng lúc. Chẳng qua là không có ai thích đi làm chuyện này, phiền toái mang theo cũng không nhỏ, lại dễ dàng bị người khác dòm ngó. Vì vậy, Bạch Dịch chuẩn bị mang một ít tài liệu và đan dược không dùng được bán hết đi.

Thúc giục phi kiếm, Bạch Dịch bầy thẳng tới Thạch Lĩnh phường thị.

Linh đan có thể dùng để nuôi nấng bạch trùng, còn phi kiếm rất dễ mang lại phiền toái. Duy chỉ có đồng tài liệu luyện khí là không khiến hẳn bị người ngoài hồ nghi, bán đi được sẽ mang lại một số Linh thạch không nhỏ.

Trên phi kiếm, Bạch Dịch chuẩn bị mang một ít linh đan cứu phẩm cho Chúc Hỏa, hẳn chợt nhớ tới khối ngọc bội trong tay mình.

Ném khối ngọc bội vào trong loa xác, Bạch Dịch lạnh giọng quát như đang quát chó trong nhà. “Ngửi xem, khối ngọc bội này được làm từ loại tài liệu gì.”

Da mặt Chúc Hỏa có thể so với tường thành, nó không hề để ý tới ngữ khí của chủ nhân, nắm lấy ngọc bội đưa lên ngửi cả buổi, sau lại há mồm cắn lấy.

Tuy bạch trùng không lớn, cảnh giới cũng chỉ là Yêu thú cấp một nhưng nó dù sao cũng là ấu thể của Chúc Long, lực đạo không hề nhỏ so với tu sĩ. Sau khi nó cắn khế, trên ngọc bội xuất hiện hai dấu răng nông.

Vừa mới cắn vào một chút, thân thể bạch trùng bỗng run lên, khí tức toàn thân bị phủ kiến một tầng sương trắng giống như bị đóng băng vậy.

“Chủ...chủ tử... đồ tốt, đồ tốt!” Hàm răng bạch trùng run lên, nó ưỡng éo hồi lâu mới cất giọng đầy kinh hãi, the thé nói. “Trong khối ngọc bội này có một tia Cửu U Hàn Khí!”

Truyền thuyết nói rằng Thiên có cửu thiên, địa có cửu U nổi thẳng tới địa phủ. Cửu U Hàn Khí chính là khí tức lạnh lẽo chí có trong Cửu U Chi Địa.

Nghe nói trong ngọc bội có một tia Cửu U Hàn Khí, Bạch Dịch cũng hơi khiếp sợ. Loại khí tức này vô cùng hiếm thấy, chỉ có ở nơi thật sâu trong

Địa Nhân không lồ mới có thể ngẫu nhiên xuất hiện nửa sợi, chúng được coi là báu vật vô giá.

“Người xác định là Cửu U Hàn Khí?” Bạch Dịch nghiêm trọng nói.

“Không sai đâu, chủ tử.” Thân thể bạch trùng hơi loạng choạng đáp. “Khí tức có thể đông cứng thân thể ta mà không phải là Cửu U Hàn Khí thì còn là cái gì? Chủ tử chớ quên, ta chính là sinh linh Viêm (lửa sinh linh) của Chúc Long, cảm giác đối với hàn khí không hề thua kém Chúc Long Vạn Pháp.”

Khẽ gật đầu, Bạch Dịch thu khối ngọc vôi có một tia Cửu U Hàn Khí lại. Chúc Hỏa nói không sai. Nó vốn là linh Viêm (lửa linh) trên người Chúc Long, thuộc về lực lượng cực dương, nó xác nhận các loại hàn khí tương khắc thì không thể sai lầm được.

Cửu U Hàn Khí có tác dụng rất lớn, chẳng những có thể dùng làm thuốc mà còn có thể luyện chế thành Pháp khí hệ Hàn, thậm chí là Pháp bảo. Cảnh giới Bạch Dịch bây giờ còn chưa thể dùng được, chỉ có thể tạm cất đi chờ tới lúc cảnh giới tăng lên lại mang ra dùng.

Lần săn giết Ngân Tình Hồ này, thu nhập của Bạch Dịch tương đối khá, Linh thạch và tài liệu luyện khí chất thành đồng chưa nói làm gì, hạt Xá Lợi Phật môn cùng với ngọc bội chứa Cửu U Hàn Khí này đều là đồ tốt, giá trị đều vượt qua Pháp khí cao giai.

Đạt được mấy loại bảo bối khác nhau, Bạch Dịch cũng cảm thấy thoải mái trong lòng. Sau khi bay tới phường thị ở Thạch Lĩnh, hẳn bán toàn bộ tài liệu luyện khí đổi thành đê giai Linh thạch.

Đã có hơn hai ngàn Linh thạch này, lúc trước trên người Bạch Dịch cũng có bảy, tám ngàn khối nữa. Tất cả chỗ ấy đã miễn cưỡng mua được một Pháp khí cao giai rồi.

Sau khi bán hết tài liệu, Bạch Dịch dừng lại trong phường thị ba ngày, thu thập những tài liệu để luyện chế Thiên Cơ Khôi Lỗi, tất cả hao phí mất hơn ba ngàn khối đê giai Linh thạch, chiếm mất gần nửa vốn liếng của hắn.

Mười phần tài liệu đã tiêu phí mất mấy ngàn Linh thạch của hắn, mà đây mới là tài liệu để luyện chế đê giai Thiên Cơ Khôi Lỗi mà thôi, nếu là Khôi Lỗi trung giai thì mỗi phần đều đáng giá hàng ngàn Linh thạch rồi.

Mua xong tài liệu luyện khí, hắn lại mất thêm mấy trăm Linh thạch để mua vài loại Linh thảo đặc thù. Những Linh thảo này đều có hiệu quả kỳ diệu với việc lưu thông máu. Bạch Dịch muốn dùng những Linh thảo này để luyện chế ra Linh đan chữa khỏi vết sẹo.

Lời hẹn với muội muội lúc trước Bạch Dịch vẫn còn nhớ. Những vết sẹo chẳng chịt trên mặt muội muội tuy đã nhạt đi không ít nhưng dấu vết của chúng vẫn khắc sâu vào trong lòng hắn. Hôm nay sau tai họa này, rốt cuộc hắn đã có thời gian luyện chế đan dược khôi phục dung nhan cho muội muội của mình.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Bạch Ngọc Mất Tích

Trong ba ngày ở Thạch Lĩnh phường thị, ngoài việc thu thập tài liệu Bạch Dịch còn gặp mấy đệ tử thuộc Thương Vân Tông cũng có mặt ở đây, nhưng bộ dáng vội vã nhưng đang tìm kiếm gì đó chứ không giống người tới đây để tìm kiếm tài nguyên.

Đối với mấy người đồng môn gặp được trong phường thị này Bạch Dịch cũng không để ý. Ba ngày sau hẳn rời khỏi phường thị.

Xuất phát từ phường thị Thạch Lĩnh, hẳn ngự kiếm phi hành tới Thương Vân Tông chỉ mất có hơn nửa ngày. Tại phường thị, Bạch Dịch đã mua một kiện Pháp khí đệ giai phi hành để làm phương tiện đi lại, cũng tiện che giấu khả năng ngự kiếm thuần thục của mình.

Dù sao hẳn cũng không vội, Bạch Dịch thoải mái ngồi trên phi chu, chỉ dùng Linh khí vừa đủ để điều khiển.

Tính từ lúc xuất phát ở Thương Vân Tông tới giờ mới qua gần mười ngày, đệ tử tham gia rèn luyện đều đã quay trở về tông môn, sợ rằng Bạch Dịch là người cuối cùng trở về. Dù sao hẳn đã trừ bỏ Lũng Thiên Lý, từ giờ trở đi đã có thể an tĩnh tu luyện rồi, mấy ngày thời gian cũng không tính là gì.

Sau nửa ngày phi hành, bỗng trên khuôn mặt Bạch Dịch hiện lên một tia chấn động, hẳn nhìn về sau lưng. Từ xa xa có một đội tu sĩ đang ngự kiếm phi hành với tốc độ rất nhanh đuổi theo.

Đám tu sĩ này có mười mấy người, tất cả đều mặc đạo bào màu trắng của đệ tử chân truyền, ai nấy sắc mặt âm trầm không nói một lời. Tất cả đều có tu vi Trúc Cơ kỳ.

Chờ đám người bay lại gần, Bạch Dịch phát hiện trên vạt áo những người này đều có in hình một cái lò đan tinh xảo.

Họ chính là đệ tử chân truyền của Đan Các thuộc Thương Vân Tông.

Đám đệ tử chân truyền này từ phía sau chạy tới, phương hướng chắc là trở về tông môn, nhưng từ sắc mặt âm trầm của từng người thì có thể đoán rằng họ đã gặp chuyện không tốt nào đó.

Tiếng phi kiếm xé gió lao đi, không bao lâu sau những đệ tử chân truyền này đã bay vượt qua Bạch Dịch. Có người hồ hững liếc mắt nhìn hẳn, có người làm như không thấy, chỉ một mực bay đi.

Thấy đám đệ tử Đan Các này bay trở về tông môn, không hiểu sao Bạch Dịch lại đứng bật dậy.

Thời hạn rèn luyện ở Thái Hằng sơn mạch là sáu ngày, hiện giờ đã qua gần mười ngày rồi, theo lý thuyết những đệ tử này đã phải trở về tông môn từ lâu. Hơn nữa nếu là đi rèn luyện thì nhiều nhất cũng chỉ vài người cùng đi, rất ít khi xuất hiện một đám hơn mười người đi thám hiểm địa vực như vừa rồi.

Chẳng lẽ những đệ tử Đan Các này vì chuyện khác nào đó nên mới chậm trễ như vậy, hoặc là bọn họ vừa mới đi hoàn thành nhiệm vụ của tông môn về?

Mấy đạo kiếm quang bay qua bên người Bạch Dịch, bỗng có một người trung niên tuổi gần năm mươi đang bay qua chợt dừng lại hỏi. “Vị sư đệ này có phải mới trở về từ Thái Hằng sơn mạch hay không?”

Ngữ khí của đối phương khá lịch sự, Bạch Dịch cũng chấp tay đáp. “Vài ngày trước ta đã rời khỏi sơn mạch, sau đó đi tới phường thị Thạch Lĩnh một chuyến.”

Có nhiều đệ tử trên đường trở về tông môn cũng thay đổi phương hướng, việc này Bạch Dịch không cần phải dấu giếm làm gì.

“Lúc người còn ở Thái Hằng sơn mạch có gặp một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn, chừng mười lăm mười sáu tuổi, tu vi Luyện Khí trung kỳ, mặc quần áo màu trắng của Đan Các không?” Người đệ tử trung tuổi kia chợt nhớ tới cái gì, bổ sung thêm. “À, trên mặt nàng còn có một vết sẹo nhàn nhạt.”

Đệ tử tu vi Luyện Khí trung kỳ mà có thể trở thành đệ tử chân truyền thì đều mang Linh căn trong người. Bạch Dịch không ngờ những người này không phải từ sơn mạch trở về mà đang tìm kiếm sư muội đồng môn mới mất tích.

Trong Thái Hằng sơn mạch, Bạch Dịch có gặp qua một nữ tử là sư tỷ Nghệ Thu Vũ. Tuy sư tỷ này trẻ tuổi nhưng dung mạo không giống với một thiếu nữ mười sáu tuổi, cũng không phải người của Đan Các nhất mạch.

Vừa định cất lời nói rằng mình chưa gặp thì Bạch Dịch bỗng giật mình, trong lòng hẩn nổi lên một dự cảm bất thường.

Thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi, là đệ tử chân truyền của Đan Các, trên mặt có vết sẹo...

Bạch Ngọc!

Thiếu nữ theo như mô tả của đối phương hoàn toàn ăn khớp với dung mạo của Bạch Ngọc. Sắc mặt Bạch Dịch đại biến, hẩn vội vàng hỏi. “Chẳng lẽ Bạch Ngọc còn chưa trở về tông môn?”

“Người có biết tiểu sư muội ư?” Người đệ tử kia kinh ngạc hỏi lại.

“Bạch Ngọc chính là muội muội của ta, ta chính là Bạch Dịch.” Bạch Dịch lo lắng nói. “Vị sư huynh này, rốt cuộc muội muội ta đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ nàng gặp phải nguy hiểm gì ở Thái Hằng sơn mạch?”

Mấy đệ tử khác đã bay xa, đối phương hơi do dự, biết đằng nào cũng không đuổi kịp nên giảm tốc độ bất đắc dĩ nói. “Thì ra người chính là Bạch Dịch. Ta nghe Tiểu sư muội thường nhắc tới tên người, biết nàng có một ca ca là đệ tử ngoại môn.”

Trong giọng nói của người này ẩn hiện cảm giác khổ sở, sau đó hần tiếp tục nói. “Lần rèn luyện ở Thái Hằng sơn mạch này có thời hạn là sáu ngày, phần lớn đệ tử đều rời khỏi đó vào ngày cuối cùng, nhưng cho tới ngày thứ bảy tiểu sư muội vẫn không thấy trở lại tông môn. Sư tôn lo lắng nên đã phái rất nhiều đệ tử của Đan Các đi các cùng xung quanh tìm kiếm, cũng phái đệ tử chân truyền quay trở lại Thái Hằng sơn mạch tìm kiếm suốt ba ngày, thậm chí cả Mê Vụ Lâm cũng đã tìm tòi một lần nhưng ko thấy tung tích tiểu sư muội đâu. Có lẽ tiểu sư muội đã...”

Hai chữ vẫn lạc đối phương không dám thốt ra lời, trên mặt tràn đầy vẻ bi thống.

Tu chân giả chết trong hiểm địa là chuyện bình thường. Dù là đồng môn sau khi nghe nói cũng chỉ có cảm giác bi thương trong nhất thời, nhưng Bạch Dịch nghe những lời này như sấm đánh bên tai. Dầu tâm thần hần kiên định đến mấy cũng thấy trước mắt tối sầm lại, Pháp khí dưới chân lắc lư một hồi.

Cảnh tượng chết chóc Bạch Dịch đã thấy quá nhiều, dầu vô số sinh mạng tan thành mây khói cũng chưa từng chấn động được đạo tâm của vị Tán tiên kia. Nhưng kiếp này, Bạch Ngọc chính là muội muội của hắn, là người có cùng huyết mạch với hắn.

Cố gắng ổn định lại tinh thần, sắc mặt Bạch Dịch đã tái nhợt. Hắn rất cuộc đã hiểu vì sao mấy đệ tử Đan Các của Thương Vân Tông lúc ở phường thị lại dáo dác như đang tìm kiếm cái gì. Thì ra là bọn họ được phái ra để đi tìm Bạch Ngọc.

Sáu ngày rèn luyện đã hết nhưng chưa trở về, nay đã gần mười ngày rồi, loại hiểm địa như Thái Hằng sơn mạch Bạch Dịch hiểu rõ, sinh cơ của muội muội mình mỏng manh như thế nào. Nhưng hắn không dám tin vào điều đó. Hắn khàn giọng hỏi. “Các sư huynh quay lại sơn mạch tìm kiếm, chẳng lẽ không thu được manh mối nào?”

Người đệ tử kia lắc đầu không đáp.

Thái độ trầm mặc của đối phương chứng tỏ Bạch Ngọc lành ít dữ nhiều. Có lẽ đã vẫn lạc ở trong sơn mạch rồi. Điều này giống như một kích chí mạng đánh vào Bạch Dịch.

Sau một hồi yên lặng, Bạch Dịch miễn cưỡng lấy lại tinh thần. Hắn dù sao cũng từng sống qua tuế nguyệt dài đằng đằng, đạo tâm của người khác khó mà so sánh được. Hiện giờ tâm thần hắn đã ổn định trở lại.

Bình tĩnh lại rồi Bạch Dịch mới nhớ tới lời tên đệ tử vừa mới nói tới, hắn hỏi. “Vì sao sư huynh lại tới Mộ Vụ Lâm tìm tòi? Chẳng lẽ Bạch Ngọc đã đi tới một trong ba đại hiểm địa đó?”

Tên đệ tử này cảm thấy ngạc nhiên. Hắn không dám tin một thiếu niên vừa biết muội muội mình rất có thể đã chết trong sơn mạch, mà trong một thời gian ngắn đã lấy lại tinh thần, còn nhớ rõ vừa rồi đối phương đã nói những gì.

“Đó chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi.”

Người đệ tử này do dự một chút rồi nói tiếp. “Trước khi đi, sư tôn đã từng đệ cập tới chuyện muốn luyện chế một lò đan dược, duy chỉ thiếu có

một loại Linh thảo, mà loại Linh thảo này chỉ có ở Mê Vụ Lâm trong Thái Hằng sơn mạch. Tiểu sư muội gia nhập Đan Các không lâu, lại vô cùng tôn kính sư tôn. Từ đó chúng ta mới suy đoán tiểu sư muội rất có khả năng đã xâm nhập vào Mê Vụ Lâm và gặp nạn trong đó.”

Nghe người đệ tử này nói, lông mày Bạch Dịch nhíu chặt lại. Tính tình của Bạch Ngọc hẳn là người hiểu rõ nhất. Nha đầu kia nhất định sẽ tìm cách báo đáp người đã đối xử tốt với mình.

Lúc trước hai huynh muội vừa mới tới trấn Vĩnh An, Bạch Dịch từng vì muội muội làm một cây trâm gỗ, Bạch Ngọc vui mừng vô cùng, suốt ngày đội ở trên đầu, thỉnh thoảng sẽ lấy ra chơi rồi có một lần làm rơi mất. Bạch Ngọc khóc lớn một hồi, sau có một lão khất cái nhặt được mang trả. Chỉ là một việc nhỏ mà Bạch Ngọc dùng tiền làm công ít ỏi đãi tên khất cái kia một bữa ăn bánh bao thịt no nê.

Bạch Ngọc có thể đối xử như vậy với một tên khất cái, thì vị sư tôn mà nàng rất coi trọng còn quan trọng với nàng tới nhường nào. Biết sư tôn thiếu một loại Linh thảo để luyện đan, rất có khả năng Bạch Ngọc đã đi sâu vào hiểm địa trong sơn mạch để tìm kiếm.

Nếu quả thực Bạch Ngọc đã tiến vào Mê Vụ Lâm, sau mười ngày vẫn không có tin tức gì thì chỉ có một kết cục dành cho nàng. Đó là phải chết không thể nghi ngờ gì nữa!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Hồi Ưc Lạ Lẫm

Những đệ tử chân truyền tìm kiếm Bạch Ngọc cũng có suy đoán tới khả năng nàng tiến vào Mê Vụ Lâm nên mới quay lại đó tìm kiếm một phen. Tuy nhiên muốn tìm kiếm thật kỹ hiểm địa như vậy thì cường giả Kim Đan còn khó làm được. Trừ phi có hai vị trưởng lão Văn, Võ của tông môn hoặc đích thân tông chủ tới thì mới được.

Nàng chỉ là một đệ tử chân truyền mà thôi, còn chưa đủ tư cách làm kinh động tới cường giả Nguyên Anh. Đan Các có thể phái tất cả đệ tử ra ngoài cũng đã thể hiện tầm quan trọng và vị trí của nàng trong lòng các trưởng lão Đan Các rồi. Nếu là những đệ tử bình thường khác, chắc chắn sẽ không có chuyện phái ra nhiều đệ tử đi tìm như vậy.

Biết được manh mối này, Bạch Dịch lâm vào trầm mặc, cúi đầu không nói. Sau đó một lúc hẳn mới lên tiếng. “Lúc xuất phát không có ai đi cùng với Bạch Ngọc sao?”

“Không có ai.” Người đệ tử này nói. “Phần lớn đệ tử chân truyền đều một mình đi tới Thái Hằng sơn mạch rèn luyện. Chỉ cần không đi vào ba đại hiểm địa, sơn mạch Thái Hằng cũng không có gì quá nguy hiểm đối với đệ tử chân truyền chúng ta.”

“Tuy tiểu sư muội mới đạt tới cảnh giới Luyện Khí trung kỳ nhưng cũng được sư tôn ban cho không ít bảo bối. Nàng còn có một kiện Song Thân Tử Mẫu Pháp khí do đích thân sư tôn luyện chế, còn có thêm một Pháp khí phi hành cực nhanh tên Lan Nguyệt Chu, nếu toàn lực phi hành thì tốc độ so với ngự kiếm không kém bao nhiêu. Chẳng may gặp phải Yêu thú cấp hai

cũng có thể an toàn trở ra. Chỉ cần không đi tới ba đại hiểm địa, bình thường sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.”

Lan Nguyệt Chu trong lời nói của người đệ tử này là một Pháp khí phi hành đạt tới trình độ cao giai, tốc độ so với pháp khí phi hành bình thường phải nhanh gấp đôi, thậm chí có thể so với tu sĩ Trúc Cơ ngự kiếm phi hành, giá của nó rất đắt đỏ, đệ tử cảnh giới Trúc Cơ cũng rất ít người có. Thật không nghĩ các trưởng lão ở Đan Các lại ban nó cho Bạch Ngọc, dù thấy các trưởng lão này coi trọng nàng thế nào.

Pháp khí Song Thân Tử Mẫu vừa có khả năng tấn công lại có tốc độ phi hành có thể so với Lan Nguyệt Chu. Bạch Ngọc có được hai kiện bảo bối này, dù cảnh giới chỉ là Luyện Khí trung kỳ muốn tìm đường tới hiểm địa cũng có thể rút lui an toàn. Yêu thú cấp hai nàng cũng có khả năng giết được. Tuy vậy nếu gặp phải Yêu thú cấp ba thì không có chút cơ hội chiến thắng nào.

Thực lực của Yêu thú cấp ba có thể so sánh với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Tuy Bạch Ngọc có pháp khí lợi hại nhưng tu vi lại quá thấp, chẳng may gặp phải Yêu thú cấp ba khi tiến vào Mê Vụ Lâm thì khả năng sống sót quả thực không nhiều.

Không có ai cùng đi nên không có ai thực sự biết tung tích của Bạch Ngọc. Nhưng dựa vào những suy đoán của các đệ tử này thì khả năng Bạch Ngọc tiến vào Mê Vụ Lâm vẫn là rất lớn.

“Đa tạ sư huynh đã cho biết.” Bạch Dịch ôm quyền nói, phi chu dưới chân thôi không bay về phía trước nữa.

Người đệ tử này phát hiện ra Bạch Dịch dừng lại thì nhú mày nói. “Người chỉ là một đệ tử ngoại môn mà thôi, nếu Bạch Ngọc đã chết trong Mê Vụ Lâm, người có đi tìm cũng không ích gì, có thể còn mất thêm một cái mạng nữa.”

Lắc đầu rồi thở dài, người đệ tử này cũng không dừng lại mà tiếp tục ngự kiếm bay đi, trở về tông môn phụng mệnh. Chờ bọn hắc trở lại Đan Các, tin tức Bạch Ngọc đã chết chắc cũng được xác định rồi.

Thay đổi phi chu, hai mắt Bạch Dịch lộ ra một tia cay đắng. Hắc không thể nghĩ hành trình đi Thái Hằng sơn mạch lần này, hắc giết chết được một kẻ thù thì lại mất đi một muội muội.

“Ngọc Nhi...”

Nhìn về phương xa, bi ý trong mắt Bạch Dịch ngày càng đậm. Hắc thu hồi phi chu, lấy phi kiếm ra kiên quyết bay về hướng Thái Hằng sơn mạch.

Còn chưa thấy xương cốt thì hắc còn chưa hết hy vọng. Tuy rằng hy vọng Bạch Ngọc vẫn còn quá mức nhỏ nhoi, Bạch Dịch vẫn không ngừng hy vọng. Chỉ cần còn một tia thôi hắc nhất quyết không buông tha.

Hắc muốn đích thân quay lại Thái Hằng sơn mạch!

Phi kiếm dưới chân hắc lao đi như sao chổi. Trên phi kiếm, ánh mắt hắc lộ ra vẻ dứt khoát, kéo theo cuồng phong bay về phía hiểm địa.

“Ngự kiếm phi hành!”

Từ xa xa, vị đệ tử Đan Các nghe thấy tiếng gió rít lên thì quay đầu lại, có chút kinh ngạc nhìn Bạch Dịch đang bay đi, lẩm bẩm. “Đệ tử ngoại môn mà đã có thể ngự kiếm phi hành, thiên phú của tên Bạch Dịch này có lẽ còn cao hơn sư muội hắc. Đáng tiếc...”

Thở dài một hơi, người đệ tử này lại tiếp tục bay trở lại tông môn.

Sơn mạch Thái Hằng vẫn yên tĩnh như mọi khi. Đệ tử Thương Vân Tông đã sớm rút lui hết rồi, mảnh sơn mạch yên tĩnh này càng trở nên nguy hiểm hơn.

Mất nửa ngày thời gian, Bạch Dịch đã tiến vào vùng ngoài của sơn mạch, nhìn khu rừng cổ bát ngát, Bạch Dịch thở thật sâu. Sau một lúc, hứn lấy ra mấy cây Linh thảo xanh biếc.

Đây là mấy cây Linh thảo Bạch Dịch mua được từ Thạch Linh phường thị, chuẩn bị để luyện chế Linh đan chữa vết sẹo trên mặt cho muội muội.

Nắm chặt Linh thảo trong tay, mấy ngọn Linh thảo dần hiện ra vết rạn. Hần loáng thoáng nghe thấy tiếng sự muội vọng về nhè nhẹ.

“Ca, đó là người giám khảo của kỳ thi Hương, người đừng làm gì, ta không đau đâu.”

“Không đau thật chứ?”

Trái tim Bạch Dịch như bị cái gai đâm vào khiến tim hần đau đớn, tê liệt. Hần đưa tay lên che ngực trong vô thức, vẻ mặt thống khổ vô cùng. Hần không kịp áp chế cảm xúc thì một đoạn trí nhớ đột nhiên hiện ra trong đầu.

Đó một tòa núi cao khuất trong mây, rất mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy một dải xanh biếc. Dưới chân núi, có một thiếu nữ tung tăng đi về phía trước vẫy tay gọi...

Hình ảnh lạ lẫm hiện ra trong trí nhớ làm Bạch Dịch thấy kinh ngạc.

Trí nhớ của mười sáu năm kiếp này hần rất rõ, lúc còn ấy thơ hần cùng người nhà ở một vùng núi hoang nhưng không cao quá trăm trượng, không thể chọc thẳng lên mây như vậy được. Người thiếu nữ kia tuy mơ hồ nhưng hình dáng nhất định không phải là Bạch Ngọc.

Đó là ai?!

Bạch Dịch vô cùng kinh ngạc. Vạn năm tuế nguyệt đã toi luyện tinh thần hần rất kiên định, nhưng hôm nay bị sự việc Bạch Ngọc mất tích làm cho

rối loạn. Lúc này lại có một đoạn trí nhớ lạ lẫm hiện lên trong đầu hẳn khiến Bạch Dịch hơi khiếp sợ, tinh thần cũng chấn động.

Phát giác ra sự thất thố của mình, Bạch Dịch biến sắc, lập tức ngồi xếp bằng ở ngoài rừng, tập trung trừ đi tạp niệm. Hẳn áp dụng phương pháp tĩnh tâm để cân bằng lại tình thần đang dao động.

Nếu là thường nhân, tinh thần chấn động không phải là việc lớn, nhưng Bạch Dịch dù sao cũng đã từng là một Tán tiên, đạo tâm đã sớm tu luyện tới viên mãn. Tuy hiện giờ đạo tâm đã thay đổi nhưng ý cảnh vẫn còn tồn tại. Điều này có thể ảnh hưởng tới thành tựu tương lai của một tu chân giả. Khi tâm tình bất ổn mà xuất hiện vết rách, mong muốn lại trở thành Tán tiên sẽ chỉ là vọng tưởng.

Sắc trời dần tối. Đêm, ánh trăng mọc lên ở phương đông.

Bạch Dịch ngồi ở ngoài khu rừng trọn vẹn một đêm, cuối cùng đã ổn định được tinh thần. Chờ tới khi ánh sáng đầu ngày chiếu lên khuôn mặt của người thanh niên trẻ, hai mắt hẳn mở ra, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, lại có thêm vài phần thâm thúy.

“Quan tâm chắc sẽ rối loạn...” Bạch Dịch thấp giọng tự nói, hàng lông mày cau lại. “Đoạn trí nhớ lạ lẫm kia không phải là trí nhớ ở kiếp này, chẳng lẽ là ở kiếp trước? Ta còn có một đoạn hồi ức bị lãng quên hay sao?”

Tâm tình đã ổn định, Bạch Dịch hồi tưởng lại vạn năm đã trôi qua, cố tìm kiếm đoạn ký ức có liên quan tới khu rừng núi và thiếu nữ trong hồi tưởng kia nhưng dù hẳn cố tìm kiếm, cuối cùng cũng không thấy có bất kỳ manh mối nào.

Hồi ức của đời người, bắt đầu từ lúc còn là trẻ thơ sung sướng, tới lúc bị bắt tập nói và biết đến những điều mới lạ, còn có hình ảnh mẫu thân ôm vào lòng ấm áp nhưng trí nhớ của Bạch Dịch lại không có được quãng thời gian sung sướng ấy.

Đoạn cuối ký ức của hắn chỉ có một tòa núi cao lạnh như băng chìm vào trong mây, mơ hồ không rõ ràng!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Phần Cuối Trí Nhớ

Tiêu Dao Tiên Quân không thích nhớ lại hồi ức, bởi vì hồi ức đối với cường giả chân chính không có chút ý nghĩa hay giá trị nào. Chỉ có ý chí ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn mà thôi. Đó mới là mục tiêu chung của các cường giả. Tâm tình hay hồi ức đều là những thứ vô dụng.

Cả đời hắc, Bạch Dịch hầu như chưa hồi tưởng lại cái gì bao giờ, mà ở kiếp này lúc hắc biết được mọi mọi có thể đã không còn, hắc lại không tự chủ được mà trong đầu hiện ra một đoạn hồi ức ngắn. Vì thế nên hắc mới quay ngược thời gian tìm về những ký ức xa xưa.

Lúc Bạch Dịch ngược dòng trí nhớ tìm về phần cuối của ký ức kiếp trước, hắc lại kinh ngạc phát hiện, hắc không hề có hồi ức về khi còn nhỏ, chỉ có những ký ức bắt đầu khi đã là thiếu niên. Hắc quay đầu nhìn lại thì mọi thứ chỉ là một vùng hư ảnh mơ hồ.

Đó là một ngọn núi rất cao, xông thẳng lên những đám mây. Nó vừa xa xôi lại vừa mơ hồ, hắc không thể nhận ra được đó là nơi nào, chỗ này là núi nào. Điểm cuối trí nhớ của hắc chính là lúc hắc quay đầu, quyết tâm bước vào con đường tu chân huyền bí, từ đó hắc không bao giờ quay đầu lại nữa.

Trong lúc kinh ngạc, Bạch Dịch quyết tập trung tinh thần, muốn cưỡng ép tìm lại những ký ức hồi nhỏ mà ai cũng có kia.

Ngọn núi cao mơ hồ dưới sự cố gắng của Bạch Dịch cũng hiện ra rõ hơn vài phần, nhưng chỉ trong chốc lát, một đoàn hào quang phô thiên cái địa từ trong trí nhớ hiển hiện hợp thành một đường vân phức tạp, rồi xuất hiện một cánh cửa bằng đồng xanh cực lớn, có thể so với trời đất.

Cánh cửa lớn xuất hiện ngăn ánh mắt quan sát ra phía sau của người thiếu niên, cũng ngăn lại những hồi ức xa xưa của hắn.

“Cấm chế!”

Bên ngoài khu rừng cổ, Bạch Dịch bỗng mở hai mắt, trong mắt hắn hiện ra một tia kinh ngạc và đầy nghi hoặc. Thời gian trôi qua, nỗi hoài nghi ấy chậm rãi biến mất, thay vào đó là cảm giác cay đắng bất đắc dĩ.

Cánh cửa bằng đồng xanh cực lớn kia tuy ngăn lại hồi ức của Bạch Dịch lại cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc. Bởi vì khí tức trên cánh cửa đó đến từ chính Tiêu Dao Tiên Quân của kiếp trước. Cấm chế hình thành lên cánh cửa bằng đồng xanh lớn vô cùng kia chính là do Bạch Dịch tự tay mình bố trí.

Hắn đã từng tự tay phong ấn ký ức hồi nhỏ của mình lại...

Sau một hồi trầm mặc, Bạch Dịch thở dài một cách nặng nề. Hắn không tò mò với ký ức hồi nhỏ của kiếp trước, bởi vì nếu chính hắn đã phong ấn thì tất nhiên phải có nguyên nhân. Có lẽ đoạn hồi ức kiếp trước này rất bất lợi đối với việc tu luyện của hắn nên mới bị hắn triệt để phong ấn như vậy.

Có thể khiến một vị cường giả Tán tiên tự tay phong ấn, đoạn ký ức đó chắc cũng không vui vẻ gì. Có thể còn toàn là thống khổ, mà ngọn núi cao cùng thiếu nữ kia chính là một đoạn hồi ức mà Tiêu Dao Tiên Quân không muốn nhớ lại.

Thu hồi những cảm xúc ấy lại, Bạch Dịch không suy nghĩ quá nhiều nữa. Dù hắn có muốn hiểu rõ đoạn hồi ức kia thì cũng không có cách nào giải đi cấm chế tự tay mình bố trí ở kiếp trước.

Hướng ánh mắt nhìn về Thái Hằng sơn mạch, Bạch Dịch tế phi kiếm ra, ngự kiếm bay vào trong khu rừng, phương hướng của hắn chính là một trong ba đại hiểm địa, Mê Vụ Lâm.

Sự nguy hiểm của Táng Hồn Cốc thì Bạch Dịch vừa mới được trải qua. Lúc này hẳn lại xâm nhập vào Mê Vụ Lâm, đổi lại là tu sĩ khác thì nhất định hẳn không dám nghĩ tới việc này. Hiện giờ để tìm kiếm Bạch Ngọc, Bạch Dịch chỉ có cách tiến về phía trước.

Hung hiểm thì đã sao, chỉ cần chưa chắc chắn là muội muội mình đã chết, Bạch Dịch sẽ không dễ dàng buông bỏ. Nếu ngay cả sự sống chết của muội muội mình hẳn cũng không để ý thì còn nói gì tới Tiêu Dao.

Vì Tiêu Dao Đạo của mình, vì người thân cùng huyết mạch ở kiếp này, dù Bạch Dịch mới chỉ có tu vi Luyện Khí hậu kỳ cũng quyết tâm trở lại Thái Hằng sơn mạch.

Tiến vào bên trong khu rừng, tốc độ ngự kiếm của Bạch Dịch cũng không hề thuyên giảm. Chưa tới nửa ngày thời gian hẳn đã tiếp cận Mê Vụ Lâm. Suốt quãng đường bay tới hẳn đã làm kinh động đến mấy chục con Yêu thú cấp một, và tất cả đều chết dưới Phượng Minh kiếm pháp của hẳn.

Tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể sử dụng kiếm pháp không nhiều lắm. Công kích mạnh nhất hiện nay của Bạch Dịch chính là tầng thứ ba của Phượng Minh kiếm. Trong sơn mạch, phàm là những con Yêu thú hẳn không thể tranh sỡ được thì đều dùng thế như sét đánh giết chết chúng, không giữ lại chút thực lực nào. Chỉ khi đụng phải Yêu thú cấp hai khó dây dưa hẳn mới tìm đường vòng mà đi.

Trước mắt hẳn xuất hiện một khu rừng quái dị tràn ngập sương mù. Ở biên giới khu rừng này Bạch Dịch nhảy khỏi phi kiếm, quan sát một phen cái nơi được coi như là một trong ba đại hiểm địa của Thái Hằng sơn mạch, sau đó lấy Linh thạch ra khôi phục Linh khí.

Thái Hằng sơn mạch không phải là một cổ địa vạn năm mà nó mới hình thành được khoảng ngàn năm mà thôi. Kiếp trước Bạch Dịch đã lâu không tới Thanh Châu nên cũng không hiểu rõ lắm về Thái Hằng sơn mạch này.

Đợi cho Linh khí trong cơ thể khôi phục rồi, Bạch Dịch đứng dậy tiến vào khu rừng rậm.

Vừa đi vào rừng, một mảnh sương mù đã quấn quanh người hắn. Hắn có cảm giác dính trượt như có từng hạt mưa nhỏ xuôi qua, chỉ là có thêm cảm giác dính dính quái dị.

Chưa đi được bao lâu, trên mặt Bạch Dịch đã bị phủ kín một tầng hơi sương màu trắng. Hắn tự tay xoa lên mặt rồi cẩn thận quan sát một lúc.

“Thì ra là tơ nhện...”

Nhận ra màn sương trong tay chính là những mảng tơ nhện mỏng manh, Bạch Dịch dừng bước tự nói nhỏ. “Thì ra sương mù bên trong Mê Vụ toàn là tơ nhện. Nơi này chắc chắn là nơi nghỉ ngơi của một loại Yêu thú nhện nào đó.”

Trên người hắn đã dính đầy thứ tơ nhện này. Hiện giờ Bạch Dịch không có Linh lực, hắn không thể đẩy những sợi tơ này ra khỏi cơ thể, đành phải vỗ lung tung, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng hơn.

Yêu thú loại nhện phần lớn đều hung ác khó chơi. Mê Vụ Lâm được xưng là một trong ba đại hiểm địa của sơn mạch, Yêu thú trong đó tuyệt đối không chỉ có trình độ cấp một. Ít nhất chúng cũng phải có trình độ cấp hai, thậm chí là cấp ba.

Yêu thú loài nhện chẳng những quái gở hung tàn mà còn có mạng nhện khổng lồ giăng ra làm bẫy. Yêu thú nhện cấp hai đủ khiến cho tu sĩ Trúc Cơ đối đầu với nó phải cảm thấy khó khăn nhưc đầu vô cùng. Nếu là Yêu thú đạt tới cấp ba, tu vi như Bạch Dịch gặp phải thì chỉ có chịu chết.

Càng đi vào sâu bên trong, sương mù càng dày. Nếu chỉ có những sợi tơ nhện thật nhỏ thôi thì còn tốt, nếu đây là cạm bẫy của Yêu thú cấp ba thì tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ gặp nó cũng khó mà thoát thân được.

Mạng nhện vốn dẻo dai, mạng nhện của Yêu thú loài nhện thì lại càng đáng sợ. Nó không chỉ dính mà còn rất dai, khó kéo đứt. Hơn nữa một khi con mồi đã lọt vào bẫy, dù khoảng cách cực xa Yêu thú nhện cũng có thể phát hiện ra ngay, từ đó chạy tới để xử lý.

Linh thức Bạch Dịch còn chưa có mắt không thể dùng Linh thức để cảm giác xung quanh được, nên càng vào sâu thì mắt càng dễ gặp phải nguy hiểm.

Suy tư một lát, Bạch Dịch cầm cái loa xác lên, giữ bạch trùng ra đặt ở gần miệng thôi.

U u u...!

Âm thanh trầm thấp vang lên trong khu rừng, âm thanh này rất giống với âm thanh kiến chúa Minh Loa triệu tập quân đoàn kiến lúc trước.

Đó là lời kêu gọi của vương giả tộc kiến, có thể triệu tập toàn bộ kiến trong phạm vi trăm dặm.

Sau khi thổi ra những âm thanh trên, Bạch Dịch yên lặng chờ đợi. Không bao lâu sau, mặt đất Mê Vụ Lâm hiện ra một mảnh màu trắng như chăn bông. Những mảnh chăn này tới từ bốn phương tám hướng, không ngừng tụ lại xung quanh Bạch Dịch.

Thứ tạo thành những tấm chăn bông lớn là những con kiến trắng cực lớn. Tất cả đều xúm lại vào một vùng hai trượng ngoài cơ thể Bạch Dịch. Đám kiến bò tới càng nhiều, dần dần hình thành nên một ngọn núi kiến cao mấy trượng. Từ bên ngoài nhìn vào, Bạch Dịch giống như đã bị chôn vùi trong một biển kiến.

Nhìn đoàn kiến trắng rậm rạp xung quanh, Bạch Dịch dùng tâm niệm nói với Chúc Hỏa. “Người bảo bầy kiến truy tìm tung tích Bạch Ngọc cho ta.”

Bạch trùng bị chủ nhân nhét trở lại trong loa xác, lúc này lộ ra nửa người làm khuôn mặt nó hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Nó không dám nhiều lời, phát ra một tiếng gầm rú có chứa Long uy rất nhỏ.

Đám kiến bình thường không thể phân biệt được bạch trùng ở bên trong loa xác có phải là kiến chúa hay không, chúng chỉ có thể dùng khí tức để phán đoán.

Loa xác vốn có chứa khí tức của kiến chúa Minh Loa, khí tức của Chúc Hỏa so với kiến chúa thì còn cường đại hơn. Hai loại khí tức cùng tập hợp một chỗ làm đám kiến xung quanh căn bản không nhận ra được chân tướng, chúng chỉ cho rằng kiến chúa đang tiến đến. Sau khi nghe bạch trùng gầm rú, tòa núi kiến lở sập xuống, hướng về trong rừng bò đi.

Chúc Hỏa không có cách khống chế loài kiến nhưng có thể hiểu đại khái cách liên lạc kia. Nó phát đi mệnh lệnh để bày kiến tìm kiếm trong Mê Vụ Lâm. Còn về phần người sống hay đã chết nó không có cách nào ra lệnh được. Dù sao tâm trí của những con kiến bình thường khá thấp, chúng chỉ có thể làm theo những mệnh lệnh đơn giản.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Mê Vụ Lâm

Nhìn đàn kiến bò đi như thủy triều rút xuống, Bạch Dịch yên lặng đứng đó, khuôn mặt trầm xuống.

Mê Vụ Lâm rất lớn, hơn nữa còn có rất nhiều tơ nhện giăng ra như sương mù, có đám kiến này tìm kiếm thay hẳn còn hiệu quả hơn gấp trăm lần mà lại không gây ra nguy hiểm gì. Bởi những Yêu thú cường thịnh bình thường cũng sẽ không để ý tới những con kiến nhỏ bé đang bò đó.

Bạch trùng lại thò ra bên ngoài loa xác một lần nữa, nghiêng nghiêng ngó ngó nhìn đám sương trắng xung quanh, lại nhìn gương mặt âm trầm của chủ nhân xong thì tự động rút lui trở lại vào trong loa xác.

Chúc hỏa không giống đám kiến không có chút tâm trí nào kia. Nó biết rõ Bạch Ngọc rất có thể đã táng thân nơi hiểm địa. Bình thường không có việc gì, nó có thể dờ dề hèn mọn bỉ ổi mà không sợ mất mặt, nhưng tình huống hiện giờ mà nó dám nói nhảm, chủ nhân của nó rất dễ nổi giận thực sự.

Trong trí nhớ của Chúc Hỏa, Tiêu Dao Tiên Quân rất ít khi tức giận, nhưng một khi đã nổi giận thì hậu quả sẽ vô cùng kinh khủng. Chúc Hỏa từng thấy tận mắt Tiêu Dao Tiên Quân khi nổi giận đã dùng lực lượng đạo tâm thi triển ra thần thông biến cả một tòa lục địa ở ngoại vực hóa thành bột mịn.

Một tòa lục địa với trăm vạn sinh linh ngay lập tức tan thành mây khói. Cảnh tượng ấy khiến Chúc Hỏa vốn không tim không phổi, vô lo cũng phải

tim đập chân run. Có lẽ chỉ có loại quái vật lạnh như băng Chân Hồn Vạn Phá của Chúc Long mới có thể thờ ở trước cơn giận ấy.

Thời gian trôi qua, màn sương mù bên trong Mê Vụ Lâm lúc nặng lúc nhẹ. Lúc sương giăng nhàn nhạt thì có thể nhìn thấy cảnh vật ngoài trăm trượng, lúc sương giăng kín đặc thì thị lực chỉ nhìn được cảnh vật trong có hơn một trượng mà thôi.

Đối với sự biến hóa của màn sương mù, Bạch Dịch không thêm để ý. Thân ảnh gầy gò của hắn đứng thẳng tắp trong khu rừng không nhúc nhích, nhìn giống như một pho tượng đá lạnh như băng.

Xoàn soạt...!

Từ xa truyền tới động tĩnh rất nhỏ trên đám lá khô. Một con đường kiến thật dài từ từ bò tới.

Lúc tập trung lại dưới chân Bạch Dịch, không gian trở nên yên tĩnh lạ thường. Xem ra chúng không thu hoạch được gì.

Lãnh ý trên mặt Bạch Dịch ngày càng dày đặc. Hắn đợi thêm một canh giờ nữa, bỗng có một đoàn kiến từ xa bò tới với tốc độ cực nhanh. Lúc bò tới gần Bạch Dịch thì không yên lặng như đoàn kiến lúc trước mà cứ bò qua bò lại, lộ ra vẻ bất an và lo lắng.

Chúc Hỏa nằm ở trong loa xác, tập trung nhìn vào đoàn kiến này. Nhìn thấy biểu hiện của đoàn kiến, nó kinh hỉ kêu lên. “Đã tìm được rồi. Chủ tử, mau đi theo bọn chúng!”

Chúc Hỏa nói xong thì phát ra một tiếng gầm nhẹ. Đoàn kiến kia lập tức bò về hướng rừng sâu. Tinh thần Bạch Dịch chấn động, nhanh chóng đi theo, mặt khác đại quân kiến đang ngậy người cũng nương theo khí tức của kiến chúa rồi tất cả cùng đuổi theo.

Càng đi sâu vào trong, sương mù trong Mê Vụ Lâm càng dày đặc. Bạch Dịch đi xuyên từng mảnh sương mù, tơ nhện quấn trên người ngày một nhiều. Ở đây mà dùng tới phi kiếm thì rất dễ đụng phải Yêu thú. Bạch Dịch dứt khoát cầm phi kiếm trong tay, biến nó trở thành một thanh kiếm bình thường, chém tới những đám tơ nhện chắn trước người hắn.

Đi theo đoàn kiến một hồi lâu, chúng dẫn Bạch Dịch tới dưới gốc một cây cổ thụ cực lớn. Cũng may những con kiến này cũng e ngại Yêu thú, suốt quãng đường đều tìm cách tránh Yêu thú mà đi nên Bạch Dịch đi theo sau cũng được an toàn.

Tới cây đại thụ rồi, đoàn kiến đang bò đi chuyển chậm lại, sau đó từ từ rút lui như thể đang tránh né một khu vực nguy hiểm.

Quan sát cử động của đoàn kiến, Bạch Dịch càng cẩn thận hơn, quan sát kỹ cây đại thụ phía trước.

Cây đại thụ này cao chừng hơn mười trượng, mấy người có thể ôm xung quanh được. Nó cao lớn như một hòn núi nhỏ, ngọn cây bị che khuất bởi sương mù nhìn không thấy lá, chỉ nhìn được những nhánh cây vắn vẹo giao thoa với nhau giống như những con măng xà, thoát nhìn vô cùng quái dị.

Chung quanh không có tung tích của tu chân giả nào, trên cành cây mới lộ ra một lỗ thủng lớn, như thế nơi này vừa xảy ra một trận chiến cách đây chưa lâu.

Bạch Dịch khẽ nhíu mày, chậm rãi đi quanh thân cây đại thụ. Lúc hắn đi ra phía sau, ánh mắt chợt ngưng tụ ở giữa một cành cây nằm ở ngọn cây.

Giữa nhánh cây có một cái kén bị quấn quanh bởi tơ nhện chằng chịt, kích thước phải lớn hơn kén tằm gấp cả trăm lần.

Nhìn cái kén cực lớn này, trong lòng Bạch Dịch bỗng trầm xuống, bởi vì đó chính là chỗ Yêu thú loại nhện bắt được con mồi.

Không có Linh thức để quan sát, hẳn không phân biệt được rốt cuộc bên trong cái kén là thứ gì, nhìn vào kích thước của nó thì rất có khả năng bên trong cái kén là thân thể của một tu sĩ.

Yêu thú loại nhện, sau khi bắt được con mồi, nếu ăn không hết thì sẽ dùng tơ nhện quấn lại để giữ gìn. Dựa theo lẽ thường mà đoán thì con người nếu có trong cái kén đã chết từ lâu rồi.

Sát cơ hiện lên trong mắt Bạch Dịch, cơn tức giận trào dâng trong lòng hẳn nhưng hẳn không vọng động mà tiếp tục đi quanh gốc cây, cẩn thận quan sát xung quanh cái kén lớn.

Nếu tùy tiện tiếp cận cái kén thì rất có khả năng sẽ đụng phải Yêu thú. Bạch Dịch dù đang rất phẫn nộ nhưng cũng chưa bị mất đi lý trí của mình.

Liên tục thay đổi góc nhìn, một mạng lưới lớn bao bọc cái kén cuối cùng đã bị Bạch Dịch phát hiện. Mạng nhện này lớn chừng mười trượng, hoàn toàn phong kín cái kén trên nhánh cây. Nếu muốn tháo cái kén xuống thì chắc chắn sẽ làm rung động lưới nhện, Yêu thú có thể phát hiện ra ngay.

Nhìn cái mạng nhện cực lớn, Bạch Dịch trầm ngâm hồi lâu, hẳn quay đầu nhìn bầy kiến tụ tập ở xa nhưng không dám tiến lại gần, nói với bạch trùng. “Người bảo bầy kiến gặm đám mạng nhện đi.”

Chúc Hỏa không nói lời thừa, dùng âm thanh gầm rú rất nhỏ ra lệnh cho đám kiến. Bầy kiến nhốn nháo, nhất thời không dám lại gần nhưng cũng không dám chống lại mệnh lệnh của người lãnh đạo. Cuối cùng, Chúc Hỏa tức giận gầm nhẹ một tiếng, bầy kiến mới từ từ bò lên trên mạng nhện, ra sức gặm từng sợi tơ. Không bao lâu, mạng nhện bao quanh cái kén đã bị đám kiến trắng bám đầy.

Sức nặng của đám kiến không đáng kể, dẫu bò lên những sợi tơ cũng không làm kinh động tới Yêu thú. Chỉ có điều, đám kiến trắng dù cường

hắn những cũng chỉ là những con kiến thường, gặm cả buổi cũng không được một đoạn tơ nhện.

Bạch Dịch vẫn chưa động thủ, hắn chỉ đứng đợi dưới tán cây. Nếu người trong kén đã chết, có cứu cũng vô dụng. Nếu còn sống thì chờ thêm một chút thời gian chắc cũng không sao.

Hơn nửa ngày dày công, rốt cuộc bầy kiến cũng gặm được mấy đoạn tơ nhện, làm lộ ra nửa cái kén. Lúc ấy Bạch Dịch mới ngửa kiểm bay lên. Bay tới gần cái kén, từ một lỗ thủng trên mạng nhện hắn phát hiện thấy cái kén, ra sức kéo mạnh một cái.

Mạng nhện đã nứt đoạn, lẽ ra khi cầm cái kén kéo ra thì sẽ không ảnh hưởng gây động tới Yêu thú nhưng lúc Bạch Dịch kéo cái kén ra, cái kén như một cái lò xo, lại bị kéo ngược trở lại mạng nhện.

Không được rồi!

Bạch Dịch thầm nghĩ không ổn. Cái kén được kéo ngược trở lại tất nhiên sẽ làm rung động đến lưới nhện.

Trong nháy mắt, Bạch Dịch ra một quyết định, vừa bắt lấy cái kén vừa thúc giục phi kiểm dưới chân. Kiểm quang lóe lên, từ dưới chân hắn bay đến trước người cắt xẹt qua phía trên cái kén lớn.

Tạch...!

Tiếng sợi tơ đứt gãy vang lên rất nhỏ, cả cái kén cùng với Bạch Dịch đều rơi xuống.

Dưới chân hắn toàn là mạng nhện. Nếu Bạch Dịch rơi trúng lưới nhện này thì hắn có muốn trốn cũng khó. Những con kiến kia có thể bò trên mạng nhện mà không việc gì nhưng nếu con người bị dính vào đó thì càng

giây dựa sẽ càng dính chặt hơn. Tới lúc Yêu thú chạy đến, hãn chỉ có một con đường chết.

Không kịp thu hồi phi kiếm lại, Linh khí trong cơ thể Bạch Dịch khẽ động, hãn mở túi trữ vật lấy ra một chuỗi phi kiếm trung giai khác, mượn nó để tung chân nhảy lên, khó khăn lắm mới tránh được mạng nhện.

Cự kén rất nặng, Bạch Dịch mang theo nó hạ xuống. Hai thanh phi kiếm dùng tốc độ cực nhanh bay tới đỡ dưới chân chủ nhân.

Nhất niệm điều khiển song kiếm, dù là tu sĩ Trúc Cơ cũng có rất ít người làm được. Nếu không có tinh thần cực kỳ mạnh mẽ thì không thể sử dụng kỹ xảo nhất tâm nhị dụng này được. Nhưng Bạch Dịch từng là Tán tiên, tinh thần lực của hãn rất mạnh, có thể coi là độc nhất vô nhị. Việc không chế hai thanh phi kiếm với hãn không phải là việc khó, chỉ là Linh khí cũng sẽ tổn hao gấp đôi bình thường mà thôi.

Vững vàng đáp xuống đất, Bạch Dịch lập tức thúc giục một thanh phi kiếm muốn mở cái kén trước mặt ra. Vừa lúc đó, từ trên đỉnh cái cây cổ thụ bỗng rơi xuống vô số chiếc lá. Xuất hiện giữa đám lá ấy là một thú thảo sắc bén lạnh lẽo, vô thanh vô tức nhắm về đỉnh đầu hãn.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Mãng Lân Chu

Phát hiện thấy lá cổ thụ tung bay lả tả, Bạch Dịch liền ngừng đầu, vừa kịp thấy một cái trảo dài đang nhắm tới cách đỉnh đầu hẳn chưa đủ năm thước.

Yêu thú!

Bạch Dịch gầm nhẹ trong cổ họng, hai thanh phi kiếm bên người liền tể ra che chắn trước đỉnh đầu, hình thành một cái khiên thập tự vừa lúc móng vuốt sắc bén lao tới.

Choang...!

Tiếng va chạm chói tai vang lên, hai thanh Pháp khí trung giai bị ép trầm xuống, nhân dịp đó Bạch Dịch vội nhảy ra ngoài.

Oanh!

Vừa mới nhảy ra khỏi, hai thanh phi kiếm sau lưng Bạch Dịch bị đánh bay xuống mặt đất, làm lá khô bay tứ tán.

Chỉ một trảo đã đánh bay hai kiện Pháp khí trung giai, lực đạo cỡ này đã vượt qua lực đạo mà một con Yêu thú cấp hai có thể đánh ra được. Chỉ có Yêu thú cấp ba mới có thể công kích mạnh như vậy.

Ổn định thân hình rồi, Bạch Dịch liền đưa tay bấm pháp quyết, điều khiển hai thanh phi kiếm lượn vòng quay về. Kiếm thế bắt đầu chấn động thật nhanh phát ra từng tiếng chim hót.

Rầm...rào rào...!

Từng mảng lá lớn rụng xuống, kèm theo đó là bảy bộ móng vuốt sắc nhọn từ trên ngọn cây thò ra, ở đoạn cuối của những bộ móng vuốt này chính là cái thân khủng bố của con nhện.

Yêu thú họ nhện có cái miệng được phủ kín bởi răng nanh, ngoài ra còn có một đôi nhãn cầu màu xanh sẫm lồi xuống trên đỉnh đầu. Toàn thân nó phủ đầy lân phiến màu tím xanh như những vảy rắn bình thường, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn. Lúc con nhện xuất hiện, đồng thời có một cỗ uy áp tương đương với uy áp của một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ thổi tới.

Nhìn chăm chăm vào con nhện khủng bố trước mặt, sắc mặt Bạch Dịch hơi đổi, nói nhỏ. “Yêu thú cấp ba, Mãng Lân Chu!”

Với hiểu biết của mình, những con Yêu thú ở nhân gian mà hắn không nhận ra được là rất ít. Con Mãng Lân Chu trước mắt tuy không giống thông thường nhưng hắn nhìn một cái là nhận ra ngay.

Mãng Lân Chu cũng là một loại Yêu thú, nhưng so với những Yêu thú cùng giai thì khó chơi hơn nhiều.

Bởi vì con Mãng Lân Chu này chẳng những cực kỳ hung mãnh, nó còn có thể bện thành những mạng nhện chắc chắn dùng để bắt giết con mồi, nhất là những chiếc vảy bao phủ bên ngoài thân nó làm cho bản thể nó trở nên vô cùng cứng rắn, Pháp khí trung giai tấn công nó gần như không mang lại hiệu quả gì.

Con Mãng Lân Chu từ ngọn cây bò ra, giương đôi mắt thú gắt gao nhìn Bạch Dịch, sau đó phát ra một tiếng gầm nhẹ. Hai chân nó bỗng mở rộng ra như hai thanh trường thương đâm về phía đối phương.

Yêu thú khê động, Bạch Dịch cũng thúc giục phi kiếm đồng thời rút lui về sau, dùng toàn lực ngăn cản. Hai bên vừa giao thủ, phía Bạch Dịch đã

nhANH chóng rơi vào thế hạ phong.

Dù sao con Yêu thú cấp ba này có thực lực có thể so với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, so với Lũng Thiên Lý thì nó còn mạnh mẽ hơn một chút. Bạch Dịch chỉ có tu vi Luyện Khí hậu kỳ mà thôi, ngăn cản được nó trong chốc lát đã rất khó rồi, muốn giết chết con Yêu thú này thì cơ hồ gần như là không thể.

Vừa miễn cưỡng ngăn cản thú thảo, Bạch Dịch vừa nhìn về phía cự kén được Mãng Lân Chu bảo vệ.

Nếu không tiêu diệt được con Yêu thú này, hẳn không có cách nào tiếp cận chiếc kén, đừng nói tới chuyện xem xem bên trong nó có phải là Bạch Ngọc hay không.

Uy áp của Yêu thú cấp ba như một mảnh mây đen ép tới Bạch Dịch khiến ngực hẳn khó chịu. Đối mặt với con Yêu thú này chính là Bạch Dịch, chứ nếu đối lại là một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ khác thì đã sớm bị dọa cho hồn phách không còn, ngay cả việc thúc giục Linh khí để điều khiển Pháp khí cũng khó mà làm được.

Gào lên một tiếng sắc nhọn, Mãng Lân Chu đã bị con mồi nhỏ bé trước mắt nó đây chọc giận. Hai chân trước nó giơ lên tạo thành song kiếm xé gió chém tới. Bạch Dịch dùng hai thanh phi kiếm chặt vật lắm mới ngăn cản thêm một trọng kích của Mãng Lân Chu, chấn động từ thú thảo truyền tới chấn bay thân thể hẳn ra ngoài xa hơn một trượng.

Cây đại thụ hai người ôm không hết bị thân thể Bạch Dịch bay ra đánh văng vào tạo thành rất nhiều vết rách. Nếu Bạch Dịch không tu luyện Đảo Thiên Công, dưới một kích vừa rồi e rằng hẳn đã bị chấn nát. Dù có Đảo Thiên Công phòng ngự, Bạch Dịch vẫn cảm thấy khí huyết lộn ngược, từ khóe miệng trào ra một dòng máu tươi.

Lực lượng của Yêu thú cấp ba quả thực đáng sợ!

Nếu tiếp tục chiến đấu thế này, Bạch Dịch khó thoát khỏi cái chết. Dù hẳn từng là Tiêu Dao Tiên Quân đi nữa cũng không thể chỉ dùng lực lượng của cảnh giới Luyện Khí để chiến thắng một Yêu thú cấp ba được.

Nếu đã không thắng được, Bạch Dịch chỉ có thể dùng thủ đoạn kia của hẳn. Hiện giờ hẳn không còn Linh lực, đạo pháp cũng khó mà thi triển ra được. Nếu hẳn lấy viên Xá Lợi ra và cho nổ, có lẽ có thể khiến cho con Mãng Lân Chu này bị trọng thương, tuy nhiên viên Xá Lợi duy nhất của hẳn cũng không còn.

Bạch Dịch suy nghĩ rất nhanh, chợt nhớ tới những Pháp khí phi kiếm của Tuệ Không lúc trước. Hẳn lau máu ở khóe miệng, từ đó kéo ra một nụ cười lạnh như băng. Tuy hẳn bị thương nhưng hàn quang trong mắt dâng lên ngày một đậm. Hẳn lấy túi trữ vật ra, giơ lên, lập tức kiếm quang chớp động, mấy chục thanh phi kiếm theo nhau bay ra.

Trong chớp mắt, tất cả ba mươi sáu thanh phi kiếm xuất hiện trước người Bạch Dịch, chuôi kiếm hướng xuống, mũi kiếm chỉ lên trời, cái cao cái thấp sắp xếp như một đám binh sĩ ở trên chiến trường.

Phi kiếm xuất hiện, một cỗ Linh khí khổng lồ giai động phóng lên trời, sắc mặt Bạch Dịch cũng trở nên trắng bệch, ánh mắt trở nên âm đạm.

Cùng lúc điều khiển hai phi kiếm đã vô cùng khó khăn với một tu sĩ cấp thấp. Hiện giờ Bạch Dịch xuất ra một lúc hơn ba chục thanh phi kiếm, đủ thấy hẳn phải lao tâm khổ tứ như thế nào, lượng Linh khí tiêu hao cũng là một khối lượng kinh khủng.

Đang muốn đánh tới, Mãng Lân Chu phát hiện thấy mấy chục thanh phi kiếm cùng xuất hiện thì cả kinh ngừng lại, cẩn thận quan sát những thanh phi kiếm kia mà không tùy tiện tấn công.

Yêu thú không giống với dã thú, ngoài lực lượng mạnh mẽ thì chúng ít nhiều còn có Linh trí.

Yêu thú cấp một còn khá ngu muội, nhưng Yêu thú đạt tới cấp ba đã sinh ra Linh trí, có thể phân biệt được uy áp khiến mình nguy hiểm. Tu sĩ nhân loại trước mặt nó không coi vào đâu, nhưng mấy chục thanh phi kiếm cùng xuất hiện có thể hình thành nên một cỗ uy áp cường đại có tính chấn nhiếp rất lớn.

Sau khi xuất ra ba mươi sáu thanh phi kiếm, tâm thần Bạch Dịch chấn động hoảng hốt. Linh khí trong cơ thể như thủy triều tuôn ra, sợ chỉ duy trì được một lát thì sẽ khô kiệt. Hiện giờ tuy hẳn có thể tế xuất những phi kiếm này ra nhưng tu vi không đủ. Chỉ sợ phi kiếm còn chưa đánh nhau với yêu thú thì Linh khí trong cơ thể hẳn đã tiêu hao hết rồi.

Hít thật sâu một hơi, Bạch Dịch cố gắng trấn tĩnh trở lại, thêm một lần giờ túi trữ vật lên. Hơn một ngàn khối đê giai Linh thạch đổ ra như núi, chất thành đống dưới chân hắn.

Mấy ngàn Linh thạch cùng xuất hiện làm cho không gian xung quanh Bạch Dịch tràn đầy Linh khí. Linh khí lơ lửng giữa đống Linh thạch như cây được tưới tắm, quang mang hiện ra càng sáng.

Tu chân giới vẫn nhắc tới việc dùng Linh để dưỡng kiếm, nghĩa là dùng Linh khí ẩn chứa trong Linh thạch để ôn dưỡng cho phi kiếm. Nếu có đủ thời gian, Linh tính trên phi kiếm sẽ càng đậm, cuối cùng còn có thể phát huy ra uy lực vượt quá khả năng của bản thân nhiều lần.

Nếu thứ được ôn dưỡng là Pháp khí trung giai thì khi đủ thời gian, nó có thể phát ra uy năng của Pháp khí cao giai.

Cách làm dùng Linh thạch để nuôi dưỡng phi kiếm chính là một cách làm hữu hiệu nhưng cần thời gian duy trì lâu dài. Hơn nữa, trong tu chân giới, trừ phi là Pháp bảo đỉnh cấp, còn không sẽ không có ai nguyện dùng phương pháp này để dung dưỡng Pháp khí. Chỗ Linh thạch cần bỏ ra để

làm việc này cũng đủ để mua vài món Pháp khí cao giai rồi, chẳng ai còn phí sức dùng nó để đi bảo dưỡng cho phi kiếm đê giai.

Hơn nữa phi kiếm cấp bậc càng cao thì lượng Linh thạch cần càng nhiều. Chỉ có những tu sĩ cuối cùng không chiếm được Pháp bảo mới lựa chọn phương pháp linh dưỡng như thế này.

Bạch Dịch lấy ra vô số Linh thạch chính là muốn dùng chúng dung dưỡng cho những thanh phi kiếm này. Đã có Linh khí chèo chống, hẳn có thể miễn cưỡng điều khiển phi kiếm, tiếp theo còn muốn thi triển ra một loại kiếm trận để đả thương Mãng Lân Chu.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Kiếm Trận Diệt Yêu

Bạch Dịch bấm pháp quyết, ba mươi sáu thanh phi kiếm trước người hắt cùng dao động phát ra âm thanh vù vù như bách điệu cùng kêu lên, điểm khác biệt chỉ là sát cơ lạnh lùng ẩn trong tiếng kêu của những thanh phi kiếm kia.

Khí tức của ba mươi sáu thanh phi kiếm cuối cùng đã làm Mãng Lân Chu cảm thấy kiêng kỵ.

Kêu rống lên một tiếng, tám cái chân của con Mãng Lân Chu xuất động, nhanh chóng bên lên một lưới nhện giăng phía trước người. Những cái chân Yêu thú bình thường di chuyển chậm chạp nhưng lúc dệt mạng nhện lại vô cùng linh hoạt. Chỉ một lát, một cái mạng nhện trong suốt đã xuất hiện ngăn giữa Bạch Dịch và con Mãng Lân Chu.

Mạng nhện xuất hiện, phi kiếm trước người Bạch Dịch cũng nhao nhao bay lên hợp thành một Kiếm Long. Ngay khi Kiếm Long xuất hiện, toàn bộ Linh thạch trên mặt đất đều ảm đạm, trong đó có hơn nửa Linh khí đã bị Kiếm Long này hấp thu.

Bấm ra pháp quyết, Bạch Dịch hét to một tiếng ‘Trảm’, Kiếm Long cũng theo đó mà gào thét lao thẳng về phía Mãng Lân Chu.

Oanh!

Trong rừng, Kiếm Long và mạng nhện va chạm tạo thành chấn động mạnh mẽ, cuốn bay lá cây và bụi đất.

Ba mươi sáu thanh phi kiếm tạo thành Kiếm Long, chính là một loại kiếm trận huyền ảo tập hợp uy lực của các thanh phi kiếm. Những thanh phi kiếm kia đều là đệ giai Pháp khí, riêng từng thanh thì uy lực không lớn nhưng khi tạo thành kiếm trận thì uy lực tạo ra đủ để hủy thiên diệt địa.

Tuy uy lực của kiếm trận này không tầm thường, dù phải khá khó khăn mới có thể đả thương được Yêu thú cấp ba, nhưng dù là tu sĩ Trúc Cơ mà đồng thời bị tấn công bởi từng ấy thanh phi kiếm thì cũng phải chạy thực mạng.

Kiếm Long đánh lên mạng nhện, xé rách một mảng lớn sau đó chém vào trên lưng Mãng Lân Chu. Con nhện to lớn bị một kích đánh bay trên mặt đất tạo thành một cái hố sâu mấy trượng. Lân phiến trên lưng Yêu thú rạn nứt một mảng lớn, từ đó chảy ra thú huyết có màu xanh sẫm.

Chi chi...!

Tiếng tru bén nhọn phóng thẳng lên trời, Mãng Lân Chu bị trọng thương, tức giận gầm rú. Nó dựa vào lực lượng mạnh mẽ đánh văng Kiếm Long, tám cái chân dài chèo ra khỏi hố, thân thể mạnh mẽ bò lên.

Hiện giờ nhìn nó khá chật vật, phần lưng bị Kiếm Long đánh trúng không chỉ có lân phiến bị rạn nứt và còn tạo thành một lỗ máu, từ đó máu Yêu thú không ngừng chảy ra.

Con Yêu thú không ngờ, một tu sĩ nhân loại chỉ có cảnh giới Luyện Khí lại có thể sử dụng kiếm trận tạo thành sát chiêu đáng sợ như thế. Hai con mắt nó đỏ ngầu, răng nanh trong miệng nghiến trèo trẹo. Nó gào thét rồi phóng tới Bạch Dịch.

Một lần sử dụng kiếm trận đã tiêu hao hết Linh khí của Bạch Dịch. Rất nhiều Linh thạch dưới chân trở nên ảm đạm vô quang. Hiện giờ, hẳn muốn điều khiển một thanh phi kiếm cũng không được, chỉ có thể cố gắng lùi

nhanh về phía sau, dựa vào sự linh hoạt của thân thể để tránh né công kích của Yêu thú.

Ba mươi sáu thanh phi kiếm đã bị đánh văng tán loạn, Bạch Dịch bóp một khối Linh thạch trong tay, thân hình chuyển động, nhảy nhót, vừa hấp nạp Linh khí, vừa tránh né thế công của Mãng Lân Chu.

Rắc rắc!

Ầm ầm!

Tám cái chân của Mãng Lân Chu đều được huy động để truy sát Bạch Dịch. Cây cối xung quanh bị đập phá nát bậy, sau cùng ngay chính cái cây nó trú ngụ cũng bị cắt đứt.

Cây đại thụ bị gãy đổ làm rụng xuống vô số lá cây, lá cây rụng như mưa bao phủ cả Bạch Dịch và Mãng Lân Chu vào trong.

Vừa chạy trốn, Bạch Dịch vừa quan sát bản thể của Mãng Lân Chu, có mấy lần thiếu chút nữa hẳn bị cự trảo của Yêu thú quét trúng. Dù vậy hẳn vẫn cương quyết không sử dụng hạt Xá Lợi Phật môn kia.

Lúc lá rụng che lấp thân ảnh Yêu thú, Bạch Dịch bỗng dừng di chuyển, đứng trước người hẳn, cách chưa đầy nửa xích có một cái chân của Yêu thú chém xuống tạo thành một rãnh sâu như một cái mương gần chân hẳn.

Thú trảo đen kịt khảm xuống mặt đất, hàn quang trong mắt Bạch Dịch lóe lên, lại bước một bước lên thú trảo rồi vỗ vỗ vào trong loa xác. Thân ảnh bạch trùng ngay lập tức hiện ra trong tay hẳn.

Chát! Chát!

Nhảy liên tiếp mấy bước, Bạch Dịch chạy dọc theo một cái chân Yêu thú, tiến lại gần bản thể của nó.

Mãng Lân Chu cảm giác được đối phương giẫm lên chân của mình, nó há miệng cắn về phía bóng người ẩn hiện trong rừng lá phía trước. Bạch Dịch nhảy vọt sang một bên để tránh thủ trảo, đồng thời nhanh tay ném mạnh Chúc Hỏa vào cái lỗ máu trên thân thể Mãng Lân Chúc.

Chi chi!!!

Lúc Chúc Hỏa chui vào trong lỗ máu, Mãng Lân Chu hét lên thống khổ, tám cái chân nó vung vẩy tứ phía, chấn nát thêm mấy cây đại thụ xung quanh.

Chúc Hỏa chỉ là Yêu thú cấp một còn Mãng Lân Chu là Yêu thú cấp ba, nếu giao phong chính diện thì ngay cả Lân phiến của Mãng Lân Chu nó cũng không cắn ra được, nhưng nếu có thể tiến vào bên trong thân thể con Mãng Lân Chu này, nó lại có tác dụng như một trọng kích tấn công đối phương.

Sau khi tiến vào trong thân thể Mãng Lân Chúc, Chúc Hỏa hé miệng, dùng toàn lực cắn nuốt nội tạng Yêu thú, chỉ sau một chốc đã làm cho Mãng Lân Chu bị thương nặng.

Vỏ ngoài Mãng Lân Chu cứng rắn còn trong bụng lại không có lân phiến bảo vệ, nó bị Chúc Hỏa cắn đau không ngừng gào thét, vẩy vung vô cùng thống khổ. Vất vả lắm nó mới dồn ép Linh áp đẩy văng Chúc Hỏa từ bên trong ra ngoài.

Bạch Dịch đứng ở cách đó một khoảng, quần áo trên người đã rách nát, bộ dáng chật vật không chịu nổi. Hắn lạnh lùng nhìn Mãng Lân Chu, Linh thạch trong tay đã ẩm đẫm.

Thời điểm Chúc Hỏa bị đẩy văng ra ngoài, Linh khí trong cơ thể Bạch Dịch đã khôi phục được gần một nửa, bản thể Mãng Lân Chu bị máu xanh bao phủ vừa giãy giụa vừa tấn công về phía hắn.

Sự hung mãnh của Yêu thú là hơn xa con người. Dù Mãng Lân Chu bị kiếm trận công kích, lại bị bạch trùng đánh lén dẫn tới trọng thương nhưng nó còn chưa chết, nó vẫn đang cố sức liều mạng phản công.

Thêm một lần, Bạch Dịch lại bấm ra kiếm quyết, tiếng phi kiếm bay lên phát ra vù vù, hợp thành hai đầu Kiếm Long, nhưng Linh khí lần này dao động đã nhỏ yếu hơn lần trước rất nhiều. Rất nhiều Linh thạch ở trên mặt đất đã vỡ vụn.

“Kiếm ngự bát phương, phá binh chi trận, Trảm!”

Mở miệng quát lạnh, Bạch Dịch điều khiển Kiếm Long công kích đối thủ. Uy lực của lần thứ hai này không bằng lần thứ nhất nhưng âm thanh kiếm rung vẫn vang lên như tiếng của hàng trăm con chim cùng cất tiếng, mơ hồ lộ ra quyết tâm ngoan cường của người điều khiển liều chết chém về phía Mãng Lân Chu.

Mãng Lân Chu thấy Kiếm Long tấn công thì giơ hai chân trước ra ngăn trước người, những thú trao khác cũng di chuyển, tìm cách giết chết con mồi nhưng nó không ngờ, Kiếm Long vừa mới va chạm với thú trao thì ngay lập tức bạo nổ. Chuôi phi kiếm thứ hai cũng vậy.

Liên tiếp ba mươi sáu tiếng nổ vang lên, phi kiếm văng ra tung tóe. Trên thân thể Mãng Lân Chu, từ trên đầu xuống dưới xuất hiện rất nhiều vết thương sâu như những cái rãnh. Một lỗ máu xuyên từ trên đầu xuống tới tận đuôi nó.

Huyết dịch màu xanh sẫm phun ra vung vãi, phủ kín mặt đất xung quanh. Tiếng gào rú thê thảm vang lên, con Yêu thú cấp ba này ngã âm xuống đất, khí tuyệt thân vong.

Lá rừng bay tán loạn bị đẩy lùi về sau, sắc mặt Bạch Dịch tái nhợt, vội vươn tay đỡ vào thân cây bên cạnh mới không ngã xuống.

Hắn dùng tu vi Luyện Khí hậu kỳ giết chết một con Yêu thú cấp ba, kỳ tích này chưa từng xảy ra ở tu chân giới.

Tuy hắn có thể giết được Mãng Lâm Chu nhưng những hung hiểm trong đó lại không đơn giản chút nào. Nếu không có hơn ba mươi thanh phi kiếm cùng mấy ngàn Linh thạch chèo chống kiếm trận, lại không có Chúc Hỏa đánh lén thì đầu Bạch Dịch có dùng tới hạt Xá Lợi kia cũng chưa chắc đã giết chết được nó.

Trận chiến này khó khăn hơn rất nhiều lúc Bạch Dịch giết chết Lũng Thiên Lý.

Thời điểm giết Lũng Thiên Lý, Bạch Dịch hầu như không phải trực tiếp ra tay, hắn dựa chủ yếu vào tính toán và việc bày binh bố trận để đưa đối phương vào tình thế hiểm nghèo. Lần này, hắn phải dùng kinh nghiệm thực chiến cùng dũng khí hơn người để đối mặt với kẻ thù.

Khi tinh thần đã ổn định trở lại, không chờ Linh khí kịp khôi phục, Bạch Dịch vội vàng đi tới gần cái kén đang phủ đầy lá. Hắn còn sót lại một thanh phi kiếm trung giai, vội dùng nó từ từ mở từng mảng tơ nhện ra.

Một kiếm lại một kiếm, lúc tầng kén bên ngoài bị bóc ra sạch sẽ, sắc mặt Bạch Dịch vốn đã trắng bệch giờ như bị phủ lên một tầng băng sương.

Trong cái kén đó chính là một bộ hài cốt!

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Tà Thuật

Nhìn thấy bộ xương cốt trong cái kén, tia hy vọng cuối cùng trong lòng Bạch Dịch đã tiêu tan, ánh mắt hẩn lộ ra một tia dữ tợn còn hơn cả ánh mắt của Yêu thú, hai tay gắt gao nắm chặt, lòng bàn tay nhỏ máu đỏ thẫm.

“Ngọc nhi!”

Bỗng nhiên hẩn ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời gào rú, tiếng gầm vang vọng khắp khu rừng.

Tu chân giả đều nghịch thiên tu hành, không có người nào tin vào vận mạng nhưng vận mệnh vốn là thứ hiển hiện ở khắp nơi, người đã từng là Tán tiên cũng không thể thay đổi được.

Tình huynh muội mười sáu năm so với sinh mệnh vạn năm của Tiêu Dao Tiên Quân thật không thấm vào đâu, nhưng từ sau khi trở thành Bạch Dịch, cuộc sống kiếp này của hắn đã không còn tiêu dao như kiếp trước nữa.

Bạch Dịch lúc này chỉ giống như một con người bị mất đi người thân ruột thịt của mình, cảm giác đau khổ cũng như bao người khác mà thôi.

Cách đó không xa, bạch trùng nhìn chủ nhân đau khổ mà há hốc mồm, không thốt lên lời. Nó biết ở kiếp trước, chỉ có duy nhất một lần Tiêu Dao Tiên Quân đau khổ như vậy.

Nhớ tới chuyện cũ đã cách mấy ngàn năm, trong lòng Chúc Hỏa run lên, nó lặng lẽ rút vào trong loa xác, không động đậy.

Trong rừng âm u, thân ảnh Bạch Dịch đứng sừng sững không như một bức tượng điêu khắc, bi ý trong mắt dần bớt đi. Bỗng nhiên, hần nhắc bộ xương trong cái kén lên cẩn thận xem xét.

Đồm độp!

Sau một hồi lâu, Bạch Dịch ném bộ xương đi, tiếng xương gãy vang lên rải rác khắp mặt đất.

“Xương của nam nhân!”

Hàn quang trong mắt chớp động, Bạch Dịch thấp giọng tự nói. “Thật không ngờ mất đi đạo tâm, tinh thần lại dễ bị nhiễu động như vậy. Ở kiếp này, sợ rằng Ngọc nhi chính là nhược điểm duy nhất của ta rồi.”

Phát hiện ra bộ xương là xương của nam nhân, nhất định không phải của Bạch Ngọc, tâm tình Bạch Dịch đã bình tĩnh trở lại, nhưng hần không có ý rời khỏi mà trầm tư không nói.

Bạch trùng nghe chủ nhân thầm thì, từ trong đám lá cây nó thấy Bạch Dịch lâm vào trầm tư thì uốn éo bò tới gần thi thể Mãng Lân Chu.

Nó chính là thi thể của Yêu thú cấp ba, dù chết đi rồi thì vẫn là vật đại bổ đối với bạch trùng. Nếu trong cái kén lớn không phải là hài cốt của Bạch Ngọc, tức là vẫn còn khả năng Bạch Ngọc chưa chết, Chúc Hỏa liền hiện rõ thái độ thường ngày. Nó đảo một vòng quanh thi thể Mãng Lân Chu, há mồm hấp thu.

Hành động mờ ám của bạch trùng Bạch Dịch không để ý, hần còn đang mãi suy tư về tung tích của sư muội mình.

Dựa theo manh mối từ đám đệ tử Đan Các, rất có khả năng Bạch Ngọc đã táng thân tại Mê Lâm Vụ này, nhưng đại quân kiến đã tìm khắp cả Mê Lâm Vụ, trừ cái kén này ra thì không tìm thấy con người nào khác.

Bạch Dịch hiểu rất rõ muội muội của mình, nếu Bạch ngọc không tới Mê Vụ Lâm thì cũng không thể đi tới hai đại hiểm địa kia được.

Không vào ba đại hiểm địa, có hai kiện pháp khí trên người, khả năng Bạch Ngọc gặp nạn là không lớn. Dù bị Yêu thú cấp hai tấn công, nàng cũng có thể trốn thoát được, nhất định không chết ở sơn mạch này.

Nghĩ tới đó, Bạch Dịch có niềm tin là muội muội của mình chưa chết, nhưng đã mười ngày chưa trở lại tông môn, Đan Các lại phái ra nhiều đệ tử đi tìm như vậy nhưng không tìm thấy, vậy thì Bạch Ngọc có thể đi tới chỗ nào?

Quay về trấn Vĩnh An?

Khả năng này không lớn. Bạch Ngọc chỉ có một ca ca là Bạch Dịch, ngoài ra không còn người thân nào khác. Không có khả năng nàng sẽ quay lại trấn ấy.

Suy tư hồi lâu, Bạch Dịch vẫn không thu hoạch được gì, lại cảm thấy có điều khó hiểu.

Bạch Ngọc không phải là người ham chơi, lại hiểu chuyện. Lúc còn ở hẻm Bối Y vẫn luôn đi về đúng giờ. Mỗi lần ra ngoài làm công việc đều chào hỏi ca ca mình cẩn thận, quyết không có chuyện không từ mà biệt, trừ phi nàng thật sự đang lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Sơn mạch Thái Hằng rất lớn, liên miên vạn dặm. Dù không có ba đại hiểm địa thì cũng một số địa điểm mà nếu không cẩn thận, tu chân giả rất có thể lâm nạn.

Suy nghĩ mãi nhưng không thấy có đầu mối gì, Bạch Dịch chỉ còn cách cho rằng sư muội đã đi vào một khu vực nguy hiểm nào đó ở trong sơn mạch. Trừ lý do đó ra hẳn không suy đoán được tung tích nào.

Nếu lâm vào hiểm địa, chỉ cần không gặp phải Yêu thú mạnh mẽ, chưa chắc nàng đã mất mạng, có lẽ còn tìm được tao ngộ nào đó. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc đứng dậy chuẩn bị rời khỏi Mê Lâm Vụ, ra tới ngoài bìa rừng sẽ tiếp tục sai đoàn quân kiến đi tìm kiếm.

Lực lượng của một người là có hạn, Thái Hằng sơn mạch lại rộng lớn vô biên, Bạch Dịch tự tìm, mười năm cũng chưa chắc đã tìm hết tất cả ngõ ngách của sơn mạch này. Nhờ có xác kiến Minh Loa, tốc độ tìm kiếm của hắn sẽ tăng lên rất nhiều lần.

Lúc này, bạch trùng đã hoàn toàn thôn phệ xong cái xác của Mãng Lâm Chu, ngay cả tám cái chân thú cũng không để lãng phí. Ăn xong, vẻ mặt nó còn chưa thỏa mãn, nhai chóp chép. Vừa lúc ấy có một con kiến lớn bò qua, Chúc Hỏa liền nuốt chửng cả con kiến ấy, coi như vừa đánh được một bữa ra trò.

Bạch Dịch thấy bạch trùng ăn kiến, vừa định triệu hồi Chúc Hỏa thì biến sắc, nâng tay lên giữ ở trên không.

Chúc Hỏa ăn kiến xong, cảm thấy thỏa mãn mới quay đầu lại, nhìn thấy tư thế của Bạch Dịch, biết là chủ nhân phải đi nên thành thoi bò trở về. Đợi nó bò về dưới chân mình, nó phát hiện tư thế của chủ nhân mình vẫn giữ nguyên như cũ, không có động tĩnh gì.

Lúc này, nội tâm Bạch Dịch cũng đang dâng lên từng đợt sóng cuộn. Từ hình ảnh Chúc Hỏa ăn kiến, hắn nhớ tới thủ đồ tại Thiên Lao.

Bạch Dịch nhớ tới Linh căn trong cơ thể Dương Hải.

Ở trong Thiên Lao, Dương Hải là người mang song hệ Linh căn, vừa là hệ Kim, lại có thêm hệ Thổ. Trong cơ thể Dương Nhất Phàm là đơn hệ Hỏa linh căn, còn muội muội của mình là Thủy Mộc hai hệ Linh căn. Ba người này gộp lại thì đầy đủ cả Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm loại ngũ hành Linh căn.

Ba người gộp lại hình thành đủ ngũ hành Linh căn, bình thường thì chuyện này cũng không phải việc gì khác thường. Vì dù sao có không ít tu sĩ mang Linh căn trong người, có thể hình thành nên ngũ hành Linh căn cũng có không ít người, nhưng cả ba người này đều có một điểm chung.

Tất cả ba người bọn hắn đều là đệ tử của Đan Các!

Dương Nhất Hải bị giam ở Thiên Lao hơn ba mươi năm, không có ai hỏi đến. Dương Nhất Phàm sau khi rời khỏi Đan Các chỉ là một Chấp sự nhỏ bé, hiện giờ Bạch Ngọc lại mất tích không rõ lý do...

Nghĩ tới đây, trên người Bạch Dịch tản ra một cỗ sát khí kinh người. Hắn giận dữ hét lên. “Di căn chi pháp! Trưởng lão Đan Các, người dám sử dụng tà thuật tàn nhẫn bực này, ta sẽ giết toàn tộc của người.”

Chúc Hỏa đang ngửa đầu nhìn chăm chăm vào chủ nhân mình, thấy Bạch Dịch gào thét thì kinh hãi, sợ tới mức nhảy dựng, sau đó hô lên. “Tà thuật Di Căn? Chẳng phải chủ tử đã sớm trừ bỏ tà thuật này ở Thanh Không Vực rồi hay sao, chẳng lẽ còn có người dám dùng nó?”

Sau khi hét lên, sắc mặt Bạch Dịch trở nên lạnh như băng, trầm giọng nói. “Dương Hải, Dương Nhất Phàm, còn có Bạch Ngọc nữa, ba người này gộp lại vừa đủ ngũ hành linh căn. Dương Hải ở trong Thiên Lao đã nhiều năm, kinh mạch bị tàn phá, Dương Nhất Phàm chỉ có địa vị thấp kém, sẽ không có ai chú ý tới hắn. Chờ tới lúc tin tức Bạch Ngọc chính thức mất tích được xác nhận, hai người kia cũng biến mất thì sẽ không có ai trong Thương Vân Tông hoài nghi chuyện này. Không nghĩ tới, mục đích của trưởng lão Đan Các là muốn dùng Linh căn của đệ tử để thi triển tà thuật Di Căn. Một khi hắn thành công, hắn sẽ có được thân thể ngũ hành Linh căn.”

Chúc Hỏa nghe xong thì sửng người. Nó biết rõ lai lịch của tà thuật này, lập tức giận dữ kêu ầm lên. “Vài ngàn năm trước, chủ tử đã truyền xuống khẩu dụ, hủy bỏ tà thuật Di Căn ở Thanh Không Vực, ai dám dùng nó thì sẽ

tru diệt cứu tộc. Chỉ là một tên trưởng lão Đan Các nhỏ nhỏ của Thương Vân Tông mà thôi, hãnh thật to gan, ngay cả khẩu dụ của Tiên Quân cũng dám làm trái. Hãnh thật sự muốn chết!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Tru Tà Lệnh

Di Căn chi pháp là một loại pháp thuật kỳ dị còn sót lại từ thời viễn cổ. Người làm phép có thể cưỡng ép bóc Linh căn từ người khác để thu nạp cho mình dùng, hình thành nên hậu thiên ngũ hành Linh căn.

Thủ đoạn cải tạo Linh căn có rất nhiều loại, mỗi loại đều phải trả một cái giá rất lớn khi thi triển. Ngoài ra còn cần rất nhiều thiên tài địa bảo mới hoàn thành được. Riêng chỉ có Di Căn tà pháp thì rất đơn giản. Tu sĩ chỉ cần tinh thông pháp thuật này, lại tìm được phạm nhân hoặc tu sĩ có năm loại linh căn này là được.

Di Căn tà pháp đơn giản nhưng được gọi là tà pháp.

Lúc thi pháp xong, những người bị bóc lấy Linh căn sẽ lâm vào ảo giác, thân thể như có côn trùng cắn xé. Loại thống khổ này duy trì trong trọn vẹn mười ngày, sau mười ngày này người bị bóc Linh căn sẽ chết.

Thời kỳ viễn cổ, tu sĩ chết dưới tà thuật này có vô số, có rất nhiều tu chân giả sợ hãi thủ đoạn này nên đã tự đoạn Linh căn của mình, nhân tộc vì vậy mà đã từng trải qua một thời kỳ đại loạn.

Bởi vì tà thuật này quá mức tàn nhẫn nên sau một thời gian tu chân giới rung chuyển, các cường giả bắt đầu căm những tu sĩ khác sử dụng loại tà thuật này. Tuy nhiên vẫn có một số người lén lút thực hiện.

Một khi trở thành người có ngũ hành Linh căn trong cơ thể, tốc độ tu luyện của người đó sẽ tăng lên rất nhanh. Việc làm hấp dẫn như thế khiến nhiều người không kìm nổi lòng tham. Cuối cùng những cường giả ở thời

kỳ viễn cổ mới quyết định phong sát tà thuật Di Căn. Những người bị phát hiện sử dụng thuật này sẽ giết không tha.

Có cường giả chấn nhiếp, tu chân giới cuối cùng đã khôi phục lại trạng thái bình ổn, thế nhưng dù không có người dám sử dụng, loại tà thuật này vẫn tồn tại.

Vài ngàn năm trước, Dự Châu ở Thanh Không Vực đã từng phát hiện một vụ thảm án.

Bên trong một môn phái ở Dự Châu, không biết từ đâu mà tông chủ và trưởng lão môn phái này đã học được tà pháp ấy, sau đó bắt cóc tất cả những người phạm có Linh căn tiến hành Di Căn làm mấy trăm phạm nhân chết thảm. Môn phái này cũng vì vậy mà xuất hiện hơn mười tu chân giả có Ngũ hành Linh căn, tốc độ tu luyện cực nhanh. Một tông môn nho nhỏ không tới mười năm đã chiếm cứ một Linh mạch trung giai, môn hạ đệ tử đều học theo, dùng kết quả thu thập ngũ hành Linh căn để lấy làm vẻ vang.

Thanh Không đại lục rộng lớn vô cùng, mấy trăm người chết cơ bản không tính là gì, cũng không kinh động tới cường giả tu chân. Bình thường, dù là hai tông môn vì tranh chấp tài nguyên mà chiến tranh dẫn tới cả vạn người thương vong, Thanh Không chi chủ cũng sẽ không hỏi tới. Nhưng sau khi nghe được tin tức về Di Căn tà thuật, Tiêu Dao Tiên Quân liền đích thân đi tới Dự Châu, phất tay một cái, mấy ngàn tu chân giả của tông môn này đã tan thành mây khói.

Đến đó về sau này, Tiêu Dao Tiên Quân hạ lệnh, bên trong Thanh Không Vực, những người dám sử dụng tà thuật này đều sẽ tru di cửu tộc.

Khẩu dụ của Tiên Quân được gọi là Tru Tà Lệnh. Những người sử dụng tà thuật này bị gọi là tà tu, dù thân phận địa vị thế nào, tất cả tu chân giả ở Thanh Không Vực đều có thể giết chết.

Tru Tà Lệnh phát ra, Thanh Không Vực chấn động. Tất cả tu chân giả trong Không vực đều câm nín, không còn ai dám sử dụng tà pháp này. Vậy mà sau mấy ngàn năm, Tiêu Dao Tiên Quân vẫn lạc, không ngờ tà thuật Di Căn lại một lần nữa được sử dụng.

Từ hình ảnh bạch trùng ăn kiến, Bạch Dịch nhớ tới Dương Hải ở trong Thiên Lao, từ đó mà suy đoán ra nguy cơ này.

Tên trưởng lão nhìn như hòa ái kia, nhất định đã vì thuật Di Căn mà chuẩn bị trong nhiều năm trời.

Trưởng lão Đan Các chắc chắn đã luyện ra một loại đan dược đặc thù nào đó để dụ dỗ Dương Hải ăn trộm, sau đó đem giam ở Thiên Lao thành tù nhân. Nhiều năm sau, dầu Dương Hải có chết thì cũng sẽ không có ai để ý tới hắn.

Rồi sau đó lại âm thầm cản trở tốc độ tu luyện của Dương Nhất Phàm, khiến cảnh giới của hắn không thể thăng tiến được, bắt buộc phải rời khỏi Đan Các, trở thành một Chấp sự nhỏ bé. Một ngày kia, dầu hắn có đột nhiên biến mất, tông môn chắc cũng chỉ cho rằng hắn đã vẫn lạc ở một hiểm địa nào đó. Một tên Chấp sự vẫn lạc, ở Thương Vân Tông khó gây nên được sóng lớn, tông môn cũng không phái người đi truy tìm.

Đã có hai người Dương Hải và Dương Nhất Phàm, trưởng lão Đan Các đã nắm giữ trong tay ba loại Linh căn là Kim, Hỏa, Thổ, chỉ cần tìm được người có thân thể Thủy, Mộc Linh căn nữa là có thể tập hợp đủ số lượng. Bạch Ngọc xuất hiện vừa vặn đáp ứng mong muốn này. Đan Các trưởng lão mới hiện thân, xuất hiện ở Nhập Vân Cốc, trả một cái giá lớn để được thu nhận Bạch Ngọc làm đệ tử của mình.

Đệ tử chân truyền thì một tên Chấp sự bình thường không thể so sánh được. Nếu người đó tự nhiên biến mất, nhất định các trưởng lão cùng Chấp Pháp Điện sẽ hoài nghi. Trưởng lão của Đan Các hẳn là đã im lặng chờ đợi

thời cơ cho tới khi xuất hiện lần ra ngoài rèn luyện này. Cuối cùng thì hẳn cũng đã có cơ hội.

Trước khi tham gia rèn luyện, lão đưa cho Bạch Ngọc hai loại Pháp khí quý hiếm để thể hiện sự rộng lượng của mình. Trước khi rèn luyện diễn ra cũng cố tình tung tin mình đang thiếu một loại Linh thảo, nếu Bạch Ngọc không trở về, nhất định các đệ tử khác sẽ cho rằng vì muốn hiếu kính với sư tôn, Bạch Ngọc đã một thân một mình đi tìm Linh thảo, từ đó vẫn lạc ở Thái Hằng sơn mạch này.

Bạch Ngọc biến mất trong Thái Hằng sơn mạch, trưởng lão Đan Các bố trí đại cục như thế có thể coi là đã vô cùng cẩn thận. Dương Hải và Dương Nhất Phàm lão đã nắm trong tay rồi, tùy thời có thể đem ra sử dụng.

Toàn bộ sự kiện, từ đầu tới cuối được Bạch Dịch suy đoán ra, để lộ âm mưu khổng lồ của một trưởng lão Đan Các, có lẽ ở Thương Vân Tông không có ai biết được việc này.

Bạch Dịch trầm giọng thở dài, nếu không vì hăn lo lắng cho muội muội, chưa chắc hăn đã nghĩ thông suốt được vấn đề này.

Nếu suy đoán của hăn không sai, nhất định Bạch Ngọc đang bị giam giữ ở một nơi nào đó trong Đan Các, căn bản là không có mặt ở Thái Hằng sơn mạch.

Chỉ cần muội muội không chết, hăn sẽ có cơ hội cứu Bạch Ngọc ra. Hăn sợ là Bạch Ngọc chết ở Thái Hằng sơn mạch thì dẫu có Chân Tiên ở đây cũng không có cách nào. Hơn nữa tà pháp Di Căn bắt buộc phải đồng thời rút ra năm loại Linh căn thì mới có thể thành công. Nếu không tập hợp đủ ba người, trưởng lão Đan Các sẽ không ra tay trước với riêng một người nào.

Bạch trùng giương đôi mắt nhỏ, mồm miệng không ngừng mắng chửi trưởng lão của Đan Các. Nó cũng không quan tâm có âm mưu hay không

có âm mưu. Loại tu chân giả chết tiệt này, nó chỉ muốn nuốt chửng vào trong bụng để trừng phạt.

Đưa tay thu hồi bạch trùng lại, Bạch Dịch nhảy lên phi kiếm, hướng ra ngoài Mê Vụ Lâm bay đi.

Trên đường đi, Bạch Dịch trầm giọng hỏi. “Chúc Hỏa, bao lâu nữa người mới tiến giai Yêu thú cấp hai?”

“Lúc trước dự kiến còn nửa năm, nhưng vừa rồi nuốt Mãng Lân Chu vào thì hẳn là chỉ ba tháng nữa là có thể tiến giai được,” Chúc Hỏa cười đùa đáp.

Hai hàng lông mày Bạch Dịch cau lại. “Từ chỗ tà tu Tuệ kKông, người đạt được rất nhiều đan dược cực phẩm, người hãy mau chóng nuốt vào đi. Dịch nhân lần này có chút khó giải quyết. Trưởng lão Đan Các có tu vi Kim Đan hậu kỳ, chắc biết mình không còn hy vọng đột phá Nguyên Anh nên hẳn mới dùng tà thuật này để đạt được Ngũ hành linh căn, mượn nó để trùng kích Nguyên Anh. Người mới là yêu thú cấp một, ta thì chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, chúng ta không thể chống lại hẳn được.”

“Một Kim Đan nho nhỏ thì tính là gì! Lão tử đã từng nuốt cả tu sĩ Đại Thừa, lại còn sợ hẳn hay sao?” Chúc Hỏa mắng mỏ, bỗng nghĩ tới thực lực hiện nay thì âm thanh ngày càng nhỏ lại, cuối cùng lúng túng nói. “Chủ từ đừng nóng vội, ta sẽ nhanh chóng ăn nhiều Linh đan một chút, sớm ngày tiến giai, ha ha.”

Bạch Dịch không quát mắng nhưng hàng lông mày hẳn nhíu lại. “Dù người tiến giai thành Yêu thú cấp hai thì cũng không có tác dụng nhiều, thứ có thể làm cho tu sĩ Kim Đan kiêng kỵ chỉ có Yêu thú cấp bốn.”

Đang nói chuyện, phi kiếm đã bay ra ngoài Mê Vụ Lâm, trong mảnh sơn mạch trống trải, ánh sáng chan hòa khắp nơi cùng tiếng chim hót, không gian thật tĩnh mịch.

Phân biệt xong phương hướng, Bạch Dịch không dừng lại mà bay đi thật nhanh.

Trưởng lão Đan Các đang rất muốn động thủ, nếu không nhanh chóng quay về, Bạch Ngọc khó mà toàn mạng.

Đang phi hành, thần sắc Bạch Dịch vẫn lằm vào trầm tư. Lúc bay qua một vùng thạch lâm, phi kiếm bỗng dừng lại, hướng về một nơi.

Khu thạch lâm này chính là nơi tên đệ tử nội môn Thương Vân Tông bị Thực Nhân Hoa nuốt chửng, mà sơn cốc phía xa xa là nơi Lũng Thiên Lý mất mạng.

Nhớ tới Táng Hồn Cốc, trong lòng Bạch Dịch khẽ động, phi kiếm dưới chân thay đổi phương hướng, không bao lâu sau đã bay vào trong cốc, tiến thẳng tới hàn đàm mà đám Quỷ vật tụ tập lúc trước.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Giao Dịch

Tiến vào Táng Hồn Cốc, tốc độ phi kiếm chậm lại khá nhiều, Bạch Dịch tỏ vẻ rất cẩn thận.

Bạch trùng thò đầu ra nhìn, ngó qua ngó lại, không hiểu hỏi. “Chủ tử, chúng ta không quay về tông môn sao? Sao lại tới Táng Hồn Cốc rồi?”

“Trường lão Đan Các rất cảnh giác, dù ta có toàn lực tu luyện thì trong thời gian ngắn cũng chưa chắc đã cứu được Ngọc nhi.” Bạch Dịch nói nhỏ, sau đó nở nụ cười cổ quái nói tiếp. “Nếu địch nhân quá mạnh mẽ, chúng ta cũng phải tìm sự giúp đỡ mạnh mẽ không kém mới. Phải chuẩn bị chu đáo mới chắc thắng được.”

Tại Táng Hồn Cốc, Bạch Dịch ngự kiếm phi hành cẩn thận một hồi lâu thì tiến vào khu vực của hàn đàm Địa Nhân. Hẩn thu hồi phi kiếm, hướng bờ hồ đi tới.

Khi khoảng cách tới đầm nước còn ba trượng thì Bạch Dịch dừng lại, nhắc chân đá bay một tảng đá rơi xuống mặt nước.

Bịch!

Mặt nước yên tĩnh bị tảng đá khuấy động, từng đạo khí xám từ đáy hồ bay lên, xuyên qua mặt nước phát ra từng tiếng kêu như gào khóc. Nhiệt độ xung quanh đầm nước bỗng chốc trở nên rét lạnh hơn rất nhiều.

Từ trong đầm nước xuất hiện một ít hồn thể bình thường, chỉ cần cách xa một chút là những hồn thể này không thể tác động tới Bạch Dịch được.

Chờ một lúc, hần phát hiện những hồn thể bay lên đều là những hồn thể bình thường, Bạch Dịch liền xoay người đi về phía khu rừng. Hần nâng một khối đá nặng mấy chục cân lên, vứt thẳng xuống hồ nước.

Tảng đá lúc trước chỉ tạo ra một ít rung động, còn khối đá lớn này lao vào hồ nước khiến gần như toàn bộ mặt hồ đều rung động.

Bọt nước văng tung tóe, những hồn thể nổi lên trên mặt nước kia liền giập giũ, cả đám hiện ra bộ mặt quỷ mờ nhạt thành rất nhiều mặt người, mặt thú vô cùng dữ tợn.

“Lão quỷ, có phải ta lấp đầy cái hồ Địa Nhân này thì người mới đi ra?”

Bạch Dịch ở gần bờ sông quát to. Tiếng quát vừa dứt, những hồn thể trên mặt nước như phát hiện ra vật gì đáng sợ liền tản ra tứ tán.

“Rầm...ào ào...”

Trung tâm đầm nước sóng nổi cuộn cuộn. Không bao lâu, cả hàn đàm như bị đun sôi, một luồng khí xám nhìn như ngưng thực bay lên hình thành hình dáng của một lão giả. Hình dáng ấy rất lớn, ngoại trừ nhìn kỹ thân thể có chút trong suốt ra thì hoàn toàn giống với nhân loại.

Sau khi xuất hiện, lão giả âm trầm nhìn người thanh niên trước mặt, hồi lâu mới mở miệng nói. “Lần trước vì người có thể nói ra Quỷ ngữ nên ta mới tha cho người một mạng, người còn dám tới sao? Chẳng lẽ người nghĩ ta thật sự không giết được người?”

“Dám thừa nhận mình bị Quỷ ngữ hù dọa thì cũng không tính là bị mất mặt. Người chỉ là một con Quỷ vật ngàn năm mà thôi, đừng dùng khẩu khí quá lớn.” Bạch Dịch bình tĩnh nói, không hề sợ hãi.

“Lão phu bị một tên tu sĩ Luyện Khí kỳ hù dọa? Ha ha ha...” Lão giả cười phá lên, bỗng biến sắc mặt, quát lạnh. “Người nghĩ mình là ai, để

vương nhân gian hay chương môn phái nào đó?”

Bạch trùng từ trong loa xác chui ra, miệng còn ngậm đầy Linh đan mắng. “Chỉ tử ta mà nói ra danh hào thì lão quỷ người sẽ bị dọa cho hồn phi phách tán ấy. Không cần chủ tử phải nói, chỉ cần người biết ta là ai người cũng đá ra quần rồi.”

Thanh âm Chúc Hỏa vang lên sắc bén, trong không gian tĩnh mịch ở Táng Hồn Cốc thì truyền đi rất xa. Lão giả nghe xong, lập tức giận giữ mắng. “Diêm Sơn ta từ khi Quỷ thể đại thành còn chưa khiếp sợ bao giờ. Chỉ là một tu sĩ nho nhỏ mà cũng dám khâu cuồng ngôn với lão phu. Hôm nay lão phu sẽ cho người biết sự đáng sợ của Quỷ vương là như thế nào. Thân thể của người lão phu muốn rồi!”

Quát lên lạnh lẽo, thân ảnh lão giả biến mất, sau đó một cỗ khí tức cường đại lẳng không mà tới, bao trùm cả hàn đàm. Âm thanh bay lơ lửng trên mặt nước như chim sợ cành cong, tiếng kêu thảm chui vào đáy nước giống như thể nếu không đi thì hẳn chắc chắn phải chết.

Lông mày Bạch Dịch khẽ động, hẳn vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, lạnh lùng nhìn vào đầm nước.

“Rầm... ào.. ào...”

Trong đầm nước có một cột xoáy nước đột nhiên phóng lên trời, cùng với đó là một tiếng nổ thật lớn. Bọt nước văng tung tóe. Vòng xoáy kia sau khi ra khỏi mặt nước thì không những không tan đi mà còn giống như một cái vòi rồng điên cuồng xoay tròn, hút những âm hồn vào trong.

Vòi rồng trong đầm nước dâng lên tới độ cao năm sáu trượng rồi hướng về bờ đầm mà đổ xuống. Ở trên đỉnh, có một mặt người cực lớn xuất hiện.

Rống!

Trong nước, mặt người phát ra tiếng gào rĩ trầm thấp, tốc độ vòng xoay đột nhiên tăng lên, xông tới vị trí Bạch Dịch ở trên bờ.

Lão giả nọ dùng Quỷ khí của bản thân để dẫn xuất nước trong đầm, hình thành long quyển bằng nước cực lớn. Vòi rồng hình thành trong đầm nước kia không chỉ có hồn thể của lão giả mà còn ngưng tụ một lượng lớn âm hồn. Bị vòi rồng này bao phủ, tu sĩ Trúc Cơ cũng có thể bị mất mạng. Dầu là tu sĩ Kim Đan kỳ cũng luống cuồng tay chân, sơ sẩy là mất mạng như chơi.

Thực lực của con Quỷ vật ngàn năm này không kém thực lực tu sĩ Kim Đan sơ kỳ bao nhiêu. Nếu giao thủ ở nơi tụ hồn chi địa, năng lực của nó chắc chắn sẽ áp đảo tu chân giả Kim Đan sơ kỳ.

Mặc dù Diêm Sơn có chút kiêng kỵ người thanh niên biết nói Quỷ ngữ trước mặt này nhưng dù sao đối phương cũng chỉ là một tu sĩ cảnh giới thấp kém, thực lực giữa hai người khác biệt quá lớn. Nếu ngay cả tu sĩ Luyện Khí kỳ hãn cũng không giết được thì Quỷ vật ngàn năm như hãn làm sao còn xưng bá ở hàn đàm Địa Nhân này được nữa.

Nhìn chăm chăm vào thiếu niên phía dưới, khuôn mặt trong thủy long quyển lộ ra vẻ đắc ý.

Nhưng niềm vui của Diêm Sơn không duy trì quá lâu, lúc nó nhìn thấy Bạch Dịch xuất ra một hạt châu tỏa ánh sáng long lanh thì nụ cười bỗng đông cứng lại, sau đó trở thành sợ hãi.

Hạt châu trong tay Bạch Dịch tản mát ra một cỗ khí tức trầm trọng, mặt ngoài hạt châu còn tản ra sương mù nhẹ nhẹ. Hạt châu vừa xuất hiện, trong hư không dường như truyền tới những tiếng niệm kinh trang nghiêm.

“Xá Lợi của Phật Môn!”

Diêm Sơn đã thực sự hoảng sợ như gặp phải thiên địch. Long thủy quyển bỗng chốc sụp đổ, có một đạo khí xám trong vòng xoáy nước đang dùng tốc độ rất nhanh hòng quay lại hàn đàm.

Phật môn là khắc tinh của hết thảy Quỷ vật trên thế gian. Xá Lợi trong tay Bạch Dịch vừa xuất hiện, Diêm Sơn đã bị dọa cho hồn phách nhảy dựng, nhanh chóng trốn về hang ổ.

Viên Xá Lợi này Bạch Dịch lấy được từ trong tay Tuệ Không, nếu nổ tung sẽ gây ra sức hủy diệt tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Kim Đan sơ kỳ nên không phải chuyện đùa. Dùng nó để tấn công tu sĩ Trúc Cơ thì tu sĩ ấy chắc chắn phải chết.

Diêm Sơn là một con Quỷ vật, Phật môn lại là thiên địch của Quỷ vật. Viên Xá Lợi này nếu phát nổ thì có thể ngay lập tức giết chết Quỷ vật ngàn năm như hãn, Diêm Sơn sao có thể không chạy trốn cho nhanh?

Sau khi trốn vào hàn đàm, có âm thanh sợ hãi từ dưới mặt nước truyền tới. “Người có Xá Lợi, chẳng lẽ người là đệ tử của Phật môn?”

Năm ngón tay khép lại, Bạch Dịch nắm Xá Lợi trong tay đáp. “Ta chỉ là một tu chân giả nho nhỏ, không phải người trong Phật môn. Viên Xá Lợi trăm năm này cũng là vô tình mà có được. Nghe nói Quỷ vật sợ nhất là vật của nhà Phật, nếu ta ném hạt Xá Lợi này vào hàn đàm, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây.”

“Người dám!”

Tiếng gầm thét vang lên, sau đó thân thể Diêm Sơn lại một lần nữa xuất hiện trên mặt nước, chỉ có điều đã không giữ được sự trầm ổn như lúc đầu mà có vẻ lo lắng bất an.

“Vì cái gì mà ta không dám? Dù sao với ta Xá Lợi cũng không có tác dụng lớn lao nào, không bằng tặng cho người thì tốt rồi.” Bạch Dịch mỉm

cười nói, làm bộ dang tay định ném hạt Xá Lợi xuống mặt đàn đàn.

Hạt Xá Lợi này nếu để ở nơi khác thì không có ảnh hưởng gì, nhưng nếu bị ném vào trong hàn đàn, Hồn Khanh Địa Nhân ở nơi này coi như vứt đi rồi, còn đám Quý vật bên trong cũng sớm phải dọn nhà mà đi chỗ khác.

“Chờ một chút!”

Diêm Sơn vội vàng nói. “Hạt Xá Lợi kia vô cùng trân quý, dù người mang bán cho tu chân giả khác cũng sẽ đổi được rất nhiều Linh thạch, ném ở đây thì lãng phí quá...”

Nói tới đó, Diêm Sơn ngậm ngừng, từ khóe miệng nhếch lên của đối phương hẳn nhìn thấy một nụ cười trào phúng nhàn nhạt. Hẳn biết đối phương không phải người dễ lừa gạt nên trầm mặc một lát rồi nói. “Rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Muốn làm một giao dịch với người.” Bạch Dịch thoải mái cười nói, thần sắc càng thêm vui vẻ.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Chiêu Hồn Hoa Nở

“Thấy đối phương nói muốn giao dịch, nổi bất an trong lòng Diêm Sơn mới hạ xuống. Nếu đối phương ném hạt Xá Lợi kia xuống mặt hồ thật, Diêm Sơn hẳn phải xa xứ đi tìm một nơi tụ hồn chi địa khác là cái chắc.

Thiên tài địa bảo trên thế gian này không ít, nhưng Hồn Khanh Địa Nhân thì không nhiều lắm.

“Giao dịch thế nào?” Diêm Sơn cẩn thận hỏi.

“Giúp ta giết một người.” Bạch Dịch cười khẽ đáp.

“Giết người?” Diêm Sơn sửng người, sau đó lộ ra thần sắc khinh thường, ngạo nghễ nói. “Người mang kẻ thù tới đây, tới bao nhiêu ta sẽ giúp người tiêu diệt bấy nhiêu, chỉ cần người cất kỹ hạt Xá Lợi kia đi thì hàn đàm này sẽ là nơi tị nạn yên ổn của người.”

Có thể sẵn sàng lấy hàn đàm làm nơi tị nạn cho Bạch Dịch nương nhờ là đủ thấy Diêm Sơn kiêng kỵ viên Xá Lợi kia ra sao. Dù sao cũng chỉ là việc đi giết một ít tu chân giả mà thôi. Đối với đám Quỷ vật, tu sĩ có thể trở thành vật chủ ký sinh, cũng là một loại lực lượng khí huyết đại bổ đối với bọn chúng.

“Người đồng ý thật sự là thống khoái, không hổ là Quỷ vương ngàn năm.” Bạch Dịch gật mạnh đầu, bỗng thay đổi ngữ khí, hỏi. “Người không muốn biết tu vi của người mà ta muốn giết hay sao?”

“Người chỉ là một tiểu quỷ Luyện Khí kỳ thì có thể động vào cừu gia cường đại cỡ nào chứ.” Diêm Sơn cao ngạo nói. “Cùng lắm cũng chỉ là tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà thôi. Người yên tâm, dù có là Trúc Cơ hậu kỳ, đến bao nhiêu ta sẽ giết bấy nhiêu.”

Thái độ tươi cười của Bạch Dịch dần chuyển sang lạnh lùng, hần trầm giọng nói. “Kim Đan.”

Nghe thấy hai từ Kim Đan, Diêm Sơn khẽ giật mình, trầm mặc không nói. Không chờ hần kịp suy nghĩ kỹ có giúp mình hay không, Bạch Dịch đã nói tiếp. “Hậu kỳ.”

“Kim Đan hậu kỳ?”

Diêm Sơn cả kinh, thiếu chút nữa nháy ra khỏi mặt nước hồ, nổi giận ùng ùng quát lên. “Nếu là Kim Đan sơ kỳ, tại hàn đàm này ta còn có thể giúp người giết hần. Nhưng là cường giả Kim Đan hậu kỳ, dù rơi vào hàn đàm này hần muốn giết ta cũng không gặp bất cứ khó khăn gì. Ta không thể giúp được người.”

Diêm Sơn nói xong, bắt đầu tập trung hồn lực. Nếu đàm phán không thành, cùng lắm là hần rời khỏi hàn đàm này đi chỗ khác thôi chứ hần nhất định không đi gây chuyện với cường giả Kim Đan hậu kỳ.

Thấy Diêm Sơn khiếp đảm, Bạch Dịch không ngạc nhiên. Hần vuốt vuốt viên Xá Lợi, chậm rãi nói. “Điều ta muốn chính là người hiệp trợ cùng ta. Có người tu vi tương đương với Kim Đan sơ kỳ như người, lúc ta ra tay cũng sẽ có nhiều thêm vài phần thắng. Khi thấy tình thế không ổn người có thể bỏ trốn. Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ muốn giữ người lại cũng không dễ.”

Hần vừa dứt lời, Diêm Sơn đã cười phá lên. “Để ta hiệp trợ một tên tu sĩ Luyện Khí kỳ như người đi giết một cường giả Kim Đan hậu kỳ? Người thật đúng là điên cuồng, không biết nghĩ. Ta tu luyện trước người mấy trăm năm, ta vẫn còn biết phân biệt lợi hại.”

Bạch Dịch cũng cười theo, chỉ là nụ cười của hân lạnh lùng dị thường. “Nếu ta có mười năm, ta giết tu sĩ Kim Đan dễ như giết chó mà thôi. Đáng tiếc là hiện giờ ta không có nhiều thời gian như vậy.”

“Mười năm sau, người có thể giết chết tu sĩ Kim Đan hậu kỳ?” Diêm Sơn để lộ bộ mặt không thể tin nổi. “Tiểu tử, người khoác lác thì cũng nên có giới hạn. Nếu mười năm sau người có thể đột phá tới Kim Đan sơ kỳ, Diêm Sơn ta sẽ lấy họ của người. Ta không có thời gian nói nhảm với người. Nếu người đổi lại là người khác, ta sẽ giết cho người. Nếu là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ thì tuyệt đối không thể nào.”

Bạch Dịch lấy từ trong túi ra một khối ngọc bội, chính là khối ngọc Đồ Tam Nương tặng cho lúc trước. Hân cười nhạt nói. “Đã là giao dịch, tất nhiên cái giá phải xứng đáng. Chỉ cần người giúp ta, sợi Cửu U Hàn Khí trong này sẽ thuộc về người.”

Nhìn chăm chăm vào khối ngọc bội Bạch Dịch cầm trên tay, khuôn mặt Diêm Sơn không biểu lộ gì, nhưng đôi mắt lúc sáng lúc tối. Sau một hồi, âm phong xung quanh Bạch Dịch nổi lên lạnh buốt.

Nghe thấy bốn chữ Cửu U Hàn Khí, trong lòng Diêm Sơn trở nên run rẩy, lòng tham giống như cuồng phong bay lên. Nếu đối phương không có hạt Xá Lợi khắc chế, hân đã nhào tới chiếm đoạt rồi.

Cửu U Hàn Khí sống ở vùng đất u hàn, có chứa khí tức Cửu U. Loại khí tức này đối với Quỷ vật thì còn trân quý hơn nhiều so với Hồn Khanh Địa Nhân.

Vùng đất tụ hồn Hồn Khanh Địa Nhân có thể tụ tập một lượng lớn khí âm hàn, chỉ khi nổi thẳng với địa tâm của Địa Nhân mới ngẫu nhiên xuất hiện một ít Cửu U Hàn Khí. Nếu Quỷ vương có thể đoạt được Cửu U Hàn Khí, dẫu chỉ có một tia cũng giúp hân thêm ngưng thực, ít nhất cũng gia tăng mấy trăm năm tu vi.

Quý vật tu luyện khó khăn còn hơn Yêu thú. Yêu thú có thể dựa vào việc thu nạp thiên địa Linh khí để dần trở nên mạnh mẽ. Quý vật chỉ có thể dựa vào âm khí của vùng đất tụ hồn, không ngừng cô đọng bản thân. Trải qua hàng trăm ngàn năm đau khổ với có thể có chút ít tạo ngộ.

Diêm Sơn tu luyện cả ngàn năm nên biết rõ tu vi có được không dễ. Nếu hẳn có thể lấy được một tia Cửu U Hàn Khí, thực lực chẳng những tăng lên mạnh mẽ mà quý thể cũng đạt được những chỗ tốt rất lớn.

Âm khí tràn ra bao trùm ngọc bội, trong đó chính xác là có một tia Cửu U Hàn Khí. Diêm Sơn trầm mặc hồi lâu mới mở miệng nói. “Người Kim Đan hậu kỳ người muốn giết là ai?”

“Trưởng lão Đan Các của Thương Vân Tông.” Bạch Dịch không giấu giếm nói.

“Cửu U Hàn Khí vô cùng trân quý với ta, thế nhưng mạng sống còn quan trọng hơn.” Diêm Sơn trầm giọng thở dài, bấi đác dĩ đáp.

Bạch Dịch khẽ nhíu mày, không nghĩ lão Quỷ này lại tiếc mạng như vậy, ngay cả sức hấp dẫn của Cửu U Hàn Khí cũng chống lại được. Xem ra tên Diêm Sơn này là con Quỷ rất cẩn thận.

“Nếu ngay cả Cửu U Hàn Khí cũng không đáng để cho người mạo hiểm thì ta cũng không bắt buộc. Tuy nhiên, người làm vậy thì cũng mất luôn cơ hội,” Dừng lại một chút, Bạch Dịch trầm giọng nói tiếp, “cơ hội tu luyện Thượng cổ Quỷ đạo.”

Hắn nói xong xoay người rời đi, không nhìn Diêm Sơn đang trôi nổi trên mặt nước.

“Chờ một chút.” Nghe thấy hai chữ Quỷ đạo, hai mắt Diêm Sơn sáng ngời, vội vàng hỏi. “Người biết Thượng cổ Quỷ đạo?”

Bước chân Bạch Dịch dừng lại, khỏe miệng hiện ra một nụ cười lạnh, cổ tay điểm trên không trung, lẳng không vẽ ra một phần đồ án cổ quái giống như một loại đồ đằng, giống một đóa hoa nở rộ.

Lúc những chi tiết cuối cùng hoàn tất, chỗ không gian ngón tay Bạch Dịch xẹt qua không gian như rạn nứt, phát ra đám khí tro nhàn nhạt. Trước người hẳn hình thành một cái đồ đằng chạm rỗng như một đóa hoa.

Lúc đồ đằng hình thành, trong đầm nước vang lên rất nhiều thanh âm gào khóc, từng đạo hồn thể bị cưỡng ép lôi lên khỏi mặt nước, bị đồ đằng kỳ dị kia hút lấy. Rất nhiều đạo âm hồn đau khổ quỳ sát mặt nước như đang triều bái cái đồ đằng. Những âm hồn kia đang cố gắng bám víu lấy mặt nước để chống cự lại lực hút từ đồ đằng.

Thời điểm đồ đằng xuất hiện, Diêm Sơn lập tức cảm nhận được một lực lượng kỳ dị như đến từ thời kỳ Thượng cổ khiến cho Quỷ khí trong cơ thể hẳn không tự chủ được mà dao động theo. Nhưng một lát sau, cổ lực lượng kỳ dị này chợt biến mất không thấy đâu nữa. Xung quanh hẳn là những âm hồn vừa bị sức hút của đồ đằng kéo lên khỏi mặt nước đang kinh hoàng quỳ gối, còn đồ đằng trước người Bạch Dịch đã vỡ tan.

“Hoa nở Chiêu Hồn, bách quỷ triều bái. Thì ra thật sự có thượng cổ Quỷ đạo chi thuật.” Diêm Sơn như nhìn thấy Thần tích, khiếp sợ điên cuồng hô lên.

Trong đám Quỷ vật cũng lưu truyền những truyền thuyết, trong đó truyền thuyết nổi danh nhất chính là Quỷ đạo chi thuật. Nghe nói nếu tu Quỷ đạo thành công, Âm quỷ có thể chuyển hóa thành Quỷ tu, có thể ngưng thực bản thể như nhân loại, bề ngoài giống với thường nhân như đúc, thậm chí có thể hành tẩu ở tu chân giới.

Quỷ tu là mộng tưởng của tất cả Quỷ vật, Diêm Sơn tất nhiên không phải là ngoại lệ.

Diêm Sơn chưa từng thấy qua Quỷ đạo chi thuật, nhưng hẳn sống đủ lâu và cũng nghe nói qua một ít về Quỷ đạo. Vừa rồi Bạch Dịch dùng thủ pháp vẽ ra đồ đằng đóa hoa chính là một loại kỳ thuật Quỷ đạo tên là “Chiêu Hồn Hoa Nở”. Vừa rồi trừ việc không có uy lực phát ra ngoài thì khí tức thượng cổ phát ra tuyệt đối không phải là giả.

Bản thân Diêm Sơn là một Quỷ vật ngàn năm, tự nhiên có thể phân biệt được bí pháp mà Bạch Dịch thi triển. Hẳn kết luận quả thực đối Phương tinh thông thượng cổ Quỷ đạo. Diêm Sơn hô lớn. “Người dạy Thượng cổ Quỷ đạo cho ta, ta giúp người giết trưởng lão Đan Các!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Quỷ Vật Tồn Tại

Với thực lực của Diêm Sơn, hẳn không có phần thắng nếu đấu lại một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ. Đối phương là trưởng lão của Đan Các, khi hẳn giao thủ với người của Thương Vân Tông, nếu bị các cường giả khác của tông môn phát hiện ra thì hẳn cầm chắc cái chết.

Một lão Quỷ ngàn năm xuất hiện ở tông môn, cao thủ trong Thương Vân Tông sẽ không bỏ qua, chắc chắn dùng toàn lực để giết chết đối phương.

Mặc dù biết rõ việc này nguy hiểm thế nào, Diêm Sơn vẫn đồng ý hiệp trợ cho Bạch Dịch. Hẳn có thể buông tha Cửu U Hàn Khí nhưng không thể chống lại được sức hấp dẫn của Quỷ đạo chi thuật.

“Nếu đã đồng ý tương trợ, sau đây chúng ta chính là minh hữu. Khối ngọc bội này có một tia Cửu U Hàn Khí, người có thể dễ dàng cư trú trong đó.” Bạch Dịch bình thản nói. Không phải hẳn có thể tính trước mà cơ bản là hẳn biết rõ tính tình của đám Quỷ vật này.

Phàm là Quỷ vật, không có tên nào không muốn trở thành Quỷ tu, nhưng trong thiên hạ, người tinh thông Quỷ đạo chi thuật còn quý hơn lông phượng hay sừng lân, không phải cứ muốn là sẽ tìm ra. Bạch Dịch không sợ Diêm Sơn sẽ không động tâm.

Diêm Sơn quan sát kỹ Bạch Dịch đang đứng trên bờ thêm một lần, trong lòng vô cùng khó hiểu. Rõ ràng đối phương chỉ là một thiếu niên mới mười sáu, mười bảy tuổi mà thôi, sao có thể tinh thông thượng cổ Quỷ đạo được?

Trầm mặc một lát, Diêm Sơn trầm giọng nói. “Ta đã đồng ý giúp người, Diêm Sơn này sẽ không đổi ý. Tuy nhiên người có thể nói cho ta biết, người thực sự là ai không?”

Bạch Dịch cười nhạt, nhẹ nhàng đáp. “Ta là Bạch Dịch, đệ tử ngoại môn của Thương Vân Tông.”

Cái Diêm Sơn hỏi chính là thân phận thật sự của Bạch Dịch nhưng Bạch Dịch chỉ có thể trả lời như vậy. Đừng nói là một tên Quỷ vật, dù trước mắt hẳn có là lão tổ của Thương Vân Tông hẳn cũng không thể nói mình là Tiêu Dao Tiên Quân được.

Diêm Sơn đã là lão quỷ ngàn năm, tất nhiên nhìn ra được đối phương không nói thật, vì vậy hẳn không hỏi nhiều mà nhìn khối ngọc bội trong tay Bạch Dịch nói. “Ngoài việc dạy ta Quỷ đạo, một tia Cửu U Hàn Khí kia người cũng phải đưa cho ta.”

“Được.”

Bạch Dịch đáp ứng không chút do dự, sau đó nói tiếp. “Nếu không nắm chắc ta sẽ không động thủ, người cũng không cần lo lắng quá mức. Chỉ cần chờ tới thời cơ thích hợp, ta có chín thành năm chắc giết chết tu sĩ Kim Đan này. Đến lúc đó người chỉ cần ra tay hết sức là được. Lúc bình thường người cứ trốn ở bên trong ngọc bội. Trong ấy có Cửu U Hàn Khí, khí tức của người sẽ không bị lộ ra ngoài, không ai có khả năng phát hiện ra người được.

Ước lượng hạt Xá Lợi trong tay, Bạch Dịch để lộ một nụ cười lạnh lùng, nói. “Bình sinh ta chán ghét nhất là lời nói và hành động bất nhất, người tốt nhất là đừng có mang tâm tư khác, nếu không, ta bóp nát Xá Lợi thì người sẽ gặp phiền toái lớn đấy.”

“Hừ!”

Diêm Sơn hừ lạnh một tiếng, quát lên. “Diêm Sơn ta từng là một vị tướng quân, chết trong một trận chiến trên sa trường cùng quân địch. Thân ta mặc dù chết đi nhưng ta có Chiến hồn bất diệt, sau đó mới hóa thành âm Quỷ phiêu đảng khắp nơi, cuối cùng tìm được cái hàn đàm này, ẩn núp tu luyện. Sau ngàn năm mới có được tu vi như hôm nay, há lại có thể giống như những loại Quỷ vật hèn mọn trong mắt người kia.”

Để hình thành nên Quỷ vật có rất nhiều phương thức. Phương thức thường thấy nhất là sinh linh sau khi chết dùng chấp niệm để hình thành âm hồn, ở nơi tụ hồn chi địa, âm khí biến hóa mà thành ra Quỷ vật.

Biết Diêm Sơn khi còn sống đã từng là một vị tướng quân, Bạch Dịch cảm thấy yên tâm khá nhiều. Hẩn thu Xá Lợi lại, trịnh trọng gật đầu nói. “Thì ra là một Chiến hồn, rất tốt, thời gian của ta không nhiều lắm, cần phải mau chóng quay trở lại tông môn. Chúng ta lên đường thôi.”

Với kinh nghiệm của mình, Bạch Dịch hiển nhiên phải biết sự khác biệt giữa những Quỷ vật khác nhau.

Tiền thân của Quỷ vật chính là âm hồn, cũng có thể gọi là oan hồn. Những âm hồn này phải có chấp niệm cực kỳ mãnh liệt mới có thể cố gắng chống lại được lực lượng triệu hoán của Lục Đạo tồn tại lại cõi dương gian. Nếu trước lúc chấp niệm biến mất mà tìm được tụ hồn chi địa thì có thể ẩn núp ở đó, trở thành Quỷ vật chính thức.

Chấp niệm của Chiến hồn chính là mong muốn giết địch, bởi vậy dẫu có trở thành Quỷ vật thì vẫn có thể dùng ý chí sát phạt dày đặc để bảo vệ thần trí khi còn sống, sự khác biệt của nó với những âm hồn khác là rất lớn.

Ở Thanh Không Vực có lưu truyền một đoạn tin đồn về âm hồn bất tán. Nghe nói nhiều năm trước, ở một trấn nhỏ bỗng sản sinh ra được một vị thần đồng, lúc sáu tuổi đã đi học, người nhà vui mừng chuẩn bị tới lúc tám tuổi sẽ để vị thần đồng này đi thi tú tài.

Lúc tám tuổi, vị thần đồng kia mắc phải bệnh nặng, nằm trên giường không dậy nổi suốt hai mươi năm sau. Người nhà tích góp tiền bạc cũng không chữa trị được, cha mẹ người này cũng vì tinh lực hao mòn quá độ mà đều thay nhau mất đi, vì vậy lúc người này hai mươi tám tuổi đã trở thành một kẻ tan cửa nát nhà, lê cái thân tàn bệnh tật bước vào trường thi, quyết tâm trước khi chết sẽ thi đậu tú tài, hoàn thành kỳ vọng năm đó của cha mẹ mình.

Với trí thông minh tuyệt đỉnh, dù nhiều năm bệnh tật dày vò, người này cũng có khả năng rất lớn thi đậu tú tài. Nhưng ở trường thi có người làm rối kỷ cương, dùng tiền mua lấy vị trí lẽ ra thuộc về vị thần đồng kia.

Ngày yết bảng, vị thần đồng này nhận kết quả thi rớt, bệnh tình càng trở nên trầm trọng.

Tên sĩ tử mua được giám khảo gặp vị thần đồng nọ, cố tình mang chuyện mình mua chuộc giám khảo để thi đỗ cho vị thần đồng nọ nghe khiến người này tức giận quá mà chết. Oán niệm tích góp trong hai mươi năm hóa thành một âm hồn kinh khủng, đêm đó chẳng những giết chết người mua chức, làm rối loạn kỷ cương kia mà còn giết chết cả nhà tên giám khảo đã nhận tiền làm bậy.

Đến lúc đó, ở tiểu trấn nọ bắt đầu xuất hiện những chuyện ma quái, mỗi đêm đều có người chết thảm, thậm chí ban ngày cũng có người nói đã từng gặp Ác quỷ hiện hình. Cuối cùng người dân trong trấn gom góp tiền bạc vạn lượng, mời đến một vị tu chân giả để đối phó với con Quỷ vật kia.

Vị tu chân giả này tưởng đó chỉ là một âm hồn bình thường, không quá để ý, sau đó phát hiện ra sự đáng sợ của đối phương, hẳn phải liều chết mới giết được âm hồn kia, bản thân hẳn cũng bị trọng thương.

Câu chuyện xa xưa này Bạch Dịch đã nghe thấy, hẳn cũng biết sự đáng sợ của chấp niệm. Vị thần đồng kia vốn là người vô tội, một khi chết thảm

thì thần trí hoàn toàn biến mất, dựa vào oán niệm tích góp trong nhiều năm mà hóa thành một oan hồn tàn nhẫn, hung ác vô cùng. Sau khi báo thù thì phạm nhân cũng giết, chẳng còn phân biệt được thiện ác.

Nếu có thể giữ lại thần trí như Chiến hồn này, vị thần đồng kia sau khi báo thù sẽ không lạm sát người vô tội nữa.

Dù sao, Chiến hồn cũng rất khó hình thành, còn phần lớn sẽ hình thành nên những âm hồn mất đi thần trí bình thường. Có thể gặp được một Chiến hồn ở chỗ này, cũng là ngoài ý muốn của Bạch Dịch.

Trước khi đi, Bạch Dịch nhìn vào hàn đàm nói. “Người có thể giúp ta mang theo mấy âm hồn không? Chỉ cần là những hồn thể bình thường là được.”

“Chỉ là mấy âm hồn bình thường mà thôi, chuyện ấy đơn giản.” Diêm Sơn nói xong, hai tay mở ra, từ đó tản mát ra một cỗ âm khí cường đại. Có hơn mười đạo hồn thể bị hãm giam cầm trong cơ thể mình, sau đó hóa thành một đạo khí tro trốn vào khối ngọc bội trong tay Bạch Dịch.

Thu ngọc bội lại, Bạch Dịch ngay lập tức ngự kiếm bay ra khỏi Thái Hằng sơn mạch, vội vàng quay trở lại tông môn.

Cuối cùng hẳn đã tìm được lực lượng giúp đỡ mình, bước tiếp theo chính là phải ngăn chặn được tên trưởng lão Đan Các kia. Bạch Dịch vừa bay vừa nghĩ cách làm sao cứu được muội muội của mình ra. Hẳn dùng toàn lực phi hành, chưa tới một ngày đã trở lại tông môn.

Đệ tử tham dự lần rèn luyện tại Thái Hằng sơn mạch vừa rồi đều đã quay trở lại tông môn, hơn mười ngày sau Bạch Dịch mới trở về. Hẳn chính là người trở về sau cùng.

Vừa trở lại Lưu Tiên Cư, Khương Đại Xuyên và Cao Nhân lập tức ra đón. Những ngày vừa rồi hai người vô cùng lo lắng. Đại Xuyên còn tưởng

tiểu thúc của hắn đã chết ở sơn mạch rồi. Vừa thấy mặt Bạch Dịch hắn đã hỏi han ân cần, biểu hiện đúng mực của một văn bối song lại bị Bạch Dịch phớt lờ.

Sau đó một chút, Dương Nhất Phàm cũng vội vàng chạy tới, nhìn thấy Bạch Dịch bình an vô sự hắn mới thở phào một hơi. Nếu Bạch Dịch gặp chuyện không may, ba năm sau hắn cũng không sống được.

Bạch Dịch nhìn thấy Dương Nhất Phàm thì tâm tình cũng an ổn trở lại. Chỉ cần Dương Nhất Phàm còn, tên trưởng lão Đan Các kia chưa thể động thủ, cũng có nghĩa là hắn còn cơ hội cứu Bạch Ngọc trở về.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Suy Đoán Kinh Khủng

Dương Nhất Phàm cười chua xót, nói. “Lần này người đi Thái Hằng sơn mạch, ta vô cùng lo lắng không an, mỗi đêm đều gặp ác mộng mà bưng tỉnh. Mạng của người cũng lớn đấy, chứ nếu người chết ở Thái Hằng sơn mạch, ta sẽ liều mạng cùng với Lũng Thiên Lý. Dù sao người mà chết đi rồi thì ta cũng chả sống được bao nhiêu lâu nữa. Trước khi chết ta nhất định mang cái tai họa kia giết đi, coi như không phụ tấm lòng của mấy trăm đệ tử ngoại môn.

Nói xong, thần sắc Dương Nhất Phàm bỗng biến đổi, đứng phắt dậy. Khuôn mặt hắn đầy vẻ kinh hãi, hắn thấp giọng hỏi. “Cả người và Lũng Thiên Lý đều chưa về, những người khác đều suy đoán hai người đã chết ở Thái Hằng sơn mạch. Hiện giờ người đã trở về mà Lũng Thiên Lý vẫn không có tin tức gì. Chẳng lẽ...”

“Hắn không về được nữa.” Bạch Dịch bình thản đáp.

“Người đã giết hắn rồi?” Dương Nhất Phàm kinh hãi, thấp giọng hỏi, sau đó chột cười to. “Tốt lắm! Chết thật tốt! Những đệ tử ngoại môn đã chết ở Nhập Vân Cốc nếu biết Lũng Thiên Lý đã chết, nhất định bọn chúng sẽ hô to thống khoái.”

Tâm bệnh lớn nhất của Dương Nhất Phàm chính là nỗi lo sợ Lũng Thiên Lý sẽ làm hại Bạch Dịch. Hôm nay tâm bệnh đã được trừ, hắn cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm vô cùng. Nỗi lo lắng thường trực nhiều ngày nay đã được quét sạch. Dấu hiệu tu vi ngưng trệ cũng đã có tín hiệu buông lỏng.

“Lũng Thiên Lý đã chết, họa lớn của hai chúng ta coi như được trừ rồi. Với thiên phú của người, không bao lâu cảnh giới sẽ còn cao hơn ta, việc trở thành đệ tử chân truyền là việc nằm trong tầm tay.”

Dương Nhất Phàm rất cao hứng, hân nói tiếp. “Hai vị trưởng lão Văn, Võ đều có cảnh giới cao thâm mạt trắc, với thiên phú của người, dù bái ở Phù Diêu Phong hay Bích Lạc Phong cũng đều nắm chắc mười phần. Nhưng ta khuyên người tốt nhất nên bái vào Vọng Nguyệt Phong. Một khi trở thành đệ tử chân truyền của tông chủ, thành tựu tương lai sau này của người là không thể hạn lượng được. Có lẽ sẽ có cơ hội trở thành tông chủ.”

Thiên phú tu luyện mà Bạch Dịch hiển lộ ra là điều mà Dương Nhất Phàm rất ít được thấy trong cuộc đời y. Đừng nói là hân, dù là toàn bộ Thương Vân Tông cũng chưa từng nghe nói đệ tử phạm nhân nào, trong không đầy nửa năm đã tu luyện đạt tới Luyện Khí hậu kỳ. Cho nên Dương Nhất Phàm rất coi trọng Bạch Dịch, cố hết sức đề cử hân trở thành đệ tử môn hạ của tông chủ, hy vọng có thể có được thân truyền của tông chủ.

Trở thành đệ tử chân truyền của Vọng Nguyệt Tông không phải việc dễ dàng. Môn nhân của mạch này cũng có số lượng ít nhất, nhưng dù chỉ là đệ tử của Vọng Nguyệt Phong thôi, thì dù không phải là đệ tử chân truyền cũng đều có thiên phú cực cao. Đệ tử của Vọng Nguyệt Phong ít nhất những thực lực lại là mạnh nhất trong tất cả các phong còn lại. Dương Nhất Phàm biết rõ điểm ấy nên mới đưa ra đề nghị Bạch Dịch bái nhập vào Vọng Nguyệt Phong.

Trong khi Dương Nhất Phàm cao hứng giảng giải không ngừng, Bạch Dịch vẫn giữ thái độ trầm mặc, mặt không biến sắc, chẳng hề vui mừng vì đã trừ được kẻ thù, cũng không có vẻ mong chờ tiền đồ trước mắt. Tâm tình hân trầm tĩnh như mặt nước lặng.

Nói cả buổi, Dương Nhất Phàm phát hiện Bạch Dịch không nói một lời, lúc này hân mới chú ý tới thần sắc của đối phương, vẻ vui mừng cũng trở

nên nhạt dần.

Vừa nghi hoặc, Dương Nhất Phàm vừa hỏi. “Người sao thế, người không quan tâm tới con đường tu chân của mình sao?”

Bạch Dịch than khẽ. “Thứ ta quan tâm chính là tử kiếp sắp tới của Dương chấp sự.”

Dương Nhất Phàm cả kinh, sau đó miễn cưỡng nở nụ cười nói. “Quý vật trong cơ thể ta còn trấn áp được ba năm nữa. Chỉ cần người có được tin tức của vị trưởng bối trong nhà kia thì ta có thể cứu được. Nếu sau ba năm mà vị trưởng bối trong nhà người vẫn chưa về thì coi như ta không may, cũng không trách người khác được.”

Nhớ tới Quý vật trong cơ thể, Dương Nhất Phàm hiện ra vẻ lo lắng, cô đơn. Hắn còn tưởng rằng thứ Bạch Dịch nhắc tới chính là Quý vật trong cơ thể mình mà không biết được rằng có một chuyện còn kinh khủng hơn việc bị Quý vật phụ thể đã ở ngay trước mắt.

“Dương Chấp sự đã nghe qua Di Căn chi pháp bao giờ chưa?” Bạch Dịch hỏi, ngữ khí lạnh lẽo.

Nghe tới bốn chữ này, sau lưng Dương Nhất Phàm đã nổi lên một luồng khí lạnh, tinh thần cũng run lên. Hắn cau mày đáp. “Di Căn là tà thuật. Truyền thuyết từ thời thượng cổ, tu chân giả vì muốn có ngũ hành Linh căn nên mới sáng chế ra pháp thuật tà ác này, nó có thể cưỡng ép đoạt Linh căn từ cơ thể người khác. Nhưng nó đã thất truyền nhiều năm, hơn nữa vài ngàn năm trước, Tiên Quan đã từng truyền ra Tru Tà Lệnh, những người có gan sử dụng tà thuật này đều sẽ bị giết toàn tộc.”

Tiếng tăm của tà thuật Di Căn này thật lớn, rất nhiều tu chân giả đều nghe qua nhưng căn bản là chưa có ai được thấy tận mắt. Hơn nữa Tru Tà Lệnh là do Tiêu Dao Tiên Quân tự mình truyền xuống, toàn bộ tu chân giới ở Thanh Không Vực không có ai là không biết.

Lẳng yên nhìn Dương Nhất Phàm, Bạch Dịch hạ giọng nói tiếp. “Tiêu Dao Tiên Quân đã chết rồi.”

Tiêu Dao Tiên Quân vẫn lạc đã mười sáu năm, Thanh Không Vực sớm đã vô chủ, Tru Tà Lệnh của mấy ngàn năm trước nay đã trở thành truyền thuyết.

Trong lòng Dương Nhất Phàm cũng nổi lên một cảm giác bi tráng. “Tiên Quân vẫn lạc nhưng tu chân giới ở Thanh Không Vực vẫn còn. Chỉ cần cường giả ba châu vẫn tồn tại như cũ thì Thanh Không Vực cũng sẽ không suy bại như gần đây. Một khi Thanh Không Vực lại xuất hiện một vị cường giả Tán tiên thì sẽ lại đứng ở thế bất bại như cũ. Như khi Tiên Quân còn tại thế, người chính là Cửu Vực chi chủ!”

Ở nhân gian, Tán tiên mới là cường giả đỉnh phong. Một đại lục mà xuất hiện một vị Tán tiên thì đại lục ấy sẽ vạn năm hưng thịnh, sinh cơ phồn vinh, tu chân giới lại càng thêm cường thịnh. Tuy cường giả Tán tiên rất ít để ý tới tu chân giới, nhưng lại có lực uy hiếp cường đại, những cường giả ở các Đại Vực khác sẽ không dám tới đây để tranh cướp tài nguyên.

Tu chân giới bên trong Thanh Không Vực sẽ tranh giành lẫn nhau, thậm chí chém giết lẫn nhau nhưng dù sao cũng là tranh đấu nội bộ, dù là phương thế lực nào đạt được thiên tài địa bảo thì cũng đều thúc đẩy tu chân giới ở Thanh Không Vực ngày càng lớn mạnh hơn. Nếu như bị cường giả ngoại vực cướp đoạt tài nguyên thì tu chân giới ở đây sẽ ngày càng suy bại, thậm chí có thể trở thành một Đại vực phụ thuộc hoặc nô lệ.

Tại Thanh Không Vực, có bảy đại Tán tiên thì Tiêu Dao Tiên Quân là chi chủ, chính là sự kiêu ngạo và tin tưởng của tất cả tu sĩ trên đại lục này. Nhưng mười sáu năm trước, niềm kiêu hãnh này đã vẫn lạc, niềm tin của những tu sĩ trên Thanh Không Vực cũng theo đó mà biến mất.

Thời điểm Dương Nhất Phàm nói ra những điều này, tuy rằng âm vang sục sôi nhưng lực lượng còn không đủ. Tu chân giới hiện giờ, cường giả Đại Thừa còn thừa hơn cả phương mao lân giác, nào ai biết tới bao giờ Thanh Không Vực mới lại sản sinh ra một cường giả Tán Tiên đây.

Bạch Dịch nói xong một câu cuối thì lâm vào trầm mặc. Dương Nhất Phàm phát hiện ra có chuyện bất thường, hăn nghi ngờ hỏi. “Trong nhà ngươi dù sao vẫn còn có vị trưởng bối kia, với tu vi Luyện Khí của ngươi mà lại biết về tà thuật Di Căn này, ngươi nhắc tới nó là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi phát hiện có người đang muốn sử dụng tà thuật này?”

“Cái tên Dương Hải người đã nghe qua bao giờ chưa?” Bạch Dịch chậm rãi nói.

“Đại sư huynh!” Dương Nhất Phàm giật mình, hoảng sợ nói. “Ba mươi năm trước, Đại sư huynh của ta chính là Đan Các thủ đồ, là người của Đan Các nhất mạch. Nghe nói năm đó sư huynh vì ăn trộm một hạt Linh Đan trân quý của sư tôn mà bị phế bỏ tu vi, nhốt vào Thiên Lao... Làm sao ngươi biết hăn?”

“Lần trước, lúc đi nhận nhiệm vụ ở Thiên Lao ta đã được gặp Dương Hải.” Ngữ khí trong giọng nói của Bạch Dịch chợt biến đổi, hăn hỏi. “Ngươi cũng biết thuộc tính Linh căn trong cơ thể Dương Hải?”

Mặt mũi Dương Nhất Hải tràn đầy nghi hoặc, hăn lắc đầu không biết.

“Dương Hải có song hệ Kim, Thổ Linh căn.” Bạch Dịch nhìn Dương Nhất Phàm đáp. “Ngươi cũng biết thuộc tính trong cơ thể của Bạch Ngọc là gì chứ?”

Lúc trước, trưởng lão kiểm tra Linh căn của tân đệ tử, Dương Nhất Phàm đứng ở một bên nên hăn biết Bạch Ngọc chính là muội muội của Bạch Dịch, cũng biết thuộc tính Linh căn trong cơ thể của nàng. Hăn thốt lên. “Muội muội của ngươi có thuộc tính Thủy, Mộc song hệ Linh căn.”

Nghe mấy câu hỏi của Bạch Dịch, nổi nghi hoặc và khó hiểu trong lòng Dương Nhất Phàm càng tăng lên. Đúng lúc đó, thần sắc hắn biến đổi lớn, và hắn nhớ ra thân thể mình có chính là Hỏa Linh căn.

“Ba người chúng ta đều là đệ tử của Đan Các, gộp lại vừa vặn đủ ngũ hành Linh căn. Chẳng lẽ...” Dương Nhất Phàm nghĩ tới đây sắc mặt đã trắng bệch, giọng nói cũng trở nên run rẩy. “Chẳng lẽ sư tôn hắn muốn dùng mạng của chúng ta để cải tạo hậu thiên ngũ hành Linh căn?”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Tuyệt Mạch Đan

“Không có khả năng... Không thể nào!”

Dương Nhất Phàm hô lên như một kẻ điên. “Sư tôn có tấm lòng nhân hậu, ở Thương Vân Tông này mọi người đều biết. Lão nhân gia người dốc lòng tu luyện trên trăm năm mới có được thành tựu như ngày hôm nay. Trong mắt các đệ tử của Đan Các, sư tôn chính là một lão nhân đức cao vọng trọng, tuyệt đối không thể làm ra sự tình tà ác như vậy được.”

Sau khi rống lên một lúc, Dương Nhất Phàm đã dần bình tĩnh trở lại. Tin tức của Bạch Dịch dẫn tới suy nghĩ kinh khủng của hắn khiến nhất thời hắn không chấp nhận được.

Dương Nhất Phàm trở nên trầm mặc, cẩn thận suy nghĩ một hồi. Hắn phát hiện quả thực nếu thuộc tính Linh căn của Dương Hải là Kim Thổ, vậy thì ba người bọn hắn gộp vào một chỗ chính là đã đủ ngũ hành Linh căn. Sự trùng hợp này cũng quá mức quỷ dị.

“Bạch Ngọc mất tích ở Thái Hằng sơn mạch, ta đã tìm kiếm nhiều ngày mà không tìm được hài cốt của nàng.” Bạch Dịch cất giọng lạnh như băng.

Nghe thấy tin tức này, sắc mặt Dương Nhất Phàm càng thêm trắng bệch. Hắn không phải người ngu muội, hiện giờ đã sinh ra một sự hoài nghi nhất định đối với vị sư tôn kia.

“Có lẽ, đây chỉ là sự trùng hợp thì sao.” Dương Nhất Phàm vẫn chưa thể tin nói.

“Trùng hợp?” Bạch Dịch cười lạnh nói. “Dương Hải không hiểu sao lại đi ăn vụng Linh đan, còn tu vi của người thì không tiến mà lui nên bị trục xuất khỏi sư môn. Muội muội ta mất tích ở Thái Hằng sơn mạch. Ba người các người gom lại thì vừa đủ ngũ hành Linh căn. Những trùng hợp này có hơi quá nhiều đấy.”

Trong mắt Dương Nhất Phàm dần hiện ra một tia sợ hãi mơ hồ. Hắn không dám phản bác mà thấp giọng hỏi. “Có thật người chắc chắn sư tôn muốn dùng tới tà thuật kia?”

Bạch Dịch không trả lời câu hỏi của hắn, mà hỏi ngược lại. “Trước khi người ở đây, cảnh giới không thể tiến thêm lên được thì trưởng lão Đan Các có từng thi triển cấm chế hay loại pháp thuật nào đối với người không?”

Đối với việc Dương Nhất Phàm đánh mất thiên phú tu luyện, cảnh giới không tiến còn lùi Bạch Dịch vốn không để ý. Hiện giờ để làm cho đối phương tin tưởng sắp có mối họa lớn giáng xuống đầu, hắn phải quay ngược chân tướng tìm về thời điểm đối phương bắt đầu xảy ra chuyện.

“Không có.” Dương Nhất Phàm khẳng định nói.

Trầm ngâm một lát, Bạch Dịch lại hỏi. “Vậy người có từng ném qua một loại Linh đan đặc thù nào không?”

Lần này Dương Nhất Phàm nhớ lại rất lâu, sau cùng vẫn lắc đầu đáp. “Thời điểm ta đạt tới Trúc Cơ, để xây dựng vững chắc căn cơ cảnh giới của ta, sư tôn từng cho ta ăn rất nhiều Linh đan Bát phẩm, chủng loại cũng rất nhiều. Lúc ấy ta không nhận ra được hết các loại Linh đan kia. Sư tôn nói đây đều là các loại Linh đan giúp củng cố tu vi, giúp tĩnh tâm tập trung tư tưởng, suy nghĩ.”

Nói xong, bỗng Dương Nhất Phàm nhớ tới điều gì đó, hắn nói. “Những Linh đan kia có chừng mấy chục hạt, trong đó có mười hạt Linh đan màu

bạc. Bởi vì màu sắc đặc thù nên ta vẫn còn nhớ rõ, cũng không biết nó tên gọi là gì.”

Nghe tới màu sắc của Linh đan, hai hàng lông mày của Bạch Dịch khẽ động, hần hỏi. “Người khẳng định những Linh đan kia đều là bát phẩm?”

“Ta khẳng định.” Dương Nhất Phàm gật đầu. “Từ trình độ nồng đậm của Linh khí toát ra, ta có thể kết luận tất cả chúng đều là Linh đan bát phẩm. Lúc bản trưởng sư tôn đã từng nói với ta, những thứ ấy đều là Linh đan bát phẩm để cho ta sử dụng, sẽ có nhiều chỗ tốt.”

“Đúng là có nhiều chỗ tốt rất lớn.” Bạch Dịch cười nói. “Tốt đến nỗi cảnh giới của người không những bị đình trệ mà còn thụt lùi.”

Dương Nhất Phàm kinh hãi, vội vàng nói. “Người nói gì? Cảnh giới của ta đình trệ không phải vì thiên phú biến mất mà vì do ta ăn những Linh đan bát phẩm kia vào?”

“Trừ phi thần trí người bị hủy, nếu không thiên phú sẽ không biến mất, bởi vì thiên phú không thể biến mất được. Những Linh đan màu bạc người nuốt năm đó căn bản không phải là Linh đan bát phẩm gì cả.”

Bạch Dịch không muốn tốn thời gian giảng giải về thiên phú của Dương Nhất Phàm, mà hần nói thẳng. “Bởi vì Linh đan bát phẩm không có bất kỳ loại nào có màu bạc cả. Chỉ có thất phẩm mới có một loại Linh đan mà bề mặt hiện lên màu bạc, gọi là Tuyệt Mệnh Đan. Nếu nuốt một hạt vào thì có thể khóa kín kinh mạch trong mấy năm. Người nuốt một lúc mười hạt tu vi không thụt lùi mới là lạ. Hơn nữa trong vòng năm mươi năm nếu không có cách giải trừ được hiệu của Tuyệt Mạch Đan, dẫu người tu luyện thể nào thì cảnh giới của người khó có thể tiến được nửa bước nào.”

“Tuyệt Mạch Đan? Thất phẩm?” Dương Nhất Phàm thấp giọng hô lên. Cho tới bây giờ hần còn chưa hề nghe tới cái tên Tuyệt Mạch Đan này lần

nào, hơn nữa đan dược thất phẩm tuyệt không phải thứ mà đệ tử Trúc Cơ có thể có được.

Những lời Bạch Dịch hôm nay đã hoàn toàn làm cho Dương Nhất Phàm rung động. Hắn ngày càng tin tưởng, vị sư tôn hòa ái kia thực ra lại là một ác ma khủng bố đáng sợ.

“Sự tồn tại của Tuyệt Mạch Đan có rất ít người biết, với tu vi hiện nay của ta cũng không thể luyện chế ra được nên không có cách nào khiến cho người nhìn thấy nó. Nếu người còn chưa tin, chúng ta sẽ xác nhận lại một lần.” Bạch Dịch nói xong liền lấy ra một mặt gương đồng tinh xảo.

“Truy Hồn Kính của Lũng Vô Nhai! Thật không ngờ hắn lại đem bảo bối này cấp cho đệ đệ của mình.” Vừa thấy cái gương đồng, Dương Nhất Phàm đã thấp giọng hô lên, sau đó vội nói. “Thứ này quá nóng bỏng, người không được để người khác biết người đang giữ nó. Nếu bị Lũng Vô Nhai biết thì hắn sẽ báo thù cho Lũng Thiên Lý.”

“Chỉ là một kiện Pháp khí truy tung mà thôi, vốn không có tác dụng lớn nào, nhưng hiện giờ lại có đất dụng võ rồi. Có mặt gương đồng này trong tay thì có thể kiểm tra xem vị sư tôn kia của người có thực sự tìm thấy tà thuật Di Căn kia hay không.” Bạch Dịch lạnh lùng nói. “Mang ta đi Đan Các mau.”

“Đi chịu chết ư?” Dương Nhất Phàm kinh hãi hô lên. “Chúng ta phải suy nghĩ cẩn thận một phen, nếu không có giải pháp thì có thể đi bầm báo với Chấp Pháp Điện, hoặc đi bầm báo với Tông chủ cũng được.”

“Người cho một cường giả Nguyên Anh sẽ tin lời chúng ta hay sao?” Sắc mặt Bạch Dịch càng lạnh lẽo, hắn nói tiếp. “Hơn nữa một khi để lộ tin tức ra, sợ là hai người chúng ta khó mà sống được.”

Đối phương là một trưởng lão, hơn nữa lại nắm giữ trong tay Đan Các, là trọng địa của tông môn. Đệ tử Đan Các tuy không dám nhận là mạnh nhất

tông môn nhưng cũng thua kém không nhiều lắm. Những trưởng lão khác nếu cần Linh đan hoặc Linh thảo đặc thù thì đều phải tới Đan Các. Qua nhiều năm, quan hệ của trưởng lão Đan Các như thế nào thì mọi người đều có thể hình dung ra được. Chỉ sợ Dương Nhất Phàm vừa mới đi bẩm báo sự việc, Đan Các nghe thấy hơi gió thì trưởng lão Đan Các đã tiên hạ thủ vi cường rồi.

“Chuyện đó..., vậy càng không thể đi Đan Các được rồi. Chúng ta phải tìm ra sách lược vẹn toàn đã.” Dương Nhất Phàm bối rối.

“Có phải sau khi rèn luyện ở Thái Hằng sơn mạch về, tông môn sẽ tổ chức tam tông luận võ, mời cả hai đại tông môn khác tham dự?” Bạch Dịch đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy. Còn không tới nửa tháng nữa là tới kỳ tổ chức tam tông luận võ. Người nói là...” Dương Nhất Phàm nói tới đây thì ngừng lại, rơi vào trạng thái trầm tư.

“Nếu đã mới tới ba đại tông môn, vậy trưởng lão của Đan Các không thể không trình diện được. Người yên tâm, trước khi kỳ luận võ chấm dứt, vị sư tôn kia của người sẽ không ra tay đối với người đâu.” Bạch Dịch khẳng định. “Hơn nữa ta đi Đan Các chỉ là để lấy vài thứ mà thôi.”

Trầm ngâm hồi lâu, Dương Nhất Phàm cắn răng nói. “Được rồi, ta sẽ dẫn người đi Đan Các. Đến người còn không sợ, ta chỉ là người sống không quá ba năm nữa thì có sợ gì. Cùng lắm là chết sớm hơn hai năm mà thôi.”

Từ khi quen biết tới nay, Dương Nhất Phàm ngày càng tín nhiệm Bạch Dịch hơn. Lúc này hẳn đã quyết định sẽ mang theo Bạch Dịch rời khỏi Lưu Tiên Cư, đi vào một tòa nhà cực to lớn ở một khu vực gần đó.

Đan Các cực kỳ rộng lớn, chẳng khác nào một tòa hoàng cung. Trong đó có rất nhiều lầu các lớn nhỏ trải rộng ra các nơi, khói xanh mờ nhạt làm

tăng thêm cảm giác thần bí. Đi vào khu vực gần Đan Các có thể cảm nhận rõ nhiệt độ dần tăng cao, cảm giác khá giống với khi đi vào Địa Hỏa Quật.

Đan Các không phải là Địa Hỏa Quật của Luyện Khí Điện, không phải là nơi đệ tử tông môn có thể tùy ý ra vào. Nơi đây chứa Linh đan của Thương Vân Tông, có thể nói nó giống như một tòa bảo khố. Nếu không có Dương Nhất Phàm, thân phận đệ tử ngoại môn của Bạch Dịch không thể giúp hắn vào nơi này được.

Trước kia Dương Nhất Phàm chính là một đệ tử của Đan Các, sau khi báo ra danh tự, không lâu sau thì có một vị đệ tử chân truyền có chòm râu dê tuổi chừng năm mươi đi ra.

Vị này tên gọi Vương Hạo, vẻ mặt rất già nua. Dương Nhất Phàm nhìn thấy thì nhanh chóng ôm quyền bái kiến. “Vương sư huynh!”

Thấy Dương Nhất Phàm, Vương Hạo không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ đáng tiếc. Mấy năm trước Dương Nhất Phàm vẫn được các trưởng lão của Đan Các rất coi trọng, hiện giờ địa vị chỉ là một tên Chấp sự ngoại môn thấp kém mà thôi.

“Thì ra là Dương sư đệ, người tới Đan Các có việc gì? Sư tôn đã bế quan nhiều ngày rồi.” Vương Hạo nghĩ đối phương muốn đi gặp sư tôn nên vội nói.

Dương Nhất Phàm nghe nói sư tôn đang bế quan thì tâm tư cũng được thả lỏng. Hắn chỉ Bạch Dịch ở bên cạnh nói. “Ngoại môn có vị đệ tử muốn nghe ngóng tin tức muội muội của hắn nên ta mới dẫn hắn tới đây.”

Vương Hạo khẽ nhíu mày. Đan Các là trọng địa, đệ tử bình thường không có tư cách tiến vào, huống chi chỉ là một tên đệ tử ngoại môn. Nhưng khi hắn nhìn rõ khuôn mặt của thiếu niên bên cạnh Dương Nhất Phàm thì kinh ngạc hô lên. “Là người!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Hư Đỉnh Chi Pháp

Vị Vương Hạo này chính là đệ tử Đan Các mà vài ngày trước lúc hắn quay trở về tông môn đã gặp được. Từ miệng người này hắn mới biết tin muội muội của mình đã mất tích tại Thái Hằng sơn mạch.

Sau khi nhận ra Bạch Dịch, trong lòng Vương Hạo không khỏi dâng lên một nỗi bi ai. Vị sư muội hoạt bát kia hiện giờ vẫn thất lạc ở Thái Hằng sơn mạch, thật là đáng tiếc.

“Vương sư huynh, ta muốn đi lấy lại di vật của Ngọc nhi.” Bạch Dịch trầm giọng nói.

Wương Hạo gật đầu, sau đó quay người bảo. “Đi theo ta.”

Wương Hạo mang Bạch Dịch và Dương Nhất Phàm tiến vào nơi cư ngụ của đệ tử chân truyền Đan Các, sau đó chỉ vào một tiểu viện sạch sẽ nói. “Nơi này chính là chỗ ở của tiểu sư muội khi còn sống. Ai...”

Sắc mặt Bạch Dịch có chút trắng bệch, không nói gì, nhanh chóng đi vào trong viện, gói ghém tất cả quần áo mà muội muội hắn lưu lại, sau đó tạ ơn Vương Hạo rồi cùng Dương Nhất Phàm rời khỏi Đan Các.

Trở về Lạc Tiên Cư, Dương Nhất Phàm mới hỏi. “Người mang những thứ quần áo này về thì có tác dụng gì?”

Trở lại phòng, Bạch Dịch bắt đầu tìm kiếm trong đám quần áo của muội muội mà không trả lời. Chẳng bao lâu, hắn đã phát hiện ra trên vạt áo của một chiếc áo còn có vết máu mơ hồ trên nền vải thô.

Cái bộ quần áo mộc mạc này chính là bộ đồ Bạch Ngọc mặc lúc nàng rạch mặt khi còn ở con hẻm Bồ Y. Bạch Ngọc là người rất tiết kiệm, dù trở thành tu chân giả rồi nàng cũng không muốn ném cái áo này đi mà vẫn giữ lại.

Tìm được bộ y phục này rồi, Bạch Dịch lấy Truy Hồn Kính ra. Lúc này rốt cuộc Dương Nhất Phàm đã hiểu được vì sao đối phương phải đi Đan Các.

Chỉ cần nhỏ một giọt máu tươi của Bạch Ngọc xuống mặt gương, nó có thể chỉ ra tung tích chính xác của nàng. Nếu Bạch Ngọc còn đang bị nhốt tại Đan Các, không phải chết ở sơn mạch Thái Hằng thì sự tiên đoán của Bạch Dịch đã trở thành sự thật.

“Biện pháp tốt.” Dương Nhất Phàm lên tiếng khen, sau đó nhướn mày. “Có điều vết máu trên y phục này đã bị khô rồi, chỉ còn một vệt mờ mờ mà thôi, ta sợ Truy Hồn Kính sẽ không có hiệu lực.”

Chỉ có nhỏ máu tươi lên mặt gương thì Truy Hồn Kính mới có tác dụng, hiện ra thân ảnh chủ nhân của nó. Vết máu lưu lại trên quần áo căn bản là không có tác dụng gì.

Bạch Dịch vẫn giữ im lặng, ánh mắt hiện ra một tia sắc bén. Hắn nâng tay phải lên, lòng bàn tay chỉ lên trời, năm ngón tay rộng mở nâng bộ quần áo nhuộm máu của Bạch Ngọc, tay trái hắn bấm ra một chú quyết vô cùng tối nghĩa.

Trong khoảnh khắc đó, một cỗ lực lượng kỳ dị lẳng không hiển hiện, mang theo một tia nóng rực. Chú quyết mà Bạch Dịch bấm bằng tay trái như được bao bọc bởi một cỗ nhiệt khí, theo chú quyết không ngừng biến ảo, cỗ nhiệt khí này ngày càng phát ra nhiệt lượng lớn hơn, vô cùng kỳ dị.

Liên tiếp bấm chú quyết, vầng trán Bạch Dịch đã toát ra một tầng mồ hôi mịn, Linh khí trong cơ thể như thủy triều tràn vào tay phải. Hắn chỉ bấm

chú quyết nhưng đã tiêu hao hết hơn phân nửa Linh khí trong cơ thể.

Bấm xong bộ chú quyết, tay trái Bạch Dịch xòe ra hai ngón tay điểm mạnh vào bộ quần áo ở tay phải. Chỉ thấy có một luồng khí tức trong suốt xuất hiện, nhìn rất giống một đoàn hỏa diễm trôi nổi thiêu đốt trên mặt bộ quần áo.

Lúc hỏa diễm xuất hiện, quần áo của Bạch Ngọc từ từ tan ra như bị hỏa diễm thiêu đốt nhưng vết máu nhàn nhạt trên bộ quần áo thì lại không bị hòa tan, nó dần dần ngưng tụ lại một chỗ.

Phía trên tay phải Bạch Dịch, khi bộ quần áo hoàn toàn bị tan rã hết, có sáu mảnh vỡ mỏng như cánh ve xuất hiện lơ lửng rồi hợp lại thành một cái tiểu đỉnh. Bên trong cái đỉnh, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện có một đám tơ máu trôi nổi, chính là vết máu lưu lại trên bộ quần áo kia.

Dương Nhất Phàm đứng ở một bên, hẩn nhìn Bạch Dịch bấm động chú quyết mà nghi nghi hoặc hoặc, lúc vết máu ngưng tụ lại thì thể hiện ra vẻ mặt không thể nào tin được. Tới lúc nhìn thấy cái tiểu đỉnh trong suốt, hẩn hô lớn. “Dùng chưởng thành lô, Hư Đỉnh chi pháp!”

Lúc này, Dương Nhất Phàm đã hoàn toàn bị dọa cho khiếp sợ không khác gì lúc hẩn biết việc sư tôn hẩn muốn thi triển tà pháp Di Căn, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Hư Đỉnh chi pháp chính là phương pháp dùng lòng bàn tay để hình thành một cái lò đan hư ảo. Không cần đan đỉnh vẫn luyện được đan dược, luyện được pháp khí. Nó là một pháp môn cao thâm đã gần như trở thành truyền thuyết. Dù là cường giả Nguyên Anh cũng không có mấy người tinh thông pháp môn này. Những trưởng lão của Đan Các tất nhiên cũng không thể thi triển ra được, lúc luyện đan đều phải dùng tới đan đỉnh.

Tận mắt nhìn thấy một thiếu niên Luyện Khí kỳ có thể thi triển ra pháp thuật này, Dương Nhất Phàm như nhìn thấy một con mèo nhà vừa nuốt

chứng một còn hồ lớn. Sự kích động khiến hấn đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt trở nên ngu ngơ cho tới lúc cái đỉnh trong tay Bạch Dịch biến mất hấn mới như bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị.

Hiển lộ ra Hư Đỉnh chi pháp cũng là việc bất đắc dĩ đối với Bạch Dịch. Nếu như dùng Địa Hỏa thì cả bộ quần áo và vết máu đều bị tiêu hủy hết vì Địa Hỏa dù yếu cũng là hỏa diễm. Chỉ có vận dụng Hư Đỉnh chi pháp mới có thể dùng Linh khí khống chế nhiệt độ làm bong tróc vết máu ra.

Hư đỉnh đã biến mất rồi, Bạch Dịch liền nắm lấy Truy Hồn Kính, để tơ máu trong lòng bàn tay rơi xuống mặt kính.

Trên mặt kính tối màu chợt hiện lên một đạo thanh quang (ánh sáng xanh), cho tới khi sợi tơ máu biến mất thì mặt kính dần hiện ra một hình ảnh mơ hồ.

Trung tâm hình ảnh đen kịt, xa xa có hỏa quang chớp động. Trong ngọn lửa lúc tối lúc sáng, hấn miễn cưỡng có thể nhìn ra một dáng người nhỏ bé bị cột vào trên một tảng đá lớn, nhìn không rõ khuôn mặt là nam hay nữ.

Hình ảnh mơ hồ lóe lên rồi biến mất không để lại dấu tích gì nữa.

Dùng một sợi tơ máu của Bạch Ngọc để truy tung tới đó thì người ấy tất nhiên phải là Bạch Ngọc rồi. Lúc nhìn thấy hình ảnh đó, Bạch Dịch thở ra một hơi nặng nề.,

Mặc kệ hấn suy đoán như thế nào thì cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không hề có chứng cứ cụ thể. Nhưng hiện giờ Truy Hồn Kính đã cho thấy hình ảnh Bạch Ngọc thì hấn đã có thể khẳng định Bạch Ngọc không chết, hơn nữa khoảng cách từ chỗ nàng tới chỗ này chỉ chưa tới trăm dặm.

Dương Nhất Phàm nhìn hình ảnh hiện ra trong Truy Hồn Kính thì ngời phịch xuống. Hấn vẫn luôn tín nhiệm Bạch Dịch nhưng vẫn còn lưu lại một

tia hy vọng, hy vọng rằng Bạch Dịch đã suy đoán sai lầm, hy vọng sự tôn của hắn không phải loại ác nhân như thế.

Nhưng bây giờ hy vọng của hắn đã sụp đổ hoàn toàn rồi!

Sau một hồi lâu, Dương Nhất Phàm nhìn như đã già đi cả chục tuổi, hắn cất giọng yếu ớt. “Ba người chúng ta chắc chắn sẽ phải chết có đúng không?”

“Người muốn chết như vậy sao?” Bạch Dịch nói, giọng không nghe ra buồn hay vui.

“Ai muốn chết chứ...” Tinh thần Dương Nhất Phàm chấn động, ánh mắt đã khôi phục chút thần thái, hắn vội hỏi. “Bạch Dịch, người có biện pháp rồi hả?”

Lặng yên nhìn Dương Nhất Phàm một lúc, Bạch Dịch mới chậm rãi mở miệng. “Chỉ cần người nghe ta sắp xếp, chỉ ít có năm thành trở nên có thể sống sót. Dù người có chết ta cũng sẽ báo thù cho người.”

Cười khở một tiếng, Dương Nhất Phàm bất đắc dĩ nói. “Người nói đúng, ta nghe lời người, nếu không có phương pháp xử lý cái Quỷ vật kia thì ta cũng không sống được bao lâu nữa.”

“Được.” Bạch Dịch bỗng quát lên một tiếng. “Dùng thần niệm của người, bảo vệ thật chặt Tử phủ trong Đan điền, ta sẽ thay người diệt trừ Quỷ vật trên người.”

Dương Nhất Phàm chuyển từ sửng sờ sang kinh hãi, vội ngưng thần tĩnh khí, khoanh chân ngồi xuống, dùng toàn bộ thần niệm câu thông với Tử Phủ như lúc đang tu luyện tâm pháp.

Khẽ gật đầu, Bạch Dịch lại một lần nữa bấm động chú quyết, thi triển ra nạp hồn chi thuật đã từng sử dụng để giam cầm huỳnh đệ Cát thị lúc còn ở

Nhập Vân Cốc.

Hắn vừa thi triển thuật pháp, sắc mặt trắng bệch của Dương Nhất Phàm đột nhiên hiện ra một tầng màu xanh đậm quý dị, hơn nữa còn không ngừng vận vẹo giống như đang vô cùng thống khổ.

Bạch Dịch vận dụng Hư Đình chi pháp đã hao phí gần như toàn bộ Linh khí, lúc này thi triển ra Nạp Hồn Thuật thì không đủ Linh khí, không cách nào tiếp tục. Hắn chỉ có thể bức Quý vật trong người Dương Nhất Phàm hiện ra bên ngoài cơ thể mà không thể khu trừ triệt để đi được.

“A!”

Dương Nhất Phàm đột nhiên kêu to lên, vẻ mặt xanh mét vô cùng thống khổ, hắn không ngừng ôm đầu, lắc lư. Sau đó hắn bỗng trở lại yên lặng, chậm rãi ngừng đầu, cảm phần nhìn Bạch Dịch. Đồng tử trong mắt không còn nữa mà chỉ còn là một mảnh trắng xóa.

“Người... muốn chết!” Yết hầu Dương Nhất Phàm rung động phát ra một tiếng gầm nhẹ nặng nề, hoàn toàn không giống với giọng nói bình thường của Dương Nhất Phàm. Sau khi nói xong, hắn liền giương nanh múa vuốt đánh tới Bạch Dịch.

Nhìn vào Dương Nhất Phàm lúc này đã bị Quý vật khống chế, bạch Dịch chỉ hừ lạnh một tiếng, trong tay lấy ra một khối ngọc bội, quát khê. “Diêm Sơn, giúp ta thu hồi âm Quý này.”

Hô!

Bạch Dịch vừa nói xong, chỉ thấy trên mảnh ngọc bội hiện lên một đám sương mù màu đen, sau đó nhanh chóng biến hóa thành một bàn tay lớn trực tiếp vỗ lên đỉnh đầu Dương Nhất Phàm, sau đó nhẹ nhàng vuốt một trảo. Một đạo Âm khí mang theo tiếng rên bị tách rời khỏi đỉnh đầu hắn.

Mảnh sương mù bắt lấy Quý vật rồi lại hóa thành một đám sương màu đen trốn trở lại bên trong khối ngọc bội. Âm quỷ trong cơ thể Dương Nhất Phàm đã bị Diêm Sơn giam cầm.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Tiên Phủ Vệ

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Bạch Dịch đã thu hồi ngọc bội, lấy Linh thạch ra khôi phục Linh khí. Dương Nhất Phàm đã ngất xỉu té ngã sang một bên.

“A...a...”

Sau hơn một canh giờ, như gặp phải ác mộng, Dương Nhất Phàm đột nhiên bừng tỉnh, xoa xoa hai mắt. Hắn phát hiện Bạch Dịch vẫn đang ở trong phòng mới yên tâm trở lại.

Hắn nhớ trước lúc mình hôn mê là lúc Bạch Dịch thi triển pháp thuật Dương Nhất Phàm vội vàng xem xét lại bản thân. Sau một hồi lâu, vị Chấp sự bị Quỷ vật quấy nhiễu nhiều năm cười phá lên như điên, trong tiếng cười lại có chút khổ sở bị che giấu không nói thành lời.

Sau một hồi cười lớn, rốt cuộc Dương Nhất Phàm cũng bình tĩnh trở lại, hắn nhìn Bạch Dịch bằng ánh mắt mơ hồ mang theo một tia kính sợ.

“Một thiếu niên bình thường tuyệt đối không thể nào tinh thông thuật khu trừ Quỷ vật và Hư Đỉnh chi pháp được. Bạch Dịch, trưởng bối trong nhà ngươi rốt cuộc có tu vi như thế nào? Chẳng lẽ đã vượt quá Kim Đan rồi?”

Bị năng lực Bạch Dịch hiển lộ ra dọa cho khiếp sợ, Dương Nhất Phàm mới hỏi thăm như thế. Hắn biết rõ dù là cường giả Nguyên Anh cũng có rất ít người biết rõ pháp môn ấy. Hôm nay được tận mắt thấy một thiếu niên sử dụng những thuật pháp ấy hắn không kinh sợ sao được. Hơn nữa đối

phương có thể khu trừ Quỷ vật trăm năm trong cơ thể hãn, Dương Nhất Phàm cảm thấy Bạch Dịch ngày một thêm thần bí và khó lường hơn.

Tuy nhìn thấy thủ đoạn khiếp người của Bạch Dịch nhưng hãn vẫn một mực cho rằng đối phương là dựa vào vị trường bối thần bí trong nhà nên mới có tọa nghệ như vậy. Cho nên hãn lại càng thêm kính sợ cái người trường bối đứng sau lưng Bạch Dịch kia.

Có thể dạy một thiếu niên biết sử dụng Hư Đỉnh chi pháp, tu vi của vị cường giả ấy ít nhất cũng phải đạt tới Nguyên Anh, thậm chí có thể còn vượt qua cảnh giới đó nữa.

Tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh đã danh chấn một phương ở Thanh Châu này rồi, thân phận thấp nhất cũng là trường lão ở các đại tông môn, hơn nữa còn là những trường lão nắm giữ thực quyền ở trong tông môn của mình. Nếu là cường giả Hóa Thần phía trên Nguyên Anh thì người đó nhất định có năng lực chấn nhiếp cả một phương tu chân giới của một Châu.

Vừa nghĩ tới chuyện trường bối trong nhà Bạch Dịch có thể còn là một tu sĩ Hóa Thần kỳ, tâm trạng trong lòng Dương Nhất Phàm quay cuồng. Hãn thầm nghĩ thật may lúc trước mình đã cùng giao hảo với Bạch Dịch mà không tìm cách làm khó dễ hãn.

Nhìn thấu tâm tư của Dương Nhất Phàm, Bạch Dịch chỉ cười nhạt một tiếng nói. “Tu vi của lão nhân gia, ít nhất ở Thương Vân Tông này cũng không có ai bằng được. Người biết là tốt rồi, không nên truyền ra bên ngoài. Việc ta biết Hư Đỉnh chi pháp cũng không được nói lung tung.”

“Yên tâm, ta tự biết phải chừng mực, tuyệt đối sẽ không nói năng lung tung.” Dương Nhất Phàm trịnh trọng cam đoan, tâm tình trong lòng cũng yên tĩnh lại không ít.

Người ấy tu vi chẳng phải còn cao hơn cả tông chủ của Thương Vân Tông hay sao. Loại cường giả ấy muốn tiêu diệt một trường lão Đan Các

thì quá dễ dàng.

“Lão nhân gia người chẳng lẽ đã rời khỏi Thanh Châu rồi?” Dương Nhất Phàm học khẩu khí của Bạch Dịch, cung kính nói. “Nếu có thể tìm được lão nhân gia thì nguy cơ của chúng ta có thể giải quyết dễ dàng rồi.”

Bạch Dịch lắc đầu đáp. “Lão nhân gia người thích vân du tứ hải, tung tích mờ ảo bất định, trong thời gian ngắn nhất định không tìm ra được.”

“Vậy là chúng ta phải tự mình nghĩ ra biện pháp...” Tuy Dương Nhất Phàm vẫn còn lo lắng, nhưng cũng đã có chủ kiến. Dù trước mắt không thể tìm ra vị tiền bối cao nhân kia thì trong lòng hẳn cũng có một sự tin tưởng nhất định.

Suy tư một lát, hai mắt Dương Nhất Phàm sáng rực, hẳn nói. “Tà thuật Di Căn cần phải có đầy đủ cả ngũ hành, Chỉ cần thiếu một trong ba chúng ta thì trưởng lão Đan Các không thể nào thi triển thuật này được. Không bằng ta trốn đi, trừ phi hẳn tìm được người có Linh căn Hỏa hệ mới, nếu không sẽ không thể tiến hành được.”

Bạch Dịch đưa mắt nhìn đối phương nói. “Nếu giấu người đi, trưởng lão Đan Các nhất định không chỉ đơn giản để người bước ra khỏi cửa mà không nghe không hỏi gì. Hẳn nhất định có biện pháp có thể tìm ra tung tích của người. Dù người có rời khỏi Đại Phố có lẽ hẳn vẫn có thể tìm được.”

Có rất nhiều phương pháp để truy tung. Nếu trưởng lão Đan Các đã dám để cho Dương Nhất Phàm tự sinh tự diệt thì hẳn nhất định sẽ có cách tìm được đối phương.

Bạch Dịch nói xong, thần sắc Dương Nhất Phàm trầm mặc hẳn lại. Hẳn không thể không đồng ý với quan điểm của Bạch Dịch. Hẳn bái nhập vào Đan Các đã mấy chục năm, cũng tức là trưởng lão Đan Các có chừng ấy thời gian để tiến hành bố trí đối với hẳn.

“Nếu ta trốn không thoát, vậy ta suốt ngày ở những địa phương nhiều người này, có lẽ hẳn sẽ không dám ra tay động thủ với ta.”

Dương Nhất Phàm cắn răng nói. “Trong tông môn có một tòa Tĩnh Tâm Điện để cho đệ tử bình thường dùng để bế quan. Linh khí trong điện rất nồng đậm, có thể cung cấp cho cả trăm người đồng thời tiến hành tĩnh tu. Quanh năm nơi đó đều có người bế quan, có những người ngồi trong đó cả một năm. Ta vào đó bế quan không ra nữa, ta không tin trưởng lão Đan Các dám ở trước mặt hàng trăm đệ tử mà dám động tới ta.”

Tĩnh Tâm Điện là do tông môn vì các đệ tử bình thường mà lập nên. Nơi đó rất gần với Linh mạch, là một nơi có đại điện có thể cung cấp chỗ bế quan cho cả trăm người tĩnh tu, là một nơi rất nổi danh trong đám đệ tử bình thường.

Ý này của Dương Nhất Phàm không tệ, nhưng hẳn lại không để ý tới một sự kiện, đó chính là thân phận trưởng lão Đan Các của lão tại Thương Vân Tông này.

“Một vị trưởng lão nắm thực quyền nếu phải thủ hạ gọi người tới, dù người có không muốn đi cũng bị bắt buộc phải đi. Người cho rằng hẳn không dám động thủ với người trước mặt người khác sao?” Bạch Dịch lạnh lùng nói. “Cùng lắm là sau đó hẳn sẽ giết luôn cả đám đệ tử gọi người về, những đệ tử bình thường của Tĩnh Tâm Điện chẳng lẽ lại dám chấn vấn trưởng lão của Đan Các sao?”

“Không thì ta sẽ đi tới đại điện giao dịch của Chấp Sự Điện, chiếm một quầy hàng bán tài liệu ở đó. Chỗ đó còn nhiều người hơn, còn có rất nhiều đệ tử chân truyền. Tào Cửu Tiên chẳng lẽ lại dám động thủ tại Chấp Sự Đường? Trưởng lão Chấp sự nhất định sẽ ra mặt.”

Phán đoán của Bạch Dịch như một chậu nước lạnh khiến toàn thân Dương Nhất Phàm run lên, thái độ bối rối, hẳn nói thẳng danh tự của

trưởng lão Đan Các mà không có một chút tôn kính nào.

Sau khi thở dài một hơi, Bạch Dịch tiếp tục phân tích. “Nếu người đang ở Chấp Sự Đường thì lại càng đơn giản. Ở nơi nào hỗn loạn, Tào Cửu Tiên chỉ cần thay đổi phục trang thành một tên đệ tử bình thường, sau đó tự thân xuất âm, dùng Linh lực mang người đi theo thì Quỷ không biết mà người cũng không hay. Người liệu có thể há mồm kêu cứu được chăng?”

Sắc mặt Dương Nhất Phàm đã cắt không còn giọt máu nào nữa. Những biện pháp hãn có thể nghĩ ra thì đều có sơ hở, thực sự không thể nghĩ ra được cách nào tốt hơn nữa, vì vậy hãn ảo não nói. “Vậy người nói đi, ta nên làm gì bây giờ mới có thể ngăn chặn được nguy cơ này? Muốn trốn không được, tránh cũng không xong...”

“Người chưa từng nghe qua một câu ngạn ngữ sao?” Bạch Dịch ung dung nói. “Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Hiện giờ đối với người mà nói thì đâu mới là chỗ nguy hiểm nhất?”

“Đương nhiên Đan Các là nơi nguy hiểm nhất.” Dương Nhất Phàm không hề nghĩ ngợi, buột miệng đáp. Sau đó như chợt nghĩ ra điều gì, lại không thể nói rõ ra ngay lúc này được.

“Vậy thì người nên quay lại Đan Các làm một tên đệ tử chân truyền đi.”

Ánh mắt Bạch Dịch ngưng trọng, hãn lạnh lùng nói. “Người chỉ có cách khôi phục thiên phú năm nào, một lần nữa trở thành đệ tử chân truyền hạng nhất của Đan Các thì mới có thể được các trưởng lão khác coi trọng, thậm chí có thể khiến cho tông môn coi trọng. Nếu mọi trưởng lão cùng các đệ tử đều biết rõ đại danh của Dương Nhất Phàm người thì khi người đột nhiên mất tích, Tào Cửu Tiên chẳng phải sẽ khó ăn nói hay sao. Một khi khiến cho tông chủ hoặc Chấp Pháp Điện nghi ngờ, tra ra việc tà ác của hãn thì dù hãn đột phá Nguyên Anh, Thương Vân Tông cũng sẽ không dung hãn, không dám dung dưỡng hãn.”

Bên trong giọng nói lạnh lùng, từ trên người Bạch Dịch còn tản mát ra một cỗ ngạo khí, hãnh quát khê. “Tiêu Dao Tiên Quân vẫn lạc, nhưng Tiên phủ Càn Dương vẫn còn, Tru Tà Lệnh đã ra, Thanh Không Vực há có thể để cho một trưởng lão Kim Đan nho nhỏ như hãn làm điều xằng bậy?”

Bạch Dịch quát khê nhưng truyền tới tai Dương Nhất Phàm lại như sấm nổ. Hãn chợt nhớ tới truyền thuyết mà tất cả tu chân giả ở Thanh Không Vực đều sợ hãi, sau đó lẩm bẫm. “Tiên Phủ Càn Dương, Tiên Phủ Vệ...”

Càn Dương Tiên Phủ là động phủ của Tiêu Dao Tiên Quân, còn Tiên Phủ Vệ chính là lực lượng trực hệ của Tiêu Dao Tiên Quân, đảm nhiệm nhiệm vụ bảo vệ cho Càn Dương Tiên Phủ.

Đó là một đội tập hợp những tu chân giả có tu vi kinh khủng. Truyền thuyết nói rằng tu sĩ trong Tiên Phủ Vệ đều có tu vi ít nhất từ Hóa Thần trở lên. Đừng nói là một đội, dù chỉ là một người trong Tiên Phủ Vệ xuất hiện cũng có thể dễ dàng hủy diệt toàn bộ ba đại tông môn ở Đại Phố này.

Tiêu Dao Tiên Quân từng phát ra Tru Tà Lệnh, có ý cảnh báo tất cả tu chân giả ở Thanh Không Vực. Nếu trong Thanh Không Vực này xuất hiện tu sĩ tà tu cường đại, các Tiên Phủ Vệ sẽ chấp hành Tru Tà Lệnh mà tiến hành truy sát.

Càn Dương Tiên Phủ cũng giống như Tiêu Dao Tiên Quân, trong lòng Dương Nhất Phàm chỉ là một loại truyền thuyết mờ ảo nào đó. Nhưng mặc dù là truyền thuyết thì đó cũng là những lực lượng tồn tại thực sự.

Nghĩ đến Tiên Phủ, tinh thần Dương Nhất Phàm đại chấn, hãn nhanh chóng nói. “Đúng rồi! Thanh Không Vực còn có Tiên Phủ Vệ còn có Tru Tà Lệnh, dẫu Tào Cửu Tiên có đột phá Nguyên Anh, thì cần việc ác của hãn bị phát hiện, Tiên Phủ Vệ sẽ lập tức đuổi giết, hãn phải chết không thể nghi ngờ.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Nghịch Thế Kết Quả

Lấy lại dũng khí nhờ có sự tồn tại của Tiên Phủ Vệ, Dương Nhất Phàm không còn e ngại nữa, hẳn trầm ngâm. “Nghe lời người, ta sẽ trở lại Đan Các, nhưng...”

Do dự một lát, Dương Nhất Phàm cay đắng nói. “Quý vật trong cơ thể ta đã được trừ rồi, nhưng dược lực của Tuyệt Mạch Đan vẫn còn duy trì vài chục năm nữa. Dù thiên phú của ta bất phàm, dưới dược hiệu của Tuyệt Mạch Đan cũng không thể tiến tới cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ được. Huống hồ Tào Cửu Tiên nếu đã muốn lấy mạng của ta, chắc hẳn sẽ không để ta trở lại Đan Các đâu.”

“Tuyệt Mạch Đan là đan dược thất phẩm, muốn luyện chế giải dược thì cũng phải có phẩm chất tương đương mới được. Hiện giờ, với cảnh giới của ta, Linh khí thừa thớt thì không thể nào luyện chế ra Linh đan thất phẩm được, nhưng người thì có thể.” Bạch Dịch hơi trầm ngâm nói. “Ta sẽ cho người biết đan phương của giải dược cùng thủ pháp luyện chế, với tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của người cũng có thể miễn cưỡng luyện chế ra được.”

“Tuyệt Mạch Đan cũng có giải dược?” Dương Nhất Phàm kinh hỉ kêu lên.

“Chỉ là Độc Đan làm tắc nghẽn kinh mạch mà thôi, không phải thứ gì quý hiếm. Chỉ cần người luyện ra giải dược trùng kích kinh mạch là được.” Bạch Dịch thuận miệng đáp.

Dương Nhất Phàm đã thực sự tâm phục khẩu phục kiến thức của Bạch Dịch rồi. Nếu Bạch Dịch đã nói là có thể luyện chế ra giải dược được thì

hắn hoàn toàn tin tưởng vào điều đó.

Tuy trong lòng vui mừng nhưng Dương Nhất Phàm vẫn còn có điều lo lắng. “Coi như ta có thể luyện chế ra giải dược được, khu trừ dược hiệu của Tuyệt Mạch Đan thì Tào Cửu Tiên chưa chắc đã để ta quay lại Đan Các. Dù ta tiến giai tới Trúc Cơ trung kỳ đi nữa cũng không được. Hắn không đồng ý, vĩnh viễn ta không thể quay lại đó.”

“Vậy người hãy khiến hắn phải tự mình mở miệng, đồng ý cho người trở lại Đan Các.” Bạch Dịch trầm giọng nói. “Nếu dược hiệu của Tuyệt Mạch Đan trong cơ thể người biến mất, sau bao lâu người mới có thể tiến giai lên trung kỳ?”

“Ta vốn đã ở cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ rồi, nhưng sau bị thụt lùi nên mới bị bắt rời khỏi Đan Các. Chỉ cần kinh mạch khôi phục lại bình thường thì ta dám chắc chỉ trong nửa tháng trở lại, ta sẽ lấy lại được tu vi ấy.” Dương Nhất Phàm khẳng định.

Có được câu trả lời thuyết phục của Dương Nhất Phàm, Bạch Dịch gật đầu. “Nửa tháng sau tam tông luận võ là tỷ thí cái gì vậy?”

Nhắc tới chuyện tam tông luận võ, Dương Nhất Phàm cau mày nói. “Mỗi ba năm Thương Vân Tông sẽ cử hành một lần thí luyện cho tất cả đệ tử. Loại thí luyện này không giống với rèn luyện ở hiểm địa mà là cuộc tỷ thí ở trong tông môn. mấy lần trước đều là võ đấu, đệ tử Thương Vân so đấu kiếm pháp, đạo thuật. Lần này mời thêm hai đại tông môn hẳn là sẽ có thêm văn đấu, cũng chính là tỷ thí luyện đan và luyện khí.”

Nghe nói tam tông luận võ có khả năng xuất hiện văn đấu, Bạch Dịch lộ ra thần thái vui vẻ nói. “Với tọa nghệ của người, so sánh với đệ tử của hai tông môn kia thì sao?”

Bạch Dịch hỏi thêm khiến Dương Nhất Phàm tỉnh ngộ. “Thất Sát Môn chủ tu thuật pháp sát phạt, từ trưởng lão tới môn nhân đều không có nghiên

cứu về luyện đan luyện khí. Hàn Ngọc Tông có lịch sử lâu dài, có lẽ sẽ xuất hiện một ít môn nhân tinh thông luyện đan. Không phải ta khoe khoang chứ trong ba tông môn, đan đạo của ta so với những tu sĩ Trúc Cơ của họ không hề thua kém.”

“Không thua kém còn chưa đủ.” Bạch Dịch ngưng trọng nói. “Chỉ có bỗng nhiên người nổi tiếng thì mới có cơ hội trở lại Đan Các.”

Dụng ý của Bạch Dịch thì Dương Nhất Phàm đã hiểu. Chỉ cần trong lần tam tông luận võ này, lúc thi đấu luyện đan, hắn bỗng trở nên nổi tiếng, hiển lộ ra thiên phú luyện đan cường đại thì trưởng lão Đan Các mới nguyện ý chấp nhận cho hắn trở lại Đan Các.

Tuy đã hiểu ý tứ của Bạch Dịch nhưng Dương Nhất Phàm vẫn tỏ vẻ lo lắng. Thiên phú của hắn không tồi, nhưng để bỗng dưng nổi bật thì còn chưa dám chắc.

“Việc luyện chế giải dược của Tuyệt Mạch Đan hay tiến giai lên Trúc Cơ trung kỳ ta không thể giúp người quá nhiều, nhưng chỉ cần trong lần tam tông luận võ này có xuất hiện văn đấu, cụ thể là luyện đan chi đạo, ta đảm bảo có thể khiến người bỗng nhiên nổi tiếng.” Bạch Dịch rất tin tưởng nói.

Nghĩ tới những lần Bạch Dịch hiển lộ ra các loại thủ đoạn kinh người, Dương Nhất Phàm lập tức tin tưởng hoàn toàn vào đối phương, đặc biệt là nhớ lại lần Bạch Dịch bảo hắn phương pháp luyện ra Cửa Khúc Đan Văn, hắn càng cảm thấy yên tâm.

Hai người thương lượng với nhau tới nửa đêm, Dương Nhất Phàm mới đem đan phương và thủ pháp luyện chế của giải dược rời đi. Lúc hắn ra tới cửa, bỗng từ sau lưng vang lên thanh âm của Bạch Dịch.

“Trước lúc hắn động thủ ta sẽ mang Dương Hải đi trước, nếu có biến cố xảy ra, người không tự làm rối loạn sắp xếp là được rồi.”

Bước chân Dương Nhất Phàm chột ngừng lại, hần lo lắng hỏi. “Ta cùng đại sư huynh đều là đối tượng mấu chốt để lão thi triển tà thuật Di Căn, ta dám chắc hẳn sẽ có cách truy tìm tung tích của ta, nhưng chẳng lẽ hẳn lại không làm vậy với sư huynh hay sao?”

“Dương Hải không giống người.” Bạch Dịch trầm giọng nói. “Dương Hải bị phế tu vi rồi, giờ có khác nào một phế nhân, hẳn lại bị nhốt tại Thiên Lao căn bản là không thể trốn được. Tào Cửu Tiền không cần phải động chạm tay chân trên người hẳn làm gì. Chỉ cần Dương Hải rời khỏi Thương Vân Tông, dù lão có sinh nghi cũng sẽ không lập tức ra tay với người.”

Nhưng đại sư huynh bị giam ở Thiên Lao, người cứu hẳn ra bằng cách nào?” Dương Nhất Phàm không hiểu hỏi.

“Ta tất có biện pháp.” Bạch Dịch không nói thêm gì, chỉ hời hợt đáp.

Dương Nhất Phàm há miệng, cuối cùng cũng không hỏi gì thêm. Hẳn đã quen với những hành động kinh người của Bạch Dịch rồi. Đối phương đã nói có cách cứu thoát Dương Hải thì chắc chắn hẳn sẽ làm được.

Sau khi Dương Nhất Phàm rời đi, Bạch Dịch trở nên trầm ngâm, suy tư về các bước tiếp theo của mình.

Lúc này đã là nửa đêm, ngoài cửa gió thổi vào phòng từng cơn lạnh lẽo. Từ miếng ngọc bội Bạch Dịch đeo bên hông bỗng tản ra một đạo khí xám, sau đó ngưng tụ thành hình dáng của một lão giả.

Diêm Sơn bay lượn vòng quanh Bạch Dịch hai vòng, tấm tắc khen. “Lấy yếu chống mạnh, chẳng những vô cùng bình tĩnh mà người còn có thể bố trí ra một bố cục nghịch chuyển như thế, người có phải là một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi không vậy Bạch Dịch? Ngay cả Hư Đình chi pháp người cũng biết, thân thể bên trong của người không phải là của một lão yêu quái đấy chứ.”

Diêm Sơn ẩn nấp trong miếng ngọc bội nên động tĩnh xảy ra xung quanh hẳn đều nghe được, nhìn được.

Không chờ Bạch Dịch mở miệng, bạch trùng từ trong loa xác thì ra, nổi giận mắng. “Người mới là lão yêu quái, chủ tử nhà ta tuổi trẻ tài cao, chính là Chân Tiên chuyển thế. Sao, người không phục ư?”

Diêm Sơn sững người, hẳn chợt nhớ tới lúc còn ở bên bờ Táng Hồn Cốc, bon bạch trùng này cũng từng mở miệng đồ thừa, thấy lạ nên nói. “Yêu thú ít nhất phải đạt tới Ngũ cấp mới có được thần trí của nhân loại, có thể nói tiếng người. Người chỉ là một con Yêu thú cấp một lại có thể nói chuyện, điều này thật sự quái lạ.”

“Người mới là một con tiểu côn trùng! Lão tử là... Ô..ô...” Không đợi bạch trùng nói xong, nó đã bị chủ nhân bịt miệng lại.

Sắc mặt Bạch Dịch trầm xuống, khiển trách. “Ta đã nói rồi, người quên sao?”

Lúc vừa tới nội môn, bạch trùng đã định mở miệng nói chuyện trước mặt Dương Nhất Phàm thì bị Bạch Dịch ngăn trở, sau đó mắng cho nó một trận. Hẳn nói cho nó biết lần sau còn hiện thân trước mặt người khác thì mang nó ra bóp cho chết.

“Tiểu nhân làm sao dám quên lời chủ tử răn dạy, người không cho ta nói chuyện trước mặt người khác, chuyện đó ta vẫn nhớ.” Bạch trùng tất nhiên nhớ lời giáo huấn của chủ nhân mình, hiện giờ nó thể hiện ra bộ dáng vô cùng ủy khuất, duỗi duỗi bộ móng vuốt ngăn ngăn nung núc thịch chỉ vào Diêm Sơn nói. “Nhưng hẳn là một lão Quỷ chứ không phải con người mà.”

Bạch Dịch cảm thấy nhức đầu, không muốn nói nhảm với Chúc Hòa nữa nên bắt nó bò trở lại trong loa xác.

Diêm Sơn hỏi, vẻ đầy quái lạ. “Con bạch trùng này khôn khéo linh hoạt như thế, chẳng lẽ thần trí đã đại thành?”

Bạch Dịch liếc Diêm Sơn một cái, tức giận nói. “Thần trí cao hơn cũng chỉ là một con Yêu thú cấp một, có thể có tác dụng gì chứ.”

Diêm Sơn lúng túng, ho hắc hắc mấy cái, hẳn vốn có lòng hỏi về Quý đạo nhưng thấy Bạch Dịch còn chưa bố trí xong bố cục thì liền hóa thành một đoàn khí xám bay về bên trong ngọc bội.

Hắn đã biết tốt xấu, Bạch Dịch vốn có thể mang ngọc bội để vào trong túi trữ vật đeo ở bên hông đã chứng tỏ Bạch Dịch thực sự coi đối phương là minh hữu. Nếu hắn để ngọc bội vào trong túi trữ vật thì Diêm Sơn sẽ rất khó cảm giác được tình huống xảy ra ở bên ngoài.

Chẳng mấy chốc trời đã sáng tỏ, Bạch Dịch thôi không suy nghĩ mà rời khỏi Lưu Tiên Cư, chạy tới Địa Hỏa Quạt bên trong Luyện Khí Điện.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Uy Hiếp Quy Tổ

Bên trong Địa Hỏa Quật vẫn có không ít đệ tử của Thương Vân Tông như cũ, người đến kẻ đi rất náo nhiệt. Chỉ có vị Chấp sự của Địa Hỏa Quật kia là hai mắt vô thần, sắc mặt chán nản.

Cũng không thể trách hẳn lại chán nản như vậy. Từ lần trước Bạch Dịch gây chuyện, vị Chấp sự này mang toàn bộ tài vật mà mình tích lũy được ra cũng không đủ để đền bù cho đám đệ tử, hiện giờ hẳn vẫn còn mang nợ chứ chưa trả hết.

Đi vào Địa Hỏa Quật, Bạch Dịch ném ngay cho tên Chấp sự này sáu khối Linh thạch rồi tiến vào một gian thạch ốc trống không.

Phí tổn sử dụng Địa Hỏa Quật trong một ngày chỉ là một khối đê giai Linh thạch. Lần trước là tên Chấp sự này cố tình gây khó dễ nên mới đòi giá cao như thế, Bạch Dịch cũng không rõ ràng điều này nên vẫn giao phí tổn sử dụng trong hai ngày là sáu khối Linh thạch cho đối phương.

Tên Chấp sự Địa Hỏa Quật nhìn sáu khối Linh thạch, lại nhìn bóng lưng Bạch Dịch mặc áo bào màu xám thì trong lòng vô cùng đau xót, thiếu chút nữa đã khóc rống lên.

Một tên đệ tử ngoại môn thôi mà có nhiều tài vật như vậy, thân làm Chấp sự như hẳn thật là quá thâm hiểm rồi...

Trong gian thạch ốc, Bạch Dịch lấy Thiên Cơ Khôi Lỗi đã bị Lũng Thiên Lý chém đứt chân tay ra, lại lấy thêm một phần tài liệu dùng để luyện chế

Khôi lỗi bắt đầu chữa trị cho nó. Sau nửa ngày, dung mạo của Khôi Lỗi sau khi sửa lại giống lúc ban đầu như đúc.

Cái hay của Khôi Lỗi chính là không có sinh mạng nên không thể chết được. Chân tay đứt đoạn cũng không sao. Chỉ cần toàn thân nó không bị phá thành bột mịn thì hoàn toàn có thể chữa trị lại như lúc ban đầu.

Sau khi chữa trị cho Khôi Lỗi, Bạch Dịch cũng nhanh chóng khôi phục Linh khí, sau đó lại lấy ra một phần tài liệu, dùng trọn một ngày thời gian cuối cùng đã thành công luyện chế ra con Khôi Lỗi thứ hai.

Bộ dáng của con Khôi Lỗi này không mang bóng dáng của Bạch Dịch mà nhìn giống hệt một trung niên nhân có khuôn mặt nhợt nhạt, mới nhìn qua chẳng khác nào một tên ăn mày. Dung mạo ấy chính là dung mạo của Dương Hải trong Thiên Lao.

Phần Bạch Diện Ngư Kiếm lúc trước được Bạch Dịch chia làm ba phần. Việc luyện chế ra con Khôi lỗi thứ hai mang hình dáng của Dương Hải đã hao phí một phần Bạch Diện Ngư Kiếm, giờ chỉ còn lại có một phần.

Lúc Bạch Dịch rời khỏi Địa Hỏa Quật thì trời đã tối. Hắn quay lại Lưu Tiên Cư để nghỉ ngơi, khôi phục Linh khí đã tiêu hao trong hai ngày qua.

Việc cứu Dương Hải là việc bắt buộc Bạch Dịch phải làm.

Chỉ có cứu thoát người này khỏi Thương Vân Tông thì mới có thể ngăn chặn được quỹ kế của tên trưởng lão Tào Cửu Tiên kia. Phụ thuộc hoàn toàn vào Dương Nhất Phàm là một nước cờ mạo hiểm. Nếu có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, chỉ cần trưởng lão Đan Các không tìm thấy Dương Hải thì hắn sẽ không thể ngay lập tức hạ độc thủ với Bạch Ngọc được.

Dương Hải bị giam giữ ở trọng địa trong Thiên Lao, bình thường muốn cứu hắn ra là không có khả năng. Bạch Dịch luyện chế ra hai con Khôi lỗi

chính là muốn dùng kế ve sầu thoát xác để thay thế cho Dương Hải thật bằng xương bằng thịt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Dịch đi vào Chấp Sự Đường tuyên bố nhận nhiệm vụ đi quét dọn Thiên Lao.

Bạch Dịch chỉ là một đệ tử ngoại môn, dù có là một đệ tử nội môn khác cũng không thể dễ dàng xâm nhập vào Thiên Lao được. Chỉ có chấp hành nhiệm vụ của Chấp Pháp Điện thì hẳn mới có cơ hội vào Thiên Lao lần thứ hai.

Tại Chấp Sự Đường, Bạch Dịch khẽ nhú hàng lông mày.

Nhiệm vụ có liên quan tới Thiên Lao không nhiều, hơn nữa đều đã có các đệ tử khác nhận lấy rồi, chả còn sót lại cái nào.

Không có nhiệm vụ thì không được vào Thiên Lao, không được vào Thiên Lao thì Bạch Dịch không có thủ đoạn gì có thể cứu Dương Hải ra được.

Mang vẻ mặt thất vọng, Bạch Dịch rời khỏi Chấp Sự Đường. Trên đường trở về hẳn không ngừng suy tư tìm cách. Lúc đi tới sườn một ngọn núi cao, hẳn vô tình nhìn thấy một cái hồ nhỏ ở xa xa.

Trong hồ nước xuất hiện một hòn non bộ kỳ quái, trên đỉnh vòm nhìn giống như cái bát úp ngược, chính là cái mai của Quy Tổ của Thương Vân Tông.

Nhìn thấy Quy Tổ, hai mắt Bạch Dịch lại tỏa sáng, hẳn thay đổi hướng đi mà tiến về vùng đất Quy Tổ nghỉ ngơi kia.

Nếu nói có ai đó không cần có lệnh của Chấp Pháp Điện mà vẫn có thể ra vào Thiên Lao được thì người đó chỉ có thể là tạp dịch của Chấp Sự

Đường, chịu trách nhiệm đưa cơm cho tù phạm trong Thiên Lao là tiểu hài nhi Đồng Linh.

Không lâu sau, Bạch Dịch đi tới bên cạnh hồ nước. Sắc trời vẫn còn sớm, Đồng Linh không có ở đây, Bạch Dịch dứt khoát đứng chờ ở chỗ này.

Trong hồ nước, Quy Tổ phát hiện có người tới gần thì chậm chậm duỗi bốn chân ra, quay đầu nhìn Bạch Dịch. Đôi mắt nó vốn đang đục ngàu, ảm đạm vô quang nhưng một lát sau, cặp mắt đục ngàu đó nhanh chóng tiêu tán đi thay bằng một tia hào quang đầy cảnh giác. Nó nhìn gắt gao vào khối ngọc bội bên hông Bạch Dịch.

Quy Tổ rất nổi danh ở Thương Vân Tông, bởi vì nó không chỉ là Yêu thú cấp năm mà nó còn Linh thú của lão tổ Thương Vân Tông. Dù nó ngủ suốt mấy ngàn năm trong cái hồ nước này thì cũng không có ai dám xem thường nó.

Thực lực của một con Yêu thú cấp năm tương đương với tu chân giả cảnh giới Nguyên Anh. Con Nham Giáp Quy này đã được gọi là lão tổ thì dẫu là tông chủ nhìn thấy nó cũng phải dành ra ba phần cung kính, và cũng bởi năng lực bảo hộ Thương Vân Tông của nó.

Thương Vân Tông khai tông đã được bốn ngàn năm, từ vài ngàn năm trước lão tổ Thương Vân Tông đã không hỏi tới thế sự, bế quan không ra, sống chết thế nào không có ai được biết. Qua nhiều năm như vậy, không phải không có những môn phái khác nhòm ngó tới Linh mạch trung giai của tông môn này. Thậm chí, hơn hai ngàn năm trước có mấy tông môn lớn nhỏ liên thủ cùng công kích Thương Vân Tông, khiến cho đám cường giả đều phải lui về bảo vệ lấy tông môn.

Lần đại chiến ấy, đệ tử Thương Vân thương vong rất nhiều, cuối cùng nhờ có đầu Quy Tổ này ra tay nên mới có thể đuổi các thế lực khác ra khỏi sơn môn.

Chỗ đáng sợ nhất của Yêu thú cấp năm chính là năng lực phòng ngự của nó. Trận đại chiến lúc ấy, năng lực phòng ngự của Quy Tổ đã mạnh mẽ đủ để ngăn trở thế công của ba tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, nhờ đó mà thay đổi được đại cục của cuộc chiến.

Từ sau lần chiến đấu bảo vệ tông môn ấy, danh tiếng của Quy Tổ không chỉ là một con Yêu thú cấp năm Nham Giáp Quy nữa mà nó còn là Linh thú hộ sơn bảo vệ toàn bộ Thương Vân Tông.

Thần trí của Yêu thú cấp năm đã có thể so với nhân loại. Do Yêu thú Quy tộc sinh trưởng vô cùng chậm chạp nên đã mấy ngàn năm trôi qua nó vẫn không cách nào mở miệng nói tiếng người được, nhưng nó có thể nghe hiểu tiếng người. Đối với một số mối uy hiếp nguy hiểm cho tông môn nó cũng rất dễ dàng cảm nhận được.

Quy Tổ không thèm để ý tới một tên đệ tử Luyện Khí kỳ như Bạch Dịch, với sự nhạy cảm của một Yêu thú cấp năm, nó đã phát hiện ra Diêm Sơn đang ẩn nấp trong khối ngọc bội kia.

Thực lực của một tên Quý vật ngàn năm đã có thể so sánh với một tu sĩ Kim Đan kỳ, hơn nữa lại còn xuất hiện trong vùng đất của tông môn thì coi như đã trực tiếp uy hiếp tới sự tồn tại của tông môn rồi. Sau khi cảm giác được sự tồn tại của Diêm Sơn, nó lập tức cảnh giác, hung quang lóe lên trong mắt.

Trong khối ngọc bội, Diêm Sơn trú ẩn trong một tia Cửu U Hàn Khí đã lạnh run. Bị một con Yêu thú cấp năm nhìn chăm chăm, trừ phi hẳn là Quý vương vạn năm, nếu không khó mà giữ được mạng. Một con Yêu thú có thể so sánh với cường giả Nguyên Anh kỳ, muốn giết nó thật quá dễ dàng.

Trong hồ nước, Quy Tổ bắt đầu hoạt động một cách chậm chạp, nó bước từng bước một tới gần thanh niên trên bờ, hung quang trong mắt như hai ngọn đèn lồng. Nếu không nhìn ra người này đúng thực là đệ tử của

Thương Vân Tông thì nó đã sớm giết cả Bạch Dịch lẫn con Quỷ vật trong khối ngọc bội rồi.

Đoán được Quy Tổ đã phát hiện ra sự tồn tại của Diêm Sơn, hai hàng lông mày của Bạch Dịch không khỏi cau lại.

Lúc này vì mãi vội đi kiếm Đồng Linh nên hẳn không để ý quá nhiều, quên mất năng lực của con Nham Giáp Quy này. Nếu Quy Tổ động thủ, Diêm Sơn chắc chắn sẽ bị hồn phi phách tán ngay.

Bình tĩnh nhìn con rùa lớn đang tiến tới gần, Bạch Dịch không di chuyển. Thân thể khổng lồ của con rùa nhìn như một ngọn núi nhỏ đã leo tới gần chỗ hẳn, Bạch Dịch mới hét lên một tiếng. “Người còn muốn làm cửa đá mấy trăm năm sao?”

Những lời này vừa dứt, Quy Tổ liền dừng bước, hung quang trong mắt chuyển thành những tia nhìn nghi hoặc, sừng sờ. Nó nhìn Bạch Dịch rất lâu, không biết đang suy nghĩ gì.

“Hô! Haaaa...!”

Bên trong loa xác, Chúc Hỏa cảm nhận được uy áp khổng lồ, vừa thò được nửa cái đầu ra khỏi loa xác nó đã hướng về phía Quy Tổ trợn mắt quát lên vài tiếng, tựa như đang hù dọa một con chó già vậy.

Nghe thấy tiếng quát của bạch trùng, tia nghi hoặc trong mắt Quy Tổ đã hoàn toàn biến thành sợ hãi, không tự chủ được mà lui về phía sau mấy bước.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Trở Về Thiên Lao

Quy Tổ không thể nói tiếng người nhưng thần trí của nó không khác thường nhân, nó chợt nhớ tới một đoạn thảm kịch từng xảy ra với mình lúc trước.

Từ vài ngàn năm trước, nó bị một cường giả kinh khủng bắt tới nơi này, biến nó thành cửa đá mấy trăm năm. Nghe thấy Bạch Dịch quát lên, nó vốn đã nghi ngờ, sau lại nghe được khí tức quen thuộc của bạch trùng thì nó nhanh chóng kết luận thanh niên ở trước mặt này nhất định có liên quan tới vị cường giả kinh khủng kia.

Ở kiếp trước, lúc Chúc Hỏa còn nhỏ xuất hiện, cũng trùng hợp với thời điểm Bạch Dịch tìm được Thương Vân Hỏa Mạch và bắt đầu tiến hành bế quan. Chúc Hỏa từng xuất hiện một lần, nắm trong tay bản thể Chúc Long gần trăm năm.

Lần đó, thần hồn của Chúc Long Vạn Pháp cần phải yên lặng tĩnh tu nên Chúc Hỏa Thiên Hào mới có thể khống chế bản thể. Trước kia Chúc Hỏa còn rất cao hứng, dù sao đã mấy ngàn năm nó chưa được ra ngoài một lần, thế nhưng vừa nhìn thấy sơn mạch liên miên xung quanh thì nó không khỏi thất vọng.

Địa phương xung quanh nó không có gì để chơi đùa, tất cả chỉ toàn là rừng xanh núi thẳm. Tiêu Dao Tiên Quân đang luyện khí tại chân núi Hỏa mạch, nó không dám đi xa, chỉ có thể trải qua từng ngày nhàm chán trong sơn mạch, trêu chọc đám Yêu thú trong đó, tìm Linh quả. Cuộc sống trôi qua thật buồn tẻ.

Trong thời gian trăm năm, Yêu thú trong sơn mạch này bị Chúc Hỏa chơi đùa mà chết mất một nửa, căn bản không có con Yêu thú nào còn dám thò đầu ra. Linh thảo, Linh quả bị nó nuốt vào hết sạch, sau cùng chả còn gì thú vị nữa, Chúc Hỏa mới đặt sự chú ý lên người Quy Tổ. Nó biến Quy Tổ thành một con ngựa, cưỡi trên lưng mà hành tẩu trong rừng, khi thì nó lại biến Quy Tổ thành thuyền trôi nổi trong hồ nước. Có một việc Chúc Hỏa rất hay làm chính là lật ngựa Quy Tổ ra, khiến bốn chân nó chống ngược lên trời không sao dậy được.

Bị Chúc Hỏa khi dễ nhiều năm, Quy Tổ đã coi nó như một bóng ma trong tâm khảm. Nó không sợ Tiêu Dao Tiên Quân cường đại vì người đó chỉ bắt nó biến thành cửa đá. Nó sợ nhất chính là con ác ma Chúc Long giống như một tên du côn kia. Lúc này phát hiện thấy khí tức của Chúc Long, Quy Tổ thiếu chút nữa muốn bỏ trốn khỏi Thương Vân Tông.

Quy Tổ bị bạch trùng đe dọa một trận, cuối cùng lui về nằm trong đầm nước, trốn trong mai rùa không dám nhúc nhích.

Chúc Hỏa thấy Quy Tổ bị dọa thành ra như vậy thì không khỏi kiêu ngạo mà gào lên vài tiếng, ngênh ngang rụt cổ vào trong loa xác gặm Linh đan.

Bạch Dịch bất đắc dĩ phải cười lên một tiếng. Nó không nghĩ Chúc Hỏa lại còn có chút tác dụng như vậy. Quy Tổ không nhận ra hãn đã từng là Tiên Quân nhưng nó nhớ rõ khí tức của Chúc Long năm đó.

Rất may là Quy Tổ không thể nói tiếng người nên không sợ nó làm lộ ra sự tồn tại của Chúc Long. Bạch Dịch không lo lắng nữa nhưng Diêm Sơn thì bị dọa cho xanh lét mặt mày, há miệng run rẩy trốn trong khối ngọc bội tới thở gấp cũng không dám. Nó thấy Quy Tổ rút lui thì nghi hoặc cả buổi cũng không hiểu vì sao một con Yêu thú cấp năm lại bị một con Yêu thú cấp một dọa cho sợ hãi phải lui lại.

Buổi trưa, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của Đồng Linh xuất hiện ở xa xa. Tiểu nữ hài nhảy cà tưng đi vào bên cạnh hồ nước, nó phát hiện thấy Bạch Dịch thì kinh hỉ hô lên. “Dịch ca ca, sao người lại ở đây?”

“Ta tới chỗ này là có việc cần người giúp.” Bạch Dịch cười hòa ái nói.

“Cầu ta giúp?” Đồng Linh cảm thấy mơ hồ nhưng vẫn hào phóng gật đầu nói. “Dịch ca ca cứ nói, ta nhất định sẽ giúp người.”

Bạch Dịch trầm ngâm một chút rồi bảo. “Lần trước lúc thực hiện nhiệm vụ ở Thiên Lao, ta có một kiện tín vật gia truyền bị thất lạc mất, chắc hẳn bị rơi đâu đó trong Thiên Lao rồi. Ta muốn quay lại đó tìm kiếm thì phát hiện nhiệm vụ liên quan tới Thiên Lao đều bị đệ tử khác lấy mất rồi. Ở Thương Vân Tông, trừ người ra thì không ai có thể dễ dàng xâm nhập vào Thiên Lao nên ta đành phải tới cầu xin người dẫn ta đi một chuyến.”

“Đi tới Thiên Lao sao?” Đồng Linh hơi do dự nói. “mỗi ngày ta đều đi tới Thiên Lao nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng mang theo người nào. Ta không biết có thể làm như vậy hay không, để ta thử một chút xem.”

“Đa tạ tiểu Linh Nhi rồi.” Bạch Dịch mỉm cười, ôm quyền nói.

“Dịch ca đã có đại ân với ta, nếu không nhờ có người ta sẽ không biết được Quy Tổ lại thích ăn cá biển tôm biển. Nếu thủ vệ Thiên Lao không cho người vào, ta sẽ thay người đi tìm kiện tín vật kia. Dù sao hàng ngày ta đều vào đó, một ngày tìm không thấy thì tìm một năm, nhất định sẽ tìm ra tín vật bị mất của Dịch ca ca.”

Đồng Linh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghiêm túc nói. Nó chỉ là một người nhỏ tuổi nhưng lại hiểu được đạo lý có ân tất báo.

Hẹn ngày gặp lại xong, Bạch Dịch rời khỏi hồ nước, lại quay trở lại Địa Hỏa Quạt một chuyến, dựa theo trí nhớ mà luyện chế ra một cái chìa khóa nhà lao rất tinh xảo, sau đó mới trở lại Lưu Tiên Cư để nghỉ ngơi.

Cửa nhà lao đều được luyện thành từ các tài liệu luyện khí. Khóa cửa nhà lao đều có trình độ Pháp khí, thậm chí một số phòng giam giam giữ trọng phạm còn dùng tới khóa có cấp độ Pháp bảo, cường giả Kim Đan cũng khó mà cưỡng ép phá vỡ được.

Lúc thực hiện nhiệm vụ ở Thiên Lao lần trước, Bạch Dịch thường xuyên nhìn thấy cửa nhà lao và chìa khóa của nó. Với kinh nghiệm của hắn, hắn có thể dễ dàng luyện chế ra một cái chìa khóa mở nhà tù bình thường. Cũng may Dương Hải không phải là trọng phạm, buồng giam chỉ là một buồng bình thường mà thôi. Nếu đổi thành một cái khóa lớn có trình độ Pháp Bảo thì với tu vi hiện giờ của Bạch Dịch, hắn không thể luyện chế ra chìa để mở được.

Ngày thứ hai, Bạch Dịch nhanh chóng đi tới vùng phụ cận của Thiên Lao, tìm tới một rừng cây rậm rạp rồi ngồi xuống, xếp bằng, lấy con Khôi Lỗi giống mình như đúc ra ngoài.

Phạm vi hoạt động của Thiên Cơ Khôi Lỗi rất lớn. Chỉ cần bản thể Bạch Dịch không rời khỏi Thiên Lao quá xa, đầu Khôi Lỗi này có thể hoạt động tự nhiên trong Thiên Lao. Trong Khôi Lỗi có một tia thần niệm của Bạch Dịch, chẳng những nó có thể há miệng nói chuyện mà từng cử động của nó đều không khác với Bạch Dịch là bao.

Dùng Thiên Cơ Khôi Lỗi thay bản thân mình thì hắn mới có cơ hội cứu Dương Hải ra. Nếu là con người thật của hắn, hắn không thể mang theo một người lớn còn sống trốn thoát ra khỏi đó được.

Gần trưa, Đồng Linh theo hẹn mà tới. Bạch Dịch nhận lấy hộp cơm sau lưng Đồng Linh rồi hai người cùng bước xuống cầu thang tiến đến cánh cửa Thiên Lao trước mặt.

Vừa mở cửa nhà lao, thủ vệ Thiên Lao thấy Đồng Linh mang theo một tên đệ tử cứng đi tới thì nhăn mày, có chút mất hứng nói. “Đồng Linh,

người lớn lên ở trong tông môn chẳng lẽ còn không biết quy củ ở Thiên Lao? Thiên Lao là trọng địa, sao có thể để cho người mang người ngoài tiến vào được.

Đồng Linh làm bộ bối rối, nắm góc áo người đó nói dối rằng. “Thân thể ta hôm nay không được khỏe nên mới nhờ vị Dịch ca ca đây hỗ trợ đeo hộp cơm theo.”

Đồng Linh còn nhỏ tuổi tính cách thuần lương căn bản không biết nói dối. Tối hôm qua nó mất một đêm suy nghĩ xem làm sao để thủ vệ chú ý tới bệnh tật của mình. Lúc này bắt gặp một tên thủ vệ kiểm tra, tinh thần nó hoảng sợ bấn loạn cả lên.

Thủ vệ Thiên Lao thấy mặt mũi Đồng Linh trắng bệch thì tưởng nàng thật sự bị ốm mà không hề hoài nghi gì cả. Nhưng người ngoài cuối cùng vẫn không được phép ra vào Thiên Lao. Người này đang nhìn Bạch Dịch định cự tuyệt thì hăn nhận ra Bạch Dịch liền nói. “Là người à, vào đi.”

Lần trước Bạch Dịch quét dọc Thiên Lao cả tháng, hiện giờ mới có mấy ngày nên đám thủ vệ vẫn còn nhớ rõ, nếu đổi thành người khác thì dù có nói gì hăn cũng không được bước vào. Vì Bạch Dịch từng xuất hiện ở Thiên Lao hơn một tháng, lại phụ giúp Đồng Linh mang cơm phân phát cho phạm nhân nên hăn mới được phép cho đi.

Thủ vệ cho đi rồi, trong lòng Bạch Dịch như trút được tảng đá lớn vẫn treo trước ngực. Sau khi nói lời cảm tạ, hăn đeo hộp cơm sau lưng hiên ngang tiến vào Thiên Lao.

Thiên Lao trước sau vẫn như một, tâm trí có phần trống rỗng, Bạch Dịch mang hộp cơm giao cho Đồng Linh, một mình hướng về phía Đông của Thiên Lao mà đi tới. Không lâu sau đó, hăn đã đứng ở bên ngoài của buồng giam nhất Dương Hải.

Trong căn phòng giam mục nát, ẩm ướt, Dương Hải vẫn như mọi ngày rúc vào trong một xó xỉnh, nghe thấy tiếng người cũng không nhúc nhích, chẳng khác nào một cơ thể đã chết. Có điều những vết dơ bẩn trên mặt cùng khí sắc đã tốt hơn nhiều kể từ khi Bạch Dịch cho hắn một con kiến chúa Minh Loa. Thời điểm Đan độc phát tác, Dương Hải lại dựa vào việc ăn sống kiến trắng để giảm bớt nỗi thống khổ. Mỗi lần như vậy, ít nhất hắn có thể sống sót qua mỗi lần độc tố bộc phát mà không cần phải cắt thịt dẫn kiến tới nữa.

Trong mơ hồ, Dương Hải nghe thấy tiếng bước chân dừng ở ngoài cửa buồng giam. Hắn chậm rãi ngẩng đầu. Lúc nhìn thấy thiếu niên đang đứng ngoài cửa lao thì kinh ngạc mở to mắt.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Ve Sâu Thoát Xác

“Lại thực hiện nhiệm vụ Thiên Lao tiếp à?”

Dương Hải nặn ra bộ mặt tươi cười hỏi Bạch Dịch. Thấy đối phương hiện ra ở Thiên lao, Dương Hải không khỏi giật mình. Dù sao nhiệm vụ ở Thiên Lao đều tốn thời gian, chỉ thích hợp cho những đệ tử cảnh giới thấp kém, lại nhát gan sợ hãi nguy hiểm mà thôi.

Bên ngoài cánh rừng rậm, bản thể Bạch Dịch bắt đầu chảy mồ hôi, trong tay hắn đã nắm một khối Linh thạch, không ngừng thu nạp để hồi phục Linh khí.

Phạm vi hoạt động của Thiên Cơ Khôi Lỗi đúng là rất lớn nhưng cấp bậc của Khôi Lỗi không cao. Dùng đệ giai Khôi Lỗi tiến vào bên trong Thiên Lao còn có thể hoạt động tự nhiên cũng cần rất nhiều Linh khí, cho nên lượng Linh khí trong người Bạch Dịch tiêu hao rất nhanh. Bạch Dịch chỉ có thể duy trì nhiều nhất là nửa canh giờ mà thôi.

Trong Thiên Lao, Bạch Dịch đứng trước mặt Dương Hải tiến lại gần cửa, mặt không đổi sắc mà trầm giọng nói. “Có ba tin tức, cần người ra một quyết định.”

Dương Hải sửng người, hắn phát hiện Bạch Dịch hôm nay không giống với Bạch Dịch lúc trước, nhìn như không linh động tự nhiên, mà giọng nói cũng khàn khàn, khô khan hơn.

Nhẹ gật đầu, thần sắc Dương Hải cũng trở nên ngưng trọng.

“Người có một sư đệ có thiên phú bất phàm, mấy năm trước đột nhiên đình trệ, tu vi từ Trúc Cơ trung kỳ giảm xuống còn sơ kỳ, bắt đắ dĩ phải rời khỏi Đan Các trở thành một tên Chấp sự ngoại môn. Linh căn của hắn là Hỏa hệ.”

Bạch Dịch ngừng một chút rồi tiếp tục nói. “Vài ngày trước, sư muội của ta cũng bái nhập Thương Vân Tông bị mất tích tại Thái Hằng sơn mạch, sống chết không rõ ràng. Linh căn của nàng là song hệ Thủy Mộc. Trước đó nàng đã được trưởng lão Đan Các thu làm đệ tử.”

Nói xong hai tin tức trên, Bạch Dịch trầm mặc, lẳng lặng nhìn Dương Hải.

Nghe hai tin tức này xong, sắc mặt Dương Hải cuối cùng đã có biến đổi, hắn đứng lên, lúc thì ngưng trọng suy nghĩ, vẻ nghi nghi hoặc hoặc. Cuối cùng, như nghĩ ra điều gì, sắc mặt hắn dần trở nên trắng xám.

Năm đó, Dương Hải có thể trở thành Đan Các thủ đồ, ngoài trừ thiên phú cực cao, tâm trí tất nhiên cũng không thấp. Hơn nữa bị giam ở Thiên Lao hơn ba mươi năm qua, cả ngày bị tra tấn bởi Độc Đan, tâm tính của hắn càng được tôi luyện bất phàm. Nghe hai tin tức mà Bạch Dịch nói xong, hắn lập tức nghĩ tới thuộc tính Linh căn trong cơ thể của chính mình, từ đó mà đoán ra được tà pháp Di Căn. Chẳng qua là hắn không thể tin được vị sư tôn hiền lành kia lại có thể tà ác như thế.

Trầm ngâm hồi lâu, Dương Hải ngẩng đầu, cất giọng khàn khàn hỏi thăm. “Còn tin tức thứ ba?”

Trong ánh mắt Bạch Dịch hiện lên một tia chờ đợi, nhưng rất nhanh được khôi phục lại. Hắn nói nhỏ. “Nhiều năm trước, tu chân giới xuất hiện một loại Độc Đan, được luyện chế từ Mê Tâm Thảo và Hàn Thạch Giải, được lực ngang với đan dược lục phẩm. Loại chất độc này có thể tản mát ra để mê hoặc tâm thần con người. Tu sĩ dưới Kim Đan kỳ không ai có thể chống

lại được. Một khi bị mê hoặc ăn vào, Đan độc trong cơ thể sẽ hình thành mạnh mẽ, rất khó loại bỏ. Tên của nó là Hoặc Tâm Hoàn.”

Lúc Bạch Dịch nhắc tới cái tên Hoặc Tâm Hoàn, sắc mặt Dương Hải cuối cùng đã trở nên trắng bệch, vô lực ngồi phịch xuống. Hắn cúi đầu, hai tay ôm đầu, cảm giác như muốn xé nát cái gì đó.

Hắn không thể tin được, ba mươi năm trước hắn ăn viên Linh Đan kia vào lại chính là một Độc Đan đạt tới Lục phẩm. Vị sư tôn hiền lạnh đã vì hắn mà chuẩn bị một phần độc dược!

Bị giam tại Thiên Lao trong hơn ba mươi năm, không phải Dương Hải chưa từng hoài nghi sư tôn của mình. Bị Đan độc hành hạ suốt ba mươi năm hắn vẫn không muốn tin sư tôn lại hại hắn. Hiện giờ nghe thấy ba tin tức mà Bạch Dịch nói ra, nổi phẫn nộ vì ngồi tù oan trong chùng ấy thời gian phát tác như núi lửa phun trào. Cổ lửa giận như muốn đốt cháy cả Thiên Lao này.

Bên ngoài Thiên Lao, Bạch Dịch chậm rãi ngồi xồm xuống, nét đờ đẫn trong mắt hắn lại hiện ra một lần nữa. Hắn nói nhỏ. “Chỉ khi nào người thoát ra ngoài Thiên Lao được thì ta mới có đủ thời gian để đi cứu mọi người. Cổ thân thể này không chịu được bao lâu nữa. Hiện tại người nên quyết định.”

Dương Hải đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết, quát khê. “Tai ương ba mươi năm chịu tù ngục, lại từng ngày bị Đan độc hành hạ, nếu có cơ hội báo thù, ta tình nguyện thịt nát xương tan cũng không từ. Chỉ có điều, Thiên Lao là trọng địa, ta không thể trốn thoát ra được.”

Dương Hải cố hết sức đè nén cảm xúc trong lòng mình. Hắn bị hành hạ hơn ba mươi năm, từ một Đan Các thủ đồ lưu lạc tới Thiên Lao chờ chết. Những trắc trở này đều là do một tay trưởng lão Đan Các tặng cho. Nếu có thể chính tay mình đâm chết cừu nhân, hắn sẵn sàng đồng quy vu tận. Tiếc

rằng Thiên Lao là trọng địa của tông môn, dẫu là lúc tu vi của hãn còn nguyên cũng không thoát được, huống gì bây giờ tu vi của hãn đã bị phế không còn.

Dương Hải có lòng mà lực bất tòng tâm.

“Ta sẽ giúp ngươi.” Âm thanh Bạch Dịch nói ra đã bắt đầu đứt quãng, vẻ đờ đẫn trong mắt ngày càng đậm hơn nhưng trong tay hãn hiện ra một chiếc chìa khóa tinh xảo.

Rặc rặc!

Có một tiếng động rất nhỏ vang lên, Dương Hải dễ dàng mở cửa bước ra ngoài buồng giam.

Trong lúc khiếp sợ, thần sắc không dám tin, hãn còn chưa kịp hỏi thăm thì Bạch Dịch đã đi vào trong nhà lao, lần nữa vung tay lên. Một con Khôi Lỗi giống Dương Hải như đúc xuất hiện rúc vào một xó, thay thế vị trí của Dương Hải thật.

“Khôi Lỗi...”, Dương Hải kinh ngạc, trầm trọng nói. “Ngươi định dùng kế ve sầu thoát xác?”

Bạch Dịch không trả lời. Hãn lấy từ trong ngực ra một tấm da thú trong suốt, chính là phần Bách Diện Ngự Kiếm cuối cùng.

“Dịch dung thành hình dáng của ta, rời khỏi Thiên Lao mau...”

Nói ra câu cuối cùng, Linh khí trong bản thể Bạch Dịch rốt cuộc đã hết sạch Linh khí. Trong Thiên Lao, Thiên Cơ Khôi Lỗi lấy ra một bộ áo bào màu xám, biến thành một con Khôi lỗi to bằng cỡ bàn tay nằm dưới chân Dương Hải không nhúc nhích.

“Khôi lỗi chi thân!”

Dương Hải càng thêm kinh ngạc đứng lên. Hắn nhìn cánh cửa nhà lao đang mở rộng, không dám trì hoãn một phút giây nào, vội vã lấy khối Bách Diện Ngư Kiếm dán lên mặt, không ngừng nắn bóp hai tay. Không bao lâu sau, dung mạo giả tạo đã tương tự như Bạch Dịch, chỉ có hốc mắt là hõm sâu, hàm dưới hơi dài, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra sự sai lệch.

Bách Diện Ngư Kiếm vốn là vật của Dương Hải, đối với tác dụng của nó Dương Hải phỏng đoán đã nhiều năm. Tuy hắn không luyện chế Khôi Lỗi nhưng có thể dễ dàng dùng nó để biến đổi khuôn mặt của mình.

Tu vi mất hết, cũng may bốn sự dịch dung hắn vẫn còn giữ được.

Cắt bớt đi một chút tóc trên đầu, Dương Hải mặc bộ áo bào màu xám dưới đất vào, sau đó thu hồi Khôi Lỗi mang hình dáng Bạch Dịch cùng kiến chúa Minh Loa lại. Sau đó, hắn đưa mắt nhìn con Khôi Lỗi đang ngồi trong góc buồng giam giống hệt mình một lần nữa rồi đóng cửa nhà lao lại.

Bị giam suốt hơn ba mươi năm, cuối cùng Dương Hải hắn đã có thể được tự do một lần nữa. Chẳng kịp cảm thán kế ve sầu thoát xác của Bạch Dịch, Dương Hải vội vàng nhắm hướng ra mà đi.

Rời khỏi lao tù cũng không có nghĩa là sẽ thoát khỏi hiểm địa. Một khi bị người khác phát hiện, cơ hội trốn thoát lần nữa của hắn gần như không còn. Nếu để Chấp Pháp Điện bắt được sẽ ngay lập tức bị xử tử.

Tại gần cửa ra vào Thiên Lao, Đồng Linh chờ đợi hắn đã lâu. Nhìn thân ảnh Bạch Dịch từ xa nàng đã vội vàng nói. “Dịch ca ca, huynh đã tìm được rồi sao?”

Dương Hải không dám trả lời, hắn chỉ khẽ gật đầu sau đó cùng Đồng Linh rời khỏi Thiên Lao.

Đồng Linh còn phải tới hồ nước đưa tằm ca cho Quy Tổ, bên ngoài cửa Thiên Lao, nàng vẫy tay tạm biệt Bạch Dịch giả, vui vẻ nhảy nhót rời đi. Bởi vì giúp được Bạch Dịch việc vừa rồi mà tinh thần nàng rất vui vẻ.

Đứng trước sơn mạch rộng lớn, Dương Hải ngửa đầu nhìn trời xanh mây trắng đã hơn ba mươi năm chưa được thấy, nhất thời cũng trở nên ngẩn ngơ.

Khôi Lỗi nơi ngực hần hơi động, từ trong người Dương Hải nhảy ra ngoài, kích thước của nó vẫn chỉ bằng bàn tay. Nó không quay đầu lại mà nhắm về một mảnh rừng rậm ở hướng xa chạy đi.

Thần sắc Dương Hải ngưng trọng, thu tâm tình trong lòng lại đi theo sau Khôi Lỗi. Sau đó không lâu, cuối cùng hắn đã gặp được bản thể Bạch Dịch mang thần sắc uể oải trong rừng.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Trúc Cơ Đan

Thiên Cơ Khôi Lỗi nhảy lên lòng bàn tay Bạch Dịch, rồi được hẩn thu vào trong túi trữ vật. Bạch Dịch nói giọng yếu ớt. “Nếu Dương huynh đã quyết định thì mau rời khỏi tông môn. Ta có một gian nhà tranh ở ngõ Bồ Y trong trấn Vĩnh An, người có thể ở tạm nơi đó. Cùng lắm là mấy tháng sau ta sẽ đi tìm người.”

“Ta đã tin ba tin tức người nói ra, tất nhiên sẽ tin tưởng phán đoán của người.” Dương Hải hơi chần chừ, bất đắc dĩ nói. “Hiện giờ ta chỉ là một phế nhân, có lẽ không giúp được người gì cả.”

“Chỉ cần người đừng để Tào Cửu Tiên tìm ra thì đã là sự trợ giúp lớn nhất đối với ta rồi.”

Bạch Dịch hít sâu một hơi, miễn cưỡng lên tinh thần nói. “Thời gian cấp bách, chờ lúc chúng ta gặp lại nhau ta sẽ giúp người giải trừ độc lực còn lại của Hoạch Tâm Hoàn, cũng sẽ dạy người cách dùng Linh căn để thu nạp Linh khí ngũ hành. Với thiên phú của Dương huynh, việc khôi phục tu vi lúc trước chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

Dương Hải cả kinh. Hẩn chưa từng nghe có thể dùng Linh căn để thu nạp Linh khí ngũ hành. Nếu điều Bạch Dịch đã nói là thật, thế chẳng đồng nghĩa với việc hẩn vẫn còn có thể tiếp tục con đường tu tiên hay sao!

Sau một lúc kinh ngạc, Dương Hải lại trở nên trầm ngâm, không nói gì. Hẩn chấp tay từ biệt Bạch Dịch, dùng tướng mạo của Bạch Dịch mà rời khỏi Thương Vân Tông, đi tới trấn Vĩnh An. Hẩn ẩn cư trong căn nhà tranh

của huynh muội Bạch Dịch lúc trước nơi ngô Bồ Y, cả ngày không bước chân ra khỏi nhà.

Dương Hải đi rồi, Bạch Dịch mệt mỏi trở lại Lưu Tiên Cư, nghỉ ngơi đúng ba ngày mới khôi phục trở lại. Thủ đoạn điều khiển Khôi Lỗi từ xa thế này đã tiêu hao hầu hết Tâm lực của hắn.

Dương Hải thành công trốn thoát ra khỏi Thiên Lao làm tảng đá đè nặng trong lòng Bạch Dịch cũng được nhắc ra. Dù Dương Nhất Phàm không thể ngăn chặn trưởng lão Đan Các, chỉ cần Dương Hải biến mất, thiếu đi hai loại Linh căn thì Tào Cửu Tiên không thể tiến hành thi triển tà thuật được. Bạch Ngọc cũng sẽ chưa bị hãm hại.

Tu vi hiện giờ của Bạch Dịch là Luyện Khí kỳ, muốn đối phó với một trưởng lão Kết Đan kỳ thì chẳng khác nào người si nói mộng. Chỉ có tìm cách ngăn cản đối phương để có thể thời gian tìm cách phản kích. Hiện giờ điều quan trọng nhất với hắn là tiến giai Trúc Cơ càng sớm càng tốt.

Cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ của hắn đã được củng cố rất vững chắc, chỉ cần Bạch Dịch nguyện ý, lúc nào hắn cũng có thể đột phá lên Trúc Cơ. Để không hiển lộ chút sơ hở nào thì không thể thiếu Trúc Cơ Đan được.

Trúc Cơ Đan là một đan dược bát phẩm có giá đắt nhất trong những đan dược cùng loại. Có rất nhiều đệ tử đạt tới Luyện Khí hậu kỳ bắt đầu dốc sức liều mạng nhận nhiệm vụ tông môn để kiếm Linh thạch, mục đích đều vì Trúc Cơ Đan. Nếu chỉ vì không có Trúc Cơ Đan mà lúc đột phá thất bại, bao nhiêu vất vả trước đó chẳng phải đã trôi sông hay sao. Hơn nữa nếu thất bại tiến giai thì mất một hai năm sau người đó mới có thể tiến hành đột phá nữa.

Trúc Cơ Đan chẳng khác nào Thần Đan của đám tu sĩ Luyện Khí kỳ. Nói vậy không hề quá một chút nào. Mặc dù Bạch Dịch chắc chắn mười phần hắn sẽ đột phá thành công mà không cần dựa vào Trúc Cơ Đan kia nhưng

nếu có thể làm cho tỷ lệ thành công chắc chắn hơn, hẳn cũng sẽ tìm cách thu xếp.

Linh thạch trên người hắn lúc sử dụng kiếm trận ở Mê Vụ Lâm đã bị tiêu hao mất hơn một nửa, sau đó lại vào phường thị mua mất khá nhiều tài liệu luyện khó nên hiện giờ Bạch Dịch chỉ còn mấy trăm khối, còn lâu mới đủ để mua một viên Trúc Cơ Đan.

Nếu đã không thể mua được thì hẳn sẽ tìm cách thu thập tài liệu, sau đó tự mình luyện chế. Với kinh nghiệm của hắn, chỉ cần thu thập được hai phần tài liệu thôi thì chắc chắn có thể luyện chế thành công một hạt Trúc Cơ Đan.

Xác xuất luyện chế thành công cao như thế, trưởng lão Đan Các cũng không làm được. Nhưng người khác không làm được, không có nghĩa là Bạch Dịch cũng chịu bó tay.

Ra khỏi phòng, Bạch Dịch định tới Chấp Sự Đường để thu thập tài liệu luyện đan. Vừa ra ngoài cửa hắn đã thấy hai người Khương Đại Xuyên và Cao Nhân đang bàn luận chuyện gì đó.

Khương Đại Xuyên đang thao thao bất tuyệt, thấy Bạch Dịch đi ra hắn vội vàng nghiêng người tiếp đón. “Tiểu thúc, mấy ngày nay người đã không ra khỏi cửa nên không biết, hiện giờ Thương Vân Tông đang rất náo nhiệt. Đệ tử của Hàn Ngọc Tông và Thất Sát Môn đã lần lượt chạy tới, sau vài ngày là tiến hành tỷ thí rồi.”

Cao Nhân ở bên cạnh cũng nói chen vào. “Hôm nay, lúc ta ở cửa ra vào Chấp Sự Đường còn nhìn thấy mấy tu sĩ cổ quái, hỏi mấy sư huynh khác mới được biết bọn họ chính là đệ tử của Thất Sát Môn.”

“Thất Sát Môn có cái gì tốt chứ? Cả đám tu sĩ chỉ biết chém giết, chả biết văn minh là cái gì. Muốn nhìn, cũng phải nhìn đệ tử của Hàn Ngọc Tông kìa.” Khương Đại Xuyên làm bộ lão luyện, đứng dậy chỉ điểm. “Ba đại

tông môn ở Đại Phố thì chỉ có tông chủ Hàn Ngọc Tông là nữ tu, hơn nữa đệ tử của tông đa số cũng là nữ. Cả đám mỹ nữ đi qua bên người, dáng điệu thướt tha, hương thơm theo gió bay tới thật nồng nức a..., hắc hắc.”

“Lần tam tông luận võ này, Hàn Ngọc Tông cũng có nhiều nữ tu tới sao?” Cao Nhân tò mò hỏi.

“Tất nhiên rồi. Hôm nay ta đã chứng kiến mấy vị tỷ tỷ của Hàn Ngọc Tông, dáng người thì thật là, chắc chắn, làm người khác chảy nước miếng nha.” Khương Đại Xuyên rung đùi đắc ý, điệu bộ mê say quên trời đất.

“Ta đã thắc mắc sao lại không thấy người ở trong Chấp Sự Đường, thì ra là để ta một mình chỗ ấy, còn người thì chạy đi nhìn ngắm nữ tu của Hàn Ngọc Tông.” Cao Nhân nổi giận đùng đùng nói.

“Ta không kìm lòng được, nhất thời mới quên mất người, hắc hắc.” Khương Đại Xuyên cười ngây ngô, sau đó quay người phát hiện ra Bạch Dịch đi ra ngoài biệt viện, vẻ mặt sùng bái. “Tiểu thúc quả nhiên già dặn, nghe nói có nữ tu là chạy còn nhanh hơn cả ta.”

Rời khỏi Lưu Tiên Cư, Bạch Dịch đi tới vùng phụ cận Chấp Sự Đường.

Từ lúc diễn ra cuộc rèn luyện ở Thái Hằng sơn mạch tới nay đã gần nửa tháng, tin tức tam tông luận võ đã truyền đi khắp tông môn. Đệ tử của ba đại tông môn cũng tề tựu ở Thương Vân Tông, đây tất nhiên là một lần thịnh hội của tu chân giới ở Đại Phố, người nào đó bỗng nhiên nổi tiếng từ đây, chắc chắn sẽ được tông môn coi trọng, dốc sức tài bồi.

Rất nhiều đệ tử Thương Vân Tông đã động tay động chân, chuẩn bị đan dược cùng Pháp khí, hy vọng hiển lộ thân thủ trong lần luận võ này. Bởi vậy mà Thương Vân Tông ngày càng náo nhiệt. Khoảng cách từ tông môn tới phường thị khá gần, chỗ nào cũng là thân ảnh của đệ tử Thương vân, khu vực giao dịch của Chấp Sự Đường càng kín chỗ.

Đi vào đại diện giao dịch của Chấp Sự Đường, Bạch Dịch phát hiện nó đông người phải gấp đôi ngày thường, tiếng người cười nói huyên náo vang lên liên tiếp, tiếng cò kè mặc cả chỗ nào cũng có. Trong đó không chỉ có đệ tử của Thương Vân Tông mà còn có một số tu sĩ ăn mặc quái dị, hẳn đều là người của Thất Sát Môn hoặc Hàn Ngọc Tông.

Bạch Dịch chen chúc trong đám người, khẽ nhíu mày, vừa đi vừa tìm kiếm những tài liệu cần thiết. Lúc hẳn đi qua cửa hàng của một đệ tử Thương Vân Tông thì bỗng nghe thấy tiếng ồn ào truyền tới.

“Đệ tử Thương Vân Tông các người chèn ép người khác quá đáng. Một mảnh Hàn Linh Diệp thôi mà hét giá bốn trăm Linh thạch, thế sao không đi cướp đi cho nhanh.” Một đại hán mặt áo nâu ngấn đang tức giận quát lên với đệ tử Thương Vân đứng sau quầy hàng. Hẳn cầm trong tay một mảnh lá cây được bao bọc bởi một tầng sương lạnh, thái độ hết sức bất mãn.

Mảnh Hàn Linh Diệp kia có một đặc tính là phải dùng hộp gỗ đặc thù chứa đầy hàn khí để lưu giữ. Một khi lấy ra rồi, Linh khí sẽ biến mất rất nhanh, sau đó trở thành một cái lá khô không còn tác dụng nữa.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Nam Uyên Bắc Nhai

Vụ cãi lộn trong đại điện làm rất nhiều đệ tử chú ý, hướng ánh mắt nhìn tới. Mọi người dần tập trung quanh gian hàng, đúng lúc Bạch Dịch đi ngang qua đó nên bị vây ở bên trong, nhất thời đành phải dừng chân đứng ngoài quan sát.

“Hừ, buôn bán phải ra giá vừa phải thôi chứ. Người ra giá ba trăm Linh thạch đi, ta muốn mảnh Linh Diệp này rồi.” Đại hán hừ lạnh, vẫn cầm mảnh Linh thảo như cũ, không hề có ý định trả lại.

“Người muốn mua thì mau trả bốn trăm Linh thạch, không mua thì thôi, mời người đưa trả Linh thảo cho ta. Nơi này là Thương Vân Tông chứ không phải Thất Sát Môn của người.” Đệ tử đứng sau quầy rất cuộc cũng quát lên. Nếu trì hoãn thêm một hồi, Linh khí của mảnh Linh Diệp sẽ ảm đạm đi, giá cả cũng rất xuống rất nhiều. Bấy giờ, dẫu có ra giá ba trăm Linh thạch cũng chưa chắc có người mua.

Đại hán tới từ Thất Sát Môn rõ là đang cố tình kéo dài thời gian để chiếm tiện nghi của đối phương. Hắn cười lạnh đáp. “Làm sao? Đệ tử của Thương Vân Tông lẽ nào đều giống người, thấy tiền là mắt sáng lên. Có mảnh Linh thảo thì không coi ai ra gì, ra cái giá trên trời. Nếu cho người một kiện Pháp bảo, chắc người sẽ đi đòi làm tông chủ đấy nhỉ.”

Đại hán mĩa mai, đồng thời vẫn để ý tới mảnh Hàn Linh Diệp trong tay, hắn phát hiện một góc lá đã bắt đầu héo rũ, vì vậy nụ cười hiện ra càng thêm đắc ý.

“Người..., người đừng khinh người quá đáng, mau đưa trả Linh thảo cho ta.” Đệ tử bán Linh thảo phát hiện Linh thảo có sự thay đổi bất thường thì cuống quýt nhào tới muốn đoạt lại mảnh Linh thảo kia, nhưng đối phương vừa nhắc cánh tay, lại âm thầm xuất động Linh lực là dễ dàng đánh hấn ngã bay vào quầy hàng làm một số hộp gỗ chứa đựng Linh thảo khác cũng bị vỡ ra theo.

“Ta mua Linh thảo là đã để mắt tới người rồi. Đệ tử của Thương Vân Tông quả nhiên đều là những người keo kiệt. Hừ, ta trả lại, không mua nữa.” Sau khi đánh bay đối phương, đại hán phát hiện thấy lá Linh Diệp đã héo rũ một nửa, cười lạnh mang Linh thảo đáp trả.

Đệ tử Thương Vân Tông vừa bị đánh ngã trợn mắt đứng dậy, vẻ mặt bối rối. Hắn cầm Hàn Linh Diệp lên thì thấy hơn nửa đã bị héo liền nổi giận quát. “Người thật là độc ác, ta không bán Linh thảo cho người thì người tìm cách kéo dài thời gian để hủy hoại Hàn Linh Diệp của ta. Người phải bồi thường đi.”

“Bồi thường?” Đại hán bĩu môi nói. “Người dựa vào cái gì mà bảo ta phá hủy Linh thảo của người? Ta chỉ đứng đây xem một chút mà thôi, Linh thảo đã trả lại người rồi, người tự giữ mà thôi.”

Đệ tử Thương Vân Tông tụ tập xung quanh không ít, thất một tên đệ tử Thất Sát Môn đang ở tại Thương Vân Tông mà còn bá đạo như thế thì đều trợn mắt, nhao nhao quát mắng.

“Người dám dương oai Chấp Sự Đường của Thương Vân Tông ta sao? Người nghĩ mình là trưởng lão Thất Sát Môn hay là tông chủ đấy?”

“Chúng ta tận mắt thấy người cố ý kéo dài thời gian để làm hỏng lá Hàn Linh Diệp kia, người không bồi thường thì đừng nghĩ có thể ra khỏi Chấp Sự Đường này.”

“Thất Sát Môn ngày càng khoe trương rồi. Lần trước, tại một hiểm địa ta bị hai đệ tử của Thất Sát Môn đánh lén, không những bị đoạt mất túi trữ vật mà suýt chút nữa còn mất cả mạng.”

Đệ tử Thương Vân xung quanh nhao nhao lên tiếng bênh vực kẻ yếu, một ít đệ tử Thất Sát Môn đang giao dịch tài liệu trong Chấp Sự Đường này cũng lần lượt tiến lại. Lúc đầu, đại hán bị mọi người quát mắng còn ra vẻ sợ hãi, lúc này thấy đồng môn tới thì tự tin mười phần, quát lớn. “Làm sao? Chúng ta là khách của Thương Vân Tông do tông chủ các người đích thân mời tới. Ta không cướp đoạt, cũng không đánh người, ai dám ngăn cản ta?”

Trước quầy hàng, hai bên đội ngũ đều cho mình là phải bắt đầu tranh cãi. Không bao lâu sau, có rất nhiều đệ tử Thương Vân Tông xúm lại, mồm miệng không còn giữ ý chút nào, từ thái độ có thể thấy nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn.

“Mua bán không thành thì cũng nên để lại chút nhân nghĩa chứ. Vị đạo hữu Thất Sát Môn này, người đã không mua Hàn Linh Diệp thì thôi, hà tất phải cầm lấy không trả lại. Người biết rõ, nếu rời khỏi hộp gỗ thì Linh khí trong đó sẽ bị xói mòn đi. Ta xem người là cố ý làm vậy, bắt người bồi thường cũng không tính là quá đáng.”

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên. Đệ tử Thương Vân Tông tạm dừng quát mắng, bảo nhau để lộ ra một con đường, từ đó có một vị thanh niên mặt như ngọc, mặc áo bào trắng nhẹ nhàng đi tới.

“Lý Lâm Uyên sư huynh đã tới rồi.”

“Thủ đồ Bích Lạc Phong, cùng với Lũng Vô Nhai ở Phù Diêu Phong được xưng tụng là Nam Uyên Bắc Nhai, Lý Lâm Uyên sư huynh đây mà!”

“Lý sư huynh nhất định phải giáo huấn đám cuồng đồ Thất Sát Môn một trận mới được. Bọn hăn thật là khinh người quá đáng!”

“Lý sư huynh đệ đạt tới Trúc Cơ đại thành, chỉ thiếu chút nữa là tiến giai Kim Đan cảnh, nhất định có thể chấn áp đám đệ tử hung ác của Thất Sát Môn.”

Đệ tử Thương Vân Tông thấy người này tới thì bắt đầu nhao nhao lên tiếng, giống như vừa nhìn thấy một vị trưởng lão. Sự xuất hiện của Lý Lâm Uyên đã làm tăng khí thế bên Thương Vân Tông lên mười phần.

Từ lời nói của đám người, Bạch Dịch cũng biết thanh niên phong độ bất phàm này chính là thủ đồ của Bích Lạc Phong có thiên phú cực cao. Giữa đám đệ tử của Thương Vân Tông có thể xếp vào ba hạng đầu. Hãn và Lũng Vô Nhai của Phù Diêu Phong đều rất nổi danh.

Thương Vân Tông có ba Phong, trong đó Bích Lạc Phong nằm ở phía Nam, Phù Diêu Phong nằm ở mé Bắc. Trong hàng đệ tử của Phù Diêu Phong thì Lũng Vô Nhai có thiên phú cao nhất. Tương tự với Bích Lạc Phong, Lý Lâm Uyên chính là người cầm đầu. Hai người này đều là nhân tài kiệt xuất trong hàng đệ tử của Thương Vân Tông, được những đệ tử khác xưng tụng là một trong Nam Uyên Bắc Nhai.

Lý Lâm Uyên có ý muốn thiên vị đệ tử bán Linh thảo của Thương Vân Tông nhưng đối diện với đám đệ tử không cam chịu yếu thế của Thất Sát Môn cũng thấy không dễ dàng. Dù sao đối phương thực sự chưa dùng vũ lực mạnh mẽ để cướp đoạt, cũng không đả thương người.

“Đã sớm nghe nói đệ tử Thất Sát Môn ngang ngược bá đạo, nhưng ta không nghĩ ở tại Thương Vân Tông chúng ta mà các người cũng có thể ngang ngược như vậy.” Lời qua tiếng lại vài câu, Lý Lâm Uyên không kiên nhẫn được nữa, hừ lạnh. Hãn tế xuất một đạo Linh lực tràn ra, tấn công thẳng tới đại hán vừa cố ý hủy Linh thảo đi.

Tu sĩ Trúc Cơ dùng Linh lực để tấn công, tác dụng không lớn. Trừ việc có thể đánh bay đối thủ ra ngoài thì rất khó làm tổn thương người. Lúc này

Lý Lâm Uyên muốn giáo huấn đối phương một chút nên mới thúc giục Linh lực tấn công, nhưng đạo Linh lực này còn chưa chạm tới người đại hán thì từ phía sau đám người bỗng hiện ra một cỗ uy áp bá đạo kéo tới.

Ô..ô..ông!

Hai cỗ Linh lực va chạm vào nhau tạo nên một tiếng vang trầm đục trong đại điện, khiến màng nhĩ những đệ tử đứng gần đó đau nhức không thôi, liên tục thối lui về sau.

Bạch Dịch đứng gần đó, lúc phát hiện ra cỗ Linh lực khác xuất hiện đã nhanh chóng vận chuyển Linh khí tới đầu, bảo vệ hai tai. Lúc hai cỗ Linh lực va chạm nhau tạo thành sóng khí công kích ra xung quanh, hấn chỉ lạnh nhạt đứng đó, không sứt mẻ gì.

“Một câu không hợp liền ra tay đả thương người mà các người còn nói Thất Sát Môn ta bá đạo? Ta xem ra người của Thương Vân Tông mới thật là bá đạo đấy.”

Theo tiếng hét lớn này vang lên, một thân hình nam tử cao gầy mặc quần áo da tinh xuất hiện. Mấy đệ tử Thất Sát Môn nhìn thấy người này thì ngay lập tức hứng khởi, thái độ như nhìn thấy chỗ dựa, thấy có người làm chủ liền nhao nhao lên tiếng.

“Vương Thương sư huynh!”

“Vương sư huynh cần phải làm chủ cho bọn ta. Thương Vân Tông ý đông hiệp ít, khi dễ Thất Sát Môn chúng ta không có người này.”

Đại hán vừa làm hỏng Hàn Linh Diệp nhìn thấy vị sư huynh vừa tới thì vui mừng nói. “Vương sư huynh, đệ tử Thương Vân Tông thật là khinh người quá đáng. Ta chỉ nhìn Linh thảo mà thôi, bọn chúng đã bắt ta phải bồi thường rồi, chúng ta rằng đệ tử Thất Sát Môn chúng ta đều đàn độn cả sao?”

Trong đám đệ tử Thương Vân đứng quanh đó, có người nhận ra vị sư huynh mới tới này thì thấp giọng nghị luận.

“Hắn chính là Vương Thương, được xưng Tiểu Thất Sát. Nghe nói hắn giết người không chớp mắt, là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, hắn đã từng giết không dưới trăm người.”

“Cái gì? Hắn chính là Vương Thương sao! Ta từng nghe một vị sư huynh nói, có một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ kết oán với người này, về sau cả nhà mười mấy người của tu sĩ Trúc Cơ kia chỉ trong một đêm đều chết thảm khiến hắn tức giận tới thổ huyết, sau đó chính hắn cũng không hiểu vì lý do gì mà chết bên ngoài một phường thị...”

“Ở Đại Phố này, ai cũng chớ trêu chọc vào tên Tiểu Thất Sát này, nhìn thấy hắn thì tốt nhất nên tránh đi...”

Mấy tên đệ tử lớn tuổi của Thương Vân Tông nhìn thấy Vương Thương thì đều lộ vẻ sợ hãi. Lúc trước đệ tử Thương Vân Tông giao dịch trong đại điện Chấp Sự Đường chiếm đa số nhưng hiện giờ khí thế đã hoàn toàn bị đối phương chèn ép.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Nguyệt Trung Tiên

Lý Lâm Uyên thấy người này tới thì nhíu mày, trong mắt ánh lên một tia kiêng kỵ nhưng không có nhượng bộ. Hắn lạnh lùng nhìn đối phương.

Vương Thương tới gần, nhếch miệng cười một tiếng nói. “Nam Uyên Bắc Nhai cùng với Nguyệt Trung Tiên là ba vị cường giả trong hàng đệ tử, Vương mỗ đã được nghe danh, chẳng khác nào sấm nổ bên tai. Hôm nay được gặp Nam Uyên ở đây thật là hạnh ngộ.”

“Đại danh của Tiểu Thất Sát tại hạ cũng đã được nghe tới từ lâu.” Lý Lâm Uyên cũng lạnh lùng đáp. Hắn không có chút hảo cảm nào đối với tên đệ tử Thất Sát này.

Vương Thương làm bộ không hề để ý tới sắc mặt đối phương, vẫn cười ha hả như cũ. “Nghe nói Lũng Vô Nhai đang bế quan trùng kích Kim Đan cảnh, lần tam tông luận võ này hắn sẽ không xuất hiện. Lần này chắc Lý huynh sẽ là cường giả chủ chốt, chỉ không biết có gặp được vị Nguyệt Trung Tiên kia hay không. Ta cảm thấy rất có hứng thú với Tiên tử của Vọng Nguyệt Phong. Nếu quả người đúng như lời đồn, ta cũng không ngại nạp thêm một người tiểu thiếp.”

“Cuồng đồ!”

“Phì! Cái đồ mặt dày...”

“Muốn lấy Nguyệt Trung Tiên làm tiểu thiếp ư? Đừng nói là đám tu sĩ Trúc Cơ các người, cho dù có là Thất Sát của Thất Sát Môn tới đây cũng còn chưa đủ tư cách.”

Vương Thương vừa dứt lời, đệ tử Thương Vân Tông đã nhao nhao chửi bới, sắc mặt Lý Lâm Uyên cũng trầm hẳn xuống.

Nam Uyên Bắc Nhai và Nguyệt Trung Tiên chính là chỉ Lý Lâm Uyên cùng Lũng Vô Nhai, thêm vị nữ tu tên Lê Tử Tiên nữa. Người này là đệ tử chân truyền của Vọng Nguyệt Phong, có thiên phú cao nhất, cũng là con gái của tông chủ.

Ở Thương Vân Tông, lai lịch người này thần bí vô cùng. Tuổi không lớn lắm nhưng tu vi đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, hiếm khi xuất hiện trước mặt người khác. Nghe nói dung nhan nàng khiến hoa nhường nguyệt thẹn, là nỗi khao khát và ngưỡng mộ của bao nhiêu đệ tử Thương Vân Tông. Lúc này nàng bị người của Thất Sát Môn vũ nhục khiến cho lửa giận của đám đệ tử dâng lên ngùn ngụt.

Từ những lời bàn tán của đám đệ tử xung quanh, Bạch Dịch cũng nắm được khá nhiều thông tin về mấy người Nam Uyên Bắc Nhai cùng Nguyệt Trung Tiên. Lúc nghe nói nữ tu Lê Tử Tiên là con gái của tông chủ thì hẳn chợt nhớ Đồng Linh từng nói, phía sau núi ở Tử Đằng Cốc có một vị Tử tỷ tử, chỉ không biết có phải là vị Nguyệt Trung Tiên kia hay không.

Sắc mặt âm trầm, Lý Lâm Uyên vung tay lên, đệ tử Thương Vân Tông đứng quanh liền trở nên yên lặng. Sau đó hần lạnh giọng nói. “Tử Tiên sư muội nổi danh ngang với Thanh Châu Minh Ngọc của Hàn Ngọc Tông, loại phạm phu tục nhân như ngươi há có thể xứng đôi? Cẩn thận mồm miệng kéo lại trách Lý mỗ không khách khí.”

Vương Thương biểu hiện thần thái cuồng vọng, bước về phía trước một bước, cười lạnh nói. “Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi cũng có tình ý với Nguyệt Trung Tiên, sợ ta đoạt mất người trong mộng? Yên tâm, làm thiệp của Vương Thương ta nhất định còn sung sướng hơn ở với ngươi gấp trăm lần. Ha ha ha...”

Vương Thương ngang ngược cười lớn, rõ ràng không ngại gây hấn với tất cả đệ tử Thương Vân Tông nơi này. Một trận quát mắng chửi bới lại vang lên om sòm nhưng không có ai dám tiến lên động thủ.

“Thật là một tên Tiểu Thất Sát cuồng vọng!” Lý Lâm Uyên đã khó áp chế được lửa giận. Nếu dễ dàng để cho người khác nhục mạ, thanh danh của hắn ở Thương Vân Tông sẽ tan biến theo gió.

Lý Lâm Uyên đột nhiên phóng xuất ra một đạo Linh lực, trực tiếp tấn công tới Vương Thương. Hắn không ngờ đối phương còn nhanh hơn, cũng dùng Linh lực đánh trả. Hai cỗ Linh lực va chạm tạo nên sóng khí cuộn cuộn khiến rất nhiều đệ tử Thương Vân Tông chấn động ngã nhào xuống đất.

Đại diện giao dịch phần lớn đều là đệ tử của Thương Vân Tông, tu vi cao thấp không giống nhau. Những người đạt tới Trúc Cơ còn tốt, đệ tử Luyện Khí kỳ không phòng bị kịp thì rất dễ bị thương.

Sau khi phát ra một đạo Linh lực, Lý Lâm Uyên nhận thấy rất nhiều đồng môn té ngã thì càng tức giận nhưng không ra tay ngay. Hắn điểm tay hô lớn. “Nếu đã dám ở Thương Vân Tông ta ra oai, Vương Thương người có dám theo ta ra bên ngoài Chấp Sự Đường tử thí một trận?”

“Lão tử ta chả lẽ lại sợ người?” Vương Thương lắc lư hai tay rồi nắm chặt, xương cốt vang lên răng rắc, mạnh mẽ hướng ra ngoài điện mà đi, khuôn mặt khinh thường ngạo nghễ.

Hai người quyết định thi đấu trước cả ngày diễn ra luận võ đã gây ra một hồi náo nhiệt. Chờ hai người rời khỏi, đám người trong đại điện cũng theo nhau kéo ra ngoài. Tên đệ tử đứng ở quầy hàng bán đồ lúc trước cũng vội chỉnh đốn lại hàng hóa, định bụng chạy ra theo.

Lý Lâm Uyên là đệ tử tinh nhuệ của Thương Vân Tông, Vương Thương cũng là số một số hai trong hàng đệ tử của Thất Sát Môn. Hai người này thi

đấu cũng đại biểu cho thực lực của hai tông môn ở cảnh giới Trúc Cơ. Người nào thất bại đều gây tổn hại tới khí thế của tông môn mình, cũng ảnh hưởng đến việc tỷ thí của hai ngày hôm sau.

Bạch Dịch không có hứng thú đối với việc thi đấu của hai người này, cũng không muốn xem náo nhiệt gì. Hắn định ở lại trong đại điện để thu thập tài liệu hòng luyện Trúc Cơ Đan nhưng không ngờ đám người ủa nhau kéo hết ra ngoài, hắn không muốn đi cũng bị kéo ra theo.

Chung quanh đều là đồng môn nên không thể động võ. Bạch Dịch rơi vào đường cùng, đành chen chúc ra theo. Có mấy người đi sau xô đẩy, có người còn tung ra mấy cước vào người hắn.

Trong lòng hắn cũng chỉ là muốn xem qua một chút náo nhiệt mà thôi, hắn không thấy có gì mà phải gấp gáp như vậy. Hắn nổi giận đùng đùng nhìn người đi phía sau, còn chưa kịp mở miệng thì đối phương đã quát lên. “Đi mau đi mau, sao ngươi có thể đi chậm như vậy!”

Người đang xô đẩy Bạch Dịch là một thiếu niên trẻ tuổi, nhìn qua cũng chỉ mười bảy, mười tám, mặc quần áo màu đen, cũng không phải là đạo bào của đệ tử bình thường. Người này môi hồng răng trắng, làn da trắng nõn, từ mi tâm mọc ra một tiểu điểm nhỏ chính là một nốt ruồi son, khí thế hào hùng nhưng thần sắc lại toát ra một vẻ thanh tú nhàn nhạt.

Bạch Dịch hăm hăm nhìn đối phương rồi quay đầu theo đoàn người tiến ra ngoài đại điện. Hắn đường đường là Tiêu Dao Tiên Quân, là Thanh Không chi chủ mà lại đôi co với một thiếu niên vì chuyện này thì không đáng.

Bên bãi đất trống ngoài Chấn Sự Đường có nhiều đệ tử tụ tập, đa số đều là đệ tử bình thường của Thương Vân Tông, trong đó cũng có một số ít đệ tử chân truyền mặc áo trắng và Chấn sự mặc thanh bào. Những đệ tử ngoại

môn mặc áo bào màu xám không nhiều, đa phần đều tránh ra phía xa quan sát.

Nếu đã bị bắt ra ngoài theo, Bạch Dịch nhất định đứng trong đám người để nhìn xem hai người phân cao thấp.

Giữa bãi đất, sắc mặt Lý Lâm Uyên âm trầm, quát. “Là người lẩn át đồng môn của ta trước, sau lại nhục mạ Tiên Tử của Thương Vân Tông ta, nếu không giáo huấn người một chút thì lại để cho Thất Sát Môn các người nghĩ Thương Vân Tông ta nhu nhược hay sao.”

Vương Thương cười ha hả, giọng lạnh lẽo. “Nói ta nhục mạ đồng môn của người, thì những đồng môn của người cũng phải có tư cách để ta nhục mạ mới được.”

Lời nói Vương Thương xuất ra thật khó nghe. Từ đấy mà xét thì đệ tử Thương Vân Tông chẳng có ai đủ tư cách để hấn khi nhục hết.

“Cuồng vọng!” Lý Lâm Uyên cố gắng áp chế nộ khí, quát lạnh. “Việc thi đấu hôm nay không có quan hệ với tông môn. Nếu người thất bại thì phải bồi thường Hàn Linh Diệp đã bị hủy hoại, còn phải nhận lỗi trước tất cả đồng môn của ta.”

“Được.” Vương Thương không do dự đáp, sau đó sắc mặt cũng trầm xuống tiếp lời. “Nếu người thất bại, ta không muốn gì nhiều, chỉ cần người bò ba vòng quanh Chấp Sự Đường này là được.”

Nghe xong mấy lời này, đệ tử Thương Vân Tông lại được một phen giận dữ, nhao nhao chửi mắng.

“Khinh người quá đáng!”

“Lý sư huynh hãy dạy dỗ hấn một trận để cho đám Thất Sát Môn biết đệ tử Thương Vân Tông chúng ta không dễ trêu vào.”

Kỳ thực Lý Lâm Uyên cũng không muốn động thủ cùng Vương Thương ở chỗ này. Hai ngày sau mới chính thức bước vào tam tông luận võ, chỉ là hiện giờ đã đâm lao thì đành phải theo lao. Hẳn cần rằng, tể ra Pháp khí song kiếm sở trường của mình.

Hai đạo hàn mang chớp động hiện rõ là hai thanh phi kiếm hẹp dài xuất hiện trước người Lý Lâm Uyên. Đây là hai kiện Pháp khí cao giai, xuất hiện cùng lúc thì uy lực có thể lớn gấp đôi so với bình thường.

Kiểm đạo vốn thâm ảo, song kiếm càng khó tu luyện hơn. Vị thủ đồ Bích Lạc Phong này ở cảnh giới Trúc Cơ đã có thể khống chế Phi kiếm đối địch chứng tỏ thiên phú không phải chuyện đùa, không hổ có thể đứng trong ba hạng đầu trong lớp đệ tử ở Thương Vân Tông này, cũng coi như xứng với cái danh Nam Uyên Bắc Nhai nho nhã.

“Song kiếm? Hừ!”

Vương Thương thấy đối phương tể song kiếm ra thì tỏ thái độ khinh thường. Hừ lạnh, rút từ phía sau ra một Pháp khí cốt tiên được tạo thành bởi hơn trăm khối bạch cốt tỏa ra âm khí lạnh buốt khiến người xem run rẩy. Pháp khí này cũng là Pháp khí cao giai, hơn nữa Linh khí dao động trên thân pháp khí còn nồng đậm hơn pháp khí song kiếm của Lý Lâm Uyên mấy phần.

Ba!!!

Vương Thương vung tay lên, tại không trung, cốt tiên vung vẩy tạo nên một tiếng nổ vang. Cốt tiên trong tay Vương Thương như xà xốt đánh về phía đối thủ. Lý Lâm Uyên không dám coi thường, thúc giục song kiếm ngăn lại. Bên ngoài Chấp Sự Đường, hai người đã thực sự kéo nhau vào một trận chiến.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Cực Phẩm Pháp Khí

Bên ngoài Chấp Sự Đường có rất nhiều người tụ tập. Các đệ tử Thương Vân Tông nghe nói tới việc này đều nhanh chóng chạy tới. Khoảng đất trống bên ngoài Chấp Sự Đường bị người vây chặt như nêm cối.

Ở trung tâm bãi đất, song kiếm của Lý Lâm Uyên tung bay, lúc nhanh lúc chậm giống như hai con độc xà, đồng thời mang theo hơi lạnh và sát khí thấu xương. Cốt tiên của Vương Thương càng linh động hơn. Lúc trái lúc phải chẳng khác giao long ra biển lớn, mỗi kích đều chuẩn xác ngăn chặn thế công của đối phương, không để rơi vào hạ phong.

Đám người xung quanh hô lên ủng hộ liên tục. Loại chiến đấu giữa hai tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ không phải lúc nào cũng diễn ra thế này. Nhất là thực lực của hai người, có thể nói đều là những người mạnh nhất dưới Kim Đan kỳ.

Lý Lâm Uyên sử dụng Kiếm thuật chính là Trùng Vân kiếm pháp của Thương vân Tông, hơn nữa còn xuất ra kiếm quyết ở tầng thứ sáu.

Trùng Vân kiếm pháp chia làm chín tầng, tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể tu luyện cao nhất tới tầng thứ ba. Tu sĩ Trúc Cơ có thể luyện tới tầng thứ sáu. Chỉ có đạt tới cảnh giới Kim Đan thì mới có thể tu luyện tới tầng thứ bảy, thứ tám và thứ chín. Với thiên phú của Lý Lâm Uyên, hẳn đã tu luyện nhuần nhuyễn tầng thứ sáu, tầng thứ bảy e rằng cũng đã nắm được vài phần.

Trùng Vân kiếm pháp có uy lực bất phàm, là kiếm đạo chủ tu của phần lớn đệ tử Thương Vân Tông. Nếu là đang đối phó với người khác, kiếm pháp thành thạo lại có song kiếm hợp lực thì hẳn hẳn là có thể chiếm thế

thượng phong. Nhưng đối thủ lần này của hắn lại không đơn giản. Thất Sát Môn có thể trở thành một trong ba đại tông môn ở Đại Phố tất phải có chỗ hơn người.

Cốt tiên của Vương Thương, mỗi lần đánh ra đều khiến cho Linh khí xung quanh rung động. Điều đó chứng tỏ cốt tiên mạnh mẽ như giao long hung ác, nhưng lại khiến người ta lâm vào cảm giác huyền ảo. Thiên địa Linh khí xung quanh thường bị cốt tiên hút lấy hình thành các dòng xoáy. Phi kiếm của Lý Lam Uyên phi qua những vòng xoáy kia thì đều không tự chủ được mà hơi chững lại, như thể thiên địa Linh khí cũng đang giúp Vương Thương chống lại kẻ địch của mình.

Giao thủ không được bao lâu, sắc mặt Lý Lâm Uyên đã rất khó coi.

Hắn đã dốc toàn lực xuất thủ, dù không thắng được Vương Thương thì cũng muốn đối chiến ngang tay với đối phương. Hắn không ngờ đối phương ra chiêu quý dị, lại còn có thể kéo theo thiên địa Linh khí mà sử dụng. Cứ kéo dài thế này hắn chắc chắn sẽ thua không nghi ngờ gì.

Hiện giờ, trận thi đấu này không được tính là lần luận võ giữa hai tông môn, nhưng lại liên quan tới danh dự và khí thế của đệ tử hai bên. Nếu Lý Lâm Uyên thất bại, đệ tử Thương Vân Tông chẳng còn mặt mũi nào trước đệ tử Thất Sát Môn nữa.

Đứng trong đám người, Bạch Dịch bình tĩnh nhìn hai người đang đánh nhau sống chết. Với nhãn lực của hắn, tất nhiên có thể nhìn ra được năng lực của Vương Thương cao hơn đối phương một bậc. Tiên cốt trong tay hắn cũng không phải là Pháp khí cao giai mà chính là Pháp khí cực phẩm, một loại pháp khí rất hiếm.

Trong tu chân giới, phẩm giai của Pháp khí có thể chia ra ba loại, thấp, trung và cao giai, uy lực cũng theo đó mà tăng lên. Bình thường Pháp khí

cao giai đã là cấp bậc Pháp khí cao nhất, nhưng thực ra phía trên nó vẫn còn tồn tại loại Pháp khí cực phẩm như vừa nói.

Pháp khí cực phẩm thì có nhiều người biết tới, nhưng lại không có mấy người được tận mắt nhìn thấy. Bởi vì Pháp khí loại này thật sự quá ít, ít đến căn bản không có ai tình nguyện đi luyện chế, bởi nó tiêu hao lượng tài nguyên cực lớn, tỷ lệ luyện chế lại ít tới đáng thương. Chỗ tài liệu tiêu hao có thể dùng để đổi lấy một kiện đệ giai Pháp bảo.

Luyện chế vô cùng khó khăn, cái thu được lại không đủ bù cái mất, vì vậy cực phẩm Pháp khí giống như Pháp khí truyền thuyết đối với đám đệ tử cấp thấp. Nếu vô tình xuất hiện một kiện trong tu chân giới, giá cả bán ra sẽ là một cái giá trên trời.

Cực phẩm Pháp khí tuy khó luyện chế, lại tiêu hao tài nguyên lớn nhưng cũng có sự trợ giúp lớn lớn đối với tu sĩ Trúc Cơ. Tu sĩ Luyện Khí kỳ rất khó sử dụng Pháp khí cao giai cũng giống như tu sĩ Trúc Cơ rất khó khăn trong việc thúc giục Pháp bảo vậy. Vì vậy, cực phẩm Pháp khí trở thành thứ vũ khí mạnh nhất trong tay tu sĩ Trúc Cơ.

Khoảng cách công kích của cực phẩm Pháp khí lớn gấp đôi so với Pháp khí cao giai, còn có đặc tính giống với Pháp bảo. Đó chính là khả năng khi đưa ra sử dụng thì có thể dẫn động thiên địa Linh khí chung quanh. Chỉ cần một đặc điểm này thôi cũng có thể khiến cho tu sĩ khi đối chiến với địch thủ đồng giai đứng ở thế bất bại.

Với lịch duyệt của Bạch Dịch, hẳn dễ dàng nhìn ra chân tướng của cốt tiên. Nhưng những đệ tử khác lại không nhìn ra được sự khác biệt này. Dầu là Lý Lâm Uyên cũng chỉ cho rằng vũ khí của đối phương là một kiện Pháp khí cao giai mà thôi.

“Pháp khí cao giai không thể dẫn động thiên địa Linh khí, Pháp khí trong tay Vương Thương rõ ràng là cực phẩm Pháp khí. Thất Sát Môn thật sự

giàu có a!”

Bạch Dịch đã nhìn ra cấp bậc của cốt tiên này, nhưng bất ngờ là bên cạnh hắn cũng tự nhiên truyền tới thanh âm nhỏ nhẹ, âm nhu không giống với giọng nói của đàn ông.

Đệ tử xung quanh đang tập trung quan sát cuộc chiến nên không ai nghe được câu nói trên. Bạch Dịch đứng ngay cạnh không tự chủ được mà quay đầu nhìn lại.

Đứng bên cạnh hắn chính là thanh niên thon gầy, môi hồng răng trắng, dáng vẻ vô cùng thanh tú lúc trước.

Người có thể nhìn ra chân tướng của cốt tiên chắc chắn không phải hạng đệ tử tầm thường. Bạch Dịch đang kinh ngạc, ngay khi nhìn thấy người thanh niên này thì hạ giọng. “Cực phẩm Pháp khí cũng chưa chắc có thể thắng.”

“Cực phẩm cốt tiên đấu với song kiếm cao giai, người của Thất Sát Môn có thể dễ dàng giành chiến thắng, trừ phi Thương Vân Tông các người cũng có khả năng xuất ra một kiện cực phẩm Pháp khí tương đương.” Thanh niên này hơi bực bội, sau đó nghiêng người nói với vẻ ngạo nghễ.

Bạch Dịch vẫn nhìn đối phương bằng ánh nhìn bình tĩnh, giống như không hề để ý tới đối phương. Sau đó không lâu, hắn thì thầm tự nói. “Chỉ cần có kiếm đạo cao thâm, dùng Pháp khí cao giai chiến thắng cực phẩm không phải là việc khó.”

Thanh niên nghe Bạch Dịch kết luận như vậy thì hừ lạnh một tiếng, đang định nói mĩa một vài câu thì thần sắc khẽ biến. Hắn vội quay ánh mắt quan sát về phía cuộc chiến của hai người.

Cuộc chiến của hai người đã giằng co một lúc, rốt cuộc Lý Lâm Uyên đã phát hiện ra chỗ cổ quái của cốt tiên. Bốn chữ Cực phẩm Pháp khí vừa mới

hiện ra trong đầu hãn thì sắc mặt hãn đã trầm hãn xuống.

Nếu Pháp khí của Vương Thương đúng là cực phẩm Pháp khí thì dù hãn dùng hai thanh pháp khí cao giai cũng khó thủ thắng. Việc thất bại của hãn chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Sự việc không chỉ ở chỗ vũ khí của đối phương có phẩm cấp cao hơn mình, mà bởi vì Lý Lâm Uyên phải điều khiển hai thanh phi kiếm nên lượng Linh khí tiêu hao cũng nhiều gấp đôi đối phương. Kéo dài tới cuối cuộc chiến, Linh khí của hãn chắc chắn sẽ hết trước đối phương, thua là không còn nghi ngờ gì.

Nghĩ tới đó, Lý Lâm Uyên cắn răng, lấy ra một tuyệt chiêu ẩn giấu đã lâu. Chỉ thấy lúc hãn biến ảo kiếm quyết, một thanh phi kiếm thứ ba xuất hiện.

Ba thanh kiếm xuất hiện làm Linh khí xung quanh dao động mãnh liệt tạo thành một vòng xoáy Linh khí . Ngay lúc đó, kiếm quyết của Lý Lâm Uyên lại biến đổi, hãn thi triển ra tầng thứ bảy của Trùng Vân kiếm pháp.

Tầng thứ bảy này bình thường phải là cường giả Kim Đan cảnh mới có thể thi triển ra được. Hiện giờ Lý Lâm Uyên sử ra khiến tất cả đệ tử Thương Vân Tông lâm vào ngốc trệ như đang nhìn thấy một kỳ tích hiếm gặp. Sau một phút ngây ngô, các đệ tử này lại hô vang ngập trời.

Tuy Lý Lâm Uyên chỉ miễn cưỡng thi triển ra được tầng thứ bảy nhưng uy lực của nó là không thể coi thường. Hơn nữa ba kiếm cùng xuất, một kích này có thể tương đương với uy lực do cường giả Kim Đan sơ kỳ đánh ra. Mặc cho đối phương cường thịnh, hãn cũng khó mà tiếp được công kích của một tu sĩ Kim Đan.

Nhìn thấy thắng lợi đã ở trong tầm mắt, rất nhiều đệ tử Thương Vân vỗ tay hoan hô.

Là một trong ba đại tông môn ở Đại Phố, nhưng Thương Vân Tông nhiều năm qua vẫn bị Thất Sát Môn chèn ép, lúc này có cơ hội ra mặt, đệ tử Thương Vân Tông sao không hãnh diện cho được.

Thấy ba thanh phi kiếm hợp lại một chỗ hình thành một chiêu tuyệt sát, Vương Thương lại há miệng, bắt đầu dốc sức hấp nạp không khí.

Cử động quái dị của hắn khiến những người khác không hiểu thế nào, chỉ có hai hàng lông mày Bạch Dịch khẽ động, trong lòng hơi kinh ngạc. Thanh niên ở bên cạnh cũng nói khẽ. “Không thể nào!”

Sau khi Vương Thương hấp đầy không khí thì ba thanh phi kiếm cũng đã kéo tới, mang theo uy lực khổng lồ, hắn đã không còn cơ hội tránh né. Ở đối diện, Lý Lâm Uyên đã suy yếu nhưng thái độ của hắn lại vô cùng tự đắc. Chỉ cần có thể một đòn đả thương đối thủ, địa vị của hắn trong hàng ngũ đệ tử nhất định có thể nâng vao, hơn nữa có thể khiến cho Thất Sát Môn trong lần tam tông luận võ này bị mất đi một đệ tử đặc lực.

Nhưng còn chưa kịp thả lỏng tinh thần, Lý Lâm Uyên bỗng cảm giác được có một cỗ sát cơ bao trùm khắp toàn thân như thể hắn đang bị một con hung thú chăm chăm nhìn thẳng vào. Toàn thân hắn rét lạnh còn đối thủ của hắn thì hít thở một hơi rồi quát to.

“Trảm!”

Vương Thương hét lớn, thanh âm nghe như tiếng chuông gào thét. Một luồng sóng khí trống rỗng khiến người ta sợ hãi xuất hiện. Ở bên trong sóng khí này có một đạo bạch mang (ánh sáng trắng) từ trong miệng Vương Thương thốt ra, đánh văng ba thanh phi kiếm rồi bay thẳng tới đầu Lý Lâm Uyên.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Nạp Kiếm Vào Bụng

Tình huống trong sân biến hóa quá nhanh, vốn Lý Lâm Uyên đang ở thế tất thắng không thể nghi ngờ lại rơi vào hoàn cảnh con mồi dễ mặ cho người ta chém giết. Ba thanh phi kiếm của hắn bị đánh văng tung tóe, không thể chống lại tia sáng bắn ra kia.

“A!...”

Quá sợ hãi, Lý Lâm Uyên hét lên một tiếng, định trốn sang hai bên để tránh né nhưng không kịp. Tia sáng trắng tạo thành tiếng xé gió chói tai hiện nguyên hình là một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa tản ra luồng Linh khí dao động mạnh mẽ.

Cuôi thanh trường kiếm này so với những Pháp khí khác thì lớn hơn một vòng, lưỡi kiếm chảy xuôi theo vệt nước như vàng sáng, như một đạo cầu vồng phá không mà ra. Lúc trường kiếm phun ra từ miệng Vương Thương, thiên địa linh khí trong vòng trăm trượng quanh đó đều muốn sôi trào, cuộn cuộn chuyển động.

“Kiếm ra như cầu vồng, thanh phi kiếm kia không phải là Pháp khí!”

“Có thể nạp kiếm vào trong bụng, đó chắc chắn phải là Pháp bảo!”

“Lý sư huynh cẩn thận!”

Hầu hết đệ tử Thương Vân Tông có mặt không nhìn ra chân tướng của thanh trường kiếm kia, nhưng có mấy đệ tử chân truyền áo trắng thì nhìn ra sự đáng sợ của thanh kiếm này. Kiếm xuất ra có thể ảnh hưởng tới thiên địa

Linh khí thì tuyệt đối không phải là Pháp khí, hơn nữa lại có thể thu nạp vào trong bụng thì chỉ có thể là Pháp bảo.

Pháp bảo tỏa ra sát khí khủng bố hoàn toàn áp đảo Pháp khí.

Thứ cường đại nhất của tu chân giả không phải bản thể, cũng không phải tâm trí mà chính là những đạo pháp huyền bí khó lường và các loại Pháp bảo uy lực cường đại.

Tu chân giả trong tu chân giới đều biết tới sự tồn tại của Pháp bảo. Độ trân quý của nó thì Pháp khí không thể so sánh được. Một kiện pháp khí cao giai khi công thủ cũng chỉ có ảnh hưởng trong vòng năm trượng, mà một kiện đê giai Pháp bảo lại có thể giết người ngoài hai ba mươi trượng mà kẻ địch không thể biết được.

Chẳng những uy lực vượt xa Pháp khí, giá cả của Pháp bảo càng khiến cho người ta phải kinh sợ khi nghe thấy. Hơn nữa, khi điều khiển, cảnh giới giới của tu sĩ ít nhất cũng phải đạt tới Kim Đan kỳ. Ở tu chân giới, rất ít khi nghe thấy việc tu sĩ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ lại có thể thúc giục được Pháp bảo như vậy.

Vương Thương há mồm phun ra Pháp bảo làm tất cả đệ tử Thương Vân Tông khiếp sợ, Lý Lâm Uyên mặt mày trắng bệch, giật mình đứng nguyên tại chỗ. Không phải hấn không muốn trốn, mà căn bản là không thể trốn thoát được. Trong khoảng cách gần như vậy, một khi bị Pháp bảo công kích, tu sĩ Trúc Cơ phải chết không thể nghi ngờ.

Ô..ô..ông...!

Ngay thời khắc mọi người đang vô cùng sợ hãi, có một đạo bạch mang khác từ bên trong Chấp Sự Đường phòng lên trời, tốc độ nhanh như thiểm điện bay tới trước mặt Lý Lâm Uyên và chạm với trường kiếm của Vương Thương.

Oanh!!!

Quang mang chói mắt tỏa sáng kèm theo một tiếng nổ đình tai nhức óc kéo theo một luồng Linh khí hình thành sóng khí như hóa thành thực thể quét qua đám người ra ngoài. Đám người đứng vây quanh bị sóng khí tác động ngã phải ngã trái, chật vạt không chịu nổi.

Sóng khí qua đi, trước mặt Lý Lâm Uyên xuất hiện một chuỗi trường kiếm khác màu xanh thẫm. Vừa rồi chính là thanh trường kiếm này thay ngăn cản Pháp bảo của Vương Thương lại, cứu hãn một mạng.

“Thất Sát Môn quả nhiên bất phàm. Đệ tử Trúc Cơ đã có được Pháp bảo, thật là giàu có, chẳng trách lại bá đạo như thế.”

Tiếng hét lớn như chuông vang lên, một thân ảnh mập mạp cao lớn xuất hiện trước mắt mọi người, cái cổ ba ngón rung rinh theo từng bước chân trông rất buồn cười.

Thấy người này đi tới, Lý Lâm Uyên vội đứng dậy bái kiến. Tất cả đệ tử Thương Vân Tông có mặt cũng khom người thi lễ, miệng hô trưởng lão Chấp sự. Vị trưởng lão to béo này chính là trưởng lão Phương Hà của Chấp Sự Đường.

Chấp Sự Đường có trưởng lão Chấp sự tọa trấn, dùng tu vi Kim Đan trung kỳ ngăn Pháp bảo phi kiếm mà Vương Thương miễn cưỡng thi triển ra tất nhiên là dễ dàng. Sau khi hét lên, Phương Hà dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào Vương Thương, mặt trầm như nước.

“Thì ra là trưởng lão của Thương Vân Tông, tại hạ nhất thời thất thủ, suýt nữa đã thương đệ tử của quý tông, mong trưởng lão thứ tội.”

Wương Thương thu hồi Pháp bảo phi kiếm lại, sắc mặt trắng xám. Đối mặt với trưởng lão Kim Đan trung kỳ hãn không dám liều lĩnh. Hơn nữa

một kích vừa rồi đã hao phí toàn bộ Linh lực của hắn, nếu không có thủ đoạn đặc thù thì dù hắn có Pháp bảo cũng không thể điều khiển được.

“Hừ!”

Phương Ha hừ lạnh một tiếng nói. “Người luận bàn cùng Lý Lâm Uyển, thắng bại là do bốn sự. Người thắng hắn coi như trình độ người cao hơn hắn một bậc, nhưng vừa rồi người ra tay chính là muốn giết hắn. Dám can đảm hành hung bên ngoài Chấp Sự Đường của ta, người thật to gan.”

Nói những lời này, rõ ràng Phương Hà muốn áp đảo khí thế của Thất Sát Môn xuống.

Sắc mặt Vương Thương biến đổi không ngừng. Hắn trầm mặc không nói. Bình thường hắn có thể quát mắng trước mặt đệ tử Thương Vân Tông nhưng còn chưa có bản lĩnh chống đối với một vị trưởng lão Kim Đan trung kỳ. Một khi chọc giận đối phương, nơi này là địa bàn của Thương Vân Tông, chắc chắn hắn sẽ gặp kết cục bất lợi.

“Người nói đệ tử Thất Sát Môn ta hành hung giết người, tên mập mạp nhà người đã tận mắt chứng kiến hay chưa? Người xem, đã có tên đệ tử Thương Vân Tông nào bị giết rồi hả?”

Ngay lúc đám đệ tử Thất Sát Môn không dám cất lời thì từ xa bỗng truyền tới một tiếng quát lạnh. Một thân anh gầy gò búng người mấy cái đã đi tới gần. Người này mặc đạo bào màu nâu, gương mặt xấu xí, hai mắt như điện, giọng nói không hề có chút sợ hãi nào.

“Ngô trưởng lão!”

Đệ tử Thất Sát Môn thấy người tới là người nhà mình thì nhao nhao chạy tới đứng ở sau lưng.

“Thì ra là Ngô trưởng lão, Ngô Nhân vốn không coi ai ra gì ở Thất Sát Môn.” Phương Hà liếc đối phương rồi tùy tiện nói.

Ngô Nhân biết Phương Hà trêu chọc mình nhưng cũng không thèm để ý, hãnh đáp lời mỉa mai. “Lão phu đúng là không coi ai ra gì. Tên mập mập nhà ngươi trong mắt ta chỉ là một con heo mập tối ngày chỉ biết ăn thùng uống vại mà thôi.”

“Ngươi!” Phương Hà bị đối phương trêu tức thì vô cùng giận dữ. Hãnh chẳng qua chỉ trào phúng đối phương một chút, còn đối phương lại chửi thẳng vào mặt hãnh.

“Ngươi cái gì mà ngươi. Sao, muốn chiến đấu với ta hả? Ngô mỡ xin được phụng bồi. Đừng nói là ngươi, dù có là đại ca Võ trưởng lão của ngươi ta cũng không sợ.” Ngô Nhân ngẩng cao mặt quát lên. Hãnh vốn nhỏ gầy, tư thái biểu hiện như đang đối đầu với một con chuột lớn vậy.

“Lão phu không rảnh thi đấu với ngươi. Nếu ngươi thật muốn tìm đại ca của ta để tỷ thí, ta có thể dẫn ngươi đi Phù Diêu phong. Chỉ sợ ngươi không có được cái can đảm ấy.” Phương Hà đáp.

Ngô Nhân đã đạt tới cảnh giới Kim Đan hậu kỳ, còn Phương Hà mới dừng ở trung kỳ mà thôi. Cảnh giới cách nhau một giai, khi thi đấu, Phương Hà rất khó thủ thắng.

Ngô Nhân thấy Phương Hà muốn dẫn hãnh đi tới Phù Diêu Phong thì khí diễm cũng giảm xuống một chút. Hãnh có thể so đo với Phương Hà chứ động thủ với Phương Nham đã đạt tới Nguyên Anh thì có khác gì đi tìm chết.

“Các ngươi chỉ là đám chuột nhắt nhát gan mà thôi. Vương Thương, chúng ta đi.” Ngô Nhân quát một câu rồi bảo đám đệ tử Thất Sát Môn rời đi.

“Các người cố ý kéo dài thời gian làm tổn hại của đệ tử chúng ta một cây Hàn Linh Diệp, muốn rời đi thì cũng phải bồi thường trước mới được.” Trong đám đệ tử Thương Vân Tông có người hung hăng quát lên.

Lúc này Vương Thương đã khôi phục ít nhiều, hắn nghe thấy vậy thì cười lạnh, móc ra bốn trăm khối Linh thạch ném rầm xuống mặt đất nói. “Mấy trăm Linh thạch mà thôi, coi như bố thí cho các người để mua đan dược khôi phục thương thế, kéo ngày mai lại trách ta đánh cho không đứng dậy được.”

Nói xong, Vương Thương cùng mấy người của Thất Sát Môn rời khỏi Chấp Sự Đường. Đệ tử Thương Vân Tông lại được một phen quát mắng âm ỉ, nổi giận đùng đùng.

Phương Hà nhìn đám người Thất Sát Môn đi xa, phất tay giải tán đám đệ tử, sắc mặt âm trầm rồi cũng quay trở lại Chấp Sự Đường. Hắn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Vương Thương chỉ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ lại có thể điều khiển được Pháp bảo.

Đã không còn chuyện gì náo nhiệt nữa, đám đệ tử Thương Vân Tông cũng kéo nhau rời đi. Bạch Dịch vẫn đứng tại chỗ, thật lâu không nói gì. Hắn nhìn đám người Thất Sát Môn đang rời đi, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Thực ra lúc ban đầu, Bạch Dịch không để tâm đến cuộc đấu của hai tu sĩ Trúc Cơ làm gì. Dù hai đệ tử này vô cùng xuất chúng trong mắt người khác, với Bạch Dịch thì vẫn còn là quá kém. Dù sao hắn từng là Tán Tiên, loại thi đấu ở trình độ này hắn không có hứng thú xem.

Nhưng từ khi Vương Thương phun từ trong miệng ra Pháp bảo, Bạch Dịch đã bắt đầu động tâm. Bởi vì Linh lực của tu chân giả Trúc Cơ tuyệt đối không thể thúc giục Pháp bảo được, trừ phi tên Vương Thương kia có cách vận dụng lực lượng đặc biệt nào đó mà người ngoài không biết được.

Hơn nữa, lúc đối phương phun Pháp bảo ra, Bạch Dịch có cảm giác mơ hồ thấy được một loại khí tức vô cùng lạ lẫm.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Phượng Quan Thụy Liên

Vì cảnh giới hiện giờ của Bạch Dịch quá thấp, lại không có Linh thức nên hẳn không thể nhận ra chân tướng của cỗ khí tức khác lạ kia, nhưng với kinh nghiệm tu chân lâu dài, hẳn có thể kết luận khí tức truyền ra từ trên người Vương Thương tuyệt đối không phải là Linh khí.

Cấp bậc của tu chân giả, mỗi cảnh giới chênh lệch lại như trời với đất. Tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể miễn cưỡng thúc giục Pháp khí cao giai nhưng tu sĩ Trúc Cơ tuyệt đối không thể sử dụng Pháp bảo được.

Lúc trước Bạch Dịch có thể dùng cảnh giới Luyện khí để sử dụng Pháp khí Thiên Vân Mạt của Nghe Thu Vũ vì hẳn có kinh nghiệm vận chuyển Linh khí thuần thực không ai bằng, thêm vào nữa Linh khí tiêu hao khi sử dụng cũng không quá lớn tới mức không chấp nhận được.

Nhưng Pháp bảo thì không giống như vậy.

Pháp bảo là trợ lực lớn nhất với sự sinh tồn của tu chân giả, uy lực phát ra lớn hơn rất nhiều so với Pháp khí. Muốn sử dụng Pháp bảo lại cần phải có lượng Linh lực cực kỳ lớn, không đạt tới cảnh giới Kim Đan thì không thể chấp nhận nỗi sự tiêu hao Linh lực khổng lồ như vậy. Dù tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ có tiêu hao hết Linh lực trong người cũng không đủ cho một lần thúc giục Pháp bảo, trừ phi người đó vận dụng lực lượng bên ngoài nào đó.

Bạch Dịch có biết một vài loại lực lượng đặc thù khác ngoài Linh lực nhưng những loại lực lượng ấy, tông môn tu chân như Thất Sát Môn không thể nắm giữ được, càng không có khả năng để cho một tu sĩ Trúc Cơ có thể

thi triển ra dễ dàng như vậy. Hơn nữa lực lượng đặc thù mà Vương Thương hiển lộ ra Bạch Dịch cảm thấy rất lạ.

Tu chân giới vốn mênh mông vô bờ, những điều thần bí không hiểm. Dù là cường giả Tán Tiên cũng không có khả năng biết hết được mọi thứ. Bạch Dịch tuy không nhìn ra chân tướng sự việc nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều, hẳn quay người chuẩn bị trở lại đại điện giao dịch.

Vừa mới quay người thì đầu vai Bạch Dịch bị một ai đó vỗ mạnh.

“Vừa rồi là ai đã nói dùng Pháp khí cao giai chiến thắng Pháp khí cực phẩm cũng không phải là việc khó? Tiểu huynh đệ đã đoán sai rồi.”

Bên tai Bạch Dịch truyền tới giọng nói nghe có vẻ nhu hòa. Người nói chính là thanh niên có nốt ruồi son trên mi tâm kia. Người này cũng chưa rút lui mà đang vỗ vỗ đầu vai Bạch Dịch, ra vẻ đặc ý nói sau đó mới quay người đi vào Chấp Sự Đường.

Bạch Dịch bị đối phương xô đẩy cả buổi, lại còn xưng là huynh đệ khiến hẳn bất đắc dĩ cười lên một tiếng, không để ý nữa mà trở lại đại điện giao dịch của Chấp Sự Đường bắt đầu mua sắm tài liệu luyện Trúc Cơ Đan.

Trúc Cơ đan rất đắt đỏ, tài liệu luyện chế ra nó thì lại không quá đắt. Đại khái mất hơn hai trăm Linh thạch là có thể mua được một phần. Dù sao tỉ lệ luyện chế thành công đan dược này cũng rất thấp. Tu sĩ Trúc Cơ bình thường dùng mười phần có thể luyện chế ra một hạt đã là thành công rồi. Đệ tử Luyện Khí kỳ thì đừng có mơ mộng tới việc đó.

Trên người Bạch Dịch còn mấy trăm Linh thạch, hẳn có thể mua được hai phần tài liệu đầy đủ. Lúc hẳn vừa mới đi vào đại điện giao dịch thì bước chân chợt ngừng lại, ánh mắt để lên người một thứ bên trên một quầy hàng.

Chủ nhân quầy hàng này là một đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ. Bên trên quầy hàng bày những cái lọ to nhỏ không đều, bên trong đều là đệ giai đan dược. Bên

cạnh một chai thuốc có một đóa hoa sen nhìn giống như Linh thảo.

Trong lúc vô tình Bạch Dịch nhìn thấy bông sen này, vì thế mới dừng bước chân lại.

Đóa hoa sen trên quầy hàng lớn cỡ một bàn tay, cánh sen trắng nõn có hương thơm mơ hồ tỏa ra, thoát nhì giống như đúc với những đóa sen bình thường khác. Có điểm đặc biệt chính là ở đỉnh cao nhất của đóa sen là một vòng cánh hoa chẳng biết vì sao đều dựng đứng lên, nhìn giống như một chiếc vương miện tinh xảo.

Vòng cánh hoa dựng thẳng lên này trong mắt người khác thì không có gì đặc biệt, rất nhiều người sẽ tưởng rằng đóa sen bị hái đã lâu, cánh hoa khô héo mới dựng đứng như vậy. Còn trong mắt Bạch Dịch thì đóa hoa sen này còn trân quý hơn cả Trúc Cơ Đan gấp mấy lần.

Phượng Quan Thụy Liên!

Vừa nhìn, Bạch Dịch đã nhận ra ngay Linh thảo hoa sen này nên dừng bước chân, chuyển hướng đi đến bên cửa hàng đó.

Phượng Quan Thụy Liên là vật thiết yếu để luyện chế Linh đan thất phẩm Hồi Linh Đan. Dược hiệu của Hồi Linh Đan được xưng là thần đan của tu sĩ Trúc Cơ, ăn vào một hạt thì có thể khiến tu vi của tu sĩ Trúc Cơ không ngừng tăng lên, ít nhất có thể thay thế cho nửa năm khổ tu.

Một hạt Hồi Linh Đan không thể khiến cho tu sĩ Trúc Cơ tiến giai nhưng tu vi tăng lên nửa năm cũng là một chỗ tốt không thể tưởng tượng được rồi. Bởi vậy nên giá cả của Hồi Linh Đan cũng rất cao trong số những đan dược thất phẩm, bình thường phải mấy vạn Linh thạch mới có thể mua được, hơn nữa cứ mỗi năm giá của nó lại tăng dần lên, là một trong những loại Linh đan bán chạy nhất.

Hồi Linh Đan có giá cao, Phượng Quan Thụy Liên lại khan hiếm. Trong phường thị nếu có xuất hiện Phượng Quan Thụy Liên, ít nhất có thể bán được hơn vạn Linh thạch.

Hiện giờ Bạch Dịch chỉ còn có mấy trăm Linh thạch, dù nhìn thấy Phượng Quan Thụy Liên hẳn cũng không mua nổi, nhưng quầy hàng này lại mang Phượng Quan Thụy Liên ra bày chung với những đồ bình thường lại chứng tỏ người chủ quầy không nhận ra giá trị của nó.

Việc nhận sai giá trị của Linh thảo cũng có xảy ra trong phường thị, dù không thường xuyên lắm. Dù sao không phải tu chân giả nào cũng đều tinh thông luyện đan hoặc luyện khí, có một số Linh thảo thừa thớt rất dễ bị nhận nhầm, từ đó mà bán ra với giá thấp hơn giá thực tế nhiều.

Mức giá bán ra của Linh thảo này trước đây Bạch Dịch không để vào mắt. Đừng nói là hơn vạn đê giai Linh thạch, dù là hơn vạn cao giai Linh thạch Tiêu Dao Tiên Quân cũng không để trong lòng. Chỉ là hiện giờ hẳn không còn tu vi, lại không có Linh thạch. Một người từng là Tiêu Dao Tiên Quân lại nghèo kiệt xác. Hiện giờ mà hẳn còn muốn tỏ ra thanh cao thì chẳng khác gì một kẻ đần.

Đứng trước quầy hàng, Bạch Dịch làm bộ lãnh đạm hỏi. “Cái đài hoa sen này bao nhiêu Linh thạch?”

Đằng sau quầy hàng, tu sĩ thấy có người hỏi giá thì nói liên tục không ngừng. “Đây là Nê Liên ta tìm được trong một chỗ ao đầm, giá hai trăm Linh thạch.”

Nê Liên cũng là một loại Linh thảo, bình thường sinh trưởng tại khu vực đầm lầy, có thể dùng để luyện chế Linh đan bát phẩm, nhưng cũng chỉ là một loại tài liệu phụ trợ mà thôi, giá của nó không tính là quá đắt.

Vừa thấy đối phương nói giá, lại lẫn lộn giữa Phượng Quan Thụy Liên và Nê Liên, sắc mặt Bạch Dịch bình tĩnh như cũ, nhìn không ra một tia vui

mừng nào. Hắn do dự một chút, sau đó mới cúi người chuẩn bị cầm lấy Linh thảo.

Bạch Dịch do dự lại khiến đối phương không đề phòng. Vị đệ tử kia vẫn vì chuyện bán được Linh thảo mà đắc chí, thật tình không biết rằng hắn đang dần đánh mất hơn vạn Linh thạch.

Thái độ của Bạch Dịch rất tự nhiên, không nóng vội mà từ tốn ngồi xuống, một tay cầm lấy Phượng Quan Thụy Liên nhưng hắn vừa mới đụng vào Linh thảo này thì có một bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn khác cũng đồng thời hạ xuống.

Gần như trong cùng một lúc, hai cánh tay cùng cầm lấy Phượng Quan Thụy Liên.

Thấy có người ngăn ngang tính toán của mình, Bạch Dịch chau mày, quay đầu nhìn lại. Hắn hơi ngần người khi thấy hình dáng quen thuộc của một người đang cười cười nhìn mình, ở mi tâm người này mọc lên một cái mụn ruồi son.

“Lại là người?” Liên tiếp gặp phải đối phương, Bạch Dịch không khỏi tức giận thốt lên.

Hai người cùng cầm lấy Phượng Quan Thụy Liên đứng lên, bốn mắt nhìn nhau. Người thanh niên có nốt ruồi son ở mi tâm mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng sạch sẽ, cái cổ trắng nõn như ngọc, kiêu ngạo nói. “Ta đang cần một đóa Nê Liên, giá hai trăm Linh thạch, ta mua.”

Thanh niên này hiển nhiên là nhìn ra chân tướng của Phượng Quan Thụy Liên, sở dĩ không nói ra là muốn cùng Bạch Dịch cướp đoạt món lời lớn này.

Đảo mắt qua người thanh niên trước mặt, khóe miệng Bạch Dịch dần hình thành một nụ cười cổ quái, vui vẻ nói. “Đóa Nê Liên này là ta hỏi giá

trước, vị huynh đài này chẳng lẽ không hiểu quy củ trước sau hay sao?”

Người thanh niên đang rất đắc ý, bỗng phát hiện ra thần thái cổ quái của đối phương thì biến sắc, nghiêng người, thấp giọng nói. “Ta thấy nó trước nó phải là của ta, người chậm hơn ta nửa nhịp, chỉ trách người không may mà thôi.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Tính Toán

Nghe những lời thầm thì có chút ngang ngược của đối phương, Bạch Dịch khẽ nở nụ cười, thấp giọng mỉa mai. “Nửa hơi cũng nhìn ra được, con mắt các hạ thật là đủ độc đáo đấy. Người đã không chịu nhượng bộ. vậy mỗi người một nửa thì tốt rồi.”

“Mỗi người một nửa?” khoe miệng thanh niên hơi giật lên, vội nói. “Người nghĩ hay quá nhỉ, cây Linh thảo này ta đã muốn rồi.”

Ngữ khí người này chuyển sang bất thiện, còn lộ ra tư thái kiêu ngạo. Loại kiêu ngạo không giống với hung hăng ngang ngược mà là do từ nhỏ tới lớn đã như vậy, rất có khí thế của con nhà hào phú.

Bạch Dịch không để ý tới sự cao ngạo của đối phương, ngược lại hần đột nhiên bước ra một bước. Hai người vốn đã đứng gần nhau, thời điểm này Bạch Dịch gần như áp sát vào người đối phương. Với khoảng cách ấy, hẳn có thể ngửi thấy rõ mùi hương thơm tỏa ra từ trên cơ thể hẳn.

“Cá chết thì lưới rách, các hạ chắc hẳn không muốn nhận lấy kết cục ấy chứ? Nếu người đã muốn độc chiếm, vậy thì xuất ra một vạn khối Linh thạch.” Bạch Dịch vui vẻ nói, thái độ cổ quái, hẳn nhìn chăm chăm vào hai mắt đối phương. Từ trong ánh mắt vị thanh niên này ánh lên một tia xấu hổ nhưng rất nhanh được che giấu đi.

Người thanh niên này bất động thanh sắc, bước lui về sau một bước. Hắn trầm mặc không nói, thái độ cao ngạo đã chuyển thành địch ý. Nếu Bạch Dịch thật sự công bố chân tướng của Phượng Quan Thụy Liên, nhà hàng sẽ thu lại Linh thảo, đến lúc đó công sức bỏ ra thành công dã tràng rồi.

Thấy đối phương đã tỏ ra kiên ky, Bạch Dịch đột nhiên tới gần thêm một bước, thấp giọng nói. “Không bằng như vậy, ta tặng Phượng Quan Thụy Liên cho người, ta chỉ muốn rẽ cây là được. Tuy vậy, người phải cho ta hai ngàn Linh thạch.”

Lại một lần nữa Bạch Dịch tiến sát đối phương khiến hãn bối rời ra mặt, chỉ là hãn bối nhanh chóng chấn tĩnh lại, vừa muốn mở miệng phản bác thì đệ tử đứng sau quỳ hàng không kiên nhẫn được nữa lên tiếng.

“Rốt cuộc các người mua hay là không mua? Nê Liên của ta không tính là trân quý nhưng giá trị cũng mấy trăm Linh thạch, các người mà làm hỏng thì phải bồi thường cho ta.” Tên chủ quán này đã bắt đầu sinh nghi.

“Hai ngàn thì hai ngàn, người buông tay ra.” Người thanh niên này không dám trì hoãn thêm nữa, sợ chủ quán đổi ý thì mất cơ hội tốt rồi.

Có được câu trả lời ưng ý của đối phương, Bạch Dịch cười nhạt một tiếng, thật sự buông tay ra. Chẳng qua lúc buông tay cũng kéo luôn cả rễ của Phượng Quan Thụy Liên xuống.

Người thanh niên này cầm lấy Linh thảo bước đi hai bước, trừng mắt nhìn Bạch Dịch sau đó tiện tay lấy ra hai trăm đê giai Linh thạch ném cho chủ quán, sau đó bước nhanh ra khỏi Chấp Sự Đường. Bạch Dịch mỉm cười cũng nhanh chóng đi theo sau lưng thanh niên này.

Hai người một trước một sau đi ra bên cạnh Chấp Sự Đường, người thanh niên quay đầu châm chọc nói. “Nhân lực của người cũng không tệ, nhưng chỉ là tham cái lợi nhỏ, ngay cả Linh thảo của đồng môn cũng tính toán thiệt hơn.”

“Có kiến thức thì có thể nhận ra ảo vật, không có kiến thức thì đành chịu nhường cho người khác, không thể trách ai được.” Bạch Dịch bình thản đáp.

“Hừ, miệng lưỡi bén nhọn lắm.” Người thanh niên lộ vẻ khinh thường, trực tiếp ném cho Bạch Dịch một túi trữ vật nói. “Bên trong có hai ngàn đê giai linh thạch, hai chúng ta vậy là xong.”

Sắc mặt thanh niên này có chút kiêu căng nhưng là người giữ lời, cũng không tìm cách quyt nợ của Bạch Dịch.

Cất Linh thạch vào trong túi trữ vật, Bạch Dịch vút trả túi trữ vật cho đối phương, sau đó vuốt ve đoạn rễ cây trong tay, nói với giọng cổ quái. “Cái rễ cây Phượng Quan Thụy Liên này ta có giữ lại cũng vô dụng, không bằng bán nó cho người, người thấy thế nào.”

“Người cho ta là đứa trẻ ba tuổi hay sao?” Thanh niên này cười lạnh. “Vừa rồi chính người lựa chọn rễ cây chứ không ai bắt cả, ta có hoa sen là đủ rồi. Cái rễ cây vô dụng của người thì người cứ giữ lại, có lẽ qua vài chục năm nữa nó lại có thể mọc ra một đóa Phượng Quan Thụy Liên mới.”

“Nếu như ta đã nhận ra Phượng Quan Thụy Liên, tất nhiên phải biết công dụng của cái rễ cây này. Nếu nó vô dụng ta sẽ không chọn nó mà sẽ đi tranh giành bông hoa với người.” Bạch Dịch tự nhiên đáp.

Sau khi nghe xong, người thanh niên hiện ra vẻ hồ nghi nói. “Ăn nói bừa bãi, trên cổ tịch rõ ràng ghi chép muốn luyện chế Hồi Linh Đan chỉ cần Phượng Quan Thụy Liên chứ không đề cập tới phần rễ cây này.”

Phượng Quan Thụy Liên là tài liệu chính dùng để luyện chế Linh đan thất phẩm Hồi Linh Đan, thủ pháp luyện chế có rất ít người biết. Bạch Dịch nghe đối phương đề cập tới cổ tịch là hẳn đã biết đối phương không hiểu rõ về loại Linh thảo này, vì vật trên mặt hẳn lại hiện ra bộ dạng tươi cười.

Tu chân giả tinh thông thuật luyện đan dù sao vẫn là số ít. Hồi Linh Đan lại thuộc về chủng loại đan dược khó luyện chế, với niên kỷ của người thanh niên này, có thể nhận thức được Thượng Quan Thụy Liên đã tính là

không tẻ, trong thiên hạ có mấy người có được lịch duyệt như của Bạch Dịch chứ.

“Sen ngủ đáy ao, hoa mọc trên đỉnh, hương hoa tỏa ra bốn phía, muốn hái phải hái cả gốc.”

Bạch Dịch nói một tràng, giới thiệu ngắn gọn về Phượng Quan Thụ Liên sau đó nói tiếp. “Người từ cổ tịch mà biết về Phượng Quan Thụ Liên thì nên biết bốn chữ phải hái cả gốc kia chứ. Một khi bị bẻ mất rễ cây, được hiệu của nó sẽ giảm đi hơn phân nửa, có lẽ còn chưa chắc đã được một phần ấy chứ.”

Nghe Bạch Dịch nói, thanh niên kia cuối cùng đã biến sắc, hoảng sợ nói. “Người nói gì, đây là đóa Phượng Quan Thụ Liên đã bị phế rồi?”

Nếu là Linh thảo mà được hiệu mười không còn được một thì giá cả tất nhiên sẽ rớt xuống cả trăm lần. Phượng Quan Thụ Liên giá trị cả vạn Linh thạch giờ chỉ còn chưa tới một ngàn thôi sao.

“Không tính là phế phẩm, chỉ cần thời điểm luyện đan mang cái rễ cây bị chặt đứt luyện chế cùng thì có thể khôi phục chín thành được hiệu được.” Bạch Dịch nói như một tu sĩ tinh thông Đan đạo, kiên nhẫn giảng giải cho đối phương.

“Thì ra người không chỉ tính toán đồng môn mà còn tính toán với cả ta.” Người thanh niên này giận giữ nói.

“Chẳng lẽ việc người nhanh hơn ta nửa lời nói cũng không phải là đang tính toán với ta hay sao?” Bạch Dịch thản nhiên đáp.

“Người! Thật là tiểu nhân hèn hạ.” Người thanh niên cao giọng mắng.

“Ta chỉ là một tu sĩ nghèo khó thôi.” Bạch Dịch đáp lễ.

“Mang rễ cây cho tam au.” Người thanh niên nổi giận ùng ùng quát khê.

“Ba ngàn đê giai Linh thạch.” Bạch Dịch từ tốn báo giá.

Người thanh niên hít sâu một hơi, sau phải hết sức đê nén xuống mới nói được. “Một ngàn Linh thạch, nếu không đồng ý chúng ta mỗi người một đường. Chỉ là mấy ngàn Linh thạch mà thôi, ta còn không để trong mắt.”

“Hai ngàn Linh thạch.” Bạch Dịch nói xong là quay người đi luôn. Vừa đi vừa vung vẩy cái rễ cây trong tay, nói. “Muốn hay không là tùy người, dù sao ta chẳng những không phải bồi thường mà còn lời được hai ngàn Linh thạch.”

Không có rễ cây, Phượng Quan Thụy Liên trở thành củ khoai lang phồng tay. Người thanh niên sau lưng hấn đành nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên. “Được rồi, thì hai ngàn Linh thạch.”

Bạch Dịch vừa cười ha hả vừa quay trở lại, vô cùng hào phóng đưa rễ cây cho đối phương.

Chưa trả Linh thạch người thanh niên đã cầm lấy mảnh rễ cây, hai mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Từ đó hiện ra một tia giáo hoạt sắc bén, hấn cầm đoạn rễ cây trong tay, từ từ nói. “Tu chân giả lén lút giao dịch, tối kỵ nhất là giao hàng trước. Hậu quả của việc tin tưởng người xa lạ có lẽ sẽ khiến người táng gia bại sản. Hai ngàn Linh thạch kia coi như là học phí của người, về sau cần phải nhớ lâu một chút.”

Người thanh niên cầm được rễ cây trong tay thì đổi ý, không muốn trả Linh thạch cho Bạch Dịch nữa. Dù sao hiện giờ không có ai để ý tới hai người, Bạch Dịch hấn sẽ phải ngậm bồ hòn làm ngọt rồi.

“Người cũng không phải người xa lạ gì.”

Bạch Dịch không kinh ngạc chút nào, chỉ mỉm cười nói. “Nếu ngay cả Thanh Châu Minh Ngọc cũng không để ý tới thanh danh của mình thì một đệ tử nho nhỏ như ta lại càng không cần phải để ý rồi. Không tới một ngày, ta cam đoan tất cả đệ tử Thương Vân Tông đều sẽ biết kỳ tài nổi danh nhất Thanh Châu lại ẩn khuất của ta hai ngàn Linh thạch.”

“Người nhận ra ta.” Người thanh niên này kinh ngạc nói.

“Hàn Ngọc Tông, Lữ Tịch Thần, nghe danh đã lâu.” Bạch Dịch vẫn cười nhưng trong ánh mắt lại toát lên một tia cơ trí khác người.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Người Quá Non Rồi

Dùng trang phục của nam nhân xuất hiện ở Chấp Sự Đường, lại bị một đệ tử của Thương Vân Tông vạch trần thân phận khiến Lữ Tịch Thần phải một lần nữa chau mày đánh giá lại thiếu niên trước mặt một phen.

Dáng người hảnh hoi gầy, khuôn mặt thanh tú, lưng eo thẳng tắp, lời nói bình tĩnh tự nhiên, tuổi tác cũng không sai biệt lắm so với mình.

Trong lòng Lữ Tịch Thần nghi ngờ một hồi, nàng không nhận ra đối phương nhưng đối phương lại nói ra được thân phận của nàng, hơn nữa còn khẳng định chắc nịch.

“Người đã từng gặp ta trước đây sao?” Lữ Tịch Thần nghi ngờ hỏi.

“Đã gặp.” Bạch Dịch gật đầu nói. “Đã gặp trong mộng.”

“Ba hoa! Hừ!” Lữ Tịch Thần cong môi lên, nổi giận quát, cuối cùng đã lộ ra vẻ xấu hổ của nữ nhi thường tình.

Kỳ thật lúc Bạch Dịch quan sát trận chiến giữa Vương Thương và Lý Lâm Uyên hẳn đã đoán ra người thanh niên bên cạnh mình là một nữ tử rồi. Nhưng lúc đó hẳn còn chưa chắc chắn, chỉ tới lúc hai người tranh đoạt Phượng Quan Thụy Liên hẳn mới khẳng định đối phương chính là thiên tài tu chân của Thanh Châu, Lữ Tịch Thần của Hàn Ngọc Tông.

Dương Nhất Phàm từng nhắc tới một điểm, đó là ở mi tâm của Thanh Châu Minh Ngọc nổi lên một nốt ruồi son, lại thêm thân thể nữ nhi, cùng

dao động Linh khí của một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ làm Bạch Dịch dám cả quyết đối phương chính là Thanh Châu Minh Ngọc.

“Nếu Thanh Châu Minh Ngọc không muốn bị bêu tiếng xấu thì mau lấy Linh thạch ra đây đi.” Bạch Dịch vươn tay ra, không khách khí nói.

“Cho người.” Lữ Tịch Thần thở phì phì, buộc phải xuất ra hai hàng Linh thạch mà vẫn tức giận trong lòng.

Nhận lấy Linh thạch, tổng cộng Bạch Dịch đã lấy từ chỗ Lữ Tịch Thần bốn ngàn Linh thạch, cũng ngang với một nửa giá trị của Phượng Quan Thụy Liên rồi. Cuộc mua bán này hẳn không lỗ một chút nào.

“Thiên tài chính là thiên tài a, vung tay ra là thật hào phóng.”

Bạch Dịch trêu chọc một câu, bỗng thần sắc trở nên cổ quái. Hắn dùng ánh mắt thương hại nhìn đối phương nói. “Nếu Thanh Châu Minh Ngọc đã hào phóng như thế, ta cũng không thể keo kiệt được. Cái rễ cây của Phượng Quan Thụy Liên đã đứt, không thể luyện chế Hồi Linh Đan được nữa, vận khí tốt ra thì có thể luyện chế thành một hạt Dung Linh Đan mà thôi.”

Dung Linh Đan cũng là đan dược bát phẩm, dược hiệu cùng loại với Hồi Linh Đan nhưng không làm tăng tu vi Trúc Cơ lên nửa năm được mà chỉ có thể tăng lên tu vi tương đương với bảy ngày khổ tu mà thôi.

Khi tu sĩ đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ thì dược hiệu của Dung Linh Đan lại càng thấp. Giá cả của hai loại Linh đan này khác nhau một trời một vực. Hồi Linh Đan có giá cả vạn Linh thạch, còn Dung Linh Đan chỉ có giá hai ngàn Linh thạch mà thôi.

“Người nói cái gì?” Lữ Tịch Thần kinh hãi hô lên, trong lòng hiện lên dự cảm không tốt.

“Phượng Quan Thụy Liên bị cắt gốc đã làm mất máu chốt hình thành linh hiệu rồi, nếu một con kênh bị chặn giữa chừng, người nghĩ con mương đó còn có thể dẫn nước được sao? Nếu dùng gốc Thụy Liên cưỡng ép luyện chế Hồi Linh Đan thì kết quả thu được chỉ là đan phế cỏ khô mà thôi. Những Linh thảo phụ trợ khác cũng đều bỏ đi cả. Nếu ta là người, ta sẽ thử luyện chế Dung Linh Đan hoặc tìm một tên đan đạo giả nào đó không hiểu biết mà bán giá thấp đi.”

Bạch Dịch giống một vị tiên sinh chậm rãi giảng giải khiến khuôn mặt trắng nõn của Lữ Tịch Thần tức giận đến đỏ ửng lên, hai mắt như muốn bốc hỏa. Nàng cả giận quát. “Vừa rồi người đã nói nếu đem cả gốc và rễ của Thụy Liên cùng luyện chế thì có thể hội phục được chín thành dược hiệu, thì ra là người gạt ta.”

Bạch Dịch lắc đầu đáp. “Ta nói có thể khôi phục chín thành dược hiệu nhưng cũng không nói là của đan dược nào. Nếu luyện chế Dung Linh Đan, người đưa cái rễ đó vào nhất định có thể đạt được chính thành dược hiệu, nếu thực sự không đạt được như vậy ta sẽ bồi thường tổn thất cho người.”

Những lời Bạch Dịch nói ra khiến Lữ Tịch Thần á khẩu không nói được lời nào.

Hơn một vạn Linh thạch không phải là một tài sản nhỏ đối với một tu sĩ Trúc Cơ, dù Lữ Tịch Thần có là kỳ tài ngút trời của Hàn Ngọc Tông thì cũng không thể dễ dàng bỏ qua không thèm đếm xỉa gì tới hơn vạn Linh thạch được. Nếu những điều Bạch Dịch nói là thật, Phượng Quan Thụy Liên trong tay nàng đã trở thành đồ vô dụng rồi.

Một hạt Dung Linh Đan bán được một hai ngàn Linh thạch, lại còn phải luyện chế, còn phải thu thập những Linh thảo phụ trợ khác nữa. Dù có thành công luyện chế ra Dung Linh Đan thì Lữ Tịch Thần đã là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, hiệu quả mang lại chẳng đáng là bao, cuối cùng cũng chỉ cách bán ra mà thôi.

Hung hăng giậm chân xuống một cái, Lữ Tịch Thần đành tự nhận là mình không may, vốn có thể kiếm được một món hời lớn, cuối cùng lại là đánh mất đi bốn ngàn Linh thạch.

Nhìn bộ dạng căm tức của Lữ Tịch Thần, trong mắt Bạch Dịch hiện ra một tia không đành lòng, hăn do dự một lát rồi bảo. “Lúc trước ta không nói rõ, lại lấy của cô nương rất nhiều Linh thạch, trong lòng quả thực bất an. Không bằng như vậy đi, Dung Linh Đan đã không còn hiệu quả với người nữa rồi, nhưng tương lai có thể ta lại cần dùng tới. Cái gốc Thụy Liên kia người để ta mua lại hai ngàn Linh thạch vậy.”

Bạch Dịch nói không giả, hăn hiện mới là tu sĩ Luyện Khí kỳ, đợi tới lúc Trúc Cơ thì hoàn toàn có thể phục dụng được, từ đó tu vi sẽ tăng lên.

Vốn Lữ Tịch Thần đang tức giận không thôi, nghe đệ nghị của Bạch Dịch xong lại nhìn cái rễ cây trong tay mình, nàng nổi giận đùng đùng, khoát tay ném cả hoa lẫn rễ cho Bạch Dịch. “Cho người đấy.”

Một hạt Dung Linh Đan mới bán được một hai ngàn Linh thạch, Bạch Dịch ra giá hai ngàn Linh thạch để mua đứt tất nhiên Lữ Tịch Thần là người có lợi rồi. Khoản tính toán này đừng nói là Thanh Châu Minh Ngọc, dẫu có là kẻ ngu đần cũng nhận ra được.

Nhận lấy Phượng Quan Thụy Liên, Bạch Dịch liền lấy ra hai ngàn Linh thạch đưa cho đối phương rồi quay đầu bước đi, ngay cả chào hỏi cũng không.

Nhìn thân ảnh Bạch Dịch đi xa, Lữ Tịch Thần cắn răng, cuối cùng thở ra một hơi nặng nề, trong lòng khôi phục lại bình thường. Nếu ngay cả điểm đả kích ấy nàng cũng không khôi phục lại được thì đã không phải là Thanh Châu Minh Ngọc rồi.

“Chỉ là ném đi một phần lợi nhuận một vạn khối Linh thạch mà thôi, còn không phải cái gì ghê gớm. Ta lại không thiếu Linh thạch, hừ!”

Lữ Tịch Thần tự an ủi một phen, vừa định rời khỏi đột nhiên nàng cảm giác có điều gì đó không đúng, tính toán cuối cùng cũng phát hiện ra không những bản thân bỏ đi Phượng Quan Thụy Liên mà còn bị lỗ mất hai ngàn Linh thạch nữa.

Lúc trước trong đại diện giao dịch, vì chia đều Thụy Liên nàng đã phải trả cho Bạch Dịch hai ngàn khối đê giai Linh thạch, sau đó mua phần rễ cây mất hai ngàn Linh thạch nữa, tính tổng là bốn ngàn khối Linh thạch. Vừa rồi Bạch Dịch chỉ dùng hai ngàn Linh thạch để mua lại Thụy Liên, tính gộp lại thì nàng chẳng đạt được gì lại còn mất toi hai ngàn khối Linh thạch.

Càng nghĩ càng thấy không đúng, bỗng Lữ Tịch Thần nhìn về phía thân ảnh gầy gò ở xa kia, lúc ấy Bạch Dịch đã đi thật xa, tại một góc cửa y còn tùy ý vẫy cánh tay như ném đi vật gì.

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, Lữ Tịch Thần đi tới chỗ Bạch Dịch vừa đi qua, cẩn thận tìm kiếm.

Không bao lâu sau, nàng nhìn thấy trong bụi cỏ ven đường là một cái rễ cây thật dài, chính là rễ cây của Thượng Quan Phượng Liên.

Bàn tay trắng như ngọc của Thanh Châu Minh Ngọc không khỏi run lên, khuôn mặt tức giận tới trắng bệch như tờ giấy. Rốt cuộc nàng đã hiểu rõ, thì ra rễ cây của Thụy Liên chẳng có tác dụng gì. Chỉ là người thiếu niên lúc trước đã tính toán trên người nàng mà thôi.

“Đồ xảo trá! Người đừng để cho ta gặp lại người một lần nữa.”

Đứng ở ven đường, nữ tử này tức giận gào thét lên khiến một số đệ tử Thương Vân Tông gần đó phải dừng chân quay ra ngó xem sự tình là gì. Sau khi rống xong, Lữ Tịch Thần phát hiện có nhiều đệ tử Thương Vân Tông đang nhìn mình thì nộ khí không khỏi tăng thêm vài phần, oán giận hừ lên một tiếng rồi quay người rời đi.

Trên đường trở về Lưu Tiên Cư, Bạch Dịch vuốt vuốt đóa Thụy Liên trong tay, vừa buồn cười vừa lẩm bẫm.

“Dám tính toán với ta sao? Đừng nói là Thanh Châu Minh Ngọc, người cũng phải về tu luyện thêm mấy trăm năm nữa đi a. Người quá non nớt rồi!”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Lưu Viêm Đình

Không mua được tài liệu luyện đan nhưng lại mua được một đóa Phượng Quan Thụy Liên cộng thêm hai ngàn Linh thạch, chuyển đi Chấp Sự Đường này Bạch Dịch không về tay không rồi.

Hắn sớm đã không để ý tới nữ tử Thanh Châu Minh Ngọc kia mà trở về Lưu Tiên Cư.

Trở lại Lưu Tiên Cư, vừa mới bước vào cửa Bạch Dịch đã nhìn thấy Dương Nhất Phàm đang đợi mình.

Lúc này Dương Nhất Phàm không phải tìm kiếm tài liệu để áp chế Quỷ vật nữa, hắn ngồi trên ghế, nét mặt hào hứng. Nhìn thấy Bạch Dịch, không đợi đối phương hỏi thăm hắn đã khoe. “Dựa theo phương pháp của người, ta luyện chế giải dược, không tới mười ngày đã có thể khôi phục tu vi Trúc Cơ trung kỳ rồi.”

Dương Nhất Phàm bị tông môn lạnh nhạt nhiều năm, cuối cùng đã thấy được hy vọng. Hắn cảm thấy được niềm hăng hái năm xưa mình từng có, trong lòng vô cùng cảm kích đối phương.

Bạch Dịch cũng vui mừng gật đầu nói. “Thiên phú Linh căn đơn hệ quả nhiên bất phàm. Người yên tâm, tạo nghệ sau này của người nhất định không thấp hơn tên trưởng lão Đan Các kia.”

Những lời này của Bạch Dịch nếu để người khác nghe được thì chẳng khác gì những lời nói khoác mà không biết ngượng mồm, nhưng Dương Nhất Phàm nghe xong thì không những không hoài nghi mà còn vô cùng

cung kính. Hắn đứng dậy, ôm quyền thi lễ với Bạch Dịch. “Không có người, sẽ không có Dương Nhất Phàm ta hôm nay. Từ giờ trở đi, Nhất Phàm nguyện để mặc cho người phân phó.”

Từ khi dựa theo lời Bạch Dịch mà luyện chế ra đan dược giải độc, Dương Nhất Phàm đã cho rằng Bạch Dịch nhất định không phải là người thường, ấy là còn chưa nói tới vị trưởng bối trong nhà Bạch Dịch kia cũng đủ khiến hắn tâm phục khẩu phục. Lúc này hắn dùng ngữ khí như là vẫn bối mà nói chuyện, thái độ cung kính lạ thường.

Bạch Dịch nghiêm nghị nói. “Dương chấp sự không cần khách khí như thế. Ta và người có cùng chung kẻ địch, chỉ có diệt trừ được trưởng lão Đan Các thì chúng ta mới có thể tĩnh tâm tu luyện, công tham Đại Đạo được.”

Đại Đạo trong miệng tu chân giả chỉ có một, cũng là điều tất cả tu sĩ đều hướng tới, đó là thành Tiên. Dương Nhất Phàm bỗng nảy sinh ra một loại ảo giác, ở trước mắt hắn đây không phải là một người thanh niên mà chính là một cường giả tu chân cao thâm mạc trắc.

“Thời điểm tam tông luận võ người không cần phải khẩn trương, cứ nghe ta an bài là được rồi.” Bạch Dịch nói.

“Người cũng yên tâm, vì sự sống còn của ta, ta cũng sẽ dốc toàn lực ứng phó.” Dương Nhất Phàm trịnh trọng nói.

Hai người thương nghị một lúc rồi Dương Nhất Phàm cáo từ rời đi, trở về chỗ ở của mình nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị gây nên một trường chấn động trong kỳ tam tông luận võ này. Còn Bạch Dịch, buổi chiều hắn lại tới Chấp Sự Đường một chuyến.

Trong đại điện giao dịch, Bạch Dịch mang Phượng Quan Thụy Liên để bán thu về một vạn khối Linh thạch. Hối Linh Đan chỉ có tác dụng với tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ, Bạch Dịch sẽ không giữ đá Thụy Liên này trong tay

làm gì. Hãn muốn dùng một vạn khối Linh thạch để đổi lấy nhiều tài phú hơn nữa.

Trong mắt thương nhân, vàng bạc không chỉ là tiền tài cũng không chỉ là vật chết mà còn có thể từ nó mà đẻ ra nhiều tài vật hơn. Trong mắt Bạch Dịch, đóa Thụy Liên không chỉ là một đóa Linh thảo mà nó còn có thể lấy hơn vạn Linh thạch cho hãn.

Nếu vàng bạc có thể đẻ ra tiền, Linh thạch thông dụng trong tu chân giới cũng có thể đẻ ra tiền vậy. Bạch Dịch quyết đem con đường phát tài này áp dụng vào Trúc Cơ Đan.

Một hạt Trúc Cơ Đan có giá ít nhất ba ngàn Linh thạch, mà tài liệu luyện chế lại chỉ cần khoảng hai trăm Linh thạch thôi. Sự chênh lệch này lớn gấp mười lần, người khác xem ra chưa chắc có thể kiếm được nhưng đối với Bạch Dịch thì nó lại trở thành một phương pháp kiếm tiền đơn giản.

Tỷ lệ luyện thành Trúc Cơ đan ở tu chân giới quá thấp, dẫu là đạo sĩ quanh năm tu đan đạo cũng chỉ có tỷ lệ luyện thành công khoảng hai phần, tức là mười phần tài liệu chỉ có thể luyện chế ra tối đa hai hạt Trúc Cơ Đan mà thôi.

Những tu sĩ tinh thông đan đạo mà tỷ lệ luyện thành công còn thấp như vậy, những tu sĩ thấp kém càng không thể chịu nổi. Tỷ lệ luyện chế thành công một phần đã đủ khiến biết bao tu sĩ hưng phấn không thôi, nhưng Bạch Dịch có sự tự tin, với cảnh giới Luyện Khí bây giờ hãn có thể đạt tới năm thành tỷ lệ thành công, thậm chí có thể còn hơn nữa.

Cứ hai phần tài liệu là hãn có thể luyện chế thành công một hạt Trúc Cơ Đan, bốn năm trăm phần tài liệu qua tay hãn chính là ba ngàn Linh thạch doanh thu, khoản mua bán này đối với hãn chỉ có lời chứ không sợ lỗ.

Trong đại diện giao dịch, Bạch Dịch mua hai mươi phần tài liệu để luyện chế Trúc Cơ Đan hao tổn mất hơn năm ngàn Linh thạch, về sau lại dùng

bốn ngàn Linh thạch mua một kiện Lưu Viêm Đĩnh.

Lần đi tới Chấp Sự Đường này của Bạch Dịch tiêu tốn mất gần một vạn khối đê giai Linh thạch. Hiện giờ hắn chỉ còn có hai ngàn Linh thạch hôm qua lừa lấy từ trong tay của Lữ Tịch Thần.

Tuy hắn có thể thi triển Hư Đĩnh chi pháp nhưng dù sao hắn cũng không có Đan hỏa, tu sĩ Trúc Cơ hay Luyện Khí muốn luyện đan đều cần dùng tới Địa Hỏa. Lưu Viêm Đĩnh không chỉ là một loại đan đỉnh dùng để luyện đan mà còn có thể bảo lưu Địa Hỏa trong đó. Tu sĩ dùng nó không cần suốt ngày ở trong Địa Hỏa Quật mà vẫn có thể luyện khí. Nếu Địa Hỏa trong đỉnh bị tiêu hao hết, tu sĩ có thể đi tới Địa Hỏa Quật để bổ sung. Nó là một loại dụng cụ hết sức thực dụng, giá cả cũng cao ngất, đắt hơn nhiều so với Trúc Cơ Đan.

Lưu Viêm Đĩnh rất thuận tiện cho tu sĩ Trúc Cơ và Luyện Khí sử dụng, nhất là tại thời điểm rèn luyện trong các hiểm địa. Nếu ai đó đột nhiên trúng độc hoặc có nhu cầu cấp bách về đan dược, người đó đều có thể lấy ra đan đỉnh, ngay lập tức luyện chế, cũng có thể nhờ đó mà thoát khỏi một trận tai kiếp.

Mua tài liệu xong rồi, Bạch Dịch quay trở lại Lưu Tiên Cư bắt đầu luyện chế Trúc Cơ Đan.

Trong Lưu Viêm Đĩnh còn không ít Địa Hỏa, Bạch Dịch dùng hết một ngày thời gian, hai mươi phần tài liệu hắn mua đã hết sạch, đồng thời bên cạnh hắn cũng nhiều hơn mười hai hạt đan dược màu xanh thẫm.

Mười hai hạt Trúc Cơ Đan này không xuất hiện Đan Văn bởi vì Bạch Dịch không muốn mất quá nhiều thời gian cho việc luyện chế, lúc luyện dược có phần tùy tiện. Dù vậy tỷ lệ thành công của hắn vẫn vượt qua năm thành. Loại tỷ lệ kinh khủng như thế nếu để các trưởng lão Đan Các biết được hắn sẽ phải cảm thấy muối mặt không thôi.

Thu Lưu Viêm Đỉnh lại, Bạch Dịch khôi phục trạng thái chuẩn bị trùng kích cảnh giới Trúc Cơ.

Linh khí bên trong Tử Phủ của hắn đã nồng đậm như mây mù, chỉ cần lấy khí hóa lực, mang Linh khí nồng đậm cô đọng thành một tia Linh lực là có thể đột phá Luyện Khí kỳ, trở thành tu chân giả Trúc Cơ cảnh.

Tu chân giả Luyện Khí kỳ tu luyện chính là luyện tinh hóa khí, còn tu sĩ Trúc Cơ thì lấy khí để ngưng lực, sau khi đột phá Trúc Cơ thì chẳng những có thể mang Linh khí biến thành Linh lực cường đại hơn mà còn có thể sinh ra Linh thức để cảm giác ngoại giới. Đến lúc đó, dù có mù lòa thì tu sĩ cũng có thể cảm giác được tất cả mọi việc xảy ra xung quanh mình.

Để ngọc bội và loa xác sang một bên, Bạch Dịch phân phó Chúc Hỏa và Diêm Sơn hộ pháp cho hắn, sau đó ngồi xếp bằng trên giường, nhắm hai mắt lại, tinh thần yên lặng không chút gợn sóng. Chỉ trong chốc lát hắn đã tiến vào cảnh giới mà những đệ tử bình thường phải mất mấy canh giờ, thậm chí vài ngày mới có thể tiến nhập vào được. Đó chính là cảnh giới vô lan.

Chỉ có làm cho tinh thần yên lặng như mặt nước không gợn sóng mới có thể bắt đầu tiến hành quá trình đột phá. Nếu trong lòng còn vương một chút tạp niệm thì tỷ lệ tiến giai sẽ giảm xuống.

Tâm cảnh của Bạch Dịch thì người bình thường không thể so sánh được. Dù hắn có bị tình cảnh của muội muội quấy nhiễu khiến hắn phải lo lắng thì cũng chỉ cần thời gian rất ngắn để hắn có thể lấy lại tâm cảnh bình thường.

Không vì vật mình thích, không vì mình đau buồn, loại tâm cảnh này mới là chỗ đáng sợ nhất của cường giả tu chân.

Bên trong Tử Phủ, Linh khí nồng đậm bắt đầu xoay tròn. Trong thân thể Bạch Dịch hình thành một cái vòng xoáy đang không ngừng xoay tròn, một

tia Linh khí bị cô đọng, áp súc, cuối cùng hình thành rất nhiều sợi dây nhỏ được tạo bởi Linh khí.

Lúc Linh khí ngày càng ngưng thực, Bạch Dịch há miệng nuốt vào một hạt Trúc Cơ Đan, sau đó toàn lực vận chuyển tâm pháp.

Ngoài cửa sổ, mặt trời mọc rồi mặt trời lại lặn, mặt trăng lên cao rồi lại xuống, mặt kệ mọi vật bên ngoài chuyển biến thế nào, bên trong phòng Bạch Dịch vẫn không có một chút động tĩnh gì.

Thời gian tới lúc tam tông luận võ ngày một gần, đệ tử của ba đại tông môn đã tề tụ ở Thương Vân Tông. Ngay thời điểm sáng sớm trước một ngày diễn ra kỳ luận võ, một đạo Linh khí nồng đậm giống như núi lửa bị đè ép lâu ngày từ trong phòng Bạch Dịch nổ vang, nhưng không đợi luồng Linh khí này phóng lên trời, nó đã bị áp chế xuống rồi biến mất không để lại tung tích gì nữa.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Tiến Giai Trúc Cơ Kỳ

Bạch Dịch mạnh mẽ đem Linh khí dao động đè xuống, đầu ướn dẫm mồ hôi, bỗng Bạch Dịch mở hai mắt, trong mắt ánh lên một tia chớp động. Khí tức hiện giờ của hắn đã cường đại gấp mấy lần so với trước kia, cuối cùng hắn đã bước chân vào cảnh giới Trúc Cơ.

Cảm thụ được chấn động quen thuộc của Linh lực trong cơ thể, Bạch Dịch mỉm cười, nâng cánh tay thúc giục ra một cỗ lực lượng, thời điểm cỗ lực lượng này xuất ra, tất cả bát đĩa bàn ghế trong phòng đều trôi nổi, bay lơ lửng.

Cách không nhiếp vật là một tác dụng lớn của Linh lực.

Linh lực giống như cánh tay được kéo dài của tu chân giả, có thể tùy ý giơ lên hoặc bắt lấy vật phẩm ở gần, cũng có thể đả thương địch nhân. Những tu sĩ tiến giai tới cảnh giới Trúc Cơ, sau khi thuần thục thì đều có thể thúc giục ra Linh lực, nhưng những tu sĩ vừa mới tiến giai đã có thể sử dụng nhuần nhuyễn như Bạch Dịch thì có lẽ không có người thứ hai.

Tu sĩ Trúc Cơ cần một khoảng thời gian rất dài mới có thể vận dụng linh hoạt Linh lực. Phần lớn những tu sĩ vừa mới đột phá đều không cảm giác được thứ lực lượng này, chưa nói tới việc sử dụng nó. Chỉ có điều kinh nghiệm của Bạch Dịch là thứ đáng sợ, người khác không thể so sánh được. Hắn vừa tiến giai đã thành thạo sử dụng Linh lực, lại có thể nắm lên cùng lúc nhiều vật khác nhau.

Sau khi cảm giác với Linh lực trở nên quen thuộc, bàn ghế trong phòng được thả về chỗ cũ. Bạch Dịch lại nhắm hai mắt lại, từ cơ thể hắn tản mát

ra một khí tức vô hình, trong đó tất cả mọi vật xung quanh đều xuất hiện trong óc. Từng con tiểu trùng hay bụi bần trong góc đều được hãn cảm nhận rõ ràng.

Linh thức chính là một loại thiên phú của tu sĩ Trúc Cơ.

Linh thức không thể đả thương người, nó đơn thuần là một loại cảm giác vượt qua thính giác và thị giác, lại có thể xuyên thấu gạch đá, cây cối, là một pháp môn tuyệt hảo để dò xét cảnh vật xung quanh.

Theo sự tăng tiến của tu vi, phạm vi bao trùm của Linh thức sẽ ngày một rộng lớn. Ở trong một hiểm địa nào đó, sự tồn tại của Linh thức tương đương với việc một tu sĩ có được con mắt thứ ba giúp phát hiện sớm những nguy hiểm còn đang được che giấu.

Thức giục Linh thức, toàn bộ căn phòng rồi sau cùng là cả tòa Lưu Tiên Cư đều hiện ra trong Linh thức của Bạch Dịch.

Có thể dùng Linh thức bao trùm cả tòa Lưu Tiên Cư đã là cực hạn hiện giờ của Bạch Dịch. Vùng cảm giác Linh thức lớn như thế, tu sĩ mới tiên giai bình thường không thể nào làm được. Tu sĩ mới tiến giai Trúc Cơ, có thể cảm giác được phạm vi một trượng xung quanh đã là không tệ rồi. Hiện giờ phạm vi cảm giác của Bạch Dịch thậm chí còn vượt qua phạm vi của một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.

Phân biệt sử dụng Linh lực và Linh thức một lúc, Bạch Dịch cảm thấy sáng khoái tinh thần. Sau khi tiến giai, không chỉ bản thể cường đại hơn mà thọ nguyên của hãn cũng kéo dài tới hai trăm năm.

Gật đầu thỏa mãn, Bạch Dịch không đứng dậy ngay mà dùng thời gian nửa ngày để tu hành tầng thứ hai của Ấn Linh Quyết.

Thời điểm tu luyện tầng thứ nhất Ấn Linh Quyết, Bạch Dịch mới là tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ, Linh khí trong cơ thể ít tới đáng thương. Hãn phải dựa

vào khối đê giai Linh thạch của Phí lão, mất nửa tháng mới tu thành tầng thứ nhất này. Hiện giờ Linh khí trong cơ thể hãn sung túc, không đến một buổi đã có thể luyện thành tầng thứ hai Ẩn Linh Quyết, rất dễ dàng che giấu tu vi Trúc Cơ của mình.

Vẫn chuyển Ẩn Linh Quyết đem tu vi Trúc Cơ của mình che giấu đi, chỉ hiện ra tu vi Luyện Khí hậu kỳ xong, Bạch Dịch trầm ngâm, sau đó đứng dậy lấy giấy bút bắt đầu viết.

Thứ hãn viết ra chính là cảm ngộ Luyện Khí kỳ, nhất là cách làm sao để ngưng tụ ra luồng Linh khí thứ nhất. Hãn từng là một Tán Tiên, yếu lĩnh viết ra tất nhiên dễ hiểu hơn những cường giả kinh nghiệm trong tông môn khác.

Sau đó không lâu, Bạch Dịch đã hoàn tất, hãn cuộn tờ giấy lại rồi rời khỏi Lưu Tiên Cư.

Phần yếu lĩnh tu luyện này Bạch Dịch dịch đưa cho Đồng Linh, người vẫn không tìm ra cách để ngưng tụ Linh khí. Nếu không có Đồng Linh dẫn hãn tiến vào Thiên Lao, hãn không thể cứu Dương Hải thoát ra được.

Tiên Dao Tiên Quân chưa từng thiếu nợ ân tình ai, lại càng không thích mắc nợ người khác. Bạch Dịch tự mình viết ra kinh nghiệm tu chân chính là để trả phần ân tình này cho Đồng Linh.

Bạch Dịch đi tới Chấp Sự Đường một chuyến, thăm dò biết được Đồng Linh đã đi về Tử Đăng Cốc sau núi Vọng Nguyệt Phong đưa cơm, vì vậy sau khi rời khỏi Chấp Sự Đường, hãn thông thả đi tới Vọng Nguyệt Phong.

Vọng Nguyệt Phong là tòa núi cao nhất trong ba ngọn núi ở Thương Vân Tông, Linh khí ở đây cũng là nồng đậm nhất. Phía sau núi có một sơn cốc khổng lồ tên là Tử Đăng Cốc. Trong cốc có rất nhiều loại dây leo màu tím rất lớn, từ xa nhìn lại giống một biển lớn toàn màu tím, trong ánh hoàng hôn nhìn vô cùng tươi đẹp.

Lúc Bạch Dịch đi vào phía sau Vọng Nguyệt Phong thì trời đã dần tối. Bạch Dịch không tiến vào trong cốc mà ở bên ngoài chờ đợi.

Lối ra vào Tử Đằng Cốc là một con đường nhỏ u tĩnh, Bạch Dịch không sợ lỡ mất gặp Đồng Linh. Hiện giờ rảnh rỗi, hắn liền đánh giá cây tử đằng cực lớn trong Tử Đằng Cốc một phen, thần sắc bỗng hơi kinh hãi.

Người bên ngoài nhìn vào chỉ thấy dải dây leo trải rộng trong cốc chỉ có màu sắc đặc thù mà thôi, nhìn nó không khác những dây leo bình thường khác là mấy nhưng trong mắt Bạch Dịch, những gốc Tử Đằng trải khắp sơn cốc này chính là một loại tài liệu luyện khí hiếm gặp.

Tử Đằng Mộc.

Sau khi dùng Linh thức cẩn thận xem xét một hồi, Bạch Dịch có thể khẳng định Tử Đằng ở trong Tử Đằng Cốc này chính là Tử Đằng Mộc khá hiếm thấy.

Tử Đằng Mộc là một loại tài liệu luyện khí đặc thù, là một loại dây leo khô héo, cũng chỉ có Tử Đằng Mộc sau khi tự héo rũ mới có thể hình thành nên, dùng để luyện chế thành Pháp bảo.

Sinh mệnh của nó rất dài, trong khi Tử Đằng bình thường lại không dùng được. Tử Đằng Cốc khổng lồ là thế, trong một năm cũng chưa chắc đã kiếm nổi một gốc dây leo khô héo. Nếu có, hắn sẽ bị Thương Vân Tông tới thu thập ngay.

Nhìn cái bảo tàng ở ngay trước mặt, Bạch Dịch chỉ biết cười khổ.

Dù cường giả có tu vi cao cỡ nào cũng không thể bắt Tử Đằng Mộc tự héo rũ được. Hắn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ lại càng không có biện pháp gì. Nếu cố tình chặt đứt rễ cây, Tử Đằng Mộc sẽ biến thành những đoạn cây khô héo không dùng được, không thể trở thành tài liệu luyện khí.

Có một loại bột phấn Linh thảo cực kỳ thưa thớt có thể khiến Tử Đằng Mộc nhanh chóng héo rũ nhưng giá trị của nó chẳng thua kém Pháp bảo là bao, hơn nữa cũng là thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Không thể thu lấy Tử Đằng Mộc song Bạch Dịch lại không cảm thấy tiếc nuối. Hắn yên lặng chờ ở ngoài cốc, lúc trời đêm lóe lên mấy vệt sáng, có một thân ảnh nhỏ gầy từ sâu bên trong đi ra.

Thần thái Đồng Linh đang rất cao hứng, đi mấy bước lại nhảy mấy bước. Nữ hài này tuy lớn lên ở tông môn tu chân nhưng vẫn giữ được vẻ nghịch ngợm thơ ngây chỉ mình nàng có.

Ra khỏi Tử Đằng Cốc, Đồng Linh chợt nhìn thấy Bạch Dịch ở xa xa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một nụ cười. Nàng vui mừng phất tay hô lên. “Dịch ca ca!”

Chạy lại gần Bạch Dịch, Đồng Linh tò mò hỏi. “Dịch ca ca sao lại tới Tử Đằng Cốc vậy? Bình thường có rất ít người tới đây.”

“Ta tới tìm tiểu Linh nhi!”

Bạch Dịch lấy yếu lĩnh tu luyện bản thân viết ra, ôn hòa nói. “Lần trước, may mà có tiểu Linh nhi giúp đỡ nên ta mới có thể tiến nhập Thiên Lao. Đây là những tâm đắc của ta về cảnh giới Luyện Khí, người cất kỹ đi, lúc nhàn nhã có thể bỏ ra xem một chút, chắc sẽ có trợ giúp đối với việc ngưng tụ Linh khí của người.”

Đồng Linh cầm lấy ghi chép, vui mừng giở ra xem vừa nhìn vừa nói. “Dịch ca viết thật rõ ràng, so với những tâm pháp tu luyện kia thì dễ hiểu hơn nhiều lắm. Ta xem có thể hiểu được ngay.”

Nhìn chăm chú hồi lâu mới chịu rời mắt, Đồng Linh cất kỹ bản ghi chép, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên vui mừng nói. “Cảm ơn Dịch ca ca, đây là món quà sinh nhật ta thích nhất từ trước tới nay.”

“Hôm nay là sinh nhật của Linh nhi sao?” Bạch Dịch mỉm cười. “Những yếu lĩnh tâm đắc này không đáng để nhắc tới, rất nhiều đệ tử Luyện Khí đều có nhận thức của riêng mình. Hôm nay là sinh nhật của tiểu Linh nhi, vậy ta phải đưa nhiều hơn một phần lễ vật rồi.”

Nói xong, Bạch Dịch lấy từ trong túi trữ vật ra một hạt đan dược màu xanh thẫm, một mùi hương đan dược bay ra thơm lừng. Hạt đan dược này chính là Trúc Cơ Đan.

“Chờ tới lúc người đạt tới Luyện Khí hậu kỳ, Linh đan này có thể giúp người đột phá Trúc Cơ, xem như đó là quà sinh nhật của tiểu Linh nhi rồi.” Bạch Dịch không nói rõ đan dược này là Trúc Cơ Đan, đợi đến lúc Linh nhi ngưng tụ được Linh khí, trở thành một tu chân giả chính thức, nàng tự nhiên sẽ nhận ra.

Hơn ba ngàn Linh thạch với người thường thật quá quý trọng nhưng trong mắt Bạch Dịch, nó cùng với những tâm đắc tu luyện của hắn chỉ coi như trả lại ân tình mà Đồng Linh đã mạo hiểm dẫn hắn vào Thiên Lao lúc trước.

“Linh đan!” Đồng Linh kinh ngạc hồi lâu, vội vàng từ chối. “Ta chỉ là một phàm nhân, không dùng Linh đan được đâu. Hơn nữa Linh đan rất quý trọng, ta có tâm đắc tu luyện của Dịch ca là được rồi. Đồng Linh không dám nhận Linh đan đâu.”

“Loại Linh đan này không đắt, ta còn rất nhiều. Người hãy cất kỹ, đừng để người khác phát hiện ra.” Bạch Dịch kín đáo đưa Trúc Cơ Đan cho Đồng Linh. Tiểu cô nương này nghe bảo nó không phải là đan dược trân quý mới chịu nhận lấy.

Đưa đan dược cho nàng rồi, Bạch Dịch cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Hắn cùng Đồng Linh ngồi bên ngoài Tử Đăng Cốc nhìn bầu trời đầy sao.

“Ngày mai ta mười ba tuổi rồi, không biết phải mất bao lâu mới trở thành một tu chân giả đây.” Đồng Linh nhìn bầu trời đêm nói khẽ. “Kỳ thật ra không thích tu Tiên, ta tình nguyện làm một hài tử khổ cực, chỉ cần có thể sống bên cạnh cha mẹ thôi...”

Tuy Đồng Linh là phàm nhân nhưng lại sống tại tông môn tu chân, ăn uống không bao giờ phải lo. Có thể nói việc ăn uống hay chi phí của nàng so với phàm nhân trong những gia đình thế tục giàu có còn tốt hơn nữa.

Chẳng qua, trong Thương Vân Tông này không có người thân của nàng.

“Ta muốn nhìn bộ dáng của cha mẹ, một chút thôi cũng tốt...”

Trong màn đêm, dưới bầu trời sao, nữ hài nỉ non giấc mộng trong lòng. Bạch Dịch ở bên cạnh cũng ngẩng đầu nhìn trời. Hắn không thấy những vì sao treo trên khung trời kia mà chỉ thấy hình ảnh một thiếu nữ phàm nhân đang nghĩ tới những người thân của mình.

“Thành Tiên, còn không bằng một cái ngoái đầu nhìn người thân của mình sao...”

Bạch Dịch khẽ nói, giọng nói chất chứa nỗi niềm đắng chát. Trong Tử Đằng Cốc có một ít đom đóm đang dần bay lên, mảnh sơn cốc đen kịt được điểm từng điểm sáng như những đốm sáng trên bầu trời, nhưng lại có cảm giác ấm áp hơn hẳn.

Ở sâu trong sơn cốc, có một thân ảnh cô đơn đứng yên lặng.

Đó là một nữ tử còn trẻ tuổi, khuôn mặt được che bởi một màn lụa mỏng.

Ở sâu bên trong Tử Đằng Cốc tĩnh lặng, nữ tử duỗi đôi bàn tay trắng như ngọc ra, bộ dáng như muốn đụng vào những điểm sáng đang bay tán loạn

kia. Bàn tay như ngọc dần lộ ra, trên cổ tay chợt xuất hiện những chiếc vảy như vảy rắn khiến người ta kinh hãi.

Đầu ngón tay còn chưa chạm tới những điểm sáng từ những con đom đóm kia thì chợt giật mình rồi nhanh chóng rút trở lại, cảm giác như không muốn làm cho người ta sợ hãi bởi những chiếc vảy rắn kia.

Đêm đã khuya, gió núi trở lạnh, Bạch Dịch và Đồng Linh vẫy tay tạm biệt nhau, cùng rời khỏi Tử Đằng Cốc.

Qua một đêm không có việc gì xảy ra, ngày thứ hai, ánh bình minh dần chiếu sáng Thương Vân Tông. Tất cả các đệ tử đều vô cùng phấn khích, chờ thời khắc phân cao thấp với đệ tử của hai đại tông môn khác.

Sáng sớm, một tiếng chuông cổ xưa vang lên khắp tông môn. Tiếng chuông cổ xưa làm chấn động tinh thần tất cả mọi người như thể nó mang theo một lực lượng đặc biệt nào đó có thể làm cho nhân tâm yên tĩnh, mây trắng trên trời như thể cũng bị tiếng chuông đánh tản đi ít nhiều, khiến nó càng trở nên trong xanh hơn.

Bên trong Thương Vân Tông, trên ba Quan Vân Đài ở ba ngọn núi, Trấn Vân Chung cứ ba năm mới lại vang lên một lần không có người đánh mà tự động bay lên.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Quan Vân Đài

Khu vực trung tâm của ba ngọn núi trong Thương Vân Tông có một cái đài cao khổng lồ được dựng lên, toàn thân được xếp bằng đá xanh cao hơn một trượng, phạm vi chừng trăm trượng. Phía sau đài dựng hai khối nham thạch cực lớn, trên mặt có khắc hai chữ lớn bằng bạc, ‘Quan Vân’.

Quan Vân Đài là thạch đài do lão tổ Thương Vân Tông tự mình kiến tạo nên.

Nghe nói năm đó Thương Vân Tông khai tông lập phái, lão tổ Thương Vân từng tập luyện kiếm pháp trên Quan Vân Đài này, dạy bảo môn nhân tâm pháp tu chân. Lúc nghỉ ngơi, lão tổ thường tĩnh tọa trên đài, nhìn bầu trời mờ ảo, xem mây trắng bay bay, bởi vậy mà mới có cái tên là Quan Vân.

Ở bên trên, chính giữa hai khối nham thạch có xiềng xích được chế tạo từ tinh thiết treo một cái chuông đồng lớn, bốn năm người mới ôm hết. Bề mặt chuông rỉ sét loang lỗ lộ ra vẻ tang thương cổ xưa. Chính là chiếc chuông đồng này phát ra tiếng chuông cổ xưa vang vọng cả Thương Vân Tông.

Trần Vân Chung là đệ tử ba ngàn năm trước lão tổ tự tay luyện chế, là trấn tông chi bảo của Thương Vân Tông.

Hiện giờ ở Thương Vân Tông, người có tư cách gõ chuông này chỉ một, đó chính là tông chủ.

Tiếng chuông lúc sáng sớm là do tông chủ Thương Vân Tông dùng Linh lực cách không gõ lên. Sau khi nghe được tiếng chuông, tất cả đệ tử Thương Vân Tông và cả đệ tử của hai đại môn phái khác đều tập trung tới.

Bên ngoài Quan Vân Đài xây dựng ba khu nghỉ ngơi cho mọi người, trong đó, môn nhân của Thương Vân Tông ở tại phía Bắc, người của Thất Sát Môn và Hàn Ngọc Tông chia ra hai bên Đông, Tây.

Không bao lâu sau, xung quanh Quan Vân Đài đã tụ tập rất nhiều tu sĩ, trong đó đệ tử Thương Vân Tông đã gần một vạn. Đệ tử Thất Sát Môn đại khái có khoảng hơn năm ngàn, còn Hàn Ngọc Tông chỉ mang tới ba ngàn tu sĩ. Gần hai vạn tu chân giả cùng tề tụ tạo nên tình cảnh nhộn nhịp phải nhiều năm mới gặp được một lần.

Trời đã sáng tỏ, ánh rạng động chiếu vào bên ngoài Trấn Vân Chung làm bề mặt của nó ánh lên một tầng sáng vàng khiến nó càng thêm huyền ảo, tràn đầy sinh cơ, chỉ là nhìn ở bên trong thì lại xuất hiện rất nhiều vết rạn.

Về phía Thương Vân Tông, có ba vị cường giả Nguyên Anh an tọa ở ba vị trí, chính giữa là tông chủ Lê Văn Phong, hai bên hẳn là Văn, Võ hai vị trưởng lão. Sau lưng ba người mới là một đám trưởng lão của Thương Vân Tông, chỉ có trưởng lão Chấp pháp là không thấy xuất hiện.

Ngồi ở sườn Đông của Quan Vân Đài là tu sĩ Hàn Ngọc Tông. Cầm đầu những người này là hai nữ tu đều có tu vi Nguyên Anh kỳ. Một người là một lão giả tóc bạc phơ, một người trẻ chỉ chừng ba mươi tuổi. Trong đội ngũ của Hàn Ngọc Tông phần lớn là nữ đệ tử. Trong số ba ngàn đệ tử của tông môn này có không quá ba trăm nam đệ tử mà thôi.

Ở phía Tây của Quan Vân Đài, đám người Thất Sát Môn tỏ vẻ nhàn tản, quần áo rất tùy ý, có người mặc đạo bào, có người mặc cẩm bào hoặc áo da. Cường giả dẫn đầu Thất Sát Môn là một tu sĩ Nguyên Anh. Người này

tuổi chừng trung niên có chòm râu dài, linh quang chớp động trong mắt, diện mạo bất phàm.

Tuy cả Thất Sát Môn và Hàn Ngọc Tông đều có cường giả Nguyên Anh dẫn đầu, nhưng người sáng suốt đều có thể phát hiện ra thái độ của từng tông môn đối với lần tam tông luận võ này, cũng chính là thái độ đối với Thương Vân Tông.

Hàn Ngọc Tông có năm cường giả Nguyên Anh kỳ thì hôm nay có hai vị tới đây, tương đương với gần một nửa cường giả của tông môn đã tới. Điều đó đủ chứng tỏ họ rất coi trọng lần luận võ này. Còn Thất Sát Môn có bảy cường giả Nguyên Anh thì lại chỉ phái tới có một vị, từ đó có thể thấy được Thất Sát Môn không coi trọng lần luận võ này, hay nói cách khác, Thất Sát Môn không để Thương Vân Tông vào mắt.

Cường giả Nguyên Anh tất nhiên có thể nhìn ra mạch nước ngầm chảy giữa ba tông môn, nhưng không ai nói rõ ra làm gì. Đám cường giả Kim Đan kỳ dù có nhìn ra được thì lại càng không nói. Dù sao các tông môn đã tranh đấu cả trăm, cả ngàn năm, thậm chí còn lâu hơn nữa. Họ tranh đoạt tài nguyên để tu luyện, và chỉ có đấu tranh thì mới có tu chân giới.

Lúc tu chân giả của ba đại tông môn đã tề tựu, trung tâm Quan Vân Đài nổi lên một trận cuồng phong, một thân ảnh màu tím từ đó bước ra.

Xuất hiện ở trên đài chính là trưởng lão Chấp Sự Phương Hà.

Thân thể mập mạp to lớn của Phương Hà như một cây cột vững vàng hiên ngang đứng trên đài cao, nhìn khắp bốn phía. Hắn lớn tiếng nói. “Hôm nay sẽ diễn ra thí luyện ba năm một lần của Thương Vân Tông ta để kiểm chứng tu vi của đệ tử môn hạ. Lần thí luyện này chúng ta cố ý mời các vị đạo hữu của Thất Sát Môn và Hàn Ngọc Tông tới cùng là có ý hòa hảo, hy vọng đệ tử tam tông tu luyện đạo tâm vững vàng, tâm trí càng kiên định hơn.”

Nói xong Phương Hà ôm quyền thi lễ với trưởng lão của hai đại tông môn kia, thái độ vô cùng trang trọng. Dù sao Thương Vân Tông cũng là một trong ba đại tông môn, dù lần luận võ này có giấu giếm ý định sau lưng nào đó thì bên ngoài cũng không thể để cho đối phương biết được.

Phương Hà phát hiện ra ánh mắt dung dưỡng từ trên đài của tông chủ nhà mình, hần nói tiếp. “Lần tam tông luận võ này chia làm hai loại tỷ thí: văn và võ. Văn đấu chính là đấu luyện khí luyện đan. Thương Vân Tông sẽ cung cấp Lưu Viêm Đỉnh cùng tài liệu. Ai luyện chế được Pháp khí, đan dược xuất chúng sẽ là người thắng cuộc. Đọ võ chính là đọ kiếm quyết, đạo quyết. Đánh thắng đối thủ là coi như chiến thắng. Tất nhiên, nếu các trưởng lão muốn lên đài tỷ thí với các đệ tử, không ngại sợ mất mặt thì ta đây cũng một mực hoan nghênh.”

Xoạt!

Phương Hà nói xong khiến các đệ tử xung quanh đều che miệng cười. Không khí khẩn trương của đám đệ tử ba tông môn bị tràng cười này quét sạch.

Đừng nhìn vẻ ngoài mà đánh giá hần là người ngây ngốc, tâm tư của hần rất khéo léo. Nếu không như vậy, hần làm sao có thể đạt tới cảnh giới Kim Đan trung kỳ, lại được ngồi vào cái ghế trưởng lão Chấp Sự được.

“Luận võ chia làm ba trận thi đấu, hai trận văn đấu diễn ra trước phân biệt là hai canh giờ. Chỉ hạn chế thời gian chứ không hạn chế số người tham gia. Tất cả đệ tử chỉ cần có lòng tin đối với đan khí chi đạo của mình thì đều có thể lên đài. Trận thứ ba là võ đấu. Thương Vân Tông sẽ phái ra mười đệ tử cùng hai tông môn còn lại luận bàn.

Phương Hà đứng ở trên đài, bình thản giảng giải quy tắc luận võ và ban thưởng. Đệ tử Thương Vân Tông tuy đã biết trước tình hình của lần luận võ

này nhưng vẫn nghiêm túc lắng nghe. Đám đệ tử tản mát của Thất Sát Môn thì quan tâm nhiều hơn tới phần thưởng có thể giành được.

Trận văn đấu đầu tiên là luyện khí, từ đó chọn ra mười người đứng đầu. Ban thưởng cho mỗi người một kiện Lưu Viêm Đỉnh. Đệ tử đứng thứ nhất ngoài kiện Lưu Viêm Đỉnh trên thì còn được thưởng một hạt Hồi Linh Đan trị giá mấy vạn Linh thạch. Trận thứ hai văn đấu là đấu luyện đan. Ban thưởng cũng như vậy.

Sau khi Phương Hà nói ra phần thưởng, các đệ tử đều sôi trào cả lên.

Dù là luyện đan hay luyện khí, chỉ cần lọt vào tốp mười là có thể đoạt được một kiện Lưu Viêm Đỉnh trị giá hơn bốn ngàn Linh thạch. Dù luyện hỏng thì tài liệu cũng là của tông môn chịu, không có ai trách tội. Loại chuyện tốt này có ai lại muốn bỏ qua chứ. Những đệ tử dưới đài mà có chút am hiểu về luyện đan, luyện khí đều kích động không thôi.

Khi nghe phần thưởng cho đệ tử đứng thứ nhất bao gồm một kiện Lưu Viêm Đỉnh cùng với một hạt Hồi Linh Đan thì dù là đệ tử Lữ Tịch Thần của Hàn Ngọc Tông hay Vương Thương của Thất Sát Môn cũng đều động dung, không thờ ơ được nữa.

Một hạt đan dược có giá trị mấy vạn Linh thạch, lại có thể giúp tăng lên nửa năm tu vi, đệ tử Trúc Cơ nào cũng sẽ động tâm.

So với hai trận văn đấu, trận võ đấu thứ ba lại được ban thưởng phong phú hơn. Thương Vân Tông lấy ra hai mươi kiện Pháp khí cao gia để làm phần thưởng cho mười người đứng đầu.

Võ đấu hai người một tốp, không có đệ nhất. Thương Vân Tông phái ra hai mươi đệ tử, Hàn Ngọc Tông và Thất Sát Môn phái ra mười người, danh ngạch ban thưởng chừng hai mươi phần thưởng, tức là tương đương với việc cứ lên đài thì sẽ có một nửa số đệ tử có thể đạt được một kiện Pháp khí cao giai.

Giá trị của Pháp khí cao giai cũng đều từ một vạn Linh thạch trở lên. Đệ tử Trúc Cơ đạt được một kiện Pháp khí cao giai là có thể dùng cho tới cảnh giới Kim Đan kỳ. Dù là Kim Đan sơ kỳ, nếu không luyện chế ra Pháp bảo thì vẫn có thể dùng Pháp khí cao giai này mà phòng thân.

Pháp bảo là một thứ gì đó quá mức xa xôi với bọn họ, Pháp khí cao giai mới là giấc mơ thực tế bây giờ.

Công bố ban thưởng xong rồi, đệ tử ba tông môn đã không dẫn lòng nổi. Phương Hà nhìn ánh mắt nóng bỏng của đám đệ tử mà gật đầu thỏa mãn. Hãn ôm quyền hướng về phía Thất Sát Môn nói. “Quy tắc như thế, trưởng lão Trần Xương có thấy thỏa mãn hay không?”

Thất Sát Môn có bảy vị cường giả Nguyên Anh, được gọi là Thất Sát. Vị trung niên nam tử râu dài kia chính là Trần Xương, một trong thất sát đó. Người này có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, lần tam tông luận võ này Thất Sát Môn do hắn dẫn đầu.

Trần Xương ngồi đó, lạnh nhạt nói. “Không hổ là tông môn cổ xưa nhất ở Thanh Châu, nội tình sâu thật, những tông môn khác tuyệt đối không thể so sánh được. Phần thưởng ban ra đã có giá trị bốn mươi vạn Linh thạch, Thương Vân Tông lần này xuất ra đại thủ bút, lão phu đương nhiên thấy thỏa mãn.”

Tuy nói rằng mình thỏa mãn nhưng trong giọng nói của Trần Xương lại mang theo một loại khí thế kiêu căng, căn bản không để bốn mươi vạn Linh thạch này vào mắt.

Phương Hà cười cười, coi như không nghe ra ý vị kiêu căng trong lời nói của đối phương. Hãn chấp tay một lần nữa, chuyển hướng sang phía Đông ôm quyền nói với hai nữ tu một già một trẻ kia. “Không biết Kỳ bà bà và Tô trưởng lão có ý kiến gì không?”

Lão phụ được xưng là Kỳ bà bà có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, hiện tại đang nhắm mắt dưỡng thần, còn nữ tử cung trang kia thì ngồi nghiêm chỉnh, dung mạo không xuất sắc nhưng lại có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, thực lực tương đương với tông chủ của Thương Vân Tông.

“Phần thưởng thật phong phú, quy tắc lại công bằng, Hàn Ngọc Tông chúng ta là khách, tất nhiên là sẽ tuân theo.”

Nữ tử cung trang kia nhìn hết sức bình thường, nhưng khi mở miệng thì không hiểu hàn khí ở đâu bay lên. Một câu nói ra, nhiệt độ xung quanh nàng đã giảm xuống vài phần.

“Trưởng lão Tô Hải Đường của Hàn Ngọc Tông là cường giả Nguyên Anh trung kỳ, thực lực thật đáng sợ. Nàng tinh thông lực lượng cực hàn, nghe nói nếu toàn lực xuất thủ thì có thể ngay lập tức đóng băng một cái hồ lớn.”

Trong đám đệ tử của Thương Vân Tông có người nhận ra tiếng tăm lừng lẫy của vị trưởng lão này, cả đám xung quanh lập tức bàn tán xôn xao.

Tô Hải Đường không phải là tông chủ của Hàn Ngọc Tông nhưng uy vọng không hề thua kém, bởi vì hầu hết đệ tử của tông đều được nàng chỉ điểm. Nếu gọi Tô Hải Đường là đệ nhất nhân của Hàn Ngọc Tông thì cũng không có gì là quá đáng.

Bạch Dịch đứng sau đám người, nghe nói tới thụ pháp của đối phương thì tò mò nhìn đối phương một cái, rồi sau đó hần phát hiện ra nữ tử Thanh Châu Minh Ngọc đang đứng cạnh người này, dùng ánh mắt hung dữ nhìn ngó khắp xung quanh, sát khí tràn ngập.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Văn Đấu (1)

Hai cường giả của hai tông môn đã thống nhất rồi, Phương Hà vung tay lên, từ trong túi trữ vật hần lấy ra vừa tròn một trăm cái Lưu Viêm Đỉnh, hình thành một vòng tròn vây quanh Quan Vân Đài, đồng thời có một ít đệ tử của Chấp Sự Đường mang cả một trăm phần tài liệu luyện khí lên đài cao, mỗi phần đặt trước một kiện Lưu Viêm Đỉnh.

Vừa ra tay đã xuất ra một trăm kiện Lưu Viêm Đỉnh, dù đan đỉnh chỉ để cho đệ tử lên đài mượn tạm thi đấu cũng đủ chứng minh nội tình thâm sâu của Thương Vân Tông rồi.

“Trận tỷ thí đầu tiên, văn đấu Luyện khí.”

Phương Hà hét lớn một tiếng, trận so đấu giữa ba tông môn đã chính thức bắt đầu.

Bên dưới Quan Vân Đài, rất nhiều đệ tử đã quyết định chủ ý. Văn đấu vừa mới bắt đầu đã xông lên đài cao, xếp bằng trước một kiện Lưu Viêm Đỉnh, sau đó nhanh chóng thúc giục hỏa diễm bắt đầu quá trình luyện chế, thủ pháp Luyện khí đều rất quen thuộc.

Không bao lâu sau, Quan Vân Đài đã chập kín đệ tử, một số đệ tử khác muốn lên đài nhưng không còn chỗ trống thì vẻ mặt ảo não, thần sắc lo lắng chờ ở dưới đài.

Dương Nhất Phàm đứng cạnh Bạch Dịch, lúc bắt đầu còn lo lắng không tới lượt mình lên đài luyện đan, sau khi nghe được quy tắc văn đấu thì đã yên tâm hơn nhiều.

Chỉ cần có người thiếu niên đứng bên cạnh hắn đây, đừng nói là tỷ thí của đệ tử Trúc Cơ, dù là đấu với các trưởng lão thì hắn cũng đã tình trước, ít nhất hắn còn chưa nghe nói qua vị trưởng lão nào có thể luyện chế ra Cửu Khúc Đan Văn Tẩy Tủy Đan.

Nhớ lại lần trước dựa vào phương thức luyện chế Bạch Dịch hướng dẫn mà luyện chế ra được cực phẩm Tẩy Tủy Đan, Dương Nhất Phàm càng thêm tin tưởng mười phần. Bạch Dịch đứng bên cạnh hắn lại hướng ánh mắt về một đám trưởng lão của Thương Vân Tông, vẻ không tập trung lắm.

Trưởng lão của Thương Vân Tông xuất hiện hơn ba mươi vị, so với hai đại tông môn kia thì nhiều hơn nhiều. Trừ trưởng lão Chấp Pháp ra, bốn vị cường giả Nguyên Anh mạnh nhất Thương Vân Tông thì có ba vị đã có mặt, khí tức tản ra mãnh liệt đáng sợ. Ngoài ra còn bên cạnh đó còn có hơn mười vị trưởng lão Kim Đan Kỳ.

Bạch Dịch nhìn từng người một, ánh mắt không hề để ý tới ba vị cường giả Nguyên Anh kỳ kia, hắn chỉ nhìn đám trưởng lão mà thôi. Cuối cùng hắn mắt của hắn cũng trầm hẳn xuống.

Hắn không nhìn thấy trưởng lão Đan là Các Tào Cửu Tiên đâu cả.

Dù sao, tam tông luận võ cũng không phải loại tranh đấu cắn xé gì nhau, chủ yếu là để kiểm chứng tu vi đệ tử. Tông chủ của Thương Vân Tông đích thân tới đã đủ trang trọng rồi, có một vài trưởng lão không tới cũng không phải việc gì kỳ quái.

Một ít trưởng lão hoặc đang bế quan, hoặc là ra ngoài nên không có mặt trình diện. Không chỉ có trưởng lão Đan Các không tới, còn mấy vị trưởng lão khác cũng vắng mặt.

Không nhìn thấy trưởng lão Đan Các, nội tâm Bạch Dịch dần dâng lên sát ý. Với suy đoán của hắn, Tào Cửu Tiên rất có thể đã thừa dịp tam tông luận võ này để vào Thiên Lao mang Dương Hải đi.

Dương Hải đã được thay thế bởi Khôi Lỗi, dù trưởng lão Đan Các chuẩn bị thi triển tà thuật Di Căn cũng không thể thành công được. Nghĩ tới đó, Bạch Dịch khôi phục lại vẻ bình tĩnh như ban đầu. Hắn đứng giữa đám người không biểu lộ thái độ gì.

Hai người Cao Nhân và Khương Đại Xuyên đứng cạnh Bạch Dịch xem xét say sưa, thỉnh thoảng lại thấp giọng bàn luận, thậm chí có lúc còn bất đồng quan điểm, người nào không biết còn tưởng hai người này đang thảo luận kinh nghiệm luyện khí mà không biết rằng ánh mắt của hai người đều đặt tại những nữ đệ tử của Hàn Ngọc Tông kia.

Không chỉ có Cao Nhân và Khương Đại Xuyên, rất nhiều đệ tử của Thương Vân Tông thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía những đệ tử Hàn Ngọc Tông đang tụ tập. Một số đệ tử của Thất Sát Môn còn nhìn chăm chăm, ánh mắt không hề che giấu.

Hàn Ngọc Tông là một trong ba đại tông môn, xưa nay nữ đệ tử vẫn chiếm đa số. Lần này có ba ngàn đệ tử đi tới Thương Vân Tông thì nam đệ tử chỉ chiếm có một phần, chín phần còn lại đều là nữ. Nữ đệ tử Hàn Ngọc Tông không chỉ chiếm số đông mà người nào người nấy thân hình đều thon thả, dung mạo xinh đẹp, lúc thì che miệng cười khẽ, lúc thì cười lớn như tiếng chuông lanh lảnh khiến tâm thần đám đệ tử hai tông còn lại nhộn nhạo hết cả.

Tam tông luận võ là để kiểm chứng tu vi của đệ tử ba tông môn, lúc đầu bọn họ còn có chút câu nệ, tới lúc trận văn đấu thứ nhất bắt đầu thi tâm tình đều thả lỏng, châu đầu ghé tai bàn luận.

“Đừng nhìn Triệu sư huynh chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, tạo nghệ luyện khí của huynh ấy không có ai cùng thế hệ có thể sánh bằng. Nếu lựa chọn, ta tất nhiên chọn hắn sẽ dành vị trí đệ nhất, là người giành được hạt Hối Linh Đan kia.”

“Đệ nhất thì chưa chắc. Ta nghe nói đệ tử Hàn Ngọc Tông và Thất Sát Môn cũng có người tinh thông luyện khí, thậm chí có người luyện chế ra được Pháp khí cao giai, lần văn đấu này nhìn thật là náo nhiệt.”

“Cái gì? Đệ tử Trúc Cơ mà có thể luyện chế ra Pháp khí cao giai ư? Người không phải nói dối đấy chứ. Chỉ có trưởng lão Kim Đan mới luyện chế ra Pháp khí cao giai được. Tu sĩ Trúc Cơ có thể luyện chế ra Pháp khí trung giai đã là cực hạn rồi.”

“T acũng chỉ nghe một vị sư huynh nói mà thôi, sự thực thế nào cũng không biết được. Hy vọng hai tông môn kia đừng có ai luyện chế ra được Pháp khí cao giai, nếu không cái danh đệ nhất này đành chấp tay mà dâng cho người ta rồi.”

“Pháp khí cao giai không thể xuất hiện ở lần văn đấu này được đâu. Tài liệu mà tông môn cung cấp chỉ có thể luyện chế ra Pháp khí trung giai thôi. Đến lúc đó xem ai luyện chế ra Pháp khí có uy lực lớn hơn.”

Đệ tử Thương Vân ở dưới đài cao tranh nhau nghị luận. Sau một canh giờ, đã có hai người luyện chế thành công, đưa Pháp khí luyện được cho Phương Hà, sau đó lần lượt có thêm nhiều người cũng hoàn thành. Một số ít đệ tử không kịp lấy được vị trí lúc đầu vội chạy lên, tranh thủ thời gian để hy vọng có thể luyện chế ra được một kiện pháp khí.

Mất thời gian một canh giờ để luyện chế ra một kiện Pháp khí, tốc độ như vậy là đã không chậm rồi. Những đệ tử luyện chế thành công trước nhất đưa mắt nhìn đám người dưới đài. Bạch Dịch chỉ nhìn lướt qua hai người một cái rồi nhìn sang một người đệ tử mặc áo đạo bào màu tím, dáng người gầy nhỏ.

Vị trưởng lão Thương Vân Tông đang đi lại xung quanh đài cao, mỗi lần dừng lại đều quan sát Pháp khí được luyện chế thành công. Có lúc hần lắc đầu than nhẹ, có lúc lại gật đầu tán thưởng. Thậm chí trước mặt một tên đệ

tử của Thương Vân Tông hẳn còn mắng vài câu, trái ngược với thái độ bình thản như đi chợ lúc trước.

Dương Nhất Phàm nhìn theo ánh mắt Bạch Dịch, thấp giọng nói. “Vị trưởng lão dưới đài kia tên gọi Chu Thừa, là trưởng lão của Luyện Khí Điện, tu vi Kim Đan hậu kỳ, là người si mê luyện khí chi đạo. Bọn đệ tử chân truyền ở dưới mỗi khi luyện chế bị hỏng, lãng phí tài liệu là lại bị lão mắng cho một trận.”

Lúc Dương Nhất Phàm đang nói, vị trưởng lão kia đi tới trước mặt một đệ tử chân truyền mặc áo trắng, nghiêng người quan sát. Không lâu sau tỏ thái độ căm tức, há miệng quát lớn. “Hỏa hầu! Hỏa hầu! Đường vân Hàn Văn Thiết cũng không luyện ra được, người còn chờ cái gì? Tài liệu luyện chế đều bị tên nghịch đồ nhà người ném đi rồi.”

Trưởng lão Luyện Khí Điện tức giận mắng, tiếng quát ngay lập tức thu hút sự chú ý của đám đệ tử tam tông. Bạch Dịch nhin không được cười lên, tự nhủ vị này thực là kỳ lạ. Người ta ở trên đài luyện khí, hẳn thì ở dưới đài mắng mỏ, đám đệ tử có thể luyện ra được Pháp khí mới là lạ.

Quả nhiên, tên đệ tử Chu Thừa run tay, trường kiếm thẳng tắp trong Lưu Viêm Đỉnh vụn vụn, đợi tới lúc hẳn ổn định được hỏa hầu trong đỉnh thì mới phát hiện Hàn Văn Thiết không hề có đường vân. Kiện pháp khí này hẳn luyện ra chỉ là một kiện phế giai Pháp khí mà thôi.

Tên đệ tử áo trắng trở nên trầm mặc nhưng không dám tức giận. Sư tôn chửi mắng là chuyện thường, tất cả đệ tử của Luyện Khí Điện đều từng bị vị trưởng lão này mắng rồi.

Hai canh giờ trôi qua, trận văn đấu đầu tiên chấm dứt. Có khoảng hơn tám mươi người luyện chế ra được nhưng Pháp khí có phẩm giai khác nhau.

Phương Hà bỏ những đê giai Pháp khí ra ngoài, dùng ánh mắt của cường giả Kim Đan chọn ra mười món Pháp khí trung giai có Linh khí nồng đậm nhất, mang mười kiện Lưu Viêm Đỉnh tặng cho mỗi người, sau đó vị trưởng lão vừa mắng đê tử xong lên đài, chọn ra một kiện trung giai Pháp khí tốt nhất.

Trưởng lão Luyện Khí Điện chấp tay đi tới Quan Vân Đài, trợn trừng nhìn Phương Hà một cái xong mới bắt đầu cẩn thận chọn lựa, cuối cùng chọn được một Pháp khí vòng tròn công thủ toàn vẹn là người đứng đầu.

Vừa thấy Chu Thừa giơ Pháp khí vòng tròn lên, từ trong đám đê tử của Hàn Ngọc Tông có một tiếng nữ nhân kinh hô lên. Một thân ảnh nhỏ nhắn tách khỏi đám người chạy lên Quan Vân Đài, cung kính hành lễ với Phương Hà và Chu Thừa, hai tay run run nhận lấy hạt đan dược thất phẩm Hối Linh Đan vô cùng trân quý.

Trận văn đấu luyện khí đầu tiên chứng kiến chiến thắng của một nữ đê tử Hàn Ngọc Tông khiến cho đê tử hai tông Thương Vân và Thất Sát ngẩn ngơ nhìn nhau.

Thua bởi cường địch còn chấp nhận được, thua bởi một nữ nhân làm rất nhiều đê tử hai tông cảm thấy không được tự nhiên.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Văn Đấu (2)

Trận văn đấu đầu tiên, đệ tử của Hàn Ngọc Tông chiến thắng đã chấm dứt ở đó, tiếp theo chính là trận văn đấu thứ hai, luyện đan.

Lúc Phương Hà tuyên bố trận thứ hai văn đấu sẽ là luyện chế Thanh Linh Đan, hai mắt của rất nhiều đệ tử đều tỏa sáng.

Thanh Linh Đan là đan dược bát phẩm, tu sĩ Trúc Cơ ăn vào có thể khôi phục Linh khí trong cơ thể rất nhanh. Đây là đan dược thông dụng nhất dùng để khôi phục Linh khí, có nhiều đệ tử đã từng luyện chế. Một số ít đệ tử không theo đan đạo cũng rất quen thuộc với Thanh Linh Đan.

Cấp bậc Pháp khí còn có thể dùng uy lực lớn nhỏ của Linh khí để phân ra mạnh yếu, nhưng khi luyện chế đan dược, muốn phân biệt cao thấp cũng khá khó khăn, trừ phi phân chia theo số lượng Đan văn. Nhưng việc hình thành ra Đan văn cũng không dễ dàng. Trưởng lão Đan Các cũng không thể tùy ý mà luyện ra được đan dược có Đan văn hướng chỉ là những đệ tử cảnh giới Trúc Cơ này. Phần thắng trong cuộc văn đấu thứ hai này chỉ có thể dùng sự mạnh yếu của dược hiệu để phân định.

Sau khi Phương Hà tuyên bố đề luyện đan xong, đệ tử Chấp sự đường lại mang tới tài liệu dùng để luyện đan. Trước mỗi Lưu Viêm Đỉnh chỉ để lại ba phần tài liệu dùng để luyện chế. Trong lúc ấy, có nhiều đệ tử đang suy nghĩ về thủ pháp luyện chế Thanh Linh Đan này, cũng có những người thì lập tức chuẩn bị lên đài, chiếm lấy một vị trí để luyện đan.

Lúc này, Dương Nhất Phàm có chút khẩn trương. Trước kia hắn đã từng luyện chế ra Thanh Linh Đan, cũng không phải chỉ có một lần nhưng tỷ lệ

thành công của hãn không vượt quá hai thành. Nếu để hãn luyện chế, hao phí hết ba phần tài liệu cũng chưa chắc đã luyện chế thành công ra được một hạt Thanh Linh Đan.

Lần văn đấu luyện đan này, mỗi đệ tử chỉ được cấp ba phần tài liệu để luyện chế. Nếu luyện chế thất bại thì phải rời khỏi trường đấu, không những mất đi cơ hội lọt vào tốp mười người đứng đầu mà còn bị mất mặt trước đệ tử của ba tông.

Dương Nhất Phàm không sợ mất mặt, điều hãn sợ là không thể nổi lên từ cuộc đấu này, sẽ mất đi cơ hội trở lại Đan Các.

“Thời điểm người luyện đan không cần chú ý tới đan đỉnh, chỉ cần xem ta hướng dẫn là được.”

Bên tai truyền tới tiếng thầm thì của Bạch Dịch, Dương Nhất Phàm cảm thấy nao nao, sau đó vui mừng đứng lên.

Bạch Dịch hạ giọng trầm thấp giải thích. “Người đưa tay điều khiển hỏa diễm, lúc ngưng đan không có phép được hơn kém mảy may nào. Trình tự luyện đan là...”

Bạch Dịch mang trình tự luyện đan và cách thức điều khiển nói một lượt cho Dương Nhất Phàm nghe, nghe xong Dương Nhất Phàm gật đầu, bước lên đài cao.

Một trăm đệ tử đã tề tựu rất nhanh, trận văn đấu luyện đan thứ hai đã bắt đầu. Chỉ trong chốc lát, nhiệt khí và đan hương bay ra bốn phía Quan Vân Đài.

Dương Nhất Phàm nhìn chăm chú vào Bạch Dịch đứng trong đám người, thấy Bạch Dịch nâng tay lên, hãn lập tức thúc giục hỏa diễm trong đỉnh, bắt đầu luyện chế phần tài liệu thứ nhất.

Bên trên Quan Vân Đài, đệ tử của tam tông cũng đang khẩn trương luyện chế, còn ở trong Thiên Lao của Thương Vân Tông có một vị lão giả lưng còng đang nhàn nhã như đi dạo trong đó.

Khuôn mặt người này phủ kín nếp nhăn, thân hình như xương khô, hai mắt hung ác nham hiểm, cái lưng còng xuống như ác quỷ âm trầm khiến cho người ta sợ hãi. Nếu không có trường bào màu tím đại biểu cho thân phận trưởng lão thì tù nhân trong Thiên Lao có lẽ cũng bị lão dọa cho sợ chết.

Bước từng bước chắc chắn, lão đi vào một gian tù bốc mùi tanh hôi, nhìn tên tù nhân đang cuộn mình trong một góc, nếp nhăn trên mặt biến động quỷ dị như đang cười nhạo.

Trước người lão giả này, cửa nhà lao bị một cỗ Linh lực cường đại mở ra, sau đó hần bước vào trong lao, đi tới trước mặt tên tù nhân kia, cất giọng khàn khàn nói. “Đồ nhi, hơn ba mươi năm chịu tai ương ở trong ngục đã làm khó cho ngươi rồi. Hôm nay vì sư tới tiễn ngươi rời khỏi tông môn, hồi hương dưỡng lão.”

Trong lúc thầm thì, lão giả đột nhiên nâng cánh tay như xương khô lên, một cỗ hấp lực lẳng không hiện ra, cách không bắt lấy tên tù nhân đang co ro ở trong góc.

Bành!

Bắt lấy cỗ đối phương, lão giả xoay người đồ nhi. Người này mở hai mắt vô thần, mê man giống như một con rối, cũng không có bất cứ phản ứng nào.

Hai mắt lão giả trở nên lạnh lẽo. Một lúc sau, hần dùng Linh thức của tu sĩ Kim Đan cẩn thận dò xét một phen rồi vớt tên tù nhân này ra ngoài.

“Khôi Lỗi!”

Hai tay lão bóp chặt lại, giọng nói trầm đục. Hắn đứng trong Thiên Lao hồi lâu, sau đó nghi hoặc nói. “Dùng kế ve sầu thoát xác sao, Dương Hải, người đã dùng cách gì để chạy ra khỏi Thiên Lao này...”

Người đang đứng trong Thiên Lao này không phải ai khác mà chính là trưởng lão của Đan Các, Tào Cửu Tiên.

Phát hiện ra đệ tử của mình chỉ là một con Khôi Lỗi, trong lòng lão trầm xuống nhưng rất nhanh đã khôi phục trở lại bình thường.

Kế hoạch ban đầu của lão đã được bố trí từ hơn ba mươi năm trước, tuyệt đối không làm các trưởng lão khác trong tông môn nghi ngờ gì, nhưng hiện giờ Dương Hải đã biến mất khiến hắn nghi hoặc, khó hiểu.

Trầm tư hồi lâu, Tào Cửu Tiên bỗng lấy ra một con rối nhỏ được làm từ vải, thoạt nhìn khá giản dị nhưng có diện mạo giống hệt Dương Nhất Phàm.

Đem một đạo Linh lực rót vào trong con rối, Tào Cửu Tiên nhắm mắt cảm giác. Một lát sau lão đột nhiên mở mắt, thấp giọng hô lên. “Quan Vân Đài! Tại sao hắn lại ở trên Quan Vân Đài?”

Từ trong đôi mắt âm hiểm của lão lóe lên một đạo hung mang. Lão thu hồi con rối lại, nhanh chóng rời khỏi Thiên Lao. Sau đó không lâu thân ảnh trưởng lão Đan Các đã xuất hiện trên bàn tiệc của các trưởng lão ở phía Bắc của Quan Vân Đài.

Trong lúc các đệ tử đang tập trung cho trận văn đấu thứ hai, mồ hôi đã vã ra trên người Dương Nhất Phàm. Nhìn từ chính diện, hắn đang rất chăm chú quan sát Lưu Viêm Đỉnh trước người nhưng từ bên cạnh nhìn lại thì sẽ thấy ánh mắt hắn không phải đang nhìn thẳng về phía trước.

Dương Nhất Phàm đang chờ chỉ dẫn từ phía Bạch Dịch, Hiện giờ đang là thời khắc mấu chốt của việc nhưng đan, Linh lực trong cơ thể không được

giữ lại, Địa Hỏa trong Lưu Viêm Đỉnh cuộn cuộn bốc lên như nham thạch nóng chảy.

Dương Nhất Phàm không tiếc giá nào thúc giục Địa hỏa trong đỉnh, chỉ cần trong nhất thời nửa khắc Linh lực trong cơ thể hắn sẽ bị tiêu hao hết. Những đệ tử khác đang ở giai đoạn ngưng đan cũng không có ai dám tùy tiện tăng hỏa diễm lên nhiều như vậy.

Bạch Dịch đứng dưới đài lặng yên quan sát đan đỉnh trước mặt Dương Nhất Phàm, dùng số lần hô hấp của chính mình để tính toán thời gian. Lúc hắn đếm tới hơi thở thứ bảy mươi tám thì tay hắn nâng lên hướng về phía dưới chúc xuống. Cùng lúc đó, Linh lực sắp tiêu hao hết trong cơ thể Dương Nhất Phàm cũng được cô đọng lại, chặt đứt hỏa diễm trong đỉnh.

Hỏa diễm bị dập tắt, một cỗ đan hương rất khác thông thường phiêu tán ra ngoài. Các trưởng lão của tam tông người thấy mùi đan hương này thì đều biến sắc, nhìn về Lưu Viêm Đỉnh đang ở trước người Dương Nhất Phàm.

Bạch Dịch chỉ đạo việc luyện đan của Dương Nhất Phàm không biểu hiện gì, hắn bước lui về sau vài bước rời xa đài cao.

“Trong số đệ tử của Thương Vân Tông lại có người tinh thông đan đạo như vậy. Hạt Thanh Linh Đan này phải có ít nhất sáu đường Đan văn, những đệ tử khác không cần phải tranh đoạt nữa rồi.” Trưởng lão Trần Xương của Thất Sát Môn gật đầu nói, dù hắn xem thường đệ tử Thương Vân Tông thì cũng bị sáu đường Đan văn này làm cho khiếp sợ.

“Đan hương như nắng sớm, Đan văn chắc chắn không ít hơn bảy đường.” Tô Hải Đường của Hàn Ngọc Tông nhíu mày, ánh mắt hiện lên một tia khác lạ, lão phu nhân đang nhắm mắt bên cạnh nàng cũng chậm rãi mở hai mắt ra.

Phía Bắc của Quan Vân Đài, tông chủ đang ngồi trên thủ tọa khê gập đầu, không mở miệng nói gì, chỉ có ánh mắt vẫn tập trung sự chú ý lên người

Dương Nhất Phàm.

“Một trưởng lão Chấp sự lại có thể luyện chế ra đan dược có bảy tám đường Đan văn, xem ra Văn trưởng lão ta đây sắp phải thoái vị rồi.” Bên cạnh tông chủ Thương Vân Tông, Văn trưởng lão Mạc Phong lắc nhẹ cái quạt lông trên tay, trêu đùa bảo.

Các trưởng lão không coi trọng Thanh Linh Đan nhưng đan dược có chứa Đan văn, nhất là có trên sáu đường Đan văn trở lên thì lại hoàn toàn khác biệt.

Không nói tới việc Đan văn càng nhiều, dược hiệu sẽ càng mạnh mà chỉ nói tới thiên phú của người luyện đan thôi đã khiến cho các trưởng lão phải chấn kinh rồi. Tông môn cũng sẽ không tiếc tài nguyên để bồi dưỡng với hy vọng sau này tông môn sẽ xuất hiện một bậc thầy Đan đạo.

Từ trong Lưu Viêm Đỉnh bay ra mùi đan hương đặc thù, Dương Nhất Phàm nhanh chóng trở thành tiêu điểm cho sự chú ý của rất nhiều ánh mắt. Cảm nhận được điều này, Dương Nhất Phàm cũng cảm thấy khẩn trương, cánh tay run lên nhè nhẹ, sau đó mở nắp đỉnh, cẩn thận lấy ra viên kỳ đan trong suốt.

Đan dược vừa mới được lấy ra, có mấy đạo Linh thức cường đại nhanh chóng quét qua, sau đó các trưởng lão của tam tông đều có cùng biểu hiện.

Đó chính là giật mình!

Không chỉ giật mình, lúc các trưởng lão dùng Linh thức xác nhận lại một lần nữa số lượng Đan văn trên đan dược, sự giật mình này nhanh chóng biến thành nỗi khiếp sợ sâu sắc.

“Cửu Khúc Đan Văn!” Trưởng lão Tô Hải Đường của Hàn Ngọc Tông đứng phắt dậy, trong mắt lóe lên tinh mang. Trưởng lão Trần Xương của

Thất Sát Môn thì ngồi yên tại chỗ nhưng trong ánh mắt cũng hiện lên một tia kinh hãi không che giấu, đồng thời có thêm một tia âm u.

Hô!

Không trung vang lên tiếng xé gió rất nhỏ, Văn trưởng lão trong bộ dáng thiếu niên đạp không mà đi, bước tới trước mặt Dương Nhất Phàm, nâng hạt Thanh Linh Đan lên, nhìn kỹ một lượt sau đó cười to. “Quả nhiên là Cửu Khúc Đan Văn, xem ra con đường Đan đạo của Thương Vân Tông ta đã có người kế nghiệp rồi.”

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Văn Đấu (3)

Văn trưởng lão Mạc Phong cầm lấy hạt Thanh Linh Đan có chứa Cửu Khúc Đan Văn, nhất thời yêu thích không muốn buông tay. Lão cho rằng tạo nghệ tương lai của Dương Nhất Phàm rất có khả năng sẽ vượt qua cả mình.

Thanh Linh Đan không có tác dụng với cường giả Nguyên Anh, dù nó có chứa Cửu Khúc Đan Văn đi chăng nữa. Điều khiến Mạc Phong coi trọng chính là thiên phú luyện đan tuyệt hảo của đối phương.

Được xưng tụng là Văn trưởng lão chứng tỏ Mạc Phong đã đạt tới trình độ rất cao về cả tạo nghệ luyện đan và luyện khí. Tuy trưởng lão Đan Các là Tào Cửu Tiên nhưng tạo nghệ của Mạc Phong vẫn cao hơn Tào Cửu Tiên một bậc. Ở Đại Phổ, thanh danh của Mạc Phong thậm chí có thể xưng là Tiểu Đan Vương.

Thấy Mạc Phong khẳng định như vậy, đa phần các trưởng lão có mặt ở đây đều nhất trí, không có ai phản bác. Rốt cuộc, hạt Thanh Linh Đan được luyện chế thành công đã biến tên tuổi Dương Nhất Phàm nhanh chóng nổi tiếng.

Một tia lãnh ý trong mắt Trần Xương được che giấu đi, hần nhìn người Chấp sự mặc áo bào xanh Dương Nhất Phàm kia rồi cao giọng nói. “Thương Vân Tông quả nhiên tàng long ngọa hổ, một tên Chấp sự nho nhỏ cũng có thể luyện chế ra được Cửu Khúc Đan Văn, những đệ tử chân truyền của Đan Các khác chẳng phải càng thêm bất phàm hay sao. Không bằng chúng ta mời một vị đệ tử chân truyền của Đan Các ra luyện thêm một

viên Trúc Cơ Đan đạt tới Cửu Khúc Đan Văn để mấy lão già chúng ta có dịp mở mang tầm mắt.”

Vị trưởng lão Thất Sát Môn vừa nói, mới nghe thì tưởng là đề cao Thương Vân Tông đông đúc nhân tài nhưng dụng ý chính lại là muốn hạ thấp Đan Các của Thương Vân Tông.

Cửu Khúc Đan Văn trân quý vì không phải cứ muốn là có thể luyện chế ra được, nhất là bát phẩm đan dược Trúc Cơ Đan, độ khó khi luyện chế nó còn vượt qua Thanh Linh Đan. Đừng nói là đệ tử chân truyền, dù là các trưởng lão Đan Các như Tào Cửu Tiên hoặc Mạc phong cũng khó mà luyện chế ra Trúc Cơ Đan đạt tới Cửu Khúc Đan Văn được.

Trúc Cơ Đan bình thường có thể giúp tăng thêm hai thành khả năng Trúc Cơ thành công. Nếu là Trúc Cơ Đan đạt tới Cửu Khúc Đan Văn, dược hiệu so với Trúc Cơ Đan thông thường cao gấp đôi thì có thể tăng thêm bốn thành tỉ lệ Trúc Cơ thành công.

Thêm một nửa xác xuất thành công khi Trúc Cơ, điều này thật vô cùng gây chấn động. Dù có là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ đã không còn khả năng Trúc Cơ thì chỉ cần nuốt viên đan dược Trúc Cơ này vào, tu sĩ đó đã có thêm năm phần Trúc Cơ thành công rồi.

Mạc Phong cười khẽ, lão nhìn về hướng Thất Sát Môn suy nghĩ một chút rồi nói. “Trần trưởng lão thật biết nói đùa. Tuy Thương Vân Tông ta nhân tài không ít, nhưng vẫn không thể so sánh với đại nghiệp của Thất Sát Môn được. Không bằng các ngươi phái ra một vị đệ tử Trúc Cơ luyện thành một hạt Cửu Khúc Đan Văn, không cần phải là Trúc Cơ Đan, chỉ cần là Thanh Linh Đan đạt tới Cửu Khúc Đan Văn thì ta sẽ tự nguyện tặng cho hẳn một kiện đệ giai Pháp bảo.”

Trong lúc nói chuyện, hai người không dấu giếm ẩn ý. Chỉ cần là những người có chút lịch duyệt đều thấy được Thương Vân Tông và Thất Sát Môn

đã không hòa thuận nhiều năm qua, cũng có lúc đệ tử hai bên xung đột. Thậm chí trường lão giữa hai tông từng xảy ra chiến đấu sinh tử, ân oán đã chất chứa sâu dày.

“Pháp bảo quá trân quý, dù là đệ giai Pháp bảo thì các đệ tử cũng khó mà dùng tốt được. Hảo ý của Mạc trưởng lão tại hạ xin được tâm lĩnh.”

Sắc mặt Trần Xương không đổi, hần cười ha ha một tiếng rồi nói. “Tiếc rằng chút người của Thất Sát Môn ta đều thô kệch, môn hạ đệ tử lại chỉ biết chém giết chứ không tinh thông Đan đạo. Ngược lại, danh xưng tiểu Đan vương của Mạc trưởng lão ta đã nghe như sấm bên tai. Không bằng người hãy trở tài, luyện ra một hạt Cửu Khúc Đan Văn. Nếu người luyện ra được ta sẽ tặng người một kiện đệ giai Pháp bảo.”

Trần Xương nói những lời này rõ ràng là muốn làm khó Mạc Phong, mọi người dù có ngu dốt cũng nhìn ra được ẩn ý chẳng lành của Thất Sát Môn.

Mạc Phong cười nhạt, bộ dáng vốn chỉ là một thiếu niên nhưng thần thái lại cực kỳ lão luyện. Hần quạt mấy cái rồi nói. “Danh xưng tiểu Đan vương là người ngoài truyền bá mà thôi, ta không có mấy cân lượng. Bản thân ta cũng biết, có thể tiện tay luyện ra Cửu Khúc Đan Văn ở cái Thanh Không Vực này có lẽ chỉ có Đan vương Dự Châu mà thôi, không còn ai khác nữa. Nếu Trần trưởng lão muốn nhìn thấy nhiều Cửu Khúc Đan Văn, sao không đi gặp đan vương đại nhân mà thỉnh giáo.”

Chỉ một câu Đan vương, Mạc Phong đã nhẹ nhàng xoa đi dụng tâm của Trần Xương. Đừng nói Dự Châu xa xôi, chỉ đơn giản nhắc tới Đan Vương Điện cũng là nơi mà Trần Xương không dễ vào được rồi.

Thanh Không Vực có ba châu một đảo. Thanh Châu là một trong số ấy, mặt khác còn hai tòa lục địa là Dự Châu và Ninh Châu, một đảo còn lại chính là Tình Thần Đảo trong nội hải.

Dự Châu có Đan vương, danh tiếng mọi người trong tu chân giới ở Thanh Không Vực đều biết. Vị Đan vương này không chỉ có tu vi cao thâm mạt trắc mà đan nghệ lại càng đứng đầu, không có ai bằng được. Người này, trên còn đường Đan đạo xứng đáng đứng ở vị trí đỉnh phong ở Thanh Không Vực. Tại đất Thanh Châu, chỉ có danh khí của Khí Thánh, lão tổ Thương Vân Tông mới có thể so sánh được.

Mọi người đều biết Đan đạo của Đan vương cao thâm, nhưng có rất ít người biết hẳn nổi danh không chỉ vì Đan đạo cao thâm mà còn vị thân phận của hẳn.

Đan vương ở Dự Châu chính là thủ đồ của Thanh Không chi chủ, cũng là đại sư huynh của lão tổ Thương Vân Tông.

Chỉ với danh phận đại đệ tử của Tiêu Dao Tiên Quân thôi, ở Thanh Không Vực này không có ai dám trêu vào rồi.

Phương Hà nhìn thấy Thất Sát Môn không có thiện ý vội vàng giảng hòa. “Danh hào của Đan vương đại nhân không phải thứ mà những bọn tiểu bối chúng ta có thể so sánh được. Dương Nhất Phàm đã luyện ra được Cửu Khúc Đan Văn, vậy lần văn đấu thứ hai này Thương Vân Tông nên đoạt giải nhất mới phải.”

Phương Hà nói xong, cánh tay mập mạp vỗ vào đầu vai Dương Nhất Phàm cười nói. “Nhất Phàm à, xem ra thân phận Chấp sự của ngươi sẽ dừng lại ở đây rồi. Không ngờ mấy năm qua ngươi quản lý ngoại môn nhưng không hề lười biếng khổ luyện, sư tôn ngươi mà thấy tất sẽ rất cao hứng.”

Mạc Phong ước lượng Thanh Linh Đan trong tay, chợt nói. “Ta nhớ ra rồi, người ta tên đệ tử có Hóa Linh căn năm đó, về sau bị Tào Cửu Tiên trục xuất khỏi Đan Các, sao ngươi lại thành Chấp sự ở ngoại môn vậy?”

Văn trưởng lão hỏi thăm, Dương Nhất Phàm vội vàng trả lời. “Năm đó, đệ tử trẻ tuổi nóng nảy, tự đại cuồng ngạo, tu vi không tiến mà còn lùi, bất đắc dĩ mà tự nguyện rời khỏi Đan Các, dùng thân phận Chấp sự để tôi luyện bản thân. Những ngày gần đây tu vi đã khôi phục lại tới Trúc Cơ trung kỳ, cuối cùng cũng không phụ kỳ vọng của sư tôn. Trải qua gian khó, tâm tình cũng được tôi luyện vững chắc hơn.”

“Thì ra là thế.” Mạc Phong gật đầu nói. “Người trẻ tuổi thường không ổn định, muốn theo đuổi những ước mơ cao xa. Người khổ luyện vài năm cũng tốt, ma luyện bản thân thì tương lại thành tựu mới càng lớn được.”

Dứt lời, Mạc Phong trầm ngâm bảo. “Người có thể luyện chế ra Cửu Khúc Đan Văn chứng tỏ thiên phú của người không tầm thường, Nếu đã ma luyện nhiều năm thì cũng nên trở lại Đan Các rồi. Nếu loại người thiên tài trên con đường Đan đạo như người mà bị bỏ phí thì Thương Vân Tông ta sẽ tổn thất lớn nhường nào.”

Nói xong, Mạc Phong đưa mắt nhìn về phía trưởng lão Đan Các.

Tào Cửu Tiên mới đến không lâu, thấy Dương Nhất Phàm có thể luyện chế ra Cửu Khúc Đan Văn thì tinh thần trầm xuống. Hắn nghe Văn trưởng lão nói vậy thì vội đứng dậy đáp. “Lão phu lao tâm khổ tứ một phen, cuối cùng cũng được hồi báo. Nhất Phàm, ngày mai người có thể trở về Đan Các, một lần nữa trở thành đệ tử chân truyền.”

“Đa tạ sư tôn.” Trêm Quan Vân Đài, Dương Nhất Phàm quỳ một chân xuống, cao giọng đáp, lại dùng lễ thầy trò để hỏi thăm, thần thái vô cùng mừng rỡ. Chỉ là lúc hắn cúi đầu xuống thì nụ cười rạng rỡ lại trở nên lạnh như băng.

Dương Nhất Phàm không đa tạ trưởng lão Đan Các, người mà hắn bái tạ chính là Bạch Dịch đang đứng trong đám người dưới kia.

Lúc trước hãn còn lo sợ mình không có cách nào bỗng nhiên nổi danh, hiện giờ đã dễ dàng đạt được mục đích rồi. Hãn lại một lần nữa được trở lại Đan Các, ngay cả Tông chủ và Văn trưởng lão đều chứng kiến, chắc chắn Tào Cửu Tiên sẽ phải kiêng dè không dám manh động ra tay.

Đứng trong đám người dưới đài, Bạch Dịch thấy Tào Cửu Tiên xuất hiện thì đoán ngay đối phương rất có thể mới từ Thiên Lao trở lại. Trong hai mắt hãn lộ ra một tia hàn mang lạnh thấu xương.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Võ Đấu (1)

Sau khi Dương Nhất Phàm luyện chế ra Cửu Khúc Đan Văn, cuộc văn đấu thứ hai kéo dài đủ hai canh giờ thì toàn bộ đệ tử tham gia cũng luyện chế xong.

Đưa một kiện Lưu Viêm Đỉnh và một hạt Hồi Linh Đan thất phẩm cho Dương Nhất Phàm xong, trưởng lão Mạc Phong tự mình chọn ra chín hạt Thanh Linh Đan có được hiệu tốt nhất để tuyên bố ra mười người dẫn đầu, cấp cho mỗi người một kiện Lưu Viêm Đỉnh làm phần thưởng.

Hai trận văn đấu, người chiến thắng là đệ tử của Hàn Ngọc Tông và Thương Vân Tông. Việc so độ trình độ luyện khí và luyện đan cũng theo vậy mà kết thúc. Lúc này đã qua giữa trưa, mặt trời lên cao, ánh nắng chiếu tới Quan Vân Đài làm không khí trở nên nóng bức hơn, nhưng nhiệt huyết trong lòng các đệ tử của tam tông còn nóng rục hơn nhiều lần.

Bởi vì sau đây là sẽ trận võ đấu với rất nhiều màu sắc.

Luyện đan luyện khí chính là so sánh về độ thuần thực trên con đường đan khí chi đạo, còn võ đấu là so về kiếm đạo, công pháp, đó mới thực là tranh đấu về vũ lực.

Trận chiến võ đấu giữa ba đại tông môn mới thể hiện ra thực lực chân chính giữa đệ tử từng môn phái.

Võ đấu chia làm mười trận, tổng cộng hai mươi ván. Thương Vân Tông phái ra hai mươi đệ tử, hai tông môn kia mỗi bên phái ra mười người, cứ hai người một tổ, mỗi trận thi đấu sẽ do đệ tử của hai tổ cùng tiến hành.

Quan Vân Đài to lớn bị một tấm màn Linh khí vô hình ngăn cách thành hai nửa. Hai vị đệ tử Trúc Cơ trung kỳ của Thương Vân Tông cùng lên đài, một trái một phải, mỗi người chiếm cứ một nửa đài cao chờ đợi đối thủ của mình.

Đệ tử thứ nhất Hàn Ngọc Tông phái ra là một nữ tu thân hình thon gầy, tu vi cũng dừng ở Trúc Cơ trung kỳ, Thất Sát Môn phái ra một đệ tử tướng mạo bình thường, cũng có cùng tu vi như vậy.

Sau khi bốn người lên đài đầy đủ cả, mỗi người đều chấp tay ôm quyền với đối thủ của mình, sau đó thúc giục Pháp khí bắt đầu chiến đấu.

Trận võ đấu vừa bắt đầu, trong lúc giao thủ, đệ tử của hai tổ thi triển chiêu số ẩn giấu, kiếm quang tung bay xen lẫn với các loại đạo pháp làm đám đệ tử ở dưới đài không ngừng trầm trồ khen ngợi.

Quan sát tu sĩ khác đối chiến, dù là các tu sĩ cùng cảnh giới cũng thu được những lợi ích không nhỏ. Đệ tử của tam tông đều cẩn thận quan sát cuộc chiến, ngay cả Cao Nhân và Khương Đại Xuyên cũng nhìn không chớp mắt.

Trận võ đấu đầu tiên, đệ tử hai tổ giằng co một hồi, đệ tử Thương Vân Tông đối chiến đệ tử Hàn Ngọc Tông lâm vào tình thế hạ phong, cuối cùng bị một kiếm của đối phương bức khỏi Quan Vân Đài, chịu thua cuộc. Vị đệ tử còn lại đối chiến với đệ tử của Thất Sát Môn thì càng đánh càng hăng, cuối cùng khiến Linh khí của vị đệ tử Thất Sát Môn tiêu hao hết, đành phải chịu bại trận.

Trần đầu tiên, một thắng một bại, phần đông đệ tử Thương Vân Tông cũng coi như thỏa mãn. Dương Nhất Phàm đứng bên cạnh Bạch Dịch nói. “Người thắng đệ tử Thất Sát Môn là đệ tử chân truyền của Chấp Sự Đường, nghe nói rất được trưởng lão Chấp sự coi trọng, thiên phú không tầm thường.”

Bạch Dịch nhẹ gật đầu nhưng cũng không nói gì, tiếp đó trận đấu thứ hai cũng bắt đầu.

Trận thứ hai ấy, đệ tử lên đài vẫn là đệ tử Trúc Cơ trung kỳ, độ hung hiểm khi thi đấu còn lớn hơn hai trận đầu. Kết cục cuối cùng vẫn như cũ. Đệ tử Thương Vân Tông một thắng một thua, người thắng là thắng đệ tử của Thất Sát Môn, người còn lại thua bởi đệ tử của Hàn Ngọc Tông.

Trận thứ ba bắt đầu, đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ nhao nhao lên đài. Những đệ tử này đều đại biểu cho cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong nên khi giao thủ, thanh thế lớn hơn nhiều đệ tử Trúc Cơ trung kỳ giao đấu. Hơn nữa lúc thi đấu không có ai lưu thủ, mỗi người đều dốc hết toàn lực. Lúc trận thứ tư diễn ra, bốn người trên đài thì ba người bị thương, máu tươi chảy đầy đất.

Những trận võ đấu tiếp tục tới lúc hoàng hôn, có tám trận tỷ thí đã được diễn ra, tổng cộng là mười sáu trận đấu. Thương Vân Tông giành chiến thắng mười trận, đệ tử Hàn Ngọc Tông chiến thắng năm trận, còn đệ tử Thất Sát Môn chỉ giành được một trận thắng mà thôi.

Còn hai ván chưa thi đấu, đệ tử Thương Vân Tông cũng đã giành chiến thắng phân nửa rồi. Dù bốn trận cuối đều thua cả thì tỷ số cũng là hòa, lần tam tông luận võ này có thể nói Thương Vân Tông là giành được thắng lợi lớn.

Dưới đài thi đấu, có rất nhiều đệ tử Thương Vân Tông hưng phấn không thôi, liên tục bàn luận về bốn trận đấu sau cùng. Những người cuối cùng lên đài đêi là những nhân tài kiệt xuất trong hàng đệ tử của ba tông môn, cũng là kỳ tài ngút trời của Đại Phố.

Bên tai vang lên rất nhiều tiếng bàn luận của đồng môn, nhưng Bạch Dịch không hề cao hứng, trong lòng hẩn lại xuất hiện một tia nghi hoặc nhàn nhạt.

Những đệ tử khác nhìn thấy lúc trước đệ tử Thương Vân Tông thi đấu giành được nhiều thắng lợi, nhưng Bạch Dịch lại nhận ra những đệ tử Thất Sát Môn lên đài đều là những đệ tử bình thường mà thôi, ngoài trừ việc có cùng cảnh giới với đệ tử của hai tông còn lại ra thì hầu như những người này không có nhiều kinh nghiệm đối chiến, vừa nhìn là biết họ đều là những đệ tử mới tiến giai chưa lâu.

Tam tông hình thành thế chân vạc ở Đại Phố này, trong đó thực lực của Thất Sát Môn là mạnh nhất, Thương Vân Tông vốn là yếu nhất. Vậy mà trong cuộc thi đấu hôm nay Thất Sát Môn thua nhiều thắng ít, hiện tượng kỳ lạ này các trưởng lão cũng đã nhìn ra, mọi người đều cho rằng Thất Sát Môn ẩn giấu thực lực, không muốn hiển lộ ở lần tam tông luận võ này.

Nếu Thất Sát Môn thật sự muốn ẩn giấu thực lực thì Bạch Dịch sẽ không sinh ra nghi hoặc. Điều làm hắn không hiểu chính là lần này Thất Sát Môn vẫn kéo tới đây mấy ngàn đệ tử.

Phía Tây của Quan Vân Đài, có khoảng chừng năm ngàn đệ tử Thất Sát Môn, tuy có người tản đi nhiều hướng nhưng chỗ nào tụ tập nhiều đệ tử cũng đều biểu hiện ra khí thế bất phàm. Điều khác lạ là những đệ tử này chủ yếu đều có tu vi Luyện Khí kỳ mà thôi, những đệ tử đạt tới Trúc Cơ rất ít.

Tu sĩ Trúc Cơ đối chiến không làm Bạch Dịch cảm thấy hứng thú chút nào. Lúc thi đấu, Bạch Dịch chăm chú để ý tới ba tông môn nên phát hiện ra sự lạ thường này. Có thể thấy Hàn Ngọc Tông có nhân số ít hơn nhiều so với Thất Sát Môn nhưng quá nửa đệ tử trong đội ngũ cũng là tu sĩ Trúc Cơ rồi.

Thất Sát Môn mang tới nhiều đệ tử Luyện Khí kỳ, chẳng lẽ là muốn cho những đệ tử cấp thất này thu hoạch thêm chút lịch duyệt, kinh nghiệm hay sao?

Trận võ đấu thứ chín sắp sửa bắt đầu. Tạm gác qua nghi hoặc trong lòng, Bạch Dịch hướng ánh mắt quan sát lên trận chiến. Loại thi đấu giữa tu sĩ Trúc Cơ thế này, đối với đệ tử Luyện Khí kỳ vẫn có nhiều chỗ tốt.

Bạch Dịch vừa quay mắt lại bỗng phát hiện ra một thân ảnh nho nhỏ vừa lách vào, người này chính là Đồng Linh.

Đồng Linh giật ống tay áo Bạch Dịch, cao hứng nói. “Dịch ca ca, người ở đây mà làm ta tìm đã nửa ngày rồi.”

Thấy Đồng Linh, Bạch Dịch cười ôn hòa nói. “Tiểu Linh nhi cũng thích xem náo nhiệt sao? Hôm nay là sinh nhật của người đó hả.”

Đồng Linh mang khuôn mặt ngây thơ, tươi cười thần bí nói. “Ta dùng trứng ca muối và thịt cua biển làm một nồi lẩu thần bí rất ngon, buổi tối mời Dịch ca ca cùng qua nhấm nháp nha.”

Đã nói ra nguyên liệu mà còn khoe là nồi lẩu thần bí khiến Bạch Dịch không khỏi cười lên một tiếng, gật đầu đáp. “Tốt, buổi tối nhất định ta phải tới thưởng thức tay nghề của Tiểu Linh nhi mới được.”

“Nhất định sẽ rất ngon!”

Đồng Linh vô cùng cao hứng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn mừng rỡ không giấu giếm. Hôm nay là sinh nhật thứ mười ba của nàng, nàng không có người thân ở Thương Vân Tông này, chỉ có Bạch Dịch là mang lại cho nàng cảm giác như người nhà ấy.

Lúc hai người đang nói chuyện, trên Quan Vân Đài đã có hai vị đệ tử tiến lên. Một người tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, người còn lại có tu vi Trúc Cơ trung kỳ. Vị đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ có tướng mạo bất phàm, mi thanh mục tú, khí vũ hiên ngang nhưng sau khi hai người lên đài, mọi ánh mắt lại đổ dồn về vị đệ tử Trúc Cơ trung kỳ kia.

Vì người đệ tử của Thương Vân Tông bước lên đài lần này chính là một nữ tử.

Lần này Hàn Ngọc Tông phái ra một nam đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ đối chiến với đệ tử tướng mạo bất phàm kia của Thương Vân Tông, phía Thất Sát Môn cũng phái ra một đệ tử Trúc Cơ trung kỳ đối chiến. Dù sao loại chiến đấu kiểm nghiệm này, hai người phải cùng giai mới có thể phân định ra ai là người yếu kẻ mạnh. Nếu cảnh giới cao thấp khác nhau, tu sĩ cảnh giới thấp hơn không có bao nhiêu phần thắng.

Tại vị trí ngồi của Thất Sát Môn, trưởng lão Trần Xương quay đầu nhìn một tu sĩ tóc xám nhẹ gật đầu. Trong mắt bỗng hiện ra một tia dữ tợn. Người nọ thấy biểu hiện khác thường của trưởng lão thì lập tức khom người thi lễ, không chút do dự mà nhảy lên đài.

Tu sĩ tóc xám này có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng đạo bào hơi khác những đệ tử Thất Sát Môn bình thường khác. Kiểu áo đạo bào này bình thường chỉ có Chấp sự của Thất Sát Môn mới có thể mặc.

Chấp sự có tu vi Trúc Cơ thì vẫn chỉ coi như đệ tử trong tông môn. Dương Nhất Phàm có thể lên đài luyện đan, tất nhiên Chấp sự của Thất Sát Môn cũng có thể lên võ đài để chiến đấu.

Nữ đệ tử Thương Vân Tông phái ra không phải ai khác, nàng chính là Bích Lạc Phong Nghệ Thu Vũ, mọi người chẳng ai để ý tới đệ tử tóc xám của Thất Sát Môn. Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Nghệ Thu Vũ, thậm chí có rất nhiều đệ tử Thương Vân Tông vì người đối chiến kia mà nổi giận. Có thể thấy được Nghệ Thu Vũ ở Thương Vân Tông này cũng cần phải có nhân duyên vô cùng tốt.

Thấy Chấp sự tóc xám của Thất Sát Môn lên đài, hai mắt Bạch Dịch lộ ra một tia lạnh lẽo.

Đối thủ của Nghê Thu Vũ lúc này chính là Chấp sự của Thất Sát Môn đi theo hoàng tử Cao Mông, suýt chút nữa đã đánh chết Bạch Dịch tại Nhập Vân Cốc.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Võ Đấu (2)

Nhìn thấy cừu nhân suýt nữa đã đánh chết mình ở Nhập Vân Cốc, hai mắt Bạch Dịch chợt lạnh, khóe miệng nở nụ cười lạnh lẽo như băng.

Hắn xem ra, lần tam tông luận võ này tuyệt không chỉ là những trận tỷ thí đơn giản như vậy. Có lẽ không bao lâu nữa, những khúc mắc giữa ba đại tông môn sẽ bùng nổ hoàn toàn.

Bên trên Quan Vân Đài, Nghê Thu Vũ mặc áo trắng, tư thế hiên ngang, bàn tay như ngọc khẽ giơ lên. Một kiện Pháp khí hình khăn tay trắng thuần khiết bị thúc giục bay lên xoay tròn trôi nổi trước người nàng.

Tên Chấp sự tóc xám của Thất Sát Môn cũng không chịu yếu thế. Hắn lật tay lấy ra một thanh phi kiếm đạt tới cao giai, kiếm quang tỏa ra hàn ý nồng đậm, mang theo tất cả sát khí. Dù hai người chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, đệ tử dưới đài quan sát không có ai dám xem thường.

Những người lên đài ở hai trận đấu cuối cùng này, nếu không phải những đệ tử thiên tài tiếng tăm lẫy lừng kia thì cũng đều là những đệ tử có chỗ hơn người.

Mọi người dồn ánh mắt quan sát, trận thi đấu thứ chín sắp bắt đầu. Trong lúc đôi bên đang giương cung bạt kiếm thì có một đệ tử Chấp Pháp Điện đập phi kiếm từ xa bay tới. Phía trước đệ tử Chấp Pháp Điện này là một thanh phi kiếm đỏ thẫm như máu, một cỗ uy áp Nguyên Anh kỳ tràn ngập bao phủ cả Quan Vân Đài.

Người đập lên thanh phi kiếm màu hồng mặc áo tím, là một nữ tử dáng người thướt tha nhưng khuôn mặt lại lạnh như sương. Hai hàng lông mày ôn nhu tản ra sát khí mạnh mẽ. Người này chính là trưởng lão Chấp Pháp Điện, Sở Cửu Hồng.

Trưởng lão Chấp Pháp đột nhiên đến, trận thi đấu trên Quan Vân Đài đành tạm thời dừng lại. Tất cả đệ tử đều quay ra nhìn pháp bảo phi kiếm hồng như máu dưới chân Sở Cửu Hồng kia, đợi tới lúc nó bay tới gần mọi người mới nhìn rõ đằng sau nàng còn có một đệ tử ngoại môn sắc mặt tái nhợt.

Hạ phi kiếm xuống dưới trung tâm Quan Vân Đài, Sở Cửu Hồng thu pháp bảo lại, nhìn về hướng tông chủ Thương Vân Tông bầm báo. “Bầm tông chủ, đệ tử ngoại môn Vương Nhiễm đã khôi phục thương thế, vừa mới tỉnh lại. Hãn muốn nói ra manh mối về vụ thảm án ở Nhập Vân Cốc.”

Trước ba đại tông môn, gần hai vạn tu sĩ, Sở Cửu Hồng nói ra những lời này ngay lập tức gây chấn động kinh hoàng. Không chỉ đệ tử của Thương Vân Tông, đệ tử của hai đại tông môn kia cũng vô cùng kinh ngạc.

Đa số đệ tử Thương Vân Tông khi nghe được tin tức này đều giận dữ không thôi. Cuộc tàn sát ấy chứng tỏ rõ ràng đối phương chẳng coi Thương Vân Tông vào mắt. Những cũng có đệ tử Thương Vân Tông nhú mày trầm tư, nhớ tới lúc Vương Nhiễm trở về tông môn hai tháng trước, dù bị thương những cũng phải tỉnh lại sớm rồi mới phải, sao lại chọn đúng thời điểm tam tông luận võ này mới xuất hiện, hơn nữa lại còn được đích thân trưởng lão Chấp pháp mang tới?

Đệ tử Thương Vân Tông không rõ chân tướng, những chư vị trưởng lão của Thương Vân Tông thì lại biết rất rõ. Đây là an bài của tông chủ từ trước nên không có ai tỏ ra kinh ngạc. Các trưởng lão Thất Sát Môn cũng vậy, sắc mặt không đổi. Chỉ có trưởng lão Tô hải Đường của Hàn Ngọc Tông là hơi nhú mày lại.

Sở Cửu Hồng vung tay lên, Vương Nhiễm đang tái nhợt mặt mày được năm đệ tử Chấp pháp đưa tới trên Quan Vân Đài.

Những người áp giải Vương Nhiễm đều mặc áo bào trắng, trên đạo bào in một thanh tiểu kiếm. Những đệ tử chân truyền này rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác. Có rất nhiều đệ tử trong tông môn còn chưa bao giờ nhìn thấy họ. Thực lực của năm người này đều đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa khí tức trầm ổn, bước chân vững vàng, trong mắt lộ ra sát khí nhàn nhạt.

“Đệ tử Hình Đường!”

Dương Nhất Phàm nhìn thấy những đệ tử áo trắng này thì hạ giọng nói. “Những người này là đệ tử của Hình Đường, chuyên chịu trách nhiệm thi hành hình phạt và đuổi giết phản nghịch của tông môn. Chỉ cần để bọn hắn nhìn vào, dù là đệ tử chân truyền cũng không thoát khỏi ác mộng.”

“Đệ tử Hình Đường?” Bạch Dịch thoáng tò mò nói. “Vậy sư tôn của bọn chúng hẳn phải là trưởng lão Chấp Pháp rồi.”

“Đệ tử Hình Đường đều nhận thân truyền của trưởng lão Chấp pháp, cả đám đều mang bộ mặt lạnh như băng của sư phụ bọn họ.” Dương Nhất Phàm nói, giọng đầy kiêng kỵ.

Quét ánh mắt nhìn đám đệ tử Hình Đường, Bạch Dịch lại nhìn về phía trưởng lão Chấp Pháp với vẻ hứng khởi như đang chờ xem trò hay.

Vương Nhiễm không được đưa tới khu vực gần các trưởng lão khác mà lại trực tiếp mang tới trên Quan Vân Đài, không chờ hẳn đứng vững, Sở Cửu Hồng đã lên tiếng quát hỏi. “Trước khi hôn mê, người nói đã gặp được thủ phạm vụ tàn sát Nhập Vân Cốc, hiện giờ người tỉnh lại rồi, mau đem manh mối nói ra hết đi.”

“Dạ!”

Vương Nhiễm đứng trên đài, bắp chân run rẩy. Đây là lần đầu tiên hắn ở trong hoàn cảnh như thế này, vội lắp bắp nói. “Cái đêm Nhập Vân Cốc bị tập kích, ta chạy ra khỏi sơn môn, bị lạc đường trong sơn mạch thì vô tình trùng hợp phát hiện ra thủ lĩnh hắc y nhân là một nữ tử trẻ tuổi có một nốt ruồi son trên mi tâm...”

Nói đến đây, mấy vị trưởng lão của Thương Vân Tông đều nhìn về phía Hàn Ngọc Tông, ngay cả trưởng lão Trần Xương và Ngô Nhân của Thất Sát Môn cũng không khỏi quay đầu nhìn về phía Tô Hải Đường.

Mất hơn nửa ngày tìm kiếm không ra kẻ đã lừa gạt Linh thạch của Minh, Lữ Tịch Thần thở phì phì, đang cảm thấy buồn phiền chợt nghe thấy manh mối mà Vương Nhiễm nói ra, nàng giận tím mặt, thiếu chút nữa đã quát lên phản bác lại.

Sở Cửu Hồng không nhìn về phía Hàn Ngọc Tông, nàng nói tiếp. “Người đã nhìn rõ tướng mạo của đối phương?”

Vương Nhiễm gật đầu, khẳng định. “Ta đã thấy rõ, nhìn trực tiếp, chỉ cần gặp lại nhau ta nhất định có thể nhận ra được.”

“Tốt lắm. Người đã thấy rõ được chủ mưu đứng đằng sau vụ tàn sát ở Nhập Vân Cốc, thật may hiện giờ đều có đệ tử của bốn môn ở đây, người hãy phân biệt một phen xem người phản nghịch của Thương Vân Tông ta là ai.” Sở Cửu Hồng nói những lời này nghe như trùng hợp, hoàn toàn không nhắc tới Thất Sát Môn hay Hàn Ngọc Tông, lại vừa có thể đạt được mục đích của mình.

Trưởng lão Chấp Pháp đã lên tiếng, Vương Nhiễm không thể không nghe, vì vậy hắn quan sát hồi lâu những đệ tử trong tông nhà mình rồi lắc đầu. Sau đó ánh mắt hướng về phía Thất Sát Môn, sau đó là Hàn Ngọc Tông.

Vừa nhìn sang phía Hàn Ngọc Tông, Vương Nhiễm giật mình, bộ dạng như nhìn thấy quỷ. Hắn chỉ vào một người rồi hô to lên. “Là nàng ta! Chính là nàng ta! Thủ phạm tàn sát Nhập Vân Cốc chính là nàng ta.”

Người Vương Nhiễm chỉ vào chính là Lữ Tịch Thần, danh xưng Thanh Châu Minh Ngọc.

“Người dám vu oan cho ta!”

Lữ Tịch Thần bị người khác chỉ vào mặt vu oan, rốt cuộc không kìm nén được nữa, phần nộ quát lên. “Ta chưa từng gặp qua người, cũng không đi qua Nhập Vân Cốc gì đó, người sao lại nói hươu nói vượn, không sợ ta móc đôi mắt chó của người ra sao!”

Vương Nhiễm bị tiếng gầm của Lữ Tịch Thần dọa cho sợ tới mức thiếu chút nữa là nhảy xuống dưới Quan Vân Đài, vội vàng trốn sau lưng năm đệ tử Hình Đường, nhìn trưởng lão Chấp Pháp cất tiếng ủy khuất. “Trưởng lão Chấp Pháp, ngày đó ta tận mắt nhìn thấy, những hắc y nhân kia đều quỳ xuống nghe hiệu lệnh của nàng.”

Nói xong, Vương Nhiễm quay đầu nhìn chăm chăm vào Lữ Tịch Thần, trong mắt lóe lên những tia oán hận, nghiêm giọng khẳng định. “Vương Nhiễm ta cất lời thề ở đây, nếu nàng không phải là chủ mưu tàn sát, ta chết không yên lành!”

Tu chân giả rất ít khi lên tiếng thề, vì lời thề sẽ trở thành một loại trói buộc ảnh hưởng tới tâm cảnh. Nếu làm trái với lương tâm sẽ ảnh hưởng tới tâm cảnh lúc đột phá. Một khi tâm cảnh không vững, tâm ma sẽ xâm chiếm, khó tránh khỏi cảnh cửu tử nhất sinh.

Lữ Tịch Thần không ngờ đối phương lại phát ra lời thề độc tại đây, nhất thời cũng giật mình. Thủ pháp trưởng lão Tô Hải Đường đứng bên cạnh nàng than nhẹ một tiếng, mở miệng nói. “Những ngày gần đây Tịch Thần

đang chuẩn bị trùng kích Kim Đan cảnh, nếu không phải vì nàng cầu khẩn tới lần tam tông luận võ này thì ta cũng sẽ không mang nàng tới.”

Tô Hải Đường rất bình tĩnh nói. Nàng không nhìn Vương Nhiễm mà quay đầu nhìn về phía Thất Sát Môn nói tiếp. “Thẩm án tại Nhập Vân Cốc ta cũng có nghe qua, nếu đệ tử Thương Vân Tông có thể làm chứng, trưởng lão Hàn Ngọc Tông ta đây cũng có thể đứng ra làm chứng, trong vòng nửa năm qua Lữ Tịch Thần đều ở tại trong tông môn khổ tu, chưa từng rời khỏi.”

Vương Nhiễm khẳng định chính xác, trưởng lão Hàn Ngọc Tông cũng khẳng định tự mình làm chứng, rốt cuộc ai nói thật ai giả không ai có thể phân biệt được. Vương Nhiễm có thể nói dối, trưởng lão Tô Hải Đường cũng có thể. Nếu không có chứng cứ xác thực, cục diện sẽ cứ giằng co như vậy mãi.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Võ Đấu (3)

Tô Hải Đường tự đứng ra làm chứng khiến sắc mặt một ít trưởng lão Thương Vân Tông khẽ biến, còn trong mắt trưởng lão Trần Xương của Thất Sát Môn lại hiện lên một tia đặc ý mờ mịt.

“Chuyện này có chút phiền phức.”

Sở Cửu Hồng nhìn Tô Hải Đường của Hàn Ngọc Tông, khuôn mặt lạnh như băng không thay đổi, giọng nói không hề mang theo bất cứ chấn động nào. “Nếu Tô trưởng lão đã đứng ra làm chứng, tất nhiên Thanh Châu Minh Ngọc đã bị oan uổng rồi.”

Nói tới đó, từ cơ thể Sở Cửu Hồng bỗng bộc phát ra uy áp khủng bố của một cường giả Nguyên Anh kỳ, hoàn toàn chấn trụ thân thể Vương Nhiễm đang đứng bên cạnh nàng, sau đó quát lạnh. “Như vậy có nghĩa, chính đệ tử ngoại môn của Thương Vân Tông ta đã nói dối rồi.”

Bị uy áp của cường giả Nguyên Anh bao phủ, Vương Nhiễm quỳ sụp hai gối trên đài, sắc mặt đã trắng bệch không còn chút huyết sắc nào. Hãn sợ hãi kêu lên. “Ta không nói dối! Ta không nói dối! Trưởng lão Chấp pháp minh xét, ta thật sự không có nói láo. Trong ngày Nhập Vân Cốc bị tàn sát ấy, chính ta đã nhìn thấy nữ nhân kia.”

“Người không nói láo, chẳng lẽ trưởng lão Nguyên Anh của Hàn Ngọc Tông lại nói láo hay sao?” Sắc mặt Sở Cửu Hồng càng trở nên lạnh lẽo hơn, nàng phân phó. “Đệ tử Hình Đường đâu?”

“Có!”

Đám đệ tử Hình Đường đứng sau lưng Sở Cửu Hồng nhất tề quát lên, tiếng quát chứa đầy sát khí.

“Đệ tử ngoại môn Vương Nhiễm vu oan cho đệ tử của Hàn Ngọc Tông, châm ngòi khúc mắc giữa hai tông môn. Tâm tính độc ác ấy thật đáng chết.” Sở Cửu Hồng chậm rãi bước ra một bước, cổ uy áp đáng sợ kia cũng trở nên mãnh liệt hơn. Vị trưởng lão Chấp Pháp này lạnh giọng quát. “Phán tội hãn phải trăm kiếm xuyên tim!”

Chức trách của Chấp Pháp Điện chính là bảo vệ giới luật của tông môn, xử phạt môn hạ đệ tử vi phạm. Sở Cửu Hồng đã phán định tội trăm kiếm xuyên tim cho Vương Nhiễm thì đích thật hãn sẽ bị như vậy. Dưới loại hình phạt tàn khốc này, không người nào có thể sống sót được.

“Không! Không!...” Sắc mặt Vương Nhiễm lúc này đã xám như tro, hãn la lên tuyệt vọng. “Trưởng lão Chấp Pháp xin tha mạng! Ta bị oan!”

Trong lúc có mặt cả ba đại tông môn, tiến hành thẩm vấn trước mặt hơn một vạn tu sĩ, trừ trưởng lão Sở Cửu Hồng ra có lẽ không ai quyết đoán được như vậy. Hơn nữa quyết định cũng được đưa ra rất nhanh càng chứng tỏ Chấp Pháp Điện công chính liêm minh, làm việc không thiên lệch hay chậm trễ chút nào.

Lúc Sở Cửu Hồng phán tội Vương Nhiễm thì Tô Hải Đường đã trở về chỗ ngồi, nàng chỉ nhíu mày không nói. Kỷ Bà Bà ở bên cạnh nàng cũng nhíu hàng mi đã bạc trắng, sắc mặt bất thiện. Dù đệ tử Thương Vân Tông đã bị phán xử nhưng vô duyên vô cớ Lữ Tịch Thần lại bị người khác vu tội, việc này nhất định không bình thường. Trong chuyện này chắc chắn phải có người đứng ở phía sau âm thầm sai khiến, khiến cho hai tông môn trở mặt bất hòa với nhau.

Sau khi trưởng lão Chấp Sự tuyên án, đệ tử Hình Đường nhanh chóng vọt lên dùng khóa sắt khóa chặt Vương Nhiễm lại, chuẩn bị hành hình ngay

trên Quan Vân Đài. Đừng nói là trăm kiếm xuyên tim, chỉ một kiếm xuyên tim thôi thì hãn cũng đã mất mạng rồi.

Vương Nhiễm bị khóa khóa chặt, hãn không ngừng gào khóc, lấy hết sức mà khẩn cầu nhưng đệ tử Hình Đường bên cạnh hãn vẫn lạnh lùng như những tên đồ tể. Sau khi cột chặt đối phương lại thì mỗi người đều tế xuất ra một thanh phi kiếm tản ra hàn mang lập lòe.

Ở phía Bắc của Quan Vân Đài, tông chủ Lê Văn Phong của Thương Vân Tông vốn vẫn giữ thần sắc yên tĩnh như mặt nước lặng cũng đã hơi có chút biến hóa. Khóe miệng tông chủ hơi nhếch lên, cười nhẹ nhìn về hướng tập trung người của Thất Sát Môn, trong ánh mắt có một tia châm chọc kín đáo mà người khác khó thấy.

Trò giá họa vụng về này mà tông chủ Thương Vân Tông cũng không nhìn ra được thì không còn xứng làm tông chủ nữa rồi. Trước mặt hơn vạn tu sĩ và ba đại tông môn lại chém giết đệ tử, Lê Văn Phong muốn mượn việc này để nói cho Thất Sát Môn biết rằng, người của Thương Vân Tông không dễ trêu vào.

Không cần có Tô Hải Đường đứng ra làm chứng, ngay lúc Vương Nhiễm quay trở lại tông môn, Lê Văn Phong đã phát hiện ra trong người tên đệ tử ngoại môn này có Quỷ nhưng vẫn giữ lại tới ngày hôm nay mới ra tay xử lý là muốn giết gà dọa khỉ, cũng dọa cho đối thủ đứng đằng sau màn hạ độc kia phải thu liễm lại.

Trong mắt cường giả Nguyên Anh kỳ, mạng sống của một đệ tử cấp thấp là không đáng giá. Lực lượng chính thức của một tông môn chính là cường giả Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ. Dù là Vương Nhiễm hay là Nhập Vân Cốc đều không xứng đáng để cường giả Nguyên Anh phải ra mặt động thủ chém giết.

Dường như nhận ra được ánh mắt của Lê Văn Phong, trưởng lão Trần Xương của Thất Sát Môn cười to một tiếng rồi quát lớn. “Võ đấu còn chưa chấm dứt mà Quan Vân Đài đã thấm máu đệ tử trong tông thì đó không phải là một điềm báo tốt lành. Không bằng chúng ta chờ tới lúc trận võ đấu diễn ra xong, trưởng lão Chấp Pháp làm sạch môn quy cũng không muộn. Đệ tử Thất Sát Môn và Hàn Ngọc Tông tới đây là để tham gia luận võ, không phải tới để xem Thương Vân Tông xử nghịch đồ làm phản.”

“Trần trưởng lão nói có lý.”

Từ vị trí dành cho người của Thương Vân Tông truyền tới một tiếng hét lớn nghe như tiếng chuông. “Loại tặc tử không bằng heo chó ấy giết đi chỉ tổ bẩn tay, lại bắt trưởng lão Trần Xương phải chứng kiến chẳng phải sẽ làm bẩn hai mắt của trưởng lão hay sao?”

Người nói chuyện chính là Võ trưởng lão Phương Nham của Thương Vân Tông. Nghe thấy tiếng hét lớn, đệ tử của tam tông có mặt đều biến sắc. Mọi người đều có thể nghe ra ngữ khí bất thiện trong giọng nói của vị Võ trưởng lão này.

Văn trưởng lão Mạc Phong vẫn phe phẩy quạt lông trong tay, cười ha ha lên tiếng. “Chỉ là một tên đệ tử ngoại môn mà thôi, xử phạt sau cũng không muộn. Trận đấu võ thứ chín sẽ được tiếp tục.”

Văn trưởng lão nhắc Sở Cửu Hồng sai người đưa Vương Nhiễm trở xuống dưới võ đài, chờ sau khi hai trận võ đấu cuối cùng chấm dứt sẽ hành quyết ngay tại chỗ.

Quan Vân Đài đã trống, trận đấu võ được tiếp tục. Bốn vị đệ tử lúc trước chia làm hai tổ, lần lượt lấy ra Pháp khí lao vào nhau chiến đấu.

Bạch Dịch đứng trong đám người giữ thái độ lạnh nhạt. Dụng ý của các trưởng lão Thương Vân Tông, sự âm hiểm của Thất Sát Môn, sự vô tội của người bên Hàn Ngọc Tông hẳn đều nhận thấy rõ ràng. Những khúc mắc

giữa ba đại tông môn ở Đại Phố đã như thế, ân oán thị phi ở cả Thanh Châu còn phức tạp đến thế nào!

Tu chân giới vốn là nơi chứa đầy thị phi, cục diện như thế này không hiếm. Không có ân oán thì không có thị phi, như vậy cũng không còn tu chân giới tồn tại nữa.

Trên Quan Vân Đài, hai đôi tu sĩ vừa mới giao thủ, tiếng vũ khí va chạm đã vang lên liên tục, Linh lực tản ra bốn phía. Tuy Nghệ Thu Vũ chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ nhưng khi vào trận, đạo pháp xuất ra hung hiểm quyết không thua kém đệ tử Trúc Cơ hậu kỳ chút nào.

Nghệ Thu Vũ am hiểu nhất là đạo pháp của Thổ hệ. Lúc Triền Vân mặt tung bay, một hàng rào bằng đất trong suốt được gọi ra hình thành một bức tường phòng ngự kiên cố. Nàng sử dụng chiến thuật chú trọng cả tấn công và phòng ngự.

Tên đệ tử tóc xám của Thất Sát Môn lại sử dụng kiếm pháp vô cùng tàn nhẫn, sắc bén. Phi kiếm xuất ra né trái né phải linh hoạt như độc xà, hư hư thực thực. Lúc vượt qua Triền Vân Mặt chém về bản thể Nghệ Thu Vũ thì bị bức tường Thổ hệ phòng ngự kia ngăn lại. Rõ ràng tên đệ tử của Thất Sát Môn kia chỉ tấn công mà không quan tâm tới việc phòng ngự.

Bạch Dịch không quan tâm tới trận đấu của hai đệ tử còn lại, hẳn không có hứng thú. Hiện giờ thấy có người quen lên đài, hẳn liền tập trung sự chú ý vào trận đấu của Nghệ Thu Vũ và tên Chấp sự tóc xám kia.

Trận đấu còn lại giữa đệ tử Hàn Ngọc Tông và một đệ tử khác của Thương Vân Tông diễn ra rất thận trọng, mỗi người đều cẩn thận, vừa đánh vừa thăm dò đối phương chờ biến hóa, trong khi đó, trận đấu của Nghệ Thu Vũ mới diễn ra được trăm hơi thở đã rơi vào hoàn cảnh ác đấu không chết không thôi.

Tình cảnh hung hiểm như thế chưa từng xuất hiện ở tám cặp đấu diễn ra trước đó. Xem ra, tên đệ tử tóc xám của Thất Sát Môn nhận được sự ngầm đồng ý của trưởng lão bốn môn, muốn mượn dịp thi đấu này để đánh trọng thương một đệ tử của Thương Vân Tông.

Những trận đấu trước, đệ tử bị thương có tới mười mấy người nhưng đa phần đều là những vết thương nhẹ mà thôi. Sau khi ăn đan dược, nghỉ ngơi một ít thời gian là có thể khôi phục bình thường. Trận ác chiến của Nghê Thu Vũ hiện giờ, nếu có người thua cuộc, thương thế e là không thể nhẹ nhàng được, tính mạng cũng chưa chắc đã vẹn toàn.

Ở trên đài lúc này, trong lòng Nghê Thu Vũ cũng là phát khổ.

Thế công của đối phương quá mạnh mẽ, đấu pháp xuất ra không hề nương tay. Vì nàng có căn cơ vững chắc nên vẫn bảo trụ được, nếu là một vị đệ tử Trúc Cơ trung kỳ khác đối chiến, sợ là đã bị phi kiếm của đối phương chém trúng. Như nàng hiện giờ cũng đã rơi vào thế hạ phong rồi.

Nhờ có lực phòng ngự rất mạnh mẽ của đạo pháp Thổ hệ phối hợp với Pháp khí cao giai Thiên Vân Mạt mà nàng kiên trì phòng ngự được tới lúc này trước sức tấn công mãnh liệt của đối phương. Chỉ có điều, một khi đạo pháp phòng ngự xuất hiện sơ hở, Nghê Thu Vũ khó tránh khỏi thất bại.

Nghê Thu Vũ có thể bước từng bước từ một đệ tử ngoại môn không có Linh căn trở thành đệ tử chân truyền, đạo tâm chắc chắn phải vô cùng cứng cỏi, dù gặp cường địch cũng không sợ hãi. Chỉ là đối phương tấn công liên tục, lại vô cùng mạnh mẽ không cho nàng có cơ hội suy nghĩ tìm phương pháp thủ thắng.

Phi kiếm sắc bén của tu sĩ tóc xám vừa được gọi trở về đã lại lao đến tấn công. Thời điểm xuất kiếm, khóe miệng tên Chấp sự tóc xám bỗng hé ra một nụ cười lạnh lẽo, đồng thời có một cỗ lực lượng kỳ dị chọt xuất hiện trên phi kiếm.

Không biết cỡ lực lượng này là gì, chỉ thấy phi kiếm bỗng rung lên, cảm giác như không thể thừa nhận cỡ lực lượng kỳ dị ấy, cho tới lúc sắp sửa gãy vụn mới phát ra tiếng gào thét rất nhỏ.

Sự khác thường nhỏ này trên phi kiếm của tên Chấp sự tóc xám không làm người khác phát hiện ra, cả Nghê Thu Vũ ở ngay đó cũng không nhận thấy, nàng chỉ cảm giác được có khí tức nguy hiểm vô hình xuất hiện.

Mắt thấy phi kiếm tấn công tới, Nghê Thu Vũ dùng toàn lực thúc giục Pháp khí Thiên Vân Mạt xoay tròn va chạm cùng phi kiếm của đối phương.

Xùy!

Thời điểm phi kiếm va chạm cùng pháp khí tạo ra thanh âm bén nhọn, Pháp khí cao giai như hòa tan ra, giống như một mảnh tơ lụa bị nung đỏ như than, bị phi kiếm dễ dàng đâm xuyên qua chém tới bản thể Nghê Thu Vũ.

Thấy Thiên Vân Mạt bị đâm xuyên, tinh thần Nghê Thu Vũ đại biến. Nàng không tin nổi, vì phi kiếm của đối phương và Thiên Vân Mạt của mình đều cùng là Pháp khí cao giai, sao có thể bị xuyên qua dễ dàng như vậy.

Các Pháp khí cao giai cũng phân ra mạnh yếu, nhưng trước khi giao thủ với đối phương, Thiên Vân Mạt của Nghê Thu Vũ chưa từng có dấu hiệu bị tổn hại.

Không đợi Nghê Thu Vũ suy nghĩ thông suốt, phi kiếm của tên Chấp sự tóc xám đã chém vào bức tường phòng ngự tạo nên một âm thanh trầm đục. Đạo pháp Thổ hệ của nàng xuất hiện dấu hiệu phá toái. Chỉ cần đối phương dùng toàn lực chém thêm một kiếm, hàng phòng ngự của nàng chắc chắn sẽ bị đánh tan ra thành từng mảnh nhỏ.

Bức tường phòng ngự tan vỡ cũng là lúc Nghê Thu Vũ rơi vào tình thế dễ mẶc cho đối phương chém giết!

Vào thời điểm phi kiếm của đối phương chém ra, hai hàng lông mày Bạch Dịch khẽ động.

Từ trên người tên Chấp sự tóc xám kia, một lần nữa Bạch Dịch lại cảm nhận được thứ lực lượng kỳ dị cường ép thúc giục Pháp bảo hẮn đã thấy trên người Vương Thương. Cổ lực lượng này khiến hẮn có cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Hai lần liên tiếp đệ tử Thất Sát Môn biểu hiện ra thứ lực lượng lạ lẫm khiến cho Bạch Dịch động dung, chỉ là hiện giờ hẮn không có thời gian để suy nghĩ nhiều. Dưới cổ lực lượng kỳ bí này, Nghê Thu Vũ hẮn phải chết không thể nghi ngờ.

Hai hàng lông mày vừa nhẶn lại bỗng giẦn ra, cùng lúc ấy Bạch Dịch cũng chuyển động, dùng thân pháp vô cùng linh hoạt tách khỏi đám người, xông thẳng tới Quan Vân Đài.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Võ Đấu (4)

Tên Chấp sự tóc xám đột nhiên chém ra một kích khủng bố không chỉ khiến Nghê Thu Vũ khiếp sợ mà Văn trưởng lão Mạc Phong, sư tôn của nàng cũng khẽ giật mình.

Mấy vị trưởng lão Thương Vân Tông ngồi trên quan sát đều thấy được điều quái dị từ phía Thất Sát Môn, có nhiều ánh mắt đều hướng về phía ấy. Chiếc quạt lông trong tay Mạc Phong cũng khép lại, kếu soạt một tiếng, lãnh ý trong mắt càng dày thêm một tầng nhưng không rời khỏi chỗ ngồi.

Trong những dịp tam tông luận võ thế này, đệ tử thi đấu với nhau bị thương cũng là lẽ thường. Hơn nữa Mạc Phong xem ra, Nghê Thu Vũ có thể bị trọng thương nhưng chắc không ảnh hưởng tới tính mạng.

Bởi vì đối thủ của nàng có cùng tu vi, cũng chỉ là Trúc Cơ trung kỳ mà thôi.

Giao thủ với đối thủ cùng giai, bản lĩnh của Nghê Thu Vũ không kém, dù thua cũng không sợ chết.

Sắc mặt tất cả các trưởng lão của Thương Vân Tông đều có nét bất thiện, ở vị trí của Thất Sát Môn, trong mắt Trần Xương lại hiện lên một tia vui vẻ nhàn nhạt.

Trên Quan Vân Đài, Pháp khí cao giai của Nghê Thu Vũ bị phá, Thiên Vân Mạt như lá rụng trong gió, phiêu phiêu bay sang một bên, trước người nàng chỉ còn bức tường rào phòng ngự cũng sắp tan vỡ.

Thực lực biểu hiện ra của tên Chấp sự tóc xám đã thực sự khiến Nghê Thu Vũ khiếp sợ. Người có thể bản lĩnh dùng một kiếm phá vỡ Thiên Vân Mạt nhất định không thể là một tu sĩ Trúc Cơ bình thường được.

Bình thường nếu Nghê Thu Vũ dùng toàn lực thúc giục Pháp khí cao giai, nàng có thể ngăn được một kích cường mãnh của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Trừ phi đối phương có sức mạnh của cường giả Kim Đan mới có thể một kích phá vỡ Thiên Vân Mạt như vừa rồi.

Trong lòng kinh hãi, Nghê Thu Vũ cuối cùng cũng hoảng sợ, bước chân liên tiếp lui lại phía sau nhưng đối thủ của nàng cũng không dừng lại, liên tục chém ra hai kiếm.

Vừa hoảng sợ, Nghê Thu Vũ vừa vội vàng bấm pháp quyết, dùng tốc độ cực nhanh thi triển đạo pháp Thổ hệ sở trường nhất của mình.

Linh khí chuyển động, trước người Nghê Thu Vũ dựng lên một vùng tràn ngập bụi đất, cát vàng tung bay tứ tán rồi ngưng kết thành một bức tường đất cao hơn một trượng, dày nửa trượng. Trên vách tường có màu như gạch đá, độ cứng rắn hơn hẳn tường thành bình thường.

Bức tường xuất hiện đã cho Nghê Thu Vũ cơ hội để thở dốc, nàng vội biến đổi pháp quyết, muốn đem bức tường phòng ngự trước người gia cố vững chắc thêm một chút.

Thiên Vân Mạt bị phá, hàng rào phòng ngự đã bị tổn hại nghiêm trọng, nhưng nàng còn chưa kịp chữa trị thì đã nghe thấy một tiếng nổ chói tai vang lên.

Oanh!!!

Bức tường đất do đạo pháp ngưng tụ bị một kích đâm thủng chẳng khác nào bức tường được xây từ đậu hũ. Chuôi phi kiếm đánh lên bức tường, biến nó phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Một cỗ sát cơ kinh khủng bao trùm lấy Nghê Thu Vũ. Phi kiếm của tên Chấp sự tóc xám không dừng lại, nó xuyên qua bức tường phòng ngự trực chỉ ngực nàng đâm tới.

Hàng phòng ngự không ngăn được phi kiếm làm sắc mặt Nghê Thu Vũ trắng nhợt, trong mắt lóe lên một tia tuyệt vọng.

Có thể dễ dàng phá hủy Triển Vân Mạt, lại đơn giản đột phá hai bức tường phòng ngự, thanh phi kiếm ấy mà đâm vào ngực Nghe Thu Vũ thì nàng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Tu chân giả không phải Yêu thú, thân thể tu sĩ Trúc Cơ đã cường đại hơn rất nhiều thân thể của phàm nhân nhưng vẫn không thể ngăn cản Pháp khí cao giai được. Dù phi kiếm của đối phương đã bị hai bức tường phòng ngự triệt tiêu hơn phân nửa uy lực, nó vẫn có thể đâm xuyên tâm mạch của nàng.

Rốt cuộc sắc mặt Văn trưởng lão đã đại biến. Lão không nghĩ đệ tử Thất Sát Môn lại có thể tàn nhẫn như thế, muốn trong lần tam tông luận võ này giết chết một đệ tử của Thương Vân Tông, hơn nữa còn là một đệ tử chân truyền. Điều khiến lão ngạc nhiên hơn là Nghê Thu Vũ lại không thể ngăn cản được phi kiếm của một tu sĩ cùng giai.

Không chỉ có Mạc Phong, rất nhiều trưởng lão Thương Vân Tông đã nhìn ra hoàn cảnh hung hiểm trên võ đài, chỉ là khoảng cách quá xa, có thể nghĩ nhưng không thể cứu kịp nữa rồi.

Nhìn kiếm phong sắp sửa xẹt qua, Nghê Thu Vũ thở dài trong lòng, nhắm hai mắt buông xuôi. Nhưng ngay lúc phi kiếm chuẩn bị đâm vào ngực nàng thì có một đạo hắc ảnh từ dưới đài nhảy lên, khó khăn lắm mới chen vào giữa người nàng và thanh phi kiếm.

Phốc!

Một kiếm giữa ngực.

Tên Chấp sự tóc xám cười lạnh, nhưng qua khoảnh khắc ấy hẳn há miệng không tin nổi, vì người hẳn đăm không phải Nghê Thu Vũ mà là hậu tâm của một thiếu niên mặc áo bào màu xám.

Nghê Thu Vũ mở hai mắt, vẻ mặt không tin nổi nhìn vào người thiếu niên vừa đỡ một kiếm chí mạng thay cho nàng.

“Bạch Dịch...”

Nghê Thu Vũ nói trong ngây ngốc, ánh mắt nhìn từ khuôn mặt người thiếu niên xuống tới ngực đối phương thì thấy nửa đoạn phi kiếm thò ra mới hoảng sợ hô lên. “Đỡ kiếm thay ta, người điên rồi sao! Người sẽ chết đấy!”

Thực ra không cần Nghê Thu Vũ phải hét lên như vậy. Tất cả mọi người có mặt đều minh bạch, thiếu niên đột nhiên nhảy lên võ đài đỡ lấy một kiếm cho Nghê Thu Vũ chắc chắn không còn khả năng sống sót nào.

Bị phi kiếm đâm thủng ngực, cường giả tu vi cao thâm cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Trên đài cao, người thiếu niên bị phi kiếm đâm thủng ngực trước ánh mắt của cả vạn con người không phải ai khác, chính là Bạch Dịch!

Nhìn Nghê Thu Vũ bằng ánh mắt đờ đẫn, đã thấp thoáng tử khí, hẳn vẫn chậm rãi quay đầu, vẻ không cam lòng nhìn tên Chấp sự tóc xám của Thất Sát Môn.

Vẻ đặc ý trên mặt tên Chấp sự này đã không còn. Mục đích ban đầu của hẳn là đánh chết một tên đệ tử chân truyền của Thương Vân tông, hiện giờ người sắp chết lại chỉ là một tên đệ tử ngoại môn chẳng có giá trị gì.

Trận chiến đột nhiên xuất hiện biến cố khiến tất cả mọi người có mặt chứng kiến đều khiếp sợ.

Trên Quan Vân Đài, hai đệ tử còn lại đang đối chiến cũng ngừng tay, vẻ mặt khó tin y hệt như sắc mặt của hơn một vạn đệ tử tam tông có mặt.

Tên Chấp sự nhìn thấy người thiếu niên sắp chết vẫn quay lại nhìn mình thì trong lòng kinh hãi, không tự chủ được mà lui về sau một bước.

Xoay mặt lại, trong mắt Bạch Dịch hiện ra một tia quỷ dị, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười âm trầm, khàn giọng nói. “Từ biệt tại Nhập Vân Cốc chưa lâu, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Nghe thấy vậy, tên Chấp sự này càng hoảng sợ. Lúc này hẳn đã nhận ra Bạch Dịch.

Đã gặp nhau hai lần, hẳn tất nhiên phải nhớ đối phương. Lúc ở Nhập Vân Cốc hẳn còn tưởng đã đánh chết đối phương rồi, bây giờ không thể lý giải vì sao đối phương lại vẫn còn sống.

Tâm thần hoảng loạn, tên Chấp sự thuận miệng quát lên. “Người không chết!”

Vừa nói dứt lời, sắc mặt hẳn đại biến.

Nghe đối phương nói, tất cả trưởng lão của Thương Vân Tông đều đứng bật dậy, dừng đạo uy áp cuốn tới, sắc mặt của tông chủ Thương Vân Tông cũng trở nên lạnh lẽo.

Nghe được ba từ đối phương thốt ra, khóe miệng Bạch Dịch nhếch lên thành nụ cười mới dần biến mất, rơi vào trạng thái mờ mịt như một người không còn sinh cơ nữa.

Vừa rồi Bạch Dịch cố ý nói ra mấy từ, chính là để bẫy đối phương thốt ra mấy lời như vậy mà thôi.

Ba chữ “Người không chết” thốt ra từ miệng đối phương đã gián tiếp thừa nhận hẳn từng có mặt tại Nhập Vân Cốc, đã từng đánh chết Bạch Dịch. Thảm án tại Nhập Vân Cốc cuối cùng đã lộ ra manh mối.

Khuôn mặt tên Chấp sự của Thất Sát Môn đã xám ngắt như tro tàn. Hẳn không ngờ mình nhất thời sơ sẩy, vô tình thừa nhận mình đã từng có mặt ở Nhập Vân Cốc. Không đợi hẳn có động tĩnh gì, mấy đạo uy áp cường đại đã lập tức xuất hiện giam cầm hẳn trên Quan Vân Đài.

Linh lực của các trưởng lão Thương Vân Tông mang theo giận giữ, phần nộ thi nhau bộc phát.

Tuy cũng nghi ngờ vụ thám sát ở Nhập Vân Cốc có liên quan tới Thất Sát Môn nhưng bọn họ không có chứng cứ rõ ràng. Mục đích của lần tam tông luận võ này cũng chỉ là muốn đánh động Thất Sát Môn mà thôi. Hiện giờ đã có manh mối, Thất Sát Môn sẽ phải đưa ra được câu trả lời thích đáng.

Hô!

Ngay thời điểm tên Chấp sự tóc xám bị Linh lực của các trưởng lão Thương Vân Tông giam cầm, từ vị trí của Thất Sát Môn chọt bay lên một đạo kiếm quang, dùng tốc độ nhanh như điện đánh úp về phía Quan Vân Đài.

Phốc!

Trên Quan Vân Đài, kiếm quang lóe sáng, tuyệt đại đa số tu sĩ chưa kịp nhìn rõ thì đầu tên Chấp sự đã lìa khỏi cổ, chết bất đắc kỳ tử.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Võ Đấu (5)

Thất Sát Môn ra tay giết người diệt khẩu khiến những người có mặt không khỏi khiếp sợ, vì không ai nghĩ Thất Sát Môn lại có thể dứt khoát như thế.

Tông chủ Thương Vân Tông đứng bật dậy, uy áp Nguyên Anh trung kỳ lập tức tản ra trong phạm vi ngàn trượng. Tất cả đệ tử tam tông có mặt đều cảm nhận được một cỗ sát khí lạnh như băng dao động, thiên địa Linh khí xung quang cũng muốn đóng băng.

Cả đất trời lâm vào tĩnh mịch.

Khí tức của cường giả Nguyên Anh trung kỳ là đủ để chấn nhiếp cả vạn người!

Ở vị trí của Thất Sát Môn, Trần Xương hừ lạnh, gọi phi kiếm trở lại.

“Dám ở sau lưng tông môn làm ra chuyện cướp đoạt Linh Mạch, thật là to gan.” Quét mắt nhìn tên Chấp sự vừa bị mình giết chết, Trần Xương quát lớn, giọng hiên ngang lâm liệt. “Hôm nay bản trưởng lão thanh lý môn hộ, đệ tử Thất Sát Môn có ai còn dám làm loạn thì hãy nhìn kết cục này.”

Một câu thanh lý môn hộ, Trần Xương đã đem tất cả trách nhiệm về vụ việc đổ lên đầu tên Chấp sự tóc xám kia. Rất nhiều đệ tử Thương Vân Tông nhìn ra sự âm hiểm của Thất Sát Môn nhưng đều lo lắng và e ngại thân phận là cường giả Nguyên Anh của hắn nên không ai dám lên tiếng, chỉ thầm mắng trong lòng.

Đệ tử Thương Vân không dám, nhưng một đám trưởng lão Thương Vân Tông thì nhao nhao trợn mắt nhìn, Võ trưởng lão thậm chí đã muốn tế phi kiếm động thủ.

Lê Văn Phong vung tay lên, ý bảo các trưởng lão yên lặng rồi cười lạnh bảo. “Thì ra đầu sỏ gây ra thảm án ở Nhập Vân Cốc là do Chấp sự của Thất Sát Môn gây nên. Nhưng lúc tấn công Nhập Vân Cốc có một trăm tên hắc y nhân, tất cả đều có tu vi Trúc Cơ. Hôm nay Trần trưởng lão đã xử tử một người, còn cần trả lại chín mươi chín tính mạng nữa.”

Ý tứ đã lộ ra ngoài lời nói của Lê Văn Phong. Nếu Thất Sát Môn muốn thanh lý môn hộ, vậy hãy giết đủ một trăm tên đệ tử Trúc Cơ.

Sắc mặt Trần Xương hơi đổi nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như thường.

Trưởng lão Ngô Nhân của Thất Sát Môn chớp mắt, cao giọng nói. “Lê tông chủ còn không biết, tên Chấp sự đánh lén nhập Vân Cốc vừa rồi kết giao với rất nhiều tán tu. Hẳn đánh lén Nhập Vân Cốc cũng không nhất định kéo theo đệ tử khác của Thất Sát Môn, nếu không bọn trưởng lão chúng ta đã phát hiện ra rồi.”

Trần Xương gật đầu nói tiếp. “Những kẻ trộm còn lại đều là tán tu ở Đại Phổ, đợi Thất Sát Môn chúng ta tra ra chân tướng, nhất định sẽ giết chết, trả lại công bằng cho Thương Vân Tông.”

Tới lúc này, dẫu là kẻ đần cũng nhìn ra, Thất Sát Môn đang muốn che chở cho đệ tử môn hạ Trúc Cơ của mình, mang tội ác vấy lên người đám tán tu khác.

“Rầm chó!”

Trưởng lão Phương Nham đã tức sùi bọt mép, quát to. “Một tên Chấp sự Trúc Cơ của Thất Sát Môn lại có thể tụ tập cả trăm tên tán tu Trúc Cơ khác,

các người nghe có lọt tai hay không? Các người giết chết mấy trăm đệ tử của Nhập Vân Cốc ta, lại nói là do tán tu làm. Hôm nay ta làm thịt người, chắc cũng có thể đổ vấy cho đám tán tu khác chứ.”

“A, không biết Võ trưởng lão từ bao giờ lại tin tưởng có thể giết chết tu sĩ cùng giai vậy.” Trần Xương âm trầm nói.

Bầu không khí đã bị đè nén nặng nề, đệ tử hai phái nhìn hằm hằm vào phía đối phương. Lúc này, nếu cường giả Nguyên Anh động thủ thì cục diện không thể không loạn. Thất Sát Môn và Thương Vân Tông chắc chắn sẽ kết xuống một mối huyết cừu khó gỡ bỏ.

Bịch!

Trên Quan Vân Đài, trong bầu không khí trầm lặng bao quanh, người thiếu niên ngã rầm xuống mặt đài làm tung lên một đám bụi bặm. Âm thanh vang lên liền thu hút sự chú ý của mọi người.

“Bạch Dịch.”

Nghe Thu Vũ kinh hãi hô lên, vội tiến tới, hai tay run rẩy cầm chặt phi kiếm trước ngực đối phương. Nhìn thấy hàn quang dụng động trên thanh phi kiếm đang dần thu lại, nước mắt Nghê Thu Vũ không khống chế được nữa, chảy tràn hai khóe mắt.

Trừ một lần cấp cho Bạch Dịch mượn Triều Vân Mạt ra, Nghê Thu Vũ cũng chưa mang lại điều tốt đẹp gì cho Bạch Dịch. Hai người có thấy qua nhau vài lần mà thôi, không thể nói là có giao tình sâu đậm được. Nàng không nghĩ đối phương lại sẵn sàng chết vì mình như thế.

Trong lòng nữ tu khô tu nhiều năm như nàng bỗng nổi lên một nỗi đau giống như dao cắt. Chưa có ai được thấy một Nghê Thu Vũ kiên cường như thế rơi lệ, nhưng lúc này, trước mắt hàng vạn đệ tử của tam tông, nàng lại

khóc lóc thương tâm làm rất nhiều đệ tử động dung. Nhất là một ít nữ đệ tử của Hàn Ngọc Tông, có một số người cũng đã khế nước nở theo.

Cuối cùng Lữ Tịch Thần đã tìm được người thiếu niên đã lừa gạt nàng, chỉ là hiện giờ hắn đã không còn chút sinh cơ nào.

Hàng chân mày cau lại, nổi tức giận trong lòng Lữ Tịch Thần đã sớm biến mất chẳng còn. Thiếu niên bị phi kiếm đâm chết trên đài chẳng những cứu được một mạng của Nghê Thu Vũ mà còn làm rõ chân tướng vụ tàn sát ở Nhập Vân Cốc.

Đáng tiếc, thiếu niên tuổi còn nhỏ như vậy đã mất mạng rồi.

Ngay thời khắc không khí bi thảm bao trùm, dưới đài cao bỗng truyền tới giọng nói bất đắc dĩ.

“Thu Vũ sư tỷ, ta còn chưa chết.”

Ngẩng khuôn mặt đầm lệ lên, thân hình Nghê Thu Vũ khẽ run run, không dám tin nhìn về hướng âm thanh phát ra. Nàng thấy ở dưới Quan Vân Đài, Bạch Dịch đang đứng đó, không tổn hao một cọng lông tóc gì, khuôn mặt thanh tú mang theo vẻ bất đắc dĩ.

Dưới đài, Bạch Dịch khoát tay, thiếu niên bị phi kiếm đâm xuyên ngực thu nhỏ lại thành cỡ bàn tay, bị chủ nhân thu hồi.

“Khôi Lỗi!”

Trưởng lão tam tông thốt lên. Thì ra người thiếu niên đỡ phi kiếm trên đài không phải chân thân mà chỉ là Khôi Lỗi. Mỗi người mang một thần thái khác nhau nhìn về phía Bạch Dịch, Nghê Thu Vũ cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm người thanh niên dưới đài, sau một lúc mới nín khóc và mỉm cười.

“Có thể nói tiếng người, thần thái linh động, đây là loại Khôi Lỗi gì!” Trên chỗ ngồi của Thương Vân Tông, trưởng lão Luyện Khí trợn mắt há mồm, sau một lúc thái độ như phát hiện ra bảo tàng, quát lên. “Tiểu tử này Luyện Khí Điện ta đã muốn rồi, không cho phép ai cướp đoạt. Ai dám cướp ta sẽ liều mạng với người đó.”

Bị hơn vạn ánh mắt chăm chăm nhìn vào, thần thái Bạch Dịch vẫn tự nhiên nhưng trong lòng thì phát khổ.

Nếu không phải Nghê Thu Vũ sắp gặp nạn, hẳn sẽ không tế xuất Khôi Lỗi cứu người. Loại chuyện gây náo loạn trước mặt hơn vạn đệ tử không phải việc Bạch Dịch thích thú gì, chỉ là bất đắc dĩ mới phải làm vậy.

Bạch Dịch không thích mắc nợ người khác, nhưng Nghê Thu Vũ đã giúp đỡ hẳn nhiều lần, hẳn không nỡ nhắm mắt nhìn Nghê Thu Vũ mất mạng ở đây. Lúc hẳn phát hiện ra sự khác thường nơi tên Chấp sự tóc xám, hẳn vội dùng Thiên Cơ Khôi Lỗi ngăn trở một kiếm chí mạng kia.

Bị tình huống tưởng chết lại hồi sinh của Bạch Dịch làm nhiễu loạn, địch ý giữa Thương Vân Tông và Thất Sát Môn cũng hòa hoãn lại vài phần, ánh mắt mọi người đều chú ý lên người thiếu niên có vẻ hơi gầy kia.

Khôi Lỗi bình thường đều ngây ngô không khác gì vật chết, Thiên Cơ Khôi Lỗi lại linh động như thật. Đừng nói là đệ tử của tam tông, ngay cả những vị trưởng lão có mặt cũng chưa từng gặp bao giờ.

Trong đội ngũ Hàn Ngọc Tông, Lữ Tịch Thần thấy Bạch Dịch bình yên vô sự thì vội đưa tay vỗ vỗ lên ngực, nụ cười vừa nở trên khuôn mặt đã chuyển thành giận dữ.

Nàng đang nghĩ tới hơn vạn Linh thạch mà mình bị lừa mất.

Lão phụ tóc trắng xóa của Hàn Ngọc Tông đưa mắt nhìn về hướng Thất Sát Môn, suy nghĩ một chút rồi mở miệng. “Hung thủ của vụ án Nhập Vân

Cốc, hai đại tông môn nên điều tra kỹ lại. Trận đấu thú chín phát sinh chuyện ngoài ý muốn hãy coi như hòa nhau. Cũng nên tiếp tục trận cuối cùng rồi. Lão thân tuổi đã lớn, cũng bắt đầu thấy mệt mỏi.”

Lão phụ đã nói như vậy, chứng tỏ Hàn Ngọc Tông không muốn dính líu vào cuộc tranh chấp giữa Thương Vân Tông và Thất Sát Môn, họ chỉ muốn lần tam tông luận võ này nhanh chóng chấm dứt, rồi đưa đệ tử Hàn Ngọc Tông rời xa chốn thị phi này.

Lê Văn Phong quét ánh mắt lạnh lùng về phía Thất Sát Môn, sau đó khách khí nói. “Nếu Kỳ bà bà đã thấy mệt mỏi, trận tỉ võ cuối cùng cũng nên bắt đầu.”

Với thân phận tông chủ Thương Vân Tông mà Lê Văn Phong vẫn người nữ phụ kia là Kỳ bà bà, chúng tỏ thân phận người này thật không thấp.

Tại Đại Phố, tu vi của Kỳ bà bà không hẳn là cao nhất nhưng niên kỷ cũng là lớn nhất trong những cường giả Nguyên Anh kỳ. Nàng đã tu luyện hơn sáu trăm năm, cường giả Nguyên Anh trung kỳ gặp được cũng phải gọi một tiếng Kỳ bà bà.

Trong tu chân giới, tuổi tác không đại biểu cho thực lực nhưng nếu tuổi tác khá lớn lại tương đương với thực lực. Nếu không có hận thù gì, mọi người sẽ dùng thần thái cung kính để xưng hô với đối phương. Hơn nữa từ trước tới giờ Thương Vân Tông và Hàn Ngọc Tông vốn là nước sông không phạm nước giếng. Lê Văn Phong xưng hô như vậy cũng là tỏ ý giao hảo giữa đôi bên.

Tông chủ Thương Vân Tông đã lên tiếng, cuộc chiến đấu cuối cùng cũng được chính thức bắt đầu. Hàn Ngọc Tông phái ra Thanh Châu Minh Ngọc Lữ Tịch Thần, Vương Thương mang theo sát khí đại diện cho Thất Sát môn bước lên giữa Quan Vân Đài.

TRỌNG SINH TIÊU ĐẠO ĐẠO

Hắc Huyền

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Võ Đấu (6)

Trận võ đấu cuối cùng, đệ tử thiên tài của Thất Sát Môn và Hàn Ngọc Tông cùng lên võ đài.

Với tư cách là trận chiến cuối cùng trong lần tam tông luận võ này, Thương Vân Tông cũng phái ra đệ tử mạnh mẽ nhất. Chính cuộc chiến trước, đệ tử Thương Vân Tông thắng nhiều thua ít nhưng trận chiến cuối này mới là trận giao phong của các đệ tử mạnh nhất mỗi tông môn.

Thiên tài của ba đại tông môn, dù bên nào bị thua cũng đều tạo thành ảnh hưởng không nhỏ tới đệ tử bản môn. Bởi vậy, trận võ đấu cuối cùng này Thương Vân Tông tất nhiên phải toàn lực ứng đối.

Sau khi Văn trưởng lão có ý bảo, Lý Lâm Uyên nhanh chóng đi lên đài cao. Vị đệ tử thiên tài này vừa xuất hiện đã nhận được rất nhiều tiếng hoan hô của đệ tử Thương Vân Tông.

Danh hào Nam Uyên Bắc Nhai không làm các trưởng lão Thương Vân quan tâm, nhưng đám đệ tử nghe được lại như sấm bên tai.

Lữ Tịch Thần và Vương Thương cũng lên đài, mỗi người đều kéo theo sự cổ vũ cuồng nhiệt của đệ tử tông mình. Những đệ tử cấp thấp của Thất Sát Môn thấy đệ tử thiên tài của tông môn mình lên đài thì cả đám đều cao giọng hò hét.

Phía dưới Quan Vân Đài, Bạch Dịch đối mặt với Nghê Thu Vũ đã khóc hết cả nước mắt thì liên tục cười khố.

“Ta cứ tưởng người đã chết, người chế tạo Khôi Lỗi linh động như vậy làm gì chứ, khiến ta xấu mặt trước biết bao người.” Nghe Thu Vũ lau nước mắt, khuôn mặt ửng đỏ mẫn. Cũng may đệ tử xung quanh đều đang tập trung vào trận võ đấu nên không để ý tới ngữ khí trách mắng của một cô nương như nàng.

“Không có Khôi Lỗi thì ta đã chết rồi.” Bạch Dịch bất đắc dĩ buông tay nói. “Sự tình diễn ra bất ngờ, Thu Vũ sư tỷ chớ trách.”

Trùng mắt nhìn thiếu niên trước mắt, Nghe Thu Vũ cũng thấy ngữ khí của mình có điều không đúng, chẳng khác nào đang làm nũng, nàng vội sửa lại. “Tha cho người lần này vậy. Lần sau còn làm ta rơi nước mắt, ta không phải...”

Nói tới đây trong lòng nàng đã nhảy loạn, tự nhủ tại sao mình lại thấy bực bội như vậy, sao không dễ dàng buông bỏ được.

Cho nên nửa câu sau liền biến thành một tiếng hừ lạnh. Nàng xoay người rời đi, xuyên qua đám người trở về Bích Lạc Phong, không còn tâm tư mà xem trận võ đấu cuối cùng nữa.

Cao Nhân vừa bon chen tới nơi, khuôn mặt sùng bái nhìn Bạch Dịch. Khương Đại Xuyên thì ra bộ ghen ghét muôn phần nhìn thân ảnh đang dần biến mất của Nghe Thu Vũ, chua chát nói. “Tiểu thúc quả nhiên là cao nhân, không cần Linh thạch vẫn có thể khiến cho sư tỷ yêu thương như nhớ.”

“Dịch ca ca thật là lợi hại nha! Lại còn có một phân thân Khôi Lỗi nữa.” Đồng Linh bé nhỏ cũng cố gắng chen lấn tới đây, vây quanh Bạch Dịch vui mừng nói.

Bạch Dịch gặp mấy người quen thân cũng chỉ biết lắc đầu một cách bất đắc dĩ, sau đó hướng ánh mắt lên Quan Vân Đài.

Trên đài cao, Lữ Tịch Thần đang trợn mắt nhìn hăn.

Ánh mắt hai người đụng chạm, Bạch Dịch phát hiện ra một tia tiểu ý, hướng lên thiếu nữ trên đài khẽ gật đầu một cái. Cái gật đầu của hăn thiếu chút nữa làm Lữ Tịch Thần giần dữ nhảy xuống võ đài.

Ba đại đệ tử thiên tài đều đã lên võ đài, tiếng hoan hô vang lên bốn phía nhưng chúng vừa dứt thì tất cả đều trợn mắt kinh ngạc.

Điều khiến rất nhiều đệ tử Thương Vân Tông ngạc nhiên chính là vị trí của Lý Lâm Uyên.

Trên đài, Lý Lâm Uyên đi tới đối diện với Lữ Tịch Thần mà không để ý tới Vương Thương kiêu ngạo của Thất Sát Môn.

“Sao Lý Lâm Uyên lại thành đối thủ của Thanh Châu Minh Ngọc rồi?”

“Chẳng lẽ Lý sư huynh lần trước bị Vương Thương đánh cho khiếp sợ, lần này không dám cùng đối phương giao thủ nữa?”

“Thanh Châu Minh Ngọc cũng không dễ động vào, hăn Lý sư huynh đã chọn phải đối thủ khó dây dưa nhất rồi.”

“Người không thấy tại trận đấu bên ngoài Chấp Sự Đường lần trước, Vương Thương phun ra Pháp bảo hay sao? Đừng nói là Lý sư huynh, cả Nam Uyên lẫn Bắc Nhai cùng tụ tập một chỗ cũng chưa chắc đã là đối thủ của tên Vương Thương kia.”

“Xem ra tông môn cũng muốn bỏ trận thi đấu cuối cùng này rồi. Tu sĩ Trúc Cơ mà đã có thể thúc giục Pháp bảo, những tu sĩ cùng giai có ai là đối thủ chứ?”

“Thất Sát Môn kiêu ngạo như thế, ngoài việc tàn sát đệ tử ngoại môn ở Nhập Vân Cốc không thương tiếc, lại ở Chấp Sự Đường khi dễ đệ tử nội

môn ta, chẳng lẽ không có cách nào giáo huấn bọn chúng hay sao?”

“Giáo huấn? Lấy cái gì mà giáo huấn? Trừ phi đệ tử Thương Vân ta cũng có người có thể thúc giục được Pháp bảo.”

Rất nhiều đệ tử Thương Vân Tông lén lút nghị luận, nhiều người lòng đầy căm phẫn nhưng không dám leo lên võ đài. Có những đệ tử đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ cũng không dám vì sợ thực lực khủng bố của Vương Thương.

Vương Thương leo lên đài, thấy Lý Lâm Uyên hướng về phía Lữ Tịch Thần đi tới thì cười lớn, tế ra pháp khí Cốt tiên.

Ba!...

Âm thanh thanh thúy vang lên, Cốt tiên của Vương Thương vụt trúng thi thể của đệ tử tóc xám, khiến nó văng ra nên xuống đám người ở dưới võ đài.

Dưới đài, máu tươi vang tung tóe lên hơn trăm đệ tử Thương Vân Tông khiến cả bọn chửi bới om sòm. Vương Thương vẫn làm bộ mắt điếc tai ngơ, dùng tư thái cuồng ngạo mà nhìn xuống.

“Lý Lâm Uyên, người ngay cả dũng khí đứng trước mặt ta cũng không có cũng không sao. Gọi Lũng Vô Nhai ra đi, nếu đánh bại cả Nam Uyên Bắc Nhai các người, ở Đại Phố này ta chính là đệ nhất nhân dưới Kim Đan rồi.”

Trong đám đệ tử Thương Vân Tông đứng dưới võ đài, có một đệ tử của Phù Diêu Phong không nhịn được nói. “Lũng sư huynh đang bế quan trùng kích Kim Đan cảnh, không có thời gian tranh đấu với Thất Sát Môn các người.”

“Bế quan?”

Vương Thương hừ lạnh đáp. “Hừ, Nam Uyên khiếp đảm, Bắc Nhai bế quan. Đệ tử Thương Vân Tông các người cũng đủ nhút nhát đấy. Nếu Nam Uyên Bắc Nhai đã không dám giao thủ cùng ta, vậy hãy gọi nữ tử Nguyệt Trung Tiên ra đi. Vương mẫu muốn gặp lại Tiên tử của Thương Vân Tông các người.”

“Thật cuồng vọng!”

“Người chưa đủ tư cách giao thủ cùng với Tiên Tử của chúng ta.”

“Đệ nhất nhân dưới Kim Đan cảnh sao? Người không sợ gió cắt mắt đầu lưỡi của người à?”

Vương Thương khiêu khích như thế khiến đám đệ tử Thương Vân Tông nổi giận, bất chấp sự có mặt của các Trưởng lão, nhao nhao mắng chửi.

Xa xa, ở vị trí ngòi của Thất Sát Môn, trưởng lão Trần Xương quét mắt nhìn thi thể tên Chấp sự tóc xám vừa bị đánh bay xuống dưới đài, sau đó lại đưa ánh mắt nhìn tên đệ tử Vương Nhiêm đang bị trôi trên đài, cuối cùng hướng về chỗ Bạch Dịch đang đứng, trong mắt hiện lên một tia âm lãnh.

Đứng trong đám người, Bạch Dịch bỗng phát hiện thấy một tia sát cơ xẹt qua, hắn quay đầu nhìn lại thì ánh mắt của Trần Xương đã sớm chuyển đi chỗ khác rồi. Vị trưởng lão Nguyên Anh duy nhất của Thất Sát Môn đang mỉm cười đặc ý nhìn tên đệ tử đứng trên đài cao.

Là ảo giác sao?

Trong lòng Bạch Dịch sinh nghi. Tuy vừa rồi hắn vận dụng Thiên Cơ Khôi Lỗi nhưng không hề hiển lộ thực lực bản thân chút nào, trưởng lão Nguyên Anh của Thất Sát Môn lẽ ra phải không để một tên đệ tử ngoại môn như hắn ở trong lòng mới phải chứ.

Thần sắc Bạch Dịch trầm xuống, nếu bị một cường giả Nguyên Anh của Thất Sát Môn để ý thì chắc chắn không phải chuyện gì tốt rồi.

Trên Quan Vân Đài, Lữ Tịch Thần đã đối chiến với Lý Lâm Uyên, trong khi đối thủ của Vương Thương vẫn chưa xuất hiện.

Ba!...

Một tiếng roi quật lại vang lên, Vương Thương quay đầu nhìn về phía các trưởng lão của Thương Vân Tông, dùng giọng cao ngạo nói. “Mong rằng Thương Vân tông nhanh chóng phái đệ tử ra cùng ta đấu trận đấu cuối cùng này. Đầu Cốt tiên của ta không chờ được nữa rồi. Nhưng xin khuyên một câu, nếu không phải đệ tử Trúc Cơ đỉnh phong thì đừng đưa lên đài làm gì cho mất mặt.”

Lời nói cuồng ngạo của hắn vang lên lập tức kéo theo một tràng chửi rủa. Một số Trưởng lão Thương Vân Tông nhấp nhồm không yên nhưng tông chủ thì vẫn vững như bàn thạch. Lê Văn Long chỉ quay đầu nhìn về hướng Vọng Nguyệt Phong.

Ô.ô.ô.n.g..!

Vương Thương vừa nói xong, từ phía sau Vọng Nguyệt Phong bay lên một đạo tử mang chớp mắt, sau đó, một tiếng xé gió lạnh thấu xương rất nhanh tiến lại gần.

Lúc tia tử mang kia tiến lại gần mọi người mới nhìn ra, thì ra là một thanh phi kiếm toàn thân mang màu tím sậm.

Trên phi kiếm có một vị nữ tử mặc đạo bào màu trắng, mặt nạ bảo hộ là một tấm lụa mỏng, mái tóc như thác bay phấp phới trong gió như tiên nữ chốn cửu thiên.

Sau thời gian mấy hơi thở, nữ tử chân đạp phi kiếm đã tiến lên võ đài. Nàng nhẹ nhàng thả người, bay xuống như một đóa hoa từ trên trời giáng xuống đứng đối diện với Vương Thương.

Thân ảnh nữ tử bất động nhưng chuôi thanh phi kiếm màu tím có phần cứng nhắc, chậm rãi biến đổi hình thái. Sau một lúc mới từ trạng thái phi hành khôi phục thành một thanh phi kiếm nhỏ lơ lửng trước người nữ tử này. Một khí tức khủng bố vượt qua khí tức của Pháp khí cao giai chậm rãi lưu chuyển trên Tử Kiếm.

Hai chữ Pháp bảo đồng thời xuất hiện trong lòng các Trưởng lão của tam tông. Điều khiến mọi người khiếp sợ hơn là nữ tử phía sau tấm khăn lụa mỏng che mặt kia lại chỉ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Vương Thương có thể thu kiếm vào bụng, trong tình trạng nguy cấp miễn cưỡng thúc giục ra Pháp bảo còn nữ tử thần bí của Thương Vân Tông vừa lên đài kia lại có thể trực tiếp đạp trên Pháp bảo mà đến!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thư Sinh Mù

Chương 2: Tình Lại

Chương 3: Vũ Kỹ

Chương 4: Phương Thuốc Bí Truyền

Chương 5: Tu Chân Giả

Chương 6: Cửu Hương Trùng

Chương 7: Xú Thảo

Chương 8: Trùng Vũ

Chương 9: Tiểu Vương Gia

Chương 10: Người Cắn Thay Ta

Chương 11: Khảo Thí Tiên

Chương 12: Thành Thanh Thủy

Chương 13: Người Còn Chưa Phải Là Vua

Chương 14: Thiên Cơ Tỏa

Chương 15: Điềm Quận Chúa

Chương 16: Khôi Lỗi Thuật

Chương 17: Một Viên Linh Thạch

Chương 18: Tiên Gia Đại Khảo

Chương 19: Một Hoa Trăm Cỏ

Chương 20: Nhập Vân Cốc

Chương 21: Mộc Nhân Thạch

Chương 22: Tranh Giành Đồ Đệ

Chương 23: Văn Đoạt Võ Lấy

Chương 24: Sư Huynh Đại Xuyên

Chương 25: Tụ Lô Thành Đào

Chương 26: Tiểu Thúc

Chương 27: Linh Thạch Đối Sư Tỷ

[Chương 28: Nhiệm Vụ Ngoại Môn](#)
[Chương 29: Thay Xà Đổi Cột](#)
[Chương 30: Hình Phạt Ba Trăm Roi](#)
[Chương 31: Kiếm Xuất Ra Kinh Động Mọi Người](#)
[Chương 32: Mộc Nhân Khôi Lỗi](#)
[Chương 33: Một Cánh Cửa Ngăn Cản](#)
[Chương 34: Dùng Mạng Đền Mạng](#)
[Chương 35: Thuận Buồm Xuôi Gió](#)
[Chương 36: Quý Vật Đáng Sợ](#)
[Chương 37: Đã Từng Là Thiên Tài](#)
[Chương 38: Câu Linh Trận](#)
[Chương 39: Hai Loại Tài Liệu](#)
[Chương 40: Miễn Cường Lấy Cớ](#)
[Chương 41: Hòe Tinh Lưu Ly\(*\)](#)
[Chương 42: Nạp Hồn Thuật](#)
[Chương 43: Kinh Biến Nhập Vân Cốc](#)
[Chương 44: Chấp Pháp Trưởng Lão](#)
[Chương 45: Bạn Sinh Linh Diễm](#)
[Chương 46: Đại Phổ Bố Cục](#)
[Chương 47: Di Chuyển](#)
[Chương 48: Thương Vân Tông](#)
[Chương 49: Nhiệm Vụ Tông Môn](#)
[Chương 50: Nghê Sư Tỷ](#)
[Chương 51: Phong Thảo Viên](#)
[Chương 52: Nghĩ Triều](#)
[Chương 53: Kiến Chúa Tiến Đến](#)
[Chương 54: Minh Loa Nghĩ](#)
[Chương 55: Năng Lực Của Chúc Long](#)
[Chương 56: Vương Nhiễm Trở Về](#)
[Chương 57: Tông Môn Di Động](#)
[Chương 58: Quy Tổ](#)
[Chương 59: Ban Thưởng Bị Đoạt](#)

[Chương 60: Túi Trữ Đồ](#)
[Chương 61: Lời Nói Và Việc Làm Như Một](#)
[Chương 62: Cửu Khúc Đan Văn](#)
[Chương 63: Thiên Lao Phong Câu](#)
[Chương 64: Cắt Thịt Dẫn Kiến](#)
[Chương 65: Bách Diện Ngự Kiếm](#)
[Chương 66: Đan Các Thủ Đồ](#)
[Chương 67: Ba Trăm Đứa Trẻ](#)
[Chương 68: Tâm Vững Như Đá](#)
[Chương 69: Ẩn Thân Phù](#)
[Chương 70: Thiên Lao Xương Trắng](#)
[Chương 71: Linh Căn Tác Dụng](#)
[Chương 72: Huỳnh Muội Gặp Lại](#)
[Chương 73: Song Thân Tử Mẫu Pháp Khí](#)
[Chương 74: Thanh Châu Minh Ngọc](#)
[Chương 75: Địa Hỏa Quạt](#)
[Chương 76: Thiên Cơ Khôi Lỗi](#)
[Chương 77: Kẻ Bần Hàn](#)
[Chương 78: Một Khối Gỗ Mục](#)
[Chương 79: Phượng Minh Kiếm Pháp](#)
[Chương 80: Đảo Thiên Công](#)
[Chương 81: Tam Thời Quyết Định](#)
[Chương 82: Đan Văn Cùng Độc Văn](#)
[Chương 83: Thái Hằng Hành Trình](#)
[Chương 84: Rèn Luyện Bắt Đầu](#)
[Chương 85: Thanh Hoa Mãng](#)
[Chương 86: Ta Có Một Con Ngỗng](#)
[Chương 87: Hoa Nhị Thảo](#)
[Chương 88: Dọa Vỡ Mật Đệ Tử](#)
[Chương 89: Hạp Cốc Sát Cơ](#)
[Chương 90: Ngự Kiếm Quyết](#)
[Chương 91: Rừng Trúc Cây Năm](#)

[Chương 92: Giả Tượng](#)
[Chương 93: Thân Phận Nghịch Chuyển](#)
[Chương 94: Chiến Lợi Phẫm](#)
[Chương 95: Ác Quỷ Ngàn Năm](#)
[Chương 96: Thượng Cổ Quỷ Ngữ](#)
[Chương 97: Hoàng Thạch Lĩnh](#)
[Chương 98: Thạch Lĩnh Phường Thị](#)
[Chương 99: Mời](#)
[Chương 100: Ngân Tình Hồ](#)
[Chương 101: Đẳng Chất Phu Thê](#)
[Chương 102: Hòa Thượng Ăn Thịt Người](#)
[Chương 103: Giới Ba](#)
[Chương 104: Bị Ăn Tư Vị](#)
[Chương 105: Không Có Tư Cách Luân Hồi](#)
[Chương 106: Cửu U Hàn Khí](#)
[Chương 107: Bạch Ngọc Mất Tích](#)
[Chương 108: Hồi Ưc Lạ Lẫm](#)
[Chương 109: Phần Cuối Trí Nhớ](#)
[Chương 110: Mê Vụ Lâm](#)
[Chương 111: Mãng Lân Chu](#)
[Chương 112: Kiếm Trận Diệt Yêu](#)
[Chương 113: Tà Thuật](#)
[Chương 114: Tru Tà Lệnh](#)
[Chương 115: Giao Dịch](#)
[Chương 116: Chiêu Hồn Hoa Nở](#)
[Chương 117: Quỷ Vật Tồn Tại](#)
[Chương 118: Suy Đoán Kinh Khủng](#)
[Chương 119: Tuyệt Mạch Đan](#)
[Chương 120: Hư Đỉnh Chi Pháp](#)
[Chương 121: Tiên Phủ Vệ](#)
[Chương 122: Nghịch Thế Kết Quả](#)
[Chương 123: Uy Hiếp Quy Tổ](#)

[Chương 124: Trở Về Thiên Lao](#)
[Chương 125: Ve Sâu Thoát Xác](#)
[Chương 126: Trúc Cơ Đan](#)
[Chương 127: Nam Uyên Bắc Nhai](#)
[Chương 128: Nguyệt Trung Tiên](#)
[Chương 129: Cực Phẩm Pháp Khí](#)
[Chương 130: Nạp Kiếm Vào Bụng](#)
[Chương 131: Phượng Quan Thụy Liên](#)
[Chương 132: Tính Toán](#)
[Chương 133: Người Quá Non Rồi](#)
[Chương 134: Lưu Viêm Đỉnh](#)
[Chương 135: Tiến Giai Trúc Cơ Kỳ](#)
[Chương 136: Quan Vân Đài](#)
[Chương 137: Văn Đấu \(1\)](#)
[Chương 138: Văn Đấu \(2\)](#)
[Chương 139: Văn Đấu \(3\)](#)
[Chương 140: Võ Đấu \(1\)](#)
[Chương 141: Võ Đấu \(2\)](#)
[Chương 142: Võ Đấu \(3\)](#)
[Chương 143: Võ Đấu \(4\)](#)
[Chương 144: Võ Đấu \(5\)](#)
[Chương 145: Võ Đấu \(6\)](#)